

www.islamyoli.net

داموللا سابىت ئىبنى ئابدۇلباقى

شىرىن كالام

تەرجىمىھال مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام

نەشرىگە تەييارلىغۇچىلار

تۇرغۇنجان ئالاۋۇدۇن

ت. شەھىدى

مۇھەررىرى: ھاجى ئابدۇلجېلىل

بۇ كىتابنىڭ نەشرى ھوقۇقى چەكلەنمەيدۇ، خالىغان تور بېتىگە كۆچۈرۈپ ئالسىڭىز بولىدۇ.

مۇقەددىمە

الحمد لله الذى ارسل الرسل الكرام، وفضل عليهم محمدا عليه الصلاة والسلام، وانزل عليه كتابا معجزا بديع النظام، وبين فيه قصص الانبياء والرسل ليتنبه الانام من المنام، والصلاة والسلام علا خير الانام وعلى اله واصحابه نجوم الظلام، مابكت عيون السحائب وضحكت وجوه الانجام، اما بعد:

مەنكى، دىنى ئىلىم ۋە مەرىپەتتە ئەڭ تۆۋەن، ئىلىم - ھېكمەت ئىگىلىرىنىڭ ئىچىدە ئەڭ پېقىر بولغان سابىت داموللا ئىبنى ئابدۇلباقى دىيانەت ۋە ھەققانىيەت ئىگىلىرىگە شۇنى بايان قىلىمەنكى، دىنىمىزنىڭ تەلىپى ۋە ئېتىقادىمىزنىڭ تەقەززاسى بويىچە ئەھلى ئىسلامنىڭ نەزىرىدە ئەڭ يۈكسەك دەرىجىدە ئۇلۇغ ۋە مۆھتەرەم بولغان زات پەخرى كائىنات مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامدۇر. چۈنكى ئۇ زات ئىنسانىيەتنى ئازغۇنلۇق زۇلمىتىدىن ھىدايەت نۇرىغا چىقارغان، ئۇلار جاھالەت ۋە غەپلەت دەرياسىدا غەرق بولۇش خەۋپى ئاستىدا قالغان چاغدا، ۋەز - نەسىھەت كىملىرى بىلەن ئۇلارنى ئىلىم - مەرىپەت قىرغاقلىرىغا ئېلىپ چىققان، شۇنداقلا ئۇلارنى دۇنيا ۋە ئاخىرەتتە ئەبەدىي ساكادەتكە ئېرىشتۈرىدىغان سىراتى مۇستەقىم (توغرا يول) نى ئاللاھنىڭ ياردىمى بىلەن كۆپ تىرىشچانلىق قىلىش ئارقىلىق كۆرسىتىپ بەرگەن، ياخشى ئىش - ھەرىكەت ۋە گۈزەل ئەخلاققا باشلىغان.

مانا شۇ جەھەتتە بۇ مۇقەددەس ۋەزىپە بىلەن مۇشەررەپ بولغان پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كىم ئىكەنلىكىنى بىلىش ۋە تەرجىمىھالىدىن ئازراق بولسىمۇ خەۋەردار بولۇش ھەر بىر مۇسۇلمانغا ئىنتايىن زۆرۈر ئىكەنلىكى كۆرۈنۈپ تۇرىدۇ. شۇنىڭ ئۈچۈن بۇ زاتنىڭ تەرجىمىھالىنى قىسقىچە قىلىپ ئۆز دىيارىمىزدا ئىستېمال قىلىنىۋاتقان تۈركىي تىل بىلەن قوللىنىۋاتقان بۇ «شېرىن كالام» ناملىق پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ تەرجىمىھالى ھەققىدىكى كىتابچىنى ھۇزۇرۇڭلارغا سۈندۈم.

بۇكىتابچىدىن كىتابخانلارنىڭ قۇدرىتى يېتىشىچە پايدىلىنىپ، ھەقىقەت مېۋىلىرىدىن بەھرىمەن بولۇشلىرىنى ئۈمىد قىلىمەن. جۈملىدىن ئىلىم ئەربابلىرىنىڭ «تۈركىي تىلدا ئىكەنغۇ» دەپ ئېتىبارسىز قارىماي، ئوقۇپ كۆرۈشنى مۇھىم دەپ بىلىمەن. مەنا گۆھەرلىرى قايسى زامان ۋە قايسى ماكاننىڭ ساندۇقلىرىدا ساقلانسىۇن قىممىتى باراۋەر دەپ قارايمەن. بىر تىلدىن يەنە بىر تىلغا يۆتكىلىش بىلەن مەزكۇر گۆھەرنىڭ باھاسىغا نۇقسان يەتمەيدۇ. سەۋەب، گۈزەل ھۆسن - جامال ۋە شان - شەرەپتە كامالەتكە يەتكەن بىر مەھبۇبنىڭ گەرەب بولماي باشقا مىللەتتەن بولغانلىقى ئۇنىڭ گۈزەل جامالى ۋە ئالىي شان - شەرىپىگە نۇقسان يەتكۈزەلمەيدۇ...

ئەگەر ئىلىم - مەرىپەت ئەربابلىرى بۇ كىتابچىدا تەھرىر ۋە تەرجىمە جەھەتتە خاتالىق كۆرۈپ تۈزىتىش بەرسە، ئۇلار جانابى ھەق ئالدىدا بۈيۈك ئەجرىگە ئېرىشكۈسى. چۈنكى ئىنسان خاتادىن خالىي ئەمەس، ئۇنتۇيدۇ ۋە سەۋەنلىك ئۆتكۈزىدۇ. شۇڭا كىتابخانلىرىمىزدىن بۇ كىتابچىدا ھەرقانداق سەۋەنلىك ۋە نۇقسان كۆرسە دەرھال تۈزىتىش بېرىشىنى چىن قەلبىمىدىن ئۆتۈنۈپ سورايمەن.

داموللا سابىت ئىبنى ئابدۇلباقى

www.islamyoli.net

پەخرى كائىنات ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ نەسەبى

پەخرى كائىنات ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىزنىڭ مۇبارەك نامى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام بولۇپ، ئاتىسى ئابدۇللاھتۇر. ئابدۇللاھ ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ بالىلىرى ئىچىدە ئەڭ كىچىكى ئىدى. ئابدۇلمۇتەللىپ كەبىنىڭ يېنىدىكى مەشھۇر زەمزمە قۇدۇقىنى كولىغاندا، قۇرەيش قەبىلىلىرى «بۇ قۇدۇققا بىزمۇ شېرىك» دەپ داۋا قىلىپ، ئۇنىڭغا ئەزىيەت يەتكۈزگەن چاغدا ئابدۇلمۇتەللىپ: «جانابى ئاللاھ ماڭا ئون ئوغۇل بەرسە، ئۇلار مېنىڭ ھايات ۋاقتىدا بالاغەتكە يېتىپ، مېنى بۇلارنىڭ ئەزىيىتىدىن ساقلىسا، شۇ ئون ئوغۇللىرىمنىڭ بىرىنى ئاللاھ ئۈچۈن كەبىنىڭ ئالدىدا قۇربانلىق قىلىمەن» دەپ ۋەدە قىلغان.

دېگەندەك، ئۇنىڭ ئون ئوغلى بولۇپ، ئۇلار بالاغەتكە يېتىپ، ئۈمىدى ھاسىل بولغان. ئابدۇلمۇتەللىپ ئىلگىرى ئاللاھقا قىلغان ۋەدىسىنى بالىلىرىغا ئېيتقان. بالىلىرى ئۇنىڭغا ئىتائەت قىلىدىغانلىقىنى بىلدۈرۈشكەن. شۇنىڭ بىلەن ئابدۇلمۇتەللىپ «ھۇبەل» ناملىق بۇتنىڭ ئالدىدا بالىلىرىنىڭ ئارىسىدا چەك تاشلىغان. چەك پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاتىسى ئابدۇللاھقا چىققان. ئابدۇلمۇتەللىپ ئوغلى ئابدۇللاھنى قۇربانلىق قىلىش ئۈچۈن «ئەساق» ۋە «ئائىلە» دەپ ئاتىلىدىغان بۇتلارنىڭ يېنىغا ئېلىپ بارغان.

ئەرەبلەرنىڭ ئېتىقادىچە «ئەساق» بىر يىگىت ۋە «ئائىلە» بىر قىز بولۇپ، بۇ ئىككىسى كەبىنىڭ ئىچىدە زىنا قىلغانلىقى ئۈچۈن تاشقا ئايلىنىپ كەتكەنمىش. ئەمما ئۇلارنىڭ ئۇلۇغلىقى يوقالمىغان ئىكەن. ئۇ ئىككى بۇت زەمزمە قۇدۇقىنىڭ يېنىدا بولۇپ، كىشىلەر قۇربانلىقلىرىنى بۇ ئىككى بۇتنىڭ يېنىدا قىلاتتى. ئابدۇلمۇتەللىپ ئوغلى ئابدۇللاھنى قۇربانلىق قىلىش ئۈچۈن ئۇ بۇتلارنىڭ يېنىغا ئېلىپ بارغان. شۇ ئەسنادا كەبە ئەتراپىدا ئولتۇرغان قۇرەيش ئاقساقاللىرى ئابدۇلمۇتەللىپنى كۆرۈپ، ئۇنىڭدىن: «سەن نېمە ئىش قىلماقچى؟» دەپ سورىغان. ئابدۇلمۇتەللىپ ئۇلارغا: «ئوغلۇم ئابدۇللاھنى قۇربانلىق قىلىمەن» دەپ جاۋاب بەرگەن. ئۇلار: «ئۇنداق قىلما، سەن ئۇنداق قىلساڭ، بۇ ئىش ئەرەبلەرگە ئادەت بولۇپ، بالىلىرىنى قۇربانلىق قىلىدىغان بولۇپ قالىدۇ، ئەگەر مال بىلەن سېنىڭ بۇ ۋەدەڭنى ئادا قىلىش مۇمكىن بولسا، بىز مال بېرىمىز» دەپ ئابدۇلمۇتەللىپكە «ھىجر» دېگەن جايدىكى بىر كاھىن ئايالنىڭ يېنىغا بېرىپ مەسلىھەت سوراپ كېلىشىنى ئېيتقان. ئابدۇلمۇتەللىپ ئۇلار دېگەن بويىچە ئۇ كاھىن ئايالنى تېپىپ ئۇنىڭغا ئەھۋالنى بايان قىلغان. كاھىن ئايال ئابدۇلمۇتەللىپكە: «سىلەرنىڭ رەسمىيىتىڭلاردا بىر ئادەمنىڭ دىيىتىگە قانچە تۆگە تۆلەيسىلەر؟» دەپ سورىغان. ئابدۇلمۇتەللىپ ۋە ئۇنىڭ بىلەن بىرگە بارغانلار: «ئون تۆگە» دەپ جاۋاب بەرگەن. ئۇ ئايال: «سىلەر يۇرتۇڭلارغا بېرىپ ئون تۆگە ئېلىپ كېلىپ ئابدۇللاھ بىلەن شۇ ئون تۆگىنىڭ ئوتتۇرىسىدا ئۆز رەسمىيىتىڭلار بويىچە چەك تاشلاڭلار، ئەگەر چەك ئابدۇللاھنىڭ نامىدا چىقسا يەنە ئون تۆگە ئېلىپ كېلىڭلار، تاكى پەرۋەردىگارنىڭ رازى بولغانغا قەدەر شۇ تەرزىدە ئىش قىلىڭلار» دېگەن. شۇنىڭ بىلەن ئابدۇلمۇتەللىپ ۋە ئۇنىڭ ھەمراھلىرى مەككەگە قايتىپ كېلىپ، ئابدۇللاھنى بىر تەرەپتە ۋە ئون تۆگىنى بىر تەرەپتە قويۇپ چەك تاشلىغان. چەك ئابدۇللاھنىڭ نامىدا چىققان. ئۇلار يەنە ئون تۆگىنى قوشۇپ چەك تاشلىغاندا، چەك يەنە ئابدۇللاھنىڭ نامىدا چىققان. شۇنداق قىلىپ تاكى تۆگىلەر يۈزگە يەتكەنگە قەدەر چەك ئابدۇللاھنىڭ نامىدا چىقىۋەرگەن. تۆگىلەرنىڭ سانى يۈزگە يەتكەندىن كېيىن، چەك تۆگىلەرنىڭ نامىدا چىققان.

كېيىن ئابدۇلمۇتەللىپ: «چەكنى ئۈچ قېتىم تاشلايمىز، ھەر قېتىمدا تۆگىلەرنىڭ نامىدا چىقسا ئاندىن مېنىڭ كۆڭلۈم ئارام تاپىدۇ» دەپ، يەنە ئۈچ قېتىم تەكرار چەك تاشلىغان. چەك ھەر قېتىم تۆگىلەرنىڭ نامىدا چىققان. شۇنىڭ بىلەن تۆگىلەر قۇربانلىق قىلىنىپ، ئابدۇللاھ ساق قالغان.

بۇ قىسسىدىكى «ئۆز رەسمىيىتىڭلەر بويىچە چەك تاشلاڭلار» دېگەن جۈملىنى بىر ئاز ئىزاھلاش زۆرۈر بولغانلىقى ئۈچۈن، تۆۋەندە بۇ ھەقتە بىر ئاز توختىلىپ ئۆتىمىز:

«ھۇبەل» ناملىق بۇت گەرەبلەرنىڭ بۇتلىرىنىڭ ئىچىدە ئەڭ چوڭى ئىدى. بۇ بۇتنىڭ يېنىدا يەتتە دانە ئوق بولۇپ، ھەر بىر ئوققا بىر سۆز يېزىلىق ئىدى. ئۇلارنىڭ بىرىگە «دىيەت» دەپ يېزىلغان بولۇپ، مۇبادا دىيەت ھەققىدە بىرەر ئىختىلاپ يۈز بەرسە مەزكۇر ئوقلارنى تاشلايتتى، دىيەت دېگەن ئوق كىمگە چىقسا دىيەت شۇ كىشىنىڭ ئۈستىگە چۈشەتتى. يەنە بىر ئوققا «ھەئە» يەنە بىرىگە «ياق» دەپ يېزىلغان ئىدى. ئەگەر بىر كىشى سەپەرگە چىققاندا ياكى ئۆيلەنمەكچى ياكى ھەرقانداق مۇھىم بىر ئىشنى قىلماقچى بولغاندا ئۇ ئوقلارنى تاشلايتتى، ئەگەر «ھەئە» دەپ يېزىلغان ئوق چىقسا شۇ ئىشقا قەدەم قويمايتتى. «ياق» دەپ يېزىلغان ئوق چىقسا قىلماقچى بولغان ئىشىدىن ۋاز كېچەتتى. يەنە بىر ئوققا «سىلەردىن»، يەنە بىر ئوققا «چاپلاشقان»، يەنە بىرىگە «سىلەردىن ئەمەس» دەپ يېزىلغان بولۇپ، بىر كىشىنىڭ نەسەبىدە ئىختىلاپ بولۇپ قالسا، ئۇ ئوقلارنى بىر قانچىغا سېلىپ ئارىلاشتۇرۇپ، ھېلىقى نەسەبىدە شەك بار كىشىگە ئالدۇراتتى. ئەگەر «سىلەردىن» دەپ يېزىلغان ئوق چىقسا، مەزكۇر كىشى ئۇلاردىن ھېسابلىناتتى. مۇبادا «سىلەردىن ئەمەس» دەپ يېزىلغان ئوق چىقىپ قالسا ئۇلاردىن ئەمەس، بەلكى قوشنا قەبىلىلەرنىڭ بىرىدىن ئىكەن دەپ قارايتتى. «چاپلاشقان» دەپ يېزىلغان ئوق چىقسا نەسەبى نامەلۇم ئادەم دەپ بىلىشەتتى. يەنە بىر ئوققا «سۇ» دەپ يېزىلغان بولۇپ، بىرەر ئادەم قۇدۇق كولىماقچى بولسا شۇ ئوقلارنى تاشلايتتى، «سۇ» دەپ يېزىلغان ئوق چىقسا قۇدۇق كولايتتى. بۇ ئوقلار كۆپىنچە «ھۇبەل» نىڭ يېنىدا بولاتتى. ھۇبەلدىن باشقا بۇتلارنىڭ يېنىدىمۇ تاشلىناتتى. بۇ ئىشلارنىڭ باتىل ئىكەنلىكىنى سۆزلەپ ئولتۇرۇشنىڭ ھاجىتى يوق. چۈنكى ئىسلامدا بۇ ئىشلار مەنئى قىلىنىپ، قۇرئان كەرىمدىكى: «جاھىلىيەت دەۋرىدىكى پال ئۈچۈن ئىشلىتىلىدىغان ياغاچلار بىلەن پال سېلىشىڭلار ھارام قىلىندى، بۇنداق قىلىش گۇناھتۇر» دېگەن ئايەت بىلەن: «ئى مۆمىنلەر! ھاراق ئىچىش، قىمار ئويناش، بۇتلارغا چوقۇنۇش، پال ئوقلىرى بىلەن پال سېلىش شەيتاننىڭ ئىشىدۇر» دېگەن ئايەتلەر ئارقىلىق ئاللاھ تائالا بۇلارنى ھارام قىلدى.

بۇ ۋەقەدىن كېيىن ئابدۇلمۇتەللىپ ئوغلى ئابدۇللاھقا ۋەھىبىنىڭ قىزى ئامىنەنى ئېلىپ بەردى. ئامىنە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ھامىلىدار بولغان چاغدا ئابدۇللاھ يىگىرمە بەش ياشتا ئىدى، يەنە بىر رىۋايەتتە بايان قىلىنىشىچە، ئابدۇللاھ يىگىرمە سەككىز ياشتا مەدەنە مۇنەۋۋەرەدە ۋاپات بولۇپ، «ئابىغە جەئىدى» دېگەن يەرگە دەپنە قىلىنغان.

ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ ئەسلى ئىسمى شەيبە ئىدى. ئۇنىڭ ئاتىسى ھاشىم بولۇپ، ئانىسى ئەمر ئىبنى زەيدنىڭ قىزى سەلىمە ئىدى. ھاشىم شامغا تىجارەتكە بېرىپ قايتىپ كېلىشىدە مەدىنىگە كېلىپ بەنى نەججاردىن بولغان خەزرج قەبىلىسىگە مەنسۇپ زەيدنىڭ ئوغلى ئەمرىنىڭ ئۆيىگە مېھمان بولۇپ چۈشكەن. شۇ ئەسنادا ئۇ سەلىمانى كۆرۈپ، ئۇ قاچان يەڭگەمەكچى بولسا ئاتا - ئانىسىنىڭ ئۆيىدە يەڭگەش شەرتى بىلەن ئۇنىڭغا ئۆيلەنگەن.

هاشم توپىدىن كېيىن سەلمانى مەككىگە ئېلىپ كەلگەن. سەلمان ئۇزاق ئۆتمەي ھامىلىدار بولغان. ھاشىم يۇقىرىقى شەرت بويىچە ئۇنى مەدىنىگە ئاپىرىپ قويۇپ ئۆزى شامغا تىجارەتكە بېرىپ قايتىشىدا غەززە دېگەن يەرگە كەلگەندە ۋاپات بولغان.

سەلمان ئابدۇلمۇتەللىپنى تۇغۇپ ئۇنىڭغا شەيبە دەپ ئات قويغان. ئابدۇلمۇتەللىپ يەتتە ياشقا كىرگەندىن كېيىن ئۇنى ھاشىمنىڭ ئىنىسى مۇتەللىپ مەككىگە ياندۇرۇپ كەلگەن. مۇتەللىپ ئۇنى ئېتىنىڭ ئارقىسىغا مىنگەشتۈرۈپ مەككىگە قاراپ كېلىۋاتقاندا ئەرەبلەر: «بۇ كىم» دەپ سوراشقان. مۇتەللىپ «بۇ مېنىڭ قۇلۇم» دەپ جاۋاب بەرگەن. شۇنىڭدىن ئېتىبارەن ئۇ ئابدۇلمۇتەللىپ (يەنى مۇتەللىپنىڭ قولى) دەپ ئاتىلىپ قالغان. ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ ئاتىسى ھاشىمنىڭ ئەسلى ئىسمى ئەمرى ئىدى. ئەمرى مەككە ئەھلى قەھەتچىلىككە دۇچار بولغاندا، ئۇلارغا نان ھازىرلاپ زىياپەت قىلىپ بەرگەن. شۇنىڭ بىلەن «ھاشىم» دەپ ئاتىلىپ قالغان. ھاشىم دېگەن سۆز ئەرەب تىلىدا «ئوشتۇماق» دېگەن مەنىدە كېلىدىكەن. چۈنكى ئەمرى ئۇلارغا ناننى ئوشتۇپ شورپىغا چىلاپ بەرگەنلىكى ئۈچۈن ھاشىم دەپ ئاتىلىپ قالغان ئىكەن. ھاشىم، ئابدۇ مەنناڧنىڭ مۇررەتۇلمەسەلەمنىڭ قىزى ئاتىكە دېگەن ئايالىدىن تۇغۇلغان بالىسى ئىدى. ئابدۇ مەنناڧنىڭ ئەسلى ئىسمى مۇغەرە بولۇپ، بۇ كىشى چىرايلىق بولغانلىقى ئۈچۈن «قەمەر» دېيىلەتتى. ئابدۇ مەنناڧ، ئابدۇلئۇززا ۋە ئابدۇددارلار قۇسەينىڭ ئوغۇللىرى ئىدى. بۇلارنىڭ ئانىسى خەلىل ئىبنى ھەبەشنىڭ قىزى ھۇبەي دېگەن ئايال ئىدى. قۇسەينىڭ ئەسلى ئىسمى زەيد بولۇپ، بۇنىڭ قۇسەي دەپ ئاتىلىپ قېلىشىدىكى سەۋەب، ئۇنىڭ ئانىسى «پاتىمە بىنتى سەئىد» نى ئاتىسى كىلاپتىن كېيىن رەبىئە ئىبنى دەببە دېگەن ئادەم نىكاھىغا ئېلىپ، شامدىكى بەنى ئەزىزە دىيارىغا ئېلىپ كەتكەن ئىدى. ئۇ چاغدا قۇسەي تېخى كىچىك بولغاچقا ئانىسى ئۇنى ئۆزى بىلەن بىرگە ئېلىپ كەتكەن. بۇ سەۋەبتىن ئۇ قۇسەي دەپ ئاتىلىپ قالغان. قۇسەي دېمەك، ئەرەب تىلىدا «يىراق» دېگەن مەنىنى ئىپادىلەيدۇ. قۇسەي ئۆز ئاتىسىنىڭ دىيارىدىن يىراقلاپ كەتكەچكە ئەرەبلەر ئۇنىڭ ئەسلىدىكى زەيد دېگەن ئىسمىنى تاشلاپ قۇسەي دەپ ئاتىشىۋالغان.

قۇسەي بولسا كاتتا باي، سېخى ۋە يۈز ئابىرۇيلۇق ئادەم ئىدى. كەبىنىڭ ئىگىدارچىلىقى قۇسەينىڭ قېيىن ئاتىسى خېلىل ئىبنى ھەبەشلىخازەننىڭ قولىدا ئىدى. ئاكىسى ۋاپات بولۇش ئالدىدا كەبىنىڭ ئىگىدارچىلىقىنى قىزى ھۇبەيگە ۋەسىيەت قىلغان. ھۇبەي: «مەن كەبىنىڭ ئىشىكىنى ئېچىپ - ئېتىپ بولالمايدىكەنمەن» دەپ ئۆزىنىڭ ئوغلى مۇھەنرەشكە ئۆتۈنۈپ بەرگەن. بۇ ئادەم ئەبۇ غېبشان دەپ ئاتىلاتتى. ئۇزۇن ئۆتمەي قۇسەي بەيتۇللاھنىڭ ئىگىدارچىلىقىنى بىر تۇلۇم ھاراق ۋە بىر راۋابقا سېتىۋالغان. شۇ سەۋەبتىن ئەرەبلەر سودىدا ئۆتتۈرۈپ قويغان كىشىنى: «ئەبۇ غېبشاندىنمۇ بەكرەك زىيان تارتقۇچى» دەپ ئاتايدىغان بولغان. ئەبۇ غېبشان كەبىنىڭ ئىگىدارچىلىق ھوقۇقىنى ساتقاندىن كېيىن، بەنى خۇزائە بىلەن قۇسەينىڭ ئارىسىدا چوڭ ماجىرا يۈز بەرگەن. لېكىن ئاخىرىدا ئەمر ئىبنى ئەۋىپنىڭ ياراشتۇرۇپ قويۇشى بىلەن كەبىنىڭ ئىگىدارچىلىق ھوقۇقى قۇسەينىڭ قولىدا قېلىۋەرگەن.

قۇسەي كىلابنىڭ ئوغلى بولۇپ، كىلاب مۇررەنىڭ سەرر ئىبنى سەئەلەپنىڭ قىزى ھىند ناملىق ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. مۇررە كەبىنىڭ شەيبان ئىبنى مۇھارىپنىڭ قىزى مەھشەيە ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى

ئىدى. كەئب لۇئەينىڭ كەئب ئىبنى ئەلقەيسنىڭ قىزى ماريە ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. لۇئەي بولسا غالىپنىڭ يەخلىد ئىبنىئەزىرنىڭ ئاتىسى ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. غالىپ بولسا فەھرىنىڭ ھارس ئىبنى تەممىنىڭ قىزى لەيلا ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. مانا شۇ فەھرى «قۇرەيش» دەپ ئاتىلاتتى. قۇرەيش «قىرش» دېگەن سۆزنىڭ كىچىكلىتىلگەن شەكلى بولۇپ، ئۇ دېڭىزدا ياشايدىغان ھايۋانلارنىڭ ھەممىسىدىن كۈچلۈك بولغان بىرخىل ھايۋاننىڭ ئىسمى ئىكەن. فەھرىمۇ باشقىلاردىن كۈچلۈك دېگەن مەنىدە بولغاچقا قۇرەيش دەپ ئاتىلىپ قالغان ئىكەن.

فەھرى مەككىدىكى ئەرەبلەرنىڭ كاتتىۋېشى ئىدى. بەزى تارىخشۇناسلارنىڭ ئېيتىشىچە، يەمەننىڭ كاتتىۋېشى ھەسسان دېگەن ئادەم ھىمىر قەبىلىسى ۋە ئۇندىن باشقا بىر نەچچە قەبىلىلەرنى باشلاپ كەبىنىڭ تاشلىرىنى يەمەنگە ئېلىپ كېتىمىز دەپ مەككىگە يۈرۈش قىلىپ، نەخلى دېگەن جايغا كېلىپ چۈشىدۇ. بۇنىڭدىن خەۋەر تاپقان قۇرەيش قەبىلىلىرىدىن كەنانە، خۇزەيمە، ئەسەد، جۇزام قاتارلىق بىر نەچچە قەبىلە بىرلىشىپ ھەسسانغا قارشى ئۇرۇش قىلغان. بۇ ئۇرۇشتا يەمەنلىكلەرنىڭ كاتتىۋېشى ھەسسان، مەككىلىكلەرنىڭ كاتتىۋېشى فەھرى ئىدى. بۇ ئىككى تەرەپ ئارىسىدا زور ئۇرۇش يۈز بەرگەندىن كېيىن، يەمەن تەرەپ مەغلۇپ بولۇپ، ھەسسان ئەسەرگە چۈشكەن. ھەسسان مەككىدە ئۈچ يىل گەسەردە تۇرغاندىن كېيىن، بىر باھانە - سەۋەب بىلەن مەككىلىكلەرنىڭ قولىدىن سالامەت قۇتۇلۇپ چىقىپ مەككە بىلەن يەمەننىڭ ئارىسىدىكى بىر جايغا كەلگەندە ۋاپات بولغان. بۇرۇندىن تارتىپ بەيتۇللاھ ۋە ئۇ يەردىكى خەلققە يامان غەزەدە بولغان ھەرقانداق مىللەت ياكى ھەرقانداق شەخسنىڭ ئاقىۋىتى ياخشى بولمىغان. مانا بۇ ھەسسان بىلەن فەھرىنىڭ ئارىسىدا بولۇپ ئۆتكەن ۋەقەنىڭ قىسقىچە بايانى.

فەھرى بولسا مالىكنىڭ ئامىر ئىبنى ھارسنىڭ قىزى جەندەلە ناملىق ئايالىدىن بولغان ئوغلى بولۇپ، مالىك نەزىرنىڭ گەدۋان ئىبنى قەيس ئەيلىنىڭ قىزى ئاتىسى ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. نەزىرنىڭ ئەسلى ئىسمى قەيس بولۇپ، ئۇ ناھايىتى چىرايلىق بولغاچقا نەزىر (يەنى چىرايلىق) دېگەن ئىسىم بىلەن تونۇلغان. بەزىلەر ئەنە شۇ نەزىرنى قۇرەيش دەپ ئاتىلاتتى دەيدۇ. نەزىر خۇزەيمەنىڭ سەئىد ئىبنى قەيس ئەيلىنىڭ قىزى گەۋانە ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. خۇزەيمە مۇدىرىكنىڭ ئەسلىم ئىبنى ئەلھاپىنىڭ قىزى سەلما ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. مۇدىرىك بولسا ئىلىياسنىڭ ھەلۋان ئىبنى ئىمراننىڭ قىزى لەيلا ناملىق ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. مۇدىرىكنىڭ ئەسلى ئىسمى ئەمرى بولۇپ، بىر كۈنى ئۇنىڭ ئاتىسى ئىلىياس تۆڭگىلەرنى كۆزدىن كەچۈرۈش ئۈچۈن يايلاققا كەلگەندە توساتتىن بىر توشقان چىقىپ كېلىدۇ. دە تۆڭگىلەرنىڭ ھەممىسى ئەتراپقا تاراپ كېتىدۇ. مۇدىرىك دەرھال بېرىپ تۆڭگىلەرنى تېپىپ كېلىدۇ. شۇنىڭ بىلەن ئاتىسى ئۇنى مۇدىرىك (تاپقۇچى) دەپ ئاتىغان. كېيىن كىشىلەر ئارىسىدا بۇ ئىسىم بىلەن تونۇلۇپ قالغان.

ئىلىياس ۋاپات بولۇپ كەتكەندە، ئۇنىڭ ئايالى ئىنتايىن قايغۇرۇپ ئۇ ۋاپات بولغان جايدىن ئەسلا مىدىرلىماي دەرد تارتىپ ئۆلۈپ كەتكەن. شۇ سەۋەبتىن قاتتىق ماتەم تۇتقان كىشىنى بۇ ئايالغا ئوخشىتىدىغان ئادەت شەكىللىنىپ قالغان. ئىلىياس مۇزەرنىڭ جۇندۇپ ئىبنى مەئۇدىنىڭ قىزى رەباب ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. مۇزەر نىزارنىڭ ئەككىنىڭ قىزى سەۋدە ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. نىزارنىڭ تۆت ئوغلى بولۇپ، بىرى

مۇزەر، يەنە بىرى ئەياد دەپ ئاتىلاتتى ۋە بۇ ئىككىسى بىر ئاندىن ئىدى. قالغان ئىككىسى دەبىئە ۋە ئەنمار بولۇپ، بۇ ئىككىسىنىڭ ئانىسى بىر ئىدى. بۇلارنىڭ ئانىسى ۋە ئانىنىڭ قىزى جەدالە ئىسىملىك ئايال ئىدى. نىزار ۋاپات بولۇش ئالدىدا بالىلىرىغا مال - مۈلكىنى تەقسىم قىلىپ مۇنداق دەپ ۋەسىيەت قالدۇرغان: «ئى ئوغۇللىرىم، بۇ قىزىل بوياغان قۇببە ۋە شۇنىڭغا ئوخشاش قىزىل رەڭدىكى نەرسىلەر مۇزەرنىڭ بولسۇن. (بۇ سەۋەبتىن مۇزەر «قىزىل مۇزەر» دەپ ئاتىلاتتى) بۇ قارا چېدىر ۋە ئۇنىڭغا ئوخشاش قارا رەڭدىكى نەرسىلەر رەبئەنىڭ بولسۇن، بۇ خىزمەتكار ۋە ئۇنىڭغا ئوخشاش نەرسىلەر ئەيادنىڭ بولسۇن، بۇ كىيىم - كېچەك ۋە مەن ئولتۇرغان ئۆيۋاقىلار ئەنمارنىڭ بولسۇن» دېگەن. بۇ تەقسىماتتىن كېيىن نىزار ئوغۇللىرىغا خىتاب قىلىپ: «ئەگەر بۇ تەقسىماتقا رازى بولماي ئىختىلاپ قىلىشساڭلار نەجراندىكى ئەفئالىجۇرھامى ئىسىملىك ھەكىمنىڭ يېنىغا بېرىڭلار.» دېگەن.

نىزار ۋاپات بولغاندىن كېيىن دېگەندەك ئۇلار ئارىسىدا تالاش - تارتىش يۈز بەرگەن. ئاخىرىدا دادىسى ئېيتقان ھېلىقى ھەكىمنىڭ يېنىغا بېرىپ مەسلىنى ھەل قىلىش ئۈچۈن تۆت ئوغۇل بىللە يولغا چىققان. ئۇلار مېڭىپ بىر ئوت - چۆپلۈكتىن ئۆتۈپ كېتىۋېتىپ، ئۇ يەردە ئوتلاپ يۈرگەن بىر تۆگىنىڭ ئىزىنى كۆرگەن. ئۇلارنىڭ ئىچىدىن مۇزەر: «بۇ تۆگىنىڭ بىر كۆزى كۆرمەيدىكەن» دېگەندە، رەبئە: «بۇ ئاقساق تۆگە ئىكەن» دەيدۇ، ئەياد: «قۇيرۇقى كېسىك تۆگە ئىكەن» دېگەندە، ئەنمار: «قاچقان تۆگە ئىكەن» دەيدۇ. بۇلار شۇنداق دېيىشىپ بىر ئاز ماڭغاندىن كېيىن، بىر ئادەم ئۇچراپ تۆگىسىنى قاچۇرۇپ قويغانلىقىنى ئېيتقان. مۇزەر «تۆگىنىڭ بىر كۆزى كورمىدى؟» دەپ سورىغاندا، ھېلىقى ئادەم «شۇنداق» دەپ جاۋاب بەرگەن. ئاندىن رەبئە «تۆگە ئاقساقمىدى؟» دېگەندە، يەنە «ھەئە شۇنداق ئىدى» دەپ جاۋاب بەرگەن. ئاندىن ئەياد «قۇيرۇقى كېسىكىمىدى؟» دېگەندە، يەنە «ھەئە قۇيرۇقى كېسىك ئىدى» دېگەن. ئەنمار «قاچقان تۆگىمىدى؟» دېگەندە «شۇنداق قاچۇرۇپ قويغان ئىدىم» دېگەن. ئاندىن ھېلىقى ئادەم ئۇلارغا: «سىلەر تۆگەنى كۆرۈپسىلەر، ماڭا ياردەم قىلىپ مېنى تۆگەمنىڭ يېنىغا ئاپىرىپ قويساڭلار» دېگەندە، ئۇلار: «بىز تۆگەنىڭ ئۆزىنى كۆرمىدۇق» دەپ قەسەم قىلىپ بەرگەن بولسىمۇ ئۇ ئادەم ئۇلارنىڭ قەسەمگە ئىشەنمەي، ئاخىرى ئۇلار بىلەن بىرگە نەجران دېگەن جايغا كەلگەن. ئۇلار ئەفئالىجۇرھامى دېگەن ھېلىقى ھەكىمنى سوراپ تېپىپ ئۇنىڭ يېنىغا كىرگەندە، ھېلىقى تۆگە ئىگىسى ھەكىمگە مەزكۇر ۋەقەنى سۆزلەپ ئۆتكەن. ھەكىم ئۇلارغا: «سىلەر تۆگىنى كۆرمەي تۇرۇپ قانداق ھۆكۈم قىلىدىڭلار؟» دەپ سورىغاندا مۇزەر: «تۆگە بىر تەرەپتىن ئوتلاپتۇ، يەنە بىر تەرەپتىن ئوتلىماپتۇ، شۇڭا بىر كۆزى كور ئىكەن دېدىم» دەيدۇ. رەبئە «تۆگىنىڭ ئالدى ئىككى پۇتىنىڭ يەردىكى ئىزى بىرى ئېنىق يەنە بىرى ئانچە ئېنىق چۈشمىگەن ئىكەن. شۇنىڭغا قاراپ ئاقساق تۆگە ئىكەن دېدىم» دەيدۇ. ئەياد: «ماياقلىرى يەرگە غۇژمەك چۈشكەنلىكىگە قاراپ قۇيرۇقى كېسىك تۆگە ئىكەن دېدىم» دەيدۇ. ئەنمار: «قارىسام ئوت - چۆپلىرى تازا ياخشى جايدىن ئوتلىماي، ئوت - چۆپ ئالا يەرلەردىن ئوتلاپتۇ، شۇڭا قاچقان تۆگە ئىكەن دەپ ئويلىدىم» دەيدۇ. بۇلارنىڭ سۆزلىرىنى ئاڭلىغان ئەفئال دەۋاگەرگە «بۇلار سېنىڭ تۆگەنى كۆرمەپتۇ» دەپ جاۋاب بەرگەن. ئەفئال ئۇلاردىن: «سىلەر قايسى قەبىلىدىن بولسىلەر؟» دەپ سورىغاندا، ئۇلار: «بىز نىزارنىڭ ئوغۇللىرى» دەپ جاۋاب بەرگەن. ئەفئال ئۇلارغا: «ياخشى كەپسىلەر، سىلەر بۇ ئەقىل -

پاراستىنگلار بىلەن مېنىڭ يېنىمغا كېلىشىڭلاردىكى سەۋەب نېمە؟» دەپ سورىغان. بۇ ئەسنادا تائام ھازىر بولۇپ، داستىخان سېلىنغان. تائامدىن كېيىن مۇزەر: «مەن بۇ ھاراقىتەك ياخشى ھاراق ئېچىپ باقمىغان ئىدىم، لېكىن قەبرىستانلىقتا يېتىشكەن تالنىڭ ئۈزۈمىدىن سىقىلغان ھاراق ئىكەن» دېگەن. رەببى: «مەن بۇ گۆشتەك مەزىلىك گۆشنى يەپ باقمىغان ئىدىم، ئەمما بۇ قوي ئىت سۈتى بىلەن بېقىلغان قوي ئىكەن» دېگەن. ئەياد: «مەن بۇ ئادەمدەك ئېسىل ئادەمنى كۆرمىگەن ئىدىم، ئەمما ئەسلى ئانىسى باشقىدەك» دېگەن. ئەنمار: «مەن بىزنىڭ مەنپەئەتتىمىز ئۈچۈن بۈگۈنكىدەك پايدىلىق سۆز ئاڭلىمىغان ئىدىم» دېگەن. ئەفئا بۇلارنىڭ سۆزلىرىنى ئاڭلاپ، بۇ ھەقتە تەكشۈرۈش ئېلىپ بارغاندا، دەرۋەقە ھەممىسى ئۇلارنىڭ دېگىنىدەك چىققان. ئەفئا ئۇلارغا: «ھاجىتىڭلارنى ئېيتىڭلار» دېگەندە، ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ مىراس بۆلۈشۈشتە بىر - بىرى بىلەن كېلىشەلمىگەنلىكىنى ئېيتىشقان. ئەفئا بۇنى ئاڭلىغاندىن كېيىن، قىزىل قۇببە، تىللا ۋە قىزىل تۆڭگەلەرنى مۇزەرگە، قارا چېدىر، قارا ئات ۋە يىلقىلارنى رەببىگە، چال خىزمەتكار بىلەن ئالا ماللارنى ئەيادقا، يەر - زېمىن بىلەن تەڭگەلەرنى ئەنمارغا بۇيرۇپ بەرگەن.

مۇزەر نىزارنىڭ ئەككىنىڭ قىزى سەۋدە ناملىق ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. نىزار مەئىدىنىڭ جاشەم ئىبنى جۇھەمنىڭ قىزى مەئۇن ئىسىملىك ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. مەئۇدى ئەدناننىڭ لەھىم ئىبنى جەلەبىنىڭ قىزى مەھدە ناملىق ئايالىدىن بولغان ئوغلى ئىدى. پەيغەمبىرىمىز مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ نەسەبى مانا شۇ ئەدنانغىچە ئىختىلاپسىز سابىت بولغان. ئۇنىڭدىن ئىلگىرىكىسىدە ئىختىلاپ بولغانلىقتىن قايسىنىڭ توغرا ئىكەنلىكىنى مۇئەييەنلەشتۈرۈش تەس. بەزى تارىخچىلار ئەدنان بىلەن ئىسمائىل ئەلەيھىسسالامنىڭ ئارىلىقىدا تۆت گەۋلاد بار دەيدۇ، بەزىلەر قىرىق گەۋلاد بار دەيدۇ. ئەدناننىڭ يۇقىرىسىدىكى ئەجدادلارنىڭ سانىدا ئىختىلاپ بولغاندەك، ئۇلارنىڭ ئىسىملىرىدىمۇ ئىختىلاپ بەك كۆپ. شۇ سەۋەبتىن ئەدناننىڭ يۇقىرىسىدىكى ئەجدادلارنى بۇ كىتابتا بايان قىلمىدۇق.

پەخرى كائىنات مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام ئەرەبلەرنىڭ ئىچىدىكى مەشھۇر قۇرەيش قەبىلىسىدىن بولغاچقا ئەرەبىستان زېمىنىنى ۋە ئەرەبلەرنىڭ ئىسلامدىن ئىلگىرىكى ئەھۋالىنى قىسقىچە بايان قىلىشنى مۇناسىپ كۆردۈق.

ئەرەبىستان ئاسىيا قىتئەسىگە جايلاشقان يېرىم ئارال بولۇپ، شىمال تەرىپىدە سۈرىيە، پەلەستىن ۋە فىرات دەرياسى، شەرق تەرىپىدە پارس قولتۇقى، جەنۇب تەرىپىدە ئەدەن قولتۇقى ۋە ئەرەب دېڭىزى، غەرب تەرىپىدە بايلىمەندىپ بوغۇزى ۋە قىزىل دېڭىز بىلەن تۇتاش كەڭرى زېمىنى ئۆز ئىچىگە ئالىدۇ. ئەرەب زېمىنى يەمەن، تەھامە، ھىجاز، نەجدە ۋە يەمامە قاتارلىق بەش قىسىمغا بۆلۈنىدۇ. يەمەن ئەرەبىستاننىڭ جەنۇبىي قىسمى بولۇپ، سەنئ، مەككە، سەبئ، ئەدەن، زىپار، ھەزەرەمەۋت، مەھرە، نەجران قاتارلىق مەشھۇر شەھەرلەرنى ئۆز ئىچىگە ئالىدۇ. قۇرئان كەرىمنىڭ «ئەھقاپ» سۈرىسى (46 - سۈرە) ھەزرەمەۋتتىكى ئەھقاپ قۇملۇقىنىڭ نامى بىلەن ئاتالغان. مەشھۇر «ئەسۋەدى كەبەس» يەمەننىڭ سەنئ دېگەن شەھىرىدىن ئىدى. بۇ ئادەمنىڭ ئەسلى ئىسمى ئەيەھە ئىبنى كەئب ئىبنى ئەۋپتۇر. ئەمما ئەسۋەد (قارا) دەپ ئاتىلىپ قېلىشنىڭ سەۋەبى ئۇنىڭ يۈزى كۆمۈردەك قارا ئىدى. بۇ بەتتە «زۇلھىمار» (يەنى ئېشەك ئىگىسى) دەپمۇ ئاتىلاتتى. چۈنكى ئۇنىڭ بىر ئېشىكى بولۇپ،

«تۇر» دېسە تۇراتتى. «يات» دېسە ياتاتتى. بۇ بەت بەتتە ئۆز زامانىسىدا پەيغەمبەرلىك داۋاسى قىلىپ، ئېشىكىنى «بۇ مېنىڭ مۆجىزەم» دەپ چار سالغاندا، بەزى جاھىللار ئىشىنىپ قالغان. بەزى ئاياللار ئۇنىڭ ئېشىكىنىڭ تېزىكى بىلەن ئىسرىق سېلىپ يۈرەتتى. شۇ سەۋەبتىن بۇ قارا تەلەي «زۇلھىمار» دەپ ئاتىلاتتى. بۇ ئەھۋال ئۈچ - تۆت ئاي داۋام قىلغاندىن كېيىن، بۇ مەككە مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن ئۆلتۈرۈلۈپ، بۇ پىتىنە بېسىقتۇرۇلغان. مانا بۇ ئەسۋەدنىڭ قىسقىچە ئەھۋالى. قالغان قىسمىنى مۇناسىۋەتلىك ئورۇندا يەنە بايان قىلىمىز.

تەھامە قىزىل دېڭىزنىڭ شەرقى، ھىجازنىڭ غەربى، يەمەننىڭ شىمالىغا تۇتاش بولۇپ، مەشھۇر شەھەرلىرى مەككە، يەنبۇۋ ۋە جىددە قاتارلىق شەھەرلەر ئىدى. ھىجاز نەجدە بىلەن قىزىل دېڭىزنىڭ ئوتتۇرىسىدا بولۇپ، يەمەندىن باشلىنىپ، شام سەھراىرىغىچە سوزۇلغان تاغ تىزمىلىرىدىن ئىبارەتتۇر. يەسرىب، ئائىپ، خەيبەر قاتارلىق شەھەرلەر ھىجازنىڭ مەشھۇر شەھەرلىرى ھېسابلىنىدۇ. نەجدە ھىجاز بىلەن ئىراقنىڭ ئوتتۇرىسىدا بولۇپ، رىياد ۋە ھايىل ئۇنىڭ مەشھۇر شەھەرلىرىدۇر. يەمەن يەمەننىڭ شەرقىي شىمالى ۋە نەجدىنىڭ شەرقىدە بولۇپ، ئۇنىڭ چوڭ شەھەرلىرى يەمەن ۋە ھىجر قاتارلىق شەھەرلەر ئىدى. يەمەن شەھىرى يەمەننىڭ پايتەختى ھېسابلىنىدۇ. پەيغەمبەرلىك داۋاسى قىلىپ چىققان مەشھۇر مۇسەيلەم تۈلكە زاپ ئەنە شۇ يەمەندىن ئىدى. ئەرەبلەر ئارىسىدا كۆزى كۆتكۈرلۈكتە نام چىقارغان زەرقا ئىسملىك ئايال يەمەندە تۇراتتى. يەمەن زېمىنى «ئەرۇز» دەپمۇ ئاتىلاتتى. مانا بۇ تېررىتورىيە ئىچىدىكى «ئەرەب يېرىم ئارىلى» دەپ ئاتالغان زېمىن قەدىمدىن تارتىپ ئەرەبلەرگە مەنسۇپ زېمىن ئىدى. پۈتۈن كائىناتنىڭ پەخرى پەيغەمبىرىمىز مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام مانا بۇ ئەرەب يېرىم ئارىلىنىڭ مەشھۇر شەھىرى مەككە مۇكەررەمەدە تۇغۇلغان ۋە قىرىق يېشىدا پەيغەمبەرلىك ۋەزىپىسىگە مۇشەرەپ بولغان. بۇ زات پەيغەمبەر بولغاندىن كېيىن مەككەدە يەنە ئون ئۈچ يىل تۇرۇپ، ئاندىن ھىجازنىڭ مەشھۇر شەھەرلىرىدىن بىرى بولغان يەسرىب شەھىرىگە (يەنى مەدىنە مۇنەۋۋەرە) گە ھىجرەت قىلغان.

ئەرەبلەرنىڭ تۈرلىرى

ئەرەبلەر نۆھ ئەلەيھىسسالامنىڭ ئوغۇللىرىدىن بىرى بولغان «سام» نىڭ ئەۋلادلىرىدۇر. ئەرەبلەر «بائىدە» ۋە «باقىيە» دەپ ئىككى تۈرگە ئايرىلىدۇ. بائىدە — قەدىمكى زاماندا ھالاك بولۇپ، تارىخ بەتلەرىدە پەقەتلا ناملىرى قالغان ئەرەبلەرنى كۆرسىتىدۇ. تۆۋەندە بۇلارنىڭ ئىچىدىكى مەشھۇر قەبىلىلەرنى بايان قىلىپ ئۆتىمىز:

بۇلارنىڭ ئىچىدە «ئاد قەبىلىسى» دېگەن بىر قەبىلە بولۇپ، ئۇلارنىڭ ۋەتىنى يەمەندىكى ئەھقاپ دېگەن جاي ئىدى. جانابى ئاللاھ ئۇلارغا ھۇد ئەلەيھىسسالامنى پەيغەمبەر قىلىپ ئەۋەتكەندە، ئۇلار بۇ زاتنى ئىنكار قىلغانلىقى ئۈچۈن ھالاك قىلىنغان. يەنە بىرى «سەمۇد قەبىلىسى» بولۇپ، ئۇلارنىڭ ۋەتىنى ھىجر دېگەن جاي ئىدى. ئۇلارغا جانابى ئاللاھ ھەزرىتى سالىھ ئەلەيھىسسالامنى پەيغەمبەر قىلىپ ئەۋەتكەن. ئۇلار بۇ زاتنى ئىنكار قىلغانلىقتىن ئۇلارمۇ ھالاك قىلىنغان. يەنە بىرى «ئۇمەيم قەبىلىسى» بولۇپ، ئۇلار ئۇممان بىلەن ئەھقاپ ئوتتۇرىسىدىكى ئابار سەھراسىدا ياشايتتى. يەنە بىرى «ئۇبەيل قەبىلىسى» بولۇپ، ئۇلار يەسرىب ئەتراپلىرىدا ياشايتتى. يەنە بىرى «تەمس ۋە جۇدەيس قەبىلىسى» بولۇپ، ئۇلار يەمەن دېگەن يەردە ياشايتتى. يەنە بىرى

«ئىملىق قەبىلىسى» بولۇپ، ئۇلار ئۇممان، ھىجاز، نەجدە، تەھامە، تەيما، بەترا ۋە پەلەستىن قاتارلىق يەرلەردە ياشايتتى. ھەزرىتى مۇسا ئەلەيھىسسالامنىڭ قەۋمى بەنى ئىسرائىل ئۇرۇش قىلىشتىن قورققان ۋە قۇرئان كەرىمدە «زالىم قەۋم» دەپ ئاتالغان **بەستىلىك** ئادەملەر ئەنە شۇلار ئىدى. شۇنىڭدەك قۇرئان كەرىمدە تىلغا ئېلىنغان جالۇتمۇ شۇ قەۋمدىن ئىدى. يەنە بىرى «جۇرھۇم قەبىلىسى» بولۇپ، ئۇلار يەمەندە ياشايتتى. مەككە مۇكەررەمەگە كۆچۈپ كېلىپ ئىسمائىل ئەلەيھىسسالام بىلەن قۇدا بولغان قەبىلە مەزكۇر جۇرھۇم قەبىلىسىدىن قېپقالغان ئادەملەر ئىدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدىن يەمەندە ھالاك بولغانلار بىرىنچى جۇرھۇم، مەككە مۇكەررەمەگە كۆچۈپ كېلىپ ھەزرىتى ئىسمائىل ئەلەيھىسسالامغا تۇغقان بولغانلار ئىككىنچى جۇرھۇم دېيىلىدۇ. يەنە بىرى «ۋەبار قەبىلىسى» بولۇپ، ئۇلار يەمەننىڭ ۋەبار دېگەن يېرىدە ياشايتتى. ئەرەبى بائىدە مانا مۇشۇ سەككىز قەبىلىدىن ئىبارەتتۇر.

ئەرەبى باقىيە ئىككى قىسىمغا بۆلۈندى: بىرى بەنى قەھتان، يەنە بىرى بەنى ئەدنان قەبىلىلىرى. بەنى قەھتان قەبىلىسى ئەرەبلەرنىڭ بوۋىلىرى بولۇپ، بۇلارنىڭ نەسەبىگە ھېچ يات مىللەت ئارىلىشىپ قالمىغان ساپ ئەرەب بولغانلىقتىن ئۇلار «ئەرەبۇلئارىبە» دېيىلىدۇ. بەنى قەھتان قەبىلىسى ئاۋۋالقى زامانلاردا يەمەن زېمىنىدا تۇراتتى. بۇلارنىڭ نەۋرىلىرى بولغان بەنى سەبەئنىڭ دەۋرىگە كەلگەندە يەمەن زېمىنى پەۋقۇلئاددە ئاۋات بولۇپ، دۇنيانىڭ جەننىتى دېيىلەتتى. «سەددى مەئرىب» دەپ ئاتالغان مەشھۇر توسما شۇلار تەرىپىدىن قۇرۇلغان ئىدى. كېيىن سۇ ئاپىتى ۋە قەسىدە بۇ توسما خاراب بولۇپ، ئۇلارنىڭ كۆپىنچىسى ۋەتەننى تاشلاپ كېتىشكە مەجبۇر بولغان. ۋەتەننى تاشلاپ چىقىپ كەتكەنلەرنىڭ ئىچىدىن شام تەرەپكە كۆچكەن قىسمى غەسسان قەبىلىسىدۇر. يەسرىبكە كۆچكەنلىرى ئەۋس ۋە خەزرج قەبىلىسىدۇر. ھىراتقا كۆچكەنلىرى لەخمى قەبىلىسىدۇر. مەككە مۇكەررەمەگە كۆچكەنلىرى خۇزائە قەبىلىسىدۇر. نەجدىگە كۆچكەنلىرى كىندى قەبىلىسىدۇر.

ئەدنان ئەرەبلىرى «ئەرەبۇلمۇستەئەربە» دەپ ئاتىلىدۇ. بۇنىڭ مەنىسى «ئەرەبلەشكەن ئەرەبلەر» دېگەن بولىدۇ. ئەدناننىڭ مەئدى ۋە ئەككە ناملىق ئىككى ئوغلى بولۇپ، نەسلى كۆپرەكى مەئدىدۇر. مەئدىنىڭ نىزار ۋە قەيس ناملىق ئىككى ئوغلى بار ئىدى. لېكىن كۆپىنچە ئەرەب قەبىلىلىرى نىزاردىن تارقالغان. نىزاردىن تارقالغان قەبىلىلەر بەش قەبىلە بولۇپ، ئۇلار: قۇزائە، مۇزەر، رەبئە، ئەياد ۋە ئەنمار قاتارلىقلاردۇر. قۇزائە قەبىلىسى مەزكۇر قەبىلىلەر بىلەن خۇددى بىر قەبىلىدەك ئارىلىشىپ ئىتتىپاق تۇتۇپ، تەھامە ۋە ھىجازدا ياشىغان بولسىمۇ، كېيىن بۇلار كۆپىيىپ زېمىنلىرى تار كېلىپ ھەمدە ئارىسىدا پىتەنە - ئىغۋا تۇغۇلۇپ، بىرنەچچە تەرەپكە كۆچۈشكە مەجبۇر بولدى. ئۇلار ئىچىدە ھەممىدىن ئىلگىرى كۆچكەن قەبىلە قۇزائە قەبىلىسى ئىدى. قۇزائە قەبىلىسى بىر نەچچە نەسلىدىن ئىبارەت بولۇپ، شۇ تەرزىدە ئورۇنلاشقان ئىدى. تەيىم بەھرەينىگە، تەزىد ئىبنى ھالۋان ئىراق زېمىنىدىكى ئەبقر ناملىق يەرگە، سەلىخ شام ۋە پەلەستىن تەرەپلەرگە، ئەسەم نەجدە تەرەپلەرگە ئورۇنلاشتى. بۇ قەبىلىلەر ئىلگىرى ۋادىلىقۇرا دېگەن جايغا ئورۇنلىشىپ، كېيىن نەجدىدە مۇقىملاشتى. تەنۋە ئىلگىرى بەھرەينىگە، كېيىن ھەرگە ئورۇنلىشىپ دۆلەت قۇردى. رەببان ئىبنى ھالۋان شامغا ئورۇنلاشتى. يەئلا ۋە بەھرا ئىلگىرى يەمەنگە كېيىن تەيما بىلەن مەدەنە ئارىسىدىكى بىر جايغا ئورۇنلاشتى. قۇزائەنىڭ شۇ تەرىقىدە تارقىلىپ ئورۇنلىشىشى مىلادىنىڭ باشلىرىدا بولغان بولسا كېرەك. ئەنمار ئىككى قەبىلە بولۇپ، بىرى ساھەيە،

يەنە بىرى جۇسۇم ئىدى. بۇلار سىرۋات تاغلىرىغا ئورۇنلاشتى. ئەيىاد قەبىلىسى ئىراق تەرەپلەرگە ئۆتۈپ كۆپىگە ئورۇنلاشتى. كېيىن پارسىلار بىلەن بولغان ئۇرۇشتا مەغلۇپ بولۇپ، شام تەرەپكە كۆچۈپ بېرىپ ئورۇنلاشتى. رەبىئە بولسا مەئدى قەبىلىلىرىنىڭ كاتتىلىرىدىن بولۇپ، بىر قانچە نەسەبتىن ئىبارەتتۇر. مەشھۇرلىرى ئابدۇلقەيس، بەكر، تەغلەپ، غۇررە، زەبىئە، نەسر ۋە ئۇقەيلە قاتارلىقلاردۇر. بۇلاردىن ئابدۇلقەيس بەھرەبىنگە، بەكر، غۇررە، زەبىئەلەر يەمامە، بەھرەين ۋە ئىراق تەرەپلەرگە، نەسر ۋە ئۇقەيلە شام تەرەپلەرگە ئورۇنلاشتى. مۇزەر رەبىئەگە ئوخشاش مەئدى قەبىلىلىرىنىڭ كاتتىلىرىدىن ئىدى. بۇلارمۇ رەبىئەگە ئوخشاش بىر نەچچە قەبىلىدىن ئىبارەت بولۇپ، قەيس، ئەيىلان قەبىلىلىرىدەك بۈيۈك بىر قىسىم قەبىلىلەر نەجدى تەرەپلەرگە، يەنە بىر قىسىمى ھەۋازىن، ھۈنەين، ئەۋتاس، زىلھىجاز ۋە تائىپ ئەتراپلىرىغا ئورۇنلاشتى. جۇندۇيتىن تارالغان قەبىلىلەردىن مەرىنە قەبىلىسى ھىجازدا رىزۋا تاغلىرىغا، تەسىم بىلەن سەبەئ يەمامە بىلەن ھىجر ئوتتۇرىسىغا، بەنى سەئىدىدىن بەزىسى بەھرەين تەرەپلەرگە، بەزىسى ئۇممان تەرەپلەرگە ئورۇنلاشتى. مۇدىرىكتىن تارالغان قەبىلىلەردىن ھۈزەيل قەبىلىسى سىرۋات تاغلىرىغا، خۇزەينە ئىبنى مۇدىرىك ھۈزەيلنىڭ ئەتراپىغا، پەھرى (يەنى قۇرەيش) قەبىلىسى مەككە مۇكەررەمەنىڭ ئۆزىگە ئورۇنلاشتى. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام مانا مۇشۇ قۇرەيش قەبىلىسىدىن بولۇپ، ئۆزىنىڭ ياخشى سۆزلىرى ۋە گۈزەل ئەخلاقى بىلەن ئىنسانلارنى ئىسلام دىنىغا دەۋەت قىلىش ئۈچۈن كەلگەن مۇبارەك زاتتۇر. شۇڭا ئەرەبلەرنىڭ ئىسلام دىنىدىن ئىلگىرى قايسى دىندا ۋە قايسى شەكىلدە ئىكەنلىكىنى بايان قىلىپ ئۆتۈشنى لايىق كۆردۈم:

ئەرەبلەرنىڭ جاھىلىيەتتىكى ئېتىقاد ۋە دىنلىرى

ئەرەبلەرنىڭ كۆپلىرى بۇتقا ئىبادەت قىلىشمۇ، ئارىلىرىدا مۇۋەھھىدلەر (ئاللاھنى بىر دەپ تونىغۇچىلار)، دىنسىزلار، سابىئىلەر، يەھۇدىيلار ۋە خرىستىئانلار بار ئىدى. مۇۋەھھىدلەر ئىنتايىن ئاز بولۇپ، ئۇلار ئاللاھنىڭ بارلىقىغا ۋە بىرلىكىگە، ئۆلگەندىن كېيىن تىرىلىشىگە ۋە ھەشىر - نەشىرگە ئىشىنىتتى. ئۇلار ئەرەبلەرنىڭ زالالەتتە ئىكەنلىكىنى بىلگەچكە، ئۆز ئەقلى كۆرسەتكەن يول بىلەن ئۆزىنىڭ بىلىشىچە بىر ئاللاھقا ئىبادەت قىلاتتى. ئۇلار پۇرسەت بولسىلا باشقىلارغا ئاللاھنىڭ بىرلىكىنى ۋە قىيامەت كۈنىنىڭ چوقۇم كېلىدىغانلىقىنى ئاڭلىتىپ ۋەز - نەسەپەت قىلاتتى. ئۇلار ھەزرىتى ئىبراھىم ئەلەيھىسسالام ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملاردىن قالغان ياخشى ئادەتلەرگە ئەگىشەتتى. شۇنداقلا، پات ئارىدا توغرا يولغا يېتەكلىگۈچى بىر پەيغەمبەرنىڭ كېلىشىنى كۈتەتتى. بالاغەت ۋە پاساھەتتە يۇقىرى سەۋىيىگە ئىگە بولغان قەيس ئىبنى سائىدە ئەلەيھىدى، ۋەرەقە ئىبنى نەۋپەل، زەيد ئىبنى ئەمر ئىبنى نەۋپەل، زۇھەير ئىبنى ئەبى سەلمە، دامىيە ئىبنى ئەبى سەلەت، سۇۋەيد ئىبنى ئامىرىلمۇستەلقى، ۋەكى ئىبنى سەلەمە ئىبنى زۇھەير ئەلەيھىدى، ئۇمەير ئىبنى جۇندۇپ ئەلجەھەمى، ئەبۇ قەيس سەرەمە ئىبنى ئەبى ئەنەس، ئامىر ئىبنى دەربىلىۋدۋانى ۋە خالىد ئىبنى سىنان ئەلەبەسى قاتارلىق كىشىلەر مۇۋەھھىدلەردىن ئىدى.

قەيس دېگەن كىشى ئۆزىنىڭ ئۇكاز بازىرىدا كىشىلەرگە سۆزلىگەن بىر نۇتقىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كېلىدىغانلىقى ھەققىدە بېشارەت بەرگەن. زەيد ئىبنى ئەمىر مۇ بەيتۇللاھقا يۆلىنىپ تۇرۇپ: «ئەي قۇرەيشلەر

گۇرۇھى، سىلەرنىڭ ئىچىڭلاردا مەندىن باشقا ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ دىنىغا ئېتىقاد قىلىدىغان ھېچكىم يوق» دېگەن. بۇ يەردە زەيد ئىبنى ئەمرىنىڭ مۇۋەھھىدىلىكىگە دالالەت قىلىدىغان بېيىت ۋە شېئىرلارنى زىكىر قىلىپ ئۆتىمىز:

«بىر ئاللاھقا ئىبادەت قىلمايمىز ياكى مەڭ پەرۋەردىگار غىمۇ؟ ئەگەر مەڭ پەرۋەردىگارغا ئىبادەت قىلىنىدىغان بولسا دۇنيا ئىشلىرى قالايمىقانلىشىپ، بۆلۈنۈپ، بۇزۇلۇپ تۈگىمەمدۇ؟»

يەنە بىر شېئىرىدا:

«لات ۋە ئۇززا ناملىق بۇتلارنى تاشلىدىم، جالالەتلىك كىشى شۇنداق قىلالايدۇ.»

يەنە بىر شېئىرىدا:

«مەن ئۇززا ۋە ئۇنىڭ ئىككى قىزىغا ئىبادەت قىلمايمەن ۋە بەنى ئەمرىنىڭ ئىككى ئۆيىنى زىيارەت قىلمايمەن.»

يەنە بىر شېئىرىدا:

«غەنەم ئىسىملىك بۇتقا ئىبادەت قىلمايمەن، بۇ بۇتلار بىزلەرگە ئەقىلىمىز ئاز چاغدا پەرۋەردىگار ئىدى، ئەمدى مەن ئۇنىڭغا ئىبادەت قىلمايمەن.»

يەنە بىر شېئىرىدا:

«مەن تەئەججۇپ قىلدىم، كېچە ۋە كۈندۈزدە ئەقىلىنى تەئەججۇپقا تاشلايدىغان نەرسىلەر بار، ئۇ نەرسىلەرنى ئەقىل كۆزى ئوچۇق بولغان كىشىلەر تونۇيالايدۇ.»

يەنە بىر شېئىرىدا:

«لېكىن پەرۋەردىگار م رەھمان تاغلا ۋە تەقەددەسكە ئىبادەت قىلىمەن، تاكى مەغپىرەتلىك پەرۋەردىگار مېنىڭ گۇناھىمنى مەغپىرەت قىلغاي.»

يەنە بىر شېئىرىدا:

«ئاللاھ تاغلا ئىبادەت قىلىشنى مۇھاپىزەت قىلىڭلار، ھەر ۋاقىت ئۇ زاتنىڭ تەقۋاسىنى مۇھاپىزەت قىلساڭلار ھالاك بولمايسىلەر.»

يەنە بىر شېئىرىدا:

«يەنى سەن ئى مۇخاتەپ! ياشلارنى ۋە مۇتتەقىلەرنى كۆرسەن، ئۇلارنىڭ مەنزىلى جەننەتتۇر، كاپىرلارغا قىزىق ئوت باردۇر.»

يەنە بىر شېئىرىدا:

«كاپىرلارغا دۇنيادا رەسۋالىق بار، ئۆلگەندىن كېيىن، ئۇلار كۆتۈرۈشتىن ئاجىز كېلىدىغان نەرسىلەرگە يولۇقىدۇ.»

دېمەك زەيدنىڭ مۇۋەھھىدىلىكىگە ۋە ئۆلگەندىن كېيىن تىرىلىشنىڭ ھەقىقىيگە دالالەت قىلىدىغان بۇنىڭدىن باشقا نۇرغۇن شېئىرلىرى بار. ئۇمەييە ئىبنى ئەبى سەلەتمۇ ئاخىرەت ھەققىدە كۆپ شېئىر يازغان. زۇھەير ئىبنى ئەبى سەلماننىڭ مۇئەللەقەسىدە (كەبىگە ئېسىلغان شېئىرلىرىدا) ئۇنىڭ مۇۋەھھىدىلىكىنى ئىسپاتلايدىغان بېيىتلەر كۆپ ئۇچرايدۇ. ئەمما دىنىسىز ئاللاھنى ۋە ئۆلگەندىن كېيىن تىرىلىشنى ئىنكار قىلاتتى. پۈتۈن كائىنات ۋە

ھادىسلەرنى تەبىئەتكە نىسبەت بېرەتتى. ئۇلار ھەققىدە قۇرئان كەرىمنىڭ جاسىيە سۈرىسى 24 - ئايىتى نازىل بولۇپ، ئۇنىڭدا مۇنداق دېيىلىدۇ: «ئۇلار (يەنى قىيامەت كۈنىگە ئىنكار قىلغۇچىلار): «ھايات دېگەن پەقەت دۇنيادىكى ھاياتىمىزدۇر، تىرىلىمىز (يەنى تۇغۇلىمىز) ئۆلىمىز. پەقەت زاماننىڭ ئۆتۈشى بىلەن يوق بولىمىز، دەيدۇ.»

ئەمما يەھۇدىيلىق ئەرەبلەردە ئانچە كۆپ ئەمەس ئىدى. يەھۇدىي دىنىنى قوبۇل قىلغان ئەرەبلەرنىڭ كۆپىنچىسى يەمەن ئەرەبلىرى ئىدى. ئۇنىڭدىن باشقا كەنانە، كىندى ۋە بەنى ھارس قەبىلىلىرىدىمۇ ئاز - تولا بار ئىدى. ئۇلارغا يەھۇدىي دىنى يەسرىب ۋە خەيبەر يەھۇدىيلىرىدىن ئېقىپ كىرگەن بولسا كېرەك. ئەمما خرىستىئانلار يەھۇدىيلارغا قارىغاندا كۆپرەك ئىدى. بەنى تەغلەپ ئەرەبلىرى تامامەن خرىستىئان بولۇپ، ھىرەدە نۇرغۇنلىغان ئەرەبلەر خرىستىئان دىنىنى قوبۇل قىلغان ئىدى. ئۇنىڭدىن باشقا رەبىئە غەسسان ۋە قۇزائە قەبىلىلىرىدىمۇ خرىستىئانلار كۆپ ئىدى.

ئەرەبلەرنىڭ كۆپ قىسمى مۇشرىك بولۇپ، بۇتلارغا ئىبادەت قىلاتتى. ئۇلارنىڭ بۇتلارغا ئىبادەت قىلغانلىقى ئۇلارنىڭ بۇتلارنى ئاللاھ بىلەن تەڭ كۆرۈپ، ياراتقۇچى دەپ تونۇغانلىقىدىن ئەمەس ئىدى. ئۇلارمۇ بارلىق كائىناتنى ياراتقۇچى، باشقۇرغۇچى ئاللاھنىڭ بارلىقىغا ئىشەنەتتى. شۇنداقلا، ئۇنى ئىبادەت قىلىنىشقا لايىق زات دەپ تونۇيتتى. لېكىن ئۇلار ئۇ بۇتلارغا بىزنى ئاللاھقا يېقىنلاشتۇرىدۇ، ئۇلار ئاللاھ بىلەن بىزنىڭ ئوتتۇرىمىزدىكى ۋاسىتە دەپ ئېتىقاد قىلاتتى. قۇرئان كەرىمدىكى لوقمان سۈرىسىنىڭ: «ئەگەر ئۇلاردىن «ئاسمانلارنى ۋە زېمىننى كىم ياراتتى؟» دەپ سورىساڭ، ئەلۋەتتە ئۇلار «ئاللاھ» دەپ جاۋاب بېرىدۇ» دېگەن 25 - ئايىتى ئۇلارنىڭ ياراتقۇچى بىر ئاللاھنىڭ بارلىقىغا ئىشەنمىگەنلىكىنى ئىسپاتلايدۇ. ئۇلار بۇتلارنى «ئاللاھ ئالدىدا بىزگە شاپائەت قىلىدۇ، ئۇلاردىن بىزگە پايدا، زىيان كېلىدۇ» دەپ ئويلايتتى. مانا شۇ سەۋەبتىن ئۇلارنىڭ ئالدىغا بېرىپ سەجدە قىلاتتى. يىغلاپ يالۋۇرۇپ، ھاجەتلىرىنى سورايتتى. ئۇلارغا يېقىنلىشىش ئۈچۈن ئۇلارغا ئاتاپ قوي، كالا، تۆگە بوغۇزلايتتى. ئۇلارنى ئاسراپ قارايدىغان مەخسۇس خىزمەتچى تەيىنلەيتتى. ئۇلار ھەققىدە سەدىقە قىلاتتى. ئۇلارنىڭ رىزاسى ئۈچۈن ئۆزلىرىگە بەزى نەرسىلەرنى ھارام قىلاتتى.

ئاللاھ تائالا مۇشرىكلارنىڭ بۇ قىلمىشىنى پاش قىلىپ قۇرئان كەرىمنىڭ يۇنۇس سۈرىسى 18 - ئايىتىدە مۇنداق دەيدۇ: «ئۇلار ئاللاھنى قويۇپ، ئۆزلىرىگە پايدا - زىيان يەتكۈزەلمەيدىغان نەرسىلەرگە چوقۇنىدۇ، بۇلار (يەنى بۇتلار) ئاللاھنىڭ دەرگاھىدا بىزگە شاپائەت قىلغۇچىلار، دېيىشىدۇ.» يەنە زۇمەر سۈرىسىنىڭ 3 - ئايىتىدە مۇنداق دەيدۇ: «ئاللاھنى قويۇپ، بۇتلارنى ھىمايىچى قىلىۋالغانلار بىزنىڭ ئۇلارغا چوقۇنۇشىمىز پەقەت ئۇلارنىڭ بىزنى ئاللاھقا يېقىنلاشتۇرۇشى ئۈچۈندۇر، دەيدۇ.» ئەرەب مۇشرىكلىرى ئاساسەن پەيغەمبىرىمىزگە ۋە ئۆلگەندىن كېيىن تىرىلىشكە ئىشەنمەيتتى ۋە «بىزگە ئوخشاش يەپ، ئىچىدىغان ئىنساننىڭ پەيغەمبەر بولۇپ كېلىشى يىراق ئىش» دەيتتى. ئۆلگەندىن كېيىن تىرىلىشكە قارىتا «بۇ مۇمكىن بولمايدىغان ئىش» دەپ قارايتتى.

ئەرەبلەر ئىچىدە «سەنەۋىلەر» دېيىلىدىغان بىر قىسىم ئەرەبلەر بولۇپ، ئۇلار ياراتقۇچى ئىككى، يەنى ياخشىلىقنى ياراتقۇچى ۋە يامانلىقنى ياراتقۇچى ئىككى ئىلاھ بار دەپ ئېتىقاد قىلاتتى. نۇرنى ياخشىلىق قىلغۇچى، زۇلمەتنى يامانلىق قىلغۇچى دەپ ئويلايتتى. بۇلارنىڭ ھەر ئىككىسىنى قەدىم ۋە ئەزەلىي دەپ

ئويلايتتى. مەشھۇر شائىر مۇتەنەببى: «ئۇلار سۈرەتتە ۋە شەكىلدە ئوخشاش بولمىغاندەك، ئىش ۋە تەدبىردىمۇ ئوخشاش ئەمەس» دەپ قارايتتى. نۇر كۆرۈنۈشتە كۆركەم ۋە چىرايلىق بولغاندەك، ھېكمەت، پايدا - مەنپەئەت ۋە پۈتۈن ياخشىلىق شۇ نۇردىن ھاسىل بولىدۇ، ئۇنىڭدىن ئەسلا زەرەر كەلمەيدۇ. ئەمما زۇلمەت دەل نۇرنىڭ ئەكسىچە بولۇپ، پۈتۈن يامانلىق شۇ زۇلمەتتىن كېلىدۇ، دېگەن ئېتىقادتا ئىدى. ھەپتىدە بىر كۈنى روزا تۇتۇپ ئۆتكۈزۈش، ھېچ بىر جان ئىگىسىگە ئازار بەرمەسلىك، بۇلارنىڭ يولى بولسا، يالغان سۆزلەش، بۇتلارغا ئىبادەت قىلىش، زىنا قىلىش ۋە ئوغرىلىق قىلىشتەك ناچار ئىشلاردىن يىراق بولۇش ئۇلارنىڭ كۆز قارىشى ئىدى. ئۇلار زاھىتلىقتا ھەممىنىڭ ئالدىدا بولۇپ، ھەتتا بىر كۈنلۈكتىن ئارتۇق ئوزۇق ساقلىماسلىق ئۇلارنىڭ دىنىي ئەھكاملىرىنىڭ بىرى ئىدى.

ئەمما **سائىبە قەۋمى** قەمەر، گەتارۇد، زۆھرە، شەمس، مەرىخ، مۇشئەرى، زۇھەل قاتارلىق يۇلتۇزلارغا ۋە ھەمەل، سەۋر، جەۋزا، سەرەتان، ئەسەد، سانبۇلە، مىزان، ئەقرەب، قەۋس، جۇدى، **دەلۋە، ھۇت** قاتارلىق ئون ئىككى بۇرۇچقا ئىبادەت قىلاتتى. بۇلار بۇرۇن ئۆتكەن قەدىمىي قەۋملەرنىڭ بىرىدۇر. ھەزرىتى ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ قەۋمىمۇ سابىئىلەر ئىدى. ئەرەبلەرنىڭ ئىچىدىمۇ بۇلارنىڭ دىنىغا ئېتىقاد قىلىدىغانلار بار ئىدى. لېكىن سابىئىلەر ۋە سەنەۋىلەر باشقا پىرقىلەرگە قارىغاندا ئازراق ئىدى. بۇنىڭدىن باشقا ئوتقا، كۈنگە، ئايغا، يۇلتۇزلارغا ئىبادەت قىلىدىغانلارمۇ بار ئىدى. ئاللاھ تائالا ئەرەبلەرنىڭ «شىئرا» ئىسمىلىك بۇتقا ئىبادەت قىلىدىغانلىقىنى ئەيىبلەپ، قۇرئان كەرىمنىڭ نەجم سۈرىسىنىڭ 49 - ئايىتىدە مۇنداق دەيدۇ: «ئاللاھ شىئرا يۇلتۇزىنىڭ پەرۋەردىگارىدۇر.»

ئەرەبلەرنىڭ جاھىلىيەت دەۋرىدىكى دىنلىرى مانا شۇنداق ھەر خىل دىنلار ئىدى. ئەنە شۇنداق چېچىلىپ كەتكەن ئۈممەتنى، بەلكى پۈتۈن يەر يۈزىدىكى ئۈممەتلەرنى بىر دىن، يەنى ئىسلام دىنى گەتراپىغا توپلاش ئۈچۈن جانابى ئاللاھ ھەزرىتى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنى ئەۋەتىپ، ئۇ مۇبارەك زاتقا مۇقەددەس كىتابىمىز قۇرئان كەرىمنى چۈشۈردى.

ئەرەبلەرنىڭ مەشھۇر بۇتلىرىنىڭ بىرى «ۋەد» دېگەن بۇت ئىدى. ئۇ بۇت دەۋمەتۈلجەندەل دېگەن جايدا بولۇپ، كەلب قەبىلىسىنىڭ مەبۇدى ئىدى. يەنە بىرى «سۇۋاڭ» بولۇپ، بۇ بۇت يەنە بۇدۇ دېگەن جايدا ئىدى. بۇ ھۈزەيل قەبىلىسىنىڭ مەبۇدى ئىدى. يەنە بىرى «يەغۇس» بولۇپ، بۇ بۇت يەمەندە ئىدى ۋە يەمەنلىكلەرنىڭ مەبۇدى ئىدى. يەنە بىرى «يەئۇق» بولۇپ، بۇ بۇت سەنئانغا يېقىن بىر جايدا ئىدى. بۇ ھەمدان ئەرەبلىرىنىڭ مەبۇدى ئىدى. يەنە بىرى «نەسر» ئىدى. بۇ بۇت يەمەندە بولۇپ، ھىمىيەر قەبىلىلىرىنىڭ مەبۇدى ئىدى. بۇ بەش بۇت قۇرئان كەرىمىدىكى نۇھ سۈرىسىنىڭ 23 - ئايىتىدە بايان قىلىندۇ. يەنە بىر بۇتنىڭ ئىسمى «مەنات» ئىدى. بۇ بۇت قىزىل دېڭىزنىڭ بويىدا بولۇپ، ئەۋس ۋە خەزرج قەبىلىلىرىنىڭ مەبۇدى ئىدى. يەنە بىرى «لات» ئىدى. بۇ بۇت تاكىپتا بولۇپ، سەقىپ قەبىلىسىنىڭ مەبۇدى ئىدى. بۇ بۇت تۆت چاسا تاشتىن ياسالغان بولۇپ، كەڭرى بىر ئۆيگە تىكلەنگەن ئىدى. يەنە بىرى «ئۇززا» ئىدى. بۇ بۇت نەخلە دېگەن جايدا گەتراپى ئاي شەكىلدە قىلىپ ئورالغان بىر دەرەخ بولۇپ، قۇرەيش ۋە بەنى كەنانە قەبىلىلىرىنىڭ مەبۇدى ئىدى. پۈتۈن ئەرەبلەر بۇ ئۈچ بۇتنى «ئاللاھنىڭ قىزلىرى» دەپ ئېتىقاد قىلىپ، ئۇلارنى ئىنتايىن ھۆرمەتلەيتتى (ئاللاھ بۇنىڭدىن پاكىتور). ئۇززا

دېگىنى بۇ ئۈچ بۇتنىڭ ئىچىدە ئەرەبلەرنىڭ گۇمانىچە ئەڭ كاتتا ۋە ئەڭ ئۇلۇغ بۇت ئىدى. ئۇنىڭغا كۆپىنچە قۇرەيشلەر ھۆرمەت بىلدۈرۈپ، ئۇنىڭغا ئاتاپ قۇربانلىق قىلىشاتتى. يەنە بىرى «ھۈبەل» ئىدى. بۇ بۇت كەبىنىڭ ئىچىدە بولۇپ، ئۇمۇ قۇرەيشلەرنىڭ مەبۇدى ئىدى. يەنە «ئەساق ۋە نائىلە» دەپ ئاتىلىدىغان ئىككى بۇت بولۇپ، ئۇلار زەمزمە قۇدۇقىنىڭ يېنىدا ئىدى. يەنە بىرى «فۇلۇس» ناملىق بۇت ئىدى. بۇ بۇت تەي قەبىلىسىنىڭ مەبۇدى ئىدى.

يۇقىرىدا بايان قىلىنغان ئون ئىككى بۇت ئەرەبلەرنىڭ پەۋقۇلئاددە كاتتا مەبۇدىلىرى بولۇپ، بۇلاردىن باشقا نۇرغۇن ئۇششاق بۇتلار بار ئىدى. ئەرەبلەرنىڭ نەزىرىدە بۇتلارنىڭ نەقەدەر ھۆرمەتلىك ئىكەنلىكىنى بىلمەكچى بولغان ئادەم، مەككە پەتىھى قىلىنىشتىن ئىلگىرى پەقەت كەبىنىڭ ئىچىدىلا ئۈچ يۈز ئاتىمىش بۇتنىڭ بارلىقىنى تەسەۋۋۇر قىلسا بولىدۇ. بۇنىڭدىن سىرت ھەر بىر ئۆيدە بىردىن كىچىك بۇت بار ئىدى. مانا بۇلار ئەرەبلەرنىڭ جاھىلىيەت دەۋرىدىكى دىنىي ئەھۋالى. ئەمدى بىز تۆۋەندە ئەرەبلەرنىڭ نىكاھ تالاق ۋە ئىددەتكە ئوخشاش ئىجتىمائىي تۇرمۇش ئەھۋالىنى بايان قىلىمىز.

ئەرەبلەرنىڭ جاھىلىيەت دەۋرىدىكى نىكاھ تالاق ۋە ئىددەت قاتارلىق ئىجتىمائىي تۇرمۇش ئەھۋالى

ئەرەبلەردە نىكاھ بىر قانچە خىل بولۇپ، ئۇلارنىڭ بىرى، قىزنىڭ ئاتا - ئانىسىغا ئەلچى ئەۋەتىپ تويۇق ۋە ھەدىيە بېرىپ نىكاھغا ئېلىش. يەنە بىرى، ئايال كىشىگە بىر ئاز نەرسە بېرىپ مۇئەييەن ۋاقىت بەلگىلەپ، بۇ ۋاقىت ئىچىدە ئەر - خوتۇن بولۇش. بۇ «ۋاقىتلىق نىكاھ» ياكى «پايدىلىنىش نىكاھى» دەپ ئاتىلاتتى. يەنە بىرى بولسا، ئايالنى باشقىلارنىڭ ئايالى بىلەن ئالماشتۇرۇش. بۇ «ئالماشتۇرۇش نىكاھى» دېيىلەتتى. يەنە بىر خىلى بىرى يەنە بىرىگە قىزنى ياكى ئاچا - سىڭلىسىنى بېرىش شەرتى بىلەن، ئۇنىڭ قىزى ياكى ئاچا - سىڭلىسىنى تويۇقسىز نىكاھلاپ ئېلىش. بۇ «تويۇقسىز نىكاھ» دەپ ئاتىلاتتى. يەنە بىر خىلى مەخپىي ھالدا مۇناسىۋەت قۇرۇپ، ئەر - خوتۇن بولۇپ ياشاش. ئۇلار بۇنى «ئاشىندارچىلىق نىكاھى» دەپ ئاتىشاتتى. يەنە بىر خىلى ئۆزىنىڭ ئايالىنى باتۇرلۇق، خەير - ساخاۋەتتەك ياخشى سۈپەتلەرگە ئىگە كىشىلەردىن بىرىگە بېرىپ، ئۇنىڭدىن بالا تۇغدۇرۇۋېلىش. ئۇلار بۇنى «جىنسىي مۇناسىۋەت ئۆتكۈزۈش نىكاھى» دەپ ئاتىشاتتى. جاھىلىيەتتىكى ئەرەبلەرنىڭ قارىشىچە يۇقىرىقى نىكاھلارنىڭ ھەممىسى قانۇنلۇق نىكاھ ئىدى. ئىسلام دىنى بارلىققا كېلىپ بۇ نىكاھلارنىڭ بىرىنچى خىلدىكىسىدىن باشقىسىنىڭ ھەممىسىنى ھارام قىلدى.

يۇقىرىدا بايان قىلىنغانلىرىدىن باشقا خىلدىكى نىكاھ زىنا ۋە پاهىشە ئەرەبلەردە غايەت زور دەرىجىدە كۆپ ئىدى. ئەمما زىنا، پاهىشە دېدەك ئاياللار ئارىسىدا كۆپ بولۇپ، ھۆر ئاياللاردا ناھايىتى كەم ئۇچرايتتى. شۇڭا ئەبۇ سۇفياننىڭ ئايالى ھىندى بىننى ئۇتبە مەككە پەتىھى قىلىنغان كۈنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا بەيئەت قىلغاندا، پەيغەمبەرىمىز ئۇنىڭغا زىنادىن يىراق بولۇش ھەققىدە سۆز قىلغاندا، ئۇ ئەجەبلىنىپ: «ھۆر ئايال مۇ زىنا قىلامدۇ؟» دەپ سورىغان. شۇنداقتىمۇ زىنا ئەرەبلەر ئارىسىدا ئانچە ئەيىبلەنەرلىك ئىش ئەمەس ئىدى. بۇ رەزىللىكنىڭ يىلتىز تارتىپ كەتكەنلىكىنى بىلىش ئۈچۈن، بەزى ئەرەبلەرنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلغاندا، پەيغەمبەرىمىزدىن، «ماڭا زىنا قىلىشقا رۇخسەت بەرگىن» دېگىنىنى ۋە بەزى قەبىلىلەرنىڭ ئىسلامدا زىنا ۋە

ھاراقنىڭ ھارام قىلىنغانلىقى ئۈچۈن، ئىسلامنى كېچىكىپ قوبۇل قىلغانلىقىدەك ھادىسىلەرنى تەسەۋۋۇر قىلساق كۇپايە قىلىدۇ. جاھىلىيەت دەۋرىدە پاهىشە قىلىشتا مەشھۇر بولغان ئاياللار مەۋجۇد بولۇپ، ئۇلار ئىشىكلىرىگە مەخسۇس بايراق قاداڭ نىشانە قىلىپ قويىتتى. مۇقەددەس ئىسلام دىنى ئىنسانلارنى بۇ رەزىل ئەخلاقىتىن قەتئىي چەكلەپ، بۇ جىنايەتنى ئۆتكۈزگەنلەرگە ئېغىر جازا بەلگىلىدى. ئىسلامدا ئۆيلىنىش ھارام قىلىنغان ئاياللار ئەرەبلەرنىڭ جاھىلىيەتتىكى ئۆرپ - ئادەتلىرىدىمۇ ھارام ئىدى. لېكىن ئاچا - سىڭىل ئىككىسىنى بىرگە ئېلىش، ئاتىسى ئۆلۈپ كەتكەندىن كېيىن ئۆگەي ئانىسىنى چوڭ ئوغلى ئېلىشتەك ئادەتلەر بار ئىدى. بۇ قەبىھ ئادەت مۇنۇ شەكىلدە ئېلىپ بېرىلاتتى: ئاتىسى ۋاپات بولغاندا چوڭ ئوغۇل ئۆگەي ئانىسىنىڭ ئۈستىگە ئۆزىنىڭ كىيىمىنى تاشلايتتى. شۇنىڭ بىلەن ئۇ ئايال چوڭ ئوغۇلنىڭ ئايالى بولۇپ قالاتتى. يېڭىدىن توي رەسمىيىتى ئۆتەش كېرەك ئەمەس ئىدى. ئەگەر چوڭ ئوغلى ئالمىغان تەقدىردە باشقا ئوغۇللىرىنىڭ قايسى ئالسا بولاتتى. بۇ چاغدا يېڭىدىن توي رەسمىيىتى ئۆتەش كېرەك بولاتتى. بۇ ئادەت گەرچە ئەرەبلەردە ئومۇملاشقان ئادەت بولسىمۇ، لېكىن ئۇلار بۇنى ياخشى ئادەت ئەمەس دەپ قارايتتى. شۇڭا ئۇلار بۇ نىكاھنى «يامان كۆرۈلىدىغان نىكاھ»، بۇ نىكاھتىن تۇغۇلغان بالىنى «يامان بالا» دەپ ئاتايتتى. ئىسلامدا بۇ ئىككى ئادەتنىڭ ھەر ئىككىسى ھارام قىلىنىپ، نىسا سۈرىسىنىڭ: «ئاچا - سىڭىلنى بىرگە ئېلىشىڭلار ھارام قىلىندى» ۋە «ئاتىلىرىڭلار ئالغان ئاياللارنى ئالماڭلار، لېكىن بۇنىڭدىن ئىلگىرى ئالغان بولساڭلار ئەپۇ قىلىندۇ. بۇ ھەققىدە تەن يامان ئىشتۇر، ئۆچ كۆرۈلىدىغان قىلىقتۇر، بۇ نېمە دېگەن يامان ئادەت؟!» دېگەن 22 - 23 - ئايەتلىرى نازىل بولدى.

باشقا مىللەتلەردە كۆپ خوتۇن ئېلىش جائىز بولغىنىدەك، ئەرەبلەردىمۇ جائىز ئىدى. ئەمما، ئۇلار نىكاھىدىكى ئاياللىرى ئارىسىدا پەقەت ئادىل مۇئامىلىدە بولمايتتى. بەلكى ئاياللارنى شەخسى غەرەز ئۈچۈنلا ئالاتتى. بەزىسى ئۆز جەددى - جەمەتىدىن يېتىم قالغان پۇلدار ئاياللارنى قەلبىدە ياخشى كۆرمىسىمۇ، ئۇلارنىڭ پۇل - مالىسىنى كۆزلەپ نىكاھقا ئالاتتى. بۇ ئەھۋالغا دۇچ كەلگەن ئاياللار ئۇزاق ئۆتمەي پۈتۈن مال - مۈلكىدىن ۋاز كېچىپ بۇ ئادەمنىڭ چاڭگىلىدىن قۇتۇلۇشقا مەجبۇر بولاتتى.

خۇلاسەلەپ ئېيتقاندا، ئەرەبلەردە بۇ ئادەت سىستېمىلىق ئەمەس ئىدى. ئىسلام دىنى بۇ ئادەتنى سىستېمىلاشتۇرۇپ، زۆرۈر تېپىلغاندا ئادىل بولۇش شەرتى بىلەن بىر ئادەمنىڭ تۆت خوتۇن ئېلىشىغا رۇخسەت قىلدى. ئۇلار ئارىسىدا ئادىللىق قىلالماي قېلىشتىن قورقسا، پەقەت بىرلا خوتۇن ئېلىشىغا بۇيرۇدى. جانابى ئاللاھ بۇ ھەقتە مۇنداق دەيدۇ: «ئەگەر يېتىم قىزلارغا (ئۆيلىنىپ) ئادىل مۇئامىلىدە بولالماسلىقىڭلاردىن قورقساڭلار، ئۇنى تەرك ئېتىپ، ئۆزۈڭلار ياقىتۇرىدىغان باشقا ئاياللاردىن ئىككىنى، ئۈچىنى ۋە تۆتىنى ئېلىشىڭلارغا بولىدۇ، ئەگەر (ئۇلارنىڭ ئارىسىدا) ئادىل بولالماسلىقىڭلاردىن قورقساڭلار، بىر خوتۇن بىلەن ياكى قول ئاستىڭلاردىكى چۆرىلەر بىلەن كۇپايەلەنسەڭلار بولىدۇ. بىر خوتۇن بىلەن كۇپايەلىنىش زۇلۇم قىلماسلىققا ئەڭ يېقىندۇر.» (نىسا سۈرىسى 3 - ئايەت).

كۆپ خوتۇن ئېلىش ئىسلامدا يولغا قويۇلغان ئىش بولسىمۇ، لېكىن ئۇ تەلەپ قىلىنغان ئىش بولماستىن، بەلكى زۆرۈر تېپىلغاندا رۇخسەت قىلىنغان ئىشتۇر. ئىسلام دىنى ئومۇمىي دىن بولغاچ ھەر زامانغا ۋە ھەر ماكانغا تەتبىقلاش مۇمكىندۇر. ئەگەر ئىسلام كۆپ خوتۇن ئېلىشنى بىراقلا چەكلىگەن بولسا ئىدى، مۇبادا ئەر ياكى

ئايال تەرەپنىڭ بىرىدە زۆرۈرىيەت بولۇپ، مەسلەن: ئۇرۇش سەۋەبىدىن ئەرلەر ئازلاپ كېتىپ، ئاياللارنىڭ يامان يولغا كىرىپ قېلىشىنىڭ ئالدىنى ئېلىشتەك، ياكى بىر ئادەمنىڭ پەرزەنت كۆرۈش ئارزۇسى بولۇپ، ئايالى تۇغماس چىقىپ قالغان ئەھۋال ئاستىدا ئايالنىڭ قوشۇلۇشى بىلەن يەنە بىر ئايالغا ئۆيلىنىپ پەرزەنت كۆرۈپ، نەسلىنى ساقلاپ قالسا ئىنسانىيەت مەنپەئىتىگە ئۇيغۇن، پايدىلىق، ھېكمەتلىك ياخشى ئىش ئەمەسمۇ؟

قىسقىچە قىلىپ ئېيتقاندا، كۆپ خوتۇن ئېلىش ئىسلامدا ئالاقىشلاشقا تېگىشلىك ئىش ئەمەس، بەلكى ئۇ خېلى ئېغىر شەرتلەر بىلەن رۇخسەت قىلىنغان بولۇپ، بۇ شەرتلەرگە رىئايە قىلىش ناھايىتى مۇھىم. بۈگۈنكى كۈنىمىزدىكىدەك، پەقەتلا شەھۋانى نەپسى ياكى ئاياللارنى خارلاش ئۈچۈن خوتۇن ئۈستىگە خوتۇن ئېلىش ئىسلام ئەخلاقىغا توغرا كەلمەيدۇ. ئىنسانىيەت دۇنياسىنىڭ يېرىمىدىن كۆپرەكىنى تەشكىل قىلىدىغان ئاياللار تەبىقىسىنىڭ ئەرەبلەرنىڭ نەزىرىدە ھېچ بىر ئېتىبارى يوق ئىدى. ئۇلار ھېچقانداق كىشىلىك ھوقۇقىدىن بەھرىمەن بولمايتتى. ئەرەبلەر ئاياللارنى پەقەت ئەرلەرنىڭ شەھۋانى نەپسىنى قاندۇرۇش ئۈچۈنلا يارىتىلغان مەخلۇق دەپ قارايتتى. ئۇلارنىڭ ئاياللارغا نەقەدەر تۆۋەن نەزەر بىلەن قارايدىغانلىقى ئۇلارنىڭ ئۆز قىزلىرىنى تىرىك كۆمۈشتەك ۋەھشىلىكلىرىدىن كۆرۈنۈپ تۇرىدۇ. ئۇلاردا ئېرى ئۆلگەندىن كېيىن ئاياللىرىغا مىراس تەقسىم قىلىنمايتتى. بەلكى ئاياللارنىڭ ئۆزى مىراس ئېلىنىدىغان نەرسە - كېرەكلەر قاتارىدا ئىدى. مىراسخورلار ئۇلارنى مەھرىسىز ئېلىشقا ھەقىقەت ئىدى. ئاياللاردا بۇنى رەت قىلىش ھوقۇقى بولمايتتى. مىراسنىڭ ھەممىسى ئوغۇل بالىلارغا خاس ئىدى. بىرلا ۋاقىتتا بىر ئەرنىڭ نىكاھىدا ئون - ئون بەش ئايالنىڭ بولۇشى، ئاياللارنىڭ كىشىلىك ھوقۇقىدىن تامامەن مەھرۇم ئىكەنلىكىنى ئىسپاتلايدۇ.

جاھىلىيەتتە ھىند بىننى ئۆتتە، سەلما بىننى ئەمرلەر باتۇرلۇقتا مەشھۇر بولغان، مۆمىنلەرنىڭ ئانىسى ھەزرىتى خەدىجە بىننى خۇۋەيلىد (ئاللاھ ئۇنىڭدىن رازى بولسۇن!) تەك ئەقىل - پاراسەتتە يېتىشكەن، خەنسا بىننى سەخرەدەك شائىرلىقتا مەشھۇر بولغان ئاياللار مەۋجۇد بولغان بولسىمۇ، لېكىن ئۇلار بەك ئاز ئىدى. ئۇلار ئومۇمەن «ئاياللار روھى، جىسمانى، پىكىرى جەھەتلەردە تۆۋەن» دېگەندەك خاتا كۆز قاراشنىڭ قۇربانلىرى ئىدى. ئۇلار ئەرلەرنىڭ نەزىرىدە خۇددى كۆڭلەكتەك خاھلىسا كىيەتتى، خاھلىسا سالاتتى. ئەمما ئىسلام دىنى ئۇلارنى بۇ خارلىقتىن قۇتۇلدۇرۇپ، كۈنىمىزدىكى مەدەنىي ئىنسانلارنىڭ ئاياللىرىمۇ ئېرىشەلمىگەن ھوقۇقلارغا ئېرىشتۈردى. بۇنىڭ كۆرۈنۈشى شۇكى، ئاياللار ئىدارە - ئورگانلاردا، سوت ئالدىدا، ھەتتا خەلىپە ھۇزۇرىدا ئىسلام قانۇنىغا زىت كەلمىگەن ئاساستا ئۆز ھوقۇق - مەنپەئەتىنى تامامەن قوغداش ھوقۇقىغا ئىگە. «جامىئى بايانۇلئىلمى» دېگەن كىتابتا مۇنداق دېيىلىدۇ: «ھەزرىتى ئۆمەر مۇنبەردە جامائەتكە نۇتۇق سۆزلەۋاتقاندا بىر ئايال ئورنىدىن تۇرۇپ، مەلۇم بىر مەسلە ھەققىدە ئۇنى تەنقىدلىگەندە، ھەزرىتى ئۆمەر دەرھال ئۇ ئايالنىڭ سۆزىنىڭ توغرا ئىكەنلىكىنى ۋە ئۆزىنىڭ خاتالاشقانلىقىنى ئېتىراپ قىلغان.» ئىسلام دىنىنىڭ ئاياللارنى ئاسارەت زىندانىدىن ئازادلىق مەيدانىغا ئېلىپ چىققانلىقىغا ھەزرىتى ئۆمەردەك پۈتۈن مۆمىنلەرنىڭ خەلىپىسىنى ئاددىي بىر ئايالنىڭ تەنقىد قىلالغانلىقى روشەن دەلىلدۇر. لېكىن كېيىنكىلەرنىڭ پىتنە - پاسات زامانىدا ئىسلامىي تەلىم - تەربىيە يېتەرسىز بولمىغاچ، خاھى ئەرلەر بولسۇن خاھى ئاياللار بولسۇن، ئۇلاردىن ئىپپەت - نومۇس

كۆتۈرۈلگەن. كۆڭۈل گۈلشەنگە ئىلىم - مەرىپەت ئۇرۇقى چېچىلمىغانلىقتىن بۇرۇنچىلىق يامراپ كەتكەن ۋە بۇ سەۋەبتىن كېيىنكى ئۆلىمالار ئېھتىيات يولىنى تۇتۇپ، ئاياللارنى بىر ئاز تىزگىنلەشنى ياخشىراق دەپ قارىغان. جاھىلىيەتتە ئەرەب ئاياللىرى ئەرلەر بىلەن دائىم ئارىلىشىپ بازارلاردا سودا - سېتىق قىلاتتى. ئۇرۇشلارغا قاتنىشىپ پىداكارلىق كۆرسىتەتتى. ئۇلار خاھلىغان ئەرلەر بىلەن ئەرەكەن ھالدا پاراڭلىشىشالايتتى. ئۇلاردا ئەر - ئايال ئوتتۇرىسىدا پەردىشەپ بولماسلىقى ئۇلارنىڭ ئاياللارنىڭ ھوقۇقىغا رىئايە قىلغانلىقىدىن بولماستىن، بەلكى ئۇلارنىڭ مەدەنىيەتسىزلىكىدىن ئىدى. چۈنكى تۇرمۇشىنى قامداش ئۈچۈن ھەر تەرەپكە كۆچمەن بولۇپ يۈرىدىغان بۇ ئىنسانلاردا بۇنداق ئادەت يوق ئىدى.

ئەرەبلەرنىڭ يەنە بىر ئادىتى ئۇلار ئۆز قىزلىرىنى تىرىك كۆمەتتى. بۇ «ۋەئىدە»، تىرىك كۆمۈلگەن قىزلار «مەۋئۇدە» دېيىلەتتى. بۇ ۋەھشىيلىك ئەرەب قەبىلىلىرىنىڭ ھەممىسىدە ئومۇملاشقان بىر ئىش ئىدى. زاماننىڭ ئۆتۈشى بىلەن بۇ ئىش ئاستا - ئاستا ئازلاشقا باشلاپ، ئىسلام دىنىنىڭ كېلىشى بىلەن پاك - پاكىزە تازىلانغانىدى. ئەرەبلەرنىڭ بۇ ۋەھشىيلىككە كۆنۈپ قېلىشىنىڭ ئاساسلىق سەۋەبى، ئۇلار ئۇرۇشخۇمار خەلق بولۇپ، ئۇرۇشتا ئولجا ئېلىنغان مال - مۈلۈكلەر بىلەن تىرىكچىلىك قىلاتتى. غالىپ كەلگەن تەرەپ مەغلۇپ بولغان تەرەپنىڭ مال - مۈلكىنى بۇلاپ - تالاپ، خوتۇن - قىزلىرىنى ئەسىرگە ئېلىپ كېتەتتى. ئۇلار ئوغۇل بالىلىرىنى كىچىكلىكتىنلا ئۇرۇش پائالىيەتلىرى بىلەن تەربىيەلەيتتى. شۇڭلاشقا ئوغۇللىرى ئەسىرگە چۈشۈپ قالسا، بىر ئامال بىلەن قېچىپ قۇتۇلالايتتى. قۇتۇلالمىغان تەقدىردىمۇ ئوغۇل بولغانلىقى ئۈچۈن ئەسىرگە چۈشۈشنى ئانچە نومۇس دەپ بىلمەيتتى. ئەمما قىز بالا ئاجىز بولغانلىقتىن ئەسىرگە ئېلىنغان قەبىلىگە دېدەك بولۇپ ئىشلەيتتى. بۇ ئاقسۆڭەكتىن قۇتۇلمىغان دېيىشى ئېھتىمالدىن بەكمۇ يىراق ئىدى. شۇڭا ئەرەبلەر «قىز بالا دېگەن دۈشمەن قولىغا چۈشۈپ قالسا ئائىلىمىزگە ئار - نومۇس بولىدۇ»، دەپ ئۇلارنى ياقىتۇرمايتتى. شۇڭا ئاياللىرى قىز تۇغۇپ قالسا، بۇنى ئەيىب دەپ بىلىپ، باشقىلارغا كۆرۈنمەسلىك ئۈچۈن بىر مەزگىل ئۆيىدىن تالانغا چىقمايتتى. بۇ ھەقتە جانابى ئاللاھ قۇرئان كەرىمنىڭ نەھل سۈرىسىنىڭ 58، 59 - ئايەتلىرىدە مۇنداق دەيدۇ:

«ئۇلارنىڭ بىرىگە (خوتۇننىڭ) قىز تۇغقانلىق خەۋىرى يەتكۈزۈلسە چىرايى ئۆزگىرىپ كېتىدۇ. يەتكۈزۈلگەن يامان خەۋەردىن قورقۇپ، ئۆز قەۋمىگە كۆرۈنمەي يوشۇرۇنۇۋالىدۇ. ئاندىن ئۇ بۇ نومۇسقا چىداپ قىزنى ساقلاپ قالامدۇ؟ ياكى ئۇنى توپا ئاستىغا (تىرىك) كۆمەمدۇ؟ (شۇ ھەقتە ئويلىنىدۇ) ئۇلارنىڭ ھۆكۈمى نېمە دېگەن قەبىھ؟!»

شۇ سەۋەبتىن ئەرەبلەر قىزلىرىنى تىرىك كۆمۈۋېتىش ياكى سۇدا غەرق قىلىۋېتىش ياكى بوغۇزلىۋېتىش ئارقىلىق ئۆلتۈرەتتى. بەزىلىرى ئوغلى ئوغلىغا يەتسە ناھايىتى خۇشال بولۇپ، ئۇلارنىڭ بىرىنى نەزىر قىلاتتى. نەزىر قىلغانلارنىڭ بىرى پەيغەمبىرىمىزنىڭ بوۋىسى ئابدۇلمۇتەئەللىپ ئىدى. بەزىلىرى بۇ ئادەتلەرگە نارازى ئىدى. ئۇلار بۇ ئىشلارغا قارشى تۇرۇپ، يوقىتىشقا تىرىشاتتى. قىزنىڭ ئائىلىسىگە پۇل - مال بېرىپ، قىزنىڭ ھاياتىنى ساقلاپ قېلىشقا ئۇرۇناتتى. مەشھۇر زەيد ئىبنى ئەمر، ئىبنى نۇبەيىل، سەئسەئە ئىبنى ناچىم ۋە باشقىلارنىڭ نۇرغۇن قىزلارنىڭ ھاياتىنى قۇتقۇزۇپ قالغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ. مەشھۇر شائىر پەزەردەق بىر نەچچە قىزنى قۇتقۇزۇپ قالغان بوۋىسى بىلەن پەخىرلىنىپ مۇنداق دېگەن: «بىزنىڭ ئىچىمىزدە كۆمۈلىدىغان قىزلارنى قۇتقۇزغان كىشى

بار، غالىپ كىشى بار، ئەمرى بار. ئەنە شۇلار مېنىڭ ئاتا - بوۋىلىرىم. ئى جەرر! سەنمۇ ئۇلاردەك كىشىلەرنىڭ بولسا كۆرسىتىپ باقماسەن؟»

قىزلارنى تىرىك كۆمۈشنىڭ يولى

ئەرەبلەردە بۇ ئادەت مۇنۇ شەكىلدە ئىدى: قىز بالا ئالتە ياشقا كىرگەندە ئەر كىشى ئايالىغا: «بالاڭنىڭ كىيىمىنى كىيىدۈرۈپ ياساندۇر، مەن ئۇنى قوشنىلارنىڭكىگە مېھماندارچىلىققا ئېلىپ بارمەن» دەيتتى. ھالبۇكى ئۇ بۇنىڭدىن بورۇن سەھراغا بېرىپ، ئۇ يەرگە بىر ئازگال كولاپ قوياتتى. بىچارە ئانا بۇنى دەرھال چۈشىنەتتى - دە، ئامالسىز قىزنى چىرايلىق ياساندۇرۇپ ئېرىگە قوشۇپ قوياتتى. مەزكۇر ئازگالغا يېقىنلاشقاندا دادىسى قىزغا ھېلىقى ئازگالنى كۆرسىتىپ، ئۇنىڭغا قاراپ بېقىشقا بۇيرۇيتتى. قىز ئازگالغا قارىغان ھامان ئۇنى ئارقىسىدىن ئازگالغا ئىتتىرىۋېتىپ، ئۈستىگە توپا تاشلاپ كۆمۈۋېتەتتى. بەزىلىرى قىزلار ئالتە ياشقا كىرمىسىمۇ تۇغۇلغان ھامان كۆمۈۋېتەتتى. جانابى ئاللاھ قۇرئان كەرىمدە ئۇلارنىڭ بۇ ۋەھشىي قىلمىشىنى قاتتىق ئەيىبلەپ، بەنى ئىسرائىل سۈرىسىنىڭ 31 - ئايىتىدە مۇنداق دەيدۇ:

«كەمبەغەللىكتىن قورقۇپ بالىلىرىڭلارنى ئۆلتۈرمەڭلار، ئۇلارنىڭ ۋە سىلەرنىڭ رىزىقىڭلارنى بىز بېرىمىز، ئۇلارنى ئۆلتۈرۈش ھەقىقەتەن چوڭ گۇناھتۇر» يەنە ئەنئام سۈرىسىنىڭ 137 - ئايىتىدە مۇنداق دەيدۇ: «مۇشرىكلارنىڭ شېرىكلىرى (يەنى شەيتانلار) مۇشرىكلارنى ھالاك قىلىش ۋە ئۇلارنىڭ دىنىنى قالايمىقانلاشتۇرۇش ئۈچۈن، ئۇلارنىڭ نۇرغۇنلىرىغا بالىلىرىنى ئۆلتۈرۈشنى، شۇنىڭدەك (يەنى ئاللاھقا ۋە بۇتلارغا ھەسسە ئايرىپ قويۇشتەك تەقسىماتنى شەيتانلار ئۇلارغا چىرايلىق كۆرسەتكەندەك) چىرايلىق كۆرسەتتى.» ئەرەبلەردە يەنە ھاراق ئىچىش ئادەتلىرى ناھايىتى كەڭ ئالغان بولۇپ، ئەر - ئايال ھەممىسى بۇنىڭغا مۇپتىلا ئىدى. ھاراق ئىچىش ئۇلارنىڭ ئىچىدە بىزنىڭ سىنچاي ئىچكىنىمىزدەك تەبىئىي بىر ئىش ئىدى. ھاراقنى بىراقلا تاشلاش ئۇلارغا بەك ئېغىر كەلگەنلىكتىن، ئىسلام دىنى ئۇلارغا ھاراقنى دەرھال ھارام قىلمىدى، بەلكى بۇ مەسىلىدە غايەت دەرىجىدە تەدرىجىي بىر تەرەپ قىلىش يولىنى تۇتتى. ھاراق ھەققىدە ئاۋۋال:

«(ئى مۇھەممەد!) سەندىن ھاراق ۋە قىمار توغرىسىدا سورىشىدۇ، سەن ئۇلارغا «بۇنىڭ ھەر ئىككىسىدە چوڭ گۇناھ ۋە كىشىلەرگە (ئازغىنا) پايدىمۇ بار. لېكىن، ئۇلاردىكى گۇناھ پايدىغا قارىغاندا تېخىمۇ چوڭ» دېگەن» دېگەن سۈرە بەقەرەنىڭ 219 - ئايىتى نازىل بولۇپ، بۇ ئايەت كىشىلەرنىڭ ھاراقىدىن بىر ئاز ئۆزلىرىنى تارتىشقا سەۋەب بولدى. ئۇنىڭدىن كېيىن:

«ئى مۇمىنلەر، سىلەر مەست بولساڭلار، نېمە دەۋاتقىنىڭلارنى بىلگىنىڭلارغىچە نامازغا يېقىنلاشماڭلار» دېگەن سۈرە نىساننىڭ 43 - ئايىتى نازىل بولدى. بۇ ئايەت بىلەن مۇسۇلمانلار ئىچىدە ھاراق ئىچىش ئازلاشقا باشلىدى. ئۇزۇن ئۆتمەي يەنە:

«ئى مۇمىنلەر! ھاراق ئىچىش، قىمار ئويناش، بۇتلار (يەنى چوقۇنۇش ئۈچۈن تىكلەنگەن تاشلار) غا چوقۇنۇش، پال ئوقلىرى بىلەن پال سېلىش شەيتاننىڭ ئىشى، پاسكىنا قىلىقلاردۇر. بەختكە ئېرىشىشىڭلار ئۈچۈن شەيتاننىڭ ئىشىدىن يىراق بولۇڭلار! شەيتان ھاراق، قىمار ئارقىلىق ئاراڭلاردا دۈشمەنلىك، ئاداۋەت تۇغدۇرماقچى، سىلەرنى

نامازدىن ۋە ئاللاھنى ياد ئېتىشتىن توسماقچى بولىدۇ. سىلەر ئەمدى (ھاراقىتىن، قىماردىن) يانامسىلەر؟» دېگەن مائىدە سۈرىسىنىڭ 89 - 90 - ئايەتلىرى نازىل بولدى. شۇنىڭدىن كېيىن ھاراق قەتئىي ھارام قىلىندى. بەزى كىشىلەرنىڭ، ھەتتاكى بەزى قەبىلىلەرنىڭ ئىسلامدا پەقەت ھاراق ھارام بولغان سەۋەبتىن ئىسلامنى قوبۇل قىلماي «ھاراق ھارام بولمىسا ئىدى، بىز ئىسلامنى ئەلۋەتتە قوبۇل قىلغان بولاتتۇق» دەپ تۇرۇۋالغانلىقى، ئەرەبلەرنىڭ ھاراقنى نەقەدەر ياخشى كۆرىدىغانلىقىغا دەلىلدۇر. ئەرەبلەر ھاراققا شۇ قەدەر مۇپتىلا ئىدىكى، ھاراق ئۈچۈن ئۆزىنىڭ ئەڭ قىممەت باھالىق كىيىملىرىدىن، ھەتتاكى ئەڭ ئەتىۋارلايدىغان پەۋقۇلئادە قەدىرلىك نەرسىلىرىدىن كېچەتتى. بۇ ئىش بەيتۇللاھنىڭ ئاچقۇچىنى تۇتىدىغان ئەبۇ ئەبىش دېگەن كىشى بۇ ئاچقۇچنى قۇسەي ئىبنى كىلابقا بىر تۇلۇم ھاراققا تېگىشىشتەك پەسكەشلىككە دۇچار قىلغان ئىدى. شۇ سەۋەبتىن بەيتۇللاھنىڭ ئىگىدارچىلىقى خۇزائە قەبىلىسىدىن قۇرەيش قەبىلىسىگە ئالماشقان ئىدى. ئەرەبلەرنىڭ ھەممىسى ئومۇمەن ھاراقنى بىر يەرگە يىغىلىشىپ ئىچىشەتتى. كۆپ ۋاقىتلاردا كۆڭۈل ئېچىش سورۇنلىرىدا دېدەكلەرگە نەغمە - ناۋا قىلدۇرۇپ، ئەيش - ئىشرەت ئىچىدە ياشايتتى. جاھىلىيەت ئەسىرىدە ھاراق سېتىلىدىغان مەخسۇس دۇكانلار بار ئىدى. شۇنداقتىمۇ يەنە ئۆزلىرىگە ھاراقنى ھارام قىلغان، تەبىئىي ساغلام كىشىلەر مۇ بار ئىدى. ئۇلار كىشىلەرگە ھاراقنىڭ زىيانلىرىنى بايان قىلىپ، ئىمكانقەدەر ھاراقنى يوقىتىشقا تىرىشاتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالاممۇ پەيغەمبەر بولۇشتىن ئىلگىرىلا ھاراق ئىچىشنى ئۆزىگە ھارام قىلغان زاتلاردىن بولۇپ، ئەسلا ھاراق ئىچىپ باقمىغان ئىدى.

جاھىلىيەت دەۋرىدە ئەرەبلەر سەپەرگە چىقماقچى بولسا ياكى تىجارەت باشلىماقچى بولسا ياكى قىزنى ياتلىق قىلماقچى بولسا ياكى بىرەر كىشىنىڭ نەسەبىدە ئىختىلاپلىشىپ قالسا، ئۇززا ۋە ھۇبەل قاتارلىق بۇتلارنىڭ يېنىغا بېرىپ، بۇ ئىشنىڭ ياخشى بولۇشى ياكى بولماسلىقىنى بىلىش ئۈچۈن «ئەزلام» دەپ ئاتالغان مەخسۇس ئوقلار بىلەن پال سالاتتى. مەسىلەن، بىر ئادەم سەپەرگە چىقماقچى بولسا «پەرۋەردىگارم بۇيرۇدى» ۋە «پەرۋەردىگارم توستى» دەپ يېزىلغان ئىككى ئوقنى ئېلىپ ساندۇقتەك بىر نەرسىگە سېلىپ ئارىلاشتۇرۇپ بولغاندىن كېيىن، قولنى تىقىپ بىرنى ئالاتتى «پەرۋەردىگارم بۇيرۇدى» دېگەن ئوق چىقسا، قىلماقچى بولغان ئىشىغا كىرىشەتتى. ئەگەر «پەرۋەردىگارم توستى» دېگەن ئوق چىقسا، قىلماقچى بولغان ئىشىدىن ۋاز كېچەتتى. شۇنىڭدەك بىرەر كىشىنىڭ نەسەبىدە ئىختىلاپلىشىپ قالسا، بىرىگە «سىلەردىن»، يەنە بىرىگە «سىلەردىن ئەمەس»، يەنە بىرىگە «قوشۇلۇپ قالغان» دەپ يېزىلغان ئۈچ تال ئوقنى ساندۇقتەك بىر نەرسىگە سېلىپ، تازا ئارىلاشتۇرۇپ، ئاندىن بىرنى ئالاتتى. ئەگەر «سىلەردىن» دەپ يېزىلغان ئوق چىقسا، ئۇ ئادەمنى ئۆزلىرىدىن ھېسابلايتتى. مۇبادا «سىلەردىن ئەمەس» دەپ يېزىلغان ئوق چىقسا، ئۇنداق ئادەمنى ئۆزلىرىگە يېقىن يولاتمايتتى. ئەگەر «قوشۇلغان» دەپ يېزىلغان ئوق چىقسا، ئۇنداق كىشىنى قەبىلىلەر ئارىسىدا نەسەبى نامەلۇم ئادەم دەپ قارايتتى. ئوقلار بىلەن پال سېلىش ئىشى كۆپىنچە ھۇبەل دېگەن بۇتنىڭ يېنىدا ئېلىپ بېرىلسا، ئاندا - ساندا باشقا بۇتلارنىڭ يېنىدا ئېلىپ بېرىلاتتى.

بۇ ئادەتلەرنىڭ ئاساسسىز، خۇراپات قاتارىغا كىرىدىغانلىقىنى بايان قىلىپ ئولتۇرۇش ھاجەتسىز. بۇنى جانابى ئاللاھ قۇرئان كەرىمدە مائىدە سۈرىسىنىڭ ئۈچىنچى ئايىتىدىكى: «ئەزلام (يەنى جاھىلىيەت دەۋرىدە

ئىشلىتىلىدىغان ئۈچ پارچە ئوق) بىلەن پال سېلىشىڭلار ھارام قىلىندى، بۇ گۇناھتۇر» دېگەن سۆزنى نازىل قىلىپ، قەتئىي ھارام قىلدى. ئۇلار بۇ ئەزلام بىلەن پال سېلىش ئىشىنى مۇھىم دەپ قارالغان چوڭ ئىشلاردا، بۇتلارغا قارايدىغان مەخسۇس خادىملارغا قىلدۇراتتى. مۇھىم بولمىغان ئۇششاق - چۈشەك ئىشلاردا ئۆزلىرى ئېلىپ باراتتى.

ئەرەبلەردە يەنە قىمار ئويناش كەڭ تارقالغان بولۇپ، ئۇلار بۇنى ئالاھىدە ئويۇنلارنىڭ قاتارىدىن سانايىتى ۋە ھەممىسى ئۇنىڭغا قىزىقاتتى. بۇ قىمار ئويناش ئىشى كۆپرەك ئاچارچىلىق چۈشكەن ۋە قەھەتچىلىك يۈز بەرگەن چاغلاردا ئوينىلاتتى. كۆپىنچە ئۇنىڭدىن قول ئىلكىدە بىر نەرسىسى يوق ئادەملەر پايدىلىناتتى. بۇ سەۋەبتىن قىمار ئەرەبلەرنىڭ نەزىرىدە ئالاھىدە ۋە پەخىرلىنەرلىك بىر ئىش ئىدى. قىمار ئوينىغۇچىلار كۆپىنچە بار - يوقىدىن ئايرىلىپ قالاتتى. شۇڭا ئىسلام دىنى قىمار ئويناشنى قەتئىي ھارام قىلدى.

جاھىلىيەتتىكى ئەرەبلەردە باشقا مىللەتلەرگە ئوخشاش قۇللۇق تۈزۈم مەۋجۇد ئىدى. چۈنكى ئەرەبلەر ئۇرۇشقا ئامراق مىللەت بولغاچقا، ئۇرۇشتا ئەسىر ئېلىنغان ئادەملەرنى ئۆزلىرىگە قۇل قىلىۋېلىپ، ئۇلارنى ئىنتايىن ئېغىر ئەمگەكلەرگە سالاتتى. ئۇلار قۇللارغا غايەت دەرىجىدە ھاقارەت كۆزى بىلەن قارايتتى. ئۇلارنىڭ قارىشىدا قۇلنىڭ ھايۋاندىن ھېچ پەرقى يوق ئىدى. خاھلىسا ئىشقا سالاتتى، خاھلىسا ئۇرۇپ ھاقارەتلەيتتى. بەزىلىرى ئايال دېدەكلىرىنى زىنا ۋە پاهىشە ئىشلىرىغا زورلاپ، ئۇلارنى پۇل تاپقىلى سالاتتى. بۇ سەۋەبتىن ئىسلام شەرىئىتى قۇل ئىگىلىرىنى ئۆز قۇللىرىغا قېرىنداشلارچە مۇئامىلىدە بولۇشقا بۇيرۇدى ۋە ئۆزلىرى كىيىمىدىن كىيىدۈرۈشكە، ئۆزلىرى يېگەن تائاملاردىن يېگۈزۈشكە، كۈچى يەتمەيدىغان ئەمگەككە زورلىماسلىققا، ئۇلارنىڭ ئىش - كۈشلىرىگە ياردەملىشىشكە بۇيرۇدى. شەرق كۆلىملىرىنىڭ بەزىسى مۇنداق دەيدۇ: ئەرەبلەردە قۇل ئېلىش، سېتىش ۋە ئىشلىتىش ئىنتايىن كەڭ تارقىلىپ كەتكەن سەۋەبتىن، ئۇنى بىراقلا ئەمەلدىن قالدۇرۇش ئىنتايىن تەسكە توختايتتى. بىراقلا يوقىتىمەن دېگەندە، نۇرغۇن كېلىشمەسلىكلەرنىڭ مەيدانغا كېلىشى ئېنىق ئىدى. شۇڭلاشقا ئىسلام دىنى ئۇنى بىراقلا چەكلىمىدى. قانداقلا بولمىسا ئىسلامنىڭ مەقسىتى بۇنى ئاستا - ئاستا قىستاپ، شەرىئەتتىكى زىھار (خوتۇننى ئانىسىغا ئوخشىتىش)، يەمىن (قەسەم) ۋە خاتا ئادەم ئۆلتۈرۈش قاتارلىق جىنايەتلەرنى ئۆتكۈزگەن ھالەتتە قۇل ئازات قىلىشقا بۇيرۇپ، شۇ ئارقىلىق ئۇنى ئەمەلدىن قالدۇرۇش ئىدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ بەنى مۇستەلەق ئۇرۇشىدا ئەسىر ئېلىنغان جۇۋەيرىيە دېگەن قىزنى ئازات قىلىپ، ئۆز نىكاھىغا ئېلىشى ۋە ساھابىلەرنىڭ ئۇ ئۇرۇشتا ئەسىرگە چۈشكەنلەرنى ئازات قىلىشىدىن مەقسەت مۇشۇ ئىدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ قۇلنى قىيىنغان ئادەمگە ئاشۇ قۇلنى ئازات قىلىشنى بۇيرۇغانلىقى سەھىھ كىتابلاردا بايان قىلىنغان. مەسىلەن: كۈن تۇتۇلغاندا پەيغەمبىرىمىزنىڭ قۇل ئازات قىلىشقا بۇيرۇغانلىقى سەھىھ بۇخارىدا بايان قىلىنغان. مانا بۇ ئىشلارنىڭ ھەممىسى قۇللۇق تۈزۈمنى ئەمەلدىن قالدۇرۇشقا ئاساس سالغان ئىدى. ئەرەبلەرنىڭ يارىماس ئىشلىرىدىن يەنە بىرى، ئۇلار بەزى ھايۋانلارنى ئۆزلىرىگە ھارام قىلىۋالاتتى. مەسىلەن، بىر تۆگە بەشنى تۇغۇپ، بەشنىچىسى ئەركەك بولسا، شۇ بەشنى تۇغقان تۆگىنىڭ قۇللىقىنى تىلىپ بەلگە قىلىپ قويۇپ، سۈتىنى ساغماي، مىنمەي ياكى ئۆلتۈرۈپ يېمەي قويۇپ بېرەتتى. شۇنىڭ بىلەن بۇ تۆگە ئۆزى خاھلىغان يەردە ئوتلاپ، خاھلىغان يەردىن سۇ ئىچەتتى، ھېچ چەكلىمىگە ئۇچرىمايتتى. بۇنداق تۆگىنى «بەھىرە» دەپ ئاتايتتى.

شۇنىڭدەك، بىر تۆگە ئون نەپەر چىشى تۆگە تۇغسا، بۇنداق تۆگىنىمۇ ئەسلا ئىشلەتمەي، ئۆز يولىغا قويۇپ بېرەتتى. بۇنداق تۆگىنى «سائىبە» دەپ ئاتايتتى. شۇنىڭغا ئوخشاش بىر ئەر كەك تۆگىنىڭ پۇشتىدىن ئارقىمۇ - ئارقا ئون چىشى تۆگە ۋۇجۇدقا كەلسە، ئۇ تۆگىنىمۇ ئۆزلىرىگە ھارام قىلىپ، مىنمەيتتى ياكى يۇڭنى قىرقىپ پايدىلانمايتتى. بۇنداق تۆگىنى «ھامى» دەپ ئاتايتتى. مەسىلەن: بىر قوي ئارقىمۇ - ئارقا بەش قېتىم چىشى قوزىلسا، ئۇنىڭدىن كېيىن ئۇ قويدىن تۇغۇلغان قويلارنىڭ گۆشىدىن ئەرلەر يېسە بولىدۇ، لېكىن ئاياللار يېسە بولمايدۇ، دەپ قارايتتى. ئەگەر ئۆلۈك تۇغۇلغان بولسا، ئەر ئايال ھەممىسى يېيىشكە بولاتتى. بۇنداق قوينى «ۋەسىلە» دەپ ئاتايتتى. تۆگىنىڭ تۇنجى تۇغۇلغان بالىسىنى تەۋەررۈك ئۈچۈن مەبۇدلىرى نامىغا قۇربانلىق قىلاتتى. بۇنى «پەرئى» دەپ ئاتايتتى. رەجەپ ئېيىدا بۇتلارغا يېقىنلىق ئىزدەپ قۇربانلىق قىلاتتى. بۇنى «ئەيتەرە» دەپ ئاتايتتى. مانا شۇ تەرىقىدە ھالال نەرسىلەرنى ھېچبىر سەۋەبسىز ھالدا ئۆزلىرىگە ھارام قىلىش ئۇلاردا كەڭ تارقالغان ئىش ئىدى.

يۇقىرىقى ئىشلارنىڭ ھەممىسىنى پەقەت مەبۇدلىرىنىڭ يۈز خاتىرىسى ئۈچۈن، ئۇلارغا يېقىنلىق ئىزدەپ قىلاتتى. ھېچقانداق زىيان ياكى پايدا يەتكۈزەلمەيدىغان تاش ۋە ياغاچلاردىن قورقۇپ، نەپسى - ئارزۇلىرىدىن ۋاز كېچەتتى. جانابى ئاللاھ ئاتا قىلغان ئەقىلنى ئىشلەتمەي، ئەكسىچە ئۇنىڭغا تۈزكۈرلۈك قىلىپ تاناتتى. شۇڭا قۇرئان كەرىمدە نۇرغۇن ئايەت چۈشۈرۈلۈپ، ئۇلارنىڭ بۇ ئىشلىرىنى خاتاغا چىقاردى. ھېچبىر ئاساسى يوق، پەقەت ئاتا - بوۋىلىرىدىن قالغان ئادەتلەرگە جاھىللىق بىلەن ئەگەشكەنلىكىنى، ئەقىلنىڭ بۈيۈك نېمەت ئىكەنلىكىگە نا شۈكۈرلۈك قىلىپ، ئۇنى ھۆرمەت قىلمىدى دەپ قاتتىق ئەيىبلەيدى ۋە ئۇلارنىڭ نا توغرا ئېتىقادىچە ئىبادەت دەپ قۇرۇلغان بۇ قەبىھ ئادەتلەرنى رەت قىلىپ، قۇرئان كەرىمدىكى ماڭدە سۈرىسىنىڭ: «بەھىرە، سائىبە، ۋەسىلە ۋە ھاملارغا (يۇقىرىقىدەك قىلىشنى) ئاللاھ بۇيرۇغىنى يوق. لېكىن كاپىرلار ئاللاھقا يالغاننى چاپلايدۇ، ئۇلارنىڭ تولىسى بۇنىڭ يالغانلىقىنى چۈشەنمەيدۇ.» دېگەن 103 - ئايىتى نازىل بولدى. ئەمما ئەتىرە ۋە پەرئى ھەققىدە گەرچە قۇرئان كەرىمدە ئوچۇق بىر ئىپادە بىلدۈرۈلمىگەن بولسىمۇ، لېكىن ئىمامى تىرمىزى رەھىمەھۇللاھ: «نە پەرئى بولسۇن، نە ئەتىرە بولسۇن!» دېگەن ھەدىسىنى رىۋايەت قىلغان.

ئەرەبلەرنىڭ ئادەتلىرىدىن يەنە بىرى، ئۇلار ئۆز نەسەبىگە ئالاھىدە ئەھمىيەت بېرەتتى. ئاتا - بوۋىلىرىنىڭ مەشھۇرلۇقى بىلەن پەخىرلىنەتتى. مەشھۇر ئۇككاز بازىرى ۋە ئۇنىڭدىن باشقا بازارلاردا نۇتۇق سۆزلىگەندە ياكى قەسىدە، شېئىر ئوقۇغاندا كۆپىنچە ساخاۋەتتە، شىجائەتتە ۋە ھىممەتتە مەشھۇر بولغان ئاتا - بوۋىلىرى بىلەن ماختىناتتى. بۇ ئىشلار كۆپىنچە ھالەتلەردە قەبىلىلەر ئارىسىدا جېدەل - ماجىرانىڭ ئوت ئۇچقۇنى بولاتتى. ئىسلام دىنى كەلگەندىن كېيىن بۇ ئىشلارنى چەكلەپ، ئىنساننىڭ ئىنسانلىق دەرىجىسىگە كۆتۈرۈلۈشى مەشھۇر گۆتكەن ئاتا - بوۋىلىرى بىلەن ئەمەس، بەلكى ئۆز سەئىيى - ئىجتىھادى بىلەن قولغا كېلىدىغانلىقىنى كۆتۈرۈشكە قويدى. نەسەب بىلەن پەخىرلىنىش ئىسلامنى قوبۇل قىلغان بەزى قەۋملەر ئىچىدىمۇ ئاز ئەمەس ئىدى. بۇ سەۋەبتىن شەرىئى ۋە سىياسىي مەنەپلەر شۇ ۋەزىپىگە لايىق ئادەمگە تاپشۇرۇلماي، نەسەب سۈرۈشتە قىلىنىپ، بۇ ئىشنىڭ ئەھلى بولمىغان كىشىلەرگە تاپشۇرۇلغانلىقى ئۈچۈن، ئۇ ئادەمنىڭ شەرىئەت ئەھكاملىرىدىن تولۇق خەۋىرى بولمىغاچقا نۇرغۇن كىشىلەرنىڭ خاتا يولغا كېرىپ قېلىشىغا سەۋەب بولاتتى. خۇلاسەلەپ ئېيتقاندا، ھەر قانداق

يەردە ھەققانىي ئۆلىمالار بولمىسا ياكى ئۆلىمالار بولۇپ، باشچىلىق قىلىش ئۇلاردا بولماي جاھىللارنىڭ قولغا چۈشۈپ قالسا، ھەر ۋاقىت ئاۋام خەلقىنىڭ گۇمراھ بولۇشىغا سەۋەب بولىدۇ. بۇ ھەقتە پەيغەمبىرىمىزدىن: «ئاللاھ تائالا ئىلىمنى كىشىلەردىن تارتىپلا ئېلىۋالمايدۇ، لېكىن (ئۇلارنىڭ ئىچىدىكى) ئىلىم ئىگىلىرىنى ئېلىپ كېتىش بىلەن ئېلىۋالىدۇ. ئىلىم ئىگىلىرى قالمىغاندا، كىشىلەر ئۆزلىرىگە جاھىللارنى باش قىلىۋالىدۇ، ئاندىن كېيىن ئۇ جاھىللار سوئال سورالغاندا ئىلىمسىز پەتۋا بېرىپ، ئۆزلىرىمۇ ئازىدۇ ۋە باشقىلارنىمۇ ئازدۇرىدۇ» دېگەن ھەدىس شەرىپنى بۇخارى ۋە مۇسىلىمالار ھەزرىتى ئابدۇللاھ ئىبنى ئومەردىن رىۋايەت قىلغان. بۇ ھەدىسنىڭ مەزمۇنى يەنە بىر ئاز ئوچۇقلايدىغان بولساق: ئاللاھ تائالا بىر مىللەتنى ئۇ مىللەتنىڭ ئىچىدىكى ئىلىم ئىگىلىرىنىڭ قورسقىدىكى ئىلىملىرىنى ئېلىۋېلىش بىلەن جاھىل، بىلىمسىز تاشلاپ قويمايدۇ، لېكىن شۇ ئىلىم ئىگىلىرىنى ئۆز دەرىجىسىگە ئېلىپ كېتىش بىلەن نادان قالدۇرۇپ قويدۇ. شۇنىڭ بىلەن ئۇ مىللەت جاھىل، نادان كىشىلەرنى ئۆزلىرىگە باش قىلىۋېلىپ قازى، مۇپتى، شەيخ، ئىمام قىلىپ تەيىنلەيدۇ. كېيىن ئۇ جاھىللار مەيلى شەرىئەت ئەھكاملىرى بولسۇن، مەيلى ئىجتىمائىي جەمئىيەتكە ئالاقىدار مەسىلە بولسۇن، ھېچبىرىنى توغرا بىر تەرەپ قىلالمايدۇ. شۇنىڭ بىلەن بۇ مىللەت ئاستا - ئاستا ئۆز ئىچىدىن چىرىپ، زاۋاللىققا يۈزلىنىدۇ. ئەرەبلەر ھەددىدىن ئاشقان مىللەتچى خەلق ئىدى. ئۇلارنىڭ نەزىرىدە ئەرەب بولمىغان ھەرقانداق مىللەت ئېتىبارسىز ئىدى. بۇ سەۋەبتىن ئىسلام شەرىئىتى ئۇلارنىڭ بۇ مەغرۇرلۇقىغا: «ھەقىقەتەن ئەڭ تەقۋادار بولغانلىرىڭلار ئاللاھنىڭ دەرىجىسىدە ئەڭ ھۆرمەتلىك ھېسابلىنىشىلەر (يەنى كىشىلەرنىڭ بىر - بىرىدىن ئارتۇق بولۇشى نەسەب بىلەن ئەمەس، تەقۋادارلىق بىلەن بولىدۇ)» دېگەن ئايەت بىلەن «ئەرەب مىللىتىنىڭ ئەرەب بولمىغان مىللەتلەردىن ھېچقانداق ئارتۇقچىلىقى يوق. بولغاندا پەقەت تەقۋالىق بىلەن بولىدۇ» دېگەن ھەدىس ئارقىلىق رەت قايتۇرۇپ، ئۇلارنى مەغرۇرلۇقتىن خالاس قىلدى.

ئەرەبلەردە ئۇرۇش قىلىش ھارام قىلىنغان ئايىلار

ئەرەبلەر زۇلقەئدە، زۇلھەججە، مۇھەررەم ۋە رەجەب ئايلىرىنى ئىنتايىن ھۆرمەت قىلاتتى. بۇ ئىش ئۇلارغا ھەزرىتى ئىبراھىم ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملاردىن قالغان ياخشى ئادەت ئىدى. ئەرەبلەرنىڭ مەزكۇر ئايىلارنى ھۆرمەت قىلىشى شۇ دەرىجىدە ئىدىكى، ئەگەر بىر كىشى ئۆز ئاتىسى ياكى بىر تۇغقان قېرىندىشىنى ئۆلتۈرۈۋەتكەن ئادەمدىن قىساس ئېلىش ئۈچۈن ئىزدەپ يۈرۈپ، ئۇرۇش قىلىش ھارام قىلىنغان ئايىلارنىڭ بىرىدە تېپىۋالغان بولسا، ئۇ ئادەمگە ھېچ چىقىلمايتتى. بۇ تۆت ئاي ئىچىدە ئۇرۇش قىلىش ھارام بولغانلىقى ئۈچۈن مەيلى ئۆز يۇرتى بولسۇن ياكى ياقا يۇرت بولسۇن ھەرقانداق بىر شەخس ھېچبىر ئەندىشىسىز خاتىرجەم يۈرەلەيتتى. بۇ ئىش دەسلەپكى مەزگىللەردە بىر مۇددەت شۇ بويىچە داۋام قىلدى. كېيىن ئەرەبلەر بۇ ئايىلارنىڭ ھۆرمىتىنى بۇزۇپ، ئۇرۇش قىلىشقا توغرا كېلىپ قالسا، شۇ ئۇرۇش ھارام قىلىنغان ئايىنىڭ ئورنىغا باشقا بىر ئايىنى ھۆرمەت قىلماقچى بولۇپ، ئۇرۇش قىلاتتى. ئۇلار بەزى يىللاردا مەزكۇر ئايىلارنىڭ ھۆرمىتىگە رىئايە قىلىشمۇ، بەزى يىللاردا ھۆرمەت قىلماي، بەلكى ئۇ ئايىلارنىڭ ئورنىغا باشقا ئايىلارنى ھۆرمەت قىلىپ، ئۇرۇش قىلىشتىن ساقلىناتتى.

جانابى ئاللاھ سۈرە تەۋبىدە: «شۈبھىسىزكى، ئاسمان ۋە زېمىن يارىتىلغاندىن تارتىپ (قەمەرى) ئايلىرىنىڭ سانى ئاللاھنىڭ دەرگاھىدا (يەنى لەۋھۇلمەھپۇزدا) ئون ئىككىدۇر، ئۇلاردىن تۆتى (زۇلقەئدە، زۇلھەججە، مۇھەررەم، رەجەپ ئايلىرى) ئۇرۇش قىلىش ھارام قىلىنغان ئايلىرىدۇر. بۇ توغرا دىندۇر (يەنى مەزكۇر تۆت ئايدا ئۇرۇشنىڭ ھارام قىلىنىشى ئاللاھنىڭ توغرا دىندۇر). بۇ ئايلىرىدا (ئۇلارنىڭ ھۆرمىتىنى ساقلىماسلىق ۋە ئاللاھ چەكلىگەن گۇناھ ئىشلىرىنى قىلىش بىلەن) ئۆزۈڭلارغا زىيان سالماڭلار، مۇشرىكلار بىلەن بىرلىكتە ھۇجۇم قىلغاندەك، سىلەرمۇ ئۇلارغا قارشى بىرلىكتە ئۇرۇش قىلىڭلار! بىلىڭلاركى، ئاللاھ تەقۋادارلار بىلەن بىرلىكتە (يەنى ئاللاھنىڭ ئەمرىنى بەجا كەلتۈرۈش، مەنىنى قىلغان ئىشلىرىدىن چەكلىنىش بىلەن ئاللاھتىن قورققۇچىلارغا ئاللاھنىڭ ياردەم بېرىدىغانلىقىغا ئىشەنچىدە بولۇڭلار). ئاينى ئارقىغا سۈرۈش (يەنى ئۇرۇش ھارام قىلىنغان ئاينى باشقا بىر ئايغا ئۆزگەرتىپ، يىلىنىڭ ئون ئىككى ئېيىنى ئون ئۈچ ئايغا كۆپەيتىش) كۆپىنچە زىيادە قىلىشتۇر. بۇنىڭ بىلەن كاپىرلار ئازدۇرۇلىدۇ. ئۇلار ئاللاھ ھارام قىلغان ئايلىرىنىڭ سانىغا مۇۋاپىقلىشىش ئۈچۈن، ئۇنى بىر يىل ھالال قىلسا، ئىككىنچى يىلى ھارام قىلىدۇ. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار ئاللاھ ھارام قىلغان ئاينى ھالال قىلىدۇ. ئۇلارغا ئۆزلىرىنىڭ يامان ئەمەللىرى چىرايلىق كۆرسىتىلدى. ئاللاھ كاپىر قەۋمنى ھىدايەت قىلمايدۇ» دېگەن 36 - 37 - ئايەتلەرنى نازىل قىلدى.

ئەرەبلەردىكى مەردلىك ۋە مېھمان دوستلۇق

ئەرەبلەر ئۆزلىرىنىڭ مەردلىك ۋە مېھمان دوستلۇقىدىن ھەتتا ئۆزلىرى مىنىدىغان ئات، تۆگىلىرىنى سويۇپ مېھمانغا زىياپەت بېرەتتى. ئۇلارنىڭ مەردلىك ۋە مېھمان دوستلۇقى ھەققىدە سۆزلەپ ئولتۇرۇپ سۆزلىمىزنى ئۇزارتىشقا ھاجەت يوق. چۈنكى ئۇلاردا مەردلىك بىلەن مەشھۇر بولغان، خەير - ساخاۋەت بىلەن كىشىلەر ئارىسىدا تونۇلغان ئادەملەر بەك كۆپ ئىدى. مەسىلەن: ھاتەم تائى، ئابدۇللاھ ئىبنى جەدئان ۋە قەيس ئىبنى سەئىدكە ئوخشاش سېخىيلىقتا مىسال قىلىنغان كىشىلەر بەكمۇ كۆپتۇر. ئەرەبلەر ئىنتايىن يۈرەكلىك، جۈرئەتلىك ۋە شىجائەتلىك مىللەت ئىدى. ئۇلارنىڭ مەزكۇر سۈپەتلەر بىلەن سۈپەتلىنىشى تەبىئىي. چۈنكى ئۇلار ياشىغان زېمىن قۇرغاق زېمىن بولۇپ، دېھقانچىلىق، باغۋەنچىلىك ۋە ئورمانچىلىق ئىشلىرىغا يارىمايتتى. شۇڭا ئۇلارنىڭ كۆپىنچە ۋاقتى قەبىلىلەر ئارا ئۇرۇش ۋە جېدەل - ماجىرا بىلەن ئۆتەتتى. ئۆمرىنىڭ كۆپ قىسمى ئۇرۇش بىلەن ئۆتكەن بىر خەلقنىڭ باتۇر، شىجائەتلىك بىلەن نام چىقىرىشى نورمال ئەھۋال. بۇ كىتابچىدا ئۇلارنىڭ بۇ سۈپەتلىرى ھەققىدە توختالمايمىز. ئەرەبلەر باتۇرلۇق، شىجائەتمەنلىك بىلەن نام ئالغان بولسىمۇ، لېكىن بۇ سۈپەتلەر ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىگە ئەكىس تەسىر بېرىپ، قېرىنداش قوشنا قەبىلىلەر بىلەن ئۇرۇشاتتى. شۇنداق قىلىپ ئۆزلىرىنىڭ كۈچلىرىنى ئۆزلىرى يوقىتاتتى. ئەگەر ئۇلار شۇ باتۇرلۇقى بىلەن ئۆز ئارا بىرلىشىپ، تاشقى دۈشمەنلەرگە قارشى تۇرسا ئىدى، ئۇلار رۇم ۋە پارىسلارنىڭ ئىدارىسى ئاستىدا قالماي، بەلكى ئۇلارنى ئۆز ئىدارىسى ئاستىغا ئالغان بولاتتى.

ئەرەبلەرنىڭ تىلغا ئېلىشقا تېگىشلىك يەنە بىر ئالاھىدىلىكى ئۇلار ۋاپا (يەنى سۆزىدە تۇرۇش)، ئىش - ھەرىكىتىدە سەمىمىي بولۇش ياخشى ئىش، سۆزىدە تۇرماسلىق، يالغان سۆزلەش ئېغىر خاتالىق دەپ قارايتتى.

ئۇلارنىڭ ئىنتايىن قوپال مىللەت بولۇشىغا قارىماي، مەزكۇر ياخشى ئەخلاقلارنىڭ ئۇلاردا مۇجەسسەملەنگەنلىكى ئادەمنى ھەيران قالدۇرىدۇ. مەسىلەن: سەمۋال ئىبنى ئادىيە، ھەمزە ئىبنى ئەبرا، ئەبۇ ھەنبەلە ئەتتائىي، پۇكەييە بىننى قەتادە قاتارلىق ۋاپادارلىقتا مەشھۇر بولغان كىشىلەر ئىنتايىن كۆپ ئىدى. ئەرەبلەر ئىززەتلىك بولۇشى، مۇستەقىل ياشاشنى ياخشى كۆرىدىغان، زۇلۇم، خارلىق ۋە جەبرى - جاپانى كۆتۈرەلمەيدىغان مىللەت ئىدى. بۇ ئومۇميۈزلۈك ئەرەبلەرنىڭ ھەممىسىدە شۇنداق ئىدى.

ئەرەبلەر ئارىسىدا يۈز بەرگەن زىقار ۋە باشقا مەشھۇر ئۇرۇشلارنىڭ سەۋەبى

تەكشۈرۈپ كۆرۈلسە، بۇلارنىڭ ھەممىسى ئىززەت - ھۆرمىتىمىزنى قوغدايمىز دەپ بولغان ئۇرۇشلاردۇر. مەسىلەن: پارسىلار بىلەن ئەرەبلەر ئوتتۇرىسىدا بولغان مەشھۇر زىقار ئۇرۇشىنىڭ سەۋەبىمۇ ئىززىتىمىزنى قوغدايمىز دەپ بولغان ئۇرۇش ئىدى. بۇ ئۇرۇشنىڭ جەريانى مۇنداق بولغان: ساسانىلار پادىشاھى كىسرا نوئمان ئىبنى مۇنزىرنى مەداينغا چاقىرغاندا، نوئمان ئىبنى مۇنزىر ئۆلتۈرۈلۈشىنى بىلىپ، پۈتۈن مال - مۈلۈك ۋە بالا - چاقىلىرىنى ھانى ئىبنى مەسئۇد شەيبانغا ئامانەت قويغان. نوئمان جەس دېگەن يەردە ۋاپات بولغاندا، كىسرا مەزكۇر ھانى ئىبنى مەسئۇدتىن نوئماننىڭ ئامانەت قويغان ماللىرىنى تەلەپ قىلغان. بۇ ئىش ھانىنىڭ ئىززەت نەپسىگە ئېغىر كېلىپ، مەزكۇر ماللىرىنى كىسراغا بەرمەي، ئۇرۇشقا ھازىرلىنىپ، پۈتۈن ئەرەبلەرنى كىسراغا قارشى ئۇرۇشقا چاقىرغان. شۇ سەۋەب بىلەن كىسرا ئەسكەرلىرى بىلەن ئەرەبلەر ئوتتۇرىسىدا ئۇرۇش يۈز بېرىپ، بۇ ئۇرۇشتا ئەرەبلەر غەلبە قىلغان.

بۇسە ئۇرۇشىنىڭ سەۋەبىمۇ خۇددى شۇنىڭغا ئوخشاش ئەبۇ سۇنەيم ئۆز شەرىپىمىزنى قوغدايمەن دېگەنلىكتىن بولغان ئىدى. ھەبباس ئىبنى مۇررەنىڭ ھاممىسى بۇسەنىڭ ھىمايىسىدىكى بىر ئادەمنىڭ تۈگىسى كۈلەينىڭ تۈگىسى بىلەن بىر يەردە ئوتلايتتى. بىر كۈنى كۈلەيب ئۆزىگە تەۋە يەرلەرنى كۆزدىن كەچۈرۈپ قارىسا، تۈگىلەرنىڭ ئوتلىغان ئىزىنى كۆرىدۇ. بۇنى تەكشۈرۈپ كۆرگەندە بۇسەنىڭ ھىمايىسىدىكى بىر ئادەمنىڭ تۈگىسىنىڭ ئوتلىغانلىقى ئېنىقلىنىدۇ. ئۆزىگە تەۋە زېمىنغا يات بىر ئادەمنىڭ تۈگىسى كىرىپ ئوتلىغانلىقىدىن خورلۇق ھېس قىلغان كۈلەيب غەزەپكە كېلىپ، ھېلىقى ئادەمنىڭ تۈگىسىنى ئوقيا بىلەن ئېتىپ ئۆلتۈرىدۇ. بۇنىڭدىن خەۋەر تاپقان بۇسە دات - پەرياد چېكىدۇ. ھەبباس ھاممىسىنىڭ ھىمايىسىدە بولغان كىشىگە يەتكەن بۇ خورلۇقنى يۇيۇش ئۈچۈن، پۇرسەت تېپىپ كۈلەينى ئېتىپ ئۆلتۈرىدۇ. شۇ سەۋەبتىن كۈلەيب قەبىلىسى بىلەن ھەبباس قەبىلىسى ئارىسىدا قانلىق ئۇرۇش يۈز بېرىدۇ. بۇ ئۇرۇش قىرىق يىلغىچە داۋام قىلىدۇ ۋە بۇ مۇددەت ئىچىدە ھەر ئىككى تەرەپتىن نۇرغۇن ئادەم ئۆلۈپ كېتىدۇ. بۇ ئۇرۇشتا مەزكۇر كۈلەينىڭ بىر تۇغقان قېرىندىشى مۇھەللەل دېگەن كىشى ئىنتايىن باتۇرلۇق كۆرسىتىپ، قەبىلىلەر ئارىسىدا باتۇرلۇق بىلەن مەشھۇر بولىدۇ.

ئەرەبلەرنىڭ ئىچىدە بۇندىن باشقا ئەقىل - پاراسەتلىك، سەۋرچانلىق دېگەندەك ئەخلاققا ئىگە ئادەملەرمۇ ئاز ئەمەس ئىدى. خۇلاسەلەپ ئېيتقاندا ئەرەبلەردە ياخشى خىسلەتلەر كۆپ تېپىلاتتى. ئۇلار ئەقىللىرىنى بىر ئاز ئىشقا سالىسىلا زور تەرەققىياتقا ئېرىشەتتى. شۇنداق تۇرۇقلۇقمۇ ئىنتايىن قەبىھ ھېچ ئۆزگەرتىش مۇمكىن

بولمايدىغان دەرىجىدە يامان ئادەتلەرگە كۆنۈپ قالغان ئىدىكى، ھەرقانداق ئادەم ئۇلارنىڭ بۇ ئادەتلىرىنى تەپەككۈر قىلىدىغان بولسا، ئۇلارنىڭ بۇ گۇمراھلىقتىن قۇتۇلۇش ئۈچۈن بىر ئالى رەھبەرگە موھتاج ئىكەنلىكىنى ھېس قىلىدۇ.

ئەرەبلەردە ئەۋج ئالغان خۇراپاتلىقلار

ئەرەبلەردە بىر ئادەم ئۆلۈپ كەتسە، ئۇ ئادەمنىڭ ھايات چېغدا مىنىدىغان ئېتىنى ياكى تۈگىسىنى ئۇنىڭ قەبرىسىنىڭ يېنىغا باغلاپ قويۇپ، ئاچ ۋە ئۇسسۇز قويۇپ ئۆلتۈرەتتى. ئۇلار «ئەگەر ئۇنىڭ ئېتى ياكى تۈگىسى شۇ تەرزىدە ئۆلتۈرۈلمىسە، مەھشەر كۈنى ئۇ پىيادە ھەشىر قىلىنىدۇ» دېگەن خاتا ئېتىقادتا ئىدى. بۇنىڭدىن باشقا يەنە «باشقىلار تەرىپىدىن ئۆلتۈرۈلگەن ئادەمنىڭ قەبرىسىدىن بىر قۇش چىقىدۇ، ئەگەر ئۆلتۈرۈلگۈچىنىڭ قىساسى ئېلىنمىسا مەزكۇر قۇش ھېلىقى ئادەمنىڭ قەبرىسى ئۈستىدە تۇرۇپ «مېنى سۇغۇرۇڭلار، مەن سۇغا تەشنامەن» دەپ ۋىچىلداپ تۇرىدۇ» دەپ ئېتىقاد قىلاتتى. بۇ قۇشنى «ھاممە تۇسسەدا» دەپ ئاتايتتى. يەنە ئۇلاردىن بىر ئادەم باشقا بىر شەھەرگە ياكى ياقا يۇرتلارغا بارغاندا، شۇ يەردىكى جىنلاردىن ۋە باشقا يۇقۇملۇق كېسەللەردىن ساقلىنىش ئۈچۈن، ئېشەكتەك ھاڭراپ، ئاندىن دەرۋازىغا توشقاننىڭ تۇيىقىنى ئېسىپ قويۇپ كىرەتتى. بۇنى «تەئىش» دەپ ئاتايتتى. بىر يەرگە سەپەر قىلسا ئايالنىڭ خىيانەت قىلغان ياكى قىلمىغانلىقىنى بىلىش ئۈچۈن، دەرەخنىڭ شېخىغا لاتا باغلاپ قويۇپ، ئاندىن كېتەتتى. بۇنى «رەتەم» دەپ ئاتايتتى. تۇغماس ئاياللارنى تۇغىدىغان بولىدۇ دەپ ئەۋلىيا، ماشايخىلارنىڭ قەبرىسىنى زىيارەت قىلدۇراتتى. قاپقى تارتىپ قالسا ياخشى كۆرگەن ئادىمى بىلەن كۆرۈشىدۇ دەپ ئېتىقاد قىلاتتى. ئاشىقنى ئىشىق ئازابىدىن قۇتۇلدۇرۇش ئۈچۈن، ئۇنى بىر ئادەمگە يۈدكۈزۈپ تۇرۇپ، دۈمبىسىنى تۆمۈر بىلەن داغلايتتى. يىرتقۇچ ھايۋانلارنىڭ گۆشىنى يېگەن ئادەم باتۇر بولىدۇ دەپ قارايتتى. يىلان ياكى چايان چېقىۋالغان ئادەم ئاياللارنىڭ زىننەت بۇيۇملىرىنى ئېسىش بىلەن شىپا تاپىدۇ دەپ قارايتتى. جىن - ئالۋاستىلاردىن، يامان كۆزلەردىن ساقلىنىش ئۈچۈن توشقاننىڭ ياكى مۈشۈك، تۈلكىگە ئوخشاش ھايۋانلارنىڭ تىرىناقلىرىنى تۇمار قىلىپ ئېسىۋالاتتى. دالالادا تۈنەشكە توغرا كېلىپ قالسا تۈگىسىنى بىر دەرەخكە باغلاپ، ئەتراپىغا يۇمىلاق سىزىق تارتىپ «بۇ ۋادىنىڭ ئىگىسىدىن پانا تىلەيمەن» دەپ، شۇ يەردىكى جىن - ئالۋاستىلاردىن پانا تىلەيتتى. قىزلىرىغا لايىق چىقماي، ئۆيدە ئولتۇرۇپ قالسا كېچىدە ئۇ قىزنىڭ چېچىنى كۆيدۈرۈپ، كۆزىگە سۈرمە تارتىپ بىر ئايغىچە «تاڭدىن بۇرۇن نىكاھلىنىشى تىلەيمەن» دەپ ئولتۇراتتى. بىر مېھماننىڭ ئىككىنچى قېتىم كېلىشىنى ياقىتۇرمىسا، مەزكۇر مېھماننى ئۇزاتقاندا ئۆيىدىكى قازىنىدىن بىرىنى سۇندۇرۇپ تاشلايتتى. ئۇلاردا يەنە ھوقۇش ۋە قاغىغا ئوخشاش قۇشلاردىن يامان شۇم ئېلىش، جىنلار بىلەن سۆزلىشىش، ھەتتا ئۇلارغا ئۆيلىنىشتەك ئەقىلدىن يىراق ئىشلار تولىمۇ كۆپ ئىدى. يۇقىرىدا بايان قىلىنغان ئىشلارنىڭ ھەممىسى خۇراپىي ئىشلار بولۇپ، ھېچبىرى شەرىئەتكە ياكى ئەقىلگە ئۇيغۇن كەلمەيدۇ.

ئەرەبلەرنىڭ سىياسىي ۋە ئىجتىمائىي ئەھۋالى

ئەرەبىستاننىڭ ئوتتۇرا قىسمىدا ياشايدىغان ئەرەبلەردە ئىنتىزاملىق بىر دۆلەت، ھېسابقا ئالغۇدەك بىر ھۆكۈمەت بولمىغان بولسىمۇ، ئەرەبىستاننىڭ ئەتراپلىرىدا ياشايدىغان ئەرەبلەر بۈيۈك دۆلەتلەرنى قۇرۇپ، شۇ زامانلاردا مەدەنىيەت ۋە تەرەققىياتتا خېلى ياخشى ئىلگىرىلىگەن خەلقلەرنىڭ بىرى ئىدى. ئەرەبىستاننىڭ ئەتراپلىرىدا دۆلەت قۇرغان ئەرەبلەر يەمەن، غەساسنە، لەخمە، كىندى ئەرەبلىرى ئىدى. يەمەن ئەرەبلىرى ئۈچ چوڭ دۆلەت قۇرغان. بۇلار مەككە ۋە ھىمىيەر دۆلەتلىرىدۇر. مەككە دۆلىتى تەخمىنەن مىلادىدىن 1400 يىل ئىلگىرى قۇرۇلغان. بۇ دۆلەتنىڭ تارىخى ئېنىق بولمىغاچقا خارابىلىقلاردىن تېپىلغان تارىخىي ئەسەرلەرگە كۆرە تەخمىن قىلىنغان. مەككە دۆلىتىنىڭ پادىشاھلىرى مىزۋاد دەپ ئاتىلاتتى. ھازىرغىچە تېپىلغان تارىخىي ئەسەرلەرنىڭ سانى 26 گە يېتىدۇ. مەككە دۆلىتى ئۇرۇش ۋە مۇستەملىكىچى دۆلەت بولماستىن، بەلكى تىجارەت دۆلىتى ئىدى. بۇلار ئۆز دەۋرىدە پۈتۈن ئەرەب يېرىم ئارىلىدا ھۆكۈم سۈرگەن. ئەمما سەبەئ دۆلىتى مىلادىدىن 850 يىل ئىلگىرى قۇرۇلغان بولۇپ، مىلادىدىن بۇرۇنقى 115 - يىلىغا قەدەر داۋام قىلغان. بۇ دۆلەت مەككە دۆلىتى ئۈستىدىن غەلبە قىلىپ، ئۇ مۇنقىر بولغاندىن كېيىن ئۇنىڭ ئورنىغا تىكلەنگەن ئىدى. ئىلگىرى بۇ دۆلەتنىڭ پايتەختى سەداھ دېگەن شەھەر بولۇپ، كېيىن مەككە دەپ ئاتالغان. بۇ دۆلەتتە قانچە نەپەر پادىشاھنىڭ ئۆتكەنلىكى نامەلۇم بولسىمۇ، لېكىن 27 پادىشاھنىڭ ئىسىملىرى تارىختا مەلۇم. سەبەئ دۆلىتى ئەينى ۋاقىتتا غايەت زور دەرىجىدە گۈللەنگەن بولۇپ، تىجارەت، سانائەت ۋە دېھقانچىلىقتا زور تەرەققىي قىلغان ئىدى. ھىندىستان ۋە ھەبەشىستاندىن كەلگەن ماللارنى سەبەئ ئەھلى كارۋانلار ئارقىلىق مىسىر ۋە شاملارغا ئەۋەتەتتى. مىسىر ۋە شامدىن مال ئېلىپ ھىندىستان ۋە ھەبەشىستانغا ئەۋەتەتتى. بۇلارنىڭ دەۋرىدە يەمەن زېمىنى ئىنتايىن گۈللىنىپ، ناھايىتى ئاۋاتلاشقان ئىدى. مەركىزىي شەھەرلەردە نەقىشلەنگەن چوڭ - چوڭ سارايلار، جەننەتتەك باغۇ بوستانلار كۆپ ئىدى. قەسىر - سارايلارنىڭ ئۆچۈرۈشىدە ئۇنى قورشاپ تۇرىدىغان غايەت ئېگىز سېپىل ۋە قورغانلار بار ئىدى. بۇرۇن بۇ دۆلەتنىڭ پادىشاھلىرى «زۇسەرۋە» دەپ ئاتىلاتتى. كېيىنكى كۈنلەردە مەلىكى سەبەئ (سەبەئ پادىشاھى) دېيىلىدىغان بولغان. سەبەئ پادىشاھلىرىدىن ئىبىرەت ئۈچۈن تەۋراتتا بىلىقسى ئىسمى بىلەن بايان قىلىنىدۇ. ئەمما قۇرئان كەرىمدە ئىسمى بىلەن بايان قىلىنمىسىمۇ سۈپىتى بايان قىلىندى. ھىمىيەر پادىشاھلىرى سەبەئ پادىشاھلىرىنىڭ بىر قىسمى بولۇپ، سەبەئ پادىشاھلىقىدىن كېيىن تەختكە ئولتۇرغان ۋە مىلادىدىن كېيىنكى 525 - يىلىغىچە ھۆكۈم سۈرگەن. ھىمىيەر دۆلىتى ئاۋۋالقى ئىككى دۆلەتكە قارىغاندا ئۇرۇش خۇمار دۆلەت ئىدى. ھىمىيەر پادىشاھلىرىنىڭ مەشھۇرلىرى مۇسىمەر، ئىرغەش، ئەپرىقىس، زۇلقەرنەيسىن ۋە سەئىد ئەبۇ كەرەبلەردۇر. ئەرەب تارىخچىلىرىنىڭ سۆزىگە قارىغاندا يەمەنگە يەھۇدىيلىقنى تارقاتقان كىشى ئاشۇ سەئىد ئەبۇ كەرەبتۇر. ھىمىيەر دۆلىتىنىڭ كېيىنكى ھۆكۈمدارى زۇنەۋۋاسنىڭ دەۋرىدە يەمەن ھەبەشلىكلەر تەرىپىدىن ئىشغال قىلىنىپ، ھىمىيەر دۆلىتى پارچىلىنىپ كەتكەن. ئەرەب تارىخچىلىرىنىڭ سۆزىگە ئاساسلانغاندا بۇنىڭغا مەزكۇر زۇنەۋۋاسنىڭ ھەددىدىن زىيادە يەھۇدىي تەرەپدارى بولغانلىقى سەۋەب بولغان.

يەمەن مەملىكىتى ھەبەشلىكلەرنىڭ قولىدا 72 يىل مۇستەملىكە بولۇپ تۇرغان. كېيىن ھۇمەيرە پادىشاھلىرىدىن سەيپ ئىبنى زىيەزىن ئىران پادىشاھى كىسرانىڭ ياردىمى بىلەن يەمەننى ھەبەشلىكلەردىن تارتىۋېلىپ، كىسرانىڭ ھىمايىسى ئاستىدا مەزكۇر سەيپ ھۆكۈمرانلىق قىلغان. شۇنىڭدىن باشلاپ يەمەن پارس

دۆلتىنىڭ بىر ۋىلايىتى بولۇپ قالغان. سەيپ ئىبنى زىيەزىن 15 يىل ئەتراپىدا كىسرا تەرىپىدىن ۋالىيلىق سۈپىتى بىلەن يەمەنى باشقۇرۇپ تۇرۇشقا تەيىنلەنگەن. كېيىن بۇ ئادەمنى يەمەندە قېپقالغان ھەبەشلىكلەرنىڭ بىرى ئۆلتۈرۈۋەتكەن. كېيىن كىسرا ئۆز ئادەملىرىدىن بىرنى ۋالى قىلىپ ئەۋەتكەن. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام پۈتۈن ئىنسانىيەتكە ياخشىلىقنى يەتكۈزگۈچى، يامانلىقتىن ئاگاھلاندىرغۇچى قىلىپ ئەۋەتىلگەندە، يەمەن پارىسلارنىڭ ئىدارىسى ئاستىدا بولۇپ، بازان ئىسىملىك بىر ئادەم كىسرا تەرىپىدىن تەيىنلەنگەن ۋالى ئىدى. مەشھۇر «پىل ۋەقەسى» ھەبەش ھۆكۈمىتى نامىدا يەمەنى ئىدارە قىلىۋاتقان ئەبرەھە تەرىپىدىن سادىر بولغان ۋەقە ئىدى. ئۇ ۋاقىتتا مەككە مۇكەررەمەدە ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىزنىڭ چوڭ دادىسى ئابدۇلمۇتەللىپ ئاقساقال ئىدى. ھەبەشلەردىن كېيىن، گەرچە يەمەن پارىسلارنىڭ قولىدا بولسىمۇ ئۇلار يەمەن زېمىنىغا بەك يىراق بولغانلىقتىن، پارس ھۆكۈمدارلىرى يەمەنگە ئانچە كۆڭۈل بۆلۈپ كەتمىگەن. شۇنىڭ ئۈچۈن يەمەندە ئىلگىرى پادىشاھلىق تەختىدە ئولتۇرغان ئىقبالىنىڭ ئەۋلادلىرىدىن «ئەسر» دېگەن نام بىلەن مەشھۇر بولغان تۆرىلەر ھۆكۈمران ئىدى.

ھىجرىيىنىڭ ئالتىنچى يىلى پەيغەمبىرىمىز مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام ئەتراپتىكى دۆلەتلەرنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىپ، ئۇلارغا خەت ئەۋەتكەندە يەمەن ھۆكۈمدارلىرىدىنمۇ بىر نەچچىسىگە خەت ئەۋەتكەن ئىدى. يەمەندە يۇقىرىدا ئېيتىلغان ئۈچ دۆلەتتىن باشقا، يەنە بىر قانچە كىچىك دۆلەتلەرمۇ بار ئىدى. يەمەننىڭ مەشھۇر شەھەرلىرى مەئرىب بىلەن سەنئە بولۇپ، مەئرىب ئىنتايىن گۈللەنگەن شەھەر ئىدى. قەسىر - سارايلارىغا ئالتۇندىن ھەل بېرىلگەن ئىدى. ئەمما سەنئە بولسا ھازىرمۇ بار. بۇ شەھەردىمۇ ناھايىتى كاتتا، چىرايلىق يىگىرىمدىن ئوشۇق سارايلار بار ئىدى. بۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ مەشھۇر ساراي قەسىرى غەمدان بولۇپ، بۇ ساراي ھەزرىتى ئوسماننىڭ زامانىغىچە مەۋجۇد ئىدى. مەشھۇر تارىخچى يازىل ھەمدان قەسىرى غەمداننىڭ خارابىسىنى كۆرگەنلىكىنى ۋە ئۇنىڭ يىگىرمە قەۋەت ئىكەنلىكىنى ئېيتقان. يەمەنلىكلەرنىڭ مەدەنىيەتتە تەرەققىي قىلغانلىقىغا مەشھۇر سېپىللىرى ئوچۇق ئىسپات بولالايدۇ. يەمەندىكى سېپىللارنىڭ سانى يۈزگە يېتەتتى. بۇلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ مەشھۇرى مەئرىب سېپىلى ئىدى. يەمەن زېمىنىدا ئېقىن سۇ بولمىغانلىقتىن ئۇلار يامغۇر سۈيىدىن پايدىلىنىش ئۈچۈن مەزكۇر توشمىلارنى قۇرغان بولسا، يەنە بىر تەرەپتىن شەھەر ۋە يېزا - قىشلاقلارنى سۇ ئاپىتىدىن ساقلاش ئىدى. مەشھۇر غەسسان ئەرەبلىرى قەستەن ئەۋلادىدىن بولۇپ، ئۇلار «ئىرەم» دەپ ئاتالغان سۇ ئاپىتىدىن كېيىن يەمەندىن كۆچۈپ كەلگەن. ئۇلار مەزكۇر سۇغا نىسبەت بېرىلىپ «غەساسىنە» ياكى «غەسسان» ئىسمى بىلەن ئاتىلاتتى. ئاندىن كېيىن ئۇلار شام سەھراىرىغا كۆچۈپ بېرىپ ئۇ يەردىكى زەجائە ئەرەبلىرىنى ھەيدەپ چىقىرىپ شۇ زېمىنغا يەرلەشكەن. كېيىنكى كۈنلەردە كۈچ - قۇۋۋىتى ئېشىپ «ھەۋران بەلقا» دېگەن يەردە رەسمىي دۆلەت قۇرغان. بۇ دۆلەت غەساسىنە دۆلىتى دەپ ئاتىلىدۇ. بۇ دۆلەتنىڭ پايتەختى ھەۋراندىكى بەسىرى شەھىرى بولۇپ، ھازىر خارابىلىشىپ كەتكەن. بۈگۈنكى كۈندە كونا شام دەپ ئاتىلىدۇ. غەساسىنە دۆلىتى رۇملارنىڭ تەۋەلىكىدە بولۇپ، ۋالى ۋە ھاكىملىرىنى رۇم ئەمەلدارلىرىنىڭ ماقۇللۇقىنى ئېلىپ ئاندىن تەيىن قىلاتتى. بۇ غەساسىنە دۆلىتى مىلادىدىن تەخمىنەن 240 يىل كېيىن قۇرۇلغان بولۇپ، تاكى ئىسلام كەلگەنگە قەدەر داۋام قىلغان. بۇ دۆلەتكە ئەڭ بۇرۇن پادىشاھ بولغان ئادەمنىڭ كىم ئىكەنلىكى

توغرىسىدا تارىخچىلارنىڭ كۆز قارىشى ئوخشاش بولمىسىمۇ، لېكىن كېيىنكى كۆپىنچە تارىخچىلار ئۇنىڭ جەبەلە ئىبنى ئەلئەيھەم دېگەن ئادەم ئىكەنلىكىدە بىر پىكىرگە كەلگەن. بۇ دۆلەتنىڭ مەشھۇر ھۆكۈمدارلىرى ھارس ئىبنى جەبەلە ئەبى سەمرە بىلەن ئوغلى مۇنزىر ئەبۇ كەرەبىدۇر. بۇ دۆلەت ھارس ئىبنى جەبەلەنىڭ دەۋرىدە تەرەققىي قىلىپ ناھايىتى كۈچلەنگەن. ھارس ئىبنى جەبەلە رۇم ئىمپېراتورلىرىدىن بوستىنيۇنۇسنىڭ زامانىدا دەۋر سۈرگەن بولۇپ، رۇم بىلەن پارس ئوتتۇرىسىدا بولغان ئۇرۇشتا رۇمۇقلارغا ئىنتايىن زور ياردەمدە بولغان. ھارس ئىبنى جەبەلە ھۆكۈم سۈرگەن قىرىق يىل ئىچىدە نۇرغۇن ئۇرۇشلارغا قاتنىشىپ زور شۆھرەت قازانغان. ھەتتا رۇم ئاياللىرى بالىلىرىنى «ھارس» دېگەن ئىسىم بىلەن قورقۇتىدىغان دەرىجىگە يەتكەن. ئۇنىڭ پارسىلارغا قارشى كۆرسەتكەن باتۇرلۇقى ئۈچۈن رۇم پادىشاھى ئۇنىڭغا باتۇرلۇق ئۇنۋانىنى بەرگەن. ھارس ئىبنى جەبەلە مىلادىنىڭ 563 - يىلى ئىستانبۇلغا بارغاندا پۈتۈن رۇم خەلقى ئالدىغا چىقىپ، قىزغىن قارشى ئېلىپ ئېھتىرام بىلدۈرگەن. ئۇ ھىمىر پادىشاھلىرىدىن «ئەلمۇنزىر مائۇسسەما» نىڭ دەۋرىدە ئۆتكەن ئىدى. ئۇنىڭ بىلەن بولغان مەشھۇر «زاتى ئەخيار» ياكى «ئەينى ئەبۇغ» ئۇرۇشىدا ئۇنىڭغا غالىپ كېلىپ ئۇنى ئۆلتۈرگەن. ھارس ئىبنى جەبەلدىن كېيىن ھۆكۈمدار بولغان مۇنزىر ئەبۇ كەرەب رۇمۇقلارغا زور خىزمەت كۆرسەتكەن. بۇ مۇنزىر ئەبۇ كەرەب ئاتىسىنىڭ زامانىدا رۇم ئەسكەرلىرىنىڭ ئىچىدە كاتتا يۈز - ئابروۋى بولغىنىدەك، ھۆكۈمدار بولغاندىمۇ ئۇنى رۇم خەلقى، رۇمغا كۆپ خىزمەت كۆرسەتكەن، دەپ مىلادى 580 - يىلى ئىستانبۇلغا بارغاندا نۇرغۇن خەلق ئالدىغا چىقىپ كۈتۈۋالغاندىن سىرت، رۇم پادىشاھى ئۇنىڭغا ئالاھىدە تاج كىيىدۈرگەن. ئۇ زامانغا قەدەر غەسسان ھۆكۈمدارلىرىدىن ھېچبىرى تاج كىيىمگەن ئىدى. غەسسانلەر رۇم ھىمايىسىدە، ھىرە پادىشاھلىرى پارسىلار ھىمايىسىدە بولغانلىقى ئۈچۈن بۇ ئىككى دۆلەت ئارىسىدا دائىم توقۇنۇشلار يۈز بېرىپ تۇراتتى. بۇ توقۇنۇشلاردىن كېلىپ چىققان ئەڭ چوڭ ئۇرۇش «زاتى خىيار» ۋە «مەرج ھۈلەيم» ئۇرۇشلىرى ئىدى. مەرج ھۈلەيم ئۇرۇشى مۇنزىر ئىبنى مائۇسسەما بىلەن ھارس ئەرج ئارىسىدا يۈز بەرگەن بولۇپ، ھارس مۇنزىرغا غالىپ كەلگەن. بۇ ئۇرۇشتا مۇنزىر تەرىپىدىن ئىراق ئەتراپىدىكى پۈتۈن ئەربەبلەر، ھارس تەرىپىدىن تامام شام ئەربەبلىرى قوزغالغان ئىدى. ھىرە دۆلىتى يەمەندىن كۆچۈپ كەلگەن لەخمى ئەربەبلىرى تەرىپىدىن مىلادى كۈچىنچى ئەسىرنىڭ ئوتتۇرىلىرىدا قۇرۇلغان بولۇپ، ئىسلام كەلگەنگە قەدەر داۋام قىلغان. بۇ دۆلەتنىڭ پايتەختى ھىرە شەھىرى ئىدى. ھىرە دۆلىتى پارسىلارغا بېقىندى بولۇپ، ھۆكۈمرانلىق قىلغان پادىشاھلار يىگىرمىدىن ئاشاتتى. دەسلەپكى ھۆكۈمدارى مالىك ئىبنى پەھمى بولۇپ، ئۇنىڭدىن كېيىنكى ئەڭ كاتتا ئۆتكەن ھۆكۈمدارى ئەربەبلەرنىڭ ئىچىدىكى مەشھۇر جۈزەيمە ئەلئەبرەشتۇر. جۈزەيمەدىن كېيىن ئۇنىڭ ھەمىشەسىنىڭ ئوغلى ئەدا ئىبنى نەسىر ھۆكۈمدار بولۇپ، ئۇنىڭدىن كېيىنكى ھۆكۈمدارلارنىڭ تولىسى مەزكۇر ئەدانىڭ نەسلىدىندۇر.

شۇنىڭ ئۈچۈن ھىرە ھۆكۈمىتى «غالىپ ھۆكۈمەت» دەپ مەشھۇر بولغان ئىدى. ھىرە ھۆكۈمدارلىرىنىڭ مەشھۇرلىرى نوئمان ئىبنى ئىمىرنىڭ ئوغلى، مۇنزىر ئىبنى نوئمان ئىبنى ئىمىرنىڭ ئوغلى، ئەسۋەد ئىبنى مۇنزىر، ئەمر ئىبنى ھىندىلاردۇر. نوئمان ئىبنى ئىمىرنىڭ ئوغلى پارس پادىشاھلىرىدىن بەھرام كورنىڭ زامانىدا تەختكە چىقىپ يىگىرمە سەككىز يىل ھۆكۈمدارلىق قىلغان ئىدى. بىرنەچچە قېتىم شامغا ھۇجۇم قىلىپ غەسسانلەرگە كۆپ

بالا - مۇسبەتلەرنى كەلتۈردى، ئۇلاردىن نۇرغۇنلىغان ئەسىر ۋە غەنىمەتلەرنى ئالدى. بۇ نوئمان ھىرە پادىشاھلىرىدىن ھېچكىم ئېرىشەلمىگەن مال - مۈلۈككە ئېرىشكەن. خورنۇقسەدەر ئىسىملىك سارايلارنى سالدۇرغان كىشى ئۇشۇ نوئمان ئىدى. مۇنزىر ئىبنى ئىمرىئۇلقەيس ئىبنى مائۇسسەما 49 يىل ھۆكۈم سۈرۈپ، پارس پادىشاھلىرىدىن قۇباز بىلەن ئەنۇشەرۋانغا، رۇم پادىشاھلىرىدىن بوستىنيانۇسقا، غەسسانلەردىن ھارس ئىبنى جەبەل ئىبنى گەبۇسەمرەگە زامانداش ئىدى. ئۇ ھارس بىلەن بولغان بىر قېتىملىق ئۇرۇشتا ئۆلتۈرۈلگەن. مۇنزىر ئىبنى ئىمرىئۇلقەيسنىڭ ھەر يىلدا بىر كۈن «غەم كۈنى» بار ئىدى. ئۇ كۈندە ئالدىغا ھەرقانداق بىر ئادەم ئۇچراپ قالسا ئۇنى ئۆلتۈرۈپ تاشلايتتى. يەنە بىر كۈن «شادلىق كۈنى» ئىدى. ئۇ كۈندە ئالدىغا ئۇچرىغان ھەرقانداق كىشىگە ياخشىلىق قىلاتتى. ئەمىر ئىبنى ھىند ھىرە ھۆكۈمدارلىرى ئىچىدە غايەت قۇۋۋەتلىك ۋە نوپۇزلۇق بولۇپ، ئۆزىگە ئىنتايىن تەمەننا قىلاتتى. ئاخىرىدا ئۇنىڭ بۇ تەمەنناسى ئۆز بېشىغا چىقىپ، ئۆلۈمىگە سەۋەب بولدى. نوئمان ئىبنى مۇنزىر ئەبۇ قابۇس 4 - ھورمۇز بىلەن پەرۋىزنىڭ زامانىدا ئۆتكەن ئىدى. نوئماننىڭ زامانىدا ھىرە دۆلىتى ناھايىتى باي بولۇپ، بولمىغۇر ئىشلارغا پۇل - مال بۇزۇپ چىقىپ، ھەددىدىن ئارتۇق ئىسراپچىلىق بار ئىدى. ئەينى زاماندا كىسىرالار بالا - چاقىلىرىنى ھىرە ئەرەبلىرىگە تەربىيەلەشكە بەرگەندەك، كېيىنكى كۈنلەردە ھىرە پادىشاھلىرى بالا - چاقىلىرىنى باشقا كىشىلەرگە بەرگەچكە، كىسىرانىڭ نوئمانغا ئاچچىقى كېلىپ، ئۇنى مەدىيەگە چاقىرتىپ تۈرمىگە تاشلىغان. مەشھۇر زىقار ئۇرۇشىغا ئۇشۇ ۋەقە سەۋەب بولغان. مەشھۇر شائىر نابىغە ئەزىبىيانى نوئماننىڭ خاس ئادەملىرىدىن ئىدى. نوئمان بىلەن نابىغە ئارىسىدا بولۇپ ئۆتكەن ماجىرالار مەشھۇر بولغان سەۋەبتىن، بۇ كىتابتا بايان قىلىشقا ھاجەت يوق دەپ قارىدىم. نوئمان ئەبۇ قابۇس لەخمى ئەۋلادىدىن ھەممىدىن كېيىنكى ھۆكۈمدار ئىدى. ئۇنىڭدىن كېيىن پارس پادىشاھلىرى ھىرە ۋالىسىنى ئۆزلىرى تەيىن قىلىدىغان بولغان. ئىسلام قۇياشى نۇر چاچقان ۋاقىتتا، ھىرە ئەرەبلەرنىڭ دۆلىتى قاتارىدا سانالمى، بەلكى ئىران دۆلىتىنىڭ بىر ۋىلايىتى دەپ ھېسابلىناتتى. ئەرەب تارىخچىلىرى گەرچە «ھىرەنىڭ ئەڭ ئاخىرقى پادىشاھى ئەبۇ قابۇسنىڭ ئوغلى ئەلمۇنزىر ئەلمەغرۇر ئىدى» دەپ بايان قىلىشىمۇ، لېكىن بۇ ئادەمنى ھىرە ھۆكۈمدارى دەپ مۇتلەق كېسىپ ئېيتىشقا بولمايدۇ. چۈنكى ئەبۇ قابۇستىن كېيىن ئالىنەسرنىڭ كىسىرالارنىڭ نەزىرىدە ئېتىبارى قالماي، باشقا ئەۋلادتىن ۋالى تەيىن قىلىدىغان بولغان. ئەلمۇنزىر ئەلمەغرۇر كىسىرا تەرىپىدىن ۋالىلىققا تەيىنلەنگەن بولۇشىمۇ مۇمكىن، ئەمما ئۇنى ئاتا - بوۋىلىرىدەك كاتتا ھۆكۈمدار دېيىش توغرا ئەمەس. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام پۈتۈن ئەرەب پادىشاھلىرىنى ئىسلامغا چاقىرىپ خەت يوللىغاندا ھىرە ئەمەلدارىغا خەت يوللىمىغانلىقىنىڭ سەۋەبى شۇ بولسا كېرەك.

ھىرە دۆلىتى پۈتۈن ئىراق تەۋەلىكىگە ھۆكۈمرانلىق قىلىشتىن باشقا، سەھرا ئەرەبلىرىگىمۇ ھۆكۈمرانلىق قىلاتتى. ئەرەب يېرىم ئارىلىدىكى پۈتۈن ئەرەبلەر ھىرە پادىشاھلىرىدىن قورقۇپ، ھەر جەھەتتىن ئېھتىيات قىلاتتى ۋە ئۇلارنى ئىنتايىن چوڭ بىلگەچكە ئۇلارنىڭ ھىمايىسىگە كىرىشكە تىرىشاتتى. ھىرە پادىشاھلىرى ئەدەبىيات، شېئىر، نەزمىلەرگە ئىنتايىن قىزىققاچقا يىغىلىش ئورۇنلىرى ئەدەبىياتچى، شائىر، سۆزمەن، لەتىپچىلەر بىلەن توشۇپ كېتەتتى. نابىغە، ھەسسان ئىبنى سابىت، مۇلتەمەس قاتارلىق كاتتا شائىرلار بۇلارنىڭ

مەجلىسلىرىگە قاتنىشىپ، بەلكى ئۇ مەجلىسنىڭ ئاساسلىق ئەزالىرىدىن بولۇپ، كۆپ ياخشىلىق ۋە مۇكاپاتلارغا ئېرىشەتتى. شۇڭلاشقا ئەرەب قەسدىلىرىدە ھىرە پادىشاھلىرىنىڭ نامى كۆپرەك ئۇچرايدۇ. كىندى ئەرەبلىرى بولسا قەھتان ئەۋلادىدىن بولۇپ، ئەينى ۋاقىتتا ئۇلار يەمەندىكى ھىمىيەرلەرنىڭ قول ئاستىدا ئىدى. ھىمىيەر پادىشاھلىرى كىندىلىقلارنى ئىدارە ئىشلىرىدا چوڭ - چوڭ ئەمەللەرگە تەيىنلەيتتى. ھىمىيەر پادىشاھلىرىدىن ھەسسان ئىبنى تەبىئى ئەرەب يېرىم ئارىلىنى پەتھى قىلىپ قايتقاندا، مەزكۇر كىندىلەرنىڭ شەيخى ھەجەر ئىبنى ئەمرىنى مەئىدى قەبىلىلىرىگە باش قىلىپ قويغان. ھەجەر نەجدىگە كېلىپ، شۇ تەرەپلەرگە ھۆكۈمدارلىق قىلغان. ئۇ ھىرە پادىشاھلىرى بىلەن بىر نەچچە قېتىم ئۇرۇشۇپ، ئۇلارنىڭ قول ئاستىدىكى بىرنەچچە نەجدە قەبىلىلىرىنى قۇتقۇزغان.

ھەجەردىن كېيىن ئۇنىڭ ئوغلى ئەمر ئىبنى ھەجەر، ئۇنىڭدىن كېيىن ھارس ئىبنى ئەمرى ھۆكۈمدار بولغان. ھارس بولسا داھى بولۇشقا لايىق سىياسەتچى ئادەم ئىدى. ھەبەشلىكلەرنىڭ يەمەن ئىشغالىيىتى ئۇنىڭ زامانىدا بولغان ئىدى. ھارس پارس پادىشاھلىرىدىن قۇباد بىلەن مۇنزىر ئىبنى مائۇسسەما يامانلىشىپ قالغاندىن كېيىن، مەزكۇر قۇبادقا دەرھال يېقىنلىشىپ، ئۇنىڭ تەرىپىدىن ھىرەگە ۋالىي بولىدۇ. شۇنىڭدىن كېيىن پۈتۈن ئەرەب قەبىلىلىرى ئارىسىدا ئۇنىڭ نامى مەشھۇر بولۇپ، تەرەپ - تەرەپتىن ئەرەب كاتتىلىرى كېلىپ، ئۇنى تەبرىكلەشكە باشلايدۇ ۋە ئۆزلىرىگە ئۇنىڭ ئوغۇللىرىدىن باشلىق تەيىنلەپ بېرىشنى تەلەپ قىلىشىدۇ. بۇ سەۋەبتىن ھارس ھەجەر ئىبنى ئەسەدىنى غەتفان قەبىلىسىگە، شۇرەھبىلىنى بەكر قەبىلىسىگە، مەئىدى كەرەبىنى قەيس ئەيلىان ۋە ئۇنىڭغا قاراشلىق قەبىلىلەرگە، سۇلەيمىنى نەسر ۋە تەغلەپ قەبىلىلىرىگە باش قىلىپ تەيىنلىگەن.

قۇباد ۋاپات بولۇپ ئانوشىرۋان گەجەم تەختىگە ئولتۇرغاندا، مەزكۇر مۇنزىر ئىبنى مائۇسسەمانى يەنە يېڭىدىن ئورنىغا قايتۇرۇپ، ئىلگىرىكى ۋەزىپىسىگە قويغان. شۇنىڭ بىلەن ھارس ھۆكۈمەتنى تاشلاپ قېچىشقا مەجبۇر بولغان. بۇنىڭدىن خەۋەر تاپقان مۇنزىر دەرھال ئۇنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاپ، پۈتۈن مال - مۈلكىنى تارتىۋالغان. ئەمما ھارس مۇنزىرنىڭ قولىدىن قېچىپ قۇتۇلغان بولسىمۇ، لېكىن بەنى كىلاب زېمىنىدا ئۆلتۈرۈلگەن. ئۇنىڭ ئوغۇللىرى دادىسى ئۆلتۈرۈلگەندىن كېيىن شۇرەھبىل بىلەن سەلمە مۇنزىرنىڭ پىتىنە - ئىغۋاسى سەۋەبىدىن ئۆز ئارا بىر - بىرى بىلەن ئۇرۇشۇپ، ئۆز مەنەپپىلىرىدىن ئايرىلىپ قالغان. ئەمما ھەجەر بولسا، ئۆتۈپ كەتكەن زالىم بولغانلىقتىن ئۆز پۇقرالىرى تەرىپىدىن ئۆلتۈرۈلگەن. مەئىدى كەرەپكە كەلسەك، ئۇ بىر مۇددەت ھۆكۈمەتنى تۇتۇپ تۇرالىغان بولسىمۇ، ئىسلام قۇياشى چىققان ۋاقىتتا كىندى دۆلىتى ئۆز ئىچىدە بىرنەچچە كىچىك شەھەرلەرگە پارچىلىنىپ، زاۋاللىققا يۈزلىنىۋاتاتتى. بۇ كىچىك شەھەرلەر ئىسلام كېلىپ ئۇزۇن ئۆتمەي، ئاستا - ئاستا ئىسلام دىنىنى قوبۇل قىلغان.

ئەينى زاماندا ئەرەبىستاندا قۇرۇلغان ھۆكۈمەت ۋە دۆلەتلەر يۇقىرىدا بايان قىلىنغان دۆلەتلەردىن ئىبارەتتۇر. بۇ دۆلەتلەرنىڭ ئىچىدە كىندى دۆلىتىنى دۆلەت دەپ ئاتىغۇچىلىكى يوق. چۈنكى كىندى دۆلىتىدە مۇستەقىل دۆلەتكە ئائىت ھېچبىر گالامەت ياكى بىر مەدەنىي ئەسەر يوق ئىدى. كىندى ھۆكۈمدارلىرىنىڭ باشقا ئەرەب شەيخلىرىدىن ئانچە پەرقى يوق ئىدى. ئۇندىن باشقا ئەرەب قەبىلىلىرى شەيخلىق بىلەن ئىدارە قىلىناتتى.

ئارىلىرىدا شىجائەت، ساخاۋەت ۋە ئېسىل ئەخلاقىلار بىلەن مەشھۇر بولغان كىشىلەر قەبىلە رەئىسى ۋە شەيخى بولۇپ، شۇ قەبىلىنىڭ پۈتۈن خەلقى ئۇ كىشىنىڭ سۆزىدىن چىقمايتتى. ھەتتاكى ئۇلار ئۇرۇشقا بۇيرۇسىمۇ دەرھال ئۆزلىرىنىڭ ئىتائەتمەنلىكىنى بىلدۈرۈشەتتى. ئۆز ئارا داۋالاشىپ قالسا ئۇلارنىڭ ھۆكۈمىگە رازى بولۇشاتتى. ئەرەبىستاننىڭ غايەت مەشھۇر ۋە ئىنتايىن يۈز ئابىرۇبۇلۇق قەبىلىلىرىدىن بولغان قۇرەيش قەبىلىسىمۇ شەيخلىق بىلەن ئىدارە قىلىناتتى. بۇ شەيخلەرنىڭ ئەڭ مەشھۇرلىرىدىن بىرى كائىناتنىڭ پەخرى پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ چوڭ دادىلىرىدىن بولغان قۇسەي ئىبنى كىلاب ئىدى. بۇ ئادەم ئەقىل - پاراسەتتە كامالەتكە يەتكەن، ئىقتىدارلىق كىشى بولغانلىقى ئۈچۈن، ئۇزۇندىن بىرى خۇزائە قەبىلىسىدە داۋاملىشىپ كەلگەن بەيتۇللاھنىڭ خىزمىتىنى قولغا كەلتۈرگەن ئىدى. قۇسەي خۇزائە قەبىلىسىدىن بەيتۇللاھنىڭ خىزمىتىنى ئۆز قولىغا ئالغاندىن كېيىن، ئۇنىڭ قۇرەيشلەر ئارىسىدا يۈز ئابىرۇبۇي تېخىمۇ ئېشىشقا باشلىغان. ھەتتاكى ئۇلار ئۇنىڭدىن تەۋەرىۋك ئىزدەپ، ھەرقانداق چوڭ - كىچىك ئىشلىرىدا ئۇنىڭدىن مەسلىھەت سورايدىغان بولغان.

قۇسەي مەككە ئەتراپىدىكى تارقاق ئولتۇراقلىشىپ قالغان قۇرەيش ئەۋلادلىرىنى كۆچۈرۈپ كېلىپ، مەككەگە ئورۇنلاشتۇرۇشقا كۆپ كۈچ چىقارغان. قۇسەينىڭ سەۋەبى بىلەن تارقاق قۇرەيش قەبىلىسى مەككەگە توپلىنىپ، بۈيۈك بىر قەبىلىگە ئايلانغان. ئۇ بەيتۇللاھنى زىيارەت قىلىش ئۈچۈن كەلگەن ئاجىز، يېتىم - يېسىر ھاجىلارنى سۇ ۋە يېمەك - ئىچمەك بىلەن تەمىنلەش ئۈچۈن قۇرەيش خەلقىگە باج قويغان. ئۇنىڭ بۇ ئىشىنى پۈتۈن ئەرەبلەر ئالقىشلاپ، ئۇنىڭغا تېخىمۇ ھۆرمەت قىلىدىغان بولغان. ئەگەر قۇرەيشلەر بىرەر مۇھىم ئىش ئۈستىدە كېڭەش ئۆتكۈزمەكچى بولسا قۇسەينىڭ ئۆيىدە ئۆتكۈزەتتى. ئۇرۇش ئەلىمىنىمۇ قۇسەي تىكلەپ، ئۇ كىمنى مۇۋاپىق كۆرسە ئەلەم شۇنىڭغا تۇتقۇزۇلاتتى. دېمەك قۇرەيشلەرنىڭ مۇھىم دەپ قارالغان پۈتۈن ئىشلىرى قۇسەينىڭ قولىدا ئىدى. قۇسەيدىن كېيىن قۇرەيش شەيخلىرىنىڭ ئىچىدە ئەڭ مەشھۇر ۋە يۈز ئابىرۇبۇلۇق كىشى ئابدۇلمۇتەللىپ ئىبنى ھاشىمدۇر. ئۇ ئاتىمىش يىلغا يېقىن ئۆمرىنى مەككەدە شەيخلىق بىلەن ئۆتكۈزگەن. مەشھۇر فىل ۋە قەسى ئۇنىڭ زامانىدا يۈز بېرىپ، ئۇنىڭ پۈتۈن ئەرەبلەر ئارىسىدا تېخىمۇ مەشھۇر بولۇشىغا سەۋەب بولغان. ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ ئون ئوغلى ۋە ئالتە قىزى بولۇپ، ئوغۇللىرىنىڭ بىرى بىزنىڭ شەرەپلىك پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاتىسى ئابدۇللاھ ئىدى.

قۇرەيش ئەرەب قەبىلىلىرى ئىچىدە يۈز ئابىرۇبۇي بار كاتتا بىر قەبىلە بولۇپ، مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام پەيغەمبەر بولۇپ كەلگەندە، ئۇلار ئون ئىككى نەسىلدىن ئىبارەت ئىدى. ئۇلار: بەنى ئابدۇ مەنناق، بەنى ئابدۇددار، بەنى ئەسەد ئىبنى ئابدۇل ئۇززا، بەنى زەھرە ئىبنى كىلاب، بەنى مەخدۇم ئىبنى يەخزە ئىبنى مۇررە، بەنى تەمم ئىبنى مۇررە، بەنى ئەدى ئىبنى كەئب، بەنى سەھم ئىبنى ئەمرى، بەنى ئامىر ئىبنى لوئەي، بەنى ھارس ئىبنى فەھرى، بەنى مۇھارب ئىبنى فەھرى ۋە بەنى جەمە ئىبنى ئۆمەر قاتارلىقلاردۇر. مەزكۇر ئون ئىككى نەسىلدىن مەككىنىڭ ئىچىدە ياشايدىغانلىرىنى قۇرەيش ئەلبەتتەن، مەككىنىڭ ئەتراپىدا ياشايدىغانلىرىنى قۇرەيش ئەرزەۋاھىر دەپ ئاتايتتى.

ئەرەبلەر جاھىلىيەت دەۋرىدىمۇ شېئىر، ئەدەبىياتقا باي مىللەت ئىدى. ئۇلار بۇ جەھەتتە ئۆزلىرىدىن ئىنتايىن پەخىرلىنەتتى. ئەمما ئۇلارنىڭ بۇ بايلىقى پەقەت ئېغىزىدا بولۇپ، يېزىپ قالدۇرۇلمىغان ئىدى. چۈنكى ئۇلار

يېزىش - ئوقۇشتىن خەۋەرسىز، ساۋاتسىز خەلق ئىدى. ساۋاتلىقلار ئاساسەن يوق دېيەرلىك ئىدى. ئۇلارنىڭ ئەدەبىياتى ئېغىزدىن - ئېغىزغا يۆتكىلىپ كەلگەن شېئىر، قەسىدە، ماقال - تەمسىل ۋە نۇتۇق سۆزلەشتىن ئىبارەتتۇر. ماقال - تەمسىل ئۇلارنىڭ ئەدەبىياتىنىڭ مۇھىم بىر قىسمىنى تەشكىل قىلاتتى. ئۇلار نۇتۇق سۆزلىگەندە، شېئىر، قەسىدە ئوقۇغاندا ھېكمەتلىك سۆزلەرنى ئارىلاشتۇرۇپ سۆزلەشكە ئالاھىدە دىققەت قىلاتتى. ئەرەبلەردىكى ماقال - تەمسىل ئىككى قىسىمغا بۆلۈنۈپ، بىرى پۈتۈن مىللەتلەر ئارىسىدا كەڭ تارالغان ماقال - تەمسىل بولسا، يەنە بىرى ئۆزلىرىگە خاس ماقال - تەمسىلدۇر. ئىسلام كەلگەندىن كېيىن ئەرەبلەر بەدەۋىلىك پاراكەندىچىلىكىدىن قۇتۇلۇپ، ئىلىم - مەدەنىيەت نۇرىغا ئۇلاشقاندا ئۆزلىرىنىڭ خەلق ئاغزىدىكى پۈتۈن ئەدەبىي ئەسەرلىرىنى توپلاپ، يېزىپ قالدۇرۇشقا باشلىغان. بۇ ئەسنادا ماقال - تەمسىلگە ئائىت پۈتۈن ھېكمەتلىك سۆزلەرنى توپلاپ، بىرنەچچە كىتاب ھازىرلىغان. كېيىنكى زامانلاردا بىز مۇسۇلمانلارنىڭ بېشىغا كەلگەن تۈرلۈك بالا - مۇسبەتلەر سەۋەبىدىن بۇ كىتابلارنىڭ نۇرغۇنلىرى زايىا بولۇپ كەتكەن بولسىمۇ، يەنىلا ساقلىنىپ كېلىۋاتقان بىر قىسىم كىتابلار بار.

ئەرەبلەر مەشھۇر ئۆتكەن ئاتا - بوۋىلىرى بىلەن ئىنتايىن پەخىرلىنىدىغان، ئۆز - ئارا قەبىلىۋازلىق، جېدەل - ماجىراسى تۈگمەيدىغان بىر مىللەت بولغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلاردا نۇتۇق سۆزلەشكە ئىشتىياق بار ئىدى. بەس - بەس بىلەن سۆز قابىلىيىتىنى ئاشۇرۇشقا تىرىشاتتى. مەزكۇر ناتىقلار ئۆز نەسەبلىرى بىلەن پەخىرلىنىپ، باشقا قەبىلىلەر ئارىسىدا ئۆز شان - شەرىپىنى قوغداشقا تىرىشاتتى. ناتىقلار ئۇرۇشلاردا ئۆز تەرىپىگە ئادەم توپلاشتا چوڭ رول ئوينايتتى. شۇنىڭ ئۈچۈن ئەرەبلەردە ناتىقلارنىڭ مەرتىۋىسى ئىنتايىن زور ئىدى. ئۇلار بالا - چاقىلىرىنىڭ تىلى چىققان ھامان ئۇلارغا ماقال - تەمسىل، ئەدەبىي سۆزلەرنى ئۆگىتىشكە تىرىشاتتى. ئەرەبلەردە ھەر قەبىلىنىڭ ئاز دېگەندە ئۆزىگە خاس بىر ياكى بىر نەچچە ناتىقلىرى بار ئىدى. داۋالاردا ۋە ئۇرۇشلاردا ئىنتايىن تەسىرلىك سۆزلەرنى سۆزلەپ، دىللارنى رام قىلىپ، پۈتۈن خەلقنىڭ يولباشچىسى بولاتتى. زۆرۈر تېپىلغاندا چەت ئەللەرگە، ھىرە، غەسسان ۋە يەمەن ھۆكۈمدارلىرىغا ئەلچى بولۇپ باراتتى. يەمەن ئەمىرلىرىدىن سەيپ ئىبنى يەزىن ھەبەشلىكلەردىن يەمەننى قايتۇرۇۋالغاندا قۇرۇش ئەرەبلىرىنىڭ ئۇنى مۇبارەكلەپ بارغانلىقى مەشھۇر. پەيغەمبىرىمىزنىڭ چوڭ دادىسى ئابدۇلمۇتەللىپمۇ مەزكۇر ناتىقلارنىڭ جۈملىسىدىن ئىدى. كىسرا ئەنۇشىرۋاننىڭ تەلىپى بىلەن ئەكسەم ئىبنى سەيپ، ھاجىپ ئىبنى زەراھ ھارىس ئىبنى زەلىم، قەيس ئىبنى مەسئۇد ۋە ئاندىن باشقا بىرنەچچە ئەرەب سۆزمەنلىرىنىڭ كىسرا ئالدىدا نۇتۇق سۆزلىگەنلىكى ئەدەبىيات كىتابلىرىدا بايان قىلىنىدۇ. ئۇلار نۇتۇق سۆزلىگەندە بېشىغا سەللە كىيىپ، قولىدا ھاسا تۇتۇپ سۆزلەيتتى.

جاھىلىيەتتىكى ئەڭ مەشھۇر ناتىقلار قەيس ئىبنى سەئىدىلئەيادى، سەججان ۋاھىلىل باھىلى، زۇھەير ئىبنى خەبىب، ئەكسەم ئىبنى سەيپ، ئەمىر ئىبنى كۈلسۇملاردۇر. بۇلاردىن باشقا يەنە نۇرغۇن ناتىقلار بولۇپ، مەزكۇر ناتىقلاردىن قەيس ئىبنى سەئىد بەك مەشھۇر ئىدى. ئۇ ئۇككازدا تۆگە ئۈستىدە تۇرۇپ خۇتبە سۆزلىگەندە مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ پەيغەمبەر بولۇشتىن ئىلگىرى شۇ ئورۇندا بولغانلىقى رىۋايەت قىلىنىدۇ. سەججان ۋاھىلىمۇ مەشھۇر خەتپىلەردىن بولۇپ، ئەدەبىي سۆز ۋە ماقال - تەمسىللەرگە ئىنتايىن ئۇستا ئىدى. ئۇ خۇتبە سۆزلىگەندە ئىنتايىن ھاياجان ئىچىدە قىزىشىپ سۆزلەيتتى. بىر قېتىم دېگەن سۆزىنى ئىككىنچى قېتىم ئەسلا

تەكرارلاپ سالمايتتى ياكى قىلىدىغان سۆزنى تاپالماي سۆز ئارىسىدا توختاپ قالمايتتى. ئۇ ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، ھىجرىيىنىڭ 54 - يىلى ۋاپات بولغان. ئەمما زۇلئىسبە بىلەن ئەكسەم ئىبنى سەيپىلەرمۇ كاتتا خەتەپ بولغاندىن سىرت، داڭلىق ھەكەم ئىدى. ئەمىر ئىبنى كۇلسۇم كاتتا شائىرلاردىن بولۇپ، ئۇنىڭ سۆزلىگەن خۇتبىلىرى كىتاب ھالىغا كەلتۈرۈلگەن بولسىمۇ، لېكىن ئۇنىڭ خۇتبىلىرى «ئەلبەيان ۋەتەبىين»، «ئەلئەقدۇلپەرىد» ۋە «ئەلئەغانى» غا ئوخشاش گەدەبىيات كىتابلىرىدا بەك كۆپ ئۇچرايدۇ.

شېئىر ئەرەب گەدەبىياتىنىڭ كۆپ قىسمىنى ئىگىلەيدۇ. ئەرەبلەر شېئىرىيەتتە زور دەرىجىدە تەرەققىي قىلغان خەلىقتۇر. ئەرەب شائىرلىرى شۇقەدەر كۆپ ئىدىكى، بۇ ساھەدە ئەرەبلەر بارلىق مىللەتلەردىن ئۈستۈن ئىدى. جاھىلىيەتتىكى يۇنان شېئىرلىرىنىڭ كۆپ قىسمىنى توپلىغان ھۇمۇسنىڭ قول يازمىلىرى توپلىمى بىلەن ئۆزىنىڭ يازغان شېئىرلىرى ئوتتۇز مىڭ بېيتتىن ئاشمايتتى. شۇنىڭدەك ھىندىلارنىڭ ماھابھاراتلىرى يىگىرمە مىڭ بېيت بولۇپ، رامايانەلىرى قىرىق سەككىز مىڭ بېيت ئىدى. ئەمما جاھىلىيەتتىكى ئەرەبلەرنىڭ جاھىلىيەت دەۋرى 150 يىل بولۇپ، شۇ يۈز ئەللىك يىل ئىچىدىكى شېئىرىيەت بايلىقىنى باشقىلارنىڭ شېئىرىيەت بايلىقىغا سېلىشتۇرغاندا زور دەرىجىدە كۆپتۇر. جاھىلىيەت ئەرەبلىرىنىڭ شېئىرلىرى بېيت بىلەن ھېسابلانماي، قەسىدە بويىچە ھېسابلىناتتى. ئىسلام شائىرى مەشھۇر ئەبۇ ئەمەمنىڭ جاھىلىيەت شېئىرلىرىدىن ئون تۆت مىڭى، ھەمەداننىڭ يىگىرمە يەتتە مىڭ قەسىدىسىنى، ئەسمەنىڭ ئون ئالتە مىڭى، ئەبۇ زەمەنىڭ پەقەت ئەمرى باشلىق يۈز شائىرنىڭ شېئىرلىرىنى يادلىغانلىقى رىۋايەت قىلىنىدۇ. بۇ سۆز بىر گاز مۇبالغىدەك كۆرۈنىسىمۇ، لېكىن جاھىلىيەت دەۋرىدىكى ئەرەبلەردە شېئىرنىڭ غايەت دەرىجىدە كۆپ ئىكەنلىكىدىن دېرەك بېرىدۇ. جاھىلىيەت ئەرەبلىرىنىڭ شېئىرلىرىنىڭ تولىمى ئۆز نەسەبىدىن پەخىرلىنىش، باشقىلارنى ماختاش ياكى سۆكۈش ۋە مەرسىيىلەردىن ئىبارەت ئىدى. ئۇلار ئۆز قەبىلىلىرىنى، شەيخلىرىنى، رەئىسلىرىنى، چەۋەنداز - باتۇرلارنى ماختاپ شېئىر ئوقۇيتتى. ھەسەپ - نەسەبلىرى، ئاتا - بوۋىلىرىنىڭ قىلغان ياخشى ئىشلىرى، ئۇلارنىڭ شىجائىتى ۋە ساخاۋىتى بىلەن پەخىرلىنىپ، دۈشمەنلىرىنى سۆكۈپ، خوتۇن - قىزلىرىنىڭ گۈزەل جامالىنى ۋە ئېسىل ئەخلاقلىرىنى سۈپەتلەپ شېئىر يازاتتى. ئۇلاردا شائىرنىڭ قەدرى - قىممىتى ھەددىدىن ئارتۇق ئۈستۈن ئىدى. چۈنكى بىر قەبىلىنىڭ شائىرى شۇ قەبىلىنىڭ شان - شەرىپىنى ئۆتكۈر تىلى بىلەن قوغداپ، باشقا قەبىلىلەر ئارىسىدا يۈز - ئابروينى ئۆستۈرەلەيتتى. شۇ سەۋەبتىن ئەرەبلەر ئۆز شائىرلىرىنى پەۋقۇلئاددە ھۆرمەت قىلاتتى. ئارىلىرىدا يېڭىدىن بىرەر شائىر كۆرۈلسە، ئۇنىڭغا ئاتايىن يىغىلىش قىلىپ، قىزغىن ئالاقىشلايتتى ۋە قوشنا قەبىلىلەردىن ئەلچىلەر كېلىپ مۇبارەكلەيتتى. ئەرەبلەرنىڭ تەبىئىي ئىنتايىن نازۇك ۋە ھېسسىياتچان بولغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلارغا شېئىر، قەسىدىلەر دەرھال تەسىر قىلاتتى. دىللىرى تاش، چويۇنغا ئوخشاش قاتتىق بولسىمۇ، لېكىن شېئىر بىلەن ئۇلارنىڭ دىللىرىنى شامدەك ئېرىتىش مۇمكىن ئىدى. داڭلىق شائىرلاردىن بىرى بىر شەخس ياكى بىرەر قەبىلىنى ماختاپ قويسا، شۇ ھامان ماختالغۇچى شەخس ياكى قەبىلىنىڭ باشقا ئەرەبلەر ئارىسىدا مەرتىۋىسى كۆتۈرۈلۈپ كېتەتتى. ئەگەر سۆكۈپ قويسا، ئۇلارنى ھېچكىم كۆزگە ئىلمىيەتتى.

بۇ سەۋەبتىن ئەرەبلەر مۇمكىن قەدەر شائىرلارنىڭ كۆڭلىنى ئېلىشقا تىرىشىپ، تۈرلۈك يوللار بىلەن ئۇلارغا يېقىنلىشىشقا ئۇرۇناتتى. نېمە كېتىشىدىن قەتئىينەزەر ئۆزلىرىنى ئۇلارنىڭ شېئىرلىرىدا مەدھىيلىنىشكە

تېرىشاتتى. ئۇلارغا قاتتىق تەسىر قىلىدىغان شېئىرلار، ئەنئەنىلەر، ئىمىرىيەلەر قەيس ۋە زۇھەيرنىڭ شېئىرلىرى ئىدى. ئەنئەنىلەر ئۆزلىرىنى ماختىغۇزۇش، ماختىمىسىمۇ ھېچ بولمىسا سۆكۈپ قويۇشىدىن ساقلىنىش ئۈچۈن ئۇنى ئالدىغا چىقىپ قارشى ئېلىپ تۆگە، كالا سويۇپ مېھمان قىلىپ يولغا سالاتتى. شېئىرنىڭ كۈچى ئەزەبلەردە نەقەدەر كۈچلۈك ئىكەنلىكىگە ئەنئەنىلەر بىلەن مۇھەلەقنىڭ ئارىسىدا بولغان مۇنۇ ۋەقە ئىسپات بولالايدۇ:

مۇھەلەق بەنى ئۆككازدىن بولۇپ، ئىنتايىن پېقىر، ھېچكىم كۆزگە ئىلمايدىغان، ئاددىي بىر ئادەم ئىدى. ئۇنىڭ ئون قىزى بولۇپ، ھەممىسى دېگۈدەك بويىغا يېتىپ قالغان بولسىمۇ، ئۇ ئائىلە كەمبەغەل ۋە ئېتىبارسىز بىر ئائىلە بولغانلىقى ئۈچۈن، ھېچكىم ئۇ قىزلار بىلەن تۇرمۇش قورۇشقا قىزىقمايتتى. بۇنىڭدىن قاتتىق خورلۇق ھېس قىلغان مۇھەلەق ئۆككاز قەبىلىسىدىن ئايرىلىپ، ئادەم ئانچە كۆپ بارمايدىغان بىر يېزىغا كۆچۈپ كەتكەن ئىدى. بىر كۈنى ئۇنىڭ تەلىپىگە ئەنئەنىلەر ئۇنىڭغا مېھمان بولۇپ كېلىپ قالدۇ. مۇھەلەق بۇ پۇرسەتنى غەنىمەت بىلىپ، ئەنئەنىلەر كۈچىنىڭ يېتىشىچە مېھمان قىلىشقا تىرىشىدۇ. ھەتتا دۇنيالىقتا ئاران بىر تۈگىسى بار ئىدى، شۇنى سويۇپ مېھمان قىلىدۇ. مۇھەلەقنىڭ بۇ مېھماندوستلۇقى ئەنئەنىلەر ھەيران قالدۇرىدۇ. ئەنئەنىلەر يولغا چىقىش ۋاقتىدا تۈگىسىگە مىنىپ تۇرۇپ «سېنىڭ بىرەر ھاجىتىڭ بارمۇ؟» دەپ سورايدۇ. ئېغىز ئاچالماي تۇرغان مۇھەلەق «ھەئە، بار» دېگەندە، ئەنئەنىلەر «ئەمەس ئېيتقىن» دېگەندەك قىلىپ، ئۇنىڭغا قاراپ تۇرىدۇ. مۇھەلەق: «مېنى ئۆككاز بازىرىدا خەلق ئارىسىدا ماختاپ، نامىنى چىقىرىشىڭنى سورايىمەن، شۇنىڭ بىلەن مېنىڭ ئولتۇرۇپ قالغان قىزلىرىمنىڭ بەختى ئېچىلسا ئەجەب ئەمەس» دەيدۇ. ئەنئەنىلەر مۇھەلەقنىڭ بۇ تەلپىنى قوبۇل قىلىپ، ئۆككازغا قاراپ يولغا راۋان بولىدۇ. ئۇ ئۆككاز بازىرىغا يېتىپ بارغاندا مۇھەلەقنىڭ تەلپى بويىچە ئۇنى ئۇزۇن بىر قەسىدە بىلەن ماختايدۇ. بۇ ۋەقەدىن كېيىن ئۇزۇن ئۆتمەي ئۆككاز خەلقى مۇھەلەققە قىزىقىدىغان ۋە ئۇنىڭغا ھۆرمەت قىلىدىغان بولۇپ قالىدۇ. شۇنىڭ بىلەن ئۇنىڭ قىزلىرىغا ياخشى يەرلەردىن ئەلچىلەر كېلىپ، مۇھەلەقنىڭ بېشى كۆككە يېتىدۇ.

ئەزەبلەرنىڭ شېئىرغا نەقەدەر كۆڭۈل بۆلۈدىغانلىقى ۋە شېئىرنىڭ ئۇلارغا بولغان تەسىرىنى بىلىشكە ئەڭ روشەن دەلىل، ئۇلارنىڭ بەزى ياخشى دەپ قارالغان قەسىدىلەرنى ئالتۇن بىلەن يېزىپ، كەبىگە ئېسىپ قويۇشىدۇر. كەبىگە يەتتە قەسىدە ئېسىلغان بولۇپ، بۇلارنىڭ مۇئەللىپلىرى: ئىمىرىيەلەر، زۇھەير ئىبنى ئەبى سەلم، تۇرپە ئىبنى ئەلئەبىدى، لۇبەيد، ئەنتەرە، ئەمر ئىبنى كۇلسۇم ۋە ھارىس ئىبنى ھەلەزەلدۇر. بۇ كۆپچىلىكنىڭ پىكرى، ئەمما ئابدۇرراھمان ئىبنى خەلدۇن ھارىس ۋە ئەمر ئىبنى كۇلسۇملارنى ھېساب قىلماي، ئۇلارنىڭ ئورنىغا نەبىغە زىيىانى بىلەن ئەنئەنىلەر قويدۇ. «جەۋھەرەتۇل ئەدەب» نىڭ مۇئەللىپى ئەبۇ زەيد نەبىغە ۋە ئەنئەنىلەر ئۇلاردىن ھېسابلاپ، ھارىس ئىبنى ھەلەزەلدۇن خەرىج مەزكۇر «مۇئەللەقات» ئىگىلىرىنى سەككىز دەپ ھېسابلايدۇ. مەزكۇر قەسىدىلەر كەبىگە ئېسىلغانلىق سەۋەبىدىن «مۇئەللەقات»، ئالتۇن بىلەن يېزىلغانلىقى ئۈچۈن «مۇزەھەبەت» دەپمۇ ئاتىلىدۇ. شائىرلارنىڭ ئەڭ كاتتىسى ۋە ئالدىنقىسى ئىمىرىيەلەر، نەبىغە زىيىانى ۋە زۇھەير ئىبنى ئەبى سەلملاردۇر. ئىمىرىيەلەر ھەربىي شائىرلارنىڭ ئىمامى ئىدى. ئۇنىڭ شېئىرلىرى بالاغەت ۋە پاساھەتتە ھەممىگە ئۆرنەكتۇر. ئۇ تۆگە، ئات ۋە خوتۇن - قىزلارنى سۈپەتلەپ ماختاشتا ھەممىدىن ئۈستۈن ئىدى. ئۇنىڭ قەسىدىلىرى

كۈنىمىزدىكى ئەرەب خەلقىنىڭ تىلىدىمۇ ئۆرنەك بولۇپ كەلمەكتە. ئىمىرىئۇلقەيس ئۆز زامانىسىنىڭ ئەرەب گادىمى بولۇپ، ھېچكىمدىن قورقمايتتى. ئۆزى ياقىتۇرغان ئىشنى قىلىۋېرەتتى. بىرەر كىشىدىن تارتىنىپ ئولتۇرمايتتى. ئۇ مىلادىنىڭ 560 - يىللىرىدا ئالەمدىن ئۆتكەن. نابىغە زىيانىمۇ ئىمىرىئۇلقەيستىن قېلىشمايدىغان شائىر ئىدى. ھەتتا بەزى كىشىلەر ئۇنى ئىمىرىئۇلقەيستىن ئارتۇق كۆرىدۇ. نابىغەنىڭ كۆپىنچە شېئىرلىرى ماختاشتىن ئىبارەتتۇر. ئۇ ئۆز ۋاقتىدا ھىرە ھۆكۈمدارى نوئمان ئىبنى مۇزىرىنىڭ يېقىن گادەملىرىدىن بىرى بولۇپ، نوئماننى ماختاپ كۆپ بايلىققا ئېرىشكەن ئىدى. ئۇ ئۆز ئەسىرىدىكى شائىرلار ئارىسىدا پەۋقۇلئادە يۈز ئابىرۇپلۇق بولۇپ، مۇبادا ئۇ ئۇككاز بازىرىغا كېلىدىغان بولسا، ئۇنىڭ ئۈچۈن مەخسۇس چىدىر تىكىلەتتى. باشقا شائىرلار ئۇنى ئۆزلىرىگە باش قىلىپ، ھازىرلىغان شېئىر ۋە قەسىدىلىرىنى ئۇنىڭ ئالدىدا ئوقۇيتتى. نابىغە ئۇلارنىڭ شېئىرلىرىنى باھالاپ تەقدىرلەيتتى. بۇ مەرتىۋە نابىغەدىن باشقا جاھىلىيەت شائىرلىرىدىن ھېچكىمگە نېسىپ بولمىغان كاتتا بىر مەرتىۋە ئىدى.

ھەقىقەتەن نابىغە بۈيۈك شائىر ئىدى. ئەگەر ئۇ پادىشاھلارنى ماختاش بىلەن شائىرلىقنى كەسىپكە ئايلاندۇرۇۋالغان بولسا ئىدى، ئۇنى شائىرلارنىڭ شائىرى دەپ ئاتاش مۇمكىن ئىدى. ئەمما زۇھەير ئىبنى ئەبى سەلم شائىر بولۇپلا قالماي ھەكىم ۋە پەيلاسوپ ئىدى. ئۇنى باشقا شائىرلاردىن ئارتۇق كۆرۈپ، ئىمىرىئۇلقەيس ۋە نابىغەلەرنىڭ قاتارىدا ساناش ئۇنىڭ ھېكمەتكە ئالاقىدار شېئىرلىرىغا مەپتۇن بولغانلىقتىن ئىدى. ئۇنداق بولمىغاندا شائىرلىق جەھەتتە ئۇنى ئىمىرىئۇلقەيس ۋە نابىغەگە تەڭ قىلغىلى بولمايتتى. ئۇ ئالىجاناب، ياۋاش ئادەم ئىدى. ئۇنىڭ مەشھۇر بولغان كۆپىنچە شېئىرلىرى ھەرەم ئىبنى سىناننى ماختاپ يازغان شېئىرلار ئىدى. زۇھەير ئاللاھقا ئىشىنىدىغان، پەيغەمبەرلەرنى ئېتىراپ قىلىدىغان مۇۋەھھىد ئادەم ئىدى. ئۇ ئىسلام كېلىشتىن ئىلگىرى ۋاپات بولغان. بۇلاردىن باشقا جاھىلىيەت شائىرلىرىنىڭ چوڭلىرى: ئەئشا، ئەنتەرە، تۇرپە، لۇبەيد قاتارلىق شائىرلاردۇر. بۇلارنىڭ ئىچىدە شېئىرى ئەڭ تەسىرلىك كىشى ئەئشا ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنى ماختاپ بىر قەسىدە يازغان ئىدى. بۇنى ئاڭلىغان ئەبۇ سۇفيان ئۇنىڭ مۇسۇلمان بولۇشىدىن قورقۇپ، ئۇنىڭغا يۈز تۈگە ھەدىيە قىلىپ، ئۇنى مۇسۇلمانلىقتىن ياندۇرغان. ئەئشانىڭ پەيغەمبىرىمىزنى ماختاپ يازغان قەسىدىلىرىنى سۆز ئۆزىراپ كەتمەسۇن دەپ بۇ كىتابتا بايان قىلىمىدۇق. ئەمما لۇبەيدكە كەلسەك، ئۇ چەۋەنداز، باتۇر، سېخى، شەرەپلىك ئادەم ئىدى. ئۇ ئىسلام دىنى كەلگەنگە قەدەر ياشىغان. بۇ سەۋەبتىن ئۇ ئىسلام دىنىغا كىرىپ، مۇسۇلمان بولۇشقا مۇشەررەپ بولغان. ئېيتىشلارغا قارىغاندا، ئۇ مۇسۇلمان بولغاندىن كېيىن تەركى دۇنيالىقنى ئىختىيار قىلىپ، شېئىر توقۇشتىن قالغان دېيىلىدۇ. كەبىگە قەسىدىسى ئېسىلغان «مۇئەللەقات ئىگىلىرى» دەپ ئاتالغان ئاتاقلىق شائىرلاردىن باشقا مەشھۇر شائىرلاردىن ئەلمۇھەلھەل ئىبنى رەبئە، ئۇمەييە ئىبنى ئەبىسەلت، ھاتەمتتائىي، زەيدۇلخەيل، ئەلقەمەتۇلپەھلى، قەيس ئىبنى سائىدە، شەنقىرى، ۋەرەقە ئىبنى نەۋپەل، ئۇرۋە ئىبنى ئەلۋەرد، سەمۋال ئىبنى ئادىيا، ھەسسان ئىبنى سابىت، ئەنابىغەتۇلجەئىدى، ئەۋس ئىبنى ھەجر ۋە كەئب ئىبنى زۇھەير قاتارلىق شائىرلاردۇر. قىسقىچە قىلىپ ئېيتقاندا ئەرەبلەر سۆزگە ئۇستىنا، پاساھەت ۋە بالاغەتكە ماھىر مىللەت ئىدى. ئۇلارنىڭ ھەممىسىنى خەتتەپ، ھەممىسىنى شائىر دېسەك مۇبالىغە بولماسلىقى مۇمكىن.

ئەرەبلەرنىڭ شېئىرىيەتتە، خەتپىلىكتە راۋاج تاپقان ۋاقتى ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز نەبۇۋۇت (پەيغەمبەرلىك) تاجىنى كىيىپ، رىسالەت (پەيغەمبەرلىك) تەختىدە ئولتۇرۇپ، جانابى ھەقىنىڭ ئەمر - پەرمانىنى يەتكۈزۈشتىن ئىلگىرىكى ۋاقت ئىدى. ئەرەبلەردە بۇ قەدەر خەتپى، شائىر، ھەكىم، پاساھەت، بالاغەت ئىگىلىرىنىڭ تەلىم - تەربىيىسىز، كىتابسىز، يېزىقسىز ھالدا پەقەت ئۆز ئىقتىدارى بىلەن يېتىشكەنلىكى پەيغەمبىرىمىز كېلىشتىن ئەللىك - ئاتمىش يىل ئىلگىرىكى دەۋرى ئىدى. پەيغەمبىرىمىز مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاللاھ تەرەپتىن ئەۋەتىلگەن ھەق پەيغەمبەر ئىكەنلىكىنى ئىسپاتلاپ چۈشۈرۈلگەن مۇقەددەس كىتاب قۇرئان كەرىم، بالاغەت ۋە پاساھەتتە ئىنساننىڭ ئەقلىنى لال قىلىدىغان دەرىجىدە يۈكسەك مەرتىۋىدەدۇر. بۇ سەۋەبتىن ئەرەبلەردە بالاغەت ۋە پاساھەتتە كامالەتكە يەتكەن ئادەملەرنىڭ سانى ھېسابسىز بولسىمۇ، ئۇلاردىن ھېچبىرى مەزكۇر قۇرئان كەرىمدىن ئۈچ ئايەتلىك ئەڭ قىسقا بىر سۈرىنىڭ ئوخشىشىنى كەلتۈرەلمەي، ئاخىرىدا ھەممىسى ئۆزلىرىنىڭ ئاجىز كەلگەنلىكىگە ئىقرار قىلىشقان.

ئەرەبلەردىكى ئىلىم - مەرىپەت

جاھىلىيەت دەۋرىدىكى ئەرەبلەردە بۈگۈنكى كۈنگە سېلىشتۇرغىچىلىك ئىلىم - مەرىپەت بولمىسىمۇ، شۇ دەۋرگە كۆرە بىر قىسىم ئىلمىي ئىشلارمۇ يوق ئەمەس ئىدى. مەسىلەن: ئەرەبلەر نەسەبكە ئالاقىدار مەلۇماتلارنى ناھايىتى ياخشى بىلەتتى. ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ نەسەبىگە باشقا نەسەبلەرنىڭ ئارىلىشىپ قېلىشىنى كۈچىنىڭ بىرىچە توسۇشقا تىرىشاتتى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلار نەسەب ئىلمىغا زور دەرىجىدە ئەھمىيەت بېرەتتى. ئۇلاردا نەسەب ئالتە دەرىجە ياكى ئالتە تەبىقىدىن ئىبارەت بولۇپ، ئۇلار: شەئب، قەبىلە، ئىمارە، بەتن، پەھنەد ۋە پەسەلەدىن ئىبارەتتۇر. شەئب بولسا ناھايىتى يىراق نەسەبتىندۇر. مەسىلەن: ئەدنان ۋە قەھتانغا شەئبىدىن ئايرىلغانلارنى قەبىلە، رەبىئە ۋە مۇزەر قاتارلىق قەبىلىدىن ئايرىلغانلارنى ئىمارە، ئىمارەدىن ئايرىلغانلارنى بەتن، بەتتىن ئايرىلغانلارنى پەھنەد، پەھنەدىن ئايرىلغانلارنى پەسەلە دەيتتى. ئۇلاردا بۇ ئىلمىنى بىلىدىغان كىشىلەر كۆپ ئىدى. ھەتتا ھەر قەبىلىدە يوق دېگەندە بىر نەچچە نەسەب ئىلمىنى بىلىدىغانلار بار ئىدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە نەسەب ئىلمىدە ئەڭ مەشھۇر بولغان دەرقائۇلئەشئەر قاتارلىق بىر نەچچە كىشى بار ئىدى. دەرقائۇلئەشئەرنىڭ بۇنىڭدىن باشقا يەنە خەتپىلىكتىن خەۋىرى بار ئىدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىقمۇ بۇ ئىلمىدىن نەسەبدا ئىدى. ئەرەبلەردىكى تارىخ يەتتە ئەجداتتىن ئېغىزدىن - ئېغىزغا يۆتكىلىپ كەلگەن تۈرلۈك خەۋەر ۋە قىسسىلەردىن ئىبارەتتۇر. ئەرەبلەردە تۇتۇۋېلىش قابىلىيىتى يۇقىرى، پىكىرى ئۇچۇق، نەسەبى ساپ ئادەملەر كۆپ بولغانلىقتىن، ئۇلار ئەجدادىنىڭ بېشىدىن ئۆتكەن تۈرلۈك ۋەقەلەرنى يادلاپ، كىتابسىز ۋە قەلەمسىز ئەۋلادتىن - ئەۋلادقا مىراس قالدۇراتتى. بۇلارنىڭ شېئىرلىرى كۆپىنچە تارىخىي ۋەقە ۋە ئۇرۇش ھادىسىلىرىگە ئالاقىداردۇر. مەسىلەن: «ئەيىامۇلئەرەب» دەپ مەشھۇر بولغان ئەرەبلەر ئۇرۇشى، ئەسھابۇلفىل قىسسىسى، كەبە تارىخى، بۇتلار ھەققىدىكى ھېكايىلەر، ئەمر ئىبنى يەھييا قىسسىسى، زۇۋەيزىننىڭ ھەبەشلەر بىلەن قىلغان ئۇرۇشى، ئەسھابۇلئۇخۇدۇد قىسسىسى، قۇسەي ئىبنى كىلابنىڭ تارىخى قاتارلىق نۇرغۇن تارىخىي مەلۇماتلار جاھىلىيەت ئەرەبلىرىدىن ئېغىزدىن - ئېغىزغا يۆتكىلىپ كەلگەن.

ئەرەبلەردە تېبابەت

ئەرەبلەرنىڭ كېسەلنى داۋالاشتا ئىككى خىل يولى بار ئىدى. بىرى، دۇئاگۇبىلارغا ۋە بۇتلارغا قارايدىغان شەيخلەرگە دەم سالدۇرۇپ، كەبىنىڭ ياكى بۇتلارنىڭ يېنىدا دۇئا قىلىپ قان قىلىش ئارقىلىق داۋالاش بولۇپ، بۇ كۆپىنچە كاھىنلارنىڭ داۋالاش ئۇسۇلى ئىدى. يەنە بىرى، ھەقىقىي داۋالاش يولى بولۇپ، تۈرلۈك ئۆسۈملۈك ۋە خىلمۇ خىل شەربەتلەر بىلەن داۋالاش. ئۇلار قورساق ئاغرىقىغا كۆپىنچە ھەسەل بىلەن دورا قىلاتتى. جاراھەتلەرنى تۆمۈرنى قىزىتىپ داغلاش بىلەن داۋالايتتى. ئۇلار يەنە كۆپىنچە كېسەللەرنى قان ئېلىش بىلەن داۋالايتتى. دېمەك، ئۇلار ئۆز زامانىغا كۆرە ئاز - تولا تېبابەتچىلىكتىن خەۋەردار ئىدى. ئۇلارنىڭ ئۇستادى دەپ قارالغان مەشھۇر تېۋىپلىرىدىن ئىبنى خەدىم، ھارس ئىبنى كىلدە، نەزىر ئىبنى ئەلھارس ئىبنى كىلدە قاتارلىقلاردۇر. ھارس ئىبنى كىلدە تېبابەتچىلىكنى ئىراندا ئۆگىنىپ، بىر مۇددەت ئىراندا تېبابەتچىلىك قىلغاندىن كېيىن، تائىپقا قايتىپ كېلىپ، تېبابەتچىلىكتە شۆھرەت قازانغان. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز كېسەللەرنى ھارس ئىبنى كىلدەگە كۆرۈنۈشكە بۇيرۇغان ئىدى. ئۇ زات مەككە مۇكەررەمەدىكى ۋاقتىدا سەئىد ئىبنى ئەبى ۋەققاس كېسەل بولۇپ قالغاندا، مەزكۇر ھارسنى چاقىرتىپ داۋالاتقانلىقى رىۋايەت قىلىنىدۇ. مەزكۇر ھارسنىڭ كىسرا ئانۇشروۋان بىلەن تېبابەتچىلىك ھەققىدە ئۇزۇن سۆزلەشكەنلىكى، كىسرانىڭ ئۇنىڭ سۆزلىرىنى تەستىقلاپ ياخشى باھا بەرگەنلىكى مەشھۇردۇر. ھارسنىڭ ئىچكى كېسەللىكلەرگە دىئاگنوز قويۇپ داۋالاشتا ماھارىتى ناھايىتى يۇقىرى ئىدى. ئۇنى ئىچكى كېسەللىكلەر مۇتەخەسسسى دېيىشكەمۇ بولاتتى. ئۇ ھەزرىتى مۇئاۋىيەنىڭ زامانىغىچە ياشىغان.

نەزىر ئىبنى ھارس ھەم ئۇ زاماننىڭ مەشھۇر تېۋىپلىرىدىن ئىدى. ئۇنىڭ تېبابەتتىن باشقا يەنە پەلسەپە ئىلمىدىنمۇ ئاز - تولا خەۋىرى بار ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزگە كۆپ دۈشمەنلىك قىلىپ، پەيغەمبىرىمىز ھەققىدە نۇرغۇن يالغان - ياۋىداقلىرىنى توقۇغان ئىدى. ئۇ بەدىر ئۇرۇشىدا مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن ئەسىرگە ئېلىنىپ، ئاخىرىدا ئۆلتۈرۈلگەن. ئىبنى خەدىم ئەرەبلەرنىڭ مەشھۇر تېۋىپلىرىدىن ئىدى. بۇ كىشىنىڭ جاراھەتنى داۋالاشتا ماھارىتى ئۈستۈن بولۇپ، جاھىلىيەت ئەرەبلىرى ئۆز شېئىرلىرىدا بۇ ئادەمنى كۆپ ماختىغان. ئەرەبلەر ھايۋان تېبابەتچىلىكىدىنمۇ ياخشى خەۋەردار ئىدى. ئەرەبلەردە بۇنىڭدىن باشقا كاھىنلىق، پاراسەت، قىياپەت قاتارلىق ئىلىملەر بار ئىدى. كاھىنلىق دېمەك كەلگۈسىدە بولىدىغان ئىشلاردىن ئالدىن خەۋەر بېرىش دېمەكتۇر. بۇ ئىلىم ئەرەبلەرگە كىلدانلاردىن كىرگەن بولۇشى مۇمكىن. ئەرەبلەر كاھىنلارنى ھەر نەرسىنى بىلىدۇ، ھەر ئىشقا ئىقتىدارى يېتىدۇ دەپ ئېتىقاد قىلاتتى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلار پۈتۈن ئىشلىرىدا كاھىنلارنىڭ ئاغزىغا قارايتتى. مەسلىھەتنى ئالاتتى، كېسەللىرىنى كۆرسىتەتتى، چۈش تەبىرلىرىنى يەشتۈرەتتى. داۋالاشقا قالسا ئۇلارنىڭ ئالدىدا بىر تەرەپ قىلىشاتتى. مەشھۇر بۇتلارغا قارايدىغان شەيخلەرنىڭ كۆپىنچىسى كاھىنلىق بىلەن شۇغۇللىناتتى. خەلق ئىچىدىكى كاھىنلارنىڭ كۆپىنچىسى ئاياللار ئىدى. قىياپەت ئىلمى ئايلاق ئىزلىرىدىن مەزكۇر ئىزنىڭ ئىگىلىرىنى بىلىش دېمەكتۇر. ئۇلار قېچىپ كەتكەن ئادەملەرنى ياكى يىتىپ كەتكەن ھايۋانلىرىنى ئۇلارنىڭ ئىزىغا قاراپ تاپالايتتى. بۇ جەھەتتە ئۇلار شۇ دەرىجىگە يەتكەن ئىدىكى، بىرەر ئىزغا قاراپ قېرى بىلەن ياشنى، ئەر بىلەن ئايالنى ھەتتا توي قىلغان ئەر - ئايالدىن توي قىلمىغان ئەر - ئايالنى

ئايروئالايدىغان دەرىجىگە يەتكەن ئىدى. پاراسەت ئىلمى ئىنساننىڭ تاشقى كۆرۈنۈشى ۋە چىرايىغا قاراپ، ئۇ ئادەمنىڭ قانداق ئادەم ئىكەنلىكىنى بىلىشتۇر. ئەرەبلەر بۇ جەھەتتە زور ماھارەتلىك خەلق ئىدى. بۇنىڭدىن باشقا ئەرەبلەرنىڭ پەلەك ئىلمىدىنمۇ ئاز - تولا خەۋىرى بار ئىدى.

ئەرەبلەردە تىجارەت، سانائەت ۋە دېھقانچىلىق

ئەرەبىستاننىڭ ئەتراپىدىكى يەمەن، ھىرە ۋە غەسسەن ئەرەبلىرى تىجارەت، سانائەت ۋە دېھقانچىلىقلاردا ئۆز زامانىسىغا كۆرە تەرەققىي قىلغان خەلقلەردىن ئىدى. لېكىن ئەرەبىستاننىڭ ئوتتۇرىلىرىدا ياشايدىغان خەلقلەر بۇ جەھەتلەردە ئىنتايىن تۆۋەن ئىدى. ئۇلارنىڭ زېمىنلىرى سۇسىز، قۇرغاق بولغاچقا بىر يەردە مۇقىم يەرلىشىپ ئولتۇرالماي كۆچۈپ يۈرۈپ تىرىكچىلىك قىلاتتى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلار دېھقانچىلىقتا باشقىلارغا قارىغاندا كۆپ ئارقىدا ئىدى. يەنە شۇنداقتمۇ تائىپ ۋە يەسەرب ئەرەبلىرى باغۇ بوستانلارنى يېتىشتۈرۈشتە زور مۇۋەپپەقىيەتلەرگە ئېرىشكەن ئىدى. ئەمما تىجارەت ۋە سانائەت ئىشلىرى دېھقانچىلىق ئىشلىرىغا قارىغاندا كۆپ ياخشى ئىدى. چۈنكى ئۇلارنىڭ يەمەن، ھىرە، شام، ئىران ۋە ھەبەش قاتارلىق خەلقلەر بىلەن تىجارەت ئالاقىسى قويۇق ئىدى. ئاساسلىق تىجارەت بىلەن مەشغۇل بولىدىغان قەبىلە قۇرۇپ قەبىلىسى ئىدى. ئۇلار قىش پەسلىدە يەمەنگە، ياز پەسلىدە شامغا كارۋان يوللاپ، ئۇ يەرلەردىن كەلتۈرگەن ماللارنى ئۆز مەملىكىتىدە ساتاتتى. ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىگە خاس بازارلىرى بار ئىدى. بۇلارنىڭ ئىچىدىكى ئەڭ مەشھۇر بازارلار ئۇككاز، مەخنە ۋە ئەلمەجاز بازارلىرى ئىدى. ئۇككاز بازىرى مەككە بىلەن مەدىنە ئارىسىدىكى بىر خورمىزارلىقتا بولۇپ، بۇ بازار ھەر يىلى زۇلقەئدە ئېيى كىرگەندىن باشلاپ، تاكى شۇ ئاينىڭ يىگىرمىسىگىچە قىزىتتى. بۇ بازارنىڭ قىزىيدىغان مۇددىتى ئۆتكەندىن كېيىن تىجارەتچىلەر مەككەگە قايتىپ كېلىپ، ھەج ۋاقتىغىچە سودا بىلەن مەشغۇل بولاتتى. ئۇككاز بازىرى بولسا ئەرەب بازارلىرى ئىچىدە ئەڭ چوڭ بازار بولۇپ، بۇ بازارغا ئەرەب يېرىم ئارىلىنىڭ ھەر تەرىپىدىن نۇرغۇن ئادەملەر كېلەتتى. ھىرە ھۆكۈمدارى نوئمان ئىبنى مۇنزىر ھەر يىلى ئۇ بازارغا كارۋان يوللايتتى. بەزى كىسىرالارنىڭمۇ تاۋار ئەۋەتكەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ. ئۇككاز بازىرى سودا - تىجارەتتىن كۆپرەك شېئىر، ئەدەبىيات جەۋھەرلىرىنىڭ مەركىزى ئىدى. تەرەپ - تەرەپتىن يازغۇچىلار، شائىرلار كېلىپ مۇسابىقىلىشىتتى. ئاتا - بوۋىلىرى، قەبىلە - ئايماقلىرى، قەبىلە باشلىقلىرى ۋە شەيخلىرى بىلەن پەخىرلىنىپ، شېئىر ئوقۇشاتتى. ئۆز ئارا بىر - بىرلىرىدىن زۇلۇم كۆرگەن بولسا دەرد - ئەلەملىرىنى ئۇككازغا كەلگەن ئەرەب كاتتىلىرىغا ئىزھار قىلىشاتتى. ئەگەر بىرەر قەبىلىنىڭ ئادىمى باشقا بىر قەبىلە تەرەپتىن ئەسىرگە ئېلىنىپ قالغان بولسا، قەبىلە كاتتىلىرى بىر يەرگە كېلىپ شۇ ھەقتە ياردەم سورىشاتتى. كەبىگە ئېسىلغان شېئىرلار ئۇككاز بازىرىدا دېكلاماتسىيە قىلىنغاندىن كېيىن، ياخشى باھاغا ئېرىشىپ كەبىگە ئېسىلغان ئىدى. مەشھۇر ئۇككاز يەرمەنكىلىرىنىڭ كۆپرەكى ۋە چوڭلىرى بەنى تەمم قەبىلىسىدىن ئىدى.

زۇلمەجاز، مەجسە بازارلىرىمۇ مەككە مۇكەررەمەگە يېقىن يەردە بولۇپ، بۇ يەرلەردىمۇ ئىنتايىن چوڭ مال يەرمەنكىلىرى بولاتتى. مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام پەيغەمبەر بولغاندىن كېيىن، مەزكۇر بازارلارغا بېرىپ، كىشىلەرنى دىنغا دەۋەت قىلاتتى. شۇنداقلا، بۇ بازارغا كەلگەن ئەرەب كاتتىلىرىدىن ئۆزىنى ھىمايىسى ئاستىغا

ئېلىشىنى ئىلتىماس قىلاتتى. مەزكۇر بازارلاردىن باشقا يەنە سەنئەت، ھەزرەت مەۋت ۋە ئەدەنگە ئوخشاش مەشھۇر بازارلار بار ئىدى.

مانا بۇلار ئەربەبلەرنىڭ ئىسلامدىن ئىلگىرىكى ئەھۋالى. بىز يۇقىرىدا بىر ئاز سۆزىمىزنى ئۇزارتقان بولساقمۇ، لېكىن ۋەتەن ئىنسانلار ھاياتىنىڭ ئايرىلالماس بىر قىسمى بولغانلىقى ئۈچۈن، ھەرقانداق بىر شەخسنىڭ تەرجىمىھالىنى سۆزلىگەندە ئالدى بىلەن ئۇ شەخسنىڭ ۋەتىنى، يۇرتى، قەبىلىسى ۋە قەۋمى - قېرىنداشلىرىنىڭ ئەھۋالىدىن قىسقىچە مەلۇمات بېرىلمىسە، بۇ تەرجىمىھال روھسىز بولۇپ قېلىپ، ئىنتايىن مۇھىم بىر نۇقتىدىن ئايرىلىپ قالغان بولىدۇ. بۇ سەۋەبتىن بىز پەخرى كائىنات ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىزنىڭ تەرجىمىھالىنى بايان قىلىشتىن بۇرۇن ئەرەب زېمىنلىرىنى ۋە ئۇلارنىڭ ئەھۋالىنى قىسقىچە بايان قىلدۇق.

ھۆرمەتلىك كىتابخان! مەن بۇ رسالەنىڭ سۆز بېشىدا بىر ئاز كۆپ سۆزلەپ، سىزنى مالال قىلىپ قويغانلىقىم ئۈچۈن، ئەپۇ سورايمەن.

يۇقىرىدا پەيغەمبىرىمىزنىڭ نەسەب شەرىپى ھەققىدە تەپسىلىي توختالغان ئىدۇق. شۇڭا بۇ يەردە ئۇنى قىسقىچە بايان قىلىپ ئۆتكەندىن كېيىن، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ تەرجىمىھالىنى يېزىشقا كىرىشىمىز. پەيغەمبىرىمىزنىڭ نەسەبى تەكرارلانمىمۇ، ئوقۇغۇچىلارغا مالال كەلمەيدۇ، بەلكى روھى ئوزۇق بولىدۇ.

ئىنسانىيەتنىڭ پەخرى ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىزنىڭ نەسەب شەرىپىنىڭ بايانى

ئىنسانىيەتنىڭ پەخرى ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇبارەك ئىسىم شەرىپلىرى بىرقانچە بولۇپ، ئۇلار ئەرەب تىلىدا «مۇھەممەد»، «ئەھمەد»، «ئەمىن» بولۇپ، كۈنىيىسى ئەبۇلقاسىم ئىدى. ئەمما، تەۋرات شېۋىسىدە باشقىچە بايان قىلىنغان.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاتىسى ئابدۇللاھ ئابدۇللاھنىڭ ئاتىسى ئابدۇلمۇتەللىپ، ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ ئاتىسى ھاشىم، ھاشىمنىڭ ئاتىسى ئابدۇمەنناھ، ئابدۇمەنناھنىڭ ئاتىسى قۇسەي، قۇسەينىڭ ئاتىسى كىلاب، كىلابنىڭ ئاتىسى مۇررە، مۇررەنىڭ ئاتىسى كەئب، كەئبنىڭ ئاتىسى لوئەي، لوئەينىڭ ئاتىسى غالىب، غالىبنىڭ ئاتىسى پەھرى، پەھرىنىڭ ئاتىسى مالىك، مالىكنىڭ ئاتىسى نەزىر، نەزىرنىڭ ئاتىسى كەنانە، كەنانەنىڭ ئاتىسى خۇزەيمە، خۇزەيمەنىڭ ئاتىسى نەززار، نەززارنىڭ ئاتىسى ئىلياس، ئىلياسنىڭ ئاتىسى مۇزەر، مۇزەرنىڭ ئاتىسى نىزار، نىزارنىڭ ئاتىسى مەئدى، مەئدىنىڭ ئاتىسى ئەدناندۇر. ئەدناننىڭ ئالدىدىكى ئاتىلىرىنىڭ تەرتىپى ۋە ئىسىملىرى ئېنىق مەلۇم بولمىسىمۇ، لېكىن ئۇنىڭ نەسەبى ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ ئوغلى ئىسمائىل ئەلەيھىسسالامنىڭ نەسەبىگە ئۇلىشىدىغانلىقىدا تارىخ تەتقىقاتچىلىرىنىڭ ئارىسىدا ئىختىلاپ يوق. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاتىسى بەنى زۇھرە قەبىلىسىنىڭ ئۇلۇغلىرىدىن بولغان ۋەھب ئىبنى ئابدۇمەنناھ ئىبنى زۇھرە ئىبنى كىلاب ئىبنى مۇررەنىڭ قىزى «ئامىنە» دۇر. ئاتا تەرەپ نەسەبى بىلەن ئانا تەرەپ نەسەبى كىلاب ئىبنى مۇررەدە قوشۇلىدۇ. يۇقىرىدا زىكىر قىلىنغان پەھرى ئىبنى مالىك قۇرەيش دېيىلىدۇ. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز ئەربەبلەرنىڭ ئارىسىدا شان - شەرەپتە ئۈستۈن، ساخاۋەت، شىجائەت بىلەن مەشھۇر بولغان قۇرەيش ۋە ھاشىم ئەۋلادىدىندۇر. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاتا - بوۋىلىرى ئۆز زامانىسىدا ئىنتايىن ئېسىل، غايەت مەرد، كاتتا ئادەملەردىن

ئىدى. بۇلار ئاياللىرى بىلەن ئۆز زامانىغا مۇۋاپىق نىكاھ بىلەن نىكاھلانغان بولۇپ، بۇزۇقچىلىقلاردىن خالىي، پاك ئادەملەر ئىدى.

جاھىلىيەتتىكى ئەرەبلەر جەمئىيىتىدە ھەر تۈرلۈك يامانلىقلار كەڭ تارقالغان بولسىمۇ، لېكىن جانابى ئاللاھ ئۆز پەيغەمبىرى بولغان پەخرى كائىنات مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنى دۇنياغا رەھمەت قىلىپ، پەيغەمبەرلىك ۋەزىپىسى بىلەن مۇشەرىپ قىلىدىغانلىقى ئۈچۈن، ئۇنىڭ نەسەبىنى ئۇنىڭغا داغ تەگكۈزىدىغان ھەرقانداق سەلبىي ئۇنسۇرلاردىن ساقلاپ قالغان.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاتىسى ئابدۇللاھنىڭ ۋاپاتى

مەككە مۇكەررەنىڭ شەيخى ئابدۇلمۇتەللىپ ئوغلى ئابدۇللاھقا بەنى زۆھرەنىڭ ئۇلۇغلىرىدىن بولغان ۋەھب ئىبنى ئابدۇمەننەفنىڭ قىزى ئامىنەنى ئۆز ئارىلىرىدا يولغا قويۇلغان نىكاھ قائىدىسى بويىچە ئېلىپ بەردى. ئابدۇللاھ ئۆيلەنگەندە تېخى ئون سەككىز ياشتا ئىدى. ئۇ ئۇزۇن ئۆمۈر كۆرەلمەي، شامغا قىلغان بىر قېتىملىق تىجارەت سەپىرىدىن قايتىشىدا، مەدىنە مۇنەۋۋەردە كېسەللىك سەۋەبى بىلەن ۋاپات بولدى ۋە نابىغە ئەلجەئىدى دېگەن يەرگە دەپنە قىلىندى. ئۇ ۋاپات بولغاندا يىگىرمە بەش ياشتا ئىدى. ئۇنىڭدىن بەش تۈگە مال ۋە ئۈمىمى ئەيمەن دەپ مەشھۇر بولغان بەركە ئىسىملىك بىر چۆرە مىراس قالغان ئىدى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ دۇنياغا كېلىشى

ئابدۇللاھنىڭ ۋاپاتىدىن ئىككى ئاي كېيىن ئامىنە بىر ئوغۇل بالا تۇغدى. پۈتۈن ئالەمگە رەھمەت بولۇپ، دۇنياغا كۆز ئاچقان بۇ زاتنىڭ تۇغۇلغانلىقىدىن خەۋەر تاپقان ئابدۇلمۇتەللىپ ۋە ئۇنىڭ ئوغۇللىرى (ئابدۇللاھنىڭ قېرىنداشلىرى) ئىنتايىن خۇشال بولدى. ئابدۇلمۇتەللىپ بۇ زاتنىڭ تۇغۇلغانلىقى خەۋىرىنى ئېلىپ كەلگەن كىشىگە نۇرغۇن ھەدىيە ئىنئام قىلدى. ھەتتا ئەبۇ لەھەبىنىڭمۇ خۇشاللىقىدىن بۇ خەۋەرنى يەتكۈزگەن دېدىكىنى ئازات قىلىۋەتكەنلىكى رىۋايەت قىلىنىدۇ.

پەيغەمبىرىمىز ئەرەبلەرنىڭ ئارىسىدا «قىل يىلى» دەپ مەشھۇر بولغان يىلى رەبىئۇلئەۋۋەلنىڭ توققۇزى دۈشەنبە كۈنى ئەتىگىنى مەككە مۇكەررەدە دۇنياغا كەلدى ۋە ئىسمى «مۇھەممەد» دەپ قويۇلدى. (بۇ ۋاقىت مىلادىنىڭ 571 - يىلى 22 - ياكى 21 - ئاپرېلغا توغرا كېلىدۇ). پەيغەمبىرىمىزنى ھەممىدىن ئاۋۋال ئېمىتتىش بىلەن مۇشەرىپ بولغان ئايال ئەبۇ لەھەبىنىڭ دېدىكى سۆۋەبىيە ئىدى. ئۇ ۋاقىتلاردا مەككە ئەرەبلىرىدە بالىلىرىنى ئېمىتتىش ۋە تەربىيە قىلىش ئۈچۈن، سەھرا ئەرەبلىرىگە بېرىش ئادىتى بار ئىدى. چۈنكى سەھرادا ئۆسۈپ يېتىلگەن بالا ئىرادىلىك، باتۇر، جاپا - مۇشەققەتلەرگە چىداملىق كېلىدۇ. بۇ ئادەت بويىچە پەيغەمبىرىمىز سەھرا ئەرەبلىرىنىڭ ئىچىدىن سەئىد قەبىلىسىدىن بولغان زۇۋەبىنىڭ قىزى ھەلىمە ئىسىملىك بىر ئايالغا ئېمىتتىش ئۈچۈن بېرىلدى. ھەلىمەنىڭ ئېرى ھارىس ئىبنى ئابدۇلئۇززا ئىسىملىك بىر ئادەم ئىدى. پەيغەمبىرىمىز بەش

پېشىغىچە ھەلىمەنىڭ تەربىيىسىدە بولدى. بۇ جەرياندا بۇ ئائىلىنىڭ تۇرمۇشى ئىنتايىن ياخشىلىنىپ، ھاللىق ئائىلىلەردىن بولۇپ قالدى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئانىسى ئامىنەنىڭ ۋاپاتى

ئامىنە ھەر يىلى پۇرسەت بولسىلا مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە بېرىپ، ئېرى ئابدۇللاھنىڭ قەبرىسىنى زىيارەت قىلىپ، ئۇنىڭ ئۇرۇق - تۇغقانلىرىنى يوقلاش بىلەن تەسەللى تېپىپ قايتاتتى. پەيغەمبىرىمىز ئالتە - يەتتە يېشىغا يېتىپ، ئاق - قارىنى پەرق ئەتكۈدەك بولغاندا ئامىنە پەيغەمبىرىمىزنىمۇ مەدىنىگە ئاپىرىپ، ئاتىسى ئابدۇللاھنىڭ قەبرىسىنى زىيارەت قىلدۇرۇش ئۈچۈن، ئۆزلىرىگە ئۇمى ئەيمەننى ھەمرا قىلىپ مەدىنىگە باردۇ. ئۇلار مەدىنىدىن قايتىشىدا «ئەبۇ» دېگەن يەرگە كەلگەندە ئامىنە كېسەل بولۇپ ۋاپات بولدى ۋە شۇ يەرنىڭ ئۆزىگە دەپنە قىلىندۇ. پەيغەمبىرىمىز ئۇمى ئەيمەن بىلەن مەككە مۇكەررەمەگە قايتىپ كېلىدۇ. ئامىنە ئابدۇللاھتىن باشقا ھېچكىمگە ياتلىق بولمىغان. ئۇلارنىڭ پەيغەمبىرىمىزدىن باشقا بالىسى يوق ئىدى. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز ئالتە - يەتتە يېشىدا ئاتا - ئانىسىدىن ئايرىلىپ، يېتىم قالدى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ چوڭ دادىسى ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ تەربىيىسىگە ئۆتۈشى

ھەزرىتى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام ئاتا - ئانىسىدىن ئايرىلىپ، يېتىم قالغاندىن كېيىن شەپقەتلىك چوڭ دادىسى ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ تەربىيىسىدە بولدى. ئابدۇلمۇتەللىپ پەيغەمبىرىمىزنى ئىنتايىن ياخشى كۆرەتتى. چۈنكى ئابدۇلمۇتەللىپ بۇ ئەۋرىشىنىڭ كەلگۈسىدە كاتتا ئادەم بولىدىغانلىقىنى سەزگەن ئىدى. شۇنىڭ ئۈچۈن ئۇ پەيغەمبىرىمىزنى ئارزۇلاپ، ھەر جەھەتتىن تولۇق كۆڭۈل بۆلەتتى. شۇڭلاشقا بۇ زاتنىڭ پېشانىسىگە يېتىملىكنىڭ چاڭ - تۈزۈكى قونمىغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز سەككىز ياشقا كىرگەندە، مانا بۇ شەپقەتلىك چوڭ دادىسىدىن ئايرىلىپ قالغانلىقىغا كۆز يېشى قىلغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ تاغىسى ئەبۇ تالىپنىڭ تەربىيىسىگە ئۆتۈشى

پەيغەمبىرىمىز چوڭ دادىسى ئابدۇلمۇتەللىپ ۋاپات بولغاندىن كېيىن، ئۇنىڭ ۋەسىيىتى بويىچە تاغىسى ئەبۇ تالىپنىڭ تەربىيىسىدە بولدى. ئەبۇ تالىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاتىسى ئابدۇللاھ بىلەن قېرىنداش بولۇپ، ئىنتايىن ھىممەتلىك، مېھرىبان، ئېسىل ئادەم ئىدى. ئەبۇ تالىپ بەنى ھاشىمنىڭ كاتتىسى، قابىلىيەتلىك شائىر ۋە ئەدەبىياتچى بولغانلىقى ئۈچۈن مەككە ئەھلىنىڭ ئارىسىدا ئېتىبارلىق شەخسلەردىن ھېسابلىناتتى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنى ئۆز ئوغۇللىرىدىنمۇ ئارتۇق كۆرۈپ، ئۇ زاتقا شەپقەت ۋە مەرھەمەت كۆزى بىلەن قاراپ، قولىدىن كېلىشىچە ياخشى تەربىيەلەشكە تىرىشاتتى. ئەبۇ تالىپ ئۆزى پېقىر، بالا - چاقىلىرى كۆپ بولغانلىقتىن پەيغەمبىرىمىزگە باشقا ئاقسۆڭەكلەرنىڭ بالىلىرىدەك نازۇك ئىلتىپات كۆرسىتەلمىگەن بولسىمۇ، يەنىلا ئاتا - ئانىسىنىڭ يوقلۇقىنى ھېچ چاندۇرمىغان ئىدى.

پەيغەمبەرىمىزنىڭ تەن قۇرۇلۇشى مۇكەممەل، سالامەتلىكى ياخشى، ئەقلى - ھوشى جايىدا، پىكرى ئوچۇق بولغانلىقى ئۈچۈن، باشقا ھەرقانداق بالىلاردىن ئالاھىدە پەرقلىق ئىدى. ئۇ زاتتا باشقا بالىلاردىكى ئورۇنسىز سۆز، پايدىسىز ئىش - ھەرىكەتلەر تېپىلمايتتى. ئۇ زات خۇددى كاتتا ئەر بالىلاردەك تەمكىن، ئەدەپلىك، قانائەتچان ۋە كىچىك پېئىل، ئويۇن - تاماشاغا بېرىلمەيدىغان، قورسىقى ئېچىپ قالسا باشقا بالىلاردەك غەۋغا قىلمايدىغان، كىيىمسىز قالسا كىيىم دەپ باش ئاغرىتمايدىغان ئالىيجاناب زات ئىدى.

ئەبۇ تالىپنىڭ پەيغەمبەرىمىزنى شامغا ئېلىپ بېرىشى

قۇرەيش ئەرەبلىرى تىجارەت قىلىش ئۈچۈن ھەر ۋاقىت شامغا مال ئېلىپ باراتتى ۋە شامدىن مال ئېلىپ كېلىپ ئەرەبىستاندا ساتاتتى. ئەبۇ تالىپمۇ سودىگەر بولغانلىقى ئۈچۈن پات - پات مال ئېلىپ شامغا بېرىپ كېلەتتى. ئەبۇ تالىپ بىر قېتىم قۇرەيش كارۋانلىرى بىلەن بىرگە شامغا مال ئېلىپ بارماقچى بولىدۇ. ئەمما پەيغەمبەرىمىزدىن ھېچ ئايرىلغۇسى كەلمەي، ئاخىرىدا پەيغەمبەرىمىزنىمۇ ئۆزى بىلەن بىرگە ئېلىپ بېرىش قارارىغا كېلىپ، ئۇنى ئېلىپ يولغا چىقىدۇ. بۇ ۋاقىتتا پەيغەمبەرىمىز تېخى توققۇز ياكى ئون ياشلاردا ئىدى. ئەبۇ تالىپ باشلىق كارۋانلار سەپىرىدىن قايتىشىدا بۇسرا شەھىرىگە يېقىن بىر ئىبادەتخانىدا ئىبادەت قىلىۋاتقان بۇھەيرا ئىسىملىك بىر خرىستىئان راھىبى بىلەن ئۇچرىشىپ قالىدۇ. راھىب ئەبۇ تالىپقا «كىتابى مۇقەددەسنىڭ ئېيتىشىغا قارىغاندا، بۇ زامانلاردا ئەرەبلەردىن بىر پەيغەمبەر كېلىدۇ. سىلەر دە بۇنىڭغا دائىر بىر ئالامەت يوقمۇ؟» دەيدۇ. شۇ ئەسنادا ئۇ پەيغەمبەرىمىزنى كۆرۈپ «كىتابى مۇقەددەستە خەۋەر قىلىنغان، يېقىن زاماندا پەيغەمبەر بولىدىغان بالا مۇشۇ بولۇشى مۇمكىن» دەيدۇ ۋە ئەبۇ تالىپقا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەققىدە نۇرغۇن نەسەپتەلەرنى قىلىدۇ. پەيغەمبەرىمىز پەيغەمبەر بولۇشتىن ئىلگىرى يەھۇدىي ۋە ناسارا ئۆلىمالىرى ئارىسىدا ھەر ۋاقىت يېقىن بىر زاماندا بىر پەيغەمبەرنىڭ كېلىدىغانلىقى توغرىسىدا سۆز بولۇپ تۇراتتى ۋە پات يېقىندا پەيغەمبەر كېلىدۇ، دەپ ھەممىسى كۈتمەكتە ئىدى.

پەيغەمبەرىمىزنىڭ ئەبۇ تالىپ بىلەن بىرگە شامغا بولغان سەپىرى شۇ بىر قېتىم بولغان. ئۇندىن باشقا ئەبۇ تالىپ بىلەن شامغا بارمىغان. ئەمما رەپىق بەگ ھەزرەتلىرى «ئومۇمىي تارىخ» ئىسىملىك ئەسىرىدە: «ئەبۇ تالىپ پەيغەمبەرىمىزگە تىجارەت ۋە مۇئامىلە ئىشلىرىنى تەدرىجىي ئۆگىتىپ، تىجارەتكە كۆندۈرۈش ئۈچۈن، ئۆزىنىڭ پۈتۈن سەپەرلىرىدە پەيغەمبەرىمىزنى بىرگە ئېلىپ باراتتى» دەيدۇ. بۇ تەھقىقسىز سۆزدۇر. ئەبۇ تالىپنىڭ پەيغەمبەرىمىزنى شامغا ئېلىپ بېرىشى ئۇ زاتنى كىشىلەر بىلەن تونۇشتۇرۇش، تىجارەت ئىشلىرىنى ئۆگىتىش، شەھەر كۆرۈپ نەزەر دائىرىسىنى كېڭەيتىش ئۈچۈن ئەمەس، بەلكى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن ئايرىلغۇسى كەلمىگەنلىكى سەۋەبىدىن ئىدى. پەيغەمبەرىمىز راھىب بۇھەيرا بىلەن پەقەت شۇ بىر قېتىم ئۇچراشقان. ئۇ ۋاقىتتا پەيغەمبەرىمىز تېخى توققۇز - ئون ياشلار گەتراپىدا بولغانلىقى ئۈچۈن، بۇھەيرادىن ھېچقانداق بىر مەلۇمات ئالمىغانلىقى ھەقىقەتتۇر. شۇنى ئېنىق بىلىشىمىز لازىمكى، ناسارا ئالىملىرى مەزكۇر راھىب بۇھەيرانى پەيغەمبەرىمىزنىڭ مۇئەللىمى، ئۇستازى دەپ داۋا قىلىپ «ئەبۇ تالىپ شامغا بولغان ھەر قېتىملىق سەپىرىدە مۇھەممەدنى ئۆزى بىلەن بىرگە ئېلىپ باراتتى. مۇھەممەد بۇھەيرا بىلەن كۆرۈشۈپ، ئۇنىڭدىن تەۋرات ۋە

ئىنجىللارنى ئۆگەنگەن. ئۇ ئىنتايىن ھوشيار، ئەقىللىق بولغانلىقى ئۈچۈن، مەيلى بۇھەيرا بىلەن ئۇچراشقان چاغلاردا بولسۇن، مەيلى باشقا يەرلەرگە بولغان سەپەرلەردە بولسۇن كۆپ مەلۇماتلارغا ئېرىشكەن» دەيدۇ. بۇ سۆزلەر تارىخ تارازىسىدا جىڭغا ئولتۇرمايدىغان ۋەزىنىسىز، ئۆمۈچۈكنىڭ ئۆيىگە ئوخشاش ھالسىز سۆزلەردۇر. پەيغەمبەرلىك قۇياشى بۇلۇتسىز ئاسماندا نۇر چېچىۋاتقاندا، ئۇنداق ئورۇنسىز سۆزلەر بىلەن مەزكۇر قۇياش نۇرىنى پەردىلەپ توسۇپ قالغىلى بولمايدۇ.

پۇجىر ئۇرۇشى ۋە قەسى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام (ئىبنى ئىسھاقنىڭ رىۋايىتىگە قارىغاندا) يىگىرمە ياشقا يېقىنلاشقاندا، (بەزى تارىخچىلارنىڭ سۆزىگە قارىغاندا) ئون تۆت ياشقا كىرگەندە قۇرەيش ۋە كەنانە ئەرەبلىرى بىلەن قەيس قەبىلىسى ئارىسىدا چوڭ بىر ئۇرۇش يۈز بەرگەن. بۇ ئۇرۇشنىڭ سەۋەبى ھىرەنىڭ پادىشاھى نوگمان ئىبنى مۇزىر قەيس كاتتىلىرىدىن ئۇرۇۋە ئىبنى ئۇتبە تۇررىھال ئىسىملىك مەشھۇر بىر ئادەمنىڭ ھىمايىسىدە ئۇككاز بازىرىغا كارۋان تەشكىللەپ مال ئەۋەتكەن ئىدى. كەنانە ئەرەبلىرىدىن بولغان بەراز ئىبنى قەيس ئىسىملىك بىر ئادەم پۇرسەت تېپىپ، مەزكۇر ئۇرۇشنى ئۆلتۈرۈپ، كارۋاننى بۇلاپ كېتىدۇ. بۇنىڭدىن خەۋەر تاپقان ئۇرۇشنىڭ قەۋمى كەنانە ئەرەبلىرىدىن ئۇنىڭ قىساسىنى ئېلىش ئۈچۈن ھازىرلىنىدۇ. بەراز بۇلارنىڭ ئۇرۇشقا ھازىر بولغانلىقىنى قەۋمىگە خەۋەر قىلىدۇ. شۇنىڭ بىلەن ئىككى تەرەپ ئوتتۇرىسىدا «نەخلە» دېگەن جايدا ئۇرۇش بولىدۇ. بۇ ئۇرۇشتا كەنانە ئەرەبلىرى يېڭىلىپ، ھەرەمگە كىرىۋالىدۇ. قەيس قەبىلىسى بۇنىڭغا قانائەت قىلغان بولسىمۇ، ئۇرۇشنىڭ قېنىدىن ۋاز كەچمەي، كېلەر يىلى ئۇككاز مەۋسۈمىدە ئۇرۇشىدىغانلىقىنى ئېيتىپ قايتىپ كېتىدۇ. دېگەندەك ئىككىنچى يىلى دەل ئۇككاز مەۋسۈمىدە يەنە ئۇرۇش يۈز بېرىدۇ.

قۇرەيش ۋە كەنانە ئەرەبلىرىنىڭ رەھبىرى ھەرپ ئىبنى گۇمەييە بولۇپ، ئۇنىڭدىن باشقا ھەر بىر قەبىلىنىڭ ئۆزىگە خاس رەھبەرلىرى بار ئىدى. مەسىلەن: بەنى ھاشىمنىڭ ئەمىرى زۇبەير ئىبنى ئابدۇلمۇتەللىپ بولۇپ، ئۇلارنىڭ ئىچىدە زۇبەيرنىڭ قېرىنداشلىرىدىن ئەبۇ تالىپ، ھەزەر، ئابباس ۋە قېرىنداشىنىڭ ئوغلى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالاملار بار ئىدى. بەنى ئابدۇددارنىڭ ئەمىرى ئىكرەمە ئىبنى ھاشىم، بەنى مەخزۇمنىڭ ئەمىرى ھىشام ئىبنى مۇغەرە ئىدى. مەزكۇر ئۇرۇشتا ھەرپ ئىبنى گۇمەييە ۋە ئۇنىڭ قېرىنداشلىرىدىن سۇفيان ۋە ئەبۇلئاس غايەت زور باتۇرلۇق كۆرسەتكەن. ئۇرۇشنىڭ باشلانغۇچ كۆرۈنۈشى قەيس ئەرەبلىرىنىڭ پايدىسىغا بولغاندەك كۆرۈنىشىمۇ، لېكىن ھەل قىلغۇچ غەلبە قۇرەيش ئەرەبلىرىگە مەنسۇپ بولغان. ئاخىرىدا ئىككى تەرەپ ئارىلىرىدا تىنچلىق ئورنىتىش ئۈچۈن، قايسى تەرەپتىن ئادەم كۆپ ئۆلگەن بولسا، قارشى تەرەپكە ئۇلارنىڭ قان ھەققىنى تۆلەپ بېرىش شەرتى بىلەن كېلىشىم ئىمزالاپ، ئۇرۇش توختىتىلغان. بۇ ئۇرۇشنى ئەرەبلەر ئارىسىدا بولغان ئۇرۇشلارنىڭ ئەڭ چوڭى دېيىشكە بولىدۇ. بۇ ئۇرۇشنىڭ «پۇجىر (گۇناھكارلار) ئۇرۇشى» دەپ ئاتىلىشى ئەرەبلەر كەبىنىڭ ھۆرمىتىنى قىلماي، ئۆز ئارا بىر - بىرىنىڭ قېنىنى تۆككەنلىكىدىن بولغان. ئۇرۇشتىن كېيىن قۇرەيش كاتتىلىرى ئابدۇللاھ ئىبنى جەدئاننىڭ ئۆيىگە يىغىلىپ، بىر جەمئىيەت قۇرۇپ چىقىدۇ. بۇ جەمئىيەتنىڭ مەقسىتى مەككە مۇكەررەمەدە زورلۇق ۋە زۇلۇمنى يوقىتىش، ئۇ يەردە ياشىغۇچى ھەرقانداق شەخسنىڭ - مەيلى

ئۇ شەخس قۇرەيش قەبىلىسىدىن بولسۇن، مەيلى باشقا قەبىلىلەردىن بولسۇن، بۇنىڭدىن قەتئىينەزەر ئىنسانلىق ھەق - ھوقۇقىغا رىئايە قىلىش، زالىمنى جازالاش قاتارلىقلار ئىدى. پەيغەمبىرىمىزمۇ تاغلىرى بىلەن بىرگە بۇ جەمئىيەتنىڭ ئەزالىرىدىن ئىدى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ پەيغەمبەر بولغاندىن كېيىن شۇ جەمئىيەتنى تەرىپلەپ: «مەن ئابدۇللاھ ئىبنى جەدئاننىڭ ئۆيىدە قۇرۇلغان جەمئىيەتكە تاغلىرىم بىلەن بىرگە ھازىر بولغان ئىدىم. مەن ئۇ جەمئىيەتكە قىزىل تۆگىنىمۇ تەڭ قىلمايمەن. ئەگەر ھازىرمۇ ئاشۇنداق بىر جەمئىيەتكە چاقىرىلسام ئەلۋەتتە قوبۇل قىلغان بولاتتىم» دېگەنلىكى رىئايەت قىلىندۇ.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ شامغا قىلغان ئىككىنچى قېتىملىق سەپىرى

پەخرى كائىنات پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يىگىرمە بەش يېشىدا مەككە مۇكەررەمەنىڭ كاتتا سودىگەرلىرىدىن بىرى بولغان، خۇۋەيلىدىن قىزى ھەزرىتى خەدىجەنىڭ مېلىنى ئېلىپ، شامغا سەپەر قىلىدۇ. ئۇ ۋاقىتتا خەدىجە مەككىنىڭ كاتتا بايلىرىدىن سانىلاتتى. پەيغەمبىرىمىز قۇرەيشلەر ئارىسىدا ئىشەنچلىك، راستچىل، ئادىل، نومۇسچان ۋە ۋەدىسىدە تۇرۇش قاتارلىق گۈزەل سۈپەتلەر بىلەن مەشھۇر بولۇپ، ئۇلارنىڭ ئىچىدە «ئەمىن (ئىشەنچلىك)» دەپ نام ئالغان. بۇ سەۋەبتىن ھەزرىتى خەدىجە پەيغەمبىرىمىزنى نۇرغۇن مال بىلەن مەيسەرە ئىسىملىك قۇلنى ھەمرا قىلىپ شامغا يولغا سالدى. ئۇلار بۇ سەپىرىدە نۇرغۇن پايدا ئېلىپ قايتىدۇ.

ھەزرىتى خەدىجە قۇرەيشلەر ئارىسىدا باي ۋە يۈز ئابىرۇيلىق بولغان بولسىمۇ، لېكىن ئېرى ئۆلۈپ كەتكەندىن كېيىن، قايتا ياتلىق بولمىغان قىرىق ياشلار چامىسىدىكى ئايال ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ غايەت نومۇسچان، راستچىل، ئىشەنچلىك ئىكەنلىكىنى بىلىپ ھەمدە شامغا بولغان تىجارىتىدە نۇرغۇن پايدا ئالغانلىقىنى كۆرۈپ، پەيغەمبىرىمىزگە ياتلىق بولۇش نىيىتىدە، نەپىسە ئىسىملىك بىر ئايالنىڭ ۋاستىسى بىلەن پەيغەمبىرىمىزگە سۆز ئاچىدۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالاممۇ بۇ پىكىرنى ماقۇل كۆرۈپ، ئۇرۇق - تۇغقانلىرى بىلەن مەسلىھەتلەشكەندىن كېيىن، ئەبۇ تالىپ ھەزرىتى خەدىجەنىڭ تاغىسى ئەمر ئىبنى ئەسەدنىڭ يېنىغا بېرىپ، ھەزرىتى خەدىجەنى پەيغەمبىرىمىز ئۈچۈن سورايدۇ. ئەمر ئىبنى ئەسەد مۇ خۇشاللىق بىلەن رازىمەنلىكىنى بىلدۈرىدۇ. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز يىگىرمە بەش يېشىدا، ئانىمىز ھەزرىتى خەدىجە بىلەن تۇرمۇش قۇرىدۇ.

قۇرەيشلەرنىڭ بەيتۇللاھنى رېمونت قىلىشى

پەيغەمبىرىمىز ئوتتۇز بەش ياشقا كىرگەندە قۇرەيشلەر كەبىنى يېڭىدىن رېمونت قىلىشقا باشلايدۇ. ئۇ زامانغا قەدەر كەبىنىڭ تۆت تەرىپى ئادەم بويى ئېگىزلىكتە بولۇپ، ئۈستى ئوچۇق ئىدى. ئۇلار كەبىنى ئىبراھىم ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملار ياسىغان يەردىن باشلاپ، يېڭىدىن رېمونت قىلىش پىكىرىگە كەلگەن ئىدى. كەبە پۈتۈن ئەرەبلەرنىڭ نەزىرىدە مۇقەددەس جاي بولغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلار ئۇنى رېمونت قىلىشقا پەقەت ھالال كۈچى بىلەن ئېرىشكەن مال - مۈلۈكلىرىنى ئىشلىتىشىنى، جازانە، زىنا يوللىرى بىلەن ئېرىشكەن ھارام ماللارنى ئارىلاشتۇرماستىن قارار قىلىپ بېكىتىشىدۇ. شۇنىڭ بىلەن چوڭ - كىچىك پۈتۈن قۇرەيش خەلقىنىڭ ھەممىسى بىردەك بۇ ئىشقا قاتنىشىدۇ. ئۆشنىلىرىدە تاش توشۇپ غەيرەت كۆرسىتىدۇ. پەيغەمبىرىمىزمۇ مۇبارەك ئۇچىسىدا

تاش توشۇپ خىزمەت قىلىدۇ. شۇنداق قىلىپ كەبە سەككىز گەز ئېگىزلىكتە ياسىلىپ، ئۈستى تەرىپى تاختا بىلەن يېپىلىدۇ. ھازىرقى جىددە شەھىرىگە يېقىن بىر جايدا قۇمغا پېتىپ قالغان بىر كېمىنىڭ تاختا - ياغاچلىرىنى ئېلىپ كېلىپ، كېرەكلىك يەرلەرگە ئىشلىتىدۇ. بۇ ئىشقا رىياسەتچىلىك قىلغان ئۇستا «باقۇم» ئىسمىلىك رۇملۇق ئادەم ئىدى.

كەبە ياسىلىپ بولغاندىن كېيىن «ھەجەرۇلئەسۋەد» نى ئاۋۋالقى ئورنىغا قويىدىغان چاغدا قەبىلە چوڭلىرىنىڭ ئارىسىدا تالاش - تارتىش چىقىدۇ. ھەتتا تۆت كۈن بۇ ھەقتە تالاش - تارتىش بولغان بولسىمۇ، بىر قارارغا كېلەلمەيدۇ. ئاخىرى ۋەلىد ئىبنى مۇغىرەنىڭ سۆزى بىلەن بۇ كۈنى بەيتۇللاھقا كىم ئىلگىرى كەلسە شۇ كىشىنىڭ قارارىغا قوشۇلىدىغان بولىدۇ. دەل شۇ ۋاقىتتا پەيغەمبىرىمىز كىرىپ كېلىدۇ. بۇنى كۆرگەن قۇرەيش كاتتىلىرى بەكمۇ خۇشال بولىدۇ. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز ھەجەرۇلئەسۋەدنى بىر پارچە رەختنىڭ ئۈستىدە قويۇپ، قۇرەيش كاتتىلىرىغا شۇ رەختنىڭ ئەتراپىدىن كۆتۈرۈپ، ئۆز ئورنىغا قويۇۋىرىدۇ. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز ئاللاھنىڭ ياردىمى ئارقىلىق قەبىلىلەر ئارىسىدىكى تالاش - تارتىشنى ئەڭ ياخشى شەكىلدە بىر تەرەپ قىلىپ، ئۇلارنىڭ ئوتقا ئايلىنىش ئېھتىمالى ئەڭ يېقىن بولغان غەزەپ ئۇچقۇنلىرىنى ئۇچۇرۇپ، ئوتتۇرىدا نورمال ۋەزىيەت شەكىللەندۈرىدۇ.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ پەيغەمبەر بولۇشتىن ئىلگىرىكى ئەھۋالى

ئىنسانىيەتنىڭ پەخرى ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز ئاتا - ئانىسىدىن يېتىم قالغاندىن كېيىن، بىر مۇددەت ئۆز ئۇرۇق - تۇغقانلىرىنىڭ قوبىلىرىنى بېقىش بىلەن مەشغۇل بولغان. كىچىكلىكىدە قوي بېقىش بىلەن مەشغۇل بولغان پەيغەمبەر پەقەت بىزنىڭ پەيغەمبىرىمىزلا ئەمەس، بەلكى كۆپىنچە پەيغەمبەرلەر كىچىك چاغلىرىدا قوي بېقىش بىلەن مەشغۇل بولغان. بۇلارنىڭ بالىلىق دەۋرى قوي بېقىش بىلەن ئۆتۈشنىڭ ھېكمىتى بۇلار ئاللاھ تائالانىڭ ئىنسانىيەتنى تەربىيەلەپ، توغرا ۋە راست يولغا يېتەكلەش ئۈچۈن ئەۋەتكەن خاس بەندىلىرىدۇر. شۇڭلاشقا ئۇلار ھايۋانلارنىڭ ئەڭ ياۋىشى بولغان قويلارنى بېقىش ئارقىلىق، باشقىلارنى تەربىيەلەش ئىدىيىسىنى كىچىكىدىنلا ئۆزىگە سىڭدۈرۈپ، ئىنسانىيەتنى تەربىيەلەشكە تەييار بولۇپ يېتىشىدۇ.

ئەسلىدە قوي ئۆزى ئاجىز، ياۋاش، مۇلايم بىر ھايۋان. ئۇنىڭ بىلەن بىر مەزگىل بىرگە بولغان ئادەمگە بۇ تەبىئىتى چوقۇم تەسىر قىلماي قالمايدۇ. تەبىئىتىدىكى بەزى قوپاللىق، قاتتىقلىق دېگەندەك سۈپەتلەرنى يوقىتىپ، يۇمشاق، مېھرىبان بولۇشتەك ياخشى سۈپەتلەرگە كۆندۈرىدۇ. پۈتۈن پەيغەمبەرلەرنىڭ قوي بېقىشىدىكى مەقسەت ئاشۇ سەۋەبلەردىن بولسا كېرەك.

ئەرەبلەر ئۇ ۋاقىتلاردا ساۋاتسىز قەۋم بولۇپ، ئوقۇش، يېزىش دېگەننى ھېچ بىلمەيتتى. ئاندا - ساندا خەت يېزىشنى بىلىدىغان كىشىلەر بولسىمۇ، ئۇلار رەسمىي مەكتەپلەردە ئوقۇپ ئۆگەنگەن كىشىلەر ئەمەس ئىدى. چۈنكى ئۇ ۋاقىتلاردا ئەرەبلەردە مەكتەپ دەيدىغان بىر نەرسە يوق ئىدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىزۇ باشقىلارغا ئوخشاشلا مەكتەپ كۆرمىگەن ۋە ئاڭلاپمۇ باقمىغان ئىدى. خەت ئوقۇش ياكى يېزىشنى بىلمەيتتى.

پەيغەمبىرىمىز بالىلىق دەۋرىدە قوي بېقىش بىلەن شۇغۇللانغان. بالاغەت يېشىغا يەتكەندە تىجارەت قىلىشقا باشلىغان. خەدىچە ئانىمىزغا ئۆيلەنگەندىن كېيىن ئۇنىڭ بايلىقىغا يۆلىنىپ ياتماستىن، بەلكى ئۇنىڭ مېلىنى تېخىمۇ كۆپەيتىش، ئائىلە چىقىمىنى ئۆز كۈچىگە تايىنىپ قامداش ئۈچۈن تىجارەت قىلغان.

پۈتۈن ئەرەبلەر بۇتلاردىن پايدا - زىيان كۈتۈپ، بۇتقا ئىبادەت قىلاتتى. ئەمما، پەيغەمبىرىمىز بۇلاردىن مۇستەسنا ئىدى. ئەكسىچە ئۇ بۇتلارنى ئىنتايىن يامان كۆرەتتى. مۇشرىكلار تەرىپىدىن ئۆتكۈزۈلىدىغان بەزى بايراملارغا قاتناشمايتتى. زىنا قاتارلىق ئىجتىمائىي مىكروبلار پۈتۈن ئەرەبلەرگە يۇققان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىز بۇ مىكروبلاردىن يىراق ئىدى. ھاراق ئىچىش ئەرەبلەردە سۇ ئىچىشنىڭ ئورنىغا كەلگەن ئىدى. ئەمما پەيغەمبىرىمىز بۇ ئەقىل كۈيىسىنى ئۆزىگە ھېچ يېقىن يولاتمىغان ئىدى. بۇتلار ئۈچۈن قۇربانلىق قىلىنغان گۆشلەردىن يېمەيتتى. قىسقىسى، پۈتۈن جاھىلىيەتنىڭ يامان ئىش - ئادەتلىرىدىن يىراق ئىدى.

پەيغەمبىرىمىز بالىلىق دەۋرىدىن باشلاپلا قەۋمى - قېرىنداشلىرى ئىچىدە راستچىلىق بىلەن تونۇلغان ئىدى. بۇ سەۋەبتىن مەككە ئەرەبلىرى ئۇزاتنى «مۇھەممەد ئەمىن (راستچىل، ئىشەنچلىك مۇھەممەد)» دەپ ئاتايتتى. ئۇ پەيغەمبەر بولغاندىن كېيىن ئەبۇ سۇفياننىڭ رۇم پادىشاھىنىڭ «سىلەر مۇھەممەدنى پەيغەمبەرلىك داۋاسى قىلىشتىن بۇرۇن يالغانچى دەپ بىلەمتىڭلار؟» دېگەن سوئالىغا «ياق، ئەكسىچە بىز ئۇنى راستچىل، ئىشەنچلىك ئادەم دەپ بىلەتتۇق» دەپ بەرگەن جاۋابى مەزكۇر سۆزىمىزگە دەلىل بولالايدۇ. پەيغەمبىرىمىز سەۋرچان، ئادىل، كەمتەر، نومۇسچان، قورقماس، ھايالىق ۋە سېخىلىققا ئوخشاش ئېسىل ئەخلاقلىرىنى ئۆزىدە مۇجەسسەملەشتۈرگەن بولۇپ، ھېچبىر كىشى مەزكۇر سۈپەتلەردە ئۇزاتقا تەڭ كېلەلمەيتتى.

ئۇ پەيغەمبەر بولغاندىن كېيىن، ئۇنىڭ دۈشمىنى نەزىرىنى ھارىس ئەرەبلەرگە سۆزلەپ مۇنداق دەيدۇ: «مۇھەممەد ياش ۋاقتىدا ئاراڭلاردا ھەممە ئادەم ياخشى كۆرىدىغان، ئادەتتىن تاشقىرى ئىشەنچلىك كىشى ئىدى. ئەمدى ئۇنىڭ ساقاللىرىغا ئاق كىرگەندە، ئاللاھنى بىر دەپ بىلىڭلار، ئۆلگەندىن كېيىن تىرىلىشكە ئىشىنىڭلار دېسە، ئۇنى يالغانچى، سېھىرگەر دېدىڭلار. مەن ئاللاھ بىلەن قەسەم قىلىمەنكى، مۇھەممەد سېھىرگەر ئەمەس.» نەزىرىنى ھارىسنىڭ مەزكۇر سۆزىمۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆز قەۋمى ئىچىدە ئېسىل ئەخلاقنىڭ يۇقىرى پەللىسىدە ئىكەنلىكىگە روشەن دەلىلدۇر.

بۇتلارنى ئىلاھ قىلىپ، ئۇلاردا پايدا - زىيان بار دەپ ئېتىقاد قىلىدىغان، ئۆز قوللىرى بىلەن ياسىغان تاش ۋە ياغاچلارغا باش ئېگىپ، سەجدە قىلىپ، ئۇلار غايىبىنى بىلىدۇ دەپ، ئۇلارنىڭ رازىلىقى ئۈچۈن ئالدىدا تىز پۈكۈپ، نالە - زار قىلىدىغان، ئۇلارنىڭ غەزىپىدىن قۇتۇلۇپ، يېقىنلىشىش ئۈچۈن، ئۇلارغا ئاتاپ قۇربانلىق قىلىدىغان، ئۇلارنىڭ نامدا سەدىقە قىلىدىغان، زىنا، پاهىشە، قىمار ۋە ھاراق ئىچىشتەك رەزىللىكلەر بىلەن تولۇپ كەتكەن بىر قەۋمنىڭ ئىچىدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەڭ گۈزەل سۈپەت ۋە ئېسىل ئەخلاق - پەزىلەت بىلەن چوڭ بولغانلىقى ھەقىقەتەن ئەجەبلىنەرلىك ئىش، شۇنداقلا ئۇزاتنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە زور دەلىل. بولۇپمۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ كىچىكىدىلا ئاتا - ئانىسىدىن ئايرىلىپ قالغانلىقى، ئەبۇ تالىپنىڭ تەربىيىسىگە ئۆتكەندىن كېيىن ئەبۇ تالىپنىڭ قول ئىلىكىدە ئارتۇق مال - مۈلكى يوق، بالا - چاقىلىرى كۆپ بولغاچ ئەبۇ تالىپنىڭ ئۇزاتقا ئارتۇق تەكەللۈپتا بولالمىغانلىقىنى ئويلاپ كۆرىدىغان بولساق، پەيغەمبىرىمىزنىڭ مىسلىسىز گۈزەل ئەخلاق

بىلەن چوڭ بولغانلىقى ئەلۋەتتە ھەرقانداق ئەقىل ئىگىسىنى ئويغا سالىدۇ. پۈتۈن ئۇرۇق - تۇغقان، قەۋمى - قېرىنداشلىرى بۇتپەرەس بولۇپ تۇرۇقلۇق، ئۇنىڭ بۇتلارغا چوقۇنماي، ئەكسىچە ئۇلاردىن نەپرەتلىنىپ، يىرگىنىش ھېس قىلغانلىقى ئادەتتىن تاشقىرى بىر ئىش ئەمەسمۇ؟! ئەخلاقسىزلىق، نادانلىق ۋە قالاقلقتا چېكىدىن ئاشقان بىر مىللەتنىڭ ئىچىدە ئۆسۈپ يېتىلگەن بۇ زاتنىڭ كىچىك ۋاقتىدىن باشلاپ، تامامەن ئۇلارنىڭ ئەكسىچە ئەڭ يۈكسەك ئەخلاققا ئىگە بىر شەخس بولۇپ كەلگەنلىكى ئەجەبلىنەرلىك ئەمەسمۇ؟ ياكى پەيغەمبىرىمىزگە قەۋمنىڭ دىن، ئەقىدە ۋە ئۆرپ - ئادەتلىرىنى توغرا ئەمەس دەپ يول كۆرسىتىدىغان بىرەر يېتەكچىسى بولغانمۇ؟ ياكى بولمىسا ئۇ زات ئۆزىدىكى پۈتۈن گۈزەللىكلەرنى بىرەر مەكتەپ كۆرگەن كىشىدىن ئۆگەنگەنمۇ؟ ياق، بۇلاردىن ھېچقايسى بولغىنى يوق، بەلكى بۇلارنىڭ ھەممىسى بىر ئاللاھنىڭ ھىدايىتى بىلەن بولغان. پەيغەمبىرىمىزنى ئەڭ گۈزەل ئەخلاق بىلەن تەربىيىلىگۈچى زات، ئىبراھىم، مۇسا ۋە ئىيسا ئەلەيھىسسالاملاردەك بۈيۈك پەيغەمبەرلەرنى پۈتۈنلەي ئۆز قەۋمىنىڭ ئەكسىچە تەربىيىلىگەن، شۇنداقلا ئۇلارنى كىشىلەرگە رەھبەر بولۇشقا لايىق تەييارلىغان زات جانابى ئاللاھتۇر. دېمەك، پەيغەمبىرىمىز ئۆسۈپ يېتىلگەن جەمئىيەت ۋە شەرت - شارائىتلارنى تەپەككۈر قىلىپ، ئۇ زاتنىڭ ئېسىل ئەخلاق - پەزىلەتلىرىنى كۆز ئالدىمىزغا كەلتۈرىدىغان بولساق، ئەلۋەتتە ئۇنىڭ ھەقىقىي پەيغەمبەر ئىكەنلىكىنى قۇياش نۇرىدەك ئېنىق كۆرىمىز.

مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ پەيغەمبەر بولۇشى

مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام پەيغەمبەر بولۇشتىن ئىلگىرى ئۆزىنىڭ ساغلام تەبىئىتىنىڭ تەقەززاسى ۋە ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ دىنىدىن قېپقالغان بەزى ياخشى ئىشلار ئارقىلىق ئاللاھقا ئىبادەت قىلاتتى. ئۇ قىرىق ياشقا كىرگەندە چۈشىدە غەيبىي ئىشلارنى كۆرۈشكە باشلىدى. ئۇنىڭ كۆرگەن چۈشلىرى تامامەن ئوڭغا كېلەتتى. شۇنىڭدىن كېيىن، كىشىلەردىن ئۆزىنى تارتىپ، پىنھان جايلاردا ئاللاھقا ئىبادەت قىلىدىغان بولدى. كۆپىنچە مەككە مۇكەررەمەگە يېقىن بىر تاغدىكى «ھىرائ» ئىسىملىك غاردا بىر - ئىككى ھەپتە، بەزى ۋاقىتلاردا بىرەر ئايغا يېقىن ئىبادەت قىلاتتى. ئۇزۇقى تۈگىگەندە ئائىلىسىگە بېرىپ ئۇزۇق ئېلىپ كېلىپ، يەنە ئىبادەت بىلەن مەشغۇل بولاتتى. بىر كۈنى ئۇ ھىرائ غارىدا ئىبادەت قىلىۋاتقاندا كۆزىگە بىر كىشى كۆرۈندى. ئۇ كىشى ئۆزىنىڭ جەبرائىل ئەلەيھىسسالام ئىكەنلىكىنى ئېيتىپ، ئۇنىڭغا پەيغەمبەرلىك بىلەن بېشارەت بەردى. ئاندىن كېيىن ئۇنىڭغا: «ئوقۇ» دېدى. ئۇ: «مەن ئوقۇشنى بىلمەيمەن» دەپ جاۋاب بەردى. ئاندىن كېيىن جەبرائىل ئەلەيھىسسالام ئۇنى قاتتىق بىر سىقىپ قويۇپ بەرگەندىن كېيىن، يەنە: «ئوقۇ» دېدى. ئۇ يەنە: «مەن ئوقۇشنى بىلمەيمەن» دەپ جاۋاب بەردى. جەبرائىل ئەلەيھىسسالام ئۇنى يەنە بىر قېتىم قاتتىق سىقىپ قويۇپ بەرگەندىن كېيىن، يەنە: «ئوقۇ» دەپ بۇيرۇدى. ئۇ يەنە: «مەن ئوقۇشنى بىلمەيمەن» دەپ جاۋاب بەرگەندىن كېيىن، جەبرائىل ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا خىتاب قىلىپ: «ياراتقان پەرۋەردىگارنىڭ ئىسمى بىلەن ئوقۇغىن، ئۇ ئىنساننى لەختە قاندىن ياراتتى، ئوقۇغىن، پەرۋەردىگارنىڭ ئەڭ كەرەملىكتۇر، ئۇ قەلەم بىلەن (خەت يېزىشنى) ئۆگەتتى، ئىنسانغا بىلمىگەن نەرسىلەرنى بىلدۈردى» (ئەلەق سۈرىسى 1 - 5 - ئايەتلەر). دېدى.

قۇرئان كەرىمدىكى «بىز قۇرئاننى ھەقىقەتەن شەبى قەدرىدە نازىل قىلدۇق» (قەدر سۈرىسى 1 - ئايەت). «بىز قۇرئاننى ھەقىقەتەن مۇبارەك كېچىدە (يەنى شەبى قەدرى كېچىسىدە) نازىل قىلدۇق، بىز ھەقىقەتەن ئىنسانلارنى (قۇرئان بىلەن) ئاگاھلاندۇرغۇچى بولدۇق» (دۇخان سۈرىسى 3 - ئايەت) **«رامزان ئېيىدا قۇرئان نازىل بولۇشقا باشلىدى» (بەقەرە سۈرىسى 185 - ئايەتنىڭ بىر قىسمى) دېگەندەك ئايەتلەرنىڭ مەزمۇنىغا قارىغاندا قۇرئان كەرىمنىڭ چۈشۈشى باشتا رامزان ئېيىنىڭ كېچىلىرى ئىكەنلىكى بىلىنىپ تۇرىدۇ. ئەمما، يۇقىرىقى بۇ ئايەتلەرنىڭ قايسى كېچىسى چۈشكەنلىكى ئېنىق مەلۇم ئەمەس. شەيخ مۇھىيىددىن ئەرەبى ئۆزىنىڭ «مۇسامرات» دېگەن كىتابىدا «ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامغا چۈشكەن» (سۇھۇق) (ۋاراقلار) نىڭ رامزان ئېيىنىڭ بىرىنچى كېچىسى، «تەۋرات» نىڭ ئالتىنچى كېچىسى، «زەبۇر» نىڭ ئون ئىككىنچى كېچىسى، «ئىنجىل» نىڭ ئون سەككىزىنچى كېچىسى، «قۇرئان كەرىم» نىڭ يىگىرمە يەتتىنچى كېچىسى چۈشۈرۈلگەنلىكى رىۋايەت قىلىنىدۇ» دەپ يازىدۇ.**

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام جەبرائىل ئەلەيھىسسالام بىلەن ئۆزى ئارىسىدا بولۇپ ئۆتكەن ۋەقەدىن كېيىن بىر ئاز قورققان دەك بولۇپ، دەرھال ئائىلىسىگە قايتىپ بېرىپ، بولۇپ ئۆتكەن ۋەقەنى ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىزغا سۆزلەپ بېرىدۇ. ئارقىدىن ئۆزىنىڭ بىر ئاز قورققانلىقىنى ئېيتىدۇ. ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىز پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا تەسەللى بېرىپ: «سىلەر ئېسىل ئەخلاق ئىگىسى، ئاللاھ سىلنى جىن - شەيتانلارغا يولۇقتۇرمايدۇ، سىلگە كۆرۈنگەن زات چوقۇم پەرىشتە، سىلەر شەكسىز پەيغەمبەر بولسا» دەيدۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىر ئاز يېتىپ ئارامغا كەلگەندىن كېيىن، ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىز بۇ ئىشنى تېخىمۇ جەزملەشتۈرۈش ئۈچۈن، پەيغەمبىرىمىز بىلەن بىرگە تاغىسىنىڭ ئوغلى ۋە رەقە ئىبنى نەۋفەلنىڭ يېنىغا بېرىپ، ۋەقەنى بايان قىلىدۇ.

ۋە رەقە ئىبنى نەۋفەل خرىستىئان دىنىغا ئېتىقاد قىلىدىغان، ياشانغان ئادەم ئىدى. ئۇ ئىبرانى تىلىنى ياخشى بىلەتتى. تەۋرات ۋە ئىنجىلنى ئوقۇپ چۈشىنەتتى. تەۋرات ۋە ئىنجىلنىڭ پەيغەمبىرىمىز ھەقىقىدىكى بېشارەتلىرىنى، پەيغەمبەرلىك ۋە ۋەھىي توغرىسىدىكى مەلۇماتلارنى بىلەتتى. ئۇ ئىنجىلنى ئىبرانى تىلىدىن ئەرەب تىلىغا تەرجىمە قىلغان ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋە رەقەگە ھىرا ئارىدا بولۇپ ئۆتكەن ۋەقەنى بايان قىلغاندا، ئۇ ھېچ ئىككىلىنىپ تۇرماستىن: «سەن پەيغەمبەر بولسەن، ساڭا كۆرۈنگەن كىشى مۇسا ئەلەيھىسسالاممۇ كۆرۈنگەن ۋە ئۇنىڭغا ۋەھىي ئېلىپ كەلگەن، ئۇ دېگەن جەبرائىل ئەلەيھىسسالام، سەن ئۆز قەۋمىڭنى بۇتپەرەسلىكنى تاشلاپ تەۋھىدكە (ئاللاھنى بىر دەپ تونۇشقا) چاقىرىغاندا، ئۇلار ساڭا دۈشمەنلىك قىلىپ، كۆپ ئەزىيەت يەتكۈزىدۇ، يۇرتۇڭدىن ھەيدەپ چىقىرىدۇ، كاشكى مەن شۇ ۋاقىتتا ھايات بولغان بولسام ساڭا قولۇمدىن كېلىشىچە ياردەمدە بولغان بولاتتىم» دەيدۇ. قەۋمى ئىچىدە ھەممە ئادەمگە ياخشى كۆرۈنىدىغان، ئىشەنچلىك ئادەم دەپ تونۇلغان پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭ سۆزلىرىدىن ئەجەبلىنىپ: «قەۋمىم مېنى ئۆز يۇرتۇمدىن ھەيدەپ چىقىرامدۇ؟» دەپ سورىدايدۇ. ۋە رەقە «ئۆز قەۋمى ئۆزىگە دۈشمەن بولۇپ، ئەزىيەت يەتكۈزۈشكەن ھېچبىر پەيغەمبەر يوق، سەنمۇ بۇ كۈلپەتتىن قۇتۇلالمايسەن» دەپ جاۋاب بېرىدۇ.

بۇ ۋەقەدىن كېيىن ئۇزۇن ئۆتمەي ۋەرقە ۋاپات بولدى. ئۇ گەرچە دەۋەت زامانى كۆرمىگەن بولسىمۇ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ پەيغەمبەر ئىكەنلىكىگە ئىشەنگەن بولغاچقا، ئۇنى ئىسلامغا مۇشەررەپ بولغان كىشىلەرنىڭ ئاۋۋىلى دېيىشكە بولىدۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ چۈشىدە ۋەرقەنى چىرايلىق ئاق كىيىم كىيگەن قىياپەتتە كۆرۈپ، ئۇنى جەننەت ئەھلىدىن ھېسابلىغانلىقى تىرىمىزىدا رىۋايەت قىلىندۇ.

ۋەھىينىڭ توختاپ قېلىشى

يۇقىرىدا بايان قىلىنغان ۋەقەدىن كېيىن ۋەھىي بىر مۇددەت ئۇزۇلۇپ قالدۇ. بۇ مۇددەتنىڭ قانچىلىك ئۇزۇنلۇقى ھەققىدە تارىخچىلارنىڭ پىكىرى ئوخشاش ئەمەس. بەزىلەر «ۋەھىي ئۈچ كۈن توختاپ قالغان» دېسە، يەنە بەزىلەر «ۋەھىي ئۈچ يىل توختاپ قالغان» دەيدۇ. بۇ ئىككى قاراشتىن باشقا يەنە نۇرغۇن قاراشلار بار. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋەھىي توختاپ قالغان مۇددەت ئىچىدە بىر نەچچە قېتىم تاغدىن ئۆزىنى تاشلىۋېلىشنى ئويلىغان دېيىلىدۇ. بۇنىڭغا قارىغاندا ۋەھىي توختاپ قالغان مۇددەتنىڭ ئۈچ كۈن ئەمەس، خېلى ئۇزۇن مۇددەت ئىكەنلىكىنى بىلىۋالغىلى بولىدۇ. بۇنىڭغا كېسىپ بىرنەرسە دېمەسلىك ئېھتىيات يۈزىسىدىن ئېيتقاندا ياخشى دەپ قارايمەن.

ۋەھىينىڭ بىر مۇددەت توختاپ قېلىشىنىڭ ھېكمىتى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ۋەھىيگە بولغان قىزغىنلىقىنى تېخىمۇ ئاشۇرۇش ئىدى. دەرۋەقە ۋەھىينىڭ توختاپ قېلىشى پەيغەمبىرىمىزگە ئىنتايىن ئېغىر كەلدى. چۈنكى بۇ بىر بۈيۈك نېمەت ئىدى، پەيغەمبىرىمىز بۇ نېمەتتىن مەھرۇم قېلىپ، ھەسرەت چېكىپ يۈرگەندىن كۆرە تاغدىن ئۆزىنى تاشلىۋېلىشنى ئەلا كۆرگەن ئىدى.

پەيغەمبىرىمىز بۇ ئارىدا بتاب بولۇپ يېتىپ قالدى. شۇ ئەسنادا ئۇنىڭغا ئىلگىرى كۆرۈنگەن كىشى يەنە كۆرۈنۈپ: «سەن ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرىسەن» دەپ ئۇنىڭغا تەسەللى بەردى.

ۋەھىينىڭ قايتىدىن باشلىنىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىر مەزگىل ۋەھىي توختاپ قالغان سەۋەبتىن قاتتىق ئىچى پۇشۇپ، غەمكىن بولۇپ قالغان ئىدى. بۇ ئەسنادا جەبرائىل ئەلەيھىسسالام «زۇھا» سۈرىنى ئېلىپ چۈشتى. ئاندىن كېيىن: «ئى (ۋەھىي نازىل بولغان چاغدا) كىيىمگە چۈمكىلىۋالغۇچى (پەيغەمبەر!) تۇر! (ئىنسانلارنى) ئاللاھنىڭ ئازابىدىن ئاگاھلاندۇر. پەرۋەردىگارىڭنى ئۇلۇغلا. كىيىمىڭنى پاك تۇت. ئازابتىن (يەنى ئازابقا قالدۇرىدىغان ئىشلاردىن) يىراق بول. كۆپ ئېلىش نىيىتىدە بەرمە (يەنى بىر كىشىگە بىرەر سوۋغا بەرسەڭ، ئۇنىڭدىن بەرگەن نەرسەڭدىن كۆپرەك نەرسە ئېلىشنى تەمە قىلما). پەرۋەردىگارىڭنىڭ (رازىلىقى) ئۈچۈن (قەۋمىڭدىن يەتكەن ئەزىيەتكە) سەۋر قىل.» (سۈرە مۇددەسسەر 1 - 7 - ئايەتلەر) قاتارلىق ئايەتلەر چۈشۈپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قەۋمنى تەۋھىدكە چاقىرىپ بۇتپەرەسلىكتىن چەكلەشكە بۇيرۇلدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ پەيغەمبەر بولغانلىقى «ياراتقان پەرۋەردىگارىڭنىڭ ئىسمى بىلەن ئوقۇغىن» دېگەن سۈرە

بىلەن باشلانغان بولسىمۇ، لېكىن ئۇنىڭ پەيغەمبەرلىك ۋەزىپىسى «ئى (ۋەھىي نازىل بولغان چاغدا) كىيىمگە چۈمكىلىۋالغۇچى (پەيغەمبەر!) [1] تۇر! (ئىنسانلارنى) ئاللاھنىڭ ئازابىدىن ئاگاھلاندۇر» (مۇددەسسەر سۈرىسى 1 - ت ئايەت) دېگەن ئايەت بىلەن باشلانغان ئىدى.

ئىبنى ھىشام ئۆزىنىڭ «سىيرە» دېگەن كىتابىدا ئىبنى ئىسھاق دېگەن كىشىدىن رىۋايەت قىلىپ، ھەممىدىن بۇرۇن نازىل بولغان سۈرە «ئەلەق»، ئاندىن كېيىن، «زۇھا»، ئاندىن كېيىن «مۇددەسسەر» ئىكەنلىكىنى بايان قىلدۇ. مىسىرنىڭ مەشھۇر مۇفتىسى شەيخ مۇھەممەد ئابدۇھىمۇ مۇشۇ سۆزنى توغرا دەيدۇ. ئەمما كۆپىنچە تەپسىر ئالىملىرى «ئەلەق» تىن كېيىن «مۇددەسسەر» سۈرىسىنىڭ نازىل بولغانلىقىنى تەكىتلەيدۇ. لېكىن ئىمام بۇخارى «زۇھا» سۈرىسىنىڭ نازىل بولۇش سەۋەبىنى بايان قىلىپ، جۇندۇپ ئىبنى سۇفياننىڭ مۇنداق دېگەنلىكىنى رىۋايەت قىلدۇ: پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئىككى - ئۈچ كۈن ئاغرىپ قالغان ئىدى. كېيىن بىر مۇشرىك ئايال كېلىپ: «ئى مۇھەممەد! سېنىڭ شەيتىنىڭ سېنى تاشلىۋەتتى دەپ پەرەز قىلىمەن، ئىككى - ئۈچ كېچە بولدى ساڭا يېقىن كەلمىدى» دېدى. **كېيىن جانابى ئاللاھ: «چاشگاھ ۋاقتى بىلەن قەسەمكى، قاراڭغۇلۇقى (ئەتراپىنى قاپلىغان) چاغدىكى كېچە بىلەن قەسەمكى، (ئى مۇھەممەد!) پەرۋەردىگارنىڭ سېنى تاشلىۋەتكىنىمۇ يوق، يامان كۆرۈپ قالغىنىمۇ يوق.» (سۈرە زۇھا 1 - 3 - ئايەتلەر) دېگەن ئايەتنى نازىل قىلدى.**

بىز يۇقىرىدا پەقەت ئۆلىمالارنىڭ بۇ ھەقتىكى قاراشلىرىنى بايان قىلدۇق.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يوشۇرۇن دەۋەت ئېلىپ بېرىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ تاپشۇرۇۋالغان ۋەزىپىسى ئىنتايىن ئېغىر ۋەزىپە بولۇپ، ئۇنى ئىجرا قىلىش غايەت زور دەرىجىدە قىيىن ئىدى. چۈنكى ئەرەب مىللىتى بۇتپەرەسلىككە بېرىلىپ، ئاتا - بوۋىلىرىدىن قالغان ئادەتلەرگە كۆنۈپ، خۇراپاتلىق پاتقىقىغا پېتىپ، ئەدەپ - ئەخلاق بىلمەيدىغان، بىر - بىرىنىڭ قېنىغا تەشنا بولغان چىلبۇرلەردەك ھەمىشە جەڭگى - چېدەل بىلەن ئۆمرىنى ئۆتكۈزىدىغان، يۈرەك پارىسى بولغان قىز بالىلىرىنى تىرىك كۆمۈۋېتىدىغان دەرىجىدە رەھىمسىز، شەپقەتسىز، باغرى قاتتىق بىر مىللەت ئىدى. شۇڭا بۇ مىللەتنى ئادەم قىلىش زور پىداكارلىق، ئۈنۈملۈك تەدبىر ۋە توغرا ئۇسلۇب تەلەپ قىلاتتى. شۇڭا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تۇنجى قەدىمىنى ئېھتىيات بىلەن بېسىپ، مەخپىي ھالدا ئۆزىنىڭ ئۇرۇق - تۇغقانلىرىنى ۋە يېقىن دوست - يارەنلىرىنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىشقا باشلىدى.

بىرىنچى قېتىم ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولغانلار

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئىسلامغا دەۋەت قىلىشقا باشلىغاندىن كېيىن، دەسلەپتە ئۇنىڭ ئايالى ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىز، تاغىسى ئەبۇ تالىپنىڭ ئوغلى ھەزرىتى ئەلى، ئازات قىلغان قۇلى زەيد ئىبنى ھارىسە ۋە زەيدنىڭ ئايالى ئۇمىمى ئەيمەن (پەيغەمبەرىمىز ئۇنىمۇ ئازات قىلغان) قاتارلىقلار ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولدى. ئۇلاردىن

كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۆزىنىڭ ئەڭ يېقىن دوستى ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىقنى ئىسلامغا دەۋەت قىلدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى قۇرەيش قەبىلىسى ئىچىدە يۈز ئابرويلىق شەخسلەردىن بولۇپ، ئەخلاقى گۈزەل، تەبىئىتى يېقىملىق، خۇشخۇي، نەسەب ئىلىمىدىن كۆپ مەلۇماتقا ئىگە، سودىگەرچىلىك بىلەن شۇغۇللىنىدىغان، مەرتىۋىلىك زات ئىدى. بۇ زات پەيغەمبىرىمىز بىلەن قوبۇق بېرىش كېلىش قىلاتتى. شۇ جەرياندا پەيغەمبىرىمىزنىڭ بىرەر قېتىم يالغان سۆزلىگەنلىكى، ياكى يېقىمىسىز بىرەر ئىشنى قىلغىنىنى بىلمەيتتى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنى ھەر ۋاقىت ئېسىل ئەخلاق ئىگىسى دەپ بىلەتتى. بۇ سەۋەبتىن ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ دەۋىتىنى ھېچ ئىككىلەنمەستىن، دەرھال قوبۇل قىلىپ «ئاتا - ئانا سىلىگە پىدا بولسۇن، سىلە توغرا سۆزلۈك، راستچىل كىشى» دەپ شاھادەت كېيىتىپ، مۇسۇلمان بولدى. بۇ زاتنىڭ دەرھال مۇسۇلمان بولغانلىقىدىن پەيغەمبىرىمىز ئىنتايىن سۆيۈندى ھەمدە ئۇزۇنغا قالماي بۇ مۇقەددەس دەۋىتنىڭ مېۋىسىنى كۆرەلەيدىغانلىقىغا ئۈمىدى باغلاندى. ھەقىقەتەن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ مۇسۇلمان بولغانلىقى ئۇنىڭ دەۋىتىنىڭ تارقىلىشىدا ئىنتايىن مۇھىم رول ئوينىدى. ئۇ زاتنىڭ سەۋەبى بىلەن كۆپ كىشىلەر مۇسۇلمان بولدى. شۇڭا پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنى ناھايىتى ياخشى كۆرەتتى. ھەممە سىرلىرىنى ئۇ زاتقا كېيىتاتتى. ھەر ئىشتا ئۇ زات بىلەن مەسلىھەتلىشەتتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇ زات ھەققىدە: «مەن ئىسلامغا دەۋەت قىلغان كىشىلەرنىڭ ئىچىدە يالغۇز ئەبۇ بەكرى سىددىقلا ھېچ توختاپ تۇرماستىن ئىسلامنى قوبۇل قىلغان، باشقىلاردا بىر ئاز ئىككىلىنىش بولغان» دېگەن سۆزى رىۋايەت قىلىندۇ.

ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ۋاسىتىسى بىلەن مۇسۇلمان بولغانلار

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئارقىمۇ ئارقا ۋەھىي چۈشكىلى تۇردى. شۇ ئارىدا ئۇ ئۆزى تونۇغان كىشىلەرنى دەۋەت قىلغىلى تۇردى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىمۇ ئۆزىنىڭ يېقىن - يورۇقلىرىنى مەخپىي ھالدا ئىسلامغا دەۋەت قىلدى. لېكىن بۇ ئىشتىن قۇرەيش مۇشرىكلەردىن ھېچكىمنىڭ خەۋىرى يوق ئىدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ۋاسىتىسى بىلەن مۇسۇلمان بولغانلارنىڭ بىرى ئوسمان ئىبنى ئەففان بولۇپ، ئۇ يىگىرمە بەش ياشلىق بىر يىگىت ئىدى. تاغىسى ئۇنىڭ مۇسۇلمان بولغانلىقىنى بىلىپ، ئۇنى دىندىن قايتۇرۇش ئۈچۈن كۆپ ھەرىكەت قىلغان. ھەتتا ئارغامچا بىلەن بوينىنى باغلاپ، ئۇنى دىندىن يېنىشقا زورلىغان ئىدى. ئەمما ھەزرىتى ئوسمان: «خاھلىساڭ مېنى ئۆلتۈر، مەن دىنىمدىن ھەرگىز يانمايمەن» دەپ ئىسلام دىنىدا مۇستەھكەم تۇردى.

يەنە بىرى زۇبەير ئىبنى ئەۋۋام بولۇپ، ئۇ ئەمدىلا بالاغەت يېشىغا يەتكەن يىگىت ئىدى. ئۇ زاتنىمۇ تاغىسى باغلاپ، ئاغزى - بۇرنىغا تۈتۈن قويۇپ بېرىش ئارقىلىق قاتتىق ئازابلىغان. ھەزرىتى زۇبەيرمۇ بۇ ئازابلارغا سەبىر قىلىپ، ئىسلام دىنىدا مۇستەھكەم تۇرغان.

يەنە بىرى ھەزرىتى ئابدوررەھمان ئىبنى ئەۋۋ بولۇپ، ئۇنىڭ جاھىلىيەتتىكى ئىسمى ئابدۇ ئەمرى ئىدى. ئۇ مۇسۇلمان بولغاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئابدوررەھمان دەپ ئاتىغان. تەلپە ئىبنى ئۇبەيدۇللاھمۇ پەيغەمبەرلىك ھەققىدە راھىبلاردىن ئاڭلاپ، بىر ئاز مەلۇماتقا ئىگە بولغان ئىدى. ئىسلام دىنى كەلگەندىن

كېيىن، ئۇنىڭ ئەقىلگە ئۇيغۇن دىن ئىكەنلىكىنى كۆرۈپ، دەرھال قوبۇل قىلدى. سەئىد ئىبنى ئەبى ۋەققاسنىڭ ئانىسى ئەبى سۇفيان ئىبنى ئۇمەييەنىڭ قىزى ھەمىنە ئوغلىنىڭ ئىسلامغا كىرگەنلىكىنى ئاڭلاپ، ئىنتايىن بىئارام بولىدۇ ھەمدە ئوغلىنى چاقىرتىپ ئەكىلىپ: «ئەگەر بېيىڭى دىنىڭدىن ۋاز كېچىپ، ئاتا - بوۋىلىرىڭنىڭ دىنىغا يانمىساڭ، ماڭا يېمەك - ئىچمەك، سايدا ئولتۇرماق ھارام بولسۇن» دەپ نەزىر قىلىدۇ. ئۈچ كۈن بولغاندىن كېيىن سەئىد ئانىسىنىڭ قىيىنلىقتا ئاتقان ئەھۋالىنى كۆرۈپ، پەيغەمبىرىمىزگە بۇنى ئېيتقاندا، پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا: «ئاتا - ئانىنى ھۆرمەتلەش ۋە ئۇلارغا ئىتائەت قىلىش ۋاجىپ، ئەمما ئىمان مەسلىسى بۇنىڭدىن مۇستەسنا» دەپ جاۋاب بەرگەن. ئەنكەبۇت سۈرىسىدىكى: «ئىنساننى ئاتا - ئانىسىغا ياخشىلىق قىلىشقا بۇيرىدۇ، ئەگەر ئاتا - ئاناڭ سېنى سەن بىلمەيدىغان نەرسىنى ماڭا شېرىك كەلتۈرۈشكە زورلىسا، ئۇلارغا ئىتائەت قىلمىغىن» دېگەن سەككىزىنچى ئايەت، ئاشۇ سەئىد ئىبنى ئەبى ۋەققاس ھەققىدە نازىل بولغان دېيىلىدۇ. بۇلاردىن باشقا ئىسلامنى قوبۇل قىلغان كىشىلەرنىڭ ئىچىدە ئەمىر ئىبنى ياسىر ۋە ئۇنىڭ ئانىسى سۇمەييە، سۇھەيب رۇمى، ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇد، ئەبۇ زەررەلغىپارى، سەئىد ئىبنى زەيدىلئەدەۋى ۋە ئۇنىڭ ئايالى خەتتابنىڭ قىزى پاتىمە، ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ ئوغلى ھەزرىتى ئابباسنىڭ ئايالى ئۇممۇلپەزلى، ھارىسنىڭ قىزى لۇبابە، ھارىسنىڭ ئوغلى ئۇبەيدە، سەلەمەنىڭ دادىسى ئابدۇللاھ سەلەمەنىڭ ئانىسى ئۇمى سەلەمە، ئەرقەمنىڭ ئوغلى ئابدۇللاھ سەئىدنىڭ ئوغلى خالىد، ئۇنىڭ قېرىندىشى ئەمرى ئىبنى سەئىد، جەرراھنىڭ ئوغلى ئەبۇ ئۇبەيدە، ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ قىزى ئەسما، ھەبىباب ئىبنى ئەرەت، ئەبۇ تالىپنىڭ ئوغلى جەئپەر ۋە ئايالى ئۇمەيسنىڭ قىزى ئەسما، فېھرىنىڭ ئوغلى ئامىر قاتارلىق بىر قانچە كىشىلەر بار ئىدى. شۇنداق قىلىپ مەككىدە ئىسلام ئاستا - ئاستا كېڭىيىشكە باشلىدى. مەككە مۇشرىكلىرى بۇنىڭدىن بىر ئاز خەۋەر تاپقان بولسىمۇ، ئانچە دىققەت قىلمىغان ئىدى. ئۇلار بۇ چاغدا پەيغەمبىرىمىزگە، ياكى دەۋەت بىلەن شۇغۇللىنىۋاتقان باشقا ساھابىلەرگە يامان نىيەتتە ئەمەس ئىدى. شۇنداقتمۇ ساھابىلەر ئىنتايىن يوشۇرۇن ھەرىكەت ئېلىپ باراتتى. مۇشرىكلارنىڭ تەئەسسۈپلۈقنى قوزغاپ قويۇشتىن ئېھتىيات قىلاتتى. ئۇلار بىلەن بىر سورۇندا بىرگە بولۇپ قالغان ئەھۋالدا ئىسلام ھەققىدە ھېچ ئېغىز ئاچمايتتى. ئىمكانقەدەر ئۇلار بىلەن قارىشىشىپ قېلىشتىن ئېھتىيات قىلاتتى.

دەۋەتنىڭ ئاشكارا ئېلىپ بېرىلىشى

پەيغەمبىرىمىز پەيغەمبەر بولغان تۇنجى يىلى دەۋەتنى بىر مۇددەت يوشۇرۇن ئېلىپ باردى. مۇسۇلمان بولغان كىشىلەر مۇمكىنقەدەر ئۆزلىرىنى مۇشرىكلارغا سەزدۈرمەسلىككە تىرىشاتتى. ئىبادەتلىرىنى مەخپىي شەكىلدە تاغ ئارىلىرىدا قىلاتتى. مۇسۇلمانلارنىڭ سانى ئوتتۇزغا يەتكەندە، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇلارغا دىنىي ئەھكاملارنى ئۆگىتىشى زۆرۈر بولۇپ قالغانلىقى ئۈچۈن، ساھابىلەر مەسلىھەتلىشىپ ئەرقەمنىڭ ھويلىسىغا يېغىلىشقا قارار قىلدى. شۇنىڭدىن كېيىن ساھابە كىراملار ھەر كۈنى دېگۈدەك يىغىلىدىغان، پەيغەمبىرىمىزدىن ئىبادەت يوللىرىنى ئۆگىنىدىغان ۋە قانداق قىلغاندا مۇشرىكلارغا سەزدۈرمەستىن، ئىسلامنى باشقىلارغا تارقىتىشقا بولىدىغان يوللارنى ئىزدەپ مۇزاكىرە قىلىشاتتى.

مۇسۇلمانلار مەخپىي دەۋەت بىلەن پائالىيەت ئېلىپ بېرىۋاتقان چاغلاردا، مۇشرىكلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېڭى بىر دىننى ئېلان قىلىپ، كىشىلەرنى شۇ دىنغا ئىشىنىشكە دەۋەت قىلغانلىقىنى بىلىشىمۇ، ئۇلارغا دەخلى قىلمىغان ئىدى. چۈنكى مۇسۇلمانلار ئاۋاز چىقارماستىن، ئىبادەتلىرىنى يوشۇرۇن ئېلىپ بارغان ئىدى. شۇڭەرا سۈرىسىنىڭ: «بېقىن خىش - ئەقربالرىڭنى ئاگاھلاندۇرغىن» دېگەن 141 - ئايىتى ۋە ھىجر سۈرىسىنىڭ: «ساڭا بۇيرۇلغانى (يەنى پەرۋەردىگارڭنىڭ ئەمرىنى) ئاشكارا ئوتتۇرىغا قويغىن، مۇشرىكلارنىڭ (مەسخىرىسىگە) پەرۋا قىلمىغىن» دېگەن 94 - ئايىتىگە ئوخشاش ئايەتلەر نازىل بولغاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كىشىلەرنى ئاشكارا دەۋەت قىلىشقا باشلىدى. دەسلەپتە ئۆزىنىڭ ئۇرۇق - تۇغقانلىرىدىن بولغان ھاشىم، ئابدۇلمۇتەللىپ، نەۋفەل، ئابدۇشەمس ئوغۇللىرىنى توپلاپ، ئۇلارغا ئۆزىنىڭ ئاللاھ تەرىپىدىن كەلگەن پەيغەمبەر ئىكەنلىكىنى ئېيتىدۇ ۋە ئەگەر ئۇلار بۇ دىنغا ئەگەشسە، دۇنيا ۋە ئاخىرەتتە بەخت - سائادەتكە ئېرىشىدىغانلىقىنى، ئەكسىچە بۇ دىنغا ئەگەشمەسە ئىككىلا دۇنيادا بەختسىز، شەقى بولىدىغانلىقىنى ئۇقتۇرىدۇ. پەيغەمبىرىمىزنىڭ شۇ قېتىملىق يىغىلىشتا ئېيتقان سۆزىنىڭ ئاساسلىق مەزمۇنى مۇنداق ئىدى: «كارۋانلار چۈشۈپ قوندىغان بىر يەر ھازىرلاش ئۈچۈن ئىلگىرى ماڭغۇزۇلغان كىشى ھېچقاچان ئۆز ئەھلىگە يالغان سۆزلىمەيدۇ. مەن باشقا كىشىلەرگە يالغان سۆزلىگەن تەقدىردىمۇ، لېكىن سىلەرگە يالغان سۆزلىشىم مۇمكىن ئەمەس. باشقىلارنى ئالدىشىم مۇمكىن بولسىمۇ، لېكىن سىلەرنى ئالدىشىم مۇمكىن ئەمەس. ئاللاھ بىلەن قەسەم قىلىپ ئېيتىمەنكى، مەن پۈتۈن دۇنيا خەلقىگە ئام، سىلەرگە خاس قىلىنىپ، ئاللاھ تەرىپىدىن ئەۋەتىلگەن پەيغەمبەر مەن. سىلەر ئۇخلاپ، ئۇيقۇدىن ئويغانغاندەك ھەشىرى مەيدانغا توپلىنىشىلەر، قىلغان ئىش - ھەرىكىتىڭلاردىن ھېساب ئېلىنىشىلەر، ياخشىلىققا ياخشىلىق، يامانلىققا يامانلىق بىلەن جاۋاب قايتۇرۇلىشىلەر، ئەڭ ئاخىرقى يېرىڭلار جەننەت ياكى جەھەننەم بولىدۇ. بۇ ئىككىسى دائىمدۇر. ئى ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ بالىلىرى! ئۆز قەۋمىگە مەن ئېلىپ كەلگەن نەرسىدىن ياخشىراق بىر نەرسە ئېلىپ كەلگەن كىشىنى بىلمەيمەن. مەن سىلەرگە دۇنيا ۋە ئاخىرەتنىڭ سائادىتىنى ئېلىپ كەلدىم.»

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ سۆزلەرنى دېگەندە ئەبۇ لەھەبتىن باشقا پۈتۈن كىشىلەر ئۇنىڭغا قوپاللىق قىلماي، يۇمشاق سۆز قىلدى. ئەبۇ لەھەب بولسا كىشىلەرنى ئۇنىڭ بۇ ئىشىدىن توسۇشقا چاقىرىپ: «ئەگەر تېزىرەك بۇ ئىشنى ئوتتۇرىدىن يوقىتىشنىڭ چارىسى قىلىنمىسا، ئارىدا زور پىتنە قوزغىلىپ، كاتتا بىر ئۇرۇش يۈز بېرىشى مۇمكىن» دەيدۇ. ئەبۇ تالىپ ئۇنىڭغا: «مەن مۇھەممەدنى تا ئۆلگۈچە ھىمايە قىلىمەن» دەپ جاۋاب بېرىدۇ.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ سەپا تېغىغا چىقىپ قۇرەيش خەلقىنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىشى

يۇقىرىدا بايان قىلىنغان ۋەقەدىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز پۈتكۈل قۇرەيش خەلقىنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىشقا باشلىدى. ئۇ بىر كۈنى سەپا تېغىغا چىقىپ، قۇرەيش قەبىلىلىرىنى چاقىردى. ئۇنىڭ ئاۋازىنى ئاڭلىغان مەككە خەلقى مۇھىم بىر ئىش بولسا كېرەك دەپ، سەپا تېغىغا قاراپ ماڭدى. ئۆزلىرى چىقالمىغان كىشىلەر ئورنىغا باشقا بىرسىنى ئەۋەتتى. كىشىلەر توپلىنىپ بولغاندا، پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا خىتاب قىلىپ مۇنداق دېدى: «ئەگەر مەن سىلەرگە «مۇشۇ تاغنىڭ ئارقىسىدا ئاتلىق ئەسكەر بار، مەككىگە ھۇجۇم قىلىدۇ» دەپ خەۋەر

قىلىسام، سۆزۈمگە ئىشەنمەمسىلەر؟» دېدى. قۇرەيشلەر «ئەلۋەتتە ئىشەنمىز. چۈنكى بىز سەندىن ھازىرغىچە يالغان سۆز ئاڭلاپ باقمىنىمىز يوق» دەپ جاۋاب بەردى. پەيغەمبىرىمىز: «ئۇنداق بولسا مەن سىلەرنى بۇتقا ئىبادەت قىلىشنى تاشلاپ، بىر ئاللاھقا ئىبادەت قىلىشقا دەۋەت قىلىمەن. ئەگەر ئاشۇ باتىل ئىتىقادىڭلارنى داۋاملاشتۇرساڭلار، قاتتىق ئازابقا قېلىشىڭلاردىن ئاگاھلاندىرىمەن» دېدى. سورۇندىكىلەر ئۇنىڭ بۇ سۆزلىرىگە ئەسلا قۇلاق سالمىدى. ئەبۇ لەھەب ئورنىدىن تۇرۇپ، ئۇنىڭغا قاتتىق سۆز قىلدى. شۇنىڭ بىلەن كىشىلەر تارقاپ كەتتى.

پەيغەمبىرىمىز دەۋەت قىلغان ئىسلام دىنى ئىنسان تەبىئىتىگە ئىنتايىن يېقىن، ئەقىلگە مۇۋاپىق، ئەڭ ئاسان دىن بولغان بولسىمۇ، لېكىن ئۇزۇن زاماندىن بېرى خۇراپاتلىقنىڭ ئەسىرى بولۇپ، ئاتا - بوۋىلىرىنىڭ يولىنى مۇقەددەس دىن دەپ ئېتىقاد قىلىپ كەلگەن نادان ئەرەبلەرگە تولمۇ يات كۆرۈنىدى. ئۇلار پەيغەمبىرىمىز ۋە ئۇنىڭغا ئەگەشكۈچىلەرنى «بۇلار ئازغان، گۇمراھ بولغان كىشىلەر» دەپ ئويلىشاتتى. ئۇلارغا تۈرلۈك مەسخىرە، تۆھمەت تاشلىرىنى ياغدۇراتتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا، ئۇلارنىڭ ئاتا - بوۋىلىرىنىڭ توغرا يولىدا ئەمەسلىكىنى ئېيتىپ، ئاتا - بوۋىلىرىغا قارىغۇلارچە ئەگەشكىشىنىڭ خاتا ئىكەنلىكىنى، ئىبادەت قىلىپ كەلگەن بۇتلاردىن ھېچقانداق پايدا - زىيان كەلمەيدىغانلىقىنى، ئۇ بۇتلارنىڭ باشقا ياغاچ - تاشلاردىن ھېچقانداق پەرقى يوقلىغىنى، ئۇلارنىڭ «بىز ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ دىنىدا» دەپ تۇرۇپ، تامامەن ئۇ دىننىڭ ئەكسىچە ھەرىكەت قىلىۋاتقانلىقىنى ئېيتقاندا، ئۇلارنىڭ تەئەسسۈپلۈك تومۇرلىرى ئۇرغۇپ، ئاخىرىدا ئۇنى بۇ ئىشتىن قەتئىي چەكلەش ھەققىدە ئۆز ئارا يىغىلىپ مەسلىھەتلەشتى. ئەمما پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەبۇ تالىپتەك نوپۇزلۇق بىر شەخسنىڭ ھىمايىسىدە بولغاچقا، ئۇلار ئۇنىڭغا ھېچقانداق قارشىلىق كۆرسەتمەيدى. ئاخىرىدا ئۇلار ئەبۇ تالىپتىن پەيغەمبىرىمىزنى توسۇشنى تەلەپ قىلماقچى بولۇشتى.

مۇشرىكلارنىڭ ئەبۇ تالىپنىڭ يېنىغا كېلىشى

قۇرەيش كاتتىلىرىدىن ۋەلىد ئىبنى مۇغىرە، ئەبۇ سۇفيان، ئۇتبە ئىبنى رەبىئە، شەيبە ئىبنى رەبىئە ۋە ئەمر ئىبنى ھىشام باشلىق بىر نەچچە كىشى ئەبۇ تالىپنىڭ يېنىغا كېلىپ: «ئى ئەبۇ تالىپ، مۇھەممەدنىڭ ئاتا - بوۋىلىرىنىڭ دىنىنى تاشلاپ، يېڭى بىر دىنغا كىشىلەرنى دەۋەت قىلىپ يۈرگەنلىكىنى بىلسەن، بىز مۇھەممەدنىڭ بۇ ئىشىغا چىداپ تۇرالمايمىز. شۇڭلاشقا سەن مۇھەممەدنى بۇ ئىشتىن ياندۇرغىن، ياكى مۇھەممەدنى بىزگە تاپشۇرۇپ بەرگىن» دېيىشتى. ئەبۇ تالىپ ئۇلارنى يۇمشاق سۆز قىلىپ ياندۇردى. لېكىن پەيغەمبىرىمىزگە بۇ ھەقتە ھېچنەرسە دېمىدى. پەيغەمبىرىمىز بۇرۇنقىدەكلا ئۆز يولىنى داۋام قىلىۋەردى.

مۇشرىكلارنىڭ ئەبۇ تالىپنىڭ يېنىغا ئىككىنچى قېتىم كېلىشى

قۇرەيش كاتتىلىرى ئەبۇ تالىپنىڭ پەيغەمبىرىمىزنى توسمىغانلىقىنى بىلىپ، ئىككىنچى قېتىم يەنە ئەبۇ تالىپنىڭ يېنىغا بېرىپ: «ئى ئەبۇ تالىپ، سەن بىزنىڭ ئىچىمىزدە مويىسىپت، ئېتىبارلىق كىشىسەن، سەندىن مۇھەممەدنى

بۇ ئىشتىن چەكلەشنى تەلەپ قىلغان ئىدۇق، سەن قوبۇل قىلمىدىڭ، بىزنىڭ ئاتا - بوۋىلىرىمىزنى ۋە ئىلاھلىرىمىزنى ھاقارەتكە ئۇچراتمىغىن، بولمىسا مۇھەممەد ۋە سەن بىلەن ئۇرۇش قىلىمىز» دېيىشتى. ئەبۇ تالىپ ئۇلارنىڭ بۇ سۆزلىرىدىن ئىنتايىن ئىزا تارتتى. كېيىن پەيغەمبىرىمىزنى يېنىغا چاقىرىپ، مەزكۇر ئىشنى ئېيتىپ: «سەن ئۆزۈڭنى ساقلا، ماڭا كۆتۈرگىلى بولمايدىغان بۇنداق ئېغىر يۈكنى يۈكلىمە» دېدى. پەيغەمبىرىمىز ئەبۇ تالىپنىڭ بۇ سۆزىدىن ئۇنىڭ بۇندىن كېيىن ئىگە بولمايدىغانلىقىنى چۈشىنىپ: «مېنى بۇ ۋەزىپىدىن ياندۇرۇش ئۈچۈن، كۈنى ئوڭ تەرىپىمدە، ئاينى سول تەرىپىمدە قويسۇمۇ تاشلىمايمەن، ھاياتىمدىن ئايرىلساممۇ بۇ يولۇمدىن ئايرىلمايمەن» دېگەن مەزمۇندا جاۋاب بېرىپ، كۆزلىرىدىن تاراملاپ ياش ئاققان ھالدا چىقىپ كەتتى. ئەبۇ تالىپ ئۇنىڭ بۇ ئىرادىسىنى كۆرۈپ، ئۇنىڭغا شەپقىتى كېلىپ: «ئى مۇھەممەد، بېرىپ خالىغىنىڭنى سۆزلە، مەن ھاياتلا بولىدىكەنمەن سېنى قوغدايمەن» دېدى.

مۇشرىكلارنىڭ ئەبۇ تالىپنىڭ يېنىغا ئۈچىنچى قېتىم كېلىشى

قۇرەيش كاتتىلىرى ئەبۇ تالىپنىڭ پەيغەمبىرىمىزنى ھىمايە قىلىۋاتقانلىقىنى كۆرۈپ، نېمە قىلىشنى بىلەلمەي ھەيرانلىقتا قېلىشتى. چۈنكى ئەبۇ تالىپ مەككە شەھىرى ئىچىدە ئابىرۇبىلۇق، نوپۇزلۇق كىشى ئىدى. ئەگەر ئۇلار ئەبۇ تالىپ بىلەن ئۇرۇشىمىز دېسە، ئەبۇ تالىپنىڭ تەرەپدارى بولىدىغان بىرنەچچە قەبىلىلەر چىقىشى مۇقەررەر ئىدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلار ئۇرۇشۇپ قالسا، ئىككى ئارىدا زور قان تۆكۈلۈشىدىن قورقۇپ، مەسىلىنى ئىمكانقەدەر كېلىشىم بىلەن بىر تەرەپ قىلىش قارارىغا كېلىشتى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار ئۆز ئارا مەسلىھەتلىشىپ، قۇرەيش كاتتىلىرىدىن ۋەلىد ئىبنى مۇغىرەنىڭ ئوغلى ئەممانى ئېلىپ بېرىپ: «ئى ئەبۇ تالىپ، بۇ يىگىت قۇرەيش يىگىتلىرىنىڭ ئەڭ ئېسىل زادىسى، بىز بۇنى ساڭا بېرىيلى، ئۇنى ئۆزۈڭگە بالا قىلىۋالغىن، ئۇنىڭ ئورنىغا مۇھەممەدنى بىزگە بەرگىن، ئەمما مۇھەممەدكە باراۋەر كېلىدىغان يىگىت» دېيىشتى. ئەبۇ تالىپ بۇ ئىشتىن ئەجەبلىنىپ: «سىلەر ئەجەب قىزىق گەپ قىلىدىكەنسىلەر، مەن سىلەرنىڭ يىگىتلىرىنى بېقىپ، تەربىيەلەپ چوڭ قىلىمەن، سىلەر ئۇنىڭ ئورنىغا مېنىڭ ئوغلىمنى ئۆلتۈرىسىلەر، شۇنداقمۇ؟ بۇ پەقەت قاملاشمايدىغان ئىش» دەپ جاۋاب بەردى.

پەيغەمبىرىمىز قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭ دۈشمەنلىك قىلىشىغا قارىماي، مەسخىرە قىلىپ كۈلگۈچىلەرگە پەرۋاسز ھالدا ئاللاھ تەرىپىدىن بۇيرۇلغان ۋەزىپىسىنى ئورۇنلاشتا ئەسلا بخۇدلىق قىلماي، پۇرسەت تاپسىلا كىشىلەر توپلانغان يەرلەرگە بېرىپ، ئۇلارنى ئىسلامغا دەۋەت قىلاتتى. قۇرئان ئوقۇپ ئۇلارنىڭ قەلبىنى لەرزىگە سالاتتى. ھەج مەۋسۇمىدا ۋە ئۇككاز بازىرى تازا قىزىدىغان ۋاقىتلاردا، پۈتۈن ئەرەبلەرنى دەۋەت قىلاتتى. مۇتەئەسسەپ، نادان قۇرەيش ئەرەبلىرى ئۇنىڭغا پۈتۈن كۈچى بىلەن قارشىلىق كۆرسىتىپ، باشقا ئەرەب قەبىلىلىرىنى ئۇنىڭ گېپىنى تىڭشاماسلىققا ئۈندەيتتى. ئەمما ئىسلام نۇرى ئۇلارنىڭ دۈشمەنلىكىگە قارىماي، كۈنسىرى ئەتراپقا تارقىلاتتى.

ئابدۇ مەنناپ ئوغۇللىرىدىن ئەبۇ لەھەپتىن باشقا، بەنى ھاشىم بىلەن بەنى مۇتەللىپنىڭ ھەممىسى بۇ مەسىلىدە ئەبۇ تالىپنىڭ تەرىپىدە بولۇپ، بەنى ئابدۇ شەمس ۋە بەنى نەۋفەللەر قۇرەيش ئەرەبلىرىنىڭ تەرىپىنى ئالىدۇ. ئەبۇ

تالىپ پۈتۈن ئەرەبلەرنىڭ ئۆزلىرىگە دۈشمەنلىك قىلىشىدىن ساقلىنىش مەقسىتىدە، تەسىرلىك قەسىدىلەر بىلەن ئۆزلىرىنىڭ بەزى قۇرەيش ئەرەبلىرى تەرىپىدىن زۇلۇمغا ئۇچرىغانلىقىنى ئىپادىلەپ، ئەرەب كاتتىلىرىنىڭ كۆڭلىنى ئېلىشقا تىرىشاتتى. پەيغەمبىرىمىزنى ھاياتىدىن ئايرىلغانغا قەدەر قوغدايدىغانلىقىنى ئېيتاتتى. ئۇ ۋاقىتلاردا ئەرەبلەردە قەسەدە، شېئىر، بېيىتلارنىڭ تەسىرى ئىنتايىن زور ئىدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇ تالىپنىڭ ئوقۇغان قەسىدىلىرى ئەرەبلەرنى يۇمشىتىشتا زور رول ئوينىدى.

قۇرەيش مۇشرىكلىرى ئۇ تالىپنىڭ پەيغەمبىرىمىزنى ھىمايە قىلىشتىن ۋاز كەچمىگەنلىكىنى، ئەگەر پەيغەمبىرىمىزگە سۇيىقەست قىلىنسا مەيلى ئۇ تالىپ بولسۇن، مەيلى ئۇنىڭ تەرەپدارى بولغان بەنى ھاشىم ۋە بەنى مۇتەللىپ ئەرەبلىرى بولسۇن، ئۇلارنىڭ قوزغىلىپ كېتىشىنى ياخشى بىلگەنلىكى ئۈچۈن، ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنى كۈچ ئىشلىتىپ توسۇشقا جۈرئەت قىلالمىدى. لېكىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ دەۋىتىنى راۋاج تاپقۇزماسلىق ۋە ئۇنى ئەگەشكۈچىلىرىدىن ئايرىپ، يېتىم قالدۇرۇشقا مۇمكىن بولغان ئۇسۇللارنىڭ ھەممىسىنى قوللاندى. ئۇلار ساھابە كىرىملىرىنى كۆرگەنلىكى يەردە مەسخىرە قىلاتتى. ھىمايىسىز بولغان ساھابىلەرنى تۈرلۈك يوللار بىلەن ئازابلايتتى. پەيغەمبىرىمىزنى ھەر تۈرلۈك سۆزلەر بىلەن ئەيىبلەپ، خىلمۇ خىل تۆھمەتلەرنى توقۇپتتى. شائىر، كاھىن، سېھىرگەر، ساراڭ دېگەندەك چاپلىمىغان سۆزلىرى قالمىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ مەسخىرە ۋە تۆھمەتلىرىگە قارشى نازىل بولغان قۇرئان ئايەتلىرى بىلەن تەسەللى تېپىپ، ئۇلارنىڭ قىلمىشلىرىغا قىلچىمۇ پەرۋا قىلماي، جانابى ئاللاھقا تايىنىپ، ئۆز ۋەزىپىسىنى داۋاملىق ئىلگىرى سۈردى.

مەسخىرە قىلغۇچىلار

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئازار بېرىپ، ئۇنىڭغا جاپا سېلىشقا پۈتۈن قۇرەيش مۇشرىكلىرى قېتىلغان بولسىمۇ، لېكىن بەزىلىرى پەيغەمبىرىمىزگە غايەت دۈشمەن بولۇپ، پۈتۈن كۈچ - قۇۋۋىتىنى ئۇنىڭغا قارشى ئىشلەتتى. بۇلارنى شەرىئەت تىلى بىلەن ئېيتقاندا، «مۇستەھزىنۇن (مەسخىرە قىلغۇچىلار)» دېيىلىدۇ. بۇلارنىڭ ئىچىدىن ئەڭ ئەشەددىيىسى ئەبۇ جەھىل بولۇپ، ئۇ ھەر زامان پەيغەمبىرىمىزگە ئازار بېرەتتى. خۇسۇسەن پەيغەمبىرىمىز ناماز ئوقۇغىلى كەبىگە بارغاندا، ئۇنى كەبىدە ناماز ئوقۇتماسلىق ئۈچۈن قىلمىغان ئىشى قالمايتتى. بىر قېتىم ئەبۇ جەھىل قۇرەيش كاتتىلىرى بىلەن بىر يىغىلىشتا ئولتۇرۇپ: «مەن ئەمدى مۇھەممەدنىڭ بۇ ئىشىغا چىداپ تۇرالمايمەن، ئەتە مۇھەممەد كەبىگە كېلىپ، ناماز ئوقۇغاندا ئۇنى تاش بىلەن ئۇرۇپ يوقىتىمەن، سىلەر مېنى مەيلى ئابدۇ مەنناڧنىڭ ئوغۇللىرىغا تاپشۇرۇڭلار، مەيلى قوغداڭلار مەن بۇ ئىشنى چوقۇم قىلىمەن» دېدى. دېگەندەك ئەتەسى پەيغەمبىرىمىز كەبىگە كېلىپ، نامازغا تۇرغاندا ئەبۇ جەھىل چوڭ بىر تاشنى ئېلىپ، پەيغەمبىرىمىز تەرەپكە قاراپ ماڭدى، ئەتراپتىكى قۇرەيش كاتتىلىرى ئۇنىڭ نېمە قىلىدىغانلىقىنى بىلىش ئۈچۈن قاراپ تۇرۇشاتتى. ئەبۇ جەھىل پەيغەمبىرىمىزگە يېقىنلاشقاندا، قولدىكى تاشنى تاشلاپ، ئىنتايىن قورقۇپ، رەڭگى ئۆچكەن ھالدا ئارقىسىغا ياندى. ئەتراپتىكىلەر سوئال نەزىرى بىلەن: «ساڭا نېمە بولدى؟ سۆزۈڭدە تۇرمىدىڭغۇ؟» دېگەندەك ئۇنىڭغا قاراشتى. ئۇ: «مۇھەممەدكە يېقىنلاشقنىمدا، ئالدىمغا بىر ئەركەك

تۆگە چىقىپ، ماڭا ئېتىلىپ كەلدى، مەن شۇنىڭدىن قورقۇپ، ئارقامغا ياندىم» دېدى. بۇنىڭدىن باشقا پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئەبۇ جەھىل ئوتتۇرىسىدا يەنە مۇنداق بىر ۋەقە يۈز بەرگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ:

بىر ئادەمنىڭ ئەبۇ جەھىلدە ئېلىشى بولۇپ، ئۇزۇندىن بېرى ئاللاماي يۈرەتتى. ئۇ ئادەم بىر كۈنى قۇرەيش كاتتىلىرى توپلىنىپ، پاراڭلىشىۋاتقان يەرگە كېلىپ، ئۇلارغا ئەبۇ جەھىلدىن شىكايەت قىلىپ، ئۇنىڭدىن قەرزنى ئېلىپ بېرىشنى ئۆتۈندۈ. ئۇلار پۇرسەتنى غەنىمەت بىلىپ، «بىز ئەبۇ جەھىلدىن ھەققىڭنى ئېلىپ بېرەلمەيمىز، سەن مۇھەممەدنىڭ يېنىغا بار، ئۇ نوپۇز ئىگىسى، پۇلۇڭنى ئۇ ئېلىپ بېرەلەيدۇ» دەپ، ھەق ئىگىسىنى پەيغەمبىرىمىزگە ئەۋەتتۇ. ئۇلارنىڭ مەقسىتى پەيغەمبىرىمىزگە ئەبۇ جەھىلدىن دەشنامە يېگۈزۈش ئىدى. ھەق ئىگىسى پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا بېرىپ، ياردەم تەلەپ قىلغاندا، پەيغەمبىرىمىز ھېچبىر سۆز قىلماستىن، ئۇ ئادەم بىلەن بىرگە ئەبۇ جەھىلنىڭ ئۆيىگە بېرىپ ئىشىكىنى چىكىدۇ، ئەبۇ جەھىل چىقىپ ئىشىكىنى ئاچىدۇ ۋە پەيغەمبىرىمىزنى كۆرۈپ، رەڭگى ئۆچۈپ كېتىدۇ. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا: «بۇ ئادەمنىڭ ھەققىنى قايتۇرغىن» دېگەندە، ئۇ لام - جىم دېيەلمەي، ئۇ ئادەمنىڭ پۇلىنى بېرىدۇ.

مەسخىرە قىلغۇچىلارنىڭ كاتتىلىرىدىن يەنە بىرى ئەبۇ لەھەب ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ تاغىسى بولسىمۇ، ئۇنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە بولغان ئۆچمەنلىكىگە گەپ توغرا كەلمەيتتى. ئەبۇ لەھەب پەيغەمبىرىمىزگە قوشنا بولغانلىقتىن، ھەر قېتىم ئۇنىڭ ئۆيىنىڭ ئىشىكىگە نىجاسەت سۈركەپ قوياتتى. پەيغەمبىرىمىز شىكايەت قىلسا، قاتتىق گەپ قىلىپ ئازار بېرەتتى. ئەبۇ لەھەبنىڭ ئايالى ئۇمى جەمىل بولسا ئېرىدىنمۇ ئۆتۈپ كەتكەن ئەشەددىي دۈشمەن ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىز ھەققىدە ئاياللار ئارىسىدا پىتنە - ئىغۋا تارقىتاتتى. ئۇلار ھەققىدە «تەبەت» سۈرىسى نازىل بولغاندا، ئۇلارنىڭ ئۆچمەنلىكى تېخىمۇ ئېشىپ كەتكەن ئىدى.

مەسخىرە قىلغۇچىلارنىڭ يەنە بىرى ئۇقبە ئىبنى ئەبى مۇئىت بولۇپ، بۇمۇ ئەبۇ لەھەبكە ئوخشاش پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆيىنىڭ ئىشىكىگە نىجاسەت سۈركەپ قوياتتى ۋە پەيغەمبىرىمىزنى كۆرسە مەسخىرە قىلاتتى. بىر كۈنى پەيغەمبىرىمىز كەبىنىڭ يېنىدا ئىبادەت قىلىۋاتقاندا، ئۇ پەيغەمبىرىمىزنى كۆرۈپ، دەرھال كىيىمنى چىقىرىپ پەيغەمبىرىمىزنى يۆگەپ بوغۇۋالغاندا، ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق كېلىپ پەيغەمبىرىمىزنى قۇتقۇزغان ئىدى. يەنە بىر كۈنى پەيغەمبىرىمىز كەبىدە ناماز ئوقۇۋاتقاندا، ئەبۇ جەھىلنىڭ ئىشارىتى بىلەن ئۇقبە يېڭى سوبۇلغان تۆگىنىڭ ئۈچەي - قارنىنى ئېلىپ كېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ سەجدىدىكى ھالىتىدە ئۈستىگە ئارتىپ قويغان. ئەتراپتا ساھابە كىراملار بولغان بولسىمۇ، ئۇلاردىن ھېچبىرى كېلىپ، ئۇنى ئېلىۋېتىشقا جۈرئەت قىلالمىغان. پەيغەمبىرىمىز ھەرىكەت قىلماي سەجدىدە تۇرىۋەرگەن. كېيىن ھەزرىتى پاتىمە ئانىمىز كېلىپ، نىجاسەتنى ئېلىپ تاشلىغان. پەيغەمبىرىمىزنىڭ سەجدىدىن تۇرۇپ، مەزكۇر كىشىلەرنىڭ ئىسمىنى ئاتا پۇرۇش دۇئا قىلغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ. ئۇقبە پەيغەمبىرىمىزنى كۆرسە تۈكۈرۈپ ئۆتۈش، پېشانىسىگە ئۇرۇپ مەسخىرە قىلىشتەك ئەسكىلىكلەرنى قىلىشتىن تارتىنمايتتى.

مەسخىرە قىلغۇچىلارنىڭ يەنە بىرى ۋەلىد ئىبنى مۇغىرە بولۇپ، ئۇ قۇرەيش كاتتىلىرىدىن ئىدى. ئۇ بىر قېتىم پەيغەمبىرىمىزدىن قۇرئان ئاڭلاپ، ئىنتايىن تەسىرلىنىدۇ. ئۇ ئۆزىنىڭ تەسىرلەنگەنلىكىنى قەۋمىگە سۆزلەپ بېرىپ، مۇنداق دەيدۇ: «مەن مۇھەممەدتىن بىر سۆز ئاڭلىدىم، ئۇ سۆز ئىنساننىڭ سۆزى ئەمەس، جىننىڭ

سۆزىگىمۇ ئوخشىمايدۇ. مۇھەممەدنىڭ بۇ ئىشى پات يېقىندا تەرەققىي قىلىدۇ. «ۋەلىدىنىڭ ئۇرۇق - تۇغقانلىرى ئۇنىڭ بۇ سۆزلىرىنى ئاڭلاپ، ئۇنىڭ مۇسۇلمان بولۇپ قېلىشىدىن ئەنسىرەشكە باشلايدۇ. ئەبۇ جەھىل بۇنى ئاڭلاپ مۇغىرەگە قاتتىق گەپ قىلىدۇ. ۋەلىد قىزىپ كېتىپ، «سىلەر مۇھەممەدنى ساراڭ دەيسىلەر، ئۇنىڭ ساراڭدەك بىرەر ھەرىكىتىنى كۆردۈڭلارمۇ؟ ئۇنى كاھىن دەيسىلەر، ئۇنىڭ كاھىنلىق ئۆگەنگىنىنى كۆردۈڭلارمۇ؟ ئۇنى شائىر دەيسىلەر، ئۇنىڭ بىرەر قېتىم شېئىر ئوقۇغانلىقىنى ئاڭلىدىڭلارمۇ؟» دېگەندە، ئەبۇ جەھىل تۇرۇپ كېتىپ: «ياق كۆرمىدۇق، ئاڭلىمىدۇق» دەيدۇ. ئاندىن كېيىن ئەبۇ جەھىل ۋەلىد ئىبنى مۇغىرەگە قاراپ تۇرۇپ: «ئۇنداقتا سەن مۇھەممەدنى نېمە دەپ بىلىسەن؟» دېگەندە، ۋەلىد بىر ئاز ئويلىنىۋالغاندىن كېيىن: «مۇھەممەد بولسا بىر سېپىرگەر. كۆرمەمسەن، ئۇ ئېرى بىلەن ئايالىنىڭ ئارىسىنى، بالىسى بىلەن ئاتا - ئانىسىنىڭ ئارىسىنى ئايرىپ بولدى دېگەن.» مۇددەسس سۈرىسىدىكى: «(ئى مۇھەممەد!) مەن تەنھا ياراتقان كىشىنى (يەنى ۋەلىد ئىبنى مۇغىرەنى) ماڭا قويىۋەت.» «ئۇنى مەن سەقەرگە (يەنى دوزاخقا) سالغىمەن.» نۇن سۈرىسىدىكى: «قەسەمخور، پەس ئادەمگە (يەنى ۋەلىد ئىبنى مۇغىرەگە) ئىتائەت قىلمىغىن» دېگەن يەردىن باشلاپ «ئۇنىڭ بۇرنىنى داغلاپ بەلگە سالغىمىز» دېگەن يەرگىچە بولغان بىر نەچچە ئايەت شۇ ۋەلىد ئىبنى مۇغىرە ھەققىدە چۈشۈرۈلگەن دەپ رىئايەت قىلىنىدۇ.

مەزكۇر ئادەملەردىن باشقا ئەسۋەد ئىبنى يەغۇس، ئاس ئىبنى ۋائىل، ئەسۋەد ئىبنى مۇتەللىپ، نەزىر ئىبنى ھارس قاتارلىق كىشىلەر پەيغەمبىرىمىز ۋە ساھابە كىرىمىمىزنى مەسخىرە قىلىشتا چېكىدىن ئاشقانلاردىن ئىدى. جانابى ئاللاھنىڭ ئۇلار ھەققىدە چۈشۈرگەن سۈرە ھىجرىدىكى: «سېنى مەسخىرە قىلغۇچىلارغا بىز چوقۇم تېتىتىمىز» دېگەن 95 - ئايىتى بەدەر ئۇرۇشىدا رېئاللىققا ئايلىنىپ، ئۇلارنىڭ تولىسى شۇ ئۇرۇشتا ئۆلتۈرۈلدى. بەزىسى ئېغىر كېسەل بىلەن ھاياتىدىن ئايرىلدى. قۇرەيش مۇشرىكلىرى پەيغەمبىرىمىزگە ئازار بېرىپ، ئۆچمەنلىك قىلغاندەك ساھابە كىرىمىمىزنى قىلمىغىنى قالمىدى. بولۇپمۇ ئىگە - چاقسىز، يوقسۇل ساھابىلەرگە ئىنسان تەسۋىرلىگۈسىز ئازابلارنى سالدى. مۇشرىكلارنىڭ ئۇلارنى ئازابلىشىدىكى غەرىزى ئۇلارنى ئىسلامدىن ۋاز كەچتۈرۈش ئىدى. ھەقىقەتنى تېپىپ، ئىمان نۇرى دىلدا يىلتىز تارتقان كىشى ئۇلارنىڭ مەسخىرە قىلىشى بىلەن ياكى ئازاب قامچىسىنى ياغدۇرۇشى بىلەن ئىماندىن ۋاز كېچەمدۇ...؟ ساھابە كىرىمىمىزنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە ئەگىشىشى يۈز - ئابروى قازىنىش، مال - مۈلۈككە ئېرىشىش ياكى مەنسەپ تۇتۇش ئۈچۈن ئەمەس ئىدى. بىر قېتىم ھەقىقەت شارابىدىن ئىچىپ، لەززەت ئالغان كىشى ھەر قانچە مۇشەققەت تارتسىمۇ، ئەلۋەتتە باتلىغا مايىل بولمايدۇ. نەچچە ۋاقىتتىن بېرى تاش ۋە ياغاچتىن ئۆزلىرى ياسىۋالغان لات، مانات، ئۇززا ۋە ھۇبەل قاتارلىق ھېچبىر پايدىسى ياكى زىيىنى يوق نەرسىلەردىن پايدا - زىيان كۈتۈپ، ئۇلارغا چوقۇنۇپ كەلگەن باتىل ئېتىقادىدىن قۇتۇلغان كىشى يەنە شۇ ئەخمەقلىققە قايتامدۇ...؟! بۇ سەۋەبتىن مۇشرىكلارنىڭ ئۇلارغا قىلغان زۇلۇم، دەشەم، ئازابلىرى ئۇلارغا ئەسلا تەسىر كۆرسىتەلمىدى. ئەكسىچە ئۇلارنىڭ ئېتىقادىنى تېخىمۇ چىڭىتىپ، ئىمانىنى زىيادىلەشتۈردى. ئۇلار تارتقان جاپا، كۆرگەن زۇلۇم ۋە يەتكەن بالا - مۇسەبەتلەرگە سەبىر قىلغانلىقى ئۈچۈن، جانابى ئاللاھنىڭ جەننەت بىلەن بەرگەن بىشارىتىگە ئېرىشىپ، دۇنياغا يولباشچى بولۇپ، ئاللاھنىڭ: «بىز زېمىندا بوزەك قىلىنغانلارغا مەرھەمەت قىلىشنى ئىرادە قىلىمىز. ئۇلارنى يول باشلىغۇچىلاردىن قىلىشنى،

(ئۇلارنى پىرگەۋن ۋە ئۇنىڭ قەۋمىنىڭ مۈلكىگە) ۋارىس قىلىشنى ئىرادە قىلىمىز» دېگەن ئايەت كەرىمىسىنىڭ تاجىنى كىيىدى.

ئازاب ئاستىدا قالغان ساھابىلەر

مۇشرىكلاردىن قاتتىق ئەزىيەت كۆرگەن كىشىلەرنىڭ بىرى ھەزرىتى بىلال ئىدى. ئۇزات ئۇمەييە ئىبنى خەلەپنىڭ قولى ئىدى. ئۇمەييە ئۇ زاتنىڭ بويىغا ئارغامچا سېلىپ بالىلارغا بېرەتتى. بالىلار بۇ زاتنى ئات ئېتىپ ئوينىيىتى. ئۇزات ئەسلا قارشىلىق كۆرسىتەلمەيتتى. ئۇمەييە ئۇ زاتنى كۈن تازا تىكلەنگەندە، قىزىق قۇمغا كۆينەكسىز ياتقۇزۇپ، ئۈستىگە تاش ئېلىپ قويۇپ، «سەن مۇشۇ ھالىتىڭ بىلەن ئۆلسەن، ياكى مۇھەممەدكە قارشى چىقىپ، لات ۋە ئۇززاغا ئىبادەت قىلىپ، جېنىڭنى قۇتقۇزۇپ قالسىەن» دەيتتى. ھەزرىتى بىلالنىڭ جاۋابى «ئەھەد (ئاللاھ بىر)» دېيىشتىن باشقا بولمايتتى. شۇ تەرىقىدە ئازابلىنىۋاتقان بىر كۈنى ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق كېلىپ قالىدۇ ۋە ئۇمەييەنىڭ ھەزرىتى بىلالغا قىلىۋاتقان بۇ قاتتىق ئازابغا چىداپ تۇرالمىي: «ئى ئۇمەييە، قاچانغىچە بۇ مىسكىنى ئازابلايسەن؟ ئاللاھتىن قورقماسەن؟» دەيدۇ. ئۇمەييە بۇنى ئاڭلاپ: «ئۇنى سەن ئازدۇردۇڭ، ئۇنىڭغا شەپقەت قىلىشنى خاھلىساڭ، ئۇنى سېتىۋېلىپ قۇتقۇز» دەيدۇ. شۇنىڭ بىلەن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق ھەزرىتى بىلالنى سېتىۋېلىپ، ئازات قىلىدۇ. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىقنىڭ ئازابتىن قۇتۇلدۇرۇش ئۈچۈن سېتىۋېلىپ ئازات قىلىۋەتكەن كىشىلىرى كۆپ، مەسىلەن: ھەزرىتى بىلالنىڭ ئانىسى ھەمامە، ئامىر ئىبنى پۇھەيرە، ئەبۇ پۇكەييە قاتارلىق بىرنەچچە كىشىلەر ئۇ زاتنىڭ ئازات قىلغان كىشىلىرىدۇر. ئامىر ئىبنى پۇھەيرە شۇ قەدەر ئازابلانغان ئىدىكى، ئاخىرىدا بەرداشلىق بېرەلمەي، ئاغزىدىن نېمە چىققانلىقىنى بىلمەي قالاتتى. زەننەزە دېگەن ئايال ئازابنىڭ دەستىدىن كۆزى كۆرمەس بولۇپ قالغان بولسىمۇ، يەنىلا ئىمانىدىن يانمىغان ئىدى. ئەبۇ جەھىل مەزكۇر ئاجىز كىشىلەرنى ھەقىقەت كۆرۈپ «مۇھەممەدنىڭ دىنىغا ئەگەشكەن كىشىلەرگە تەئەججۇپلەنمەمسىلەر؟ ئەگەر مۇھەممەدنىڭ دىنى ھەق بولدىغان بولسا، شۇ ئاجىز - يوقسۇللاردىن ئىلگىرى بىز ئەگەشمەمدۇق؟ ھەقىقەتنى، راست يولنى بىزدىن ئىلگىرى زەننەزە تاپامدۇ؟» دەيتتى. ئۇ بۇ سۆزى بىلەن پەيغەمبىرىمىزنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە داغ تەككۈزۈمەكچى بولاتتى. بۇ بەتەخت، پەيغەمبىرىمىزگە ئەگەشكەن كىشىلەرنىڭ مال - مۈلۈك ئىگىلىرى ئەمەسلىكىنى، ھوقۇق - مەنسىپى يوقلىقىنى ياكى نوپۇزلۇق كىشىلەردىن بولمىغانلىقىنى، پەيغەمبىرىمىزنىڭ توغرا يولدا ئەمەسلىكىگە دەلىل قىلاتتى. ئەبۇ جەھىل بۇنى بىلمەيدىغان كىشىلەردىن ئەمەس ئىدى. لېكىن ئۇ چوڭچىلىق قىلىپ، ئۆزىنىڭ بايلىقىنى، نوپۇزىنى ئىشلىتىپ، مۇسۇلمانلارغا ئۆز كۈچىنى كۆرسىتىش ئۈچۈن شۇنداق قىلاتتى.

ئاللاھ يولىدا ئازابلانغان كىشىلەردىن يەنە ئەمىمىر ئىبنى ياسىر ۋە ئۇنىڭ ئاتا - ئانىسى بار ئىدى. ئۇلار ئازابلىنىۋاتقاندا پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا: «ئى ياسىر ئائىلىسى! سەبىر قىلىڭلار، سىلەرنىڭ بارىدىغان پېرىڭلار جەننەت. ئى پەرۋەردىگارم! ياسىر ئائىلىسىنى مەغپىرەت قىلغىن!» دەپ دۇئا قىلغان ئىدى. ئەمىمىرنىڭ ئاتا - ئانىسى ئازاب ئاستىدا ئۆلۈپ كېتىدۇ. ئەمما ھەزرىتى ئەمىمىر ئازابقا بەرداشلىق بېرەلمەي كۆپىرى سۆزىنى سۆزلەپ سالىدۇ. بۇنى ئاڭلىغان ساھابە كىرىمىلەر پەيغەمبىرىمىزگە ھەزرىتى ئەمىمىرنىڭ كۆپىرى سۆزىنى دېگەنلىكىنى

ئېيتىپ: «ئەمما ئىماندىن چىقتى» دېيىشكەندە، پەيغەمبىرىمىز: «ياق، ئەمما ئىماندىن چىققىنى يوق، ئۇ بېشىدىن ئايىغىغىچە ئىمان بىلەن تولغان» دېگەن ئىدى.

ئازابقا ئۇچرىغان كىشىلەرنىڭ ئىچىدە يەنە ھەزرىتى خەبىبمۇ بار بولۇپ، ئۇ زات جاھىلىيەت دەۋرىدە ئەسىرگە چۈشۈپ قالغان بىر تۆمۈرچى ئىدى. پەيغەمبىرىمىز پەيغەمبەر بولۇشتىن ئىلگىرى ھەر زامان ئۇنىڭ يېنىغا بېرىپ، پاراڭلىشىپ ئولتۇرۇپ كېلەتتى. پەيغەمبىرىمىز پەيغەمبەرلىك بىلەن مۇشەررەپ بولغاندا، ئۇ زات پەيغەمبىرىمىزگە ئەگىشىپ مۇسۇلمان بولىدۇ. ئۇ زاتنىڭ خوجايىنى بىر ئايال بولۇپ، ئۇ ئايال تۆمۈرنى قىزىتىپ، ھەزرىتى خەبىبىنىڭ دۈمبىسىگە ياقىتتى. ئۇ زات بىر كۈنى پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا كېلىپ ئۆزىنىڭ دەردىنى تۆكۈپ، پەيغەمبىرىمىزدىن ئازابتىن قۇتۇلۇشقا دۇئا تەلەپ قىلىدۇ. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا تەسەللى بېرىپ: «سىلەردىن ئىلگىرىكى قەۋملەرنىڭ تارتقان ئازابى بۇنىڭدەك ئەمەس ئىدى. ئۇلارنىڭ بەزىسى تۆمۈر تاغاق بىلەن تارالغان بولسا، بەزىسى باشتىن ئايىغىغىچە ھەرە بىلەن تىلىنىپ، ئىككى پارچە قىلىناتتى. شۇنداقتىمۇ ئۇلار يەنىلا ئىماندىن قايتىمىغان ئىدى. بۇ دىن بىر كۈنى چوقۇم كۈچلىنىدۇ. غەم - ئەندىشە ۋە تەشۋىشلەر تۈگەپ، خاتىرجەملىك كېلىدۇ. بىر ئادەم سەنئادىن ھەزرەتتە تىكىچە ئۆزى يالغۇز، غەم - ئەندىشىسىز سەپەر قىلىش ئىمكانىيىتىگە ئېرىشىدۇ» دەيدۇ. پەيغەمبىرىمىز بۇ سۆزىنى دەپ، مەلۇم مەزگىلدىن كېيىن دەۋرە قە پۈتۈن ئەرەب يېرىم ئارىلى خاتىرجەملىك ۋە ئادالەتنىڭ مەركىزى بولىدۇ.

مۇشرىكلارنىڭ ئەزىبىتىدىن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىقتەك مەرتىۋە ئىگىسى بولغان زاتمۇ چەتتە قالمىغان ئىدى. بۇ زاتقا بولغان كۆپىنچە ئەزىبەت «پەيغەمبەرگە ياردەم قىلدىڭ، نۇرغۇن كىشىلەر سېنىڭ سەۋەبىڭ بىلەن مۇسۇلمان بولۇپ كەتتى» دېگەندەك سەۋەبلەر تۈپەيلىدىن بولاتتى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق مۇشرىكلارنىڭ ئەزىبىتى چىكىدىن ئاشقاندا، ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلىش نىيىتى بىلەن مەككىدىن چىقىپ، بىر يەرگە كەلگەندە، قارە قەبىلىسىنىڭ باشلىقى ئىبنى دۇغىنە ئۇچراپ نەگە كېتىۋاتقانلىقىنى سورايدۇ. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق «قۇرەيش مۇشرىكلارنىڭ ئازار ۋە كۈلپەتلىرىگە چىدىيالماي، ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلىپ چىقتىم» دەيدۇ. ئىبنى دۇغىنە: «ئى ئەبۇ بەكرى! سەن بېقىم، يېتىملەرگە ياردەم قىلىسەن، سەن - رەھىم قىلىسەن، بالا - مۇسبەت يەتكەن كىشىگە ياردەم قىلىسەن، سەندەك بىر كىشىنىڭ شەھەردىن چىقىرىلىشى ھەقىقەت ئەمەس. مەن سېنى ھىمايەمگە ئالىمەن» دەپ مەككىگە قايتۇرۇپ كېلىدۇ. ئۇلار مەككىگە قايتىپ كەلگەندىن كېيىن، ئىبنى دۇغىنە قۇرەيش كاتىبلىرىنىڭ ئۆيىگە بىر - بىردىن بېرىپ، ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىقنى ئۆز ھىمايىسىگە ئالغانلىقىنى ئېيتىدۇ. ئىبنى دۇغىنە تەسىرى چوڭ، كاتتا كىشى بولغانلىقى ئۈچۈن، قۇرەيش كاتىبلىرىدىن ھېچبىرى ئۇنىڭ سۆزىنى رەت قىلالماي پەقەت، ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىگە ئۆز ئۆيىدىلا ئىبادەت قىلىش، قۇرئاننى ئاشكارا ئوقۇماسلىقتەك ئىشلارنى ئېيتىپ قويۇشنى تەلەپ قىلىدۇ. ئىبنى دۇغىنە بۇ ئىشلارنى ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىگە ئېيتىدۇ. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى بىر مەزگىل بۇ شەرتلەرگە رىئايە قىلالىغان بولسىمۇ، كېيىن ئۆيىنىڭ ئالدىغا بىر مەسجىد سېلىپ، شۇ مەسجىد ئەبۇ بەكرى ئىبادەت قىلىپ، ئاشكارا قۇرئان ئوقۇشقا باشلايدۇ.

ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق قۇرئاننى ئىنتايىن تەسىرلىك ئوقۇيتتى ۋە قۇرئان ئوقۇۋېتىپ يىغلاپ كېتەتتى. مۇشرىكلارنىڭ ئاياللىرى ۋە بالا - چاقىلىرى بۇ زاتنىڭ يېنىغا كېلىپ قۇرئان تىڭشايتتى. بۇنى كۆرگەن

سېنىڭ پىكرىڭنى ئالماي ھېچبىر ئىش قىلىنمىسۇن. ئەگەر پادىشاھ بولۇش بولسا، بىز سېنى پادىشاھ قىلالىي، ياكى بۇ ئىشنىڭ جىن - شەيتان تەرىپىدىن بولۇپ، ئۇنى قايتۇرۇشقا قادىر بولالمىغان بولساڭ، سېنى بىز داۋالاپ ساقايتايلى» دەيدۇ. پەيغەمبىرىمىز بۇنى ئاڭلاپ: «ئى ئۆتتە! سۆزۈڭ تۈگىدىمۇ؟» دېگەندە، ئۆتتە: «تۈگىدى» دەيدۇ. پەيغەمبىرىمىز: «ئۇنداق بولسا مېنىڭ سۆزۈمنى ئاڭلا» دەپ قۇرئان كەرىمدىكى فۇسسەلەت سۈرىسىنى باشلاپ ئون، ئون بىر ئايەت ئوقۇغاندىن كېيىن، ئۆتتە ئۇنىڭ ئاغزىنى تۇتۇۋېلىپ: «ئۇرۇق - تۇغقانچىلىقىمىزنى دەپ بولسىمۇ توختا» دەيدۇ. شۇنىڭ بىلەن ئۆتتە نەتىجىسىز قايتىپ، مۇشرىكلارنىڭ يېنىغا بارغاندا ئۇلار نەتىجىنى سورىدايۇ. ئۆتتە قەسەم قىلىپ تۇرۇپ: «مەن مۇھەممەدتىن بىر سۆز ئاڭلىدىم، ئۇ سۆزدەك بىر سۆزنى ئاڭلاپ باقمىغان ئىدىم، قەسەم قىلىپ ئېيتىمەنكى، مەن مۇھەممەدتىن ئاڭلىغان ئۇ سۆز شېئىر ئەمەس، كاھىنلىقتىنمۇ ئەمەس، سېھىرگەرلىكتىنمۇ ئەمەس. ئى قۇرەيشلەر! سۆزۈمنى ئاڭلاڭلار! مۇھەممەدنى ئۆز دىنى بىلەن قويۇپ بېرەيلى، ئۇنىڭ بىلەن ئىشىمىز بولمىسۇن، ئاللاھ بىلەن قەسەم قىلىپ ئېيتىمەنكى، مۇھەممەدتىن مەن ئاڭلىغان سۆز چوقۇم بىر نەتىجە بېرىدۇ، ئۇ سۆز بىكار سۆز ئەمەس. سىلەر مۇھەممەدنى يوقىتىپ، ئۇنىڭ ھۆددىسىدىن چىقالمايسىلەر» دېگەندە، ئۇلار ئۆتتەگە: «مۇھەممەد ساڭا سېھىرى قىپتۇ» دېيىشتى.

مۇشرىكلار مەزكۇر ۋەقەدىن كېيىن پەيغەمبىرىمىزگە: «سەن بىزنىڭ دىنىمىزغا شېرىك بول، بىز سېنىڭ دىنىڭغا شېرىك بولايلى! ھەر ئىككى دىن تاشلىنىپ قالمىسۇن» دېگەندە، ئاللاھ تەرىپىدىن «ئى مۇھەممەد! سېنى بۇتلارغا چوقۇنۇشقا ئۈندىگۈچى كاپىرلارغا) ئېيتىنكى، «ئى كۇپىپارلار! سىلەر چوقۇنۇۋاتقان بۇتلارغا مەن چوقۇنمايمەن. سىلەرمۇ مەن ئىبادەت قىلىۋاتقان ئاللاھقا ئىبادەت قىلمايسىلەر» دېگەن كافرۇن سۈرىسى نازىل بولدى. شۇنىڭ بىلەن كاپىرلارنىڭ بۇنىڭدىنمۇ ئۈمىدى ئۈزۈلۈپ، پەيغەمبىرىمىزدىن قۇرئان كەرىمدىكى كاپىرلار ھەققىدە نازىل بولغان ئايەتلەرنى ئېلىۋېتىشنى ياكى ئۇلارنىڭ بۇتلارنى، ئاتا - بوۋىلىرىنى سۆكەيدىغان باشقا بىر قۇرئان ئېلىپ كېلىشنى تەلەپ قىلدى. جانابى ئاللاھ ئۇلارنىڭ بۇ سۆزلىرىگە جاۋابەن: «(ئى مۇھەممەد! سەن ئۇلارغا) مەن ئۇنى ئۆزۈمچە ئۆزگەرتەلمەيمەن، مەن پەقەت ماڭا قىلىنغان ۋەھىيىگە ئەمەل قىلىمەن» دېگەن» دېگەن يۇنۇس سۈرىسىنىڭ 15 - ئايىتىنى نازىل قىلدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قۇرەيش مۇشرىكلىرىدىن بولغان بىر نەچچە كىشىگە ئىسلام دىنىنى چۈشەندۈرۈپ نەسەت قىلىۋاتقاندا، ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇم كېلىپ، ئۇنىڭ سۆزىنى بۆلۈپ، سوئال سورىغىلى تۇردى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنى ئىمانغا كېلىپ قالارمىكىن دېگەن ئۈمىد بىلەن، ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇمنىڭ سۆزىگە قۇلاق سالمىدى ۋە ئۇلارغا ۋەز - نەسەت قىلىشنى داۋاملاشتۇرغاچ، ئابدۇللاھقا: «بۇلار بىلەن مەشغۇل بولۇۋاتقىنىمنى ئۇقمىدىڭمۇ؟» دېگەندەك قىلىپ، چىرايىنى تۈردى. بۇ سەۋەبتىن جانابى ئاللاھ ئەبەسە سۈرىسىنىڭ «يېنىغا ئەمەل كەلگەنلىكى ئۈچۈن (پەيغەمبەر) تەرنى تۈردى ۋە يۈزىنى ئۇرۇۋالدى. (ئى مۇھەممەد!) نېمە بىلىسەن؟ (بەلكى) ئۇ (سەندىن ئالغان مەرىپەت بىلەن گۇناھلىرىدىن) پاكلىنىشى مۇمكىن ياكى ۋەز - نەسەت ئاڭلاپ، ئۇنىڭدىن پايدىلىنىشى مۇمكىن. ئۆزىنى (ئىماندىن) بەھاجەت ھېسابلايدىغان ئادەمگە كەلسەك، سەن ئۇنىڭغا يۈزلىنىسەن (يەنى ئۇنىڭغا قۇلاق سېلىپ، تەبلىغ قىلىشقا كۆڭۈل بۆلسەن).

ئۇ(كۆپرەدىن، گۇناھلاردىن) پاكلايمسا ساڭا نېمە زىيىنى. سەندىن مەرىپەت تىلەپ، ئاللاھتىن قورققان ھالدا يۈگۈرۈپ كەلگەن كىشىگە كەلسەك، سەن ئۇنىڭغا قارىماي قويسەن» دېگەن 10 - ئايىتىگىچە بولغان ئايەتلەرنى نازىل قىلدى. بۇ ۋەقە بولۇپ ئۆتكەندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز ھېچقانداق ئاجىز كىشىگە چىرايىنى تۈرۈپ قارىمىدى. ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇم پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا قاچان كەلسە، ئۇ: «ئاللاھ ماڭا ئۇنىڭ ھەققىدە كايىغان كىشى كەلدى» دەپ، ئۇنى قىزغىن قارشى ئالاتتى. مانا بۇ ۋەقەنى مۆمىنلەر كۆز ئالدىغا كەلتۈرۈپ، ئۇنىڭدىن ئىبرەت ئېلىشى لازىم. بولۇپمۇ ئاجىز، يوقسۇل كىشىلەر بىلەن بىللە بولۇشتىن نومۇس قىلىدىغان ئالىم - ئۆلىمالىرىمىز، باي - كاتتىلىرىمىز ئىبرەت ئېلىپ، تەكەببۇرلۇق، مەنمەنچىلىك قىلىشلىرىنى تاشلىشى لازىم.

مۇشرىكلارنىڭ پەيغەمبىرىمىزدىن مۆجىزە تەلەپ قىلىشى

پەيغەمبىرىمىز مۇشرىكلارنىڭ ئوتتۇرىغا قويغان تەلەپلىرىدىن ھېچبىرىنى قوبۇل قىلمىغاندىن كېيىن، ئۇلار باشقا بىر ئىشكىدىن كىرىپ بېقىشنى ئويلاپ، ئىنساننىڭ قولىدىن كەلمەيدىغان ئىشلارنى تەلەپ قىلىش بىلەن ئۇنى يەرگە قارىتىمىز دەپ، ئۇنىڭدىن مۆجىزە كۆرسىتىشنى تەلەپ قىلىپ: «ئى مۇھەممەد! ئەگەر سېنىڭ پەيغەمبەرلىكىڭ راست بولىدىغان بولسا، بىزگە ئايىنى ئىككى پارچە قىلىپ كۆرسەت» دېيىشتى. جانابى ئاللاھ پەيغەمبىرىمىزگە بۇ مۆجىزىنى بېرىپ، ئايىنى ئىككى پارچە قىلىپ كۆرسىتىپ بەردى. پەيغەمبىرىمىز: «ئەنە قاراڭلار، كۆرۈڭلار» دېدى.

بۇ ۋەقەنى ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇد رىۋايەت قىلىدۇ. ئۇ زات ئاۋۋال مۇسۇلمان بولغان كىشىلەردىن بولۇپ، مەزكۇر ۋەقە بۇ زاتتىن بىر نەچچە خىل يول بىلەن رىۋايەت قىلىندۇ. بۇ ۋەقە يەنە ئابدۇللاھ ئىبنى ئابباس، ئەنەس ئىبنى مالىك، ھۇزەييە ئىبنى يەمانى، جۇبەير ئىبنى مۇتئىم ۋە ئۇلاردىن باشقا بىر نەچچە ساھابە كىرىمىدىن رىۋايەت قىلىندۇ. ئەمما، بۇخارى ۋە مۇسلىمدا ئىبنى مەسئۇد، ئىبنى ئابباس ۋە ئەنەس ئىبنى مالىكلاردىن رىۋايەت قىلىندۇ.

دېمەك، بۇ ۋەقەنىڭ ئاساسى ئىشەنچلىك، راۋىلىرى مەشھۇر بولغانلىقى ئۈچۈن «ئىبنى ئابباس ئۇ ۋاقىتتا كىچىك تۇرسا، ئەنەس ئىبنى مالىك مەدىنىدە تۇرسا، ئۇلار بۇ ۋەقەنى قانداق رىۋايەت قىلىدۇ؟» دەپ بۇ ھادىسنىڭ يۈز بەرگەنلىكىگە شەك قىلىش توغرا ئەمەس. چۈنكى ئۇلار شۇ ۋەقەدە ھازىر بولغان كىشىدىن ياكى پەيغەمبىرىمىزدىن ئاڭلاپ، ئاندىن رىۋايەت قىلغان. ھەدىس ئالىملىرى، بولۇپمۇ ئىمام بۇخارى ۋە ئىمام مۇسلىمدەك مۇھەددىسلەر بۇ ھەدىسنى قوبۇل قىلىپ، رىۋايەت قىلغان. جۇمھۇر تەپسىرچىلەر «قىيامەت يېقىنلاشتى. ئاي يېرىلدى» دېگەن قەمەر سۈرىسىنىڭ 1 - ئايىتىنى شۇ ھادىسگە باغلاپ تەپسىر قىلىدۇ. شۇڭا بۇ ۋەقەنىڭ يۈز بەرگەنلىكىدە شەك قىلىشقا ھېچقانداق يول يوق. چۈنكى بۇ ۋەقەنىڭ قۇرئان، ھەدىس ۋە دىننىڭ ئاساسىغا زىت كېلىدىغان ھېچبىر تەرىپى يوق.

مۇشرىكلار مەزكۇر مۆجىزىنى كۆرگەندىن كېيىن، ئۇلارنىڭ بەزىسى «ئەبۇ كەبەشەنىڭ ئوغلى سىلەرگە سېھرى قىلدى» دېگەندە جانابى ئاللاھ ئۇلار ھەققىدە: «(قۇرەيش كۇپپارلىرى) بىرەر مۆجىزىنى كۆرسىلا (ئىماندىن)

يۈز ئۆرۈپ، بۇ «داۋاملاشقۇچى سېپىرىدۇر» دېيىشىدۇ (يەنى بىز ئۇلار تەلەپ قىلغان مۆجىزىنى ئارقىمۇ ئارقا كەلتۈرسەك، ئۇلار ئىمان كەلتۈرمەي ئەكسىچە بۇ مۆجىزە ئەمەس، بەلكى دائىم بولغۇچى سېپىرىدۇر) دېيىشىدۇ» دېگەن قەمەر سۈرىسىنىڭ 2 - ئايىتىنى نازىل قىلغان دېيىلىدۇ. ئاندىن كېيىن ئۇلار يەنە پەيغەمبىرىمىزدىن بىر نەچچە مۆجىزە تەلەپ قىلغان. ھەتتا ئۇلار: «بىزگە زېمىندىن بۇلاق چىقارمىساڭ، ياكى سېنىڭ ئېرىق - ئۆستەڭلەر ئېقىپ تۇرىدىغان خورمىلىق ۋە ئۈزۈملۈك باغلىرىڭ بولمىسا، ياكى سەن ئېيتقاندىكى ئاسماننى پارچە - پارچە بولغان ھالدا بىزلەرگە چۈشۈرمىسەڭ، ياكى ئاللاھنى ۋە ئۇنىڭ پەرىشتىلىرىنى بىزگە ئاشكارا كۆرسەتمەسەڭ، ياكى ساڭا ئالتۇندىن بىر ئۆي بولمىسا، ياكى ئاسمانغا چىقىپ بىز ئوقۇيالايدىغان قۇدرەت قەلىمىدە يېزىلغان بىر كىتاب ئېلىپ كېلەلمىسەڭ ئىمان كەلتۈرمەيمىز» دەپ تەرسالق قىلىشتى. ئۇلارنىڭ بۇ سوئالىنى جانابى ئاللاھ بەنى ئىسرائىل سۈرىسىدە بىزگە ھېكايە قىلىپ مۇنداق خەۋەر بېرىدۇ: «ئۇلار ئېيتتى: <تاكى سەن بىزگە يەر ئاستىدىن بىر بۇلاقنى ئېتىلدۈرۈپ چىقارمىغۇچە ساڭا ھەرگىز ئىشەنمەيمىز. ياكى سېنىڭ خورمىلىق، تاللىق ۋە ئوتتۇرىسىدىن ئۆستەڭلەر ئېقىپ تۇرىدىغان بىر بېغىڭ بولسۇن. ياكى سەن ئېيتقاندىكى ئۈستىمىزگە ئاسماننى پارچە - پارچە قىلىپ چۈشۈرگىن. ياكى (پەيغەمبەرلىكىڭگە) گۇۋاھچى قىلىپ، ئاللاھنى ۋە پەرىشتىلەرنى ئالدىمىزغا كەلتۈرگىن. ياكى سېنىڭ ئالتۇندىن ئۆيۈڭ بولسۇن. ياكى سەن (شوتتا بىلەن) ئاسمانغا چىققىن. تاكى ئاللاھ تەرىپىدىن (سېنىڭ ئۇنىڭ بەندىسى ۋە پەيغەمبىرى ئىكەنلىكىڭ يېزىلغان) بىز ئوقۇيالايدىغان بىر كىتابنى ئېلىپ چۈشمىگۈچە سېنىڭ ئاسمانغا چىققانلىقىڭغا ھەرگىز ئىشەنمەيمىز.>»

پەيغەمبىرىمىز ئۇلار تەلەپ قىلغان مۆجىزىلەرنى كۆرسەتكەن تەقدىردىمۇ، ئۇلارنىڭ يەنىلا ئىمان كەلتۈرمەيدىغانلىقىنى جانابى ئاللاھ ئوبدان بىلگەنلىكى ئۈچۈن «(ئى مۇھەممەد! ئۇلارغا) ئاللاھ پاكىتۇر، مەن پەقەت پەيغەمبەرمەن، ئىنسانمەن (ئاللاھنىڭ ئىزى بولمىسا ھېچ ئادەم بىرەر مۆجىزە كەلتۈرمەيدۇ)» دېگىن» دەپ جاۋاب بەردى. ساھابە كىراملار مۇشۇ كىتابلارنىڭ ئىمان كەلتۈرۈپ قېلىشىنى ئۈمىد قىلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇلار تەلەپ قىلغان مۆجىزىلەرنى ئاللاھتىن تەلەپ قىلىشىنى ئارزۇ قىلاتتى. بۇ سەۋەبتىن جانابى ئاللاھ ئۇلارغا قارىتىپ مۇنداق دېدى:

«(ئى مۆمىنلەر!) سىلەر نېمىنى بىلىسىلەر؟ مۆجىزىلەر كەلسە ئۇلار ئۇنىڭغىمۇ ئىشەنمەسلىكىلىرى مۇمكىن.» كېيىن مۇشۇ كىتابلار: «ئى ئاللاھ! ئەگەر مۇھەممەد ئېلىپ كەلگەن دىن ۋە قۇرئان سېنىڭ تەرىپىڭدىن كەلگەن بولسا بىزلەرگە ئاسماندىن تاش ياغدۇرغىن، ياكى قاتتىق ئازاب ئەۋەتكىن» دېدى. ئۇلارنىڭ بۇ سۆزلىرىنى جانابى ئاللاھ بىزگە ھېكايە قىلىپ مۇنداق دەيدۇ:

«ئۆز ۋاقتىدا ئۇلار <ئەگەر بۇ (يەنى قۇرئان) سېنىڭ تەرىپىڭدىن نازىل بولغان ھەقىقەت بولسىدا، ئاسماندىن ئۈستىمىزگە تاش ياغدۇرغىن، ياكى بىزنى قاتتىق ئازاب بىلەن جازالىغىن!> دېدى.» (ئەنفال سۈرىسى 32 - ئايەت). بۇ سۆزنى قىلغان كىشىلەرنىڭ پاكىتىقا بويىسۇنۇپ، ئىمان كەلتۈرۈشىدىن ئۈمىد بولسا ئىدى، ئۇلار <ئى ئاللاھ! قۇرئان سېنىڭ تەرىپىڭدىن نازىل بولغان ھەق كىتاب بولدىغان بولسا، بىزگە ئاسماندىن تاش

ياغدۇرغىن، ياكى بىزنى قاتتىق ئازاب بىلەن جازالىغىن» دېيىشنىڭ ئورنىغا «بىزنى شۇ قۇرئانغا ھىدايەت قىلغىن» دېگەن بولاتتى.

شۇنى ئېنىق بىلىۋېلىشىمىز لازىمكى، مۇشرىكلارنىڭ پەيغەمبىرىمىزدىن مۆجىزە تەلەپ قىلىشىدىكى مەقسەتلىرى مۆجىزە كەلسە ئۇنىڭغا ئىمان كەلتۈرۈش ئۈچۈن ئەمەس، بەلكى ئۆزلىرىنىڭ تەسالىقىدىن ئۇنى ئاجىز ئورۇنغا چۈشۈرۈش بولغانلىقى ئۈچۈن، پەيغەمبىرىمىز ئۇلار تەلەپ قىلغان پۈتۈن مۆجىزىلەرنى ئاللاھتىن تەلەپ قىلمىدى. ئەگەر تەلەپ قىلسا ئىدى، ئاللاھ تائالا چوقۇم ئۇنىڭ تەلپىنى ئىجابەت قىلغان بولاتتى. ئەمما مۇشرىكلار مۆجىزىلەرنى كۆرۈپ بولۇپ ئىمانغا كەلمىسە، ئۇلار ئاد ۋە سەمۇد قەۋمىگە ئوخشاش ھالەك بولاتتى. پەيغەمبىرىمىز ئىنسانلارغا رەھمەت بولۇپ ئەۋەتىلگەنلىكى ئۈچۈن، ئۇلارغا ئازاب چۈشمىسۇن دەپ، ئۇلار تەلەپ قىلغان مۆجىزىلەرنىڭ ھەممىسىنى جانابى ئاللاھتىن سورىمىغان ئىدى. ئاللاھ تائالا - ئۇلارنىڭ: «(قۇرئاندا مۇشرىكلار تەلەپ قىلغان) مۆجىزىلەرنى مەيدانغا كەلتۈرمەسلىكىمىز پەقەت بۇرۇنقىلار (يەنى ئىلگىرىكى ئۆتمەتلەرنىڭ) مۆجىزىلەرنى يالغانغا چىقارغانلىقى ئۈچۈندۇر» دېگەن سۆزى مەزكۇر سۆزىمىزگە دەلىلدۇر.

مۇشرىكلار گەپ - سۆزدە، دەلىل - پاكىتتا ئاجىز كەلگەنلىكى ئۈچۈن، ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ قەۋمى ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامغا قوللانغان كۈچ سىياسىتىنى قوللىنىشقا باشلىدى. ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ قەۋمى ئۇزاتقا دەلىل - ئىسپاتتا تەڭ كېلەلمەي، ئاخىرىدا: «ئىبراھىمنى كۆيدۈرۈڭلار، ئىبراھىم ئىبراھىمغا ياردەم بېرىڭلار» دەپ كۈچ ئىشلەتكەن ئىدى. بۇ پۈتۈن دىن دۈشمەنلىرىنىڭ ۋە كۇپپىلارنىڭ تۇتۇپ كەلگەن يولى (يەنى چىدىماسلىقى ۋە نامەردلىكى). مەككىدىكى مۇشرىكلارمۇ بۇ سىياسەتنى قوللىنىپ، مۇسۇلمانلارغا زۇلۇم قىلىشقا باشلىدى. كىشىلەرنى پەيغەمبىرىمىزگە ئەگىشىشتىن ئاشكارا ھالدا زورلۇق بىلەن توستى. مۇشرىكلار بۇ جەھەتتە چېكىدىن ئاشقانلىقى ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىز ساھابە كىراملارغا: «ئەتراپقا تارقىلىڭلار، ئاللاھ سىلەرنى پات يېقىندا بىر يەرگە كەلتۈرىدۇ» دېدى. شۇنىڭ بىلەن ساھابىلەر نەگە بېرىش ھەققىدە سورىغاندا، ئۇ ھەبەشىستان تەرەپنى كۆرسەتتى.

ساھابە كىراملارنىڭ ھەبەشىستانغا بىرىنچى قېتىم ھىجرەت قىلىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كۆرسىتىشى بىلەن ئون ئىككى ئەر ۋە ئۈچ ئايال ئىماننى ساقلاپ قېلىش ئۈچۈن، تۇغۇلۇپ ئۆسكەن ئانا دىيارىنى تاشلاپ، ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلدى. ئۇلارنىڭ كۆپىنچىسى مەككىدىكى مۇشرىكلاردىن يوشۇرۇن ھالەتتە چىقىپ كەتكەن بولسىمۇ، بىر قىسىم كىشىلەر مۇشرىكلارنىڭ كۆز ئالدىدا چىقىپ كەتتى. ئەمما مۇشرىكلار بۇلارنىڭ نەگە بارىدىغانلىقىنى ئېنىق بىلمەيتتى.

ھەبەشىستانغا تۇنجى قېتىم ھىجرەت قىلغۇچىلار ھەزرىتى ئوسمان ئىبنى ئەففان ۋە ئۇنىڭ ئايالى پەيغەمبىرىمىزنىڭ قىزى رۇقىيە، ئەبۇ ھۇزەييە ئىبنى كۇتبە ۋە ئۇنىڭ ئايالى سۇھەيلىنىڭ قىزى سەھلە، ئەبۇ سەھلە ۋە ئۇنىڭ ئايالى، ئامىر ئىبنى رەبىئە ۋە ئۇنىڭ ئايالى ھەيسەمەنىڭ قىزى لەيلا، زۇبەير ئىبنى ئەۋەم، ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەۋق قاتارلىق بىر نەچچە ساھابە كىراملار ئىدى. بەزى تەتقىقاتچىلارنىڭ ئېيتىشىچە، ھىجرەت قىلغۇچى ئاياللارنىڭ سانى بەشكە يېتەتتى. ئۇلارنىڭ ھىجرەت قىلغان ۋاقتى پەيغەمبىرىمىز پەيغەمبەر بولۇپ، بەش يىلدىن

كېيىن بولغان. ئۇلار قىزىل دېڭىزدا كېمىگە ئولتۇرۇپ، ھەبەشىستانغا يېتىپ كېلىدۇ. ۋەتەندىن ئايرىلغۇسى كەلمەي، يېقىندا ئاللاھنىڭ ياردىمى كېلىدۇ دېگەن ئۈمىد بىلەن، مەككىدە قالغان ساھابىلەرنىڭ بەزىسى مۇشرىكلار تەرىپىدىن نۇرغۇن زۇلۇمغا ئۇچرىغان بولسىمۇ، بەزىسى بىر قىسىم كاتتا كىشىلەرنىڭ ھىمايىسى بىلەن قۇتۇلۇپ قالغان ئىدى.

ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ مۇسۇلمان بولۇشى

مۇسۇلمانلارنىڭ ھەبەشىستانغا بىرىنچى قېتىملىق ھىجرىتىدىن كېيىن، مەككىگە ئەرەبلىرىنىڭ كاتتىلىرىدىن بولغان ھەزرىتى ئۆمەر ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولدى. ئۇ زات مۇسۇلمان بولۇشتىن ئىلگىرى ئىسلام دىنىغا قاتتىق ئۆچ بولۇپ، مۇسۇلمانلارغا بولغان مۇئامىلىسى ئىنتايىن يىرىك، قوپال بىر كىشى ئىدى. ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلغان لەيلا مۇنداق دەيدۇ: «مەن سەپەر ھازىرلىقنى پۈتتۈرۈپ، تۆگىگە مىنىش ئالدىدا تۇرغىنىدا يولدىشىم بىر ئىش بىلەن مەشغۇل بولۇۋاتاتتى. شۇ ئەسنادا ھەزرىتى ئۆمەر ئۆتۈپ كېتىۋېتىپ: - ئى ئابدۇللاھنىڭ ئانىسى! سەپەر نەگە؟ - دېدى.

- بىزگە كۆپ ئەزىيەت قىلىدىڭلار، زۇلۇم ھەددىدىن ئاشتى، دىنىمىزنى تۇتۇشقا يول قويمىدىڭلار، شۇڭلاشقا زۇلۇم كۆرمەيدىغان بىر يەرگە كېتىشكە مەجبۇر بولدۇق، دېدىم.

- ئاللاھ ئاق يول بەرسۇن! دېدى ئۇ. مەن ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ بۇ سۆزىنى ئاڭلاپ ھەيران قالدىم. كېيىن بۇ ۋەقەنى يولدىشىمغا سۆزلەپ بەرسەم، ئۇ بۇنداق سۆزلەرنى ئېيتىپ يۈرمە، ئۆمەرنى مۇسۇلمان بولدى دەپ ئۈمىد قىلغىلى بولمايدۇ، دېدى.

ھەزرىتى ئۆمەر مۇسۇلمانلار كېڭەش ئېلىپ بارىدىغان ئەرقەمنىڭ ھويلىسىدا مۇسۇلمان بولغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇ زاتنىڭ مۇسۇلمان بولۇشىنى ئۈمىد قىلاتتى. دېگەندەك ئۇ زات مۇسۇلمان بولدى ۋە ئىسلام ئەھلى بۇ زاتنىڭ مۇسۇلمان بولۇشى بىلەن بىر قەدەر ئازادلىككە چىقتى ۋە نامازلىرىنى كەبىدە ئاشكارا ئوقۇيالايدىغان بولدى. ئۇ زامانغا قەدەر ھەممە كىشى مەخپى ناماز ئوقۇيتتى. ھېچكىم كەبىدە ئوچۇق - ئاشكارا ناماز ئوقۇيالماتتى. مۇشرىكلار ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ مۇسۇلمان بولغانلىقىغا ئىنتايىن غەزەپلىنىپ، ئاچچىقى كەلدى. ھەتتا ئۇنى ئۆلتۈرۈش نىيىتى بىلەن قورشىۋالدى. دەل شۇ چاغدا بۇ ۋەقەنى ئاڭلىغان ئاس ئىبنى ۋائىل ئەسەھمى ھەزرىتى ئۆمەرنى ئۆز ھىمايىسىگە ئالغانلىقىنى ئۇقتۇردى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار ئۆز مەقسەتلىرىگە يېتەلمىدى.

ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلغان مۇسۇلمانلارنىڭ قايتىشى

ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلغان مۇسۇلمانلار ھەبەشىستانغا بېرىپ، ئۈچ ئاي بولغاندىن كېيىن، «مەككىگە مۇشرىكلىرى پەيغەمبىرىمىز ۋە ئۇنىڭ ساھابىلىرىغا زۇلۇم قىلمايدىغان بوپتۇ» دېگەن خەۋەر تارقىلىدۇ. مۇقەددەس ۋەتىنى، جېنىدىن ۋە مېلىدىن ئەزىز كۆرىدىغان مۇبارەك پەيغەمبىرى ۋە دىنداش دوست -

بۇرادەرلىرىنىڭ ئوتىدا كۆيۈپ، پۇچىلىنىۋاتقان ھەبەشسىستان مۇھاجىرلىرى بۇنى ئاڭلاپ، ھېچ نېمىگە قارىماي مەككىگە قاراپ يولغا چىقتى. ئۇلار مەككىگە مۇكەررەمەگە يېقىنلىشاي دېگەندە، مەزكۇر خەۋەرنىڭ توغرا ئەمەسلىكىنى بىلىپ، بىر قىسمى ئارقىسىغا يېنىپ كېتىپ، يەنە بىر قىسمى يوشۇرۇن ھالدا مەككىگە كىرىدۇ. يەنە بىر قىسمى ئۇرۇق - تۇغقانلىرىنىڭ ھىمايىسىدە مەككىگە ئاشكارا كىرىدۇ. مانا بۇ، ھەبەشسىستان مۇھاجىرلىرىنىڭ مەككىگە قايتىپ كېلىشىنىڭ سەۋەبىدۇر.

ئەمما بەزى تارىخچىلار مۇھاجىرلارنىڭ مەككىگە قايتىش سەۋەبىنى پەيغەمبىرىمىزنىڭ نەجىم سۈرىسى نازىل بولغاندا، مەزكۇر سۈرىدىكى: «ئېيتىپ بېقىڭلارچۇ! لات، ئۇززا ۋە ئۇچىنچىسى بولغان ماناتلار (ئاللاھ تائالادەك كۈچ - قۇۋۋەتكە ئىگىمۇ؟)» دېگەن ئايەتكە شەيتاننىڭ قوشۇپ قويۇشى بىلەن «بۇ بۇتلار ئۇلۇغ، ياش، چىرايلىق مەبۇدلاردۇر (ياكى كاتتا ئۇلۇغ پەرىشتىلەردۇر)، ئۇلارنىڭ شاپائىتى ھەرقاچان ئۈمىد قىلىنىدۇ» دەپ قوشۇپ ئوقۇغانلىقى ئۈچۈن، «قۇرەيش مۇشرىكلىرى سەجدە قىلىپ، ئىمان كەلتۈرۈپتۇ» دېگەن سۆزلەر مۇھاجىرلارغا يەتكەن. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار مەككىگە قايتىپ كەلگەن دېيىلىدۇ. بۇ رىۋايەت ئەقلىي ۋە نەقلىي جەھەتلەردىن پاسىد رىۋايەتتۇر. چۈنكى بۇنىڭغا ئوخشاش رىۋايەتلەر گەرچە بەزى تەپسىر كىتابلىرىدا ۋە تارىخ بەتلەردە زىكر قىلىنغان بولسىمۇ، لېكىن بۇ رىۋايەتلەر رىۋايەت ئۆلچىمىگە ئۇيغۇن بولمىغان، ئەقىلگە زىت، ئاساسسىز رىۋايەتتۇر. چۈنكى پەيغەمبىرىمىزنىڭ قۇرئان كەرىمگە شەيتاننىڭ قوشۇپ قويۇشى بىلەن، قۇرئاندىن بولمىغان، بەلكى ئىسلام دىنىنىڭ ئاساسىغا تامامەن زىت بولغان نەرسىلەرنى قوشۇپ ئوقۇشى دۇرۇس ئىش بولىدىغان بولسا، ئاللاھ تەرىپىدىن كېلىدىغان ۋەھىدىن ئىشەنچ كۆتۈرۈلۈپ، ئۇنىڭ ئاللاھ تەرىپىدىن قوغدىلىدىغانلىقى يوقاپ كەتمەمدۇ؟ شۇنىڭدەك مەزكۇر غەرانق قىسسىسىنى رىۋايەت قىلغۇچىلار ھەبەشسىستان مۇھاجىرلىرىنىڭ ھىجرىتى رەجەپ ئېيىدا، قايتىشى شەۋۋال ئېيىدا بولغانلىقىنى ۋە نەجىم سۈرىسىنىڭ رامىزان ئېيىدا نازىل بولغانلىقىنى، مەزكۇر سۈرە بىلەن مۇھاجىرلارنىڭ مەككىگە قايتىپ كېلىش ئارىسىدا بىر ئاي مۇددەت ئۆتكەنلىكىنى بايان قىلىدۇ. ئويلاپ باقىدىغان بولساق، بۇ رىۋايەتنىڭمۇ ئاساسسىز ئىكەنلىكى كۆرۈنۈپ تۇرىدۇ. چۈنكى ئۇ زامانلاردا كۈنىمىزدىكىدەك تېز ماڭىدىغان قاتناش ۋاسىتىلىرى، ئالاقىلىشىش ئۈسكۈنىلىرى بولمىسا ئۇلار قانداقمۇ بىر ئاي مۇددەت ئىچىدە ھەبەشسىستاندا تۇرۇپ، مەككىدىكى خەۋەرنى ئاڭلاپ، سەپەر تەييارلىقىنى قىلىپ مەككىگە كېلىپ بولالايدۇ؟ مانا بۇنىڭدىن بۇ رىۋايەتنىڭ ئەقلىي پاسسىپلىقى مەلۇم بولۇپ تۇرىدۇ. ئەمما نەقلىي تەرەپتىن پاسسىپلىقىغا كەلسەك: قازى ئىياز ئۆزىنىڭ «شىپا» ئىسىملىك كىتابىدا «غەرانق ھەدىسىنى ساغلام ھەدىس ئەھلىدىن ھېچبىر كىشى رىۋايەت قىلمىدى. ھېچقانداق كىشىنىڭ مەزكۇر ھەدىسكە ئاساسلانغىلى بولىدىغان بىر تەرىپىنى بايان قىلغىنى يوق» دەيدۇ. شۇنداقلا، بۇ رىۋايەتنىڭ سۆز قۇرۇلمىسىمۇ مەنتىقىگە ئۇيغۇن ئەمەس. چۈنكى مەزكۇر نەجىم سۈرىسى باشتا بۇتلارنى ئەيىبلەپ سۆكىدىغان تۇرسا، ئارقىدىنلا ئۇ بۇتلارنى سۈپەتلەپ ماختامدۇ؟ ئەجەب، سۆز ۋە ئىپادە جەھەتلەردە مىسلىسىز بولغان پەيغەمبىرىمىز ۋە ئۇنىڭ ساھابىلىرى ئۇنى پەرق ئەتمەسمۇ؟ پەرزەن شۇنداق بولغانمۇ دەيلى، قىبلىنىڭ بەيتۇلمۇقەددەستىن كەبىگە ئۆزگەرتىلگىنىگە قۇرئان ھەققىدە دېمىگەن سۆزلىرى، تارقاتمىغان پىتنە - پاساتلىرى قالمىغان مۇناپىقلار، مۇشرىكلار بۇنىڭدەك چوڭ بىر ھادىسىنى تاپقاندا، شۇنى ھۆججەت قىلىپ تۇرۇپ

«قۇرئان ئاللاھنىڭ سۆزى ئەمەس» دەپ غەۋغا قوزغاپ، ھېچ قىلمىدى دېگەندىمۇ «ئى مۇھەممەد! سەن سۆزۈڭنىڭ ئاۋۋىلىدە بۇتلىرىمىزنى ئەيىبلەپ سۆكسەن، ئاخىرىدا ئۇنى سۈپەتلەپ ماختايسەن» دەپ پەيغەمبىرىمىزگە ھۆججەت كەلتۈرگەن بولاتتى. ئەمەلىيەتتە بۇلارنىڭ ھېچقايسىنىڭ يۈز بەرگىنى يوق. شۇنداقلا، مەزكۇر نەجىم سۈرىسىنىڭ بېشىدا: «ئۇ (يەنى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام) ئۆز نەپسى - خاھىشى بويىچە سۆزلىمەيدۇ» دېگەن ئايەت زىكر قىلىنغان تۇرۇقلۇق، ئۇ قانداقمۇ قۇرئانغا شەيتاننىڭ سۆزىنى قوشۇپ ئوقۇسۇن؟ ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇدنىڭ «پەيغەمبىرىمىز نەجىم سۈرىسىنى ئوقۇپ، سەجدە قىلغاندا ئەتراپىدىكى بىر كىشىدىن باشقا پۈتۈن كىشىلەر سەجدە قىلدى. ئۇ كىشى ئۈچ دانە ئۇششاق تاشنى ئېلىپ، ئۇنى پېشانىسىگە تەگكۈزۈپ: «ماڭا بۇ كۇپايە قىلىدۇ» دېدى. كېيىن مەن ئۇ كىشىنىڭ كاپىرلىق ھالىتىدە ئۆلگەنلىكىنى كۆردۈم» دېگەن مەزمۇندىكى ھەدىسى ۋە ئابدۇللاھ ئىبنى ئابباسنىڭ «پەيغەمبىرىمىز نەجىم سۈرىسىنى ئوقۇپ، سەجدە قىلغاندا ئۇنىڭ ئەتراپىدىكى مۇسۇلمانلار، مۇشرىكلار، جىنلارنىڭ ھەممىسى سەجدە قىلدى» دېگەن ھەدىسىنى ئىمام بۇخارى رىۋايەت قىلىدۇ. بۇ ئىككى ھەدىستىن «پەيغەمبىرىمىز نەجىم سۈرىسىگە شەيتاننىڭ سۆزىنى قوشۇپ ئوقۇغانلىقى ئۈچۈن مۇشرىكلار شۇنىڭغا رازى بولۇپ، سەجدە قىلغان» دېگەن مەنە چىقمايدۇ. چۈنكى بۇ ھەدىسنىڭ مەنىسى پەيغەمبىرىمىز نەجىم سۈرىسىنى ئوقۇپ، ئەتراپىدىكى مۇسۇلمانلار بىلەن بىرگە سەجدە قىلغاندا، مۇشرىكلار «مۇھەممەد ۋە ئۇنىڭ ھەمراھلىرى پەرۋەردىگارىنى ئۇلۇغلاپ سەجدە قىلدى. بىزمۇ مەبۇدلىرىمىزنى ئۇلۇغلاپ، ئۇلارغا سەجدە قىلمايمىز» دەپ سەجدە قىلغان دېگەنلىك بولىدۇ. بەزى تەتقىقاتچىلار مەزكۇر ئىككى ھەدىسنى تەپسىر قىلىپ: «ئەرەبلەر بالاغەت ۋە پاساھەتكە تولغان ھەرقانداق شېئىر ياكى گەدەبىي ياكى نۇتۇق سۆزلىرىنى ئاڭلىسا ئاپىرىن ئوقۇپ سەجدە قىلاتتى. مەزكۇر سۈرىمۇ بالاغەت ۋە پاساھەتتە غايەت يۈكسەك دەرىجىدە بولغانلىقى ئۈچۈن، مۇشرىكلار ھاياجىنى باسالماي سەجدە قىلىپ تاشلىغان بولۇشى ئېھتىمالغا يېقىن.» دەيدۇ. بۇخارىدا زىكر قىلىنغان مەزكۇر ئىككى ھەدىس ھېچبىر تەرەپتىن غەرانىق قىسسىسىنىڭ راستلىقىغا دالەت قىلمايدۇ. ئەمما، «نۇرۇلىيەقەن» دېگەن كىتابنىڭ مۇئەللىپىنىڭ «ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇدنىڭ مەزكۇر ھەدىستىكى «بىر ئادەم سەجدە قىلمىدى. كېيىن مەن ئۇ ئادەمنىڭ كاپىرلىق ھالىتىدە ئۆلتۈرۈلگەنلىكىنى كۆردۈم» دېگەن سۆزى ئۇ ئادەمنىڭ بۇرۇن مۇسۇلمان بولۇپ، كېيىن دىندىن يېنىپ، كاپىرلىق ھالىتىدە ئۆلتۈرۈلگەن دېگەن مەناغا يېقىن» دېگەن سۆزى خاتا بولسا كېرەك. چۈنكى بۇخارىدىكى ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇدتىن رىۋايەت قىلىنغان ھەدىسنىڭ ئاخىرىدا «مەن ئۇ ئادەمنىڭ كاپىرلىق ھالىتىدە ئۆلتۈرۈلگەنلىكىنى كۆردۈم، ئۇ ئادەم ئۆمەييە ئىبنى خەلەپ ئىدى» دېگەن سۆزى بار. مانا بۇ سۆزدىن سەجدە قىلماي، تاشلارنى پېشانىسىگە تەگكۈزۈپ قويغان كىشىنىڭ ئۆمەييە ئىبنى خەلەپ ئىكەنلىكى كۆرۈنۈپ تۇرىدۇ. شۇڭا كاپىرلىق ھالىتىدە ئۆلتۈرۈلگەن كىشىنى بۇرۇن مۇسۇلمان ئىدى دېيىشكە بولمايدۇ. چۈنكى ئۆمەييە ئىبنى خەلەپ ئەسلا مۇسۇلمان بولمىغان. شۇنىڭ ئۈچۈن ئىبنى مەسئۇدنىڭ ھەدىسىگە بۇنداق مەنە بېرىش ئىبنى ئابباسنىڭ ھەدىسىگە زىت كېلىدۇ. ھالبۇكى ھەر ئىككى ھەدىس ئەينى ۋەقەنى ئاڭلىتىدۇ. مۇشرىكلارنىڭ بەنى ھاشىم بىلەن مۇئامىلە قىلماسلىق ھەققىدە ئېلان چىقىرىپ كەبىنىڭ ئىشىكىگە ئاسقانلىقى

مەككە مۇشرىكلىرىنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە ۋە ئۇنىڭ ساھابىلىرىگە قىلمىغان ئۆچمەنلىكى، قوللانمىغان سىياسىتى قالمىغان بولسىمۇ، ئۇلار يەنىلا مۇسۇلمانلارنىڭ ئىرادىسىنى قىلچە بوشتالمىدى. ئەكسىچە مۇسۇلمانلار كۈندىن - كۈنگە كۈچىيىپ، مۇشرىكلارغا پات يېقىندا زور تەھدىت بولۇش باسقۇچىغا كىرىشكە باشلىدى. بۇنىڭدىن قاتتىق چۆچۈگەن قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭ كاتتىلىرى ئۆز ئارا بىر يەرگە يىغىلىپ مەسلىھەتلىشىپ، ئاخىرىدا ئۇلار: «ھاشىم ۋە ئابدۇلمۇتەللىپ ئەۋلادلىرى بىلەن ھېچبىر جەھەتتە مۇئامىلە قىلمايمىز. ئۇلاردىن قىز ئېلىپ، قىز بەرمەيمىز.» دەپ قارار چىقىرىپ، چىقارغان بۇ قارارنامىنى كەبىنىڭ ئىشىكىگە ئېسىپ قويدى.

مەزكۇر قارارنامە بويىچە قۇرەيش مۇشرىكلىرى ھاشىم ۋە ئابدۇلمۇتەللىپ ئوغۇللىرى پەيغەمبىرىمىزنى يالغۇز تاشلاپ قويمىغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلارنىمۇ ئېمبارگو ئاستىغا ئالدى. بۇ سەۋەبتىن ئابدۇ مەنناق ئەۋلادىدىن ئىككى ئەۋلاد (يەنى ھاشىم ۋە مۇتەللىپ ئەۋلادلىرى) مەيلى مۇسۇلمان بولسۇن، مەيلى مۇشرىك بولسۇن، قۇرەيشلەردىن ئايرىلىپ، ئەبۇ تالىپ ئايىمىقىغا كىردى. بۇ ئايماق «ئەبى يۇسۇف ئايىمىقى» دەپ زىكىر قىلىنىدۇ. ئۇلارنىڭ بۇ ئايماققا قېتىلىشى پەيغەمبىرىمىز پەيغەمبەر بولۇپ، يەتتە يىلدىن كېيىن، مۇھەررەم ئېيىنىڭ بېشىدا بولغان ئىدى. ئەبۇ لەھەب ھاشىم ئوغۇللىرىدىن ئىدى. ئەمما ئۇ بۇ ئايماققا قېتىلماي، ئەكسىچە ئۇلارغا قاتتىق دۈشمەنلىك قىلىپ، مۇشرىكلارنى ئۇلارغا قارشى قوزغايىتى. ئەبۇ تالىپ ئايىمىقىغا قېتىلغان ھاشىم ئەۋلادلىرىنىڭ تارتىمىغان مۇشەققەت، كۆرمىگەن ئەزىيىتى قالىدى. ئۇلارنىڭ تارتقان مۇشەققەتلىرىنى تەسۋىرلەپ تۈگەتكىلى بولمايدۇ. ئۇلار بار يەرگە باشقا ھەرقانداق كىشىنىڭ قەيەردىن بولۇشىدىن قەتئىينەزەر، كىرىشىگە يول قويۇلمايتتى. ئۇلارنىڭمۇ باشقا ھەرقانداق بىر يەرگە چىقىشى چەكلەنگەن ئىدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز باشلىق پۈتۈن ھاشىم ئەۋلادلىرىغا ئۆز دىيارى خۇددى بىر تۈرمىگە ئايلانغان ئىدى. ئاچارچىلىق شۇ دەرىجىگە يەتكەن ئىدىكى، دەرەخ يوپۇرماقلىرى ياكى ئوت - چۆپ يىلتىزلىرىنىمۇ تاپقىلى بولمايتتى. ئەبۇ تالىپ قۇرەيشلەردىن مۇناسىۋىتىنى ئۈزگەندىن كېيىن «باشقا ئەرب قەبىلىلىرىنىڭ كاتتىلىرىنىڭ قەلبىنى يۇمشىتىپ، ئۆزۈمگە قاراتسام، مەزكۇر قارارنامىنىڭ ئەمەلدىن قېلىشىغا ياردىمى تېگىپ قالارمىكىن» دېگەن ئۈمىد بىلەن، تەسۋىرلىك شېئىر ۋە قەسدىلەرنى ئوقۇيتتى. دېگەندەك ئەبۇ تالىپ ئوقۇغان شېئىر، قەسدىلەر ئۇلارغا تەسىر كۆرسەتتى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار ئەبۇ تالىپ ئايىمىقىنىڭ تارتىۋاتقان مۇشەققەتلىرىگە نارازىلىق بىلدۈرۈپ، مەزكۇر قارارنامىنى ئەمەلدىن قالدۇردى. ئەرب كاتتىلىرىنىڭ ئىچىدىن بۇ قارارنامىنىڭ ئەمەلدىن قېلىشىغا ئەڭ كۆپ تىرىشچانلىق كۆرسەتكەنلەر ھىشام ئىبنى ئەمرى، زۇھەير ئىبنى ئەبى ئۇمەييە، مۇتئىم ئىبنى ئەدا، ئەبۇل بۇختەر ئىبنى ھىشام، رەبئە ئىبنى ئەسۋەد قاتارلىق كىشىلەر ئىدى. ئۇلار ھىشام ئىبنى ئەمرىنىڭ يېتەكچىلىكىدە قارارنامىنى بۇزۇپ، كەبىنىڭ ئىشىكىگە ئېسىلغان ئېلانى يىرتىپ تاشلىغان ئىدى. ھىشام ئىبنى ئەمرىنىڭ ھاشىم بىلەن يېقىن تۇغقانچىلىقى بار ئىدى. شۇڭلاشقا ئۇ بۇ قارارنامىنىڭ ئەمەلدىن قېلىشىغا كۆپ تىرىشچانلىق كۆرسەتكەن ئىدى. ھاشىملار ئەبۇ تالىپلار بىلەن بىرگە قۇرەيشلەرنىڭ بېسىمى ئاستىدا قېلىپ، ئاچارچىلىققا دۇچ كەلگەندە، قۇرەيش مۇشرىكلىرىدىن يوشۇرۇن ھالدا تۈگىلەرگە بۇغداي قاتارلىق ئوزۇق - تۈلۈكلەرنى ئارتىپ، ئۇلارغا يەتكۈزۈپ بەرگەن ئىدى. پەيغەمبىرىمىز كەبىنىڭ ئىشىكىگە ئېسىلغان ئېلان ئەمەلدىن

قالدۇرۇلۇشتىن بۇرۇن، ئۇنىڭدىكى ئاللاھنىڭ ئىسمىدىن باشقىسىنىڭ ھەممىسىنى قۇرت يەپ تۈگەتكەنلىكىنى ئېيتقان. مۇشرىكلار تەكشۈرۈپ كۆرسە، پەيغەمبىرىمىز دېگەندەك چىققان.

ساھابە كىراملارنىڭ ھەبەشىستانغا ئىككىنچى قېتىم ھىجرەت قىلىشى

مۇشرىكلار مۇسۇلمانلار بىلەن مۇئامىلە قىلىشنى چەكلىگەندىن كېيىن، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابىلەرنى يەنە ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلىشقا بۇيرۇدى. شۇنىڭ بىلەن 83 نەپەر ئەر، 19 نەپەر ئايال بولۇپ، جەمئىي بىر يۈز ئىككىدەك ئادەم ئىككىنچى قېتىم ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلىپ باردى. مەككىدە پەيغەمبىرىمىز بىلەن بىرگە ئازغىنە ساھابە قالدى. يەمەنلىك ئەبۇ مۇسەئەشەرى ۋە ئۇنىڭ ئۇرۇق - تۇغقانلىرىدىن بىر نەچچە كىشىمۇ ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلىپ كەتتى. شۇنداق قىلىپ ھەبەشىستاندا مۇسۇلمانلار خېلى كۆپىيىپ قالدى. بىر مۇددەت ئۆتكەندىن كېيىن، ئۇلارنىڭ بەزىسى ئەزىز ۋەتنى، سۆيۈملۈك ئۇرۇق - تۇغقانلىرىغا تارتىشىپ مەككىگە قايتىپ كەلدى. بەزىسى پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەدىنىگە ھىجرەت قىلغانلىقىنى ئاڭلاپ مەدىنىگە كەلدى. بۇنىڭدىن باشقا بىردىن، ئىككىدىن بولۇپ قايتىپ كەلگەنلەرمۇ بولسا كېرەك. ھەبەشىستان مۇھاجىرلىرىنىڭ ئىچىدە ھەممىدىن كېيىن قايتىپ كەلگەنلىرى، ھىجرىيىنىڭ يەتتىنچى يىلى خەيبەر پەتھى قىلىنغاندا، جەننەت ئىبنى ئەبى تالىپنىڭ يېتەكچىلىكىدە قايتىپ كەلدى.

مۇشرىكلار مۇسۇلمانلارنىڭ ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلىپ بېرىپ، بىر ئادىل پادىشاھنىڭ ھىمايىسىدە كەڭ - كۆشادە، خاتىرجەم ياشاپ، ئۆزلىرىنىڭ دىنىنى ئەرەب بولمىغان خەلقلەرگىمۇ تارقىتىپ، تېخىمۇ كۈچىيىپ كېتىشىدىن قورقسا، يەنە بىر تەرەپتىن ئۇلارنىڭ بىر ياقا يۇرتتا ئەركىن - ئازادە ياشاۋاتقانلىقىغا چىدىماي، ئۆز ئارىلىرىدا كېڭەش ئۆتكۈزۈپ، ھەبەشىستاندىكى مۇھاجىرلارنى قايتۇرۇپ كېلىش ئۈچۈن نۇرغۇن سوۋغا - سالام ۋە ھەدىيەلەر بىلەن ئەمىر ئىبنى ئاس ۋە ئەمىر ئىبنى ۋەلىدلىرىنى نەجاشىغا ئەۋەتتى. ئۇلار ھەبەشىستانغا بېرىپ نەجاشىنىڭ ۋەزىر - ۋۇزەرىلىرى بىلەن كۆرۈشۈپ، ئېلىپ كەلگەن سوۋغا - سالاملىرىنى تەقدىم قىلىپ، ئۇلاردىن نەجاشىغا ئۆزلىرىنىڭ كېلىش مەقسىتىنى يەتكۈزۈشنى تەلەپ قىلدى. ئەمما نەجاشى ئۇلارنىڭ سۆزلىرىگە قۇلاق سالمىغانلىقى ئۈچۈن، مەقسىتىگە يېتەلمەي، ئامالسىز قايتىپ كەتتى.

قايغۇ يىلى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام باشلىق ھاشىم ۋە ئابدۇلمۇتەللىپ ئەۋلادلىرىنىڭ قۇرەيش ئايىمىقىدىن ئايرىلىپ قېلىشى پەيغەمبىرىمىز پەيغەمبەر بولۇپ، ئون يىلدىن كېيىن، يەنى ھىجرەتتىن ئۈچ يىل بۇرۇن بولغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئايماقتىن ئايرىلىپ، ئالتە ئايدىن كېيىن شەپقەتلىك تاغىسى ئەبۇ تالىپ سەككىسەن يېشىدا ۋاپات بولدى. ئەبۇ تالىپ كېسەل بولۇپ يېتىپ قالغاندا، ئۇنى يوقلاش ئۈچۈن قۇرەيش كاتتىلىرى يىغىلىپ كەلدى. ئۇلار ئەبۇ تالىپقا «سەن بىزنىڭ ئىچىمىزدە مۇسەپپىت بىر كىشىسەن، تەن - سالامەتلىكىڭ بۇ كۈنلەردە ئانچە ياخشى ئەمەس، مۇھەممەد بىلەن بىزنى ياراشتۇرۇپ قويغىن. ئۇ بىزنىڭ دىنىمىزغا چىقىلمىسۇن،

ئالاهلېرىمىزنى ئەيىبلەپ سۆكەمسۇن، بىزمۇ ئۇنىڭ ئىشىغا ئارىلاشماساق» دېيىشتى. ئەبۇ تالىپ پەيغەمبىرىمىزنى يېنىغا چاقىرىپ، ئۇلارنىڭ تەلىپىنى يەتكۈزدى. پەيغەمبىرىمىز: «بولسۇن، بۇ ياخشى ئىش. لېكىن ئۇلار بىلەن بىزنىڭ ئارىمىزنىڭ ياخشىلىنىشى ئۈچۈن، ئۇلارنىڭ «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» كەلىمىسىنى ئېيتىشى، بىرلا ئاللاھتىن باشقا ھېچبىر نەرسىگە ئىبادەت قىلماسلىقى لازىم. ئۇنىڭدىن باشقا مەن ئۇلاردىن ھېچنەرسە تەلەپ قىلمايمەن» دېدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ جاۋابىنى ئاڭلىغان قۇرەيش مۇشرىكلىرى نا ئۈمىد بولۇپ قايتىپ كېتىشتى.

ئەبۇ تالىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ پەيغەمبەرلىكىنى ئىنكار قىلمىسىمۇ، لېكىن ئىمان ئېيتىپ مۇسۇلمان بولمىغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى بىر نەچچە قېتىم ئىمانغا دەۋەت قىلدى. ھەتتا ھاياتىنىڭ ئاخىرىدا ئۇنىڭغا يالۋۇرۇپ تۇرۇپ، شاھادەت كەلىمىسىنى ئېيتىشىنى تەلەپ قىلغان بولسىمۇ، ئۇ: «مەندىن كېيىن ئەۋلادلىرىمنى كىشىلەر ئاتاڭلار، ئاتا - بوۋىلىرىنىڭ دىنىدىن چىققان دەپ ئەيىبلەشكە قورقمەن» دەپ ئىمان ئېيتقىلى ئۈنمىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۆز تاغىسى ئەبۇ تالىپنىڭ ئىمان ئېيتماي ئۆلۈپ كەتكەنلىكىدىن كۆڭلى ئىنتايىن يېرىم بولدى. بۇ سەۋەبتىن جانابى ئاللاھ پەيغەمبىرىمىزگە خىتاب قىلىپ قەسەس سۈرىسىنىڭ: «شۈبھىسىزكى، سەن خاھلىغان ئادىمىڭنى ھىدايەت قىلالمايسەن، لېكىن ئاللاھ ئۆزى خاھلىغان ئادەمنى ھىدايەت قىلىدۇ» دېگەن 56 - ئايىتىنى نازىل قىلدى.

پەيغەمبىرىمىز ئەبۇ تالىپ ۋاپات بولۇپ، زور بىر ياردەمچىسىدىن ئايرىلىپ قالغاندەك بولدى. چۈنكى ئەبۇ تالىپ ھايات ۋاقتىدا مۇشرىكلار ئۇنىڭ يۈزىدىن پەيغەمبىرىمىزگە سۇيىقەست قىلىشقا پىتىنالمىتتى. ئەبۇ تالىپ ۋاپات بولۇشى بىلەن ئۇلار يەنە پەيغەمبىرىمىزگە تۈرلۈك ئەزىيەتلەر بىلەن زورلۇق قىلىشقا باشلىدى. ھەتتا ئۇنىڭغا توپا چېچىش، ناماز ئوقۇۋاتقاندا ئۈستىگە نىجاسەتلەرنى ئارتىپ قويۇشتەك رەزىل، پەسكەشلىكلەردىن نېرى بولمىدى.

ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىزنىڭ ۋاپات بولۇشى

ئەبۇ تالىپ ۋاپات بولۇپ ئۇزۇن ئۆتمەي ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىز ۋاپات بولدى. خەدىجە ئانىمىز ھەر جەھەتتىن يېتىشكەن، ئېسىل، بەزىلەتلىك ئايال بولۇپ، پەيغەمبىرىمىزگە ھەر جەھەتتىن زور يۆلەنچۈك بولاتتى. ئۇنىڭ غەم - قايغۇسىغا ئورتاق بولۇپ، دەردىگە دەرمان بولاتتى. خەدىجە ئانىمىز قۇرەيشلەر ئىچىدە يۈز - ئابىرۇيلۇق، جەمئىيەتتىكى ئورنى يۇقىرى ئايال بولغانلىقى ئۈچۈن، مۇشرىكلار پەيغەمبىرىمىزگە قاتتىق ئەزىيەت بېرىشتىن ئۆزىنى تارتاتتى. شۇڭلاشقا پەيغەمبىرىمىز بۇ ئىككى كىشىدىن بىراقلا ئايرىلىپ قالغانلىقىغا قاتتىق قايغۇردى. شۇ سەۋەبتىن بۇ يىل «قايغۇ يىلى» دەپ تارىخ بېتىدىن ئورۇن ئالدى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھەزرىتى سەۋدە ئانىمىزغا ئۆيلىنىشى

پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىز ۋاپات بولغاندىن كېيىن، زەمىنىنىڭ قىزى ھەزرىتى سەۋدە ئانىمىزغا ئۆيلەندى. ئۆز ۋاقتىدا سەۋدە ئانىمىز يولدىشى ئەمرىنىڭ ئوغلى سەكران بىلەن ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلغان ئىدى. ئۇلار ھەبەشىستاندا بىر مۇددەت تۇرغاندىن كېيىن، مەككىگە قايتىپ كەلگەن. ئۇلار مەككىگە قايتىپ كېلىپ ئۇزۇن ئۆتمەي سەكران ۋاپات بولۇپ، سەۋدە ئانىمىز ئىگە - چاقىسىز قالغان، ئۇنىڭ ئۇرۇق - تۇغقانلىرى تېخى مۇسۇلمان بولمىغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئۇرۇق - تۇغقانلىرى دىندىن قايتۇرۇۋالماستۇن دەپ، ئۆز نىكاھىغا ئالغان. ئۇنىڭ ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىزدىن كېيىن ئۆيلەنگەن ئاياللىرىنىڭ ھەممىسى بىردە - بىر ھېكمەت جەھەتتىن بولغان ئىدى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىزغا ئۆيلىنىشى

ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىزنىڭ ۋاپاتىدىن بىر ئاي كېيىن، پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ قىزى ھەزرىتى ئائىشەگە ئۆيلەندى. ھەزرىتى ئائىشە بۇ چاغدا ئالتە - يەتتە ياشلاردىكى قىز ئىدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ قىز ئالغان ئايالى پەقەت مۇشۇ ئائىشە ئانىمىزدۇر. ئەللىك ياشقا كىرگەن بۇ زاتنىڭ يەتتە ياشقا كىرگەن بىر كىچىك قىزنى ئېلىشى بۇ ئەسرنىڭ تەرەققىيپەرۋەر كىشىلىرىگە ئەجەبلىنەرلىك بىلىنسىمۇ كېرەك. لېكىن، ئىرقى ئەھۋالدىن، خۇسۇسەن بۇندىن ئون تۆت ئەسىر ئىلگىرىكى ئەربەلەرنىڭ ئەھۋالىدىن خەۋىرى بولغان كىشىگە بۇ ئىش ئەجەبلىنەرلىك تۇيۇلمايدۇ. چۈنكى ئۇ چاغلاردا يەتتە - سەككىز ياشتىكى قىزلارنى ئەللىك ياشتىكى ئەرلەرلا ئەمەس، بەلكى يەتمىش - سەككىس ياشتىكى قىرىلارمۇ ئالاتتى. ئۇ چاغدىكى قىزلارنىڭ قارىشىدا ئۇنداق ياشانغان ئادەمگە تېگىش ئۇنىڭ ئۈچۈن ئەيىب ئەمەس ئىدى. ئۇ زامانلاردا ياشقا قارىماستىن تولراق شان - شۆھرەتكە قارايتتى. قىزلار ئەللىرىنىڭ چوڭ بولغانلىقىنى نومۇس دەپ ھېسابلىماستىن، بەلكى ئۆزى كىچىك بولسىمۇ، ئۇنى كاتتا بىر ئادەمنىڭ ئالغانلىقىنى ئۆزىگە شەرەپ دەپ بىلەتتى.

ئىسلام دىنىنىڭ نۇرلۇق يۈزىگە قارا چاپلىغۇسى بار كىشىلەر پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەزرىتى ئائىشەنى ئالغانلىقىنى ئۇنىڭ شەھۋەتپەرەستلىكىدىن بولغان دەپ قاراپ، ئۇ زاتنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە شۈبھە قىلماقچى بولىدۇ. ئۇنداق ئەمەس، بۇ كىشىلەر ئەگەر ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىز ئۆزىنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە ياتلىق قىلىنغانلىقىدىن قانچىلىك خۇرسەن بولغانلىقىنى ھەمدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ نىكاھىدا بولغانلىقىدىن ئىنتايىن پەخىرلىنىدىغانلىقىنى، پەيغەمبىرىمىزدىن كېيىن، ئۆزىنىڭ پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئۆتكەن مەنىلىك كۈنلىرىنى ۋە ئۇ زاتنىڭ ئۆزىگە بولغان ياخشى مۇئامىلە ۋە كۆڭۈل بۆلۈشتىن ئىبارەت غەمخورلۇقىنى ئاشكارا بايان قىلغانلىقىنى ھەمدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئايالى بولۇش بىلەن نەقەدەر روھانىي لەززەتنىڭ ھاسىل بولغانلىقىنى ۋە ئۇمۇل مۆمىننى (مۆمىنلەرنىڭ ئانىسى) دېگەن نام بىلەن مۇشەررەپ بولغانلىقىنى تەپەككۈر قىلىدىغان بولسا، ئۇنداق سۆزلەردىن ئەلۋەتتە ئۇيالىغان بولاتتى.

بۇنىڭدىكى يەنە بىر ھېكمەت، ھەزرىتى ئائىشە بولسا ناھايىتى ئەقىللىق، دانىشمەن، زېرەك ۋە ئىستېداتلىق بىر قىز ئىدى. بۇنداق بىر قىزنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قولىدا بولغانلىقى ئۇ زاتتىن ئىسلام ئەھكاملىرىنى ئەڭ مۇكەممەل شەكىلدە ئۆگىنىپ، ئۆگەنگەنلىرىنى ئومۇمىي مۇسۇلمانلارغا، خۇسۇسەن مۇسۇلمان ئاياللارغا

ئۆگىتىپ، ئۇلارنى دىننىڭ ئەڭ ئىنچىكە، نازۇك جايلىرىدىن خەۋەردار قىلىشتا ناھايىتى مۇھىم رول ئوينىدى. مانا بۇ سەۋەبلەردىن ھەزرىتى ئائىشە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئايال بولۇشقا چىن دىلىدىن قىزىققان ئىدى. دەرۋەقە، ھەزرىتى ئائىشە ناھايىتى كاتتا ئىسلام ئۆلىمالىرىدىن بولۇپ يېتىشكەن ئىدى. شۇنداقلا، پەيغەمبىرىمىزدىن نۇرغۇنلىغان ھەدىسىنى رىۋايەت قىلدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھەزرىتى ئائىشەنى ئېلىشىدا بۇنىڭدىن باشقا يەنە نۇرغۇنلىغان ھېكمەتلەر بار.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ تائىپقا ھىجرەت قىلىشى

ئەبۇ تالىپ ۋاپات بولغاندىن كېيىن قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە بولغان زۇلۇمى چىكىدىن ئاشتى. بۇ سەۋەبتىن ئۇ تائىپقا ھىجرەت قىلىش نىيىتىگە كەلدى. چۈنكى تائىپ ئەرەبلىرى بىلەن قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭ ئارىسى تازا ياخشى ئەمەس ئىدى ھەم ئۇ يەردە ئۇنىڭ ئۇرۇق - تۇغقانلىرى بار ئىدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز «ئۇلارنىڭ ياردىمى تېگىپ قالار» دېگەن ئۈمىد بىلەن، ئۆزىنىڭ ئازاتكەردىسى زەيد ئىبنى ھارس بىلەن بىرگە تائىپقا باردى. ئۇ ۋاقىتتىكى تائىپنىڭ كاتتىلىرى ئەمىر ئىبنى ئۇمەير ئىبنى سەقىپنىڭ بالىلىرى مەسئۇد ۋە ھەبىب قاتارلىق كىشىلەر ئىدى. پەيغەمبىرىمىز تائىپتا ئون كۈنچە تۇرۇپ، مەزكۇر كىشىلەر بىلەن كۆرۈشۈپ، ياردەم تەلەپ قىلغان بولسىمۇ، ھېچبىر نەتىجىگە ئېرىشەلمىدى. ئاخىرى ئۇلارنىڭ ياردەم قىلىشىدىن ئۈمىد يوقلىغىنى كۆرۈپ، ئۇلاردىن ئۆزىنىڭ تائىپقا كەلگەنلىكىنى قۇرەيش مۇشرىكلىرىغا ئېيتماستىكى تەلەپ قىلدى. ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ تەلپىنىمۇ رەت قىلىپ، ئۇنىڭ تائىپتىن تېزىرەك كېتىشى ئۈچۈن، تائىپ خەلقىنى ئۇنىڭغا قارشى كۈشكۈرتۈپ قويدى. شۇنىڭ بىلەن تائىپتىكى نادان ياشلار توپلىنىپ، ئۇنىڭغا تاش ئېتىپ قوغلىدى. ھەتتا زەيد ئىبنى ھارسنىڭ توسقىنىغا ئۇنىماي، ئۇنىڭ مۇبارەك پۇتلىرىنى قاناتتى.

ئۇلار شۇ پاراكەندىچىلىك بىلەن شەيئە بىلەن ئۆتەننىڭ بېغىنىڭ يېنىغا كېلىپ، بىر تۈپ تالنىڭ تۈۋىدە بىر ئاز ئارام ئېلىش ئۈچۈن توختىدى. كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئاللاھقا يالۋۇرۇپ، مۇنۇ دۇئانى قىلدى: «ئى پەرۋەردىگار! مېنىڭ كۈچ - قۇۋۋىتىمنىڭ قالمىغانلىقىنى، كىشىلەرنىڭ نەزىرىدە ئېتىبارسىز قالغانلىقىمنى ساڭا شىكايەت قىلىمەن. ئى مېھرى - شەپقەتلىك رەببىم! سەن ئاجىز ۋە بىچارىلەرنىڭ پەرۋەردىگارىسەن، مېنىڭمۇ پەرۋەردىگارىمىسەن، مېنى كىمگە تاپشۇرسەن؟ سۆزى قوپال، يۈزىم كىشىلەرگىمۇ؟ ياكى ئىشىمغا ئىگە بولۇۋالدىغان دۈشمىنىمگىمۇ؟ ئەگەر سېنىڭ ماڭا قارشى غەزىپىڭ بولمىسىلا، تارتقان ئەزىيەت ۋە كۈلپەتلەرگە ھېچ پەرۋا قىلمايمەن» پەيغەمبىرىمىز تال تۈۋىدە ئارام ئېلىۋاتقاندا، باغ ئىچىدە شەيئە بىلەن ئۆتە بار ئىدى. ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ ھالىنى كۆرۈپ بىر ئاز دىلى ئېرىپ، ئەدەس ئىسىملىك بىر قۇلنى چاقىرىپ، ئۇنىڭدىن پەيغەمبىرىمىزگە بىر ساپ ئۈزۈم چىقارتىپ بەردى. پەيغەمبىرىمىز ئۈزۈمنى قولغا ئېلىپ: «بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ» دەپ يېيىشكە باشلىدى. ئۈزۈمنى ئېلىپ كەلگەن ھېلىقى قۇل پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ سۆزىنى ئاڭلاپ ھەيران قېلىپ: «بۇ يەرنىڭ ئادەملىرى بۇنداق سۆزنى ئېيتمايتتى» دېگەندە، پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭدىن: «سەن نەدىن؟ قايسى دىندا؟» دەپ سورىدى. ئۇ «مەن ناسارا دىنىدا، مەن نىنو ئەھلىدىن بولمەن» دەپ جاۋاب

بەردى. پەيغەمبىرىمىز «ھە... سەن ياخشى كىشى يۇنۇس ئىبنى مەتتاسنىڭ يۇرتىدىن ئىكەنسىن» دېگەندە، ھېلىقى ئادەم تېخىمۇ ھەيران قېلىپ «سەن يۇنۇسنى نەدىن بىلىسەن؟» دەپ سورىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا جاۋابەن قۇرئان كەرىمدىكى يۇنۇس ئەلەيھىسسالام ھەققىدە چۈشكەن ئايەتلەرنى ئوقۇدى. بۇ ئايەتلەرنى ئاڭلىغان ئەدەس دەرىھال ئىمان ئېيتىپ مۇسۇلمان بولدى. پەيغەمبىرىمىز نەخلە دېگەن يەرگە كەلگەندە، ئۇ يەردە بىر نەچچە كۈن تۇرۇپ قالدى. بۇ ئەسنادا ئۇ ناماز ئوقۇپ، قۇرئان ئوقۇغان چاغلىرىدا بىر نەچچە جىنلار كېلىپ، قۇرئان ئاڭلاپ مۇسۇلمان بولغانلىقى ۋە ئەھقاق سۈرىسىنىڭ 29 - ئايىتىدىن 32 - ئايىتىگىچە شۇ ھەقتە نازىل بولغانلىقى رىۋايەت قىلىنىدۇ. بۇنىڭدىن باشقا جىن سۈرىسىدە پەيغەمبىرىمىز قۇرئان ئوقۇۋاتقاندا بىر نەچچە جىنلارنىڭ كېلىپ، قۇرئان ئاڭلىغانلىقى ئوچۇق زىكىر قىلىنىدۇ. دېمەك، جىنلارنىڭمۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا كېلىپ، قۇرئان ئاڭلاپ مۇسۇلمان بولغانلىقى شەكسىز بىر ھەقىقەتتۇر.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ مۇتئەم ئىبنى ئەدىينىڭ ھىمايىسىدە مەككىگە كىرىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تائىپتىن قايتىپ، مەككىگە ئۇدۇل كىرمەي، ئۇنىڭغا يېقىن بىر يەرگە كېلىپ چۈشتى. چۈنكى ئۇ ۋاقىتتا مەككىنىڭ ۋەزىيىتى ئىنتايىن كەسكىن ئىدى. شۇڭا قاراملىق قىلىشقا بولمايتتى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز مۇتئەم ئىبنى ئەدىيدىن ئۆزىنى ھىمايىسىگە ئېلىشنى تەلەپ قىلىپ، خۇزائە قەبىلىسىدىن بىر كىشىنى ئەۋەتتى. مۇتئەم ئىبنى ئەدىي پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ تەلەپنى قوبۇل قىلدى ۋە شۇ ھامان بالىلىرى ۋە ئۇرۇق - تۇغقانلىرىنى يىغىپ، كەبىنىڭ يېنىغا كېلىپ توپلاندى. بۇ ئەسنادا پەيغەمبىرىمىز مۇزەيد ئىبنى ھارس بىلەن بىرگە كەبىنىڭ يېنىغا يېتىپ كەلدى. مۇتئەم تۆگىسى ئۈستىدە تۇرۇپ، مەككە مۇشرىكلىرىغا پەيغەمبىرىمىزنى ئۆز ھىمايىسىگە ئالغانلىقىنى ئۇقتۇردى. پەيغەمبىرىمىز ئىككى رەكئەت ناماز ئوقۇۋالغاندىن كېيىن، مۇتئەم ئۇنى ئۆزى باشلاپ كەلگەن ئۇرۇق - تۇغقانلىرى بىلەن بىرگە قىلىچ - نەيزە تۇتقان ھالدا قوغداپ، ئۆيىگىچە ئاپىرىپ قويدى.

پەيغەمبىرىمىز مۇتئەم ئىبنى ئەدىينىڭ قىلغان بۇ ياخشىلىقىنى ۋە مەزكۇر ئېمبارگو قارارنامىسىنىڭ ئەمەلىدىن قېلىشىدا كۆرسەتكەن غەيرىتىنى ئۇزۇنغىچە ئۇنتۇمىدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ بەدىر ئۇرۇشىدا ئەسىرگە ئېلىنغان مۇشرىكلارنى كۆرسىتىپ تۇرۇپ: «ئەگەر مۇتئەم ئىبنى ئەدىي ھايات بولۇپ، بۇلارنى تەلەپ قىلغان بولسا، بۇلارنى ئۇنىڭغا بەرگەن بولاتتىم» دېگەن سۆزى بۇخارىدا زىكىر قىلىنىدۇ. دېمەك، بۇنىڭدىن مۇتئەم ئىبنى ئەدىينىڭ ئۆز زامانىسىدا ناھايىتى ئەقىللىق، قورقماس، ئالىيجاناب بىر كىشى ئىكەنلىكى چىقىپ تۇرىدۇ.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مىراجقا چىقىشى

ئىسرا، پەيغەمبىرىمىزنىڭ بىر كېچىدە مەسجىدى ھەرەمدىن بەيتۇلمۇقەددەسكە بېرىشى. ئەمما مىراج، ئۇنىڭ ئاللاھنىڭ بۈيۈك قۇدرەتلىرىنى كۆرۈش ئۈچۈن ئاسمانغا چىقىشىدىن ئىبارەت بولۇپ، مىراجنىڭ جەريانى سەھىم

ھەدىسلەر ئارقىلىق، ئىسرائىل جەريانى قۇرئان كەرىم ئارقىلىق سابت بولغان. شۇڭلاشقا بۇ يەردە بۇ ھەقتە توختىلىپ ئولتۇرمايمىز.

بىر قىسىم ئۆلىمالار ئىسرا بىلەن مىراجنى بىر سۆز دەپ، ئىككىسىنى بىرلىكتە بايان قىلىدۇ. ئەمما بۇ ئىككىسىنىڭ ئارىسىدا پەرق بار. چۈنكى مىراج ھەدىسلەرنىڭ كۆپىنچىسىدە پەيغەمبەرىمىزنىڭ مەسجىدى ھەرەمدىن بەيتۇلمۇقەددەسكە بارغانلىقى زىكىر قىلىنسىمۇ، لېكىن قۇرئان كەرىمدە ئوچۇق بىر نەرسە دېيىلمىگەن.

شۇنى بىلىشىمىز لازىمكى، مەيلى ئىسرا بولسۇن، مەيلى مىراج بولسۇن، ئۇلارنىڭ ھەر ئىككىسى پەيغەمبەرىمىزنىڭ ئويغاق ھالىتىدە بولغانمۇ؟ ياكى ئۇيقۇدىكى ھالىتىدە بولغانمۇ؟ بۇ ھەقتە ئۆلىمالارنىڭ كۆز قارىشى ئوخشاشمايدۇ. ئەمما جۇمھۇر ئۆلىمالار بۇلارنىڭ ھەر ئىككىسى پەيغەمبەرىمىزنىڭ ئويغاق ھالىتىدە يۈز بەرگەن دەپ قارايدۇ. لېكىن بىر قىسىم ئۆلىمالار جانابى ئاللاھنىڭ «بىز ساڭا (مىراج كېچىسى ئاسمان - زېمىندىكى ئاجايىپلاردىن) كۆرسەتكەن كۆرۈنۈشنى، پەقەت كىشىلەر ئۈچۈن سىناق قىلدۇق.» (بەنى ئىسرائىل سۈرىسى 60 - ئايەت) دېگەن سۆزى ۋە شۇرەيكنىڭ ھەزرىتى ئەنەستىن رىۋايەت قىلغان ھەدىسىدىكى «ئاندىن كېيىن ئويغاندىم» دېگەن جۈملىگە ئاساسلىنىپ، ئۇلارنى ئۇيقۇدا بولغان دەيدۇ. بىر قىسىم مەشھۇر ساھابە كىراملاردىنمۇ بۇ قاراشتا بولغانلار بار، مەسىلەن: ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىزنىڭ: «پەيغەمبەرىمىزنىڭ مۇبارەك جەستى يوقالدى. لېكىن جانابى ئاللاھ ئۇنىڭ روھىنى ئېلىپ باردى» دېگەن سۆزى، ھەزرىتى مۇئاۋىيەنىڭ ئىسرا ھەققىدە سورالغاندا جاۋاب بېرىپ: «ئىسرا بولسا ئاللاھ تەرىپىدىن يۈز بەرگەن راست چۈشتۈر» دېگەن سۆزى رىۋايەت قىلىنغان.

بۇلار مەيلى پەيغەمبەرىمىزنىڭ ئويغاق ھالىتىدە، جەستى ۋە روھى بىلەن يۈز بەرگەن ۋەقە بولسۇن، مەيلى ئۇيقۇدىكى ھالىتىدە بولسۇن، مۇھىمى بىزنىڭ ئۇنىڭغا مۇتلەق ئىشىنىپ، تەستىقلىشىمىز ۋاجىپتۇر. چۈنكى بۇ قۇرئان كەرىم ۋە سەھىھ ھەدىس شەرىپلەر بىلەن سابت بولغان ۋەقەلەردۇر.

مەدىنە مۇنەۋۋەرەدىكى ئەرەبلەرنىڭ مۇسۇلمان بولۇشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەككە مۇكەررەمەدە ئون يىل كىشىلەرنى ئاشكارا دىنغا دەۋەت قىلدى. ئۇ، ھېچ زېرىكمەي، ھاردىم - تالدىم دېمەي، تۈرلۈك ئەزىيەتلەرگە دۇچ كەلسىمۇ پەرۋا قىلماي ھەج ئۈچۈن ۋە ئۇككاز بازىرىغا سەيلە ياكى تىجارەت قىلىش ئۈچۈن كەلگەن باشقا ئەرب قەبىلىلىرىنىڭ كاتتىلىرىغا دىننى ئاڭلاتتى ھەمدە ئۇلاردىن ئۆزىنى مەككە مۇشرىكلىرىدىن قوغداشنى تەلەپ قىلدى. لېكىن ئۇلارنىڭ ھېچبىرى ئۇنىڭ سۆزىگە قۇلاق سالمىدى. دەردىنى ئاڭلاپ ھىمايىسىگە ئالمىدى. ئەكسىچە قوپاللىق قىلىپ يۈز ئۇرۇدى. كەبىنى زىيارەت قىلىش ئۈچۈن كېلىدىغان ئەرەبلەرنىڭ ئىچىدە مەدىنە مۇنەۋۋەرەلىك ئەۋس ۋە خەزرج قەبىلىلىرىدىن بولغان كىشىلەرمۇ بار ئىدى. ئۇلار ئۆز دىيارىدىكى يەھۇدىي، ناسارا ئالىملىرىدىن «ئاخىر زامان پەيغەمبەرى» ھەققىدە ئاز - تولا خەۋەر ئاڭلىغان، مەلۇماتلىق كىشىلەر ئىدى. چۈنكى پەيغەمبەرىمىز پەيغەمبەر بولۇپ كېلىشتىن ئىلگىرى، يەھۇدىي ۋە ناسارا ئالىملىرىنىڭ ئاغزىدىن «يېقىندا ئاخىر زامان پەيغەمبەرى كېلىدۇ»

دېگەن سۆز چۈشمەيتتى. ھەج مەۋسۇملىرىنىڭ بىرىدە پەيغەمبىرىمىز ئەۋس قەبىلىسىدىن بولغان سۇۋەيد ئىبنى سامىت ئىسىملىك بىر كىشىگە ئىسلامنى ئاڭلاتتى. ئۇ كىشى ئۇنىڭ تەكلىپىگە دەرھال ئوچۇق ئىپادە بىلدۈرمىگەن بولسىمۇ، تامامەن رەت قىلمىدى. ئىككىنچى يىلى ھەج مەۋسۇمىدا پەيغەمبىرىمىز يەنە ئەياس ئىبنى مۇئاز ئىسىملىك بىر كىشىنى دىنغا دەۋەت قىلدى. ئۇ كىشى پەيغەمبىرىمىزنىڭ دەۋىتىنى قوبۇل قىلىپ، ئىمانغا كېلىش ئالدىدا يېنىدىكى ھەمراھلىرى ئۇنى توستى. ئۇ كىشىنىڭ مەدىنىگە قايتىپ بارغاندىن كېيىن ئۇزۇن ئۆتمەي ۋاپات بولغانلىقى ۋە سەكراتتا تۇرۇپ تەكبىر، تەسبىھ ئېيتقانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ.

ئۈچىنچى يىلى ھەج مەۋسۇمىدا يەنە پەيغەمبىرىمىز مەككىدىن ئۈچ چاقىرىم ئۇزاقلىقتىكى، مەككە بىلەن مىنانىڭ ئوتتۇرىسىدا بولغان «ئەقەبە» دېگەن بىر جىلغىدا خەزرج ئەرەبلىرىدىن بولغان ئەسەد ئىبنى زۇرارە، ئەۋف ئىبنى ھارس، رابى ئىبنى مالىك، ئۆتبە ئىبنى ئامىر، ئۇقبە ئىبنى ئامىر ۋە جابىر ئىبنى ئابدۇللاھ قاتارلىق ئالتە كىشى بىلەن ئۇچرىشىپ، ئۇلارغا ئىسلامنى ئاڭلاتتى. ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ دەۋىتىنى قوبۇل قىلىپ، مۇسۇلمان بولۇپ، مەدىنىگە قايتىپ كەتتى. تۆتىنچى يىلى مەزكۇر ئالتە كىشىنىڭ ئىچىدىن بەش كىشىگە يەنە يەتتە كىشى قوشۇلۇپ، جەمئى ئون ئىككى كىشى مەدىنىدىن كەلدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا قوشۇلۇپ كەلگەن كىشىلەرگەمۇ ئىسلامنى ئاڭلاتتى. ئۇلار دەرھال قوبۇل قىلىپ مۇسۇلمان بولدى. شۇنىڭ بىلەن مۇسۇلمان بولغان مەزكۇر ئون ئىككى كىشى پەيغەمبىرىمىزگە: «ئاللاھقا ھېچبىر نەرسىنى شېرىك قىلماسلىق، ئوغرىلىق قىلماسلىق، زىنا قىلماسلىق، قىز بالىلىرىنى پىقىرلىق ۋە ئار - نومۇستىن قورقۇپ ئۆلتۈرمەسلىك، يالغان سۆزلەپ، باشقىلارغا تۆھمەت قىلماسلىق» قا بەيئەت قىلىپ قايتىپ كەتتى. ئۇلارنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە قىلغان بۇ بەيئەتنى «بىرىنچى ئەقەبە بەيئەتى» دەپ ئاتىلىدۇ. مەككە پەتھى بولغان كۈنى نۇرغۇن ئاياللار پەيغەمبىرىمىزگە مەزكۇر تەرىقىدە بەيئەت قىلغان ئىدى. بۇ «ئاياللار بەيئەتى» دەپ ئاتىلىدۇ.

پەيغەمبىرىمىز مۇسۇلمان بولغان مەزكۇر كىشىلەرگە مۇسئەب ئىبنى ئۇمەيرنى قۇرئان ۋە دىنىي ئەھكاملارنى ئۆگىتىش ئۈچۈن قوشۇپ قويدى. مۇسئەب مەدىنىگە بېرىپ، ئەسەد ئىبنى زۇرارەنىڭ ئۆيىگە چۈشتى. ئۇ، مەزكۇر مۇسۇلمانلار بىلەن مەدىنىدە جىددىي بىر شەكىلدە دەۋەت ئېلىپ بېرىپ، ئاز مۇددەت ئىچىدە مەدىنىدە مۇنەۋۋەرەنىڭ تۆت ئەتراپىنى ئىسلام نۇرى بىلەن يورۇتتى. ئەۋس كاتتىلىرىدىن مەشھۇر سەئىد ئىبنى مۇئاز ۋە ئۇسەيد ئىبنى ھۇزەيرلەر مۇھەزىرتى مۇسئەبنىڭ دەۋىتى بىلەن مۇسۇلمان بولغان ئىدى. ئۇ مەدىنىگە كېلىپ، بىر يىلغا يېقىن مۇددەت ئىچىدە دەۋەت قىلىش ۋە مۇسۇلمان بولغانلارغا قۇرئان ۋە دىنىي ئەھكاملارنى ئۆگىتىش بىلەن بولۇپ، كېيىنكى يىلى ھەج مەۋسۇمىدىن بۇرۇن مەككىگە قايتىپ كەلدى.

بەشىنچى يىلى ھەج مەۋسۇمىدا مەدىنىدە مۇنەۋۋەرەدىن نۇرغۇن كىشى كەلدى. بۇلارنىڭ ئىچىدە مۇسۇلمانلاردىن يەتمىش بەش نەپەر ئەر، ئىككى نەپەر ئايال بار ئىدى. ئۇلار ھەج پائالىيەتلىرىنى تۈگىتىپ، ئەقەبەدە پەيغەمبىرىمىز بىلەن كۆرۈشۈپ، ئۇنىڭغا بەيئەت قىلىشقا ۋەدە قىلدى. ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ پەيغەمبىرىمىز بىلەن كۆرۈشكەنلىكىنى مۇشەركىلارغا سەزدۈرمەسلىك ئۈچۈن، يېرىم كېچىدە بىردىن، ئىككىدىن پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئۇچرىشىدىغان يەرگە توپلاندى. شۇ چاغدا پەيغەمبىرىمىز مۇ تاغىسى ئابباس ئىبنى ئابدۇلمۇتەللىپ بىلەن بىرگە يېتىپ كەلدى. ھەزرىتى ئابباس ئۇ ۋاقىتتا تېخى مۇسۇلمان بولمىغان ئىدى. ئۇ باشتا ئۇلارغا سۆز قىلىپ: «سىلەر

مۇھەممەدنىڭ ئارىمىزدا ئېتىبارلىق، ھۆرمەتلىك كىشى ئىكەنلىكىنى ئوبدان بىلىسىلەر، ئۇنى قەبىلىسى ۋە ئۇرۇق - تۇغقانلىرى دائىم قوغدايدۇ. لېكىن، ئۇ سىلەر بىلەن بىرگە بولۇشنى ئىختىيار قىلدى. شۇڭلاشقا سىلەر ئۇنىڭغا قىلغان ۋەدەڭلاردا تۇرالايىمىز دېسەڭلار ۋەدە بېرىڭلار، ئەگەر ۋەدە بېرىپ بولۇپ، كېيىن سۆزۈڭلاردا تۇرالمايدىغان ئىش بولۇپ قالىدىغان بولسا، ئۇنى بىئارام قىلىپ، قەلبىنى رەنجىتمەڭلار» دېگەن مەزمۇندا سۆز قىلدى. ئاندىن كېيىن ئۇلارنىڭ كاتتىلىرىدىن بىرى ئورنىدىن تۇرۇپ: «بىز چوقۇم قىلغان سۆزىمىزدە تۇرمىز، بەرگەن ۋەدىمىزنى ئورۇنمايمىز، سۆزىمىزدە تۇرمىساق بۇ يەرگە كەلمەيتتۇق» دەپ جاۋاب بېرىپ، پەيغەمبىرىمىزگە بەيئەت قىلىدىغانلىقىنى بىلدۈردى. پەيغەمبىرىمىز باشتا قۇرئان ئوقۇش بىلەن ئۇلارنى ئىسلامغا تەرغىب قىلدى. كېيىن ئۇلاردىن ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ بالا - چاقىلىرىنى قانداق ساقلىسا پەيغەمبىرىمىزنىمۇ شۇنداق ساقلاشقا بەيئەت قىلىشنى تەلەپ قىلدى. ھەزرىتى بەرائد دەرھال ئورنىدىن تۇرۇپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ قولىدىن تۇتۇپ بەيئەت قىلدى. بۇ ئارىدا ئەبۇ ھەيسەم ئورنىدىن تۇرۇپ: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! يەھۇدىيلار بىلەن بىزنىڭ ئارىمىزدا كېلىشىم بار ئىدى. بىز سىلەرگە بەيئەت قىلىپ، ئۇلار بىلەن بولغان كېلىشىمنى بۇزىمىز. بىر كۈنى سىلە مۇشرىكلار ئۈستىدىن غالىپ كېلىپ بىزنى تاشلاپ، مەككىدىكى ئۇرۇق - تۇغقانلىرىنىڭ يېنىغا كېتەلمۇ؟» دېدى. پەيغەمبىرىمىز تەبەسسۇم قىلىپ تۇرۇپ: «ياق، مەن ھەر زامان سىلەر بىلەن بىرگە بولمەن» دەپ جاۋاب بەردى. ئاندىن كېيىن باشقىلار بىردىن - بىردىن كېلىپ ئۇنىڭغا بەيئەت قىلىشقا باشلىدى. مانا بۇ بەيئەت «ئىككىنچى ئەقەبە بەيئىتى» دەپ ئاتىلىدۇ. بەيئەت تامام بولغاندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ ئىچىدىن ئون ئىككى كىشىنى تاللاپ چىقىپ، ئۇلارغا باش قىلىپ بېكىتتى. ئاخىرىدا مۇشرىكلارنىڭ بۇ ئىشتىن خەۋەر تېپىپ قالماسلىقى ئۈچۈن، ئۇلارنى دەرھال ئۆز جايلىرىغا قايتىشقا بۇيرۇدى. شۇنداقتىمۇ يەنە بۇ ئىشتىن خەۋەر تاپقان مەككە مۇشرىكلىرى، ئەتىگەندە مەدىنە ئەرەبلىرى چۈشكەن چېدىرلارغا كېلىپ، كېچىدە يۈز بەرگەن ۋەقە ھەققىدە سۈرۈشتە قىلدى. ئەمما بۇ ئىشتىن راستتىنلا خەۋىرى يوق بولغان مۇسۇلمان بولمىغان كىشىلەر ئۇلارغا قەسەم قىلىپ، بۇنداق ئىشنىڭ بولمىغانلىقىنى، ئەگەر بولغان بولسا، ئۇلارنىڭ ئەلۋەتتە خەۋىرى بولىدىغانلىقىنى ئېيتتى. ھەج پائالىيەتلىرى تۈگىگەندىن كېيىن، ئۇلار مەدىنىگە قايتىپ كەتتى. مەدىنە مۇسۇلمانلىرى پەيغەمبىرىمىز قاچان مەدىنە مۇنەۋۋەرگە كەلسە، جانلىرىدىن، ماللىرىدىن كېچىپ، ئۇ زاتنى قوغدايدىغانلىقىنى ۋە ھەرقانداق شارائىت ئاستىدا ئۇنىڭدىن ياردىمىنى ئايىمايدىغانلىقىنى بىلدۈرگەنلىكى ئۈچۈن ئۇلار «ئەنسارلار (يەنى ياردەمچىلەر)» دەپ ئاتالدى.

ساھابە كىراملارنىڭ مەدىنە مۇنەۋۋەرگە ھىجرەت قىلىشى

مەزكۇر ۋەقەدىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابە كىراملارنى مەدىنىگە ھىجرەت قىلىشقا بۇيرۇدى. شۇنىڭ بىلەن ساھابىلەر بىر - بىرلەپ مەدىنىگە ھىجرەت قىلىشقا باشلىدى. پەيغەمبىرىمىز مەككىدە مۇسۇلمانلاردىن ئاز بىر قىسىم كىشىلەر بىلەن قالدى. مۇشرىكلار بىر تەرەپتىن ساھابىلەرنىڭ بىر - بىرلەپ مەدىنىگە كۆچۈپ بېرىپ، ئۇ يەردە خاتىرجەم دىنىي پائالىيەت بىلەن شۇغۇللىنىپ، ئەركىنلىككە ئېرىشىپ قالغانلىقىدىن راھەتسىزلىنەن، يەنە بىر تەرەپتىن پەيغەمبىرىمىز مەدىنىگە بېرىپ قالسا، مۇسۇلمانلارنىڭ زور بىر

كۈچكە ئايلىنىپ، ئۇلارنىڭ باشلىرىغا بالا بولۇپ قېلىشنى ئويلاپ ۋۇجۇدىغا قورقۇنچ كىرىشكە باشلىدى. شۇڭا ئۇلارنىڭ كاتتىلىرى ئۆز ئارا بىر يەرگە يىغىلىپ، قانداق قىلغاندا بۇ كەلگۈسى خەتەرنىڭ ئالدىنى ئالغىلى بولىدىغانلىقى ھەققىدە چارە - تەدبىر ئىزدەشكە باشلىدى. مەجلىس ئەھلى ھەرخىل كۆز قاراشلارنى ئوتتۇرىغا قويغان بولسىمۇ، بۇلارنىڭ بىرەرسىمۇ ماقۇللانمىدى. ئاخىرىدا ئەبۇ جەھىل ئۆز كۆز قارىشىنى سۆزلەپ مۇنداق دېدى: «پۈتۈن قۇرەيش قەبىلىلىرىدىن بىردىن يىگىت تاللىساق، ئۇلار بىردەك مۇھەممەدنىڭ ئۆيىنى قورشاپ، ئۇ ئۆيىدىن چىققان ھامان ئۇنىڭغا ھەممىسى تەڭ قىلىچ ئۇرۇپ ئۇنى يوقاتسا، ئۇنىڭ قېنى پۈتۈن قەبىلىلەر ئارىسىغا تارقىلىپ كېتىدۇ - دە، شۇنىڭ بىلەن ھېچبىر قەبىلە ئۇنىڭ قان داۋاسىنى قىلالمايدۇ. شۇنىڭ بىلەن ئۇنىڭ ئۇرۇق - تۇغقانلىرى قان ھەققىگە رازى بولىدۇ خالاس.» ئەبۇ جەھىلنىڭ بۇ پىكرى پۈتۈن مەجلىس ئەھلىگە ماقۇل كەلدى. ئۇلار مەزكۇر پىلانغا ئاساسەن شۇ كېچە ئون ئىككى قەبىلىدىن ئون ئىككى كىشىنى ھازىرلاپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆيىنى قورشاش، ئۇ زات ئۆيىدىن چىققان ھامان ھەممىسى تەڭ قىلىچ ئۇرۇپ، ئۇنىڭدىن قۇتۇلۇش قارارىغا كېلىشىپ تارقاپ كەتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مەدىنىگە ھىجرەت قىلىشى

مەككە مۇشرىكلىرىنىڭ مەزكۇر سۇيىقەستىنى جانابى ئاللاھ ئۆز پەيغەمبىرىگە بىلدۈرۈپ، ئۇنى بۇ كېچە مەككىدىن دەرھال چىقىپ كېتىشكە بۇيرۇدى. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىقنىڭ ئۆيىگە بېرىپ، ئۇنىڭغا ئەھۋالنى بايان قىلىپ، ئۆزىنىڭ مەدىنىگە ھىجرەت قىلىشقا بۇيرۇلغانلىقىنى ئېيتتى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى پەيغەمبىرىمىزدىن ئۆزىنىمۇ بىرگە ئېلىۋېلىشنى تەلەپ قىلدى. پەيغەمبىرىمىز قوشۇلغاندىن كېيىن، ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى ئىنتايىن خۇشال بولدى. چۈنكى ئۇ زات بىر نەچچە قېتىم پەيغەمبىرىمىزدىن مەدىنىگە ھىجرەت قىلىش كۈچۈن رۇخسەت سورىغاندا، پەيغەمبىرىمىز «توختاپ تۇرغىن» دەپ رۇخسەت قىلمىغان ئىدى. شۇڭا ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى بۇ پۇرسەتنى كۈتۈپ تۇراتتى. ئۇ ھىجرەت قىلىش ئۈچۈن ئىككى تۈگىنى تەييارلاپ بېقىپ كېلىۋاتاتتى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزگە بۇ ئىككى تۈگىنىنىڭ بىرىگە ئۆزى مىنىدىغانلىقىنى، يەنە بىرىنى ئۇنىڭغا ئاتاپ ھازىرلىغانلىقىنى ئېيتقاندا، پەيغەمبىرىمىز ئۇنى پۇلىنى بېرىش شەرتى بىلەن قوبۇل قىلدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ئابالى دەرھال سەپەر ھازىرلىقىنى تەييارلاشقا كىرىشىپ كەتتى. ئۇلار ئۆزلىرىگە يول باشلاشقا ئابدۇللاھ ئىبنى ئەرەقە تۇللەيس ئىسىملىك بىر مۇشرىكنى ئىجارىگە ئېلىپ، ئۇنىڭ بىلەن ئۈچ كۈندىن كېيىن سەۋر تېغىدىكى غارنىڭ ئالدىدا كۆرۈشىدىغان بولۇپ، ئۇنىڭغا تۈگىلەرنى تاپشۇردى.

پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى بىلەن تەييارلىق ئىشىنى تۈگىتىپ، بۇ كېچە ئۇنىڭ ئۆيىگە كېلىپ، ئىككىسى بىرگە سەۋر تېغىغا بارىدىغان بولۇپ، ئۆيىگە يېنىپ كەلدى. ئۇ ھەزرىتى ئەھلىنى يېنىغا چاقىرىپ، ئۇنىڭغا ئەھۋالنى ئېيتتى. ئۆزىنىڭ ئۆيىدىن چىقىپ كەتكەنلىكىنى مۇشرىكلارغا سەزدۈرۈمەسلىك ئۈچۈن، ئۇنى ئۆز ئورنىدا يېتىشقا، ئۇ كەتكەندىن كېيىن ئۇنىڭمۇ مەككىدىكى ئىش - كۈشلىرىنى تۈگىتىپ دەرھال مەدىنىگە يېتىپ بېرىشىنى ئېيتتى. كەچمۇ كىردى. پىلان بويىچە مۇشرىكلار ھازىرلىغان ئون ئىككى كىشى كېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆيىنى قورشىۋالدى. ئاللاھنىڭ قۇدرىتى ۋە ياردىمىگە ئىشەنگەن پەيغەمبىرىمىز ھېچ ئىش

يوقتەك، غايەت نورمال ھالدا ئۆز ئۆيىدە بىر ئاز ۋاقىت ئۆتۈشنى كۈتۈپ تۇراتتى. بىر مۇددەت ۋاقىت ئۆتكەندىن كېيىن، مۇشرىكلارنى مۇگدەك بېسىشقا باشلىدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز ئۆيىدىن چىقىپ، ئاللاھنىڭ قۇدرىتى بىلەن، ئۇلارنىڭ كۆز ئالدىدىن ئۆتۈپ كەتتى. ئۇ ئۇدۇل ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىقنىڭ ئۆيىگە بارغاندا، ئۇمۇ ھازىرلىقىنى پۈتتۈرۈپ، ئۇنى كۈتۈپ ئولتۇراتتى. پەيغەمبىرىمىز كەلگەندىن كېيىن ئۇلار بىرگە سەۋر تېغىغا قاراپ يۈرۈپ كەتتى. مۇشرىكلار تاڭ ئاتقانغا قەدەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆيىنى قورشاپ تۇرۇپ، پەيغەمبىرىمىز چىقمىغاندىن كېيىن، ئۆيىگە باستۇرۇپ كىرىپ قارىسا، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئورنىدا ھەزرىتى ئەلى ياتقان. ئۇلار بۇنى كۆرۈپ ھەيران بولۇپ، ھەزرىتى ئەلىدىن پەيغەمبىرىمىزنى سورىدى. ھەزرىتى ئەلى ئوچۇق جاۋاب بەرمىگەندىن كېيىن، ئۇ زاتنى بىر ئاز قىيىن - قىستاققا ئالغان بولسىمۇ، بىر نەرسىگە ئېرىشەلمىدى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار دەرھال پەيغەمبىرىمىزنى ئىزدەشكە باشلىدى. لېكىن، ھېچبىر يەردىن تاپالمىدى. ئۇلار غەزەپتىن ئۆلگۈدەك بولۇپ، ئاخىرىدا پەيغەمبىرىمىزنى تۇتۇپ بەرگەن، ياكى بار يېرىنى ئېيتىپ بەرگەن كىشىگە نۇرغۇن مال - مۈلۈك بېرىدىغانلىقىنى ۋەدە قىلىپ، پۈتۈن مەككە ئىچىدە جار سالىدى.

ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنى ئىزدىگەندە سەۋر تېغىغا بىرنەچچە قېتىم چىقتى. ھەتتا پەيغەمبىرىمىز ۋە ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى يوشۇرۇنۇۋالغان غارنىڭ ئېغىزىغا كەلدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى ئۇلارنىڭ پۇتلىرىنىڭ ئۇچىنى كۆرۈپ، قورقۇپ: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! ئۇلار ھازىر پەسكە شۇنداق بىر قاراپ سالىدىغان بولسا، بىزنى كۆرۈپ قالىدۇ» دېدى. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنى خاتىرجەم قىلىپ: «قورقما، بىز ئىككىمىزنىڭ ئۈچىنچىسى ئاللاھ ئۇ بىزنى چوقۇم ساقلايدۇ» دېدى. مۇشرىكلار پەيغەمبىرىمىزنى ئۈچ كۈن ئىزدەپ، ھېچبىر يەردىن تاپالمىدى، ھەتتا ئىز - دېرىكىنىمۇ ئالماي جىلە بولۇپ، ئاخىرى ئىزدەشتىن ۋاز كەچتى.

پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى بىلەن ئۈچ كۈن شۇ غاردا يوشۇرۇنۇپ تۇردى. ئۇلارنىڭ يېمەك - ئىچمەك، ئوزۇقلىرىنى ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ئوغلى ئابدۇللاھ ئىبنى ئەبۇ بەكرى كېچىدە يەتكۈزۈپ بېرىپ تۇراتتى. ئۇ ھەر قېتىم يېمەك ئېلىپ كەلگەن چېغىدا پەيغەمبىرىمىزگە مۇشرىكلارنىڭ نېمە ئىش قىلىۋاتقانلىقىدىن خەۋەر بېرىپ تۇراتتى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ئازات گەردىسى ئامىر ئىبنى فۇھەير ئۇنىڭ قويللىرىنى غار ئەتراپىدا بېقىپ، ئابدۇللاھنىڭ ئىزلىرىنى يوقىتىپ تۇراتتى.

شۇنداق قىلىپ ئارىدىن ئۈچ كۈن ئۆتتى. ۋەدە بويىچە ئابدۇللاھ ئىبنى ئەرەقە تۆگىلەرنى يېتىلەپ غار ئالدىغا كەلدى. تۆگىلەرنىڭ بىرىگە پەيغەمبىرىمىز مىندى. يەنە بىرىگە ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق بىلەن ئامىر ئىبنى فۇھەير مىنىپ، مەدىنىگە قاراپ يۈرۈپ كەتتى. ئابدۇللاھ ئىبنى ئەرەقە ئۇلارغا يول باشلاپ ماڭدى. ئابدۇللاھ ئىبنى ئەرەقە مەدىنىگە بارىدىغان چوڭ يولنى تاشلاپ، قىزىل دېڭىزنى بويلاپ يول ئالدى. ئۇلار «قەدىد» دېگەن يەرگە كېلىپ، مۇدلەج قەبىلىسىگە يېقىنلىشىپ كەلگەندە بىر ئادەم بۇلارنى كۆرۈپ قالدى. نېرىقتا بىر نەچچە كىشى پاراڭلىشىپ ئولتۇراتتى. ھېلىقى ئادەم بېرىپ، ئۇلارغا ئۈچ - تۆت كىشىنىڭ تۆگىلىك كېلىۋاتقانلىقىنى، ئېھتىمال ئۇلارنىڭ پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئۇنىڭ ھەمراھلىرى بولۇشى مۇمكىنلىكىنى ئېيتتى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە سۇراقە ئىبنى مالىك دېگەن كىشى بار ئىدى. ئۇ كىشى پەيغەمبىرىمىزنى كۆرۈپ تونۇپ، مۇشرىكلارغا ئۆزى خەۋەر قىلىپ، ئېلان قىلىنغان مال - مۈلۈككە ئېرىشىش ئۈچۈن، يېنىدىكى ئادەملەرگە «ياق،

ئۇ مۇھەممەد ئەمەس. ئۇلار پالان - پالان كىشىلەر، يىتىپ كەتكەن ماللىرىنى ئىزدەپ يۈرگەن بولسا كېرەك» دەپ ئۇلارغا بىلدۈرمىدى.

سۇراقنىڭ پەيغەمبىرىمىزنى قوغلاپ بېرىشى

سۇراقە «ئۇ مۇھەممەد ئەمەس» دېگەندىن كېيىن، ئۇنىڭ ھەمراھلىرى مەزكۇر تۆگىلىك كىشىلەر بىلەن كارى بولماي، ئۆز پاراڭلىرى بىلەن بولۇپ كەتتى. سۇراقە چاندۇرماي ئۇلار بىلەن بىر ئاز پاراڭلىشىپ ئولتۇرغاندىن كېيىن، بىر ئىشنى باھانە قىلىپ، ئۇلاردىن ئايرىلىپ ئۆيىگە كەلدى. ئۇ نەيزە، قىلىچ، ئوقىيالىرىنى ئېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاپ كەلدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق ئۇنى كۆرۈپ، بىر ئاز قورقۇپ، پات - پات ئارقىسىغا قاراپ قوياتتى. پەيغەمبىرىمىز بولسا نورمال مېڭىپ كېتىۋاتاتتى. سۇراقە بارغانچە يېقىنلىشىپ كېلىۋاتاتتى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى پەيغەمبىرىمىزگە سۇراقەنىڭ يېقىنلىشىپ كەلگەنلىكىنى ئېيتتى. پەيغەمبىرىمىز «قورقما، ئاللاھ بىز بىلەن بىللە» دېدى. سۇراقە ئۇلارغا يېقىنلىشىپ كەلگەندە، ئۇنىڭ ئېتى ئۈستۈمۈت يەرگە پېتىپ قالدى. سۇراقە بۇنى كۆرۈپ پەيغەمبىرىمىزدىن دۇئا تەلەپ قىلىپ، ئۇلارغا يامانلىق قىلماسلىققا ۋە ئۇلارغا ئوزۇق - تۈلۈك يەتكۈزۈپ بېرىشكە سۆز بېرىپ، ۋەدە قىلىشقا باشلىدى. پەيغەمبىرىمىز توختاپ: «بىزگە باشقا نەرسە كېرەك ئەمەس، بىزگە خىزمەت كۆرسىتىمەن دېسەڭ، بىزنى ئىزدەپ كېلىدىغان كىشىلەرنى قايتۇرۇۋەت» دېدى. سۇراقە پەيغەمبىرىمىزگە ئۇنىڭ دېگىنىدەك قىلىشقا ۋەدە بېرىپ قايتىپ كەتتى. دېگەندەك، ئۇ سۆزىدە تۇرۇپ، پەيغەمبىرىمىزنى ئىزدەپ يۈرگەن كىشىلەرگە بۇ تەرەپلەردە پەيغەمبىرىمىزنىڭ يوقلىقىنى ئېيتىپ، ئۇلارنى قايتۇردى.

ئەنسارلارنىڭ پەيغەمبىرىمىزنى قارشى ئېلىشقا چىقىشى

پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەككىدىن مەدىنىگە قاراپ يولغا چىققانلىقىنى ئاڭلىغان ئەنسارلار ئۇنى قارشى ئېلىش ئۈچۈن، ھەر كۈنى «ھەررە» دېگەن جايغا چىقىپ، كۈن قىزىغانغا قەدەر ساقلاپ، پەيغەمبىرىمىز كەلمىگەندىن كېيىن قايتىپ كېتەتتى. ھەررە دېگەن جاي كەڭرى، تاشلىق بىر ساي بولۇپ، مەدىنىنىڭ ئەتراپىدا ئۇنىڭدەك سايلىقلاردىن بىر نەچچىسى بار ئىدى. ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنى كۈتۈۋېلىشقا چىققان سايلىق قۇبانىڭ يېنىدا ئىدى. شۇڭلاشقا ئۇ يەر «ھەررە قۇبا» دېيىلەتتى. ئەنسارلار ھەر كۈنى ئادىتى بويىچە ھەررە قۇباغا چىقىپ، پەيغەمبىرىمىزنى كۈتەتتى. پەيغەمبىرىمىز كەلمىگەندىن كېيىن قايتىپ كېتەتتى. بۇ ئىش بىر نەچچە كۈن داۋاملاشقاندىن كېيىن، بىر كۈنى ئەنسارلار ئادىتى بويىچە پەيغەمبىرىمىزنى ساقلاپ بېقىپ، ئۇ كەلمىگەندىن كېيىن مەدىنىگە قايتىپ كېتىۋاتاتتى، دەل شۇ ۋاقىتتا مەدىنىنىڭ چەت يېزىلىرىدىن بىرىگە بېرىپ قايتىپ كېلىۋاتقان بىر يەھۇدىي مەككە تەرەپتىن كېلىۋاتقان بىر نەچچە كىشىنى كۆرۈپ، مەدىنىگە قاراپ كېتىۋاتقان ئەنسارلار تەرەپكە قاراپ ئاۋازىنىڭ بېرىچە: «سەلەر نەچچە كۈندىن بېرى كۈتۈۋاتقان مېھمىنىڭلار كېلىۋاتىدۇ، ئەنە قاراڭلار!» دەپ خەۋەر قىلدى. بۇنى ئاڭلىغان ئەنسارلار ناھايىتى خۇشال بولۇپ، دەرھال ئارقىسىغا يېنىپ

پەيغەمبەرىمىزنىڭ ئالدىغا قاراپ يۈگۈرۈشتى. ئۇلارنىڭ ئىچىدىكى ئاياللار، بالىلار، كېنىزەكلەر پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنى مۇنۇ ناخشىنى ئېيتىش بىلەن قارشى ئالغان:

رەسۇلۇللاھ تولۇن ئايدەك چېچىپ نۇر،
چىقىپ كەلدى سەنىياتۇلۇۋەدادىن
ئاللاھقا شۈكرى قىلماق بىزگە لازىم،
بىرەر ئادەم قول ئۈزمىسلا دۇئادىن.
مۇسۇلمانلارغا مەقبۇل ئۇشبۇ دىننى
رەسۇلۇللاھ ئېلىپ كەلدى ئاللاھتىن.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قۇباغا چۈشۈشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۆز ھەمراھلىرى ۋە قارشى ئېلىشقا چىققان ئەنسارلار بىلەن مەدىنىدىن تەخمىنەن ئىككى - ئۈچ كىلومېتىر ئۇزاقلىقتىكى مەدىنىنىڭ شەرقىي جەنۇب تەرىپىدىكى قۇبا يېزىسىدا ياشايدىغان بەنى ئەمر ئىبنى ئەۋۇق ئەرەبلىرىگە كېلىپ، گۈلسۈم ئىبنى ھەدىمنىڭ ئۆيىدە مېھمان بولدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى بولسا، سەنئەدبەگەن جايدا خارىجە ئىبنى زەيدنىڭ ئۆيىگە چۈشتى.

بۇ ئىش پەيغەمبەرىمىز پەيغەمبەر بولۇپ، 13 - يىلى رەبىئۇلئەۋۋەلنىڭ سەككىزى، دۈشەنبە كۈنى بولغان ئىدى. (يەنى مىلادى 622 - يىلى سېنتەبىرنىڭ يىگىرمە ياكى يىگىرمە بىرىنچى كۈنىگە توغرا كېلىدۇ). مىسىرلىق مەھمۇد پاشانىڭ تەتقىقاتىغا قارىغاندا، رەبىئۇلئەۋۋەلنىڭ سەككىزىگە توغرا كېلىدۇ. ئەمما تارىخچىلار رەبىئۇلئەۋۋەلنىڭ ئون ئىككىسى ئىدى دەيدۇ. كېيىنكى تارىخ تەتقىقاتچىلىرى مەھمۇد پاشانىڭ پىكىرىنى قوبۇل قىلغانلىقى ئۈچۈن، بىزمۇ بۇ پىكىرنى توغرا كۆردۈق.

پەيغەمبەرىمىز قۇبادا تۆت كۈن تۇرۇپ، «مەسجىدى قۇبا» دەپ مەشھۇر بولغان مەسجىدنى قۇردى. پەيغەمبەرىمىزنىڭ قۇبادا تۇرغان ۋاقتى توغرىسىدا تارىخچىلارنىڭ كۆز قارىشى ئوخشاش ئەمەس. ئەمما كۆپچىلىكى بۇ ھەقتە ئىبنى ئىسھاقنىڭ سۆزىگە ئاساسلىنىپ، تۆت كۈن تۇرغانلىقىنى توغرا دەپ قارايدۇ. ئىمام ئىبنى قەييۇم جەۋزى ئون تۆت كۈن تۇرغانلىقىنى ئېيتىدۇ. شۇنىڭدەك سەھەبۇلخارىدا ھەزرىتى ئەنەسنىڭ بىر ھەدىسىدە ئون تۆت كۈن تۇرغانلىقى بايان قىلىنىدۇ.

مەسجىد پۈتكەندىن كېيىن، پەيغەمبەرىمىز 5 - كۈنى (يەنى جۈمە كۈنى) مەدىنىگە قاراپ يولغا چىقتى. بەنى سالىم مەھەللىسىگە يېتىپ كەلگەندە جۈمە ۋاقتى بولدى. ئۇ شۇ يەردە توختاپ جۈمە نامىزى ئوقۇدى. بۇ پەيغەمبەرىمىزنىڭ تۇنجى قېتىم جۈمە نامىزى ئوقۇشى ئىدى. گەرچە جۈمە نامىزى مەككىدە پەرز قىلىنغان بولسىمۇ، ئۇ يەردە ئادا قىلىش ئىمكانىيىتى يوق ئىدى. چۈنكى جۈمە نامىزىغا جامائەت شەرت بولۇپ، مەككىدە بىر يەرگە يىغىلىپ ناماز ئوقۇغىلى بولمايتتى. ئەمما پەيغەمبەرىمىز مەدىنىگە كېلىشتىن بۇرۇن ئۇ يەردىكى مۇسۇلمانلار جۈمە نامىزى ئوقۇيتتى. چۈنكى مەدىنىدە مۇسۇلمانلارنىڭ بىر يەرگە كېلىپ، توپلىنىپ ئىبادەت قىلىشىغا توسالغۇ بولدىغان قارشى كۈچ ئاجىز ئىدى. مەدىنە مۇسۇلمانلىرىنى بىر يەرگە يىغىپ تۇنجى جۈمە

نامىزنى ئوقۇتقان كىشى ھەزرىتى ئەسەد ئىبنى زۇراره ئىدى. پەيغەمبىرىمىز بەنى سالىمدا ئوقۇغان جۈمە خۇتبىسىدە كىشىلەرگە نەسەت قىلىپ: «ئى جامائەت! ئاخىرەت ئۈچۈن ھازىرلىنىڭلار، ياخشى ئىش، ياخشى پائالىيەت بىلەن شۇغۇللىنىڭلار، باشقىلارغا ياخشىلىق قىلىڭلار، سىلەر بىر كۈنى دۇنيادىكى ھاياتىڭلاردىن، مال - مۈلۈك، بالا - چاقىلىرىڭلاردىن ئايرىلىپ، ئاللاھنىڭ ھۇزۇرىغا بارغاندا دۇنيادا قىلغان ياخشى ئىش - ھەرىكىتىڭلاردىن باشقا سىلەرگە ئەسقاتىدىغان ھېچنەرسە يوق. ئالدىڭلاردا دوزاختىن باشقا بىر نەرسىنى كۆرمەيسىلەر. بۇنىڭ ئۈچۈن سىلەر ياخشىلىق قىلىشقا ئالدىراڭلار، يېرىم خورما چاغلىق نەرسە بولسىمۇ سەدىقە قىلىڭلار، سەدىقە قىلىش، ياكى ياخشى ئىشلارنى قىلىشقا ئىمكانىيىتىڭلار بولمىغانلار ئوچۇق چىراي، ياخشى سۆز، يۇمشاق مۇئامىلە بىلەن غېرىپ - غۇرۇ، يېتىم - يېسىرلارنىڭ كۆڭلىنى ئېلىڭلار! چۈنكى جانابى ئاللاھ بىر ياخشىلىق قىلغۇچىغا بىر قانچە ھەسسەلەپ ياخشىلىق ئاتا قىلىدۇ» دېگەن مەزمۇندا نۇتۇق سۆزلىدى.

جۈمە كۈنى مۇسۇلمانلارنىڭ بايرام كۈنى بولۇپ، پەيغەمبىرىمىز ئۇ كۈنى ناھايىتى قەدىرلەيتتى ۋە ئۇ كۈندە ئەمەل - ئىبادەتنى كۆپ قىلاتتى. يۇيۇنۇپ تازىلىق قىلاتتى، خۇشپۇراق نەرسىلەرنى ئىشلىتەتتى. چىرايلىق كىيىم - كىچەكلىرىنى كىيىپ، ساھابە كىراملارنىمۇ شۇنداق قىلىشقا بۇيرۇيتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام جۈمە نامىزىغا جامائەت يىغىلىپ بولغاندا ھۇجرىسىدىن چىقاتتى. ئۇ مەسجىدكە كىرىپ ئولتۇرۇپ بولغاندىن كېيىن، ھەزرىتى بلال ئورنىدىن تۇرۇپ ئەزان ئوقۇيتتى. ئەزان تۈگىگەندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئورنىدىن تۇرۇپ خۇتبە ئوقۇيتتى. ئۇ خۇتبە ئوقۇغاندا خۇتبىنى ئىككىگە بۆلۈپ، ئىككى خۇتبىنىڭ ئارىلىقىدا بىر ئاز ئولتۇراتتى. خۇتبە تۈگىشى بىلەن ھەزرىتى بلال نامازغا تەكبىر ئېيتاتتى. پەيغەمبىرىمىز مېھرابقا ئۆتۈپ ئىككى رەكئەت جۈمە نامىزى ئوقۇيتتى. ئۇ ۋاقىتتا ئەزان بىر قېتىم ئوقۇلىدىغان بولۇپ، مەسجىدنىڭ تېشىدا ئوقۇلىدىغان ئەزان يوق ئىدى. شۇنداقلا ئەزان بىلەن خۇتبىنىڭ ئارىسىدا باشقا نامازمۇ يوق ئىدى. بۇنىڭدىن جۈمەدىن ئىلگىرى سۈننەت قىلىنغان نامازنىڭ يوقلىقىنى كۆرۈۋالغىلى بولىدۇ.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ خۇتبە ئوقۇۋاتقاندا مەسجىدكە كىرگەن كىشىنى ئىككى رەكئەت ناماز ئوقۇشقا بۇيرۇغانلىقى بۇخارى، مۇسلىم ۋە باشقا ھەدىس كىتابلىرىدا زىكىر قىلىنغان بولسىمۇ، ئىبنى قەييۇمنىڭ «زادۇلمەئاد» دېگەن كىتابىدا تەتقىق قىلىنىشىچە، ئۇ ناماز سۈننەت نامىزى ئەمەس، بەلكى تەھىبە تۈلمە سجد نامىزى ئىكەنلىكى مەلۇم. ئىبنى قەييۇم جەۋزى جۈمە نامىزىنىڭ ئالدىدا سۈننەت قىلىنغان نامازنىڭ يوقلۇقىنى بايان قىلىدۇ. ئەمما جۈمە نامىزىدىن كېيىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆيىگە قايتىپ كىرىپ ئىككى رەكئەت ناماز ئوقۇغانلىقى بۇخارى ۋە مۇسلىمدا رىۋايەت قىلىنىدۇ. ئۇنىڭ ساھابە كىراملارنى جۈمەدىن كېيىن تۆت رەكئەت ناماز ئوقۇشقا بۇيرۇغانلىقى سەھىھ مۇسلىمدا رىۋايەت قىلىنىدۇ. ئەمما پەيغەمبىرىمىزنىڭ جۈمەنىڭ پەرزىدىن ئىلگىرى مەيلى ئۆيىدە بولسۇن، مەيلى مەسجىدتە بولسۇن ھېچقانداق سۈننەت نامىزى ئوقۇغانلىقى مەلۇم ئەمەس. ئىبنى تەيمىيە: «پەيغەمبىرىمىز جۈمەدىن كېيىن مەسجىدتە ناماز ئوقۇسا تۆت رەكئەت، ئۆيىدە ئوقۇسا ئىككى رەكئەت ئوقۇيتتى» دەيدۇ. ئەبۇ داۋۇد ئابدۇللاھ ئىبنى ئەمرىدىن رىۋايەت قىلغان بىر ھەدىسدە: «پەيغەمبىرىمىز جۈمەنىڭ پەرزىدىن كېيىن مەسجىدتە ئوقۇسا تۆت رەكئەت، ئۆيىدە ئوقۇسا ئىككى رەكئەت ئوقۇيتتى» دەپ رىۋايەت قىلىدۇ. شۇنداقلا بۇخارى ۋە مۇسلىم ئابدۇللاھ ئىبنى ئەمرىدىن «پەيغەمبىرىمىز جۈمە نامىزىدىن كېيىن ئۆيىدە ئىككى رەكئەت

ناماز ئوقۇيتتى» دېگەن مەزمۇندىكى بىر ھەدىسنى رىۋايەت قىلغان. ئىمام مۇسلىم ئەبۇ ھۇرەيرىدىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ «ئى مۆمىنلەر! سىلەردىن جۈمە نامىزى ئوقۇغان كىشى جۈمەدىن كېيىن تۆت رەكئەت ناماز ئوقۇسۇن» دېگەن مەزمۇندىكى بىر ھەدىسنى رىۋايەت قىلغان. مەزكۇر ھەدىسلەردە جۈمە نامىزىنىڭ پەرزىدىن كېيىن تۆت رەكئەت سۈننەت نامىزىنىڭ بارلىقىنى كۆرۈۋالغىلى بولىدۇ. بۇ ھەقتە تېخىمۇ ئوچۇق مەلۇماتقا ئېرىشىشنى خاھلىغان كىشى ئىبنى قەييۇم جەۋزىنىڭ «زادۇلمەئاد» ناملىق كىتابىغا مۇراجىئەت قىلسا بولىدۇ. پەيغەمبەرنىڭ زامانىدا «ئېھتىياتى پېشىن» دەپ ئاتىلىدىغان ناماز يوق ئىدى. پەيغەمبەرىمىز خۇتبە ئوقۇغاندا ساھابىلەرنىڭ خۇتبىنى كۆڭۈل قويۇپ ئاڭلىشى ئۈچۈن ئۇلارنى ئۆزىگە يېقىن ئولتۇرۇشقا بۇيرۇيتتى. ئۇلارنى خۇتبە ئەسناسىدا بىر - بىرى بىلەن گەپلىشىشتىن توساتتى. ئۇ خۇتبىسىدە كىشىلەرگە ئىسلامنىڭ ئاساسى قانۇنلىرىنى، شەرىئەت ئەھكاملىرىنى يەتكۈزەتتى. ئۇلارنى باشقىلارنى ياخشىلىققا بۇيرۇش، يامانلىقتىن توسۇش، قولىدىن كېلىشىچە باشقىلارغا ياخشىلىق قىلىشقا تىرىشىش، ئەپۈچان بولۇش، مۇسەبەتتە سەبىر قىلىش قاتارلىقلاردەك ئېسىل ئەخلاق - پەزىلەتلەرنى ئومۇملاشتۇرۇشقا بۇيرۇيتتى. دېمەك، ئۇنىڭ سۆزى بىرلا مەزمۇندا توختىغان بولماستىن، بەلكى شۇ ئورۇن ياكى شۇ ۋەزىيەتنىڭ تەقەززاسىغا قاراپ، ھەرخىل مەزمۇندا بولاتتى. ئۇ خۇتبە ئوقۇغاندا مۇنبەرگە چىقىپ، قولىدا ھاسا تۇتقان ھالدا ئوقۇيتتى. مۇنبەر ياسىلىشتىن بۇرۇن ئۇ خورما ياغىچىدىن بولغان بىر تۇۋرۇككە يۆلىنىپ تۇرۇپ خۇتبە ئوقۇيتتى. كېيىن مۇنبەر ياسىلىپ پەيغەمبەرىمىز مەزكۇر تۇۋرۇكنى تاشلاپ مۇنبەرگە چىققاندا ھېلىقى تۇۋرۇك مەسجىدتىكى كىشىلەر ئاڭلىغۇدەك ھالدا نالە قىلغان. كېيىن پەيغەمبەرىمىز مۇنبەردىن چۈشۈپ ئۇنى سىلاپ قويغاندىن كېيىن، ئاستا - ئاستا توختاپ قالغان.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مەدىنى مۇنەۋۋەرگە كىرىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بەنى سالىم مەھەللىسىگە چۈشۈپ، جۈمە نامىزىنى ئادا قىلغاندىن كېيىن، يەنە مەدىنىگە قاراپ يولنى داۋام قىلدى. ئۇ مەدىنى مۇنەۋۋەرگە كىرىپ، ھەر بىر مەھەللىدىن ئۆتكەندە، ئۇ مەھەللىنىڭ ئادەملىرى ئۇنى ئۆز ئۆيىگە چۈشۈرۈش ئۈچۈن ئۇنىڭ تۆگىسىنىڭ چۈلۈۋىرىنى تالىشىپ كېتەتتى. پەيغەمبەرىمىز ئۇلارغا تۆگىنى ئۆز ئىختىيارىغا قويۇۋېتىشنى بۇيرۇپ، تۆگە نەگە چۆكسە شۇ يەرگە چۈشىدىغانلىقىنى ئېيتتى. تۆگە ماڭا - ماڭا ئاخىرىدا بەنى نەججار مەھەللىسىگە كېلىپ، ئەبى ئەيۈبلىكەنسىرنىڭ ئۆيىنىڭ ئالدىغا كېلىپ چۆكتى. بۇنى كۆرگەن ئەبى ئەيۈبلىكەنسىرى خۇشاللىقىدىن دەرھال كېلىپ پەيغەمبەرىمىزنىڭ نەرسە - كېرەكلىرىنى ئۆيىگە توشۇدى. ھەزرىتى ئەسەد ئىبنى زۇرارە كېلىپ تۆگىنى يېتىلەپ ئۆز ئۆيىگە ئېلىپ كەتتى. دېمەك، پەيغەمبەرىمىزنى ۋە ئۇ زاتنىڭ تۆگىسىنى ئەڭ ئەزىز مېھمان سۈپىتىدە كۈتۈۋېلىشقا شۇ ئىككى زات مۇيەسسەر بولدى.

ھەزرىتى ئەبى ئەيۈبلىكەنسىرنىڭ ئۆيى ئىككى قەۋەت بولۇپ، ئۇ پەيغەمبەرىمىزنى ئىككىنچى قەۋەتتە تۇرۇشقا تەكلىپ قىلغان بولسىمۇ، پەيغەمبەرىمىز كېلىپ - كەتكۈچىلەرنى نەزەردە تۇتۇپ، ئاستىنقى قەۋەتتە تۇرۇشنى ئىختىيار قىلدى. ئۇ ئۆزىگە ئايرىم بىر ئۆي تۇتۇپ، ئورۇنلىشىپ بولغۇچە مەزكۇر ئەبى ئەيۈبلىكەنسىرنىڭ

ئۆيىدە تۇرۇپ تۇردى. ئۇ ئەبى ئەييۇبىلئەنسارنىڭ ئۆيىدە تۇرغان مەزگىلدە باشقا ئەنسارلار ئۇ زاتنىڭ شەرىپىگە تۈرلۈك تائاملارنى قىلىپ زىياپەت بېرىپ تۇردى.

مەدىنە مۇنەۋۋەرەنىڭ ئەسلى ئىسمى «يەسرىب» بولۇپ، پەيغەمبىرىمىز ھىجرەت قىلىپ كەلگەندىن كېيىن «مەدىنە تۇررەسول» (پەيغەمبەر شەھىرى) دەپ ئاتالدى. پەيغەمبىرىمىز مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە ھىجرەت قىلىپ كەلگەندە 53 ياشتا ئىدى.

ھىجرەتنىڭ بىرىنچى يىلى پەيغەمبەر ئائىلىسىنىڭ مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە كېلىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە كېلىپ، ئۆزى بىرقۇر ئورۇنلىشىپ بولغاندىن كېيىن، ئائىلىسىنى ئېلىپ كېلىش ئۈچۈن ھەزرىتى زەيد ئىبنى ھارس بىلەن ئەبۇ رافىئىنى مەككىگە ئەۋەتتى. ئۇلار مەككىگە بېرىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئايالى ھەزرىتى سەۋدە، قىزى ھەزرىتى پاتىمە، ئۇمى كۇلسۇم ۋە زەيد ئىبنى ھارسنىڭ ئايالى ئۇمى ئەيمەن بىلەن ئوغلى ئۇسامە ئىبنى زەيدلەرنى مەدىنىگە ئېلىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ يەنە بىر قىزى ھەزرىتى زەينەپ يولدىشى ئەبۇئاس بىلەن بىللە قالدى. بۇلار بىلەن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ئايالى ئۇمى رومان، قىزلىرىدىن ئەسما، ئائىشە ۋە ئوغلى ئابدۇللاھ ئىبنى ئەبۇ بەكرى قاتارلىقلارمۇ بىرگە كەلدى. ھەزرىتى ئەلى پەيغەمبىرىمىزنىڭ قۇبادىكى چېغىدا يېتىپ كەلگەن ئىدى. ئۇ زات پىيادە كەلگەنلىكى ئۈچۈن ئورۇنلاپ، پۇتلىرى قاپرىپ، ئىنتايىن جاپا تارتقان ئىدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھەزرىتى ئەلىنىڭ بۇ ھالىنى كۆرۈپ كۆز يېشى قىلغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە مەسجىد سېلىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە كەلگەندە تۆگىسى چۆككەن يەرگە مەسجىد سېلىش قارارىغا كەلدى. بۇ يەر ئەنسارلاردىن مۇئاز ئىبنى ئەپرا بىلەن ئەسەد ئىبنى زۇرارەنىڭ تەرىپىسىدىكى سەھل ۋە سۇھەيل ئىسىملىك ئىككى يېتىم بالىنىڭ يېرى ئىدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ پىكرىنى ئاڭلىغان مۇئاز ئىبنى ئەپرا بۇ يەرنى پەيغەمبىرىمىزگە بېرىپ، ئۇ ئىككى بالىنى ئۆزى رازى قىلىۋالدىغانلىقىنى ئېيتتى. ئەمما پەيغەمبىرىمىز بۇنى قوبۇل قىلماي، ئۇ يەرنى ئۆزى سېتىۋالدى ۋە ئۇ يەردىكى خورما ياغاچلىرى ۋە مۇشرىكلارنىڭ قەبرىلىرى چىقىرىپ تاشلىنىپ، تۈزلىنىپ بولغاندىن كېيىن، مەسجىد سېلىش قۇرۇلۇشى باشلىنىپ كەتتى. مەسجىد ئۇلى تاشتىن، ئەتراپى خورما ياغىچىدىن، ئۈستى خورما شاخلىرىدىن، ئېگىزلىكى ئۈچ گەز، ئۇزۇنلۇقى ۋە توغرىسى يۈز گەز ئەتراپىدا قىلىنىپ، تېزلا ياسىلىپ بولدى. مەسجىدكە ئۈچ ئىشىك قويۇلغان بولۇپ، بىرى چوڭ ئىشىك، بىرى كىچىك ئىشىك، يەنە بىر ئىشىك بولسا پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھۇجرىسىغا كىرىدىغان ئىشىك ئىدى. مەسجىدنىڭ ئەتراپىغا ھەزرىتى سەۋدە بىلەن ھەزرىتى ئائىشەگە ئاتاپ ئىككى ھۇجرا سېلىندى. كېيىن ھەزرىتى سارەنىڭ ھۇجرىسى سېلىندى. مەسجىد ۋە ھۇجرىلارنى سېلىشتا پەيغەمبىرىمىز مۇساھابە كىراملار بىلەن تەڭ ئىشلىدى. ئۇلار مەسجىدكە ئىشلەۋاتقاندا ئۆزلىرىنىڭ قىزغىنلىقىنى ئىپادىلەپ شېئىرلار ئوقۇيتتى.

پەيغەمبىرىمىز مۇ پات - پات «كۆزلەيمىز رەببىمىزدىن ئاخىرەتنىڭ ساۋابىنى، مۇھاجىر ۋە ئەنسىرلارغا رەھىم - شەپقەت ئەيلىگەن» دەپ قوياتتى.

ھىجرىيىنىڭ بىرىنچى يىلى پەيغەمبىرىمىز مۇھاجىرلار بىلەن ئەنسىرلار ئارىسىدا قېرىنداشلىق ئورنىتىش ئۈچۈن ئۇلارنى بىر - بىرى بىلەن ئاخىرەتلىك دوستلاردىن قىلىپ قويدى. ئۇلار مەزكۇر قېرىنداشلىق بويىچە بىر - بىرىگە مىراسخور بولالايتتى. بۇ بىر مۇددەت داۋاملاشقاندىن كېيىن جانابى ئاللاھ ئەھزىپ سۈرىسىنىڭ: «ئاللاھنىڭ كىتابىدا ئۇرۇق - تۇغقانلارنىڭ بەزىسى بەزىسىگە (مىراس ئېلىشتا) مۆمىنلەردىن ۋە مۇھاجىرلاردىنمۇ يېقىندۇر» دېگەن 6 - ئايىتىنى نازىل قىلىش بىلەن ئۇلارنىڭ بىر - بىرىگە مىراسخور بولۇشى توختاپ، مىراسخورلۇق پەقەت ئۇرۇق - تۇغقانلار ئارىسىدا بولىدىغان بولدى.

ھەقىقەتەن ئەنسىرلار مۇھاجىرلارغا قارىتا ئۆزلىرىنىڭ دىنىي قېرىنداشلىق بۇرچىنى ئادا قىلغان ئىدى. ھەتتا ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ بارلىق مال - مۈلكىنىڭ يېرىمىنى مۇھاجىر قېرىنداشلىرىغا بۆلۈپ بېرىشتىن تاشقىرى، ئىككى ئايالى بارلىرى قېرىنداشى خاھلىغان بىرىنى تالاق قىلىپ، ئىددىنى تۈگىگەندىن كېيىن قېرىنداشىغا ئېلىپ بېرىش تەكلىپىنى قويغان ئىدى. بۇ ھەقتە جانابى ئاللاھ مۇنداق دەيدۇ:

«ئۇلاردىن (يەنى مۇھاجىرلاردىن) مەدەنىدە يەرلىك بولغان، ئىمانى كۈچلۈك بولغانلار (يەنى ئەنسىرلار) يېنىغا ھىجرەت قىلىپ كەلگەنلەرنى (يەنى مۇھاجىرلارنى) دوست تۇتىدۇ. ئۇلارغا بېرىلگەن نەرسىلەر ئۈچۈن ئىچى تارلىق قىلمايدۇ. ئۇلار ئۆزلىرى موھتاج تۇرۇقلۇق (مۇھاجىرلارنىڭ مەنپەئىتىنى ئۆزلىرىنىڭ مەنپەئىتىدىن) ئەلا بىلىدۇ. ئۆز نەپسىنىڭ بېخىللىقىدىن ساقلانغۇچىلار مەقسەتكە ئېرىشكۈچىلەردۇر.» (ھەشىر سۈرىسى 9 - ئايەت).

ئەزاننىڭ يولغا قويۇلۇشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋە مۇھاجىرلار مەككىدىكى چاغلاردا نامازنىڭ ئالدىدا ئەزان ئوقۇش يوق ئىدى. چۈنكى مەككىدىكى شارائىت مۇسۇلمانلارنىڭ بىر يەرگە يىغىلىپ ناماز ئوقۇشىغا يار بەرمەيتتى. ئەزاندىن مەقسەت كىشىلەرگە نامازنىڭ ۋاقتى كىرگەنلىكىنى بىلدۈرۈشتىن ئىبارەتتۇر. شۇنىڭ ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىز مەدەنىدە مۇنەۋۋەرەگە كېلىپ، مۇسۇلمانلارغا قانداق قىلىپ نامازنىڭ ۋاقتىنى بىلدۈرۈشكە بولىدىغانلىقى توغرىسىدا ساھابە كىرىمىلەر بىلەن مەسلىھەت ئېلىپ باردى. ئۇلارنىڭ بەزىسى بايراق چىقارساق دېسە، بەزىسى ئوت ياقساق دېدى. يەنە بەزىسى يەھۇدىيلارغا ئوخشاش بۇرغۇي چالساق دېسە، بەزىسى ناسارالارغا ئوخشاش قوڭغۇراق چالايدى دېدى. لېكىن بۇ پىكىرلەرنىڭ ھېچبىرى ماقۇللانماي، ئاخىرىدا ھەر نامازنىڭ ۋاقتى كەلگەندە بىرەيلەن ئېگىز بىر يەرگە چىقىپ تۇرۇپ بولۇپ، مەخسۇس كىشىلەر تەيىن قىلىندى. ئۇلاردىن بىرى ئابدۇللاھ ئىبنى زەيدىل ئەنسىرى ئىدى. بىر كۈنى ئۇنىڭ چۈشىدە بىر ئادەم كېلىپ، ئۇنىڭغا كۈنىمىزدىكى بىزگە تونۇشلۇق بولغان ئەزاننى تەلىم بەردى. ئۇ شۇ ھامان پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا كېلىپ ۋەقەنى بايان قىلدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا: «سەن توغرا چۈش كۆرۈپسەن، بۇندىن كېيىن شۇ تەرىقىدە ئەزان ئوقۇلسۇن» دېدى. ھەزرىتى ئۆمەرمۇ خۇددى ئابدۇللاھ ئىبنى زەيدىل ئەنسىرىغا ئوخشاشلا چۈش كۆرگەن ئىدى. شۇنىڭ بىلەن ناماز ۋاقتى بولغاندا

ئەزان ئوقۇش يولغا قويۇلدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەدىنىدە ئىككى مۇئەزرىنى بولۇپ، بىرى ھەزرىتى بىلال، يەنە بىرى ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇم ئىدى. ھەزرىتى بىلال بامدات نامىزىغا ئەزان ئوقۇغاندا «حى على الفلاح» **تىن كېيىن ئىككى قېتىم** «الصلاة خير من النوم» دەيتتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا بىر نەرسە دېمىگەن ئىدى. رامزان ئايلىرىدا بامدات نامىزىغا ئوقۇلىدىغان ئەزاندان باشقا يەنە بىر ئەزان ئوقۇلاتتى. نامازنى باشلاشنىڭ ئالدىدا تەكبىر ئوقۇلاتتى. تەكبىر ھەنەپى مەزھىپىدە ئەزانغا ئوخشاش بولۇپ، پەقەت «قد قامت الصلاة» قوشۇپ ئوقۇلىدۇ. ئەمما ئىمام شاپىئىنىڭ مەزھىپىدە ئەزان جۈپ، تەكبىر تاق، (بىردىن) ئوقۇلىدۇ. لېكىن «اشھدان لا اله الا الله» ۋە «اشھدان لا اله الا الله» ۋە «اشھدان لا اله الا الله» جۈملىسى دەسلەپتە پەس ئاۋاز بىلەن ئېيتىلىپ، كېيىن ئاۋاز كۆتۈرۈلۈپ ئېيتىلىدۇ. مالىكى مەزھىپىدە ئەزانمۇ بىردىن، تەكبىرمۇ بىردىن ئېيتىلىدۇ. ئىمام ئەھمەدنىڭ مەزھىپىدە ئەزان ئىككىدىن، تەكبىر بىردىن ئوقۇلىدۇ. لېكىن سوزۇپ ئوقۇلمايدۇ.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ زامانىدا جۈمە نامىزىغا بىر قېتىم ئەزان ئوقۇلاتتى. ھەزرىتى ئوسماننىڭ خەلىپىلىك دەۋرىدە مۇسۇلمانلار كۆپىيىپ كەتكەچكە، مەسجىدنىڭ ئالدىدىكى سەينادا ئاۋۋال بىر ئەزان ئوقۇلۇپ، ئاندىن ئىمام مۇنبەرگە چىققاندا يەنە بىر ئەزان ئوقۇلىدىغان بولدى. كېيىنكى كۈنلەردە ھىشام ئىبنى ئابدۇلمەلىك مەسجىدنىڭ سەيناسىدا ئوقۇلىدىغان ئەزاننى مەسجىدنىڭ مۇنارىدا ئوقۇلىدىغان قىلدى. ئىمام مۇنبەرگە چىققاندا ئوقۇلىدىغان ئەزان پەيغەمبىرىمىزنىڭ زامانىدا يولغا قويۇلغان بولۇپ، ھېچبىر ئۆزگىرىش كىرگۈزۈلمەي داۋاملىشىپ كەلمەكتە. ئەمما «نۇرۇلىيىقن» دېگەن كىتابنىڭ مۇئەللىپى: «ئىمام مۇنبەرگە چىققاندا ئوقۇلىدىغان ئەزان ھىشام ئىبنى ئابدۇلمەلىك ئۆزگەرتكەن بىدئەت ئەزان» دەيدۇ. دېمەك، بۇ ھەقتە ئۆلىمالارنىڭ كۆز قارىشى ئوخشاش ئەمەس. توغرىسىنى ئاللاھ بىلىدۇ. مەدىنىدە مۇنەۋۋەرەنىڭ ئەتراپىدا ياشايدىغان بەنى نەزىر، بەنى قۇرەيزە، بەنى قەينۇقا قاتارلىق ئۈچ يەھۇدىي قەبىلىسى بار ئىدى. بەنى نەزىر قەبىلىسى بەتھان دېگەن يەردە، بەنى قۇرەيزە قەبىلىسى مەزىدە دېگەن يەردە، بەنى قەينۇقا قەبىلىسى قەينۇقا بازىرى دېگەن يەردە ياشايتتى. پەيغەمبىرىمىز مەدىنىدە مۇنەۋۋەرەگە كەلگەندە، ئۇلار دەرھال ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، مۇسۇلمان بولىدۇ، دەپ ئويلىغان ئىدى. چۈنكى ئۇلار ئەھلى كىتاب بولۇپ، ئىسمائىل ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەۋلادىدىن بىر پەيغەمبەر كېلىدىغانلىقىنى بىلەتتى. ھەتتا ئۇلار مۇشرىكلار بىلەن جېدەللىشىپ يېڭىلىپ قالغان چاغلىرىدا «يېقىندا ئاخىر زامان پەيغەمبىرى كېلىدۇ. بىز ئۇ پەيغەمبەرگە ئەگىشىمىز. ئۇ چاغدا سىلەر بىلەن ئۇرۇشۇپ قالساق، بىز سىلەرنى چوقۇم يېڭىمىز» دەپ داۋراڭ سالاتتى. دېمىسىمۇ ئۇلارنىڭ كىتابى تەۋراتتا ئاخىر زامان پەيغەمبىرىنىڭ ئىسمائىل ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەۋلادىدىن كېلىدىغانلىقى ۋە ئۇ پەيغەمبەرنىڭ ئالامەتلىرى ھەققىدە بېشارەت بار ئىدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئويلىشىچە ئۇلار ئىسلامنى دەرھال قوبۇل قىلىشى كېرەك ئىدى. ئەمما ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئويلىغان يېرىدىن چىقمىدى. «ئىشەنگەن تاغدا كىيىك ياتماپتۇ» دېگەندەك، ئۇلارنىڭ ئالىملىرىدىن ئابدۇللاھ ئىبنى سالام ئىسىملىك بىر كىشى مۇستەسنا پۈتۈن يەھۇدىيلار ئاخىر زامان پەيغەمبىرى ئىسمائىل ئەۋلادىدىن كەلمەي، ئەرەبلەردىن كېلىپ قالغانلىقىغا ھەسەت قىلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ دەۋىتىنى رەت قىلدى. ئۇلارنىڭ كىتابىنى تەستىقلاپ كەلگەن قۇرئان كەرىمنىڭ سۆزىگە ھېچ ئەھمىيەت بەرمىدى. ئەكسىچە تەۋراتتىكى پەيغەمبىرىمىز ھەققىدىكى بېشارەتلەرنى ئۆزگەرتىپ يوق قىلدى. ئۇلار پەيغەمبىرىمىزگە

ئەگششكە ئەڭ لايىق كىشىلەر بولسىمۇ، ھەسەت قىلىپ ھەقىقەتتىن باش تارتتى. ئۇلار ھەتتا ئۆزلىرى ئىمان كەلتۈرمەسلىك بىلەن قالماي، باشقىلارنىمۇ توساتتى. يېڭىدىن مۇسۇلمان بولغان ئەرەبلەرنىڭ ئارىسىدا پىتنە - ئىغۋا تارقىتىپ، ئۇلارنى ئىماندىن ياندۇرۇشقا كۈچ سەرپ قىلاتتى. خۇلاسىلەپ ئېيتقاندا ئۇلار ئۆزلىرىنى ئىسلامغا ۋە مۇسۇلمانلارغا دۈشمەن ھېسابلاپ كەلدى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ يەھۇدىيلار بىلەن كېلىشىم تۈزۈشى

مەدىنە يەھۇدىيلىرى ئىسلامنى قوبۇل قىلمىغاندىن كېيىن، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلار بىلەن كېلىشىم تۈزۈپ، ئۇلار مۇسۇلمانلارنىڭ دۈشمەنلىرىگە ياردەم قىلمايدىغان، مۇسۇلمانلارمۇ ئۇلارنىڭ دۈشمەنلىرىگە ياردەم قىلمايدىغان بولۇپ، ئىككى تەرەپ كېلىشىم ئىمزالىدى. ئەمما مۇسۇلمانلارنىڭ پايدىسىغا يەھۇدىيلار، يەھۇدىيلارنىڭ پايدىسىغا مۇسۇلمانلار ياردەم قىلىشقا بولاتتى. ئۇلار بىر مەزگىل مەزكۇر كېلىشىمگە ئەمەل قىلغان بولسىمۇ، كېيىن كېلىشىمنى بۇزۇپ، مۇسۇلمانلارغا خىيانەت قىلىشقا باشلىدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلارنىڭ بىر قىسمى ئولتۇراقلاشقان يەرلىرىدىن قوغلىنىشقا، يەنە بىر قىسمى ئۆلۈمگە مەھكۇم بولدى.

مۇسۇلمانلارنىڭ جىھاد قىلىشىغا رۇخسەت قىلىنىشى

مۇسۇلمانلار مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە ھىجرەت قىلىشتىن بۇرۇن ھەرقانداق دۈشمەنگە قارشى تىغ كۆتۈرۈپ قارشىلىق كۆرسەتمىگەن ئىدى. چۈنكى ئۇ ۋاقىتلاردا مۇسۇلمانلارنىڭ سانى مۇشرىكلارغا سېلىشتۇرغاندا يوق ھېسابتا ئىدى. بۇ سەۋەبتىن مۇسۇلمانلار مەككىدىكى چېغدا مۇشرىكلارنىڭ زۇلۇمىغا چىداپ، سەبىر قىلىپ كەلگەن ئىدى. جانابى ئاللاھ ئۆز پەيغەمبىرىگە ئۇلاردىن يەتكەن ئەزىيەتلەرگە بەرداشلىق بېرىپ، سەبىر قىلىشقا، قىلچە بوشاپ قالماسلىققا بۇيرۇپ مۇنداق دېگەن:

«(ئى مۇھەممەد!) سەن (مۇشرىكلارنىڭ سالغان جاپاسىغا) ئىرادىلىك پەيغەمبەرلەر سەبىر قىلغاندەك سەبىر قىلغىن، ئۇلارغا بولىدىغان ئازابقا ئالدىراپ كەتمىگىن» (سۈرە مۇھەممەد 35 - ئايەت).

پەيغەمبىرىمىز مەككىدىكى چاغلاردا دىن تارقىتىش كۈچ ئىشلىتىش ئارقىلىق بولماي، بەلكى ئاللاھنىڭ بىرلىكىگە دەلىل كەلتۈرۈش، جەننەت بىلەن بېشارەت بېرىش، دوزاختىن ئاگاھلاندۇرۇشتەك ئىلمىي يوللار بىلەن بولغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز مەدىنىگە ھىجرەت قىلىپ، مەلۇم مەزگىل ئۆتكەندىن كېيىن مۇسۇلمانلاردا مەيلى سان جەھەتتە بولسۇن ياكى باشقىلارغا بولغان تەسىر جەھەتتە بولسۇن زور دەرىجىدە ئىلگىرىلەشلەر بولدى. شۇنىڭ بىلەن جانابى ئاللاھ ئۇلارغا جىھاد قىلىشقا رۇخسەت قىلىپ: «ھۇجۇم قىلىنغۇچىلارغا، زۇلۇمغا ئۇچرىغانلىقلىرى ئۈچۈن، (قارشىلىق كۆرسىتىشكە) رۇخسەت قىلىندى. ئاللاھ ئۇلارغا ياردەم بېرىشكە ئەلۋەتتە قادىر. (ئۇلار) پەقەت «پەرۋەردىگارىمىز ئاللاھ» دېگەنلىكلىرى ئۈچۈنلا ئۆز يۇرتلىرىدىن ناھەق ھەيدەپ چىقىرىلدى» (ھەج سۈرىسى 40 - ئايەت) دېگەن ئايەتنى نازىل قىلدى.

مەزكۇر ئايەت كەرىمە چۈشكەندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز ئۆز ۋاقتىدا مۇسۇلمانلارنىڭ مال - مۈلكىنى بۇلاپ - تالاپ، ئۇلارغا ئىنسان قېلىپىدىن چىققان ھالدا چىدىغۇسىز زۇلۇملارنى سالغان مۇشرىكلاردىن ئۆز ھەقىقىتىنى قايتۇرۇۋېلىش ۋە ئۇلارنىڭ ھەيۋىسىنى سۇندۇرۇپ، كۈچىنى ئاجىزلاشتۇرۇش ئۈچۈن، ئۇلارنىڭ شامىدىن قايتقان كارۋىنىنى توسۇپ، تىجارەت ماللىرىنى غەنىمەت ئېلىش ئۈچۈن قوشۇن ئەۋەتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كارۋانىنى توسۇش ئۈچۈن ھەزرىتى ھەمزىنى ئەۋەتتى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھىجرىيىنىڭ بىرىنچى يىلى رامىزان ئېيىدا شامىدىن قايتىپ كېلىۋاتقان قۇرەيش كارۋىنىنى توسۇش ئۈچۈن، ھەزرىتى ھەمزىنى باش قىلىپ، مۇھاجىرلاردىن ئوتتۇز كىشىنى ئەۋەتتى. كارۋانلارنىڭ بېشى ئەبۇ جەھىل ئىبنى ھىشام بولۇپ، ئۇلار جەمئىي ئۈچ يۈز كىشى ئىدى. ھەزرىتى ھەمزە ئادەملىرىنى باشلاپ قىزىل دېڭىزنىڭ قىرغىقىدىكى ئەيس دېگەن يەرگە كەلگەندە كارۋانلار بىلەن ئۇچراشتى. ئىككى تەرەپ ئۇرۇشقا ھازىر بولۇپ تۇرغاندا، جۇھەينە قەبىلىسىنىڭ كاتتىسى مەجد ئىبنى ئەمرى ئوتتۇرىغا چۈشۈپ، ئۇلارنى ئۇرۇشتىن توستى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار ئۇرۇش قىلماي مەدىنىگە قايتىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەجد ئىبنى ئەمرىنىڭ بۇ ئىشىدىن خۇرسەن بولغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇشرىكلار كارۋىنىنى توسۇش ئۈچۈن ئۇبەيدە ئىبنى ھارىسنى ئەۋەتتى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام شۇ يىلى شەۋۋال ئېيىدا مۇشرىكلار كارۋىنىنى توسۇش ئۈچۈن، ئۇبەيدە ئىبنى ھارىسنى باش قىلىپ، مۇھاجىرلاردىن 80 كىشىنى ئەۋەتتى. قوشۇننىڭ بايرىقى مىستەھ ئىبنى ئەسەدە ئىدى. ئۇلار جۇھە بىلەن ۋەددان ئارىسىدىكى بەتنى رابىغ دېگەن يەردە كارۋان بىلەن ئۇچراشتى. كارۋاننىڭ بېشى ئەبۇ سۇفيان بولۇپ، ئۇلار ئىككى يۈز كىشى ئىدى. ئۇلارنىڭ ئارىسىدا تۈزۈكەرەك ئۇرۇش بولا - بولمايلا، مۇشرىكلار «مۇسۇلمانلارنىڭ ئارقىسىدا يەنە ئادەم بارغۇ» دەپ ئويلىشىپ، قورقۇپ قېچىپ كەتتى. مۇسۇلمانلار ئاز بولغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلارنىڭ ئارقىسىدىن قوغلىمىدى. مۇشرىكلارنىڭ ئىچىدە مۇسۇلمان بولۇپ، مەدىنىگە كېلەلمەي قالغان مىقداد ئىبنى ئەمر ۋە ئۇتبە ئىبنى غەزۋان ئىسىملىك ئىككى كىشى بار ئىدى. ئۇلار بۇ پۇرسەتنى غەنىمەت بىلىپ مۇسۇلمانلار تەرەپكە كېلىۋالدى.

شۇ يىلى ئەنسارلارنىڭ كاتتىلىرىدىن بەرا ئىبنى مەئزۇر بىلەن ئەسەد ئىبنى زۇرارە ۋاپات بولۇپ، مۇشرىكلارنىڭ كاتتىلىرىدىن ۋەلىد ئىبنى مۇغرە بىلەن ئاس ئىبنى ۋائىل ئەسەھمى ئۆلدى.

ھىجرىيىنىڭ ئىككىنچى يىلى يۈز بەرگەن ۋەقەلەر

ھىجرىيىنىڭ ئىككىنچى يىلىنىڭ باشلىرىدا پەيغەمبىرىمىز مەدىنىدە ئۆز ئورنىغا سەئد ئىبنى ئۇبادەنى نائىب قىلىپ قويۇپ، مۇھاجىرلاردىن يەتمىش كىشى بىلەن قۇرەيش كارۋىنىغا قارشى ھازىرلىنىپ يولغا چىقتى. بايراقنى ھەزرىتى ھەمزىگە تۇتقۇزغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ساھابىلەر بىلەن ۋەددان دېگەن يەرگە يېتىپ بارغاندا،

مۇشرىكلارنىڭ كەلگەنلىكىدىن خەۋەر تاپتى. ۋەدىدىن مەككە بىلەن مەدىنەنىڭ ئارىسىدىكى بىر يېزا بولۇپ، ئۇ يەر ئەبۇغا يېقىن بولغانلىقى ئۈچۈن، مەزكۇر ئۇرۇش «ئەبۇ ئۇرۇشى» دەپمۇ ئاتىلىدۇ. بۇ ئۇرۇشتا پەيغەمبىرىمىز بەنى زەمرە ئەرەبلىرىنىڭ باشلىقى مەخشا ئىبنى ئەمرى بىلەن كېلىشىم تۈزۈپ، ئۇلار مۇسۇلمانلارغا، مۇسۇلمانلار ئۇلارغا ياردەم قىلىدىغان بولۇپ قايتىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ سەپىرى ئون بەش كۈن داۋام قىلدى. بۇ ئۇزات تۇنجى قېتىم قاتناشقان ئۇرۇش ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ بەۋۋات دېگەن جايغا جىھادقا چىقىشى

ھىجرىيىنىڭ ئىككىنچى يىلى رەبىئۇلئەۋۋەل ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭ زور بىر كارۋاننىڭ شامدىن قايتقانلىقىنى ئاڭلاپ، مۇھاجىرلاردىن ئىككى يۈز كىشى بىلەن ئۇلارنىڭ ئالدىنى توسۇش ئۈچۈن چىقتى. بايراقنى سەئىد ئىبنى ئەبى ۋەققاسقا تۇتقۇزغان ئىدى. مەزكۇر كارۋاننىڭ بېشى ئۇمەييە ئىبنى خەلەپ بولۇپ، مۇشرىكلاردىن يۈز كىشى ئۇ كارۋاننى قوغدايتتى. پەيغەمبىرىمىز مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ئۆز ئورنىغا سەئىد ئىبنى مۇئازنى قويۇپ، ئۆزى مۇسۇلمانلارنى باشلاپ بەۋۋات دېگەن يەرگە كەلگەندە كارۋانلارنىڭ ئۆتۈپ كەتكەنلىكىنى ئاڭلاپ، ئۇرۇش قىلماي قايتىپ كەلدى. بەۋۋات جۇھەينە قەبىلىسىنىڭ تاغلىرىدىن بىر تاغ بولۇپ، رىدۋا ئىسىملىك تاغنىڭ يېنىدا ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قۇرەيش كارۋاننى توسۇش ئۈچۈن ئەشەرە دېگەن جايغا بېرىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام جەمادىيەلئەۋۋەل ئېيىدا ئەبۇ سۇفياننىڭ چوڭ بىر كارۋاننى باشلاپ شامدىن قايتقانلىقىنى ئاڭلاپ، مۇھاجىرلاردىن يۈز ئەللىك كىشى بىلەن ئۇلارنى توسۇش ئۈچۈن چىقتى. بايراقنى ھەزرىتى ھەزىمگە تۇتقۇزغان ئىدى. مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ئەبۇ سەلەمە ئىبنى ئابدۇلئەسەدىنى ئۆز ئورنىدا قويۇپ قويغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ساھابىلەر بىلەن ئەشەرە دېگەن يەرگە كەلگەندە، كارۋانلارنىڭ ئۆتۈپ كەتكەنلىكىنى ئاڭلاپ، بەنى مۇدەلج ئەرەبلىرى بىلەن كېلىشىم ئورنىتىپ ئۇرۇش قىلماي يېنىپ كەلدى. (ئەشەرە مەدىنە مۇنەۋۋەرە بىلەن يەنەبۇنىڭ ئوتتۇرىسىدىكى بىر جاي.)

بىرىنچى قېتىملىق بەدەر ئۇرۇشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەشەرە ئۇرۇشىدىن قايتىپ كېلىپ ئۇزۇن ئۆتمەي، كەرز ئىبنى جابىرىل پەھرى مەدىنە خەلقىنىڭ پادىلىرىنى ھەيدەپ ئېلىپ كەتكەن ئىدى. پەيغەمبىرىمىز بۇنى ئاڭلاپ، بىر بۆلۈك ساھابىلەر بىلەن ئۇنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاپ چىققان بولسىمۇ، تاپالماي بەدەرگە يېقىن بىر جايغىچە بېرىپ يېنىپ كەلدى. بۇ سەۋەبتىن بۇ ئۇرۇش بىرىنچى قېتىملىق بەدەر ئۇرۇشى دەپ ئاتالدى. بۇ ئۇرۇشتا بايراق ھەزرىتى ئەلىنىڭ قولىدا بولۇپ، مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئورنىدا زەيد ئىبنى ھارس نائىب بولۇپ قالغان ئىدى.

ئابدۇللاھ ئىبنى جەھش قوشۇنى

ھىجرىيىنىڭ ئىككىنچى يىلى پەيغەمبىرىمىز ئابدۇللاھ ئىبنى جەھشنى باش قىلىپ، سەككىز نەپەر كىشىنى ھازىرلىدى. ئۇ ئابدۇللاھقا بىر پارچە خەتنى تۇتقۇزۇپ، بۇ خەتنى ئىككى كۈندىن كېيىن ئوقۇپ، خەتنىڭ مەزمۇنى بويىچە ھەرىكەت قىلىشقا بۇيرۇپ، ئۇلارنى يولغا سالدى. ئابدۇللاھ ئىبنى جەھش ئىككى كۈن يول يۈرگەندىن كېيىن خەتنى ئېچىپ ئوقۇدى. خەت مۇنداق دەپ يېزىلغان ئىدى: «بۇ خەتنى ئوقۇغاندىن كېيىن دەرھال نەخلە دېگەن جايغا يېتىپ بېرىپ، قۇرەيشلەرگە كۆز قۇلاق بولۇپ، ئۇلارنىڭ ئەھۋالىدىن بىزگە خەۋەر ئېلىپ كەلگەن.»

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئىشىنىڭ بېشىدا ئۆز مەقسىتىنى ئۇلارغا ئېيتىمىزلىقىنىڭ سەۋەبى پىلان كىشىلەرگە ئاشكارا بولۇپ قېلىپ، مۇشرىكلارنىڭ خەۋەر تېپىپ قالماسلىقى ئۈچۈن ئىدى. ھەزرىتى ئابدۇللاھ ئىبنى جەھش خەتنى ئوقۇغاندىن كېيىن، خەتنىڭ مەزمۇنى بويىچە نەخلە تەرەپكە قاراپ يول ئالدى. يول ئۈستىدە ئۆتە ئىبنى غەزۋان بىلەن سەئىد ئىبنى ئەبى ۋەققاسنىڭ تۈگىسى يېتىپ كېتىپ، ئۇلار ھەمراھلىرىدىن ئايرىلىپ قالدى. قالغانلار نەخلە دېگەن يەرگە يېتىپ كەلگەندە ئۇلارنىڭ يېنىدىن ئەمرى ئىبنى خەزەمى، ھەكەم ئىبنى كىيان، ئوسمان ئىبنى ئابدۇللاھ ۋە نەۋبەل ئىبنى كۇبەيدۇللاھ قاتارلىق كىشىلەرنىڭ قول ئاستىدىكى بىر قۇرەيش كارۋىنى كۆتۈپ كەتتى. بۇ كارۋاننى قوغدىغۇچى كىشىلەرنىڭ سانى ئاز بولغانلىقى ئۈچۈن، ئابدۇللاھ ئىبنى جەھش قاتارلىق كىشىلەر ئۇلارنىڭ ئالدىنى توسۇپ، ئەمرى ئىبنى خەزەمىنى ئۆلتۈردى. نەۋبەل قېچىپ قۇتۇلدى. قالغان ئىككىسىنى ئەسىرگە ئېلىپ، كارۋاننى ھەيدەپ مەدىنە مۇنەۋۋەرگە ئېلىپ كەلدى. بۇ ۋەقە ئۇرۇش ھارام قىلىنغان ئايدا يەنى رەجەب ئېيىنىڭ ئاخىرىدا يۈز بەرگەن ئىدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز ۋە باشقا ساھابىلەر ئابدۇللاھ ئىبنى جەھشنىڭ بۇ ئىشىنى توغرا كۆرمىدى. بۇ ئىش مۇشرىكلار ۋە يەھۇدىيلارغا تېخىمۇ پۇرسەت بولۇپ بەردى. ئۇلار بۇ ئىشنى باھانە قىلىپ تۇرۇپ نۇرغۇن پىتنە - پاسات تۇغدۇرۇشقا ئۇرۇندى. ئابدۇللاھ ئىبنى جەھش قاتارلىق بۇ ۋەقەگە چېتىشلىق كىشىلەر قىلغان ئىشلىرىغا قاتتىق پۇشايمان قىلىشتى. جانابى ئاللاھ پەيغەمبىرىگە ئۇلارنىڭ قىلغان ئىشىنىڭ ھەقىقەتلىكىنى بىلدۈرۈپ:

«ئى مۇھەممەد! ئۇلار سەندىن «ھارام قىلىنغان ئايدا ئۇرۇش قىلىشقا بولامدۇ؟» دەپ سورايدۇ. ئېيتقىنكى، «بۇ ئايدا ئۇرۇش قىلىش چوڭ گۇناھتۇر. ئاللاھنىڭ يولىدىن توسۇش، ئاللاھقا كۆپۈرلۈك قىلىش، مەسجىدى ھارامدا (ئىبادەت قىلىشتىن) توسۇش ۋە مەسجىدى ھارامدىن ئاھالىسىنى ھەيدەپ چىقىرىش ئاللاھنىڭ دەرگاھىدا تېخىمۇ چوڭ گۇناھتۇر. پىتنە (يەنى مۇمىنلەرگە زىيانكەشلىك قىلىش) ئادەم ئۆلتۈرۈشتىنمۇ قاتتىق گۇناھتۇر» دېگەن» دېگەن ئايەتنى نازىل قىلدى. ئەسىرگە ئېلىنغان ئىككى كىشىنىڭ بىرى (ھەكەم ئىبنى كىيان) مۇسۇلمان بولۇپ، مەدىنە مۇنەۋۋەرگە قالدى. يەنە بىرى فەدىيە بېرىپ مەككەگە قايتتى. پەيغەمبىرىمىز مەزكۇر ئۇرۇشتا ئېلىنغان غەنمەتلەرنىڭ بەشتىن بىرىنى بەيتۇل مالغا (دۆلەت خەزىنىسىگە) ئېلىپ قېلىپ، قالغان قىسمىنى ساھابە كىراملارغا تارقىتىپ بەردى. بۇ مۇسۇلمانلارنىڭ تۇنجى قېتىم ئالغان غەنمىتى ئىدى.

بۈيۈك بەدىئۇلئۇرۇشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھىجرىيىنىڭ ئىككىنچى يىلى مۇشرىكلارنىڭ شامغا ئۆتتىدىغان كارۋانلىرىنى توسۇش ئۈچۈن ئەسكەر باشلاپ چىققان ئىدى. ئەمما ئۇلار يېتىپ كەلگۈچە مۇشرىكلار ئۆتۈپ كەتكەنلىكتىن ئۇرۇش قىلماي يېنىپ كەلدى. رامزان ئېيىنىڭ باشلىرىدا پەيغەمبىرىمىز مەزكۇر كارۋانلارنىڭ شامدىن قايتقانلىقىنى ئاڭلاپ، ساھابىلەرنى ھازىرلىنىشقا بۇيرۇدى. كارۋاننى قوغداپ ماڭغۇچىلار ئانچە كۆپ ئەمەس ئىدى. شۇڭا پەيغەمبىرىمىز بۇ قېتىملىق سەپەرگە ساھابىلەرنى جىددىي بىر شەكىلدە دەۋەت قىلمىغان ئىدى. شۇنىڭ ئۈچۈن بۇ سەپەرگە مۇھاجىرلاردىن 86 كىشى، ئەۋس قەبىلىسىدىن 61 كىشى، خەزرج قەبىلىسىدىن 170 كىشى بولۇپ، جەمئىي 313 كە يېقىن كىشى ھازىرلاندى. ئەۋس خەلقى شىجائەتلىك، باتۇر، ئۇرۇشتىن قورقمايدىغان خەلق بولسىمۇ، باشقىلارغا قارىغاندا ئۇلارنىڭ ئاز ھازىر بولۇشىنىڭ سەۋەبى: بىرىنچىدىن، بۇ سەپەر ئۇشتۇمتۇت بولۇپ قالغان. ئىككىنچىدىن، پەيغەمبىرىمىز ئات، تۆگىلىرى ھازىر بولمىغان كىشىلەرنىڭ قاتناشمىسىمۇ بولمىغانلىقىنى ئېيتقان ئىدى. قوشۇن ھازىرلىنىپ بولغاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز قوشۇننى دەرھال ئاتلىنىشقا بۇيرۇدى. ئۇلاردا مىنىدىغان 70 تۆگە بار ئىدى. ئۇلار بۇ تۆگىلەرگە ئىككى - ئۈچتىن نۆۋەتلىشىپ مىنەتتى. ھەتتا پەيغەمبىرىمىز مۇھەزىزىتى ئەلى ۋە ھەزرىتى مەرسەد بىلەن بىر تۆگىگە، ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق، ھەزرىتى ئۆمەر ۋە ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەۋىپلەر بىلەن بىر تۆگىگە نۆۋەتلىشىپ مىنەتتى. ئاتلىق كىشىلەردىن مىقداد ئىبنى ئەسۋەد بىلەن زۇبەير ئىبنى ئەۋەسالار بار ئىدى. ئەمما، بەزى تارىخچىلار ئاتلىق كىشىلەرنىڭ ئۈچ نەپەر ئىكەنلىكىنى ئېيتىدۇ. پەيغەمبىرىمىز مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ئۆز ئورنىدا ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇمنى قويۇپ قويغان ئىدى.

پەيغەمبىرىمىز قوشۇن بىلەن بىرگە مەدىنىنىڭ سىرتىغا چىققاندىن كېيىن «بۇيۇتلىقىيات» دېگەن يەرگە بارغاندا ئۇلارنى بىر قۇر كۆزدىن كەچۈرۈپ چىقىپ، ئۇلارنىڭ ئىچىدىن ئۇرۇشقا قادىر بولالمايدىغان بىر نەچچە كىشىنى قايتۇرۇۋەتتى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئابدۇللاھ ئىبنى ئەمرى، راپى ئىبنى ھۇدەيج، بەرا ئىبنى ئازىب ۋە زەيد ئىبنى سابىت قاتارلىقلار بار ئىدى. «بۇيۇتلىقىيات» مەدىنىنىڭ غەربىگە جايلاشقان، سۈبى تاتلىق، تونۇشلۇق بىر يەر. ئىسلام ئەسكەرلىرى «رەۋھا» دېگەن جايغا كەلگەندە، پەيغەمبىرىمىز ئەبۇ لۇبابەنى مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە ۋالى قىلىپ ئەۋەتتى. (رەۋھا دېگەن مەدىنىنىڭ مەككە تەرىپىدىكى بىر يەرنىڭ ئىسمى). مەككە بىلەن رەۋھا ئارىسىدا قىرىق چاقىرىملىق مۇساپە بار. پەيغەمبىرىمىز بۇ سەپەردە چوڭ بايراقنى مۇسئەب ئىبنى ئۇمەيرگە، مۇھاجىرلارنىڭ بايرىقىنى ھەزرىتى ئەلىگە، ئەنسارلارنىڭ بايرىقىنى سەئد ئىبنى مۇئازغا تۇتقۇزدى. قوشۇن سەپرا دېگەن يەرگە يېقىن بارغاندا پەيغەمبىرىمىز بەسبەس ئىبنى ئەمرى بىلەن ئەدى ئىبنى ئەبى زەغبۇنى كارۋانلاردىن خەۋەر ئېلىپ كېلىش ئۈچۈن بەدىرگە ئەۋەتتى. سەپرا بولسا خورمىلىق، گۈزەل جاي بولۇپ، بەدىر بىلەن ئۇنىڭ ئارىسى بىر كۈنلۈك يول ئىدى. ئەبۇ سۇفيان پەيغەمبىرىمىزنىڭ كارۋان يولىنى توسۇپ چىققانلىقىنى ئاڭلاپ، قۇرەيش مۇشرىكلىرىغا خەۋەر يەتكۈزۈش ئۈچۈن زەمزم ئىبنى ئەمرىلىغىپارنى مەككەگە ئەۋەتتى. زەمزم مەككەگە كېلىپ قۇرەيش مۇشرىكلىرىغا بۇ خەۋەرنى يەتكۈزگەندىن كېيىن، قۇرەيش مۇشرىكلىرى ئىنتايىن ئالاقىدە بولۇپ، كارۋاننى قۇتقۇزۇپ قېلىش ئۈچۈن دەرھال ھازىرلىنىشقا باشلىدى. چۈنكى بۇنىڭدىن بىر ئاز ئاۋۋال يۈز بەرگەن ئەمر ئىبنى ھۇزەرى ۋەقەسىنىڭ دېغى ئۇلارنىڭ ئېسىدىن تېخى چىقىپ كەتمىگەن ئىدى.

ئۇنىڭ ئۈستىگە پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇنداق بۈيۈك بىر كارۋانىنى توسۇشقا جۈرئەت قىلالغانلىقى ئۇلارنىڭ يۈرىكىگە قالدغان يەنە بىر ئوق بولدى. ئۇلار قاتتىق غەزەپلەنگەنلىكىدىن نېمە قىلىشلىرىنى بىلەلمەي تەمتىرەپ قېلىشتى. ئاخىرى كارۋانىنى قۇتۇلدۇرۇش ۋە ئەمىر ئىبنى ھۈزەرنىڭ قىساسىنى ئېلىش ئۈچۈن كىشىلەرنى كۈشكۈرتۈشكە باشلىدى. قۇرەيشلەرنى ئۇرۇشقا ئۈندەپ، زور كۈچ چىقارغان كىشى ئەبۇ جەھل ئىدى. ئۇ بۇ ھەقتە بارلىق كۈچىنى سەرپ قىلىپ، ئۇرۇشتىن باش تارتقان ئادەملەرنىڭ بەزىسىنى قورقۇتۇپ، بەزىسىنى قاتتىق ئەيىبلەش ئارقىلىق ئۇرۇشقا چىقىشقا مەجبۇرلايتتى. بۇ سەپەرگە بەنى ئۇدەي جەمەتىدىن باشقا ھەممە قۇرەيش جەمەتلىرى قوشۇلدى. مۇشرىكلارنىڭ چوڭلىرىدىن ئەبۇ لەھەبتىن باشقىسى ھازىر بولدى. ئەبۇ لەھەب بولسا ئۆزىنىڭ ئورنىغا ئاس ئىبنى ھىشام ئىسىملىك بىر كىشىنى ئەۋەتتى. ئۇمەييە ئىبنى خەلەپ ياشىنىپ قالغانلىقى ئۈچۈن، بۇ سەپەرگە چىقماي مەككىدە قېلىشنى خالىسىمۇ، ئەبۇ جەھل كەبى كاتتالار ئۇنى ئەيىبلەنگەنلىكى ئۈچۈن چىقىشقا مەجبۇر بولدى. قۇرەيش كاتتىلىرىدىن ئۇتبە ئىبنى رەبئە چىقماستىن خالىسىمۇ، قېرىندىشى شەيبەنىڭ قىزىقتۇرۇشى بىلەن ئۇمۇ چىقتى. قۇرەيش مۇشرىكلىرى شۇ تەرزىدە تەييار بولۇپ، مىڭغا يېقىن كىشىدىن تەركىب تاپقان ھەربىي قوشۇننى تەشكىللەپ، مەدىنىگە قاراپ يولغا چىقتى. ئۇلاردىن ئىككى يۈز كىشى ئاتلىق ئەسكەر بولۇپ، قالغانلىرى پىيادە ئەسكەرلەر ئىدى. ئۇزۇق - تۈلۈك ئارتىش ۋە ئەسكەرلەرگە كېرەك بولغاندا سويۇپ بېرىش ئۈچۈن بىرقانچە يۈز تۆگىنى بىرگە ئېلىپ يولغا چىقتى. ئەسكەرلەرنىڭ روھىنى كۆتۈرۈش ئۈچۈن، دېدەكلەر ۋە ئىسلامنى ھەجۋى قىلىش ئۈچۈن شائىرلارمۇ بىرگە چىققان ئىدى. قۇرەيش ئەسكەرلىرى جۆھپە دېگەن جايغا بارغاندا ئەبۇ سۇفياندىن بىر پارچە مەكتۇپ كەلدى. مەكتۇپتا كارۋاننىڭ چوڭ يول بىلەن ماڭماستىن قىزىل دېڭىزنى بويلاپ مېڭىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەسكەرلىرىدىن قۇتۇلغانلىقى يېزىلغان ۋە مەككىدىن چىققان ئەسكەرلەرگە قايتىپ كېتىش ھەققىدە بۇيرۇق چۈشۈرۈلگەندى. بۇ مەكتۇپ ئوقۇلغاندىن كېيىن، ئەبۇ جەھل: «بىز قايتمايمىز. بەدىگە بېرىپ ئۈچ كۈن تۇرۇپ، تۆگىلەرنى سويۇپ، ھاراقلارنى تەييار قىلىپ، ئۇ ئەتراپتىكى خەلققە ئۆزىمىزنى تونۇتۇپ قويىمىز. تاكى بىزنىڭ شانۇ شەۋكىتىمىز ھەممە ئەرەبلەرگە مەشھۇر بولۇپ، بۇندىن كېيىن ھەممە ئەرەبلەر بىزدىن قورقۇدىغان بولسۇن» دېدى. چوڭلاردىن گەخەس ئىبنى شەرىپنىڭ تەشۋىق قىلىشى بىلەن بەنى زۆھرە جەمەتى قايتىپ كەتتى. بەنى ھاشىم جەمەتى قايتىشنى خاھلىغان بولسىمۇ، باشقىلار، خۇسۇسەن ئەبۇ جەھل ئۇلارنى قاتتىق ئەيىبلەنگەنلىكى ئۈچۈن، ئىلاجسىز ئەسكەرلەر بىلەن بىرگە بېرىشقا مەجبۇر بولدى.

ئىسلام ئەسكەرلىرى سەپرا دېگەن جايدىن ئۆتكەندە كارۋاننىڭ خەۋىرىنى ئېلىش ئۈچۈن بارغان ئىككى كىشى كېلىپ، كارۋاننىڭ بەدىگە يېقىن كەلگەنلىكىنى خەۋەر قىلدى. پەيغەمبىرىمىز قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭ كارۋانىنى قۇتقۇزۇش ئۈچۈن چىققانلىقىدىن خەۋەرسىز ئىدى. شۇڭا يولنى داۋاملاشتۇرۇۋەردى. ئۇلار سەپرادىن ئۆتۈپ، يېقىن بىر جايدا توختىغاندا مۇشرىكلارنىڭ يولغا چىققانلىقىدىن خەۋەر تاپتى. كېيىن ئەسكەرلەرنىڭ چوڭلىرىنى يىغىپ، ئۇرۇش قىلىش ياكى قىلماسلىق ھەققىدە مەسلىھەت سورىدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق ۋە ھەزرىتى ئۆمەرگە ئوخشاش مۇھاجىرلارنىڭ چوڭلىرى: «ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى نېمە ئىشقا بۇيرۇسا جان - دىلىمىز بىلەن ئىتائەت قىلىمىز. ئۇنىڭ بۇيرۇقىدىن قىلچە چىقمايمىز» دېگەن بولسىمۇ، لېكىن ئارىدىن

«ئۇرۇش قىلىدىغان بولساق بالدۇر ئۇقتۇرۇشى كېرەك ئىدى. بىلگەن بولساق، بىز ئۇرۇشقا تەييار بولۇپ چىقاتتۇق» دېگەنلەرمۇ بولدى. ئەمما پەيغەمبىرىمىز ئۇرۇش قىلىش تەرەپدارى ئىدى. چۈنكى ئۇزات ئاللاھنىڭ مۇسۇلمانلارنى غەلبىگە ئېرىشتۈرىدىغانلىقىغا ئىشىنىتتى. ئۇ ساھابىلەرگە: «ئاللاھ ماڭا ئىككى ئىشنىڭ بىرىنى ۋەدە قىلدى» دەيتتى. ئۇنىڭ مەقسىتىنى چۈشەنگەن ھەزرىتى مىقداد ئىبنى ئەسۋەد سەپىنىڭ ئالدىغا چىقىپ: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! سىلە نېمە ئىش قىلىشنى مەقسەت قىلغان بولسىلا شۇ ئىشنى قىلىسلا، بىز سىلگە ئىسرائىل ئوغۇللىرىنىڭ ھەزرىتى مۇسا ئەلەيھىسسالامغا دېگىنىدەك: «سەن پەرۋەردىگارىڭ بىلەن بىرگە بېرىپ ئۇرۇش قىلغىن، بىز بۇ يەردە ئولتۇرۇپ تۇرايلى» دېمەيمىز. بەلكى «سەن پەرۋەردىگارىڭ بىلەن بىرگە بېرىپ جەڭ قىلغىن، بىزمۇ سەن بىلەن بىرگە بېرىپ جەڭ قىلىمىز» دەيمىز. ئەگەر سىلە بىزنى بەركىلىغىماد دېگەن جايغا ئۇرۇشقا ئېلىپ بارسىلىمۇ، بىز ھەرگىز سىلنىڭ ئارقىلىرىدا قالمايمىز» دېدى. بەركىلىغىماد دېگەن يەمەندىكى بىر جايىنىڭ ئىسمى. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى مىقدادنىڭ بۇ سۆزىدىن رازى بولدى. چۈنكى ئۇ ئەنسىزلىرىنىڭ ئۇرۇشقا بولغان ئىپادىسىنى ئېنىق بىلىشى كېرەك ئىدى. مۇھاجىرلارنىڭ مۇشرىكلاردىن كۆرمىگەن زۇلۇمى قالمىغانلىقى، ھەتتا مۇقەددەس ۋەتىنىدىن قوغلاپ چىقىرىلغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلارنىڭ ئۇرۇشقا چىقىشى ئېنىق ئىدى ھەمدە ئۇلار بۇندىن ئىلگىرىكى بىر نەچچە قېتىملىق ئۇرۇشلاردا پەيغەمبىرىمىز بىلەن بىرگە بولغان ئىدى. ئەمما ئەنسىزلىرىغا كەلسەك، ئۇلارنىڭ بۇ قېتىملىق سەپىرى پەيغەمبىرىمىز بىلەن بولغان تۇنجى قېتىملىق سەپىرى ئىدى. شۇنداقلا، ئۇلار ئەقەبە بەيئىتىدە پەيغەمبىرىمىزنى ھىمايە قىلىشقا سۆز بەرگەن بولسىمۇ، لېكىن ئۇلارنىڭ پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئۇرۇشقا چىقىشى ھەققىدە ئېنىق بىر نەرسە دېيىلمىگەن ئىدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ راينى ئېنىق بىلىش ئۈچۈن ئۇلارغا قارىدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەقسىتىنى چۈشەنگەن ھەزرىتى سەئىد ئىبنى مۇئاز سەپىنىڭ ئالدىغا چىقىپ، پۈتۈن ئەنسىزلىرىغا ۋاكالىتەن: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! سىلە بۇ سۆزلىرىدىن بىزنى مەقسەت قىلىۋاتقان بولسىلا كېرەك؟» دېدى. پەيغەمبىرىمىز: «ھە ئە شۇنداق» دېگەندە، ھەزرىتى مۇئاز: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! بىز سىلگە ئىمان ئېيتتۇق، سىلنىڭ پەيغەمبەرلىكلىرىگە ئىشەندۇق، سىلنى ھىمايە قىلىشقا ۋە ياردەم قىلىشقا ۋەدە قىلدۇق، سىلنى ئاللاھ نېمىگە بۇيرۇغان بولسا شۇنى قىلىسلا، بىز سىلدىن قىلچىلىكمۇ ئايرىلىپ قالمايمىز، بىزنى سىلگە ئەگىشىپ، مانا شۇ قىزىل دېڭىزغا كىرىشكە بۇيرىسىلىمۇ كىرىمىز، بىز ئۇرۇش قىلىپ كۆنگەن، چىداملىق باتۇر كىشىلەرمىز، ئىنشائاللاھ سىلە بىزدىن خۇشال بولىدىغان ئىشلارنى كۆرىلا، سىلە ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىپ، يوللىرىنى داۋام قىلىۋەرسىلە» دېدى. پەيغەمبىرىمىز سەئىد ئىبنى مۇئازنىڭ بۇ سۆزلىرىدىن ئىنتايىن سۆيۈندى. شۇنىڭ بىلەن ئۇ ساھابىلەر بىلەن مۇشرىكلارغا ئۇچراشقاندا چوقۇم ئۇرۇش قىلىشقا كېلىشىپ، بەدىرگە قاراپ يولغا چىقتى. پەيغەمبىرىمىز كارۋاندىن خەۋەر ئېلىپ كېلىش ئۈچۈن ھەزرىتى ئەلى، ھەزرىتى زۇبەير ۋە ھەزرىتى سەئىدنى ئالدىن ئەۋەتتى. مۇسۇلمانلار بەدىرگە يېقىن بىر يەرگە كېلىپ دەم ئېلىۋاتقاندا، مەزكۇر ئۈچ كىشى مۇشرىكلار تەرەپتىن ئىككى كىشىنى ئالدىغا سېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھۇزۇرىغا ئېلىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلاردىن: «سىلەر كىم؟ بۇ يەردە نېمە ئىش قىلىپ يۈرىسىلەر؟» دەپ سورىغاندا، ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ بۇ يەرگە سۇ ئۈچۈن كەلگەنلىكىنى ئېيتىپ، قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭ نەگە چۈشكەنلىكى، ئۇلارنىڭ سانى، ئۇلارنىڭ كاتتىلىرىدىن

كىملىرىنىڭ بارلىقى قاتارلىق ھەممىنى بىر - بىرلەپ سۆزلەپ بەردى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلاردىن قۇرەيش كاتتىلىرىنىڭ ئىسىملىرىنى ئاڭلاپ، ساھابىلەرگە مۇنداق دېدى: «مەككە سىلەرگە جىگەر پارىلىرىنى تاشلىدى.»

مۇسۇلمانلار كېلىپ چۈشكەن جاي قۇملۇق بىر جاي ئىدى. شۇ پەيتتە يامغۇر يىغىپ تۇپراقلار بېسىلىپ كەتكەن ئىدى. كۆرسۈلۈقتىن چاڭقاپ كەتكەن ئەسكەرلەر يامغۇردا راھەتلەندى. پەيغەمبىرىمىز قوشۇنىنى باشلاپ بەدىردىن بىر ئاز ئۇزاق بولغان بىر يەرگە كېلىپ چۈشتى. قوشۇننىڭ ئىچىدە ئۇرۇش تاكتىكىسى ئۈستۈن بولغان خەبىباب ئىسىملىك بىر ساھابە بار ئىدى. بۇ زات پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا كېلىپ: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! بۇ ئورۇنغا ئاللاھنىڭ ئەمرى بىلەن چۈشتىلمۇ؟ ياكى ئۆز رايلىرى بىلەنمۇ؟» دېدى. پەيغەمبىرىمىز: «ئۆز رايىم بىلەن چۈشتۈم» دەپ جاۋاب بەرگەندە، ھەزرىتى خەبىباب: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! بىز سۈبى مول بولغان يەرگە چۈشۈپ، ئۆزىمىزگە كېرەكلىك بولغان سۇلارنى ساقلاپ قېلىپ، باشقا سۇ يىغىلغان جايلارنى تىندۈرۈپ تاشلىساق، ئۇلار سۇسىزلىقتىن كۆپ مۇشەققەت چېكىشى مۇمكىن» دېدى. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى خەبىبابنىڭ بۇ پىكرىنى ماقۇل كۆرۈپ، قوشۇنىنى قوزغىلىشقا بۇيرۇدى. شۇنىڭ بىلەن مۇسۇلمانلار مەزكۇر پىلان بويىچە ئىش كۆرۈپ، ئىستراتېگىيە جەھەتتە ئەڭ مۇھىم بولغان يەرنى ئىگىلىدى. كېيىن سەئۇدى ئىبنى مۇئازنىڭ پىكرى بىلەن پەيغەمبىرىمىزنىڭ چېدىرى ھەممىنى كۆرۈپ تۇرغىلى بولىدىغان بىر دۆڭگە تىكىلدى. مۇشرىكلار بەدىرگە يېقىن بىر يەرگە چۈشكەن ئىدى. يامغۇر ئۇلارنىڭ يوللىرىنى پاتقاقلىققا ئايلاندۇرۇپ قويغان بولۇپ، ئۇلارنىڭ ئالدىغا ئىلگىرىلىشى بىر ئاز قىيىن توختىغان ئىدى. بۇ سەۋەبتىن مۇسۇلمانلار سۇ بار يەرگە ئۇلاردىن بۇرۇن يېتىپ كېلىپ، ئۆزلىرىگە كېرەكلىك بولغان سۇلارنى ساقلاپ قېلىپ، باشقا سۇ يىغىلىپ قالغان جايلارنى تىندۈرۈپ تاشلىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەسكەرلەرنى كۆزدىن كەچۈرۈپ چىقىشى

مۇشرىكلار بەدىرگە كېلىپ، ئىككى تەرەپ بىر - بىرىگە كۆرۈنگۈدەك بىر يەرگە چۈشتى. پەيغەمبىرىمىز ئەسكەرلەرنى رەتلەشكە باشلىدى. ئۆزى سەپمۇ سەپ ئارىلاپ، تۈز بولمىغان بەزى سەپلەرنى مۇبارەك قولىدىكى ھاسسى بىلەن بىر تۈزەپ چىقتى. ئۇلارغا غەيرەتلىك، چىداملىق بولۇش ھەققىدە سۆز قىلىپ، مەنسۇ جەھەتتىن روھلاندى. مۇسۇلمانلار سېپى مۇنتىزىم بىر شەكىلدە رەتكە سېلىنىپ، بۇيرۇق كۈتۈپ تۇرغاندا، مۇشرىكلار ئارىسىدا ئۇرۇش قىلىش ياكى قىلماسلىق ھەققىدە ئۆز ئارا ئىختىلاپ چىقتى. ئۇلارنىڭ كاتتىلىرىدىن ئەبۇ جەھىل قاتارلىق بىر نەچچىسى ئۇرۇش قىلىمىز دېسە، ئۆتبە ئىبنى رەبىئە قاتارلىق بىر نەچچىسى ئۇرۇش قىلماسلىق تەرەپدارى بولدى. ئۆتبە ئىبنى رەبىئە ئۇرۇش قىلماسلىقتا چىڭ تۇرۇپ، ھەتتا ئەمرى ئىبنى ھەزرىمىنىڭ قان ھەققى ۋە كارۋاندىكى مال - مۈلۈكىنىڭ چىقىمىنى تۆلەشكە سۆز بەرگەن بولسىمۇ، ئەبۇ جەھىل ئۇنى قورقۇنچاق دەپ ئەيىبلەپ، ئۇنىڭ سۆزىنى مۇشرىكلارنىڭ ئارىسىدا تەسىرسىز قالدۇرۇش ئۈچۈن، ئەمرى ئىبنى ھەزرىمىنىڭ قېرىندىشى ئامىرنى قېرىندىشىنىڭ قان داۋاسىنى قىلىپ، جاز سالدۇردى. بۇنىڭ بىلەن ئەبۇ جەھىلنىڭ كېپى گەپ بولۇپ، ئۇرۇشقا ھازىر بولۇشتى. ئۆتبەمۇ ئامالسىز ئۇرۇشقا قاتنىشىدىغان بولدى. ئۇرۇش

باشلىنىشقا ئاز قالغاندا مۇشرىكلاردىن ئەسەد ئىبنى ئابدۇلئەسەد ئەلمەخزۇمى ئۆزىچە كۆرەڭلەپ، مۇسۇلمانلار ئىگەللەپ تۇرغان كۆلدىن سۇ ئىچىمەن دەپ قەسەم قىلدى. بۇنىڭغا قارشى ھەزرىتى ھەمزە مەيدانغا چۈشۈپ، ئۇنى ئۆلتۈرۈپ تاشلىدى. شۇنىڭ بىلەن ئادەت بويىچە بىردىن - بىردىن مەيدان تەلەپ قىلىپ، ئۇرۇش قىلىش باشلاندى. مۇشرىكلاردىن ئۆتتە ئىبنى رەبىئە، شەيبە ئىبنى رەبىئە، ۋەلىد ئىبنى ئۆتبە قاتارلىق ئۈچ نەپەر كىشى مەيدانغا چىقىپ، مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن ئۆزلىرىگە ئادەم تەلەپ قىلدى. ئۇلارغا قارشى ئەنسارلارنىڭ ئىچىدىن ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھە ۋە ھارىسنىڭ ئىككى ئوغلى بولۇپ، ئۈچ كىشى مەيدانغا چۈشتى. ئەمما قارشى تەرەپ پەيغەمبىرىمىزدىن ئۆزلىرى بىلەن ئۇرۇشىدىغان كىشىنىڭ قۇرەيشلىك بولۇشىنى تەلەپ قىلغانلىقى ئۈچۈن، پەيغەمبىرىمىز ئۆتتەگە ھەزرىتى ئۆبەيدە ئىبنى ھارىسنى، شەيبەگە ھەزرىتى ھەمزەنى ۋە ۋەلىد ئىبنى مۇغىرەگە ھەزرىتى ئەلىنى مەيدانغا چۈشۈردى. ھەزرىتى ھەمزە بىلەن ھەزرىتى ئەلى مەيدانغا چۈشكەن ھامان ئۆز رەقىبلىرىنى جانلىرىدىن جۇدا قىلدى. ئەمما ھەزرىتى ئۆبەيدەنىڭ پۇتى يارىلىنىپ تۇرغاندا ھەزرىتى ھەمزە بىلەن ھەزرىتى ئەلىلار دەرھال كېلىپ، ئۆتتەنى ئۆلتۈرۈپ ھەزرىتى ئۆبەيدەنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يېنىغا ئېلىپ كەلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالاملا ھەزرىتى ئۆبەيدەگە مۇبارەك پۇتىنى تەكى قىلىپ بەردى ۋە ئۇنىڭغا شېھىدلىك دەرىجىسى بىلەن بېشارەت بەردى. ئۆبەيدە: «ئاللاھ بىلەن قەسەمكى، ئەبۇ تالىپ ھايات بولىدىغان بولسا، ئۇنىڭ:

مۇھەممەدنى قوغدايمىز، ئەتراپىدا جان بېرىپ،

ئۇنىڭ ئۈچۈن ئەۋلادتىن، خانۇماندىن ۋاز كېچىپ»

دېگەن شېئىرى بويىچە ئىش قىلىشقا ئۇنىڭدىن بىزنىڭ ھەقىقەتەك ئىكەنلىكىمىزنى بىلگەن بولاتتى» دېدى.

بۇ ئېلىشىشتىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز يەنە سەپلەرنى بىر - بىرلەپ تەرتىپكە سېلىۋېتىپ، ئەنسارلاردىن بولغان سەۋاد ئىسىملىك بىر ساھابىنىڭ سەپتىن چىقىپ قالغانلىقىنى كۆرۈپ: «تۈز تۇر سەۋاد!» دەپ قولىدىكى ھاسىنى ئۇنىڭ قورسىقىغا ئوقۇپ قويغان ئىدى. سەۋاد: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! سىلەر ئادىللىق قىلىشقا ئەۋەتىلگەن پەيغەمبەر تۇرۇقلۇق مېنى ھاسا بىلەن ئۇردىلا. مەن سىلدىن بۇنىڭ قىساسىنى ئالمىسام بولمايدۇ» دېدى. پەيغەمبىرىمىز دەرھال كۆيىنكىنى كۆتۈرۈپ سەۋادنىڭ ئالدىدا تۇرۇپ بەرگەندە ئۇ يۈگۈرۈپ كېلىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ قورسىقىنى سۆيىدى. پەيغەمبىرىمىز بۇنىڭ سەۋەبىنى سورىغاندا، ئۇ: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! ئالدىدا ئۆلۈم ھازىر بولۇپ تۇرۇپتۇ، ئاخىرقى ئۆمرۈمدە تېنىمنى سىلنىڭ تەنلىرىگە تەككۈزۈۋالاي دېگەن ئىدىم» دېدى. پەيغەمبىرىمىز سەۋاد ھەققىدە دۇئا قىلدى.

پەيغەمبىرىمىز ئەسكەرلەرنى رەتكە سېلىپ بولغاندىن كېيىن، ئۇلارغا: «بايراق بېرىلمىگۈچە ھۇجۇمغا ئۆتمەڭلار، دۈشمەن ھۇجۇم قىلىپ كەلسە ئۇلارنى ئوققا تۇتۇڭلار، ئۇلار ھۇجۇم قىلمىگۈچە سىلەر ھۇجۇم قىلماڭلار» دەپ بۇيرۇق بەردى. ئاندىن كېيىن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى بىلەن چىدىرغا كىرىپ كەتتى. ئۇنىڭ تۇرۇۋاتقان چىدىرىنى قوغدايدىغان سەئىد ئىبنى مۇئاز قاتارلىق بىرنەچچە ساھابە كىراملار بار ئىدى. ئۇزۇن ئۆتمەي پەيغەمبىرىمىز چىدىرىدىن چىقىپ، ئۇلارنىڭ روھىنى كۆتۈرىدىغان سۆزلەرنى قىلىپ، شېھىدلەرگە جەننەت بىلەن، غازىلارغا غەنىمەت بىلەن بېشارەت بەردى. ئۇرۇش ئىنتايىن كەسكىن ھالغا كەلدى.

پەيغەمبىرىمىز چىدىرى ئالدىدا ئەمەلىي مەيدانى كۆزدىن كەچۈرۈپ تۇراتتى. ئۇ جانابى ئاللاھتىن ياردەم تىلەپ دۇئا قىلاتتى. شۇ كۈنى رامزاننىڭ ئون يەتتىسى بولۇپ، جۈمە كۈنى ئىدى. بۇ ئۇرۇشتا پەيغەمبىرىمىزدىن باشلاپ بارلىق ساھابە كىراملارنىڭ ئىپتىدار قىلغانلىقى تىرىمىزدا رىۋايەت قىلىنىدۇ. بۇ ئۇرۇش ئۇزۇنغا بارماي مۇشربىكلارنىڭ سەپلىرى بۇزۇلۇپ كەتكەنلىكى، مۇسۇلمانلارنىڭ پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇيرۇقىغا قاتتىق بويسۇنغانلىقى، دۈشمەن ئۆلۈمىدىن قېچىۋاتسا ئۇلار ئۆزلىرىنى ئۆلۈمگە ئۇرۇپ، باتۇرلۇق كۆرسەتكەنلىكى ئۈچۈن، ئۇلار ئاللاھنىڭ ياردىمىگە ئېرىشىپ، مۇشربىكلار ئۈستىدىن غەلبە قىلدى. مۇشربىكلاردىن 70 كىشى ئۆلتۈرۈلدى. 70 كىشى ئەسرگە ئېلىندى. بۇ ئۇرۇشتا ئەبۇ جەھلىنى مۇئاز ئىبنى ئەپرا يارىلاندىغاندىن كېيىن، ئۇنىڭ قېرىندىشى كېلىپ ئەبۇ جەھلىغا يەنە بىر قىلىچ ئۇردى. شۇنداقتىمۇ ئۇ ئۆلمىدى. كېيىن ھەزرىتى ئىبنى مەسئۇد ئۇنىڭ بېشىنى ئېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا ئېلىپ كەلدى. ئۆلتۈرۈلگەن قۇرەيش كاتتىلىرىنىڭ ئىچىدە ئەبۇ ئۇبەيدەنىڭ ئاتىسى جەرراھمۇ بار بولۇپ، ئۇنى ئۆز ئوغلى ئەبۇ ئۇبەيدە ئۆلتۈرگەن ئىدى. ئەبۇ ئۇبەيدە ئاتىسىنىڭ قوغلاپ كەلگەنلىكىنى كۆرۈپ ئۆزىنى قاچۇرغان بولسىمۇ، ئاتىسى ئۇنى ئۆلتۈرۈش نىيىتىدە قوغلاشنى توختاتمىغانلىقى ئۈچۈن، ئاخىرىدا ئامالسىز ھالدا توختاپ، دادىسىنى ئۆلتۈرگەن ئىدى. ئۇمەييە ئىبنى خەلەپ ۋە ئۇنىڭ ئوغلىنى ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەۋق ئەسرگە ئالغان ئىدى. ئابدۇرراھمان مەككىدىكى چېغدا ئۇمەييە بىلەن ئىككىسىنىڭ ئارىسىدا يېقىن دوستلۇق بار ئىدى. ئۇرۇش ئاخىرلاشقاندا ئابدۇرراھمان غەنىمەت ئالغان تۆمۈر كىيىملەرنى كۆتۈرۈپ ئۇرۇش مەيدانىدىن يېنىۋاتقاندا، ئۇمەييە ئۇنى كۆرۈپ قېلىپ، ئۇنىڭدىن ئۆزىنى ئابدۇرراھماننىڭ ئەسرگە ئېلىشىنى تەلەپ قىلدى. ئابدۇرراھمان قولىدىكى غەنىمەت ئالغان تۆمۈر كىيىملەرنى تاشلاپ، ئۇ ئىككىسىنى ئەسرگە ئېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا ئاپىرىش ئۈچۈن ھەيدەپ ئېلىپ ماڭغاندا، بۇلارنى ھەزرىتى بلال كۆرۈپ قېلىپ، ئەنسايلاردىن بىر نەچچە كىشى بىلەن كېلىپ، ئاتا - بالا ھەر ئىككىسىنى ئۆلتۈرۈپ تاشلىدى. شۇنىڭ بىلەن ئابدۇرراھمان ئۇرۇشتا ئالغان غەنىمەت ۋە ئەسىرلىرىدىن مەھرۇم قالدى. بۇ ۋەقەدىن كېيىن، ئابدۇرراھمان: «بىلالغا ئاللاھ رەھمەت قىلسۇن. چۈنكى ئۇ مېنى تۆمۈر كىيىم ۋە ئەسىرلىرىمدىن مەھرۇم قويدى» دەيتتى. ھەزرىتى بلالنىڭ ئۇلارنى ئۆلتۈرۈشنىڭ سەۋەبى ئۆز ۋاقتىدا ئۇمەييە ھەزرىتى بلالغا ھەددىدىن زىيادە ئازاب قىلغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئەبۇلخەنرە ئىبنى ھىشامنى ئۆلتۈرمەسلىكىنى ئېيتقان بولسىمۇ، ئۇ قاتتىق تىرىشىپ تۇرۇۋالغانلىقى ئۈچۈن ئۆلتۈرۈلگەنلىرىنىڭ ئىچىدە يەنە ئەبۇ سۇفياننىڭ ئوغلى ھەنزەلە، نەۋپەل ئىبنى خۇۋەيلىد، سەئد ئىبنى ئاسنىڭ ئىككى ئوغلى ئۇبەيدە بىلەن ئاتى قاتارلىق مەشھۇر كىشىلەر بار ئىدى.

ئەسرگە ئېلىنغان مۇشربىكلارنىڭ ئىچىدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ تاغىسى ھەزرىتى ئابباس ۋە تاغىسىنىڭ ئوغۇللىرىدىن ئۇقەيل ئىبنى ئەبى تالىپ، نەۋپەل ئىبنى ھارىس قاتارلىق كىشىلەر بار ئىدى. ئەنسارلار ھەزرىتى ئابباسنى فىدىيەسىز قويۇپ بېرىشنى تەلەپ قىلغان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىز بۇ تەكلىپنى قوبۇل كۆرمىدى. ئەكسىچە ھەزرىتى ئابباستىن باشقا ئەسىرلەرگە قارىغاندا تېخىمۇ كۆپرەك فىدىيە ئېلىشنى ئوتتۇرىغا قويۇپ، ئۇنىڭ قېرىنداشلىرىنىڭ ئوغلى ئۇقەيل، نەۋپەل ۋە خەلپە ئىبنى ئەمرى قاتارلىق كىشىلەرنىڭ فىدىيەسىنىمۇ ئۇنىڭدىن ئالماقچى بولغاندا، ئابباس ئۆزىنىڭ بۇنىچۇلا مال - مۈلۈككە كۈچى يەتمەيدىغانلىقىنى ئېيتتى. ئەمما

پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا: «ئۇممۇلپەزلىگە ئامانەت بەرگەن ماللىرىڭ قېنى؟ سەن ئۇرۇشقا چىقىشنىڭ ئالدىدا ئۇنىڭغا نۇرغۇن مال - مۈلكۈڭنى ئامانەت قويۇپ: «مەن ئۆلسەم پەزلىگە مۇنچىلىك، ئابدۇللاھقا مۇنچىلىك، ئۇبەيدۇللاھقا مۇنچىلىك بەرگىن» دەپ ۋەسىيەت قىلىمىدىڭمۇ؟» دېگەندە، ئابباس ھەيران بولۇپ: «بۇ ئىشنى ئۇممۇل پەزلىدىن باشقا بىر كىشى بىلمەيتتى، سەن چوقۇم ئاللاھنىڭ ھەق پەيغەمبىرى ئىكەنسەن» دەپ ئىمان ئېيتىپ مۇسۇلمان بولدى. ئەسەرلەر ئىچىدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ قىزى ھەزرىتى زەينەبىنىڭ ئېرى بار ئىدى. ھەزرىتى زەينەب ئېرى ئەبۇئاس ئىبنى رەبئىنى قۇتۇلدۇرۇش ئۈچۈن، ئانىسى ھەزرىتى خەدىجە ئۇنىڭ تويىدا ھەدىيە قىلغان ئۈنچە - مەرۋايىتتىن قىلغان مارجىنىنى ئەۋەتكەندە، پەيغەمبىرىمىز بۇ مارجانى كۆرۈپ قىزىغا ئىچى ئاغرىپ، ئەبۇئاسنى ھەزرىتى زەينەبىنى مەدىنىگە ئەۋەتىپ بېرىش شەرتى بىلەن ھەدىيەسىز قويۇپ بېرىشنى ساھابىلەرگە ئېيتقاندا، ئۇلار ئۇنىڭ بۇ تەلپىنى جان - دىلى بىلەن قوبۇل قىلىدىغانلىقىنى بىلدۈرۈشتى. بۇ شەرتكە ئاساسەن ھەزرىتى زەيد ئىبنى ھارس بىلەن ئەنسارلاردىن بىر كىشى مەككىگە بېرىپ، ھەزرىتى زەينەبىنى ئېلىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىز پەيغەمبەر بولۇشتىن بۇرۇن ھەزرىتى زەينەبىنى مەزكۇر ئەبۇئاسقا بەرگەن ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ياخشى كۆرەتتى. چۈنكى ئۇ پەيغەمبەر بولۇپ، كىشىلەرنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىشقا باشلىغاندا ئەبۇ لەھەبىنىڭ ئىككى ئوغلى ئۇنىڭغا ئۆچمەنلىك قىلىپ، نىكاھلىرىدىكى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئىككى قىزىنى (يەنى ئۇممۇ كۇلسۇم بىلەن رۇقىيەنى) قويۇۋەتكەن ئىدى. ئۇلار بۇنىڭ بىلەن قالماي، ئەبۇئاسنىمۇ ھەزرىتى زەينەبىنى قويۇۋېتىشقا قىستىغاندا ئەبۇئاس ئۇلارنىڭ سۆزىگە قۇلاق سالغىلى ئۇنىمىغان ئىدى. ئۇ مەككە پەتىھى قىلىنىشتىن بۇرۇن مۇسۇلمان بولدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا ھەزرىتى زەينەبىنى ئىلگىرىكى نىكاھى بىلەنلا بېرىپ، يەنە ئىككىسىنى بىر ئۆيدە قىلىپ قويدى. ئەسەرلەرنىڭ ئىچىدە ئەمىر ئىبنى ئەبى سۇفيانمۇ بار ئىدى. ئۇنى ئەبۇ سۇفيان ھەدىيە بېرىپ قۇتۇلدۇرۇشقا مەدەنىدە ئەسەرلىك ھالىتىدە قېلىپ قالدى. بىر مەزگىل ئۆتكەندىن كېيىن ئەنسارلاردىن سەئىد ئىبنى نوئمان ئىسىملىك بىر ساھابە مەككىگە ئۆمرە قىلغىلى بارغاندا، ئەبۇ سۇفيان ئوغلى ئەمىرنىڭ ئورنىغا ئۇ كىشىنى ئەسەرگە ئېلىۋالدى. پەيغەمبىرىمىز بۇ خەۋەرنى ئاڭلاپ ئىككى تەرەپ ئەسەرلەرنى ئالماشتۇرىدىغان بولۇپ، ئەمىرنى قويۇۋېتىپ، ھەزرىتى سەئىد ئىبنى نوئماننى قايتۇرۇپ كەلدى. ئەسەرگە چۈشكەن كىشىلەرنىڭ ئىچىدە سۇھەيل ئىبنى ئەمرىمۇ بار بولۇپ، ئۇ قۇرەيش ئەدەبىياتچىلىرىدىن بىرى ئىدى. ھەزرىتى ئۆمەر پەيغەمبىرىمىزگە: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! ماڭا رۇخسەت قىلسىلا، ئۇنىڭ چىشىلىرىنى سۇغۇرۇپ تاشلىسام بۇندىن كېيىن سىلىگە قارشى بىر نەرسە دېيەلمەيدىغان بولسۇن» دېدى. پەيغەمبىرىمىز: «ئۇنداق قىلىشقا بولمايدۇ. سۇھەيل بۇندىن ئىلگىرى بىزنىڭ زىيىنىمىزغا سۆز قىلغان بولسا، بۇندىن كېيىن بىزنىڭ پايدىمىزغا سۆزلەيدۇ» دېدى. دەرۋەقە مۇرتەدلەر ۋەقەسىدە ئۇ ئىسلامغا زور خىزمەت كۆرسەتتى. ئەسەرلەرنىڭ ئىچىدىن ۋەلىد ئىبنى ۋەلىدنى ئۇنىڭ قېرىنداشلىرىدىن خالىد بىلەن ھىشام قۇتۇلدۇردى. ئۇ مەككىگە كەلگەندىن كېيىن مۇسۇلمان بولدى. كىشىلەر ئۇنىڭغا: «مۇسۇلمان بولۇش نىيىتىڭ بار ئادەم ھەدىيە بېرىشتىن ئىلگىرى مۇسۇلمان بولساڭ بولمايتتى؟» دېگەندە، ئۇ: «ئۇ چاغدا كىشىلەر مېنى قورقۇپ مۇسۇلمان بولدى دەپ گەپ تاپمىسۇن دېدىم» دەپ جاۋاب بەردى. ئەسەرلەرنىڭ ئىچىدە سائىب ئىبنى يەزىد ۋە ۋەھب ئىبنى ئۇمەيرىلجۇھەمى ۋە مۇسئەب ئىبنى ئۇمەيرىنىڭ بۇرادىرى ئەبۇئەزىزغا ئوخشاش مەشھۇر كىشىلەر بار ئىدى. بۇ

ئۇرۇشتا شېھىد بولغان ئىسلام ئەسكەرلىرى ئون تۆت كىشى ئىدى. ئۇرۇش تۈگىگەندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز مۇشربىكلارنىڭ جەسەتلىرىنى يىغدۇرۇپ، بەدىنىنىڭ قۇدۇقلىرىغا تاشلىتىپ كۆمدۈرۈۋەتتى. ئۇلارنى كۆمۈشتىن ئىلگىرى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇلارغا قاراپ: «ئى ئۆتتە ئىبنى رەبىئە، ئى شەيبە ئىبنى رەبىئە، ئى پالانى، ئى پالانى!» سىلەر پەرۋەردىگارنىڭلار ۋەدە قىلغان ئىشنىڭ ھەقىقىتىنى كۆردۈڭلارمۇ؟ مەن مېنىڭ پەرۋەردىگارم ۋەدە قىلغان ئىشنىڭ ھەقىقىتىنى كۆردۈم» دېگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ.

ئاندىن كېيىن مۇسۇلمانلار بەدىردە ئۈچ كۈن تۇرۇپ، غەنمەت ۋە ئەسىرلەرنى ئېلىپ مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە راۋان بولدى. مەدىنە ئەھلىگە خۇشخەۋەر يەتكۈزۈش ئۈچۈن، يۇقىرى تەرەپكە ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھەنى، تۆۋەن تەرەپكە زەيد ئىبنى ھارسنى ئەۋەتتى. يۇقىرى تەرەپ دېگىنىدىن مەدىنىنىڭ كۈن چىقىش تەرىپى. تۆۋەن تەرەپ دېگەن بولسا كۈن يېتىش تەرىپىدۇر. مەدىنىدىكى يەھۇدىيلار بىلەن مۇناپىقلار مەدىنە مۇسۇلمانلىرىنى ھەر خىل سۆزلەر بىلەن تەشۋىشكە سېلىپ تۇرغان ۋاقىتتا، ئابدۇللاھ بىلەن زەيد مۇسۇلمانلارغا پۈتمەس - تۈگمەس ۋە ھېچ ئۈنۈملەيدىغان دەرىجىدىكى بىر خۇشاللىق خەۋىرىنى ئېلىپ كەلدى. زەيد ئىبنى ھارس مەدىنىگە يېتىپ كەلگەندە، مەدىنىدىكىلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ قىزى رۇقىيەنى قەبرىسىگە دەپنە قىلىپ قايتقان ئىدى.

پەيغەمبىرىمىز ۋە سەلەپ سالىھىنلارنىڭ زامانىدا مېيىتنى دەپنە قىلىشقا ناھايىتى ئالدىرايتتى. ھەتتا كېچىسى ۋاپات بولسا تاڭ ئاتقۇچە ساقلاپ تۇرماستىن دەپنە قىلاتتى. بۇ زاماندىكىدەك ئۆلمىلارنى، سالىھلارنى ۋە ياشانغانلارنى باغاق بىلەن چاقىرىپ، ئۇلار كەلگۈچە بىر - ئىككى كۈن ساقلايدىغان ئىش يوق ئىدى. مېيىتنى تېز يۇيۇپ پاكىزلاش ۋە خۇشبوۋى نەرسىلەر چىچىپ، ئاق رەختكە ئوراپ، ئالدىراپ دەپنە قىلىش پەيغەمبىرىمىزنىڭ سۈننىتىدۇر. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا جىنازا ئېلىپ كېلىنسە: «بۇنىڭ قەرزى بارمۇ؟» دەپ سورايىتى. ئەگەر قەرزى بولمىسا نامىزنى چۈشۈرەتتى. قەرزى بولسا ئۇنىڭ نامىزنى ئۆزى ئوقۇماستىن، ساھابىلەرگە ئوقۇشقا بۇيرۇيتتى. ئۇنىڭ قەرزدار كىشىنىڭ نامىزنى ئوقۇماسلىقىنىڭ سەۋەبى ئۇنىڭ بىر كىشىنىڭ جىنازا نامىزنى ئوقۇغانلىقى شۇ كىشىگە شاپائەتتۇر. ئۇنىڭ شاپائىتى مەقبۇلدۇر. ئەمما قەرزدار كىشى بولسا گەدىنىدىكى قەرزىگە گۆرۈ قويۇلغاندۇر. تاكى گەدىنىدىكى قەرزىنى ئادا قىلمىغۇچە جەننەتكە كىرەلمەيدۇ. شۇنىڭ ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىز قەرزدار كىشىنىڭ نامىزنى ئوقۇمايتتى. بۇ مەسىلە ئارىدىكى ئازغىنا بىر مۇناسىۋەت بىلەن بۇ يەردە زىكىر قىلىنىپ قالدى. بىز بۇ مەسىلىنى «ئىسلام قانۇنى» دېگەن كىتابىمىزدا تەپسىلىي بايان قىلىمىز.

ئىسلام ئەسكەرلىرى بەدىردىن قايتىپ، سەپرا دېگەن جايغا كەلگەندە، پەيغەمبىرىمىز غەنمەتلەرنى پىيادىلەرگە بىر ھەسسە، ئاتلىقلارغا ئۈچ ھەسسە قىلىپ تەقسىم قىلدى. ئۆزى بۇيرۇغان بەزى ئىشلار سەۋەبلىك ئۇرۇشقا چىقالماي قالغان كىشىلەرگەمۇ ئۇلارنىڭ نېسۋىسىنى بەردى. ئوسمان ئىبنى ئەففان ئۇرۇشقا چىقىشنى تەلەپ قىلغان بولسىمۇ، ئۇنىڭ ئايالى رۇقىيە قاتتىق كېسەل بولۇپ قالغاچقا پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئېلىپ چىقمىغان ئىدى. ئەبۇ لۇبابەنى رەۋھا دېگەن جايغا ۋالى قىلىپ ئەۋەتكەن ئىدى. ھەزرىتى ئاسىم بىلەن ھەزرىتى ئۇدەينى قۇبا بىلەن ئالىيە دېگەن جايدا قالدۇرغان ئىدى. ھارس ئىبنى ھاتەبنى ئەمر ئىبنى ئەۋق قەبىلىسى ھەققىدە ئاڭلانغان بىر ۋەقە ئۈچۈن ئەۋەتكەن ئىدى. ھارس ئىبنى سەممە بىلەن خەۋۋات ئىبنى جۇبەير ئەسكەرلەرگە يېتىشەلمەي، رەۋھادا قېپقالغان ئىدى. تەلپە ئىبنى ئابدۇللاھ بىلەن سەئد ئىبنى زەيدلەر رازۇبىدكا قىلىش ئۈچۈن

كېتىپ ئۇرۇش تۈگىگەندىن كېيىن يېتىپ كەلگەن ئىدى. ئاشۇ كىشىلەرگىمۇ باشقىلارغا ئوخشاش نېسىۋە بېرىلدى. بۇلاردىن باشقا بەدىردە شېھىد بولغان ئون تۆت كىشى ئۈچۈنمۇ نېسىۋە بېرىلدى. مەدىنە خەلقى ناھايىتى خۇشاللىق بىلەن بەدىر غازىلىرىنىڭ ئالدىغا چىقىشتى. كىچىك بالىلار ۋە دېدەكلەر مەدىنىنىڭ كوچىلىرىدا شېئىر ۋە بېيىتلەر ئوقۇپ، خۇشاللىقتىن نېمە قىلىشنى بىلەلمەي قېلىشتى. مەدىنە ئەتراپىدىكى ئىسلام دۈشمەنلىرى مۇسۇلمانلارنىڭ بۇ غەلبىسىدىن ناھايىتى قايغۇردى. ئىسلامنىڭ شەۋكىتى ۋە قۇۋۋىتى زور دەرىجىدە ئاشتى. بۇ ۋەقەدىن كېيىن، مەدىنە خەلقىدىن نۇرغۇن كىشى ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. خەزرج قەبىلىسىنىڭ رەئىسلىرىدىن ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي ئىبنى سۇلۇل ۋە ئۇنىڭغا ئەگەشكەن كىشىلەر زاھىرىدا بولسىمۇ ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭ ناھايىتى روھى چۈشۈپ كەتتى. گويىكى ئۇلار ئاسماندىن يەرگە چۈشۈپ كەتكەندەك بولدى ۋە ئۇلارنىڭ ئەربەلەر ئارىسىدىكى تەسىرى پەسەيدى. چۈنكى ئۇلار ئەبۇ جەھىل ئىبنى ھىشام، ئۇتبە ئىبنى رەبئە، شەيبە ئىبنى رەبئە ۋە ئۇقبە ئىبنى ئەبى مۇئىت كەبى بىر قانچە كاتتىلىرىدىن ئايرىلىپ قالغان ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەسىرلەر ھەققىدە ساھابە كىراملار بىلەن مەسلىھەتلىشىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەسىرلەرنى قانداق بىر تەرەپ قىلىش توغرىلىق ساھابە كىراملار بىلەن مەسلىھەتلىشتى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى: «ئى ئاللاھنىڭ ئەلچىسى! بىز بۇلاردىن پۇل - مال ئېلىپ ئازات قىلالىمىز، بۇلار ھازىر بىزنىڭ دۈشمەنلىرىمىز بولسىمۇ، كېيىنچە سىلنىڭ سەۋەبلىرى بىلەن ھىدايەت تېپىپ، سىلگە ياردەمچى بولۇشى مۇمكىن» دېدى. ھەزرىتى سەئىد ئىبنى مۇئاز بىلەن ھەزرىتى ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھە بۇ پىكىرگە قوشۇلدى. ئەمما ھەزرىتى ئۆمەر: «ئى ئاللاھنىڭ ئەلچىسى! ئۇلار سىلنى ئىنكار قىلدى. سىلنى ۋە ساھابىلىرىنى ۋە تەنلىرىدىن قوغلاپ چىقاردى. ماڭا ئۆز قېرىندىشىمنى، ھەمىزگە ئۆز قېرىندىشى ئابباسنى، ئەلگىمۇ ئۆز قېرىندىشى ئۇقبەيلىنى بەرسىلە، بىز ئۇلارنى ئۆزىمىز ئۆلتۈرۈۋېلىمىز، بۇ ئەسىرگە ئېلىنغان كىشىلەر بولسا، كاپىرلارنىڭ باشلىقلىرى ۋە كاتتۇشلىرى، بۇلارنى ئەلۋەتتە ئۆلتۈرۈش كېرەك» دېدى. پەيغەمبەرىمىز بۇ ئىككى زاتنىڭ پىكىر ۋە قاراشلىرىغا ھۆرمەت قىلىپ، ھەر ئىككىسىنىڭ ئىخلاسىغا تەشەككۈر ئېيتتى. ئاندىن كېيىن ئۇلارغا قاراپ: «ئى ئۆمەر، سېنىڭ مەجەزنىڭ ھەزرىتى نۇھ ئەلەيھىسسالامنىڭ مەجەزىگە ئوخشايدۇ. چۈنكى ئۇ كاپىرلارغا قارشى «ئى پەرۋەردىگار! زېمىن يۈزىدە كاپىرلاردىن بىرەر (ئۆيۈكنىمۇ) قويمىغايىسەن، دەپ دۇئا قىلغان ئىدى. ئى ئەبۇ بەكرى، سېنىڭ مەجەزنىڭ ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ مەجەزىگە ئوخشايدۇ. چۈنكى، ئۇ: «كىم ماڭا ئەگەشسە ئەلۋەتتە ئۇ مەندىن، ماڭا ئاسىي بولغان كىشىنى سەن ئۆزۈڭ مەغپىرەت قىلغۇچىسەن، رەھىم قىلغۇچىسەن، دەپ دۇئا قىلغان ئىدى» دېدى. ئەمما، ئۇ ئاخىرىدا ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ پىكىرىگە قوشۇلۇپ، ئەسىرلەردىن فەدىيە ئېلىشقا قارار قىلدى ۋە ھەر بىر كىشىنىڭ فەدىيەسىنى ئۆز ھالىغا قاراپ، ماڭ تەڭگىدىن تۆت ماڭ تەڭگىگىچە قىلىپ بەلگىلىدى.

قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭ غەم - ئەندىشىگە چۈشۈپ قېلىشى

قۇرەيش مۇشرىكلىرى مەككىگە قايتقاندىن كېيىن بىر ئايغىچە يىغا - زارە قىلىشىپ، كېيىن دۈشمەنلىرىنىڭ خۇشال بولۇشىدىن قورقۇپ، يىغا - زارلىرىنى توختاتتى. ئۇلار مۇسۇلمانلار ئەسرلەر ئۈچۈن كۆپ فىدىيە سورايدۇ دەپ ئويلاپ، ئەسرلەرنى قۇتقۇزۇشقا ئالدىرىمىغان بولسىمۇ، مۇتەللىپ ئىبنى ۋەدائە ئىسىملىك بىر كىشى سەبىر قىلالماي مەخپىي ھالدا مەدىنىگە بېرىپ، تۆت مىڭ تەڭگە بېرىپ دادىسىنى قۇتقۇزۇپ ئېلىپ كەلدى. ئۇنىڭدىن كېيىن باشقىلارمۇ بىردىن، ئىككىدىن مەدىنىگە بېرىپ، ئەسرلىرىنى قۇتقۇزۇپ كېلىشكە باشلىدى. فىدىيە بېرىشكە قۇربى يەتمىگەن بەزى كىشىلەر پۇلسىز ئازات قىلىندى. ئوقۇش ۋە يېزىشنى بىلگەن كىشىلەرنىڭ ھەر بىرى ئون بالىغا دەرس بېرىپ، ئۇ بالىلارغا ئوقۇش، يېزىشنى ئۆگەتكەندىن كېيىن ئازات قىلىندى. بەزىلىرى مەككىدىكى مۇسۇلمان ئەسرلەر بىلەن ئالماشتۇرۇلدى.

بەدىر ئۇرۇشى قۇرەيش مۇشرىكلىرى بىلەن مۇسۇلمانلار ئوتتۇرىسىدا يۈز بەرگەن ئۇرۇشلارنىڭ ھەممىدىن ئاۋۋالقىسى بولۇپ، بۇ ئۇرۇشتا ئىسلام ئەسكەرلىرى جانابى ئاللاھنىڭ غايەت زور ياردىمى ۋە ساھابە كىراملارنىڭ چىن ئىمانى ۋە مۇستەھكەم ئىرادىسىنىڭ بەرىكىتى ۋە خاسىيىتى بىلەن، ئۆزلىرىدىن ئۈچ ھەسسە كۆپ بولغان، تولۇق قوراللانغان مۇشرىكلارنىڭ ئەسكەرلىرى ئۈستىدىن غەلبە قازاندى. بەدىر ئۇرۇشى ھەققىدە ئاللاھ تائالا قۇرئان كەرىمنىڭ ئەنفال سۈرىسىنى چۈشۈرۈپ، ئۇرۇشتىكى غەلبىنىڭ ئۆزىنىڭ ياردىمى بىلەن بولغانلىقىنى بايان قىلدى.

ئاللاھ تائالا سۈرە ئەنفالنىڭ 67، 68، 69 - ئايەتلىرىدە مۇسۇلمانلارنىڭ مۇشرىكلاردىن فىدىيە ئېلىپ قويۇۋېتىشىنىڭ خاتا ئىكەنلىكىگە كايىپ، ئۇلارنى ئاگاھلاندۇردى. شۇنداق بولسىمۇ كېڭەش ئارقىلىق بولغانلىقى ئۈچۈن ئازابقا لايىق ئەمەسلىكىنى بايان قىلىپ، ئۇلارغا فىدىيەدىن كەلگەن پۇل - ماللارنى مۇباھ قىلىپ بەردى. بۇ ھەقتە چۈشكەن ئايەتلەر مۇنۇلاردۇر:

«پەيغەمبەرگە زېمىندا كۆپ ئۇرۇش قىلماي ۋە ئۇنىڭ شەۋكىتى مەشھۇر بولماي تۇرۇپ، فىدىيە ئېلىنىدىغان ئەسرلەرنىڭ بولۇشى لايىق ئەمەس. تېخى شان - شەۋكەت ۋە كۈچ - قۇۋۋەت بولماستىن ۋە كۆپ ئۇرۇش قىلماستىن، بىرىنچى قېتىملىق ئۇرۇشتىلا فىدىيە ئېلىنىدىغان ئەسرلەر بولمايدۇ. سىلەر ھېچ نەرسىگە ئەرزىمەيدىغان دۇنيا مەنپەئىتىنى ئويلايسىلەر. جانابى ئاللاھ سىلەر ئۈچۈن ئاخىرەتنىڭ ساۋابىنى ئويلايدۇ. ئاللاھ ھەممىدىن غالىپتۇر (يەنى ئۆزىنىڭ دوستلىرىنى دۈشمەنلەر ئۈستىدىن غالىپ قىلغۇچىدۇر)، ھېكمەتلىك زاتتۇر (گەرچە بەندىلىرىگە ھازىرچە ئېغىرچىلىق بولسىمۇ، ئاقىۋەتتە ئۇلارغا ھەددىدىن زىيادە مەنپەئەتلىك نەرسىلەرنى ئاتا قىلغۇچىدۇر)، ئەگەر ئاللاھ تائالانىڭ ئىلگىرىكى (ئوچۇق چەكلىمەستىن ئازاب قىلمايمەن، ياكى بىلمەسلىكتىن خاتا ئىش قىلىنسا جازالىمايمەن، ياكى بەدىر ئەھلىگە ئازاب قىلمايمەن، ياكى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۈمىتىگە غەنمەتنى ھالال قىلدىم) دېگەن ھۆكۈمى بولمىغان بولسا، ئەلۋەتتە سىلەرگە (ئالغان فىدىيەڭلەرنىڭ سەۋەبى بىلەن) ئاللاھ تائالا تەرەپتىن ئېغىر ئازاب چۈشكەن بولاتتى. ئەمدى سىلەرگە فىدىيە ۋە غەنمەتلەر ھالالدىر. ئۇنىڭدىن يەڭلار، ئاللاھتىن قورقۇڭلار، ئاللاھ ھەقىقەتەن مەغپىرەت قىلغۇچىدۇر ۋە رەھمەت قىلغۇچىدۇر» دېگەنلەردىن ئىبارەتتۇر.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ ئايەت كەرىمە نازىل بولغاندا: «ئەگەر ئازاب كېلىدىغان بولسا ئۆمەردىن باشقا كىشى نىجات تاپالمايتتى» دېگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ.

كۈدىر ئۇرۇشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بەدىر ئۇرۇشىدىن قايتىپ بىر قانچە كۈن ئۆتكەندىن كېيىن، بەنى سۇلەيم ئەرەبلىرىنىڭ ئۇرۇشقا تەييار بولغانلىقىنى ئاڭلاپ، ئۇلارغا قارشى ئاتلاندى. مەدىنىدە ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇمنى ئورنىغا قويۇپ قويدى. بايراقنى ھەزرىتى ئەلىگە تاپشۇردى. لېكىن بۇ قېتىم ئۇرۇش بولمىدى. ئىسلام ئەسكەرلىرى مۇشرىكلارنىڭ كۈدىر دېگەن سۇلۇق يېرىگە چۈشكەنلىكى ئۈچۈن، بۇ ئۇرۇش «كۈدىر ئۇرۇشى» دەپ ئاتالدى. بۇ ئۇرۇش «بەنى سۇلەيم ئۇرۇشى» دەپمۇ ئاتىلىدۇ. ئىسلام ئەسكەرلىرى كۈدىردا ئۈچ كۈن تۇرۇپ قايتىپ كەتتى.

سۇۋەيىق ئۇرۇشى

مەككە مۇشرىكلىرى بەدىردە مەغلۇپ بولۇپ قايتقاچقا، مەككەدە باش بولۇپ قالغان ئەبۇ سۇفيان پەيغەمبىرىمىز بىلەن يەنە ئۇرۇش قىلىشقا قەسەم قىلغان ئىدى. ئۇ قەسەمنى ئورۇنداش ئۈچۈن، ئىككى يۈزگە يېقىن ئەسكەر تەييارلاپ، مەدىنىگە راۋان بولدى. مۇسۇلمانلارنىڭ ئەھۋالىنى بىلىش ھەمدە ياردەم سوراش ئۈچۈن بەنى نەزىر يەھۇدىيلەرنىڭ يېنىغا بېرىپ، ئۇلارنىڭ باشلىقى ھۇيەي ئىبنى ئەختەب بىلەن كۆرۈشمەكچى بولغان بولسىمۇ، ئۇ كىشى ئۇنى قوبۇل قىلىشقا ئۈنىمىدى. كېيىن سالام ئىبنى مىشكەم بىلەن كۆرۈشۈپ، ئۇنىڭ بىلەن سۆزلەشتى. ئەبۇ سۇفيان بۇلاردىن ھېچبىر پايدا ئالالمىغانلىقتىن ئىسلامنىڭ باتۇر ئەسكەرلىرى بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا جۈرئەت قىلالمىدى. شۇنداق بولسىمۇ قەسەمنى ئورۇنداش ئۈچۈن، بىر نەچچە كىشىنى مەدىنىنىڭ خورمىزارلىقىغا ئوت قويۇۋېتىشقا ئەۋەتتى. ئۇ مۇشرىكلار مەدىنىگە كېلىپ بىر نەچچە تۈپ خورما دەرەخلىرىگە ئوت قويۇپ كۆيدۈرۈۋەتتى. مەدىنە خەلقىدىن ئىككى كىشى ئۇچراپ قېلىپ، ئۇ ئىككى كىشىنى ئۆلتۈرۈۋەتتى. پەيغەمبىرىمىز بۇنى ئاڭلاپ مەدىنىدە بەشىر ئىبنى ئابدۇلمۇنەزىرنى ئورنىدا قويۇپ، ئىككى يۈز ئەسكەر بىلەن مۇشرىكلارنى قوغلاپ چىقتى. لېكىن ئوتتۇرىدا ئۇرۇش بولمىدى. چۈنكى مۇشرىكلار ناھايىتى ئالدىراپ قاچقان ئىدى. ھەتتا ئېغىر كېلىپ قالمىسۇن دەپ ئوزۇق - تۈلۈكلىرىنىمۇ تاشلاپ قېچىشقان ئىدى. مۇشرىكلارنىڭ ئوزۇقلىرىنىڭ كۆپرەكى تالقان ئىدى. ئىسلام ئەسكەرلىرى بۇ ئوزۇقلارنى غەنىمەت ئېلىپ قايتقانلىقى ئۈچۈن بۇ ئۇرۇش «سۇۋەيىق (تالقان) ئۇرۇشى» دەپ ئاتالدى. سۇۋەيىق ئۇرۇشى زۇلھەججە ئېيىنىڭ ئاۋۋىلىدە يۈز بەرگەن ئىدى.

بەنى قەينۇقا ئۇرۇشى

بەدىردە مۇسۇلمانلارنىڭ غەلبە قىلغانلىقى مەدىنىدىكى بارلىق يەھۇدىيلارغا، خۇسۇسەن بەنى قەينۇقا يەھۇدىيلەرغا كۆپ تەسىر قىلدى. ئۇلار مۇسۇلمانلارنىڭ زور غەلبىسىگە ھەسەت قىلدى. ئارىدىكى

ئەھدىلىرىنى ئۇنتۇپ، مۇسۇلمانلارغا بەزى بولمىغۇر ھەرىكەتلەردە بولۇشتى. بەنى قەينۇقا بازىرىغا بىر ئىش ئۈچۈن بارغان بىر مۇسۇلمان ئايالنى بوزەك قىلىپ، ئۇنىڭ نومۇسىغا تەگدى. پەيغەمبىرىمىز بۇنى ئاڭلاپ بەنى قەينۇقا ئەھلىنى مەزكۇر بازارغا يىغىپ نەسبەت قىلدى ۋە ئەھدىلىرىگە ۋاپا قىلىشقا بۇيرۇدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ مۇسۇلمانلارغا قارشى ئېلىپ بېرىۋاتقان ھەرىكەتلىرىنىڭ ئاقىۋىتىدىن ئاگاھلاندىرغان بولسىمۇ، ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ نەسبەتلىرىنى قوبۇل قىلماي، ئەكسىچە ئۇ زاتقا تىل ئۇزىتىپ: «سەن بىزنى ئۆز قەۋمىڭغا ئوخشىتىپ، ئۇلار ئۈستىدىن غەلبە قىلغانلىقىڭنى پەش قىلما، ئۇلار بولسا ئۇرۇش قىلىشنى بىلمەيدىغان خەلق، بىز بىلەن ئۇرۇش قىلساڭ بىزنىڭ كىم ئىكەنلىكىمىزنى بىلىپ قالسىن» دېيىشتى. دەرۋەقە، بەنى قەينۇقا يەھۇدىيلىرى ئۇرۇشقا ماھىر، غەيرەتلىك كىشىلەر ئىدى. پەيغەمبىرىمىز سۈلھى قىلىشنى نەقەدەر ياخشى كۆرىدىغان مۇلايىم زات بولسىمۇ، لېكىن بۇنداق خەلقنى ياخشىلىق كەلمەيدىغانلىقىنى ۋە قاچان بولمىسۇن ئۇلار بىلەن بىر ئېلىشىپ كۆرمەي بولمايدىغانلىقىنى ئويلاپ يېتىپ، ئۇلار بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا ھازىرلىنىش ئۈچۈن مەدىنىگە قايتتى ۋە ئەسكەر تەييارلاپ، مەدىنىگە ئەبۇ لۇبابەنى ئورنىغا قويۇپ، بايراقنى ئاللاھنىڭ جۈرئەتلىك يولۋىسى ھەزرىتى ھەمزىگە تۇتقۇزۇپ يولغا چىقتى. يەھۇدىيلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەسكەر تەييار قىلىپ ئۇرۇشقا چىققانلىقىنى ئاڭلاپ، قورغانلىرىغا كىرىۋېلىشتى. ئىسلام ئەسكەرلىرى ئۇلارنى ئون بەش كۈن مۇھاسىرىگە ئالدى. كېيىن يەھۇدىيلار ئۇرۇش قىلىشقا كۈچى يەتمەيدىغانلىقىنى بىلىپ، پەيغەمبىرىمىزدىن سۈلھى قىلىشنى تەلەپ قىلدى. شۇنىڭ بىلەن بارلىق مال - مۈلۈكلىرىنى قويۇپ، پەقەت خوتۇن - بالىلىرىنى ئېلىپ مەدىنىدىن كۆچۈپ كېتىش شەرتى بىلەن سۈلھى قىلىندى. ئۇلارنى مەدىنىدىن چىقىرىشقا ئۇبادە ئىبنى سامىتنى بۇيرۇدى. ھەزرىتى ئۇبادە ئۇلارنى ئۈچ كۈن ئىچىدە تولۇق چىقىرىپ بولدى. ئۇلار مەدىنى مۇنەۋۋەرەدىن چىقىپ، شامدىكى ئەزىزىيات دېگەن جايغا كېتىشتى. بەنى قەينۇقا يەھۇدىيلىرىنىڭ ئۆزىگە خاس زېمىنى يوق بولۇپ، خەزرج قەبىلىسى بىلەن ئىتتىپاقداش ئىدى. ئۇلار تىجارەت ۋە سانائەت بىلەن تۇرمۇش كەچۈرەتتى. ئۇلارنىڭ كۆپىنچىسى زەرگەر ئىدى. ئۇلار يەتتە يۈز كىشىدىن تەركىب تاپقان خەلق ئىدى. ئۇلاردىن ئېلىنغان غەنمەتلەرنىڭ بەشتىن بىرى پەيغەمبىرىمىزگە تاپشۇرۇلۇپ، قالغانلىرى ئەسكەرلەرگە تەقسىم قىلىندى. بۇ يەھۇدىيلارنىڭ خەزرج قەبىلىسىنىڭ كاتتىلىرىدىن ئۇبادە ئىبنى سامىت بىلەن ئالاقىسى بار ئىدى. ھەزرىتى ئۇبادە ئۇلارنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە قارشى ھالدا، مۇسۇلمانلارغا مۇناسىپ بولمىغان ئىشلارنى قىلغانلىقىنى كۆرۈپ، ئۇلاردىن ئالاقىسىنى ئۈزگەن ئىدى. ئەمما ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي بولسا، مۇناپىق بولغاچقا، «مەن ئۇلارنى تاشلىمايمەن، ئەگەر بىرەر ئىش يۈز بېرىپ، ئۇلارنىڭ ياردىمىگە موھتاج بولۇپ قالسام ئۇلار ماڭا ياردەم قىلدۇ» دەپ ئۇلاردىن ئالاقىسىنى ئۈزۈپتۇ.

قىبلىنىڭ بەيتۇلمۇقەددەستىن بەيتۇللاھقا ئۆزگەرتىلىشى

شۇ يىلى شەئبان ئېيىدا قىبلە بەيتۇلمۇقەددەستىن بەيتۇللاھقا ئۆزگەرتىلدى. پەيغەمبىرىمىز مەككىدىكى چېغىدا بەيتۇللاھقا قاراپ ناماز ئوقۇيتتى. مەدىنى مۇنەۋۋەرەگە كەلگەندە ئون ئالتە ياكى ئون يەتتە ئاي بەيتۇلمۇقەددەستكە قاراپ ناماز ئوقۇدى. ئۇ قەلبىدە ئەجدادى ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ قىبلىسى بولغان

بەيتۇللاھقا قاراپ ناماز ئوقۇشنى ئارزۇ قىلاتتى. جانابى ئاللاھ ئۆز پەيغەمبىرىنىڭ ئارزۇسىنى ئەمەلگە ئاشۇرۇپ، بەيتۇللاھنى قىبلە قىلىشقا بۇيرۇپ، سۈرە بەقەرەدىكى بىرنەچچە ئايەتنى نازىل قىلدى. شۇنداقلا بۇ ئارقىلىق كىشىلەرنى سىنىدى. دەرۋەقە قىبلىنىڭ ئۆزگىرىش سەۋەبى بىلەن، ئوتتۇرىدا پىتنە يۈز بەردى. بەزى ئىمان قەلبىگە يەرلەشمىگەن كىشىلەر بۇنى باھانە قىلىپ، دىندىن يېنىۋالدىغان ئىشلارمۇ بولدى. يەھۇدىيلار، مۇشرىكلار ۋە مۇناپىقلار بۇنى دەستەك قىلىپ تۇرۇپ، كىشىلەر ئارىسىغا نۇرغۇن پىتنە - پاسات تارقىتتى. ئۇلار ئاغزىغا كەلگەننى جۈپلۈپ: «مۇھەممەد نەچچە ۋاقىتتىن بېرى ئۆزىنىڭ ئىبادەت قىلىپ كەلگەن قىبلىسىنى تاشلاپ، ئەمدى بەيتۇللاھقا قارىۋالدى. ئەمدى ئۇ ئۆزۈنغا بارماي دىننى تاشلاپ، ئاتا - بوۋىسىنىڭ دىنىغا قايتىدۇ» دېيىشەتتى. يەھۇدىيلار: «ئەگەر مۇھەممەد ھەق پەيغەمبەر بولغان بولسا، ئۆزىدىن ئىلگىرىكى پەيغەمبەرلەر يۈز كەلتۈرگەن قىبلىنى تاشلىمايتتى. ئۇ ھەق پەيغەمبەر ئەمەس» دەپ ئىغۋا تارقىتتى. مۇناپىقلار: «مۇھەممەد ئىككىلىنىپ قالدى. ئۇ نېمە قىلىشنى بىلمەي، بىردەم ئۇ يەرگە، بىردەم بۇ يەرگە قاراپ ناماز ئوقۇيدۇ» دەپ گەپ تېپىشاتتى.

ئەمما ھەقىقىي مۇسۇلمانلار ئۇلارنىڭ پىتنە - ئىغۋالىرىغا پىسەنت قىلماي، ئۆز ئىشلىرى بىلەن مەشغۇل ئىدى. چۈنكى ئۇلار مەيلى بەيتۇلمۇقەددەسكە قاراپ ناماز ئوقۇسۇن، مەيلى بەيتۇللاھقا قاراپ ناماز ئوقۇسۇن بەربىر ئوخشاش ئىدى. ئۇلار ئۈچۈن ئاللاھ نېمە دېگەن بولسا شۇنىڭغا بويسۇنۇش ئاساسىي غايە قىلىنغان بولۇپ، ئۇلار «ئاللاھ ئۆز بەندىلىرىنى ئۆزى خاھلىغان تەرەپكە قاراپ ئىبادەت قىلىشقا ئۆزى بۇيرۇيدۇ، بۇ ئاللاھنىڭ ئىشى» دەيتتى. بۇ سەۋەبتىن بەيتۇلمۇقەددەسنى تاشلاپ بەيتۇللاھقا يۈزلىنىشكە بۇيرۇلغاندا بۇنى جان - دىلى بىلەن قوبۇل قىلدى. يەھۇدىيلار، مۇشرىكلار ۋە مۇناپىقلار دەك پىتنە - پاسات ئۇرۇقنى چاچمىدى ۋە نامۇۋاپىق سۆزلەرگە ئېغىز ئاچمىدى. ئاللاھ تائالا مۇناپىقلار، يەھۇدىيلار ۋە مۇشرىكلارنىڭ بۇنداق نامۇۋاپىق سۆزلەرنى قىلىدىغانلىقىنى قىبلە ئۆزگەرتىلىشتىن ئىلگىرى بەقەرە سۈرىسىدە ئۆز پەيغەمبىرىگە بايان قىلىپ، ئۇلارغا بېرىدىغان جاۋابنى تەييار قىلىپ ئۇنىڭغا بىلدۈرگەن ئىدى.

رامىزان روزىسىنىڭ پەرز قىلىنىشى

ھىجرىيەنىڭ ئىككىنچى يىلى شەئبان ئېيىدا، ئاللاھ تائالا مۇسۇلمانلارغا رامىزان ئېيىدا روزا تۇتۇشنى پەرز قىلدى ۋە بۇ ھەقتە بەقەرە سۈرىسىدىكى بىرقانچە ئايەتنى چۈشۈرۈپ، روزىنىڭ نېمىدىن ئىبارەت ئىكەنلىكىنى، قانداق ئادەمگە مەجبۇرى پەرز ئىكەنلىكىنى ۋە قانداق ئادەمگە رۇخسەت بار ئىكەنلىكىنى، رۇخسەت بولغاندا قانداق ئادەمنىڭ كېيىن قازاسىنى قىلىشىنى، قانداق ئادەمنىڭ فەدىيە بېرىش ئارقىلىق قازاسىنى قىلمىسىمۇ بولىدىغانلىقىنى بايان قىلدى. رامىزان روزىسىنىڭ پەرز قىلىنىشى مۇناسىۋىتى بىلەن سەدىقە پىتىرە ۋاجىپ قىلىندى.

زاكاتنىڭ پەرز قىلىنىشى

شۇ يىلى مۇسۇلمانلارغا زاكات پەرز قىلىندى. بۇ ۋاقىتقا قەدەر سەدىقە ۋە ئاللاھ يولىدا پۇل سەرپ قىلىش پەرز قىلىنىپ، ئاللاھ تائالا قۇرئان كەرىمدە ۋە پەيغەمبىرىمىز ھەدىس شەرىپتە كىشىلەرنى ئۇنىڭغا تەشۋىق قىلغان بولسىمۇ، زاكات نىسابىنىڭ مىقدارى بايان قىلىنمىغان ئىدى.

زاكات بولسا، ئىسلامنىڭ ئەڭ كاتتا رۇكنىلىرىنىڭ بىرىدۇر. ئىسلامدا زاكاتنىڭ پەرز بولۇشى ئۇنىڭ ئىجتىمائىي ۋە خەلقپەرۋەر دىن ئىكەنلىكىنى ھەمدە ھەرىكىم ئۆزىنىڭ ئىشىنى قىلىپ، باشقىلار بىلەن كارى بولماي يۈرمەستىن، بەلكى بايلار كەمبەغەللەرنىڭ ئەھۋالىدىن خەۋەر ئالدىغان، چوڭلار كىچىكلەرنىڭ ھاجەتلىرىنى راۋا قىلىدىغان، ئىنسانپەرۋەر دىن ئىكەنلىكىنى روشەن كۆرسىتىپ بېرىدۇ. قۇرئان كەرىم زاكاتنى ھەمىشە نامازنىڭ ئارقىسىدىنلا زىكىر قىلىدۇ ۋە زاكاتنى ئادا قىلمىغان بايلارنى ناھايىتى قاتتىق ئاگاھلاندۇرىدۇ. زاكات پەرز ئەينىدۇر. زاكات بەرمىگەن كىشى كامىل مۇسۇلمان ھېسابلانمايدۇ. شۇنى ئېنىق بىلىش لازىمكى، زاكات قۇرئان كەرىمنىڭ ھۆكۈمى بويىچە ئىمان ۋە ناماز بىلەن بىر ئورۇندا تۇرىدۇ. بىز مۇسۇلمانلار قۇرئان كەرىمنى ئاللاھ تائالا تەرىپىدىن نازىل قىلىنغان مۇقەددەس كىتاب دەپ چىن قەلبىمىزدىن ئېتىقاد قىلىپ تۇرۇپ، زاكات مەسلىسىگە كەلگەندە، ئۇنىڭغا تولمۇ سەل قارايمىز. بىز مۇسۇلمانلارنىڭ ناماز، زاكات، روزا ۋە ھەج قاتارلىق ئىبادەتلەرنى توغرا ئېتىقاد ۋە خالىس نىيەت بىلەن قىلىشىمىز ئىنتايىن زۆرۈر ئىدى. ئەپسۇسكى، بىز بۇلارنى قىلمايمىز. نۇرغۇنلىرىمىزنىڭ مالدىن ئايرىلغۇمىز كەلمەي، پەرز قىلىنغان زاكاتقىمۇ ھىيلە ئىشلىتىپ باققۇمىز كېلىدۇ. ئىلىم ئەھلى دەپ قارالغان بەزى كىشىلەرنىڭ ئاساسسىز، دەلىلسىز ھالدا ئوتتۇرىغا قويغان سەپسەتسى بىلەن قۇرئان كەرىمنىڭ ھۆكۈمى بىكار قىلىنمىدۇ؟ زاكات ھىيلە بىلەن ئادا قىلىنسا، ئۇنىڭدىن كۆزلەنگەن مەقسەت ھاسىل بولامدۇ؟ ھىيلە بىلەن قىلىنغان ئىبادەت قانداقمۇ ئىبادەت ھېسابلىنىدۇ؟ ئىبادەتتە نىيەتنىڭ خالىس بولۇشى، ئىچى بىلەن تېشىنىڭ ئوخشاش بولۇشى شەرت ئەمەسمۇ؟ زاكات بېرىش بىلەن بىرگە ئۇنى ئۆز ئورنىغا بېرىش ئىنتايىن زۆرۈر. زاكات ئالغۇچىلارنىڭ بەزىسى ئۆزى باي تۇرۇپمۇ پۇل - مالغا كۆزى تويماي: «مېنىڭ ئېھتىياجىم بار» دەپ ئالىدۇ. بۇنىڭدىن، مەيلى بەرگۈچى بولسۇن، مەيلى ئالغۇچى بولسۇن ئۇلارنىڭ قەلبىدىكى ئىماننىڭ ئاجىزلىقىنى كۆرۈۋالغىلى بولىدۇ. ئەگەر ئىمانى ئاجىز بولمىغان بولسا بەرگۈچى ھىيلە قىلمىغان، ئالغۇچى يالغان سۆزلەپ ئالمىغان بولاتتى.

ھېيت نامىزىنىڭ يولغا قويۇلۇشى

شۇ يىلى جانابى ئاللاھ مۇسۇلمانلارغا ھېيت نامىزىنى بەلگىلىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بەنى قەينۇقا ۋە سۇۋەيىق ئۇرۇشلىرىنى تۈگىتىپ، زۇلھەججىنىڭ ئونىنچى كۈنى كىرگەندە مەدىنە خەلقىنى توپلاپ، ئىككى رەكئەت ناماز ئوقۇدى. مانا بۇ تۇنجى قېتىم ئوقۇلغان ھېيت نامىزى ئىدى. بۇ ھېيتتا پەيغەمبىرىمىز ئىككى قوينى قۇربانلىق قىلدى. باشقا باي كىشىلەرمۇ قۇربانلىق قىلدى. پەيغەمبىرىمىز ھېيت نامىزىنى كەڭ مەيداندا ئوقۇيتتى. پەقەت بىر قېتىم يامغۇر يىغىپ كەتكەنلىكتىن مەسجىدتە ئوقۇغان ئىدى. ھېيت نامىزى پەقەت ئىككى رەكئەتلا بولۇپ، ئۇنىڭدىن بۇرۇن ۋە كېيىن ھېچقانداق ناماز ئوقۇلمايدۇ. بۇ ناماز ئۈچۈن ئەزان، تەكبىر ئوقۇلمايدۇ. پەيغەمبىرىمىز ئىككى رەكئەت نامازنى ئوقۇپ بولۇپ، جامائەتكە ئالدىنى قىلىپ تۇرۇپ، ئۇلارغا ۋەز -

نەسبەت قىلاتتى. خوتۇن - قىزلارغىمۇ ئالاھىدە نەسبەت قىلاتتى. ئۇلارنى پېقىر ۋە مىسكىنلەرگە سەدىقە قىلىشقا رىغبەتلەندۈرەتتى. ھېيت نامىزىدا ئوقۇلغان خۇتبىنى ئاڭلاش ياكى ئاڭلىماسلىق ھەركىمنىڭ ئىختىيارى ئىدى. ھېيت جۈمە كۈنىگە توغرا كېلىپ قالسا، ھېيت نامىزى بىلەنلا بولدى قىلىشقا رۇخسەت قىلاتتى. بۇ ھەقتە سەھىۋىلۇخارى ۋە ئەبۇ داۋۇدتا ھەدىس رىۋايەت قىلىندۇ.

ئۇ ۋاقىتلاردا ھېيت نامىزى ۋە جۈمە نامىزى پەقەت ئەر كىشىلەرگىلا خاس بولماستىن، خوتۇن - قىزلارمۇ نامازغا ھازىر بولاتتى. قۇربان ھېيت نامىزىنىڭ ھىجرىيىنىڭ ئىككىنچى يىلى ئوقۇلغانلىقى تارىخ كىتابلىرىدا زىكر قىلىنغان بولسىمۇ، روزا ھېيت نامىزىنىڭ قايسى يىلدىن باشلاپ ئوقۇلغانلىقى ھەققىدە ئوچۇق رىۋايەت يوق. ئىبنى ئەسىرنىڭ قۇربان ھېيت نامىزى ھەققىدىكى «قۇربان ھېيت نامىزى پەيغەمبىرىمىز ئوقۇغان ھېيت نامىزىنىڭ ئاۋۋىلى ئىدى» دېگەن سۆزىدە روزا ھېيت نامىزىنىڭ ئىككىنچى يىلى ئوقۇلغانلىقى ئايدان بولىدۇ. دەرۋەقە شۇنداق بولسا كېرەك. چۈنكى رامىزان شەرىپىنىڭ روزىسى شۇ يىلى پەرز قىلىندى. پەيغەمبىرىمىز شۇ يىلى رامىزان شەرىپىتە بەدىر ئۇرۇشى بىلەن مەشغۇل ئىدى. بەدىر ئۇرۇشىنى ئاخىرلاشتۇرۇپ قايتىپ كېلىشى، رامىزاننىڭ ئاخىرلىرىغا ياكى شەۋۋال ئېيىنىڭ باشلىرىغا توغرا كەلگەن بولۇشى مۇمكىن. ھالبۇكى، پەيغەمبىرىمىزنىڭ بەدىردىن قايتىش ئەھۋالىنى تارىخچىلار زىكر قىلدى. ئەمما ھېيت نامىزى ھەققىدە ھېچنەرسە زىكر قىلمىدى. ئەگەر پەيغەمبىرىمىز يولدا ياكى مەدىنىدە روزا ھېيت نامىزى ئوقۇغان بولسا، بۇ ئەلۋەتتە رىۋايەت قىلىنغان بولاتتى. ئەگەر پەيغەمبىرىمىز سەپەردە بولۇپ، مەدىنىدە قالغان ساھابە كىراملار ئوقۇغان بولسا، ئۇمۇ رىۋايەت قىلىنغان بولاتتى. مانا بۇ سەۋەبلەردىن روزا ھېيت نامىزى ھىجرىيىنىڭ ئىككىنچى يىلى ئوقۇلماي، تۆتىنچى يىلى ئوقۇلغان بولۇشى مۇمكىن، دەپ پەرەز قىلىندۇ.

شۇ يىلى پەيغەمبىرىمىز قىزى ھەزرىتى پاتىمەنى ھەزرىتى ئەلىگە ياتلىق قىلدى. ھەزرىتى ئائىشەمۇ شۇ يىلى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆيىگە يۆتكەلدى. ساھابىلەر ئارىسىدىكى ناھايىتى تەقۋادار كىشى ئوسمان ئىبنى مەزۇن شۇ يىلى ۋاپات بولدى. بۇ زات ئەڭ ئىلگىرىكى مۇھاجىرلاردىن بولۇپ، ھەبەشىستانغا ۋە مەدىنىگە ھىجرەت قىلغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز بۇ زاتنىڭ قەبرىسى ئۈستىگە سۇ سەپتۈردى ۋە تۇپراق ئۈستىگە تاش قويدۇردى.

ھىجرىيىنىڭ ئۈچىنچى يىلى يۈز بەرگەن ۋەقەلەر

ھىجرىيىنىڭ ئۈچىنچى يىلى مۇھەررەم ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بەنى سۇئەلەبە ۋە بەنى مۇھارىب ئەربىلىرىنىڭ مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا تەييار بولغانلىقىنى ئاڭلاپ، تۆت يۈز ئەللىككە يېقىن ئەسكەر بىلەن ئۇلارنىڭ ئالدىغا چىقتى. مەدىنىدە ئۆز ئورنىغا ئوسمان ئىبنى ئەففاننى قويۇپ قويدى. ئۇ يولدا سۇئەلەبە ئەربىلىرىدىن بولغان بىر كىشى بىلەن ئۇچرىشىپ قېلىپ، ئۇنى ئىسلامغا دەۋەت قىلغاندا ئۇ كىشى ئىمان ئېيتتى. كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭدىن دۈشمەنلەرنىڭ ئەھۋالى ھەققىدە سورىدى. ئۇ مۇشربىكلارنىڭ ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ كېلىۋاتقانلىقىنى ئاڭلاپ، تاغ ئارىلىرىغا قېچىپ كەتكەنلىكىنى ئېيتتى. بۇ سەۋەبتىن مۇسۇلمانلار ئۇرۇش قىلماي قايتتى.

ئۇلار بۇ سەپەردە ئون ئىككى كۈن يۈردى. بۇ سەپەردە مۇسۇلمانلار زىلقسىسە دېگەن بىر جايدىكى سۇ بويىغا كېلىپ چۈشكەنلىكى ئۈچۈن، بۇ ئۇرۇش «زىلقسىسە ئۇرۇشى» دەپ ئاتالدى.

كەئب ئىبنى ئەشرەپنىڭ ئۆلتۈرۈلۈشى

بەنى نەزىر قەبىلىسىنىڭ باشلىقلىرىدىن بولغان كەئب ئىبنى ئەشرەپ ئىسىملىك بىر يەھۇدىي، پەيغەمبىرىمىزگە ۋە مۇسۇلمانلارغا پەۋقۇلئاددە دۈشمەن بولۇپ، ھەر ۋاقىت ئۇلارغا قارشى ھەرىكەت قىلاتتى. ئۇ يەھۇدىيلار ئىچىدە ئابىرۇيلۇق، باي كىشى ھەمدە شائىر ئىدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇنىڭ سۆزى كىشىلەرگە تەسىر قىلاتتى. مۇسۇلمانلار بەدىدە غەلبە قىلغاندىن كېيىن، ئۇ مۇسۇلمانلارغا ھەسەت قىلىپ نېمە قىلىشىنى بىلەلمەي قالدى. ئۇ ئاخىرى مەككىگە بېرىپ، قۇرەيش كەرەبلىرىنىڭ غەم - قايغۇسىغا شېرىك بولدى. ئۇلارنىڭ ئۆلۈكلىرىگە تەزىيە بىلدۈرۈپ شېئىر ئوقۇدى. كېيىن ئۇلارنى مۇسۇلمانلارغا قارشى ھەرىكەت قىلىشقا كۈشكۈرتتى. ئۇ مەدىنىگە كېلىپ، ئىسلام ئاياللىرىنى مەسخىرە قىلىپ شېئىر ئوقۇدى. جەمئىيەتكە زىيانلىق بولغان ھەمدە ئەھدىنامىسىگە ئەسلا ئەمەل قىلمايدىغان بۇنداق بىر كۈشەندىنى يوقىتىش، ئاممىنىڭ مەنپەئىتى ئۈچۈن زۆرۈر بولۇپ قالغان ئىدى. مانا شۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز كەئب ئىبنى ئەشرەپنى ئۆلتۈرۈش ئۈچۈن مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمە دېگەن ساھابىنى ئەۋەتتى. ئۇ ساھابە ئۆزىگە تۆت نەپەر كىشىنى ھەمرا قىلىپ، كەئبىنىڭ قېشىغا باردى. بۇلارنىڭ ئىچىدە كەئبىنىڭ ئېمىلداش قېرىندىشى ئەبۇ نائىلە مۇبار ئىدى. مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمە كەئبىنىڭ قېشىغا بېرىپ: «بۇ كىشى (پەيغەمبىرىمىزنى دېمەكچى - م) بىزدىن تولا ئىئانە سوراپ پۇل - ماللىرىمىزنى تۈگەتتى، يەنە سوراۋاتىدۇ. شۇڭا بىز سەندىن ئىككى تۆگە خورما قەرز ئېلىش ئۈچۈن كەلدۇق» دېدى. كەئب: «مەن ساڭا ئۇنىڭ قانداق ئادەم ئىكەنلىكىنى ئېيتقان ئىدىم، سەن تېخى ئۇنىڭدىن جىق توپىسەن» دېدى. مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمە: «بىز ئۇنىڭغا ئەگىشىپ قالغاندىن كېيىن، ئۇنى تاشلىغۇمىز كەلمەيدۇ. ئىشنىڭ ئاقىۋىتى نېمە بولىدۇ، شۇنىڭغا قارايمىز دېدى.» ئۇنىڭ بۇ سۆزى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئىزى بىلەن ھىيلە ئۈچۈن ئېيتىلغان سۆزلەر ئىدى. كەئب ئىبنى ئەشرەپ مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمەنىڭ بۇ سۆزىدىن ناھايىتى خۇشال بولۇپ، ئۇرۇش قوراللىرىنى گۆرۈگە قويۇش شەرتى بىلەن قەرز بەرمەكچى بولدى. مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمە قوراللىرىنى ئاخشىمى ئېلىپ كەلمەكچى بولۇپ قايتىپ كەتتى. قاراڭغۇ چۈشكەندە، ئۇ ھەمراھلىرى بىلەن كەئب ئىبنى ئەشرەپنىڭ قېشىغا بېرىپ، ئۇنى ھىيلە بىلەن ئۆيىدىن چىقىرىپ، ئۆلتۈرۈۋېتىپ قايتىپ كەتتى. شۇنىڭ بىلەن مۇسۇلمانلار ئۇنىڭدىن قۇتۇلدى. ئۇنىڭ ئۆلتۈرۈلۈشى رەببۇلئەۋۋەل ئېيىدا بولغان ئىدى.

بەھران ئۇرۇشى

شۇ يىلى جەمادىيەلئەۋۋەل ئېيىدا بەنى سۇلەيم قەبىلىسىنىڭ مەدىنىگە ھۇجۇم قىلىش ئۈچۈن، بەھران دېگەن يەرگە توپلانغانلىقىنى پەيغەمبىرىمىز ئاڭلاپ، ئۈچ يۈز ئەسكەر بىلەن ئۇلارغا قارشى يولغا چىقتى. مەدىنىدە ئۆز

ئورنىغا ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇمنى قويۇپ قويدى. مۇسۇلمانلار بەھرانغا بارغاندا مۇشرىكلار قېچىپ كەتكەن ئىدى. شۇڭا ئارىدا ئۇرۇش بولماي قاپتىپ كەتتى. بۇ سەپەردە مۇسۇلمانلار ئون كۈنچە يۈردى.

زەيد ئىبنى ھارس قوشۇنى

بەدەر ئۇرۇشىدىن كېيىن قۇرەيش مۇشرىكلىرى مەدىنە ئارقىلىق شامغا بېرىشنىڭ خەتەرلىك ئىكەنلىكىنى ئويلاپ، ئىراق يولى ئارقىلىق شامغا كارۋان ئەۋەتتى. بۇ كارۋاندا ئەبۇ سۇفيان، سەپۋان ئىبنى ئۇمەييە، ھۇۋەيتىب ئىبنى ئابدۇلئۇززا قاتارلىق باشلىقلارمۇ بار ئىدى. پەيغەمبەرىمىز بۇ كارۋاننىڭ خەۋىرىنى ئاڭلاپ، زەيد ئىبنى ھارسنىڭ قوماندانلىقىدا يۈز كىشىدىن تەركىب تاپقان بىر ھەربىي قوشۇن ئەۋەتتى. ئۇلار قىردە دېگەن جايدا كارۋان بىلەن ئۇچراشتى. كارۋان ئىگىلىرى قېچىپ قۇتۇلدى. ئەمما ماللىرى غەنىمەت ئېلىندى. بۇ ۋەقە جەمادىيە ئەۋۋەل ئېيىنىڭ ئاخىرلىرىدا يۈز بەرگەن ئىدى. غەنىمەتلەرنىڭ بەشتىن بىرى خەزىنىگە ئېلىنغاندىن كېيىن، قالغانلىرى ئەسكەرلەرگە تەقسىم قىلىپ بېرىلدى.

ئۇھۇد ئۇرۇشى

بەدەر ئۇرۇشىدىن كېيىن مەككە مۇشرىكلىرىنىڭ كاتتىسى بولۇپ قالغان ئەبۇ سۇفياننىڭ مۇسۇلمانلاردىن ئۈچ ئېلىش قەستى بىلەن ئىككى يۈز ئەسكەر بىلەن مەدىنىگە بېرىپ، ھېچ ئىش قىلالماي قايتقانلىقى يۇقىرىدا بايان قىلىنغان ئىدى. بەدەر ئۇرۇشىنىڭ دەرد - ئەلىمى ئۈستىگە يەنە بۇنداق مۇۋەپپىقىيەتسىزلىككە ئۇچرىغان ئەبۇ سۇفيان، قانداق قىلىپ بولسۇن مۇسۇلمانلاردىن ئىنتىقام ئېلىش نىيىتىدە ئىدى. بەدەر ئۇرۇشىدا دادىسى ياكى قېرىندىشى ئۆلتۈرۈلگەن ئىكرەمە، سەپۋان ئىبنى ئۇمەييە، ئابدۇللاھ ئىبنى ئەبى رەبىئە قاتارلىق كىشىلەرمۇ پۇرسەت تېپىپ، مۇشرىكلارنى مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا قۇترىتاتتى ۋە بەدەر ئۇرۇشىدا جازاھەتلەنگەن دىللارغا ئىنتىقام ئېلىش بىلەن مەلھەم قويۇشقا تىرىشاتتى. ئۇنىڭ ئۈستىگە بەدەر ئۇرۇشىدىن كېيىن مۇشرىكلارنىڭ تىجارەت يوللىرى توسۇلۇپ قالغان ئىدى. بۇ سەۋەبتىن مۇشرىكلاردا زور كۆلەملىك ئەسكەر توپلاپ، مۇسۇلمانلارنىڭ شان - شەۋكىتىنى سۇندۇرۇش غەرىزى بار ئىدى. بەدەر ئۇرۇشىغا سەۋەب بولغان كارۋاندىكى مال ئىگىلىرىنىڭ كۆپرەكى بەدەرگە ھازىر بولغانلىقتىن، ئۇ ماللار مەككەگە كەلگەن ھامان تەقسىم قىلىنماي، بەلكى دارىننەدۋىدە ساقلاپ قويۇلغان ئىدى. مۇشرىكلار بەدەردىن قايتقاندا كارۋانغا قوشۇلغانلارنىڭ تولىسى بەدەردە ئۆلتۈرۈلگەنلىكتىن، ئىككىنچى بەدەردىكى مەغلۇبىيەتنىڭ تەسىرىدە كارۋان ماللىرىنى تەقسىم قىلىشقا كۆڭلى بارماي، ئۆلۈكلەرگە ماتەم تۇتۇش بىلەن مەشغۇل بولۇپ، ئۇ مال - مۈلۈكلەر ئۆز ئىگىلىرىگە بېرىلمەي تۇرغان ئىدى. بۇ ماللارنىڭ پايدىسىنى مۇسۇلمانلار بىلەن بولىدىغان ئۇرۇشقا سەرپ قىلىش ئۈچۈن، قۇرەيش كاتتىلىرى ئەبۇ سۇفياننىڭ قېشىغا بېرىپ، بۇ ھەقتە سۆزلىدى. ئەبۇ سۇفيانمۇ بۇ پىكىرگە قوشۇلۇپ، ئۇلارنىڭ سۆزىگە ماقۇل بولدى ۋە باشقىلارنىمۇ شۇنداق قىلىشقا تەشۋىق قىلدى. قۇرەيش كاتتىلىرىنىڭ كۆپرەكىنىڭ ئاتىسى، بەزىسىنىڭ ئوغلى، بەزىسىنىڭ قېرىندىشى ئۆلتۈرۈلۈپ، دىللىرى

جاراھەتلەنگەنلىكتىن، ھەممىسى بۇ سۆزنى خۇشاللىق بىلەن قوبۇل قىلدى. شۇنىڭ بىلەن كارۋاندىكى مالنىڭ پايدىسى بولغان ئەللىك مىڭ ئالتۇننى ئۇرۇش ئىشلىرىغا ئاتىدى. ئۇرۇش ئۈچۈن شۇ تەرىقىدە مالنىڭ ئورنىنى قىلغاققا، قۇرەيش كاتتىلىرى ناھايىتى جىددىي سۈرەتتە كىشىلەرنى ئۇرۇشقا قىزىقتۇرۇشقا باشلىدى. مەككە ئەتراپىدىكى سەھرالىق ئەرەبلەرنىمۇ قوزغاش ئۈچۈن، مەشھۇر سۆزمەن ۋە شائىرلارنى ئەۋەتتى. بۇلارنىڭ ئىچىدە بەدىر ئۇرۇشىدا پەيغەمبىرىمىزنىڭ قولىغا ئەسەرگە چۈشۈپ قېلىپ، يېقىر بولغانلىقىدىن بىكارغا ئازات قىلىنغان ۋە مۇسۇلمانلارغا قارشى ھەرىكەت قىلماسلىق شەرت قىلىنغان ئەبۇ ئىزەتلى جەمەھمۇ بار ئىدى. ئۇ بۇ شەرتنى كۆڭلىدە تۇتۇپ، بۇ ئۇرۇشقا قاتناشمايدىغان بولسىمۇ، لېكىن سەپۋان ئىبنى ئۇمەييەنىڭ زورلىشى بىلەن ئاخىرى قوبۇل قىلدى.

سۆزمەنلەرنىڭ ۋە شائىرلارنىڭ تەشۋىقى بىلەن تەھامە ۋە كەنانە ئەرەبلىرىدىن ۋە قۇرەيشنىڭ قوشنىلىرى بولغان ئەھابىشتىن نۇرغۇنلىغان ئەسكەرلەر كېلىپ توپلاندى. باشقا پىرقىلەرنىڭ قوماندانلىرى ئىكرەمە ئىبنى ئەبى جەھىل، خالىد ئىبنى ۋەلىد، سەپۋان ئىبنى ئۇمەييە قاتارلىقلار ئەبۇ سۇفياننىڭ قول ئاستىدا ئىدى. قۇرەيش كاتتىلىرى ئۇرۇشتىن قاچماسلىقىمىزغا سەۋەب بولىدۇ ھەمدە ئەسكەرلەرنىڭ روھىنى كۆتۈرىدۇ دەپ، ئاياللىرىنى بىرگە ئېلىپ چىقتى. ئاياللارنىڭ ئىچىدە ئەڭ غەيرەتلىك ئەبۇ سۇفياننىڭ ئايالى ھىند بىنتى ئۇتبە، ئىكرەمنىڭ ئايالى ئۇمى ھەكەم، سەپۋاننىڭ ئايالى بۇررە بىنتى مەسۇد ۋە ھارىسنىڭ ئايالى پاتىمە بىنتى ۋەلىد، ئەمر ئىبنى ئاسنىڭ ئايالى رەيتە بىنتى مۇنەببە تەلەپەننىڭ ئايالى سەلالە قاتارلىقلار بار ئىدى. ھەمدە ئەسكەرلەرنىڭ روھىنى كۆتۈرۈپ، شېئىر ئوقۇيدىغان كېنىزەكلەر ۋە دېدەكلەرنىمۇ ئېلىپ چىقتى. ئەسكەرلەرنىڭ ئىچىدە، مۇسۇلمانلار ئارىسىدا پاسق دەپ تونۇلغان ئەبۇ ئامىر مۇ بار ئىدى. ئۇ كىشى جاھىلىيەتتە يەسرىبتىكى ئەۋس قەبىلىسىنىڭ كاتتىسى ئىدى. پەيغەمبىرىمىز مەدىنىگە ھىجرەت قىلىپ كەلگەندە، ئۇنىڭغا ھەسەت قىلىپ مەدىنىنى تاشلاپ، بىر نەچچە ئەگەشكۈچىلىرى بىلەن مەككىگە كەتكەن ئىدى. ئۇ جاھىلىيەتتە راھىبلىق بىلەن مەشھۇر بولغان ئىدى. ئۇ مەككىگە كەتكەندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز ئۇنى «پاسق» دەپ ئاتىغان ئىدى. بەدىر ئۇرۇشىدا ھەزرىتى ھەمزە تۇتۇشنى ئۆلتۈرگەن ئىدى. مەزكۇر تۇتۇش جۇبەير ئىبنى مۇتەئەبنىڭ تۇغىنى ئىدى. بۇ سەۋەبتىن جۇبەير ھەزرىتى ھەمزىنى ئۆلتۈرۈش ئۈچۈن، ئوق ئېتىشىغا ناھايىتى ئۈستە «ۋەھشى» ئىسىملىك بىر قۇلىنى يېنىغا چاقىرىپ، ھەزرىتى ھەمزىنى ئۆلتۈرۈشكە بۇيرۇدى. ئەگەر ھەمزىنى ئۆلتۈرەلسە ئۇنى ئازات قىلىدىغانلىقىنى بىلدۈردى. شۇنىڭ ئۈچۈن ۋەھشىنىڭ پۈتۈن مەقسىتى پۇرسەت كۈتۈپ ھەزرىتى ھەمزىنى ئۆلتۈرۈش ئىدى.

شۇنداق قىلىپ ئەبۇ سۇفيان ئۈچ مىڭ كىشىلىك ئەسكەر تەييارلاپ، مەدىنىگە قاراپ يولغا چىقتى. بايراقنى ئابدۇددار ئوغۇللىرىدىن تەلەپە ئىبنى ئەبى تەلەپە دېگەن كىشىنىڭ قولىغا تۇتقۇزدى. ئۇلار شەۋۋال ئېيىنىڭ تۆتىنچى كۈنى چارشەنبە كۈنىدە مەدىنىنىڭ شەرقىي شىمال تەرىپىدىكى ئۇھۇد تېغىنىڭ يېنىدىكى ئەينەين دېگەن يەرگە چۈشتى. شۇڭا تارىخچىلار ئۇھۇد ئۇرۇشىنى «ئەينەين ئۇرۇشى» دەپمۇ ئاتايدۇ.

مۇشرىكلار مەككىدىن چىقىپ كەتكەندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىزنىڭ تاغىسى ھەزرىتى ئابباس غىپار قەبىلىسىدىن بولغان بىر كىشى ئارقىلىق مۇشرىكلارنىڭ يولغا چىققانلىقىنى بايان قىلىپ، پەيغەمبىرىمىزگە بىر

پارچە خەت ئەۋەتتى. ھەزرىتى ئابباس بەدىر ۋە قەسەدە كۆپ زىيان تارتقانلىقىنى باھانە قىلىپ، بۇ ئۇرۇشقا چىقىمىغان ئىدى. ھەزرىتى ئابباس ئەۋەتكەن كىشى ئۈچ كۈن ئىچىدە مەدىنىگە كېلىپ، پەيغەمبىرىمىزگە ئابباسنىڭ خېتىنى تاپشۇردى. پەيغەمبىرىمىز بۇ ۋاقىتتا مەلۇم بىر ئىش توغرىلىق قۇباغا بارغان ئىدى. ئۇ خەتنىڭ مەزمۇنىنى ئاڭلاپ، قۇبانىڭ باشلىقلىرىدىن سەئىد ئىبنى رەبئەنىڭ يېنىغا كىرىپ، بۇ ھەقتە بىر ئاز مۇزاكىرە قىلدى ۋە ئۇنىڭغا ئىشنىڭ ئاخىرىنىڭ خەيرلىك بولۇشىنى ئۈمىد قىلىدىغانلىقىنى ئېيتتى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز مەدىنىگە قايتىپ كېلىپ، مۇشرىكلارنىڭ خەۋىرىنى ئېلىش ئۈچۈن، رازۇپچىكلارنى ئەۋەتتى. ئۇلار قايتىپ كېلىپ مۇشرىكلارنىڭ ئۇھۇدقا يېقىن بىر جايغا كېلىپ چۈشكەنلىكىنى خەۋەر قىلدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز ساھابىلەرنى يىغىپ، ئۇلارغا قانداق تەدبىر قوللىنىش ھەققىدە مەسلىھەت ئېلىپ باردى ۋە ئۆز پىكرىنىڭ دۈشمەنلەرنىڭ ئالدىغا چىقماي، مەدىنىدە تۇرۇپ، مۇداپىئە قىلىش ئىكەنلىكىنى بايان قىلدى. ساھابە كىراملاردىن بىر قىسىم ياشانغان كىشىلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ پىكرىگە قوشۇلغان بولسىمۇ، لېكىن، بەدىر غەلبىسى بىلەن روھى كۆتۈرۈلگەن، كۆڭلى ئېچىلغان ياشلار دۈشمەننىڭ ئالدىغا چىقىش پىكرىدە ئىدى. بەدىر ئۇرۇشىغا چىقالماي غەنىمەتتىن مەھرۇم قالغان بىر قىسىم كىشىلەرمۇ بۇ پىكرىنى قۇۋۋەتلىدى. مەشھۇر قەھرىمان ھەزرىتى ھەزەمۇ چىقىش تەرەپدارى ئىدى. مۇناپىقلارنىڭ باشلىقى ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي پەيغەمبىرىمىزنىڭ پىكرىنى قۇۋۋەتلىگەن ئىدى. ئۇ «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! دۈشمەننىڭ ئالدىغا چىقىپ ئۆزىمىزنى ھالاك قىلمايلى، ئۇلار مەدىنىگە ھۇجۇم قىلسا، خەلق قارشى تۇرۇپ، مۇداپىئە قىلىدۇ. ئاياللار ۋە بالىلار ئۆگزىلەردىن تاش ئېتىشىپ ياردەم قىلىشىدۇ. ئەگەر ئۇلار ھۇجۇم قىلماي قالسا، ئۇ تېخى ياخشى. چۈنكى ئۇلار ئۈمىدسىزلىنىپ قايتىپ كەتكەن بولسۇن» دېگەن ئىدى. بۇ پىكر توغرا ۋە ئەقىلگە مۇۋاپىق ئىدى. ئەمما كۆپچىلىك دۈشمەنگە قارشى مەيدانغا چىقىش تەرەپدارى بولغاچقا، پەيغەمبىرىمىز ئۇرۇشقا چىقىشنى قارار قىلدى.

پەيغەمبىرىمىز دۇنيا ئىشلىرىدا دائىم ساھابىلەر بىلەن كېڭەش ئېلىپ باراتتى. بەزىدە ئۇلارنىڭ پىكرىنى توغرا كۆرۈپ، شۇ بويىچە ئىش قىلاتتى. كۆپچىلىك قوللىغان پىكرىنى گەرچە ئۇ ئۆز پىكرىگە قارشى بولسىمۇ قوبۇل قىلاتتى. مانا بۇ ۋەقەدەمۇ پەيغەمبىرىمىز ئىسلامنىڭ بۈيۈك ئاساسلىرىدىن بولغان مەسلىھەتلىشىش قائىدىسىگە ئەھمىيەت بېرىپ، ئۆز پىكرىگە مۇۋاپىق بولمىسىمۇ، كۆپچىلىكنىڭ پىكرى بويىچە ئۇرۇشقا چىقىشنى قارار قىلدى. ئۇ كۈنى شەۋۋال ئېيىنىڭ ئالتىنچى كۈنى جۈمە ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ساھابىلەر بىلەن جۈمە ئوقۇپ، خۇتبىدە ئۇلارنى سەبىر قىلىشقا، ئۇرۇش مەيدانىدا مۇستەھكەم تۇرۇشقا تەرغىب قىلدى ۋە شۇنداق قىلغاندا غەلبىگە ئېرىشىدىغانلىقىنى بايان قىلدى. جۈمەدىن كېيىن ھەممە ئۇرۇش قوراللىرىنى تەييارلاپ، ئۇرۇشقا ھازىر بولۇپ چىقتى. پەيغەمبىرىمىز ئۆيىدىن تۆمۈر كىيىملىرىنى كىيىپ، ئۇرۇش قوراللىرىنى ئېسىپ چىقتى. بۇ چاغدا ئۇرۇش قىلىش پىكرىدە بولغانلار پۇشايمان قىلىشىپ «بىز پەيغەمبىرىمىز خالىمىغان ئىشنى قىلىشقا زورلىدۇق. ھالبۇكى، ئۇزات بىزنى ئۆزى خاھلىغان ئىشقا بۇيرۇشى توغرا ئىدى» دېيىشتى. كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇرۇشقا تەييار بولۇپ چىققاندا «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! بىز سىلنى خالىمىغان ئىشقا زورلاپتۇق، سىلە ئۆزلىرى بىلگەننى قىلسىلا، بىز سىلگە ئەگىشىمىز» دېيىشتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا: «پەيغەمبەر بولغان كىشىگە

ئۇرۇشقا ھازىرلىنىپ بولغاندىن كېيىن، يېنىۋېلىش مۇناسىپ ئەمەس» دېدى. ئاندىن كېيىن ئۇرۇش بايراقلىرىنى تەقسىم قىلدى. مۇھاجىرلارنىڭ بايرىقىنى مۇستەب ئىبنى ئومەيرگە، خەزرج قەبىلىسىنىڭ بايرىقىنى ھەبىباب ئىبنى مۇزىرغا، ئەۋس قەبىلىسىنىڭ بايرىقىنى ئۇسەيد ئىبنى ھۇزەيرگە تۇتقۇزدى. بارلىق ئەسكەر سانى مىڭ بولۇپ، ئۇلارنىڭ ئىچىدە بىرنەچچە ساھابە ئاياللارمۇ بار ئىدى. ئۇلار — مۆمىنلەرنىڭ ئانىسى ھەزرىتى ئائىشە، پەيغەمبىرىمىزنىڭ قىزى ھەزرىتى پاتىمە، ئۇمى سۈلەيم، ئۇمى سۈلەيت، ئۇمى ئەمارە، ئۇمى ئەيمەن قاتارلىقلار ئىدى. ئۇلار ئەسكەرلەرگە سۇ ئەكەلپ بېرەتتى ۋە ئۇرۇشتا يارىلانغانلارنى داۋالايتتى. مەدىنىدە ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇمى مەكتۇم نائىب بولۇپ قالدى. ئىسلام ئەسكەرلىرى شەۋۋال ئېيىنىڭ ئالتىنچى كۈنى جۈمە كۈنى ئەسەردىن كېيىن ئۇھۇدقا قاراپ يولغا چىقتى. ئۇ كۈنى ئاخشىمى شەيخەين دېگەن جايغا چۈشۈپ، شۇ يەردە قونۇپ قالدى. ئەسكەرلەرنى كۆزەت قىلىش ئۈچۈن بىر نەچچە كىشى بىلەن مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمە تەيىنلەندى. پەيغەمبىرىمىزنى قوغداش ئۈچۈن زەكۋان ئىبنى ئابدۇلقەيس تەيىن قىلىندى. بۇ يەردە پەيغەمبىرىمىز ئەسكەرلەرنىڭ ئەھۋالىنى تەكشۈرۈپ كۆردى ۋە ئۇرۇش قىلىشقا قۇدرىتى يوق كىچىك بالىلارنى قايتۇردى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە زەيد ئىبنى سابىت، ئۇسامە ئىبنى زەيد، ئابدۇللاھ ئىبنى ئومەر، بەرا ئىبنى ئازىب، ئەبى سەئىدلىخۇدەرى، زەيد ئىبنى ئەرقەم، غۇرابە ئىبنى ئەۋس قاتارلىقلار بار ئىدى. راپىئە ئىبنى خۇدەيچ باشتا قايتۇرۇلۇشقا قارار قىلىنغان بولسىمۇ، ئۇنىڭ ئوق ئېتىشىغا ئۈستىلىقى بايان قىلىنغانچە پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئېلىپ قالدى. سەمۇرە ئىبنى جۇندۇپ راپىئەنىڭ قالدۇرۇلغانلىقىنى كۆرۈپ يىغلاپ تاشلىدى. ھەمدە ئۆگەي ئاتىسىغا شىكايەت قىلىپ: «پەيغەمبىرىمىز مېنى قايتۇرۇپ، راپىئەنى قوبۇل قىلدى. ھالبۇكى، مەن ئۇنىڭ بىلەن چېلىشىپ، ئۇنى يىقتاتتىم» دېدى. پەيغەمبىرىمىز بۇ سۆزنى ئاڭلاپ، ئۇلارنى چېلىشتۈرۈپ كۆردى. دېگەندەك سەمۇرە راپىئەنى يىقتىتى. كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇنىمۇ قوبۇل قىلدى. ئۇلار شەيخەين دېگەن جايدىن سەھەر ۋاقتىدا قوزغىلىپ، مەدىنە بىلەن ئۇھۇد ئارىلىقىدىكى شەۋت دېگەن جايغا كەلگەندە، ئابدۇللاھ ئىبنى ئوبەي: «مۇھەممەد مېنىڭ پىكرىمنى قوبۇل قىلماي، ياشلارنىڭ پىكرىگە ئەگەشتى. نېمە ئۈچۈن ئۆزىمىزنى بىكار ھالدا قىلىمىز» دەپ، ئۆزىنىڭ ئۈچ يۈز ئەسكىرى بىلەن مەدىنىگە قايتىپ كەتتى. خەزرجنىڭ كاتتىسى ئابدۇللاھ ئىبنى ھەرام بۇنى كۆرۈپ، ئابدۇللاھ ئىبنى ئوبەيگە چىرايلىق گەپ قىلىپ باققان بولسىمۇ كار قىلمىدى. ئابدۇللاھ ئىبنى ئوبەينىڭ بۇ ئىشى مۇسۇلمانلار ئارىسىغا خېلى تەشۋىش سالدى. پەيغەمبىرىمىز يېنىدا قالغان يەتتە يۈز ئەسكەر بىلەن ئۇھۇدقا كېلىپ، ئەسكەرلەرنىڭ ئارقىسىنى ئۇھۇد تېغىغا قىلىپ ئورۇنلاشتۇردى. ھەر ئىككى تەرەپ ئەسكەرلىرىنى سەپكە تىزدى. مۇسۇلمانلار تەرەپتە ئەللىككە يېقىن ئۇستا مەرگەن بار ئىدى. ئۇلارغا ئابدۇللاھ ئىبنى جۇبەيرنى قوماندان قىلىپ، ئەسكەرلەرنىڭ ئارقا تەرىپىگە ئورۇنلاشتۇرۇپ، ئەسكەرلەرنىڭ ئارقا تەرىپىنى ساقلاشقا، شۇنداقلا مۇشرىكلار ھۇجۇم قىلىپ قالسا، ئۇلارغا ئوق بىلەن تاقابىل تۇرۇشقا بۇيرۇدى ۋە مۇسۇلمانلار مەيلى غەلبە قىلسۇن ياكى مەغلۇپ بولسۇن، بۇ ئورۇندىن قەتئىي ئايرىلماسلىقىنى تاپىلىدى. ئاندىن كېيىن ئەسكەرلەرگە يۈزلىنىپ تۇرۇپ، ئۇلارغا غەيرەتلىك بولۇش ھەققىدە سۆز قىلدى. ئىككى تەرەپ بىر - بىرىگە يېقىنلىشىپ كەلگەندە، يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان ئەبۇ ئامىر مۇشرىكلار ئارىسىدىن چىقىپ، ئەۋس قەبىلىسىدىن ئۇنىڭ سۆزىنى ئاڭلاپ، ئۇ تەرەپكە ئۆتۈشنى ئۈمىد قىلىپ، ئۇلارغا ئۆزىنى تونۇشتۇرغان بولسىمۇ،

ئۇلار ئۇنىڭ سۆزىنى ئاڭلىمىدى. ئەكسىچە ئۇنىڭغا قوپاللىق بىلەن جاۋاب بەردى. ئەبۇ ئامىر بۇنى كۆرۈپ: «مەندىن كېيىن قەۋمىم بۇزۇلۇپتۇ» دەپ ئارقىسىغا ياندى. ئاندىن كېيىن ئۇرۇش بىر - بىرلەپ مەيدانغا چۈشۈش بىلەن باشلاندى. مۇشرىكلار تەرەپتىن بىرسى مەيدانغا چۈشۈپ، ئۆزىگە قارشى مەيدانغا كېلەلەيدىغان ئادەم تەلەپ قىلدى. ئۇنىڭغا قارشى زۇبەير ئىبنى ئەۋۋام مەيدانغا چۈشۈپ، ئۇنى ئۆلتۈردى. ئاندىن كېيىن تەلەپ ئىبنى ئەبى تەلەپ مەيدانغا چۈشتى. ئۇنىڭغا قارشى ھەزرىتى ئەلى چۈشۈپ، ئۇنى ئۆلتۈردى. مۇشرىكلاردىن ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەبى بەكرى مەيدانغا چۈشۈپ، ئادەم تەلەپ قىلغاندا، ئۇنىڭغا قارشى دادىسى ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى مەيدانغا چۈشۈشكە ھازىرلانغان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا رۇخسەت قىلمىدى. ئاندىن كېيىن ئومۇمىي ئۇرۇش باشلاندى. مۇشرىكلارنىڭ خوتۇن - قىزلىرى ئۇلارنىڭ ئارقىسىدىن نەغمە - ناۋا قىلىپ، ئۇلارنىڭ روھىنى كۆتۈرۈشكە تىرىشتى. مۇشرىكلار مۇسۇلمانلارغا قارشى ئارقىمۇ ئارقا ئۈچ قېتىم ھۇجۇمغا ئۆتكەن بولسىمۇ، ئابدۇللاھ ئىبنى جۇبەيرنىڭ قوماندانلىقىدىكى ئوقچى قىسىم ئۇلارنى قاتتىق ئوققا تۇتۇپ، ئارقىغا چېكىندۈردى. مۇسۇلمانلار سانى ئاز بولۇشىغا قارىماي، ئىنتايىن باتۇرلۇق كۆرسەتتى. بولۇپمۇ ھەزرىتى ھەمزە، ھەزرىتى ئەلى قاتارلىق زاتلار ئۇرۇش مەيدانىغا ئوق كەبى ئېتىلىپ كىرىپ، ئۇرۇش قىلىپ كېلىۋاتاتتى. بۇ باتۇرلار ئالدىغا ئۇچرىغان ھەرقانداق دۈشمەننى يەر بىلەن يەكسان قىلاتتى. مۇشرىكلارنىڭ بايراقدارلىرى بىردىن - بىردىن قىرىلغىلى تۇردى. يالغۇز ئەبى تەلەپنىڭ ئەۋلادىدىن يەتتە كىشى ئۆلتۈرۈلدى. ئاندىن كېيىن مۇشرىكلار تەرەپتىن بايراق كۆتۈرۈشكە ھېچكىم جۈرئەت قىلالمايدىغان ۋەزىيەت شەكىللەندى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلارنىڭ بايرىقى يەردە قالدى. ئارقىدىنلا ئۇلار يېڭىلىشقا يۈزلىنىپ قېچىشقا باشلىدى. خوتۇن - قىزلىرى يىغلىشىپ، ئۇھۇد تەرەپكە قاراپ يۈگۈرۈشتى. مۇسۇلمانلار بۇنى كۆرۈپ، تېخىمۇ غەيرەتكە كېلىپ، ئۇلارنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاپ، غەنمەتلەرنى توپلىغىلى تۇردى.

ئابدۇللاھ ئىبنى جۇبەيرنىڭ قوماندانلىقىدىكى ئوقچى قىسىمنىڭ ئورنىدىن قوزغىلىپ كېتىشى

مۇسۇلمانلارنىڭ ئارقا تەرىپىنى قوغداش ئۈچۈن تۇرغۇزۇلغان ئەللىك نەپەر ئوقچى قىسىم مۇشرىكلارنىڭ مەغلۇپ بولۇپ قاچقانلىقىنى، مۇسۇلمانلارنىڭ ئۇلارنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاپ يۈرۈپ، غەنمەت توپلاۋاتقانلىقىنى كۆرۈپ، ئۇلاردىن بىرقانچىسى: «مۇشرىكلار مەغلۇپ بولدى. بىز بۇ يەردە نېمە قىلىپ تۇرىمىز؟ بىزمۇ بېرىپ غەنمەت يىغمايمىزمۇ» دەپ، ئابدۇللاھ ئىبنى جۇبەيرنىڭ توسقىنىغا قارىماي، تاغدىن چۈشۈپ كەتتى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەمرىگە بويسۇنۇپ، تاغدا قالغانلار ئابدۇللاھ ئىبنى جۇبەير قاتارلىق بىرنەچچە كىشى ئىدى. مۇشرىكلارنىڭ قوماندانلىرىدىن بىرى بولغان خالىد ئىبنى ۋەلىد تاغدىكى ئوقچى قىسىمنىڭ تاغدىن چۈشۈپ كەتكەنلىكىنى كۆرۈپ، دەرھال ئەتراپىدىكى ئەسكەرلەرنى توپلاپ، تاغقا ھۇجۇم قىلىپ، تاغدا قالغان ساھابىلەرنى شېھىد قىلدى. ئارقىدىنلا مۇسۇلمانلارنىڭ ئارقىسىدىن باستۇرۇپ كەلدى. قېچىپ كېتىۋاتقان مۇشرىكلار خالىدنىڭ باستۇرۇپ كەلگەنلىكىنى كۆرۈپ، ئارقىسىغا ياندى. بۇ ئارىدا ئەلقەمەنىڭ قىزى ئەسرە ئىسىملىك ئايال دەرھال كېلىپ، مۇشرىكلارنىڭ تاشلىنىپ قالغان بايرىقىنى قولغا ئېلىپ، قېچىپ كېتىۋاتقان مۇشرىكلارنى بايراق ئەتراپىغا يىغىشقا باشلىدى ۋە مۇسۇلمانلارغا قارشى ھۇجۇمغا ئۆتتى. شۇنىڭ بىلەن مۇسۇلمانلار ئىككى تەرەپ

ئارىسىدا نېمە قىلىشنى بىلمەي تېغىرقاپ قالدى. سەپلىرى بۇزۇلۇپ، بۆلۈنۈپ كەتتى. بىر - ئىككىسى ئۆيەردە، بىر - ئىككىسى بۇ يەردە ئۇرۇشقا باشلىدى. بۇ ئەسنادا مۇھاجىرلارنىڭ بايرىقىنى تۇتقان ھەزرىتى مۇسئەب ئىبنى ئۇمەيرنى شېھىد قىلغان بىر مۇشرىك ئەتراپقا قاراپ چار سېلىپ: «مەن مۇھەممەدنى ئۆلتۈردۈم» دەپ توۋلاشقا باشلىدى. بۇ خەۋەر مۇسۇلمانلارنى ئىنتايىن تەشۋىشكە سالدى. ئەمما مۇشرىكلار تەرەپ تېخىمۇ روھلىنىپ، ھۇجۇمنى كۈچەيتتى. مۇسۇلمانلار ئىچىدە «پەيغەمبىرىمىز راستتىنلا شېھىد قىلىنغان بولسا، بىز نېمىشقا جەڭ قىلىپ يۈرمىز؟» دېگۈچىلەر ئوتتۇرىغا چىقتى. ھەتتا ئۇرۇش مەيدانىنى تاشلاپ، مەدىنىگە قايتقانلارمۇ بولدى. مەدىنىگە قايتقانلارنىڭ ئىچىدە ھەزرىتى ئوسمان ئىبنى ئەففان، ۋەلىد ئىبنى ئۇقبە، خارىجە ئىبنى زەيد ۋە رۇبائە ئىبنى مۇئەللا قاتارلىق كىشىلەر بار ئىدى. ئۇلار مەدىنىگە يېقىنلىشىپ كەلگەندە، مەدىنىگە كىرىشتىن خىجىل بولۇپ، ئۈچ كۈندىن كېيىن ئاران كىردى. بەزىلەر ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەيىگە ئىلتىجا قىلىپ، ئەبۇ سۇفياندىن ئۆزىگە ئامانلىق بېرىشنى تەلەپ قىلىش پىكرىگە كەلدى. بەزىلەر: «پەيغەمبىرىمىز شېھىد قىلىنغان بولسىمۇ، دىنىمىزنى ساقلاپ قېلىشىمىز ئۈچۈن، ئاخىرغىچە ئېلىشىشىمىز كېرەك» دېسە، بەزىلەر: «پەيغەمبىرىمىز شېھىد قىلىنغاندىن كېيىن بىزگە بۇ ھاياتنىڭ نېمە كېرىكى» دېيىشتى. مەسىلەن: ئەنەس ئىبنى نەزىر تېغىرقاپ، نېمە قىلىشنى بىلمەي قالغان بىر توپ كىشىلەرنىڭ يېنىغا كېلىپ: «پەيغەمبىرىمىز شېھىد بولغاندىن كېيىن بىزگە بۇ ھاياتنىڭ نېمە پايدىسى بار؟» دەپ، ئۆزىنى دۈشمەن سېپىگە ئۇرۇپ، شۇ يەردىلا شېھىد بولدى. ئەبۇ تەلھە ئەلئەنسارى، ئەبۇ دەجانە، سەئىد ئىبنى ئەبى ۋەققاس، تەلھە ئىبنى ئۇبەيدۇللاھ ئەبۇ بەكرى سىددىق، ھەزرىتى ئەلى ۋە سەھل ئىبنى ھەنىپ قاتارلىق كىشىلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ قېشىدىن مىدىرلىماي تۇرۇپ، ئۇ زاتنى قوغدايتتى. ئەبۇ تەلھە ئەلئەنسارى پەيغەمبىرىمىزنى قوغداشتا ئىنتايىن باتۇرلۇق كۆرسەتكەن ئىدى. ئۇ كىشى ناھايىتى ئۇستا مەرگەن بولۇپ، ئوقلىرىنى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا قاتار سانجىپ قويۇپ، يېقىنلاشقان ھەرقانداق دۈشمەننى يەر چىشلەتتەتتى. پەيغەمبىرىمىز يېنىغا كەلگەن كىشىدە ئوق بارلىقىنى كۆرسە، ئۇ كىشىگە ئوقلارنى ئەبۇ تەلھەگە بېرىشنى ئېيتاتتى. سەئىد ئىبنى ئەبى ۋەققاسمۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىدىن ھېچ ئايرىلمىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا: «ئى سەئىد! ئوق ئات، ئاتا - ئانىم ساڭا پىدا بولسۇن» دەيتتى. سەھل ئىبنى ھەنىپمۇ ئوق ئېتىشقا ئۇستا بولۇپ، دۈشمەنلەرنى پەيغەمبىرىمىزگە ھېچ يېقىنلاشتۇرمايتتى. ئەبۇ دۇجانەمۇ ھەمىشە پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىدا تۇرۇپ، ئۇنىڭغا ئوق تەگمىسۇن دەپ، دۈشمەنگە ئارقا تەرىپىنى قىلىپ، پەيغەمبىرىمىزنى قوغدايتتى. ئۇنىڭ ئارقىسىغا بىر نەچچە تال ئوق تەككەن بولسىمۇ، ئۇ يەنىلا ئۆز ئورنىدا تۇراتتى. زەيد ئىبنى ھارىسمۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىدىن ئايرىلماي، ئۇنى دۈشمەنلەردىن مۇداپىئە قىلاتتى. ئۇ يارىلىنىپ يىقىلغاندا، پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا مۇبارەك قەدىمىنى قويۇپ بەردى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ مۇبارەك پۇتىغا بېشىنى قويغان ھالدا شېھىد بولدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ شېھىد بولغانلىقى ھەققىدە خەۋەر تارقالغاندىن كېيىن، ھەممىدىن ئىلگىرى كەتتى ئىبنى مالىك ئەلئەنسارى ئۇنىڭ ھايات ئىكەنلىكىنى كۆرۈپ، خۇشاللىقىدىن بار ئاۋازى بىلەن: «ئى ئەنسارلار جامائىتى! خۇشال بولۇڭلار» دەپ توۋلىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا «شۈك تۇر» دەپ ئىشارەت قىلدى. ئاندىن كېيىن سەئىد ئىبنى ئەبى ۋەققاس بىلەن سەئىد ئىبنى ئۇبادەنىڭ ئارىلىقىدا يۈرۈپ، ئاۋۋالقى ئورنىغا كەلدى. ئارقىسىدىن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى،

ھەزرىتى ئۆمەر، ھەزرىتى ئەلى، ھەزرىتى تەلھە، ھەزرىتى زۇبەير قاتارلىقلارمۇ يېتىپ كېلىشتى. ئۇلار ئاۋۋالقى ئورنىغا يېتىپ كەلگەندىن كېيىن، ھەزرىتى پاتىمە بىلەن بىرلىكتە پەيغەمبىرىمىزنىڭ جاراھەتلەنگەن يەرلىرىنى يۇيۇشتى. قان توختىمىغاچقا ھەزرىتى پاتىمە بۇيىنىڭ پارچىسىنى كۆيدۈرۈپ، كۈلنى جاراھەت ئۈستىگە بېسىۋىدى قان ئاران توختىدى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز شۇ جايدىكى چوڭ بىر تاشنىڭ ئۈستىگە چىقماقچى بولدى. لېكىن جاراھەت سەۋەبىدىن ماغدۇرى قالمىغاچقا، ھەزرىتى تەلھەنىڭ ياردىمى بىلەن چىقتى. بۇ چاغدا مۇشرىكلارنىڭ بىر بۆلۈكى تاغنىڭ ئۈستىدە ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا قارشى ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ قوماندانلىقىدا بىر بۆلۈك ئەسكەر ئەۋەتىپ، ئۇلارنى تاغدىن قوغلاپ چۈشۈردى. بۇ چاغدا ئۆبەي ئىبنى خەلەپ پەيغەمبىرىمىزنى شېھىد قىلماقچى بولۇپ، ئۇنىڭ ئالدىغا ئېتىلىپ كەلگەندە پەيغەمبىرىمىز يېنىدىكى بىر ساھابىنىڭ نەيزىسىنى ئېلىپ، ئۇنى ئېغىر يارىلاندىردى. ئۆبەي مۇشۇ يارىلىنىشى بىلەن مەككىگە قايتىش يولىدا بەتەختلەرچە ئۆلدى. ئۇ مەككىدىكى چېغدا ياخشى بىر ئاتنى بېقىپ، ھەمىشە «مەن مۇھەممەدنى مۇشۇ ئاتنىڭ ئۈستىدە تۇرۇپ ئۆلتۈرمەن» دەيتتى. پەيغەمبىرىمىز بۇنى ئاڭلاپ: «ئىنشا ئاللاھ ئۇنى مەن ئۆزۈم ئۆلتۈرمەن» دېگەن ئىدى. ھەقىقەتتە پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ سۆزى توغرا چىقتى.

بۇ ئۇرۇشتا مۇشرىكلاردىن ئون يەتتە كىشىنىڭ ئۆلتۈرۈلگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ. ئۇرۇش توختىغاندىن كېيىن ئەبۇ سۇفيان تاغ ئۈستىگە چىقىپ، مۇسۇلمانلارغا قاراپ «ئاراڭلاردا مۇھەممەد بارمۇ؟» دەپ ئۈچ قېتىم توۋلىدى. ئۇ ھېچبىر جاۋاب ئاڭلىمىغاچقا «سىلەرنىڭ ئىچىڭلاردا ئىبنى ئەبى قۇھاپە (يەنى ئەبۇ بەكرى) بارمۇ؟» دەپ توۋلىدى. بۇ سۆزگىمۇ جاۋاب قايتۇرۇلمىغاچقا «ئاراڭلاردا ئۆمەر ئىبنى خەتتاب بارمۇ؟» دەپ توۋلىدى. ھەزرىتى ئۆمەر بۇنىڭغا چىدىيالمى، ئۆزلىرىنىڭ سالامەت بار ئىكەنلىكىنى بىلدۈرۈش ئۈچۈن «بار» دەپ جاۋاب بەردى. ئاندىن كېيىن ئەبۇ سۇفيان «ئى ھۇبەل ئۈستۈن بول، ئى ھۇبەل ئۈستۈن بول» دەپ توۋلىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا قارشى: «ئاللاھ ھەممىدىن ئۈستۈندۇر ۋە ئۇلۇغدۇر» دەپ جاۋاب بېرىشكە بۇيرۇدى. ئەبۇ سۇفيان: «بىزگە ئۇززا بار، سىلەرگە يوق» دەپ توۋلىدى. پەيغەمبىرىمىز بۇنىڭغا: «ئاللاھ بىزنىڭ ئىگىمىزدۇر، سىلەرنىڭ ئىگىڭلار يوق» دەپ جاۋاب بەردى. ئاندىن كېيىن ئەبۇ سۇفيان: «بۇ ئۇرۇش بەدىر ئۇرۇشى بىلەن باراۋەر ئۇرۇش بولدى. ئەگەر خاھلىساڭلار كېلەر يىلى بەدىردە يەنە ئۇرۇشايلى» دېدى. پەيغەمبىرىمىز: «بولسۇن. بىز ئۇرۇشقا تەييارمىز» دەپ جاۋاب بەردى.

مۇشرىكلارنىڭ ئۆھۈدىن قايتىشى

يۇقىرىدا زىكىر قىلىنغان ۋەقەدىن كېيىن، ئەبۇ سۇفيان خۇشاللىق بىلەن قايتىپ كەتتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ قايتىپ كەتكەنلىكىنى بىلىش ئۈچۈن ھەزرىتى ئەلىنى چاقىرىپ، ئۇنىڭغا: «ئى ئەلى، سەن مۇشرىكلارغا قاراپ باق، ئەگەر ئۇلار تۆگىلىرىنى مىنىشىپ، ئاتلىرىنى يېتىلەپ يۈرگەن بولسا، ئۇلار مەككىگە قايتىپ كېتىۋاتقان بولسۇن. ئەگەر ئاتلىرىغا مىنىشىپ يۈرگەن بولسا، مەدىنىگە ھۇجۇم قىلىش ئۈچۈن تەييارلانغان بولسۇن. ئۇلار ئەگەر مەدىنىگە بارسا، ئۇلار بىلەن يەنە ئۇرۇش قىلىمىز» دېدى. ھەزرىتى ئەلى مۇشرىكلارنىڭ ئارقىسىدىن بېرىپ، ئۇلارنىڭ ئاتلىرىنى يېتىلىشىپ، تۆگىلىرىنى مىنىشىپ كېتىۋاتقانلىقىنى كۆرۈپ، قايتىپ كېلىپ

پەيغەمبىرىمىزگە بۇنى خەۋەر قىلدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز دېگەندەك مۇشرىكلار مەدىنىگە ھۇجۇم قىلماي، مەككىگە قايتىپ كېتىشتى.

ئۇھۇد ئۇرۇشىدا شېھىد بولغان ساھابىلەر

ئۇھۇد ئۇرۇشى مۇسۇلمانلار ئۈچۈن ناھايىتى خەتەرلىك ئۇرۇش بولدى. بۇ ئۇرۇشتا مۇسۇلمانلاردىن يەتمىشتىن كۆپرەك كىشى شېھىد بولۇپ، نۇرغۇن كىشىلەر يارىلانغان ئىدى. شېھىد بولغانلارنىڭ ئالتە نەپىرى مۇھاجىرلاردىن بولۇپ، قالغانلىرى ئەنسارلاردىن ئىدى. شېھىدلەرنىڭ ئىچىدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ تاغىسى، مەشھۇر قەھرىمان ھەزرىتى ھەمزە، ئابدۇللاھ ئىبنى جەھش، مۇسئەب ئىبنى ئۇمەير، ھەنزەلە ئىبنى ئەبى ئامىر (ئۇ زات پەرىشتىلەر تەرىپىدىن يۇيۇلغان)، ئابدۇللاھ ئىبنى ئەمرى ئىبنى ھەرام، ئەمرى ئىبنى جۇمۇھ خەلىلاد ئىبنى ئەمرى، سەئىد ئىبنى رەبىئە، ئەنەس ئىبنى نەزىر قاتارلىقلار بار ئىدى. ھەزرىتى ھەمزە بولسا، ئەسكەرلەرنىڭ ئىچىدە ئوقتەك ئېتىلىپ، كاپىرلارنىڭ ئىچىدە كىم ئۇچرىسا شۇنى ئۆلتۈرۈپ يۈرگەندە، يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان ۋەھشىي دېگەن قۇل چوڭ بىر تاشنىڭ ئارقىسىغا مۆكۈپ تۇرۇپ، تۇيدۇرماستىن نەيزىسى بىلەن ئۇرۇپ، ئۇنى شېھىد قىلدى. ئەمما مۇسئەب ئىبنى ئۇمەيرنى، ئىبنى قەمئە ئىسىملىك بىر مۇشرىك شېھىد قىلدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىدا مۇستەھكەم تۇرۇپ، ئۇنى مۇشرىكلاردىن مۇداپىئە قىلىپ تۇراتتى. مۇسئەب شېھىد قىلىنغانچە پەيغەمبىرىمىز بايراقنى ھەزرىتى ئەلگە تۇتقۇزدى. ئەمما سەئىد ئىبنى رەبىئە شۇ قەدەر قاتتىق ئۇرۇش قىلدىكى، ئۇ زاتنىڭ بەدىنىنىڭ يەتمىش بىر يېرى يارىلانغان ئىدى. ئۇرۇش تۈگىگەندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز شېھىدلەر ۋە يارىلانغان كىشىلەرگە قاراشقا بەزى ساھابىلەرنى بۇيرۇغاندا سەئىد ئىبنى رەبىئە سەكراتتا ئىدى. شېھىدلەر ۋە يارىلانغانلارغا قاراشقا بۇيرۇلغان كىشى سەئىد ئىبنى رەبىئەگە پەيغەمبىرىمىزنىڭ سالامىنى يەتكۈزدى. سەئىد ئۇ كىشىگە: «پەيغەمبىرىمىزگە مەندىنمۇ سالام ئېيتتىن، قەۋمىم ئەنسارلارغا ۋەسىيەتتەم شۇكى، ئۇلار ئەقەبەدىكى بەيئەتلىرىنى ئۇنتۇمىسۇن، ئەگەر پەيغەمبىرىمىزگە دۈشمەن تەرەپتىن ئازراق زەرەر يېتىپ قالسا، ئۇلار ئاللاھنىڭ ھۇزۇرىدا ئەسلا كەچۈرۈم قىلىنمايدۇ» دېدى. ئەمما ئەنەس ئىبنى نەزىرنىڭ بەدىنىنىڭ ئەللىك يېرى يارىلانغان ئىدى. ئۇنىڭ يارىسى كۆپ بولغانلىقتىن ئۇنى ھېچكىم تونۇيالماي، ئاخىرى ئاچىسى ئۇنى بارماقلىرىدىن تونۇدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۇھۇد ئۇرۇشىدا يارىلىنىشى

ھەزرىتى ئەبۇ دۇجانە ئەلئەنسارى، تەلپە ئىبنى ئۇبەيدۇللاھ ئەبۇ تەلپە ئەلئەنسارى ۋە ئۇمى ئەمارە قاتارلىقلار ئېغىر يارىدار بولغان ئىدى. ئۇمى ئەمارە پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىدا تۇرۇپ، ئۇنى دۈشمەنلەردىن مۇداپىئە قىلاتتى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ مۇبارەك بەدىنىنىڭمۇ بىر قانچە يېرى يارىلاندى. ئابدۇللاھ ئىبنى شىھاب ئەزۇھرى دېگەن كاپىر پەيغەمبىرىمىزنىڭ يۈزىنى يارىلاندۇردى. ئۇقۇبە ئىبنى ئەبى ۋەققاس تاش ئېتىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇدۇل چىشىنى سۇندۇردى. ئىبنى قەمئە ئۇرغان قىلىچ سەۋەبىدىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ مۇبارەك بېشىدىكى تۆمۈر

كېيىمنىڭ تۆمۈرى ئىككى مۇبارەك قوۋزغا كىرىپ، ئېغىر يارىلاندى. ئۇ تۆمۈرلەرنى ئەبۇ ئۇبەيدە ئىبنى جەرراھ چىشلىرى بىلەن سۇغۇرۇپ ئالدى. تۆمۈرلەر قاتتىق پېتىپ كەتكەنلىكتىن تارتىۋېلىش جەريانىدا ئەبۇ ئۇبەيدەنىڭ ئالدىدىكى ئىككى چىشى سۇنۇپ كەتتى. ئەبۇ ئامىر ئەررەھىب مۇسۇلمانلارنى يىقىلىپ چۈشۈپ، ھالاك بولسۇن دەپ كولاپ، ئاغزىنى يېپىپ قويغان ئازگالغا پەيغەمبىرىمىز يىقىلىپ چۈشۈپ، مۇبارەك تىزلىرى سۈرۈلۈپ كەتتى. ئەلى ئىبنى ئەبى تالىپ بىلەن تەلھە ئىبنى ئۇبەيدۇللاھ پەيغەمبىرىمىزنى ئازگالدىن تارتىپ چىقاردى. ئۇرۇش تۈگەپ، مۇشرىكلار قايتىپ كەتكەندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز شېھىدلەرنى يىغىپ دەپنە قىلىشقا بۇيرۇدى. مۇشرىكلار شېھىدلەرنىڭ قۇلاق بۇرۇنلىرىنى كېسىپ، قورساقلىرىنى يېرىپ تاشلىغان ئىدى. ھەزرىتى ھەزرىتى ھەزرىتى قۇلاق، بۇرۇنلىرى كېسىلگەن، قورساقلىرى يېرىلغان ھالدا ياتاتتى. ئەبۇ سۇفياننىڭ ئايالى ھىند ۋە ئۇنىڭ ھەمراھلىرى شېھىدلەرنىڭ قۇلاقلىرىنى كېسىپ، مونجاق قىلىپ، بويۇنلىرىغا ئېسىۋېلىشتى. ۋەھشىنى مۇكاپاتلاپ، ئۇنىڭمۇ مونجاق ياساپ ئېسىپ قويدى. ھىند ھەزرىتى ھەزرىتى ھەزرىتى ئاغزىغا سېلىپ چاينىدى. كېيىن يۇتالماستىن تۈكۈرۈپ تاشلىدى. پەيغەمبىرىمىز ۋە ساھابە كىرىمىز ھەزرىتى ھەزرىتى بۇ ھالىنى كۆرۈپ بەكمۇ قايغۇرۇشتى. بۇ قېتىم مۇسۇلمانلارنىڭ يۈرىكىدە ساقايماستىن جاراھەتلەر قالدۇ. پەيغەمبىرىمىز شېھىدلەرنىڭ ھەممىسىنى ئۆز ئورۇنلىرىغا دەپنە قىلدۇردى. بەزىلەر تۇغقانلىرىنى مەدىنىگە ئېلىپ كەتمەكچى بولغان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنى قايتۇرۇپ، شېھىد بولغان يېرىگە دەپنە قىلدۇردى. ھەر بىر كىشى ئۈچۈن بىردىن قەبرە كولاش قىيىن بولغانلىقتىن ئىككى - ئۈچ كىشىنى بىر قەبرىگە قويدۇردى. شېھىدلەردىن قايسىسى قۇرئاننى كۆپرەك بىلسە، ئۇنى قەبرىگە ئىلگىرى قويدى. شېھىدلەر يۇيۇپ تارالماستىن قانلىرى ۋە ئۆز كىيىملىرى بىلەنلا دەپنە قىلىندى. كىيىملىرى يىرتىلىپ تىتىلىپ كەتكەن ئىككى شېھىدنى باشقا كېپەنگە ئوراپ دەپنە قىلدۇردى. پەيغەمبىرىمىز ئۇھۇدنىڭ شېھىدلىرىگە جىنازا نامىزى ئوقۇمىغان ئىدى. بۇ ئىش سەھەبۇلبۇخارىدا رىۋايەت قىلىندۇ.

مەشھۇر ئالىم ئىبنى قەييۇم جەۋزى مۇنداق دەيدۇ: «پەيغەمبىرىمىز ئۇرۇشتا شېھىد بولغان زاتلارغا جىنازا نامىزى ئوقۇمايتتى. شۇنىڭغا ئوخشاش خۇلەپپانى راشىدىنلارمۇ ۋە ئۇلارنىڭ نائىبلىرىمۇ ئۇرۇش مەيدانىدا شېھىد بولغانلارغا جىنازا نامىزى ئوقۇمايتتى. ئەمما سەككىز يىلدىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇھۇد شېھىدلىرىغا جىنازا نامىزى ئوقۇغانلىقى سەھەبۇلبۇخارى ۋە سەھەبۇ مۇسلىمدا رىۋايەت قىلىنغان بولسىمۇ، شېھىدلارگە جىنازا نامىزى ئوقۇش سۈننەت بولغانلىقىدىن ئەمەس. ئەگەر ئۇنداق بولسا پەيغەمبىرىمىز سەككىز يىل كېچىكتۈرمىگەن بولاتتى. بەلكى ئۇنىڭ ناماز ئوقۇغانلىقى شېھىدلەر بىلەن ۋىدالىشىش يۈزىسىدىن ئىدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇھۇد شېھىدلىرىگە ئۆزى بۇ دۇنيادىن كېتىشتىن ئىلگىرى ناماز ئوقۇغانلىقى، ئۇ زاتنىڭ ۋاپات بولۇشتىن ئىلگىرى ئەقەبەگە چىقىپ، ئۇلار ئۈچۈن ئىستىغپار ئوقۇغانلىقىغا ئوخشاش بىر ئىش.»

مۇسۇلمانلارنىڭ ئۇھۇدتىن مەدىنىگە قايتىشى

ئۇھۇد ئۇرۇشى شەۋۋال ئېيىنىڭ يەتتىنچى كۈنى ئەتىگەندە باشلىنىپ، شۇ كۈنى ئەسەردىن كېيىن ئاخىرلاشتى. پەيغەمبىرىمىز شېھىدلەرنى دەپنە قىلدۇرۇپ بولۇپ، شۇ كېچىسى مەدىنىگە قايتتى. مەدىنىگە ئەھلى كۆڭۈللىرى

مەجرۇھ ھالدا قايتىپ كەلگەن غازىلارنى كۆرۈپ، قاتتىق غەم - ئەندىشىدە قالدى. كىشىلەر ئاتىسى ياكى قېرىندىشىنىڭ ئۆلۈم خەۋىرىنى ئاڭلاپ، ئاھۇ زار قىلىپ، ئاۋازلىرىنى قويۇۋېتىپ يىغلاشتى. مەدىنە مۇنەۋۋەرە قايغۇغا چۆمدى. مۇناپىقلار بۇ ئىشقا ناھايىتى خۇشال بولۇشتى. ئۇلار خۇشاللىقنى ئىچىگە سىغدۇرالمىي: «بولمايدىغان ئىشقا ئىجتىھات قىلىدىڭلار، بىزنىڭ گېپىمىزنى ئاڭلاپ، مەدىنە تىنچ ياتساڭلار بۇ بالالار كەلمەس ئىدى» دېيىشتى. شۇنىڭدەك يەھۇدىيلارمۇ ناھايىتى خۇشال بولۇشتى.

مەغلۇبىيەتنىڭ سەۋەبى

ئۇرۇشتا قوماندانغا بويسۇنۇش، ئۇنىڭ بۇيرۇقىنى جان - دىل بىلەن ئىجرا قىلىش ئىنتايىن مۇھىم بولۇپ، غەلبە قىلىشنىڭ ئاساسىي ئامىلىدۇر. لېكىن ئىسلام ئەسكەرلىرى بۇ ئۇرۇشتا قوماندانلارغا بويسۇنمىدى. ئۇرۇشنىڭ بېشىدا غەلبە مۇسۇلمانلار تەرەپتە بولۇپ، دۈشمەن ئەسكەرلىرى مەغلۇپ بولۇپ قېچىش ھالىتىدە ئىدى. ۋەھالەنكى، ئوقچى قىسىم پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇيرۇقىغا ئەمەل قىلمىغانلىقى ئۈچۈن مۇسۇلمانلار مەغلۇپ بولدى. ئۇلارنىڭ باشلىرىغا ئېغىر بالا - قازالار ۋە مۇسبەتلەر كەلدى. ئەسلىدە مۇسۇلمانلار ئۇرۇشقا چىقىشتا پەيغەمبىرىمىزنىڭ پىكىرىگە ئەگەشمەي، ئۇنى زورلاپ ئېلىپ چىققان ئىدى. ئۇلار باشتىلا پەيغەمبىرىمىزنىڭ سۆزىگە ئەگىشىپ، مەدىنىدىن قوزغالمىغان بولسا ياخشى بولاتتى. مۇشرىكلارنىڭ مەدىنىگە ھۇجۇم قىلىپ كېلەلمەسلىكى ئېھتىمالغا يېقىن ئىدى. ئەگەر ھۇجۇم قىلىپ كەلگەن تەقدىردىمۇ مەدىنىدە تۇرۇپ مۇداپىئە قىلىش ئاسانراق ئىدى. مۇھاسىرە قىلىشقا ئادەتلەنمىگەن ئەرەب ئەسكەرلىرى بىر مەزگىل تۇرۇپ بېقىپ قايتىپ كېتىشى مۇمكىن ئىدى.

ئۇھۇد ئۇرۇشى مۇسۇلمانلار ئۈچۈن ئاچچىق ساۋاق بولدى، مۇسۇلمانلار بۇ ۋەقەدىن ئىبەرەت ئالدى. بەدىر ئۇرۇشىدا ئۇلار غەلبە قىلغان ئىدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلار ھەر زامان ئۆزلىرىنىڭ باشلىرىدىن «غەلبە ۋە نۇسرەت تاجى كەتمەيدۇ» دېگەن ئويدا ئىدى. ئۇھۇد ئۇرۇشىدىن كېيىن بۇ ھەقتىكى خاتالىقلىرىنى تونۇپ، بىكاردىن بىكار ھېچ ئىش قىلماستىن غەلبە قىلىشنى كۈتۈشنىڭ بېھۇدە ئىش ئىكەنلىكىنى، غەلبە قىلىش ئۈچۈن ئۇنىڭغا لايىق ئىش قىلىش لازىم ئىكەنلىكىنى بىلدى. بۇ ئىبەرەتنىڭ سايبىدا ۋە پەيغەمبىرىمىزنىڭ تەلىم بېرىشى نەتىجىسىدە كېلەركى ئۇرۇشلاردا غەلبىگە ئېرىشتى. ئۇھۇد ئۇرۇشى ھەققىدە ئاللاھ تائالا ئالى ئىمران سۈرىسىنىڭ 60 - ئايىتىنى نازىل قىلىپ ئىسلام ئەسكەرلىرىگە تەسەللى بەردى ۋە غەلبە قىلىشنىڭ سەۋەبلىرىنى بايان قىلدى. بۇ ۋەقەدىن كېيىن ئۈمىدسىزلەنمەي، كېلەچەك ئۈچۈن ئۇنى ئەستە چىڭ تۇتۇپ، ئۇرۇشتا قومانداننىڭ بۇيرۇقىغا بويسۇنۇشقا بۇيرۇدى. ئاللاھ تائالا مەزكۇر ئايەتلەردە كۆپ ھەقىقەتلەرنى بايان قىلدى. ساھابە كىرىمىلەر بۇ ئايەتلەرنىڭ مەزمۇنىنى ئەسلا ئېسىدىن چىقارمىدى ۋە كېيىنكى ھەممە ئۇرۇشلاردا غەلبە قازاندى.

ھەمراڭلارنىڭ سەۋەبى

مۇشرىكلار گەرچە مەدەنىيەت مۇنەۋۋەرەگە كىرمەي مەككىگە ئۇدۇل قايتىپ كەتكەن بولسىمۇ، لېكىن ئۇلارنىڭ قايتىدىن مەدەنىيەتگە بېسىپ كېلىش ئېھتىمالى بار ئىدى. بۇ سەۋەبتىن مۇسۇلمانلار شۇ كېچىنى ناھايىتى ھوشيارلىقتا ئۆتكۈزدى. ئەتىسى تاڭ ئاتقاندا پەيغەمبىرىمىز مۇشرىكلارنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاش پىكرىگە كېلىپ، ساھابىلەرنى يىغدى ۋە: «بۇ ئۇرۇشقا ئۇھۇدقا ھازىر بولمىغان كىشى چىقمايدۇ» دەپ شەرت قىلدى. ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي ئادەملىرىنى ئېلىپ، ئۇرۇشقا چىقىشنى تەلەپ قىلغان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا رۇخسەت قىلمىدى. ھەممە ھازىرلانغاندىن كېيىن بايراقنى ھەزرىتى ئەلىگە تۇتقۇزدى. مەدەنىيەت مۇنەۋۋەرەدە ھەزرىتى ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇمى مەكتۇمنى نائىب قىلىپ قويۇپ، مەككە تەرەپكە قاراپ يۈرۈپ كەتتى. ساھابە كىراملارنىڭ كۆپرەكى ئۇھۇد ئۇرۇشىدا يارىلىنىپ، كۈچ - قۇۋۋىتى ئاز قالغان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەمرىگە شەرتسىز بويسۇنۇپ، ئۇنىڭ بىلەن بىرگە چىقتى. مۇشرىكلار ئۇھۇدتىن قايتىپ كېتىۋېتىپ، مۇسۇلمانلارنىڭ ھەممىسىنى قىرىپ تاشلاپ، ئاندىن يېنىپ كەلمىگەنلىكىگە پۇشايماق قىلىپ، ئارقىسىغا يېنىپ، مەدەنىيەتگە باستۇرۇپ كىرىش نىيىتىگە كەلگەن ئىدى. پەيغەمبىرىمىز يول ئۈستىدە مەئبەدىلخۇزائى دېگەن ئادەم بىلەن ئۇچرىشىپ قېلىپ، ئۇنى ئەبۇ سۇفيان ۋە ئۇنىڭ ھەمراھلىرى ئارىسىغا قورقۇنچ سېلىشقا بۇيرۇدى. خۇزائە قەبىلىسىنىڭ بۇرۇندىن تارتىپ پەيغەمبىرىمىز بىلەن مۇناسىۋىتى ياخشى ئىدى. شۇنداقلا مەئبەدىلخۇزائى پەيغەمبىرىمىز بىلەن يولدا ئۇچراشقاندا مۇسۇلمان بولغان ئىدى. بۇ سەۋەبتىن مەئبەد ئەبۇ سۇفيان بىلەن رەۋھا دېگەن يەردە ئۇچرىشىپ، ئۇنىڭغا: «يولدا مۇھەممەدنى كۆردۈم، ئۇ نۇرغۇن ئەسكەر باشلاپ، ئارقاڭلاردىن قوغلاپ كېلىۋاتىدۇ، ئۇھۇد ئۇرۇشىغا قاتناشمىغانلارنىمۇ بىرگە ئېلىپ چىقىپتۇ. ئۇزۇنغا قالماي ئۇلار يېتىپ كېلىشى مۇمكىن» دېدى. ئۇ ئۆزىنىڭ مۇسۇلمان بولغانلىقىنى ئۇلارغا سەزدۈرمىگەن ئىدى. ئەبۇ سۇفيان مەئبەدىنىڭ بۇ سۆزىنى ئاڭلاپ ئويلىنىپ قالدى. ئارقىدىن «بىز تېخى مەدەنىيەتگە ھۇجۇم قىلىشنى ئويلاپ تۇرۇۋاتاتتۇق» دېدى. مەئبەد ئۇنىڭغا: «بۇ پىكرىڭدىن ۋاز كەچ، مېنىڭ ساڭا نەسىھەتتىم سەن تېزىرەك مەككىگە بېرىۋال» دېدى. شۇنىڭ بىلەن ئەبۇ سۇفيان پەيغەمبىرىمىزنى كۆپ ئەسكەر باشلاپ كەلگەن بولۇشى مۇمكىن دەپ ئويلاپ، مەدەنىيەتگە ھۇجۇم قىلىش پىكرىدىن ۋاز كەچتى. مۇسۇلمانلار «ھەمراڭلۇڭ سەد» دېگەن يەردە ئۈچ كۈن تۇرۇپ، مەدەنىيەتگە قايتىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىز ھەمراڭلۇڭ سەد تە يۇقىرىدا زىكىر قىلىنغان شائىر ئەبۇ غۇررە ئەلجەمەھنى تۇتۇۋالدى. ئۇ قونالغۇدا ئۇخلاپ قېلىپ، ھەمراھلىرىدىن ئايرىلىپ قالغان ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزدىن ئۆزىنى قويۇۋېتىشنى تەلەپ قىلغان بولسىمۇ، ئەمما پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا: «مۇمىن كىشى بىر تۆشۈكتە ئىككى قېتىم چىقىلمىدايدۇ» دەپ جاۋاب بەردى.

شۇ يىلى پەيغەمبىرىمىزنىڭ نەۋرىسى ئىمام ھەسەن دۇنياغا كەلدى. شۇنداقلا پەيغەمبىرىمىز قىزى ھەزرىتى ئۇمىمى كۇلسۇمنى ھەزرىتى ئوسمان ئىبنى ئەففانغا ياتلىق قىلدى يەنە شۇ يىلى پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ قىزى ھەزرىتى ھەپسەگە ۋە خۇزەيمەنىڭ قىزى ھەزرىتى زەينەپكە ئۆيلەندى. ھەزرىتى ھەپسە پەيغەمبىرىمىزگە ياتلىق بولۇشتىن ئىلگىرى خۇنەيس ئىبنى ھۇزەيپەگە ياتلىق بولغان ئىدى. ئۇ بەدىر ئۇرۇشىدا ئېغىر يارىلىنىپ، ساقىيالىماي ۋاپات بولدى. ئەمما زەينەپ بىنتى خۇزەيمە بولسا، ئابدۇللاھ ئىبنى جەھشنىڭ نىكاھىدا ئىدى. بۇ زاتمۇ ئۇھۇد ئۇرۇشىدا شېھىد بولغان.

تەنبە: شۇنى ئېنىق بىلىۋېلىش لازىمكى، بەزى تارىخچىلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھەزرىتى زەينەپكە ئۆيلەنگەن ۋاقتىنىڭ ھىجرىيىنىڭ ئۈچىنچى يىلى ئىكەنلىكىنى، ئابدۇللاھ ئىبنى جەھشنىڭ ئۇھۇد ئۇرۇشىدا شېھىد بولغانلىقىنى ۋە ئۇھۇد ئۇرۇشىنىڭ ھىجرىيىنىڭ ئۈچىنچى يىلى شەۋۋال ئېيىنىڭ يەتتىنچى كۈنى شەنبە كۈنى يۈز بەرگەنلىكىنى ئېيتىدۇ. بۇ سۆزلەرنى بىر - بىرىگە سېلىشتۇرۇپ كۆرگەندە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھەزرىتى زەينەپكە ھىجرىيىنىڭ ئۈچىنچى يىلى ئۆيلەنگەنلىكى چىقىدۇ. بۇ توغرا ئەمەس. بۇ ئويلاپ بېقىشقا تېگىشلىك مەسلە. شۇنداقلا مۇشۇ يىلى ھاراق قەتئىي ھارام قىلىندى. ئەرەبلەر ھاراقنى پەۋقۇلئاددە ياخشى كۆرگەن سەۋەبتىن ئاللاھ تائالا ئۇنى بىراقلا ھارام قىلماي، تەدرىجىي ھالدا ھارام قىلدى. ئەگەر بىراقلا ھارام قىلغان بولسا، ئۇلارغا ھاراقنى تاشلاش ناھايىتى ئېغىر كەلگەن بولاتتى. شۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنى تەدرىجىي ھالدا، كىشىلەر قوبۇل قىلالايدىغان شەكىلدە ئاستا - ئاستا ھارام قىلدى. چۈنكى بىر يامان ئىشنىڭ ھارام ئىكەنلىكى يەنە بىر ئىشقا مۇناسىۋەتلىك بولسا، ئۇنىڭ قەبىھ ئىكەنلىكى ۋە زىيىنى ئېنىق كۆرۈلىدۇ. ئۇنىڭ كىشىلەر قەلبىدە تەسىرى كۈچلۈك بولۇپ، ئۇنى كىشىلەر ئاسان قوبۇل قىلىدۇ. بۇ سەۋەبتىن شەرىئەت ئەھكاملىرىنىڭ كۆپ قىسمى بىرەر ھادىسىگە ئالاقىدار بولۇپ كەلدى. ھاراقنى تەدرىجىي ھارام قىلىشتا جانابى ئاللاھ دەسلەپ بۇ ئايەتنى چۈشۈردى: «ئى مۇھەممەد! سەندىن كىشىلەر ھاراق ۋە قىمار توغرىلۇق سورايدۇ، ئۇلارغا سەن (ئۇ ئىككىسىدە زور گۇناھ بار ۋە كىشىلەرگە ئاز - تولا مەنپەئەتمۇ بار، ئۇ ئىككىسىنىڭ گۇناھى پايدىسىدىن چوڭراق تۇر) دېگەن» دېگەندىن ئىبارەتتۇر. ھاراقنىڭ پايدىسى، ئۇ بەدەننى ئازراق راھەتلەندۈرىدۇ. قىمارنىڭ پايدىسى، كىشىلەر ئۇنىڭدىن ھاسىل بولغان پايدىنى سەدىقە قىلاتتى. بۇ ئايەت بىلەن ھاراق تېخى قەتئىي تۈردە ھارام قىلىنمىغانلىقى ئۈچۈن، مۇسۇلمانلارنىڭ بەزىسى ھاراق ئىچىپ، ئەقلى بۇلغىنىپ، قۇرئاننى ئارىلاشتۇرۇپ، خاتا ئوقۇغانلىقى ئۈچۈن، ئىككىنچى قېتىمدا مەست كىشىنىڭ نامازغا كېلىشىنى ھارام قىلىپ بۇ ئايەتنى چۈشۈردى: «ئى مۇمىنلەر، مەست ھالەتتە - ئۈزۈڭلار ئېيتقان سۆزلەرنى بىلمەستىن نامازغا بېقىنلاشماڭلار» يەنى ھاراق ئىچىپ ئەقلىڭلار كەتكەندىن كېيىن، تاكى ھوشۇڭلارغا كېلىپ، ئۈزۈڭلار دېگەن سۆزنى چۈشەنگۈدەك بولمىغۇچە نامازغا بېقىنلاشماڭلار دېگەن بولىدۇ.

ھاراق ئىچىش بىلەن مۇسۇلمانلاردىن بەزىسىگە زۇلۇم ۋە ئازار يېتىپ قالغانلىقى كۆرۈلدى. ھەتتا ھەزرىتى ھەمزە مەست ھالەتتە ھەزرىتى ئەلىنىڭ ئىككى تۈگىسىنى ئۆلتۈرۈپ قويغانلىقى سەھىھۇلبۇخارىدا رىۋايەت قىلىندۇ. ھاراقنىڭ زىيىنى مۇسۇلمانلارغا ئوچۇق مەلۇم بولغاندىن كېيىن، ئاللاھ تائالا ھاراقنى قەتئىي سۈرەتتە ھارام قىلىپ: «ھاراق، قىمار، ئىبادەت قىلىش ۋە قۇربانلىق قىلىش ئۈچۈن تىكلەنگەن تاشلار، بىر ئىشنى قىلماقچى بولسا ئۇنىڭ ياخشى ياكى يامانلىقىنى ئايرىش ئۈچۈن قويۇلغان ئوقلار نىجس نەرسىلەر بولۇپ، شەيتاننىڭ ئىشىدۇر. ئۇلاردىن يىراق قېچىڭلار، شۇنداق قىلساڭلار نىجات تاپالايسىلەر» دېگەن ئايەتنى نازىل قىلدى. بۇ ئايەت نازىل بولغاندىن كېيىن مۇسۇلمانلار بىردەك «بىز ھاراقنى تاشلىدۇق» دەپ، ھەممىسى جان - دىلى بىلەن قوبۇل قىلىشتى. بۇ زامانىمىزدىكى مۇسۇلمانلارمۇ بۇنى قوبۇل قىلىپ، ھاراق ئىچىشتىن ۋە باشقا گۇناھلاردىن قايتىشلىرى لازىم. بۇ قۇرئان كەرىمنى ئاللاھ تەرىپتىن نازىل بولغان ۋەھىي دەپ چىن كۆڭلىدىن ئېتىقاد قىلىپ، قۇرئان كەرىم توسقان ھاراق، قىمار، خىيانەت، جازانخورلۇق، ئوغرىلىق، زىناخورلۇق، باشقىلارغا بوھتان چاپلاش،

يالغان گۇۋاھلىق بېرىش قاتارلىق ھارام ئىشلارنى تاشلىشى لازىم. قۇرئان كەرىمنى ئاللاھ تەرەپتىن نازىل بولغان دەپ ئېتىقاد قىلىپ، ئۇنىڭ ئەمرىگە بويسۇنۇپ، ئۇنىڭ توسقانلىرىدىن يىراق بولۇشى كېرەك. قۇرئانغا ئىمان كەلتۈرۈپ تۇرۇپ ھاراق ئىچىش، جازانە قىلىش، يالغانچىلىق قىلىش، ئالدامچىلىق، خىيانەت، ئوغرىلىق، زىناخورلۇق، بوھتان چاپلاش، شاھادەتنى يوشۇرۇش، يالغان گۇۋاھلىق بېرىش قاتارلىقلارغا ئوخشاش قەتئىي ھارام قىلىنغان ئىشلارنى تەپتارتماستىن قىلغانلىق «قۇرئان ئاللاھ تەرەپتىن نازىل بولغان» دېگەن سۆزىدە يالغانچىلىق قىلغانلىق بولىدۇ. ئەپسۇسكى، ھازىرقى مۇسۇلمانلار قۇرئان كەرىم چەكلىگەن ئىشلارنى قىلىشتىن ئۇيالىمايدۇ. بۇ ئىشلار مۇسۇلمانلارنىڭ كۆپىنچىسىگە ئادەت بولۇپ قالغانلىقتىن، بۇ ئىشلارنى قىلىش ئانچە ئەيىب ھېسابلانمايدىغان بولۇپ قالدى. مۇسۇلمانلار چوڭقۇر ئويلاپ كۆرۈشلىرى لازىم. دۇنيا ۋە ئاخىرەتنىڭ بەخت - سائادىتىنى ئۆز ئىچىگە ئالغان ئىلگىرىكى ۋە كېيىنكىلەرنىڭ ھېكايە ۋە خەۋەرلىرىنى ئۆز ئىچىگە ئالغان پۈتۈن ئۆلۈم ۋە ھۆكۈمالارنىڭ ئەقىللىرى لال بولىدىغان دەرىجىدىكى ھېكمەتنى ئۆز ئىچىگە ئالغان قۇرئان كەرىمنىڭ يولىغا كىرىشكە تىرىشىشلىرى لازىم. ھاراقنى چاي ئورنىدا ئىچمەسلىكى، جازاننى سودا ئورنىدا كۆرمەسلىكى لازىم. راستچىللىقنى، تەقۋالىقنى ئۆزلىرىگە ئادەت قىلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ سۈننىتىگە ئەگىشىشلىرى ۋە بىدئەت، خۇراپاتلىقلارنى تاشلاشلىرى، يەھۇدىي ۋە خرىستىئانلارنىڭ، بۇتپەرەس كاپىرلارنىڭ، دىنسىز دەھرىيلەرنىڭ ئادەتلىرىنى تاشلاپ، ئىسلامنىڭ ياخشى ئادەتلىرىنى قانات يايدۇرۇشلىرى لازىم.

ھىجرىيىنىڭ تۆتىنچى يىلى يۈز بەرگەن ۋەقەلەر

بەنى ئەسەد قەبىلىسىدىن بولغان تەلەھ ۋە سەلەمە ئىسىملىك ئىككى كىشىنىڭ ئۆز قەۋمىنى مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇشقا دالالەت قىلىپ، ھەرىكەت قىلىۋاتقانلىق خەۋىرى پەيغەمبىرىمىزگە يېتىپ كەلدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز يۈز ئەللىك كىشىلىك بىر ھەربىي قوشۇن ھازىرلاپ، ھەزرىتى ئەبۇ سەلەمەنى قوماندان قىلىپ، دۈشمەنگە قارشى ئۇرۇشقا ئەۋەتتى. بۇ قوشۇن مۇھەررەم ئېيىنىڭ بېشىدا بەنى ئەسەد قەبىلىسى تەرەپكە يول ئالدى. ئۇلار مەدىنىنىڭ شەرق تەرىپىدىكى فەيد دېگەن جايغىنىڭ قېشىدىكى بەنى ئەسەد تاغلىرىدىن بولغان قۇتتى دېگەن تاغنىڭ يېنىدا دۈشمەنلەر بىلەن ئۇچرىشىپ، ئۇلارغا ھۇجۇم قىلدى. دۈشمەنلەر ئىسلام ئەسكەرلىرىنى كۆرۈپ قېچىپ كېتىشتى. ئىسلام ئەسكەرلىرى بۇ ئۇرۇشتا نۇرغۇن تۈگە ۋە قويلارنى غەنىمەت ئېلىپ قايتتى.

سۇفيان ئىبنى خالىدنىڭ ئۆلتۈرۈلۈشى

شۇ يىلى مۇھەررەم ئېيىدا پەيغەمبىرىمىز ھۇزەيل قەبىلىسىدىن بولغان سۇفيان ئىبنى خالىد دېگەن كىشىنىڭ مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇشۇش ئۈچۈن ئەسكەر توپلاۋاتقانلىقىنى ئاڭلاپ، ئابدۇللاھ ئىبنى ئونەيسىنى چاقىرىپ، ئۇنى سۇفياننى ئۆلتۈرۈش ئۈچۈن ئەۋەتتى. ئابدۇللاھ يىراق بىر جايغا بېرىپ بىر كىشىنى ھېلىسىز ئۆلتۈرۈش ئاسان بولمىغانلىقتىن، يالغان سۆز كېرەك بولسا يالغان سۆزلەشكە رۇخسەت ئالدى. ئۇ سۇفياننىڭ يېنىغا

بارغاندا ئۆزىنى بەنى خۇزائە قەبىلىسىدىن دەپ تونۇشتۇردى ۋە: «مۇھەممەد بىلەن ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن ھازىرلانغانلىقىنى ئاڭلاپ، ساڭا ياردەم قىلىش ئۈچۈن كەلدىم» دېدى. سۇفيان ئابدۇللاھنىڭ بۇ سۆزىگە ناھايىتى خۇشال بولۇپ، ئۆزىنىڭ پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا ئەسكەر تەييارلاۋاتقانلىقىنى ئوچۇق بايان قىلدى ۋە ئابدۇللاھنى مېھمان قىلىش ئۈچۈن چېدىرىغا باشلاپ كىردى. ئابدۇللاھ سۇفيان ئۇخلاپ ياتقاندا، ئۇنى ئۆلتۈرۈپ مەدىنىگە راۋان بولدى. ئابدۇللاھنىڭ ئارقىسىدىن ھېچكىم قوغلاپ كەلمىدى. ئابدۇللاھ بۇ سەپىرىدە 18 كۈن يول ماڭدى.

مەشھۇر تارىخچىلاردىن ئابدۇلمۇمىن ئىبنى خەلەپ مۇنداق دەيدۇ: ئابدۇللاھ سۇفياننىڭ بېشىنى كېسىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا ئېلىپ كەلگەن ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئابدۇللاھقا بىر ھاسا بېرىپ: «مانا بۇ ھاسا قىيامەت كۈنى سەن بىلەن مېنىڭ ئارىمىزدىكى بىر بەلگە» دېدى. ئابدۇللاھ ۋاپات بولۇشتىن بۇرۇن «بۇ ھاسانى كېيىنمىنىڭ ئارىسىغا ئېلىپ، مەن بىلەن بىرگە قويۇڭلار» دەپ ۋەسىيەت قىلغان.

رەجە ۋە قەسى

شۇ يىلى سەپەر ئېيىدا پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا ئەزەل ۋە قارە قەبىلىلىرىدىن بىر نەچچە كىشى كېلىپ، ئۆزلىرىنىڭ مۇسۇلمان بولغانلىقىنى بىلدۈرۈپ، ئۆزلىرىگە شەرىئەت ئەھكاملىرىنى ئۆگىتىش ئۈچۈن، ساھابە كىراملاردىن بىرنەچچە كىشىنى ئەۋەتىشنى تەلەپ قىلدى. ئۇلارنىڭ بۇ ئىشى بىر ھىيلە ئىدى. ئەسلىدە ئۇلار مۇسۇلمان بولمىغان ئىدى. ئۇلارنى ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇنەيس ئۆلتۈرۈۋېتىپ كەلگەن سۇفيان ئىبنى خالىدنىڭ قەۋمى بەنى ھۇزەيل ئەۋەتكەن ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ سۆزلىرىگە ئىشىنىپ، ئۇلارنىڭ تەلپى بويىچە ئۇسەيم ئىبنى سابىتنى باش قىلىپ، ئون كىشىنى ئۇلارغا قوشۇپ قويدى. ئۇلار رەجە دېگەن بىر يەرگە كەلگەندە ئۆزلىرىگە شەرىئەتنى ئۆگىتىش ئۈچۈن كەلگەن ساھابىلەرگە خىيانەت قىلىپ، ھۇزەيل قەبىلىلىرىدىن بەنى لەھيان ئەرەبلىرىگە ئۇلارنىڭ كەلگەنلىكىنى خەۋەر قىلدى. بەنى لەھيان قەبىلىسى بۇنى ئاڭلاپ دەرھال ئىككى يۈزگە يېقىن كىشىنى ھازىرلاپ، ئۇلار بىلەن ئۇرۇشۇشقا كەلدى. ساھابە كىراملار ئىشنىڭ تېگىگە يېتىپ، دەرھال ئۆزلىرىنى بىر تاغ ئۈستىگە ئالدى. بەنى لەھيان قەبىلىسىدىن كەلگەن كىشىلەر ئۇلار تاغدىن چۈشۈپ، دەرھال تەسلىم بولسا، ئۇلارنى ئۆلتۈرمەي سالامەت قويۇۋېتىدىغانلىقىنى ئېيتتى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلارنىڭ بۇ سۆزىگە ئاساسەن مۇسۇلمانلاردىن ئىككى كىشى (خۇبەيب ئىبنى ئەدى ۋە زەيد ئىبنى دەسەنە) تاغدىن چۈشكەن ئىدى. ئۇلار سۆزلىرىدە تۇرماي، ئۇلارنى شېھىد قىلدى. بۇ ئىككىسىدىن باشقا ساھابىلەر ئۇلارغا تەسلىم بولۇشنى ئۆزلىرىگە نومۇس بىلىپ، ئاخىرىغىچە ئېلىشىپ شېھىد بولدى. خۇبەيب ئىبنى ئەدىنىڭ شېھىد قىلىنىشتىن بۇرۇن، ئىككى رەكئەت ناماز ئوقۇۋالغانلىقى ۋە مۇنۇ شېئىرنى ئوقۇغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ:

پەقەت ئىمان بىلەن كەتسەملا بولدى يوقكى پەرۋايم،
شېھىد بولۇپ يىقىلسام ئوڭ تەرەپتىن ياكى سول ياندىن،
ئاللاھنىڭ يولىدا ئۆلدۈم، ئەگەر ئۇ خاھلىسا، شەكسىز،
ئورۇن ئالغاي بۇ قىينالغان ۋۇجۇدۇم باغۇ رىزۋاندىن.

بىرى مەنۇنە ۋەقەسى

شۇ يىلى سەپەر ئېيىدا بەنى ئامىرنىڭ كاتتىلىرىدىن مۇلا ئىبۇلئەسنە دەپ مەشھۇر بولغان ئامىر ئىبنى مالىك پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا كەلگەن ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئىسلامغا دەۋەت قىلغاندا، ئۇ ئىسلامنى قوبۇل قىلمىغان بولسىمۇ، تامامەن رەت قىلمىدى. بەلكى: «ئى مۇھەممەد! سەن دەۋەت قىلغان ئىش بەك ياخشى ئىش. سەن مەن بىلەن بىرگە نەجدى ئەھلىگە بىرقانچە كىشى ئەۋەتكەن، ئۇلار ئۇ يەردە دىنىي دەۋەتتە بولسۇن، نەجدى ئەھلى بۇ دىننى قوبۇل قىلىشى مۇمكىن دەپ ئويلايمەن» دەپ جاۋاب بەردى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا: «نەجدى ئەھلىنىڭ ئۇلارغا زىيانكەشلىك قىلىشىدىن قورقمەن» دېدى. ئامىر پەيغەمبىرىمىزگە: «ئەگەر سەن ئۇلارنى ئەۋەتتىڭىز ئەنسىرىسەڭ، مەن ئۇلارنى ھىمايەگە ئالىمەن» دېدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا مۇنەزىر ئىبنى ئەمرى باشلىق ساھابە كىرىمىدىن يەتمىش كىشىنى قوشۇپ ئەۋەتتى. ئۇلار ساھابە كىرىمىدىن ئىچىدە كۆزگە كۆرۈنگەن كىشىلەردىن بولۇپ، قۇرئان كەرىمنى كۆپ ئوقۇغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلار «قۇررا» (قارىلار) دېيىلەتتى.

ئۇلار مەدىنە مۇنەۋۋەرەنىڭ شەرقىي جەنۇبىدىكى بەنى ئامىر بىلەن بەنى سەلىم ئارىسىدىكى بىرى مەنۇنە دېگەن يەرگە كەلگەندە، ئارىلىرىدىكى جەرەم ئىبنى مىلھان ئىسىملىك بىر كىشىدىن بەنى ئامىرنىڭ كاتتىسى ئامىر ئىبنى تۇپەيلىگە بىر پارچە خەت ئەۋەتتى. ئۇ ئادەم بۇ خەتكە قارايمۇ قويماي، خەتنى ئېلىپ كەلگەن ھەرەم ئىبنى مىلھانغا زۇلۇم قىلىپ، ئۇنى شېھىد قىلدى. شۇنىڭ بىلەن ئۇ مەزكۇر ساھابىلەر بىلەن ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن، قەۋمى بەنى ئامىر خەلقىنى ئۇرۇشقا چاقىرىغان بولسىمۇ، مەزكۇر ساھابىلەر مۇلا ئىبۇلئەسنەنىڭ ھىمايىسىدە بولغانلىقى ئۈچۈن، ئۇرۇش قىلىشقا ئۈنمىدى. شۇنىڭ بىلەن ئامىر ئىبنى تۇپەيلى بەنى سەلىم قەبىلىلىرىدىن بولغان رەئىل، زەكۋان، ئۇسەييە دېگەن يەرلەردىن ياردەم سورىدى. ئۇلار ئامىر ئىبنى تۇپەيلىنىڭ تەلىپىنى قوبۇل قىلىپ، ئۇنىڭ بىلەن بىرگە كېلىپ، ساھابە كىرىمىنىڭ ھەممىسىنى شېھىد قىلدى. ساھابىلەردىن پەقەت ئىككى كىشى (زەيد بىلەن ئەمر ئىبنى ئۇمەييە) ساق قالدى. باشقىلار باتۇرلۇق بىلەن ئېلىشقان بولسىمۇ، سان جەھەتتە ئىنتايىن ئاز بولغانلىقى ئۈچۈن، ئامالسىز قالدى. شېھىد قىلىنغان كىشىلەرنىڭ ئىچىدە ھىجرەت سەپىرىدە پەيغەمبىرىمىزگە ھەمرا بولغان ئامىر ئىبنى پۇھەيرە بار ئىدى. مەزكۇر ۋەقە بىلەن رەجە ۋەقەسىنىڭ خەۋىرى مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە بىرلا ۋاقىتتا يېتىپ كەلگەچكە، بۇ خەۋەر پەيغەمبىرىمىز ۋە ساھابە كىرىمىزنى چوڭقۇر قايغۇغا سالدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەزكۇر ساھابە كىرىمىزغا خائىنلىق قىلغان مۇشرىكلارغا قارشى بىر ئايغىچە ناماز بامداتنىڭ ئىككىنچى رەكئىتىنىڭ رۇكۇسىدىن كېيىن بەد دۇئا قىلغانلىقى سەھىپۇلىۋخارىدا رىۋايەت قىلىندۇ. بۇ ھادىسىدە سالامەت قالغان ئەمر ئىبنى ئۇمەييە مەدىنىگە كېلىپ، پەيغەمبىرىمىزگە ۋەقەنى بايان قىلغاندا، ئەمرنىڭ خاتا قىلغانلىقىنى بىلىپ، تولىمۇ ئەپسۇسلاندى. مەزكۇر ۋەقە بەنى نەزىر ئۇرۇشىغا سەۋەب بولدى.

بەنى نەزىر ئۇرۇشى

شۇ يىلى رەبىئۇلئەۋۋەل ئېيىنىڭ بېشىدا پەيغەمبىرىمىز مەدىنىگە يېقىن بولغان بەنى نەزىر يەھۇدىيلارنىڭ يېنىغا ئەمىر ئىبنى ئۇمەييە ئۆلتۈرگەن ئىككى كىشىنىڭ قېنىنى تۆلەپ بېرىشنى تەلەپ قىلىپ بارغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز بىلەن بىرگە ساھابە كىراملاردىن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق، ھەزرىتى ئۇمەر، ھەزرىتى ئەلى ۋە باشقا بىرنەچچە كىشى بار ئىدى. پەيغەمبىرىمىز يەھۇدىيلار بىلەن كۆرۈشۈپ، كېلىشتىكى مەقسىتىنى ئېيتقاندا، ئۇلار تۆلەپ بېرىدىغانلىقىنى بىلدۈرۈپ، چىرايلىق مۇئامىلىدە بولغان بولسىمۇ، ئۇلارنىڭ بۇ گېپى پەقەت ئېغىزلىرىنىڭ ئۇچىدىلا ئىدى. ئەمما ئۇلارنىڭ ئىچىدە يامان غەرەزلىرى بار ئىدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدىن بىر كىشى ئۆز ئارا: «بىزگە بۇنىڭدىن ئارتۇق پۇرسەت كەلمەيدۇ، بىرەيلەن ئۆگزىدىن مۇھەممەدنىڭ بېشىغا بۇ تاشنى تاشلىسۇن - دە، بىز ئۇنىڭدىن قۇتۇلۇپ راھەت ئالايلى» دەپ كۆسۈلدى ۋە بۇ ئىش ئۈچۈن ئەمىر ئىبنى ھەججاج ئىسمىلىك بىر كىشىنى بەلگىلىدى. لېكىن ئۇلارنىڭ بۇ پىلانى بىكارغا كەتتى. چۈنكى پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ ھەرىكەتلىرىدىن ئۇلارنىڭ مەقسىتىنى سېزىپ بولغان ئىدى. بۇ سەۋەبتىن دەرھال قوزغىلىپ، مەدىنىگە قاراپ يولغا چىقتى. پەيغەمبىرىمىز مەدىنىگە ھىجرەت قىلىپ كەلگەندە يەھۇدىيلار بىلەن كېلىشىم تۈزگەن ئىدى. بۇ كېلىشىمنىڭ مەزمۇنى، يەھۇدىيلار مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇشماي تىنچ تۇرۇش. ھەر ئىككى تەرەپ بىر - بىرىگە قارشى ھەرىكەتتە بولماسلىقتىن ئىبارەت ئىدى. يەھۇدىيلارنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە قىلغان مەزكۇر سۇيىقەستى كېلىشىمنى بۇزغانلىق ھېسابلىناتتى.

پەيغەمبىرىمىز ئۇلاردىن ياخشىلىق كەلمەيدىغانلىقىنى بىلىپ، ئۇلارنى يۇرتلىرىدىن ھەيدەپ چىقىرىش قارارىغا كەلدى. شۇنىڭ بىلەن «بەنى نەزىر يەھۇدىيلرى ئون كۈن ئىچىدە مەدىنە زېمىنىدىن چىقىپ كەتسۇن» دەپ، مۇھەممەد ئىبنى مەسەلەمنى ئەۋەتتى. يەھۇدىيلار دەسلەپتە مەدىنىنى تاشلاپ كېتىشكە قوشۇلغان بولسىمۇ، كېيىن مەدىنىدىكى مۇناپىقلارنىڭ ئۇلارغا: «بىز سىلەرگە ياردەم بېرىمىز» دېگەن سۆزلىرىگە ئىشىنىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەمرىگە بويسۇنمايدىغانلىقىنى بىلدۈرۈپ، مەدىنىسىگە ئۇرۇشۇپ: «قولۇڭدىن كەلسە خالىغىنىڭنى قىل، بىز يۇرتىمىزنى تاشلاپ چىقىپ كەتمەيمىز» دېدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز دەرھال ئەسكەر توپلاپ، ئۇلار تەرەپكە راۋان بولدى. مەدىنىدە ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇمنى قويۇپ قويدى. بايراقنى ھەزرىتى ئەلىگە تۇتقۇزدى. مۇسۇلمانلارنىڭ كېلىۋاتقانلىقىنى كۆرگەن يەھۇدىيلار قورقۇپ، ھەممىسى قورغانلىرىغا كىرىۋېلىشتى. مۇسۇلمانلار ئۇلارنى ئالتە كۈن قورشاپ تۇردى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنى قورقۇتۇش ئۈچۈن، ئۇلارنىڭ خورما دەرەخلىرىنى كېسىپ تاشلاشقا بۇيرۇدى. يەھۇدىيلاردا مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇشقىدەك كۈچ - قۇۋۋەت يوق ئىدى. ھەمدە ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي ۋە ئۇنىڭ ھەمراھلىرى ۋەدىلىرىدە تۇرمىغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلار ئامالسىز قېلىپ، پەيغەمبىرىمىز بىلەن كېلىشىم ئىمزالاش تەلپىنى ئوتتۇرىغا قويدى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار يەر - زېمىن ۋە ئۇنىڭدىن باشقا ئېغىر نەرسە - كېرەكلىرىنى قويۇپ، تۆگىلىرى كۆتۈرەلگۈدەك نەرسە - كېرەكلىرىنى ئېلىپ، مەدىنىدىن چىقىپ كېتىش شەرتى بىلەن كېلىشىم ئىمزالاندى. ئۇلارنىڭ كۆپ قىسمى شام تەرەپكە كەتتى، بەزىسى خەيبەرگە كېلىپ تۇرۇپ قالدى. خەيبەرگە كېلىپ تۇرۇپ قالغانلارنىڭ ئىچىدە ھۇبەي ئىبنى ئەختەب، سالام ئىبنى ئەبىلھەقىق، كەنانە ئىبنى رەبى قاتارلىق چوڭلار بار ئىدى. بەنى نەزىر يەھۇدىيلرىدىن ئىسلامنى قوبۇل قىلغان كىشى پەقەت بايىن ئىبنى ئۇمەير، يەنە بىرى ئەبۇ سەئىد ئىبنى

ۋەھىبىدىن ئىبارەت ئىككىلا كىشىدۇر. بەنى نەزىر يەھۇدىيلەرنىڭ يەرلىرى ۋە ئۇلاردىن ئېلىنغان غەنمەتلەر ئەسكەرلەرگە تەقسىم قىلىنمىدى. چۈنكى بۇ غەنمەتلەر ئۇرۇشۇپ ئېلىنغان غەنمەت بولماستىن، بەلكى ئۇرۇشسىز، ئاسانلا قولغا كەلگەن غەنمەتلەر ئىدى. بۇنداق ئۇرۇشسىز ئېلىنغان غەنمەتلەر ئەسكەرلەرگە تەقسىم قىلىنماي، ئۇرۇش ئىشلىرىغا ئىشلىتىلەتتى ۋە پېقىر - مىسكىن، يېتىم - يېسىرلەرگە بېرىلەتتى. شۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز بۇ غەنمەتلەرنى يۇرتلىرى ۋە ئۆي - ۋاقتلىرىدىن ئايرىلىپ، مال - مۈلكىنى تاشلاپ، پېقىر ھالەتتە مەدىنىگە ھىجرەت قىلىپ كەلگەن كىشىلەرگە تارقىتىپ بەردى ھەمدە ئەنسالاردىن بەك پېقىر دەپ قارالغان ئىككى كىشىگە بېرىلدى. مەزكۇر ئۇرۇش ھەققىدە جانابى ئاللاھ ھەشىر سۈرىسىنى نازىل قىلدى. يۇقىرىدا «ھاراق ھىجرىيىنىڭ ئۈچىنچى يىلى ھارام قىلىندى» دەپ بايان قىلغان ئىدۇق. ئەمما ئىبنى ھىشام «سەرەتى ئىبنى ھىشام» دېگەن كىتابىنىڭ ئىككىنچى قىسمىدا ھاراق ھىجرىيىنىڭ تۆتىنچى يىلىدا ھارام قىلىنغان بولۇپ، بەنى نەزىر ئۇرۇشىدىن كېيىن بولغان دەپ يازىدۇ.

كېيىنكى بەدەر ئۇرۇشى

ئۇھۇد ئۇرۇشى ئاخىرلىشىپ مۇشرىكلار مەككىگە قايتىشقا ھازىرلىنىپ تۇرغاندا، ئەبۇ سۇفيان پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا: «كېلەر يىلى دەل بەدەر ئۇرۇشى بولغان مەزگىلدە يەنە ئۇرۇش قىلىمىز، ھازىر بولۇڭلار!» دېگەن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھېچ ئىككىلىنىپ تۇرماستىن: «بولسۇن، ھازىر بولۇپ تۇرىمىز» دەپ جاۋاب بەرگەن ئىدى. ئەنە شۇ ۋەدە قىلىشقان مەزگىل يېقىنلىشىپ كېلىۋاتاتتى. ئەبۇ سۇفيان ۋاقىت يېقىنلاشقانسىمۇ نېمە ئىش قىلىشنى بىلەلمەي ھەيرانلىقتا قېلىۋاتاتتى. چۈنكى ئۇ يىلى مەككىدە قاتتىق قەھەتچىلىك يۈز بەرگەن ئىدى. ئۇرۇشقا چىقىمىسا پۈتۈن ئەرب قەبىلىلىرى ئارىسىدا مۇشرىكلارنىڭ يۈز - ئابرويى قالماي، مۇسۇلمانلارنىڭ شان - شەۋكىتى ئېشىپ، مۇشرىكلار ئۈچۈن مەنئى جەھەتتە زور مەغلۇبىيەت ھېسابلىناتتى. بۇ سەۋەبتىن ئەبۇ سۇفيان مۇسۇلمانلارنىڭ ئۇرۇشقا چىقىمىسى ئۈچۈن بىر ھىيلە ئويلاپ چىقتى. ئۇ ئەشجە قەبىلىسىدىن بولغان نۇئەيم ئىبنى مەسۇد ئىسىملىك بىر ئادەمگە نۇرغۇن پۇل بېرىپ، ئۇنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئەبۇ سۇفياننىڭ نۇرغۇن ئەسكەر بىلەن مەككىدىن چىققانلىقىنى، مۇسۇلمانلارنىڭ ئۇلارغا تەڭ كېلەلمەيدىغانلىقىنى، مۇسۇلمانلارنىڭ ئۇھۇد تەك يېقىن بىر يەردە يېڭىلگەن تۇرۇپ، بەدەردەك بىر يەردە ئاللىقاچان يېڭىلىدىغانلىقى ھەققىدە سۆزلەپ، مۇسۇلمانلارنى ئۇرۇشقا چىقىشتىن يېنىشقا گەپ ئۆگىتىپ مەدىنىگە يولغا سالدى. نۇئەيم مەدىنىدە مۇنەۋۋەرگە كېلىپ، ئەبۇ سۇفياننىڭ ئېيتقىنى بويىچە مۇسۇلمانلارنىڭ ئارىسىغا پىتنە تارقاتقان بولسىمۇ، لېكىن مۇسۇلمانلار ئۇنىڭ سۆزىگە پىسەنت قىلمىدى. ئاللاھنىڭ ياردىمىگە تايىنىپ بىرىمىڭ بەش يۈز كىشى ھازىر بولۇپ ئۇرۇشقا چىقتى. ئۇلاردا ئەللىككە يېقىن ئاتلىق قوشۇن بار ئىدى. ئەمما ئەبۇ سۇفيان ئىككى مىڭغا يېقىن پىيادە ئەسكەر ۋە ئەللىككە يېقىن ئاتلىق ئەسكەر ھازىرلاپ مەجەنە دېگەن بازارغا كەلگەندە، ئەسكەرلەرگە: «بۇ يىل ئەسكەرلەر ئۈچۈن قاتتىق ئېغىر قەھەتچىلىك يىلى» دېگەندەك سەۋەبلەرنى كۆرسىتىپ ئارقىسىغا ياندى. ئۇلار مەككىگە قايتىپ كەلگەندە مەككە ئەھلى ئۇلارنى «بۇلار تالقان يېيىش ئۈچۈن چىققان، بۇلار بولسا تالقانچى ئەسكەرلەر» دەپ ئەيىبلەشتى. ئىسلام ئەسكەرلىرى

بەدەردە سەككىز كۈن تۇرۇپ قايتىپ كەتتى. ئۇلار بۇ مەنئى غەلبىدىن باشلىرى ئاسمانغا تاقاشقان ھالدا مەدىنىگە قايتىشتى. بۇ ئۇرۇشتا ھەسسان ئىبنى سابت ۋە ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھەلەر ئەبۇ سۇفياننىڭ ۋەدىسىدە تۇرمىغانلىقىنى مەسخىرە قىلىپ شېئىر ئوقۇغان ئىدى. بۇ ۋەقە شەئبان ئېيىدا يۈز بەرگەن. كۆپ ساندىكى تارىخچىلارنىڭ قارىشىچە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەدىنە مۇنەۋۋەردە ئۆز ئورنىغا ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەيىننىڭ ئوغلى ئابدۇللاھنى نائىب قىلىپ قويغان ئىدى. ئەمما ئىبنى ئەيسە بۇ ئۇرۇشتا مەدىنە مۇنەۋۋەردە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئورنىغا ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھەننىڭ قالدۇرۇلغانلىقىنى زىكر قىلىدۇ.

شۇ يىلى ساھابە كىراملاردىن ئەبۇ سەلەمە ۋاپات بولۇپ، ئۇنىڭ ئايالى ئۇمى سەلەمە تۇل قالىدى. ئەبۇ سەلەمە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئېمىلىداش تۇغىنى بولۇپ، بۇرۇن مۇسۇلمان بولغان ساھابىلەردىن ئىدى. شۇنداقلا ھەبەشىستانغا ھەممىدىن بۇرۇن ھىجرەت قىلغانلاردىن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ ئىگە - چاقىسىز قالغان ئايالىنى بىرەر پالاكەتكە ئۇچراپ، خاپىلىققا دۇچ كېلىپ قالمىسۇن دەپ ئۆز نىكاھىغا ئالدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام نىكاھىغا ئالغان ئاياللارنىڭ كۆپ قىسمى ئېرى ئۆلۈپ كېتىپ، ئىگە - چاقىسىز قالغان ۋە قەۋمى - قېرىنداشلىرى تەرىپىدىن پىتىگە قېلىپ، بىرەر كېلىشمەسلىككە ئۇچراپ قالمىسۇن دەپ ئەندىشە قىلىنىدىغان ئاياللار ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ نەۋرىسى ھەزرىتى ھۈسەيىن ئىبنى ئەلى شۇ يىلى تۇغۇلدى. ھەزرىتى ئوسمان ئىبنى ئەففاننىڭ ئوغلى ئابدۇللاھ شۇ يىلى ۋاپات بولدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ زەيد ئىبنى سابتىنى يەھۇدىيلارنىڭ تىلىنى ئۆگىنىشكە بۇيرۇغان ۋاقتى مۇشۇ يىلى ئىدى.

ھىجرىيىنىڭ بەشىنچى يىلى يۈز بەرگەن ۋەقەلەر

ھىجرىيىنىڭ بەشىنچى يىلى رەبىئۇلئەۋۋەل ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا، مەدىنە مۇنەۋۋەرنىڭ شىمالىغا جايلاشقان ئون بەش كۈنلۈك يىراقلىقتىكى دەۋمەتۇلجەندەل دېگەن جايىدىكى كىشىلەرنىڭ يولىدىن ئۆتكەنلەرنى بوزەك قىلغانلىقى ھەمدە مەدىنىگە ھۇجۇم قىلىش ئۈچۈن ھەربىي ھازىرلىق قىلىۋاتقانلىق خەۋىرى يېتىپ كەلدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلار بىلەن ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن تەييار بولۇپ، مىڭغا يېقىن ساھابە كىراملار بىلەن دەۋمەتۇلجەندەلگە قاراپ ئاتلاندى. مەدىنىدە سەبىاغ ئىبنى ئەرەبەلغىپارى دېگەن ساھابىنى ئورنىغا نائىب قىلىپ قويدى. ئىسلام ئەسكەرلىرى دەۋمەتۇلجەندەلگە يېتىپ بېرىشتىن ئىلگىرى ئۇلارنىڭ ئەتراپتىكى مال - چارۋىلىرىنى غەنىمەت ئالدى. بۇ خەۋەر دەۋمەتۇلجەندەل ئەھلىگە ئاڭلانغاندىن كېيىن ئۇلار مۇسۇلمانلاردىن قورقۇپ قېچىپ كېتىشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ يەردە بىر قانچە كۈن تۇرۇپ، ئەتراپقا ئەسكەر ئەۋەتىپ، ئۇلارنى ئىزدىگەن بولسىمۇ ھېچ كىمنى تاپالمىدى. ئاندىن كېيىن غەنىمەت ئالغان نەرسىلەرنى ئېلىپ مەدىنە مۇنەۋۋەرگە قايتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يولدا كېلىۋېتىپ بەنى بەزەزە قەبىلىسىنىڭ باشلىقى ئۇبەيىنە ئىبنى ھىسنىلىپەزارى بىلەن سۈلھى قىلدى. ئۇبەيىنەنىڭ زېمىنى ياشاشقا مۇناسىپ بولمىغانلىقتىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا مەدىنىدىن ئوتتۇز ئالتە كىلومېتىر يىراقلىقتىكى بىر جايىنى كۆرسىتىپ بەردى.

بەنى مۇستەلەق كۆرۈشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا مەدىنە مۇنەۋۋەرەنىڭ شىمالىدىكى ئون بەش كۈنلۈك يىراقلىقتا ياشايدىغان بەنى مۇستەلەق قەبىلىسىنىڭ باشلىقى ھارس ئىبنى ئەبى زىرارنىڭ مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن ھەربىي ھازىرلىق قىلىۋاتقانلىق خەۋىرى كەلدى. بۇ خەۋەرنى ئېنىقلاش ئۈچۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇرەين ئىبنى ھەسب ئىسىملىك بىر كىشىنى ئەۋەتتى. بۇ كىشى بەنى مۇستەلەق قەبىلىسىگە بېرىپ، ئۇلارنىڭ ھەقىقەتەن ئۇرۇشقا تەييار بولغانلىقىنى ئېنىقلاپ كەلدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەدىنە زەيد ئىبنى ھارسنى نائىب قىلىپ قويۇپ، نۇرغۇنلىغان ئەسكەرلەر بىلەن ئۇلارغا قارشى تەييارلىنىپ يولغا چىقتى. ئەسكەرلەرنىڭ ئىچىدە مۇشۇ كەمگىچە ھېچ بىر ئۇرۇشقا چىقىپ باقمىغان مۇناپىقلارمۇ بار ئىدى. ئۇلارنىڭ نىيىتى دىن ئۈچۈن جىھاد قىلىش بولماي، بەلكى غەنىمەت ئېلىش ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يېنىدا مۇمىنلەرنىڭ ئانىلىرىدىن ھەزرىتى ئائىشە ۋە ئۇمى سۇلەيمىلەر بار ئىدى. ئىسلام ئەسكەرلىرى يولدا بەنى مۇستەلەق تەرىپىدىن مۇسۇلمانلار تەرەپكە جاسۇسلۇق قىلىش ئۈچۈن ئەۋەتىلگەن بىر ئادەمنى تۇتۇۋېلىپ، بەنى مۇستەلەقنىڭ ئەسكەرلىرى ھەققىدە مەلۇمات سورىدى. بۇ جاسۇس جاۋاب بەرگىلى ئۇنىمىغانلىقى ئۈچۈن ئۆلتۈرۈلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۇرۇشقا چىققانلىقى ھەمدە ئۇلارنىڭ جاسۇسنى ئۆلتۈرگەنلىكى ئۇلارغا يېتىپ كەلگەندە قاتتىق قورقۇنچقا چۈشتى. ھەتتا بەزىلىرى ئۇرۇشقا قاتناشمايمىز دەپ ئۇلاردىن ئايرىلىپ كەتتى. ئىسلام ئەسكەرلىرى مۇرەببى دېگەن يەردىكى بىر سۇلۇق جايغا كەلگەندە مۇشرىكلار بىلەن ئۇچراشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەسكەرلەرنى سەپكە تىزىپ، مۇھاجىرلارنىڭ بايرىقىنى ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىگە، ئەنسارلارنىڭ بايرىقىنى ھەزرىتى سەئىد ئىبنى ئۇبادەگە تاپشۇردى. ئۇرۇش باشلىنىپ بىر پەس ئوق ئېتىشقاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەسكەرلەرنى دۈشمەنگە ھۇجۇم قىلىشقا بۇيرۇدى. ئۇزۇن ئۆتمەي مۇشرىكلار مەغلۇپ بولۇپ قېچىشتى. مۇشرىكلاردىن ئون نەچچە كىشى ئۆلتۈرۈلدى. قالغانلىرى خوتۇن - بالىلىرى بىلەن بىللە ئەسەرگە چۈشتى. بۇ ئۇرۇشتا ئەسەرگە ئېلىنغانلارنىڭ ئىچىدە ئىككى يۈزگە يېقىن ئايال بار ئىدى. باشقا غەنىمەتلەر ئىككى مىڭ تۆگە، بەش مىڭ قوي ئىدى. ئەسەرلەرنىڭ ئىچىدە قەبىلە باشلىقى ھارسنىڭ قىزى بۇررە دېگەن قىزىمۇ بار ئىدى. ئەسەرلەرنى تەقسىم قىلغاندا ئۇ قىز سابىت ئىبنى قەيسنىڭ نېسبىسى بولۇپ چىقتى. ھەزرىتى سابىت ئۇ قىزنى بىر قانچە پىلىنىڭ باراۋىرىگە ئازات قىلماقچى بولدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام سابىتنىڭ دېگىنى بويىچە ئۇ پىللارنى بېرىپ، ئۇ قىزنى ئازات قىلىپ ئۆز نىكاھىغا ئالدى. ئاندىن كېيىن ئۇ قىزنىڭ ئىسمىنى جۇۋەيرىيەگە ئۆزگەرتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۇ قىزنى نىكاھىغا ئېلىشىدا ئىسلامنىڭ ئىنتايىن زور مەنپەئىتى كۆزلەنگەن ئىدى. چۈنكى بەنى مۇستەلەق قەبىلىسى ئەرەب قەبىلىلىرىنىڭ ئىچىدە ناھايىتى ھۆرمەتلىك قەبىلە ئىدى. ئۇلارنىڭ خوتۇن - بالىلىرىنىڭ ئەسەرلىكتە قېلىشى ناھايىتى ئېغىر كېلەتتى. ئۇنىڭ ئۈستىگە جۇۋەيرىيە بەنى مۇستەلەق قەبىلىسىنىڭ باشلىقى ھارسنىڭ قىزى ئىدى. بۇنداق كاتتا كىشىنىڭ قىزىنى قۇل قىلىپ ئىشلىتىش ياكى ئاددىي بىر كىشىگە ئېلىپ بېرىش ئانچە مۇناسىپ ئەمەس ئىدى. مانا بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇ قىزنى ئۆزى نىكاھىغا ئېلىش ئارقىلىق ئۇلارنىڭ كۆڭلىنى خۇش قىلدى. بۇنى كۆرۈپ ساھابە كىراملار «پەيغەمبەرنىڭ قۇدىلىرىنى قۇل قىلىش

بىزگە مۇناسىپ ئەمەس» دېيىشىپ ئەسرلەرنىڭ ھەممىسىنى ئازات قىلىۋەتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ بۇ ھېكمەتلىك سىياسىتى سەۋەبىدىن بىرمۇنچە ئاياللار قۇللۇقتىن قۇتۇلۇپ ئازادلىققا ئېرىشتى. مۇسۇلمانلارنىڭ بۇ چىرايلىق مۇئامىلىسىنى كۆرگەن بەنى مۇستەلەق قەبىلىسىنىڭ ھەممىسى قاتتىق تەسىرلىنىپ، بىردەك ئىسلامغا كىردى.

بەنى مۇستەلەق ئۇرۇشىدا يۈز بەرگەن ۋەقەلەر

ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ خىزمەتكارى بىلەن خەزرج قەبىلىسىدىن بولغان بىر ئەنساننىڭ ئارىسىدا تالاش - تارتىش يۈز بېرىپ، خىزمەتكار ئەنساننى ئۇرۇپ يارىلاندى. شۇنىڭ بىلەن ئەنسان جاھىلىيەت ئادىتى بويىچە ئەنسانلاردىن ياردەم سورىدى. خىزمەتكارمۇ مۇھاجىرلاردىن ياردەم تىلىدى. شۇنىڭ بىلەن ھەر ئىككى تەرەپ ئۆز ئادىمىنى قوغداش ئۈچۈن تالاش - تارتىشقا چۈشتى، ھەتتا ئۇرۇشۇپ قېلىشقا تاس قېلىشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ خەۋەرنى ئاڭلاپ ئۇلارغا ۋەز - نەسەھەت قىلىپ، ئۇلارنى ياراشتۇرۇپ قويدى. مەشھۇر مۇناپىق ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي ئىبنى سۇلۇلغا بۇ خەۋەر ئاڭلانغاندا ئۇ قاتتىق ئاچچىقلىنىپ: «بۈگۈنكىدەك خارلىقنى كۆرگىنىم يوق، بىز ئۇلارنى ئۆيلىرىمىزگە باشلىدۇق، ئەمدى ئۇلار بىزنى قىيىنغىلى باشلىدى، ئىتتىڭنى سەمرىتسەڭ ئۆزۈڭنى چىشلەيدۇ، دېگەن مەسەل توغرا چىقتى، ئاللاھقا قەسەم قىلىمەنكى، بىز مەدىنىگە بارغان چىغمىزدا ئۇلارنى قوغلاپ چىقىرىمىز، يەنى ئەزىزلەر خارلارنى مەدىنىدىن چىقىرىدۇ» دەپ جار سالدى. ئاندىن كېيىن يېنىدىكى ھەمراھلىرىغا قاراپ: «مانا بۇ خورلۇقلارنىڭ ھەممىسى ئۆزۈڭلارنىڭ سەۋەبىدىن، ئىلگىرى ئۇلارنى مەككىدىن كۆچۈرۈپ ئېلىپ كەلدىڭلار، ئۆزۈڭلارنى ئۇلار بىلەن تەڭ كۆردۈڭلار، ئۇمۇ يەتمەي مۇھەممەدنى دەپ ئۇرۇش قىلىپ ئۆلتۈرۈلۈڭلار، بالىلىرىڭلارنى يېتىم، خوتۇنلىرىڭلارنى تۇل قىلىدىڭلار، ئۇلار كۈندىن كۈنگە كۆپىيىپ سىلەر ئازلاپ كېتىۋاتىسىلەر، بۇندىن كېيىن ئۇلارغا ياردەم قىلماڭلار، ئۇلار گادايلېشىپ مۇھەممەدنى ئايرىلىپ كەتسۇن» دەيدۇ.

بۇ جايدا زەيد ئىبنى ئەرقەم ئىسىملىك ئىمانى كۈچلۈك بىر كىشى بار ئىدى. ئۇ ئابدۇللاھنىڭ سۆزلىرىنى ئاڭلاپ ناھايىتى خاپا بولۇپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يېنىغا بېرىپ بۇ ئەھۋالنى يەتكۈزىدۇ. پەيغەمبەرىمىز بۇنى ئاڭلاپ زەيد ئىبنى ئەرقەمگە: «بەلكى سېنىڭ ئۇنىڭدا ئۆچۈك باردۇ، شۇڭا ئۇنىڭ ھەققىدە بۇ سۆزلەرنى قىلىپ كەلگەنسەن، ياكى خاتا ئاڭلىغان بولۇشۇڭ مۇمكىن» دەپ بىلمەسلىككە سالغان بولسىمۇ زەيد ئابدۇللاھتىن بۇ سۆزلەرنى ئاڭلىغانلىقىنى قەسەم بىلەن تەكىتلەپ تۇرۇۋالىدۇ.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇلايىم تەبىئەتلىك كىشى بولۇپ، جازالاش ۋە ئىنتىقام ئېلىشقا ئالدىراپ كەتمەيدىغان زات ئىدى. ئابدۇللاھنىڭ سۆزى قەتئىي سۈرەتتە سابىت بولغان بولسىمۇ پىنتە تۇغۇلۇشتىن ئېھتىيات قىلىپ بۇ سۆزلەرگە قۇلاق سالماسلىققا تىرىشتى. ھەزرىتى ئۆمەر بۇ سۆزلەرنى ئاڭلاپ: «ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي ئىبنى ئۆلتۈرۈۋېتىش كېرەك» دەپ تۇرۇۋالغان بولسىمۇ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇنى قوبۇل قىلماي: «ئى ئۆمەر! كىشىلەر مۇھەممەد ئۆزىگە ئەگەشكەن ساھابىلىرىنى ئۆلتۈرىدىكەن» دېيىشىسە ياخشى بولامدۇ؟» دەيدۇ. ئۇنىڭغىچە چۈش ۋاقتى بولىدۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇنىڭغا قارىماي ساھابىلەرنى قوزغىلىشقا بۇيرۇيدۇ.

ئۇنىڭ بۇنداق تازا كۈن قىزىغان چاغدا قوزغىلىشقا بۇيرۇشى «بۇ پىتنە بېسىقسۇن، كىشىلەر بۇ ھەقتە غۇلغۇلا قىلىشىپ غەلۋە ئۇلغايىمىسۇن» دېگەننى مەقسەت قىلغان ئىدى. ئۇسەيد ئىبنى ھۇزەير كېلىپ: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! بۇنداق ئىسسىق ۋاقىتتا قوزغىلىشقا بۇيرۇغانلىقىڭنىڭ سەۋەبى نېمە؟ بىر ئاز سالقىن چۈشكەندە قوزغالسا بولمامدۇ؟» دېگەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا: «ھەمراھلىرىڭنىڭ سۆزلىرىنى ئاڭلىمىدىڭمۇ؟» دەيدۇ. ئۇسەيد: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! ئۇ ئابدۇللاھ پەس ئادەم، سىلە بولسىلا ئېسىل زات، خالىسىلا ئۇنى مەدىنىدىن چىقىرىۋەتسىلە بولىدۇ» دەپ جاۋاب بېرىدۇ.

يولدا بەك تېز يۈرگەنلىكتىن، قونالغۇغا كېلىپ چۈشكەن ھامان كىشىلەرنىڭ ھەممىسى ئۇيقۇغا كېتىپ پىتنە بېسىقىدۇ. شۇ يەردە ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي بىلەن ئۇنىڭ ھەمراھلىرى ھەققىدە «مۇناپىقۇن» سۈرىسى چۈشۈپ، ئۇلارنىڭ گەپتى بېشىنى ئېچىپ تاشلايدۇ. ئابدۇللاھنىڭ ئوغلى بۇ خەۋەرنى ئاڭلاپ، «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئاتامنى ھامان ئۆلتۈرۈشكە بۇيرۇيدۇ، باشقا كىشى ئۆلتۈرۈپ، ئۇنىڭ بىلەن مېنىڭ ئارامغا ئاداۋەت پەيدا بولغۇچە، ئاتامنى ئۆزەملا ئۆلتۈرۈۋېتەي» دەپ ئويلاپ، پەيغەمبەردىن رۇخسەت سوراپ كەلگەندە، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا رۇخسەت بەرمىگەن ۋە: «ئاتاڭ بىزنىڭ سۆھبىتىمىزدە بولسىلا بىز ئۇنىڭغا چىقىلمايمىز» دېگەن ھەمدە ئۇنى ئاتىسىغا ياخشى مۇئامىلە قىلىشقا بۇيرۇغان ئىدى.

ھەزرىتى ئائىشەگە تۆھمەت قىلىنىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ بۇ ئۇرۇشقا ھەزرىتى ئائىشەنى بىرگە ئېلىپ چىققانلىقى ئىلگىرى بايان قىلىنغان ئىدى. ئىسلام ئەسكەرلىرى بۇ ئۇرۇشتىن قايتىشىدا، مەدىنىگە يېقىن بىر قونالغۇغا چۈشىدۇ. ھەزرىتى ئائىشە بەزى ھاجىتى ئۈچۈن قوشۇندىن يىراقراق بىر جايغا بېرىپ، ھاجىتىنى ئادا قىلىپ قايتىپ كېلىۋېتىپ، بوينىدىكى زۇننارنىڭ چۈشۈپ قالغانلىقىنى بايقايدۇ. ئۇ زۇننارنى ئىزدەپ ھاجەتكە بارغان جايغا كېتىدۇ. ئۇنىڭ كاجۇنىسىنى كۆتۈرىدىغانلار بىلمەستىن كاجۇنىنى تۆگىنىڭ ئۈستىگە قويۇپ كېتىپ قالىدۇ. كاجۇنىنىڭ ئىچىدە ھەزرىتى ئائىشەنىڭ يوقلۇقى ئۇلارنىڭ خىيالىغا ئەسلا كەلمىگەن ئىدى. چۈنكى ئۇ چاغدا ئاياللار ئورۇق ۋە يەڭگىل ئىدى. ئۇنىڭ ئۈستىگە ھەزرىتى ئائىشە تېخى كىچىك ئىدى. شۇڭا ئۇنى كۆتۈرگۈچىلەر ئۇنى كاجۇنىنىڭ ئىچىدە بار دەپ ئويلاپ قالغان ئىدى.

ھەزرىتى ئائىشە زۇننارنى تېپىپ قايتىپ كەلگەندە قوشۇن ئاللىقاچان قوزغىلىپ كېتىپ قالغان ئىدى. قوشۇننىڭ ئارقىسىدىن يۈرۈپ يېتىشىۋېلىش مۇمكىن بولمىغانلىقى ئۈچۈن ھەزرىتى ئائىشە: «ئۇلار ھامان مېنى ئىزدەپ كېلىدىغۇ» دەپ ئويلاپ ئورنىدا ئولتۇرغانچە ئۇخلاپ قالىدۇ. ساھابە كىراملاردىن سەفۋان ئىبنى مۇئەتتەل ئىسىملىك بىر كىشى قوشۇندىن ئايرىلىپ ئارقىدا قالغان ئىدى. بۇ كىشى ئۇيقۇغا ئامراق كىشى بولۇپ، ھەمىشە قوشۇنغا ئۆلگۈرەلمەي ئارقىدا قالاتتى. ئۇ كىشى قوشۇن چۈشكەن يەرگە كەلگەندە ھەزرىتى ئائىشەنى كۆرۈپ، ئۇنى تونۇپ ئەجەبلەنگەن ھالدا: «بىز ئەلۋەتتە ئاللاھنىڭ ئىگىدارچىلىقىدىمىز (يەنى ئاللاھنىڭ بەندىلىرىمىز)، چوقۇم ئاللاھنىڭ دەرگاھىغا قايتىمىز.» (بەقەرە سۈرىسى 156 - ئايەتنىڭ بىر قىسمى) دېگەن ئايەتنى ئۈنلۈك ئوقۇپ توۋلايدۇ. ھەزرىتى ئائىشە بۇ ئاۋازنى ئاڭلاپ ئويغىنىدۇ. ئۇ كىشى ھەزرىتى

ئائىشەگە ھېچ گەپ قىلماستىن تۆگىسىنى چۆكتۈرۈپ، ئۇنى مىندۈرۈپ تۆگىنى ئۆزى يېتىلەپ قوشۇننىڭ ئارقىسىدىن يېتىپ كېلىدۇ. بۇ ۋاقىت دەل چۈش ۋاقتى بولۇپ، قوشۇن دەم ئېلىۋاتاتتى. ھەزرىتى ئائىشەنىڭ قوشۇندىن ئايرىلىپ قالغانلىقىدىن تېخىچە ھېچكىمنىڭ خەۋىرى يوق ئىدى. سەفۋاننىڭ تۆگىسىدىن ھەزرىتى ئائىشەنىڭ چۈشكەنلىكىنى كۆرۈپ، غۇلغۇلا پەيدا بولىدۇ. مۇناپىقلار ۋە بەزى ئىمانى ئاجىز كىشىلەر سەفۋان بىلەن ھەزرىتى ئائىشە ھەققىدە يامان گۇماندا بولۇشىدۇ. مەشھۇر مۇناپىق ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي بۇ ۋەقەنى پۇرسەت دەپ بىلىپ، ھەرخىل تۆھمەتلەرنى توقۇپ چىقىدۇ ۋە ئاغزىغا نېمە كەلسە شۇنى جۈبلىۋىدۇ. ساھابە كىراملارنىڭ چوڭلىرى بولسا، ھەزرىتى ئائىشەنىڭ ئۇنداق يامان ئىشنى قىلمايدىغانلىقىغا ئىشىنىتتى ھەمدە ئاللاھ تائالانىڭ ھۆرمەتلىك پەيغەمبىرىگە ئىپپەتلىك بولمىغان ئايالنى نېسىپ قىلمايدىغانلىقىنى بىلەتتى. شۇڭا ھەزرىتى ئائىشە بىلەن سەفۋان ھەققىدە ھېچقانداق يامان گۇماندا بولۇشمىغان ئىدى.

قوشۇن مەدىنىگە يېتىپ كەلگەندە مۇناپىقلار سۆز - چۆچەك تارقاقلى تۇرىدۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ ھەقتە ھېچ نەرسە دېمىگەن ئىدى. مەدىنىگە قايتىپ كەلگەندىن كېيىن ھەزرىتى ئائىشە كېسەل بولۇپ، يىگىرمە ئالتە كۈن ئورۇن تۇتۇپ يېتىپ قالىدۇ. بۇ مۇددەت ئىچىدە ئۇنىڭ ئۆزى ھەققىدە بولۇۋاتقان سۆز - چۆچەكلەردىن ھېچ خەۋىرى يوق ئىدى. لېكىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا ئىلگىرى كېسەل بولغان ۋاقىتلىرىدا قىلىدىغان مۇئامىلىسىنى قىلماستىن، ئۇنىڭ ھۇجرىسىغا كىرىپ: «ئەھۋالىڭىز قانداق؟» دەپ سوراپ قويۇپلا چىقىپ كېتەتتى. بۇ ئارىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام باشقا ئاياللىرى ۋە ئۇرۇق - تۇغقانلىرىنىڭ چوڭلىرى بىلەن ھەزرىتى ئائىشە ھەققىدە مەسلىھەت قىلىشىۋاتاتتى. ئۇسامە ئىبنى زەيد دېگەن ساھابە پەيغەمبىرىمىزگە: «بىز ھەزرىتى ئائىشە ۋە سەفۋان ھەققىدە ياخشىلىقتىن باشقا ھېچ نەرسە بىلمەيمىز» دېدى. لېكىن ئۇ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كىشىلەرنىڭ تۆھمىتىدىن پۈتۈنلەي قۇتۇلۇشى ئۈچۈن ھەزرىتى ئائىشەدىن ئايرىلىپ كېتىش تەرەپدارى ئىدى. ئۇ يەنە ھەزرىتى ئائىشەنىڭ ئايال خىزمەتكارىدىن ھەزرىتى ئائىشە ھەققىدە گەپ سوراپ بېقىشقا مەسلىھەت بەردى. پەيغەمبىرىمىز خىزمەتكار ئايالنى چاقىرىپ، ھەزرىتى ئائىشە ھەققىدە گەپ سورىدى. خىزمەتكار ئايال: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! مەن ئۇنىڭ ھەققىدە ھېچبىر يامان نەرسە بىلمەيمەن، مەن ئۇنىڭ ئەيىبلەشكە لايىق ھېچبىر ئىش قىلغىنىنى كۆرگىنىم يوق، ئۇ پەقەت ياش، ئۇيغۇچى بىر قىز» دەپ جاۋاب بەردى. ھەزرىتى ئائىشە ۋە سەفۋان ھەققىدە تەكشۈرۈش ئېلىپ بېرىلىپ، ئۇلارنى قارىلىغۇدەك بىر ئىش تېپىلمىغاندىن كېيىن، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كىشىلەرنى يىغىپ مۇنبەرگە چىقىپ مۇنۇلارنى دېدى: «ئى جامائەت! مېنىڭ ئايالىمغا تۆھمەت چاپلاپ مېنى رەنجىتكەن كىشىلەر بار، مەن ئايالىم ئائىشە ۋە سەفۋان ھەققىدە ياخشىلىقتىن باشقا ھېچ نەرسە بىلمەيمەن، مېنى رەنجىتكەن كىشىلەر ھەققىدە سىلەر نېمە دەيسىلەر؟ بۇ ھەقتە مېنى كىم ئۆزىڭلىك دەپ قارايدۇ؟» بۇنى ئاڭلىغان ئۇسەيد ئىبنى ھۇزەير ئورنىدىن تۇرۇپ: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! سىلنى مەن ئۆزىڭلىك دەپ قارايمەن، ئەگەر سىلنى رەنجىتكەنلەر ئەۋس قەبىلىسىدىن بولسا مەن ئۇلارنىڭ كاللىسىنى ئالمەن، ئەگەر ئۇلار خەزرج قەبىلىسىدىن بولسا سىلە ماڭا نېمە قىلىشنى بۇيرۇسالا مەن شۇنى قىلىمەن» دېدى. كېيىن سەئىد ئىبنى ئۇبادە ئورنىدىن تۇرۇپ: «سەن ئۇلارنىڭ ئۆز قەبىلىسىدىن ئەمەسلىكىنى بىلىپ شۇنداق دەۋاتىسەن، ئەگەر ئۇلار سېنىڭ قەبىلىسىدىن بولغان بولسا ئۇلارنى ئۆلتۈرۈشكە رازى بولمىغان

بولاتتىڭ» دېدى. بۇنىڭغا جاۋابەن ئۇسەيد: «سەن مۇناپىق، مۇناپىقلارنى ھىمايە قىلىۋاتىسەن» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئىشنىڭ يامان تەرەپكە قاراپ يۈزلەنگەنلىكىنى كۆرۈپ، مۇنبەردىن چۈشۈپ غۇۋغانى بېسىقتۇردى. شۇنىڭ بىلەن ھەممە شۈك بولۇپ قالدى.

ھەزرىتى ئائىشە كېسىلىدىن بىر ئاز ساقايغاندىن كېيىن، ئۇنىڭغا تۆھمەت قىلغانلارنىڭ ئارىسىدىن مستەھ ئىبنى ئۇسەسەنىڭ ئانىسى بىلەن سىرتقا چىققان ئىدى. مستەھنىڭ ئانىسى كېتىۋېتىپ ئېتىكىگە دەسسەۋېلىپ يىقىلىپ چۈشۈپ «مستەھ ھالاك بولسۇن» دېدى. ھەزرىتى ئائىشە ئۇنىڭ بۇ سۆزىنى ئاڭلاپ: «سىز نېمە دەۋاتىسىز؟ بەدىر ئۇرۇشىغا قاتناشقان كىشىگە بۇ سۆزنى قىلىش توغرا ئەمەس» دېدى. ئۇ ئايال ھەزرىتى ئائىشەگە: «سىز ئۇلارنىڭ دېگەن سۆزلىرىنى ئاڭلىغان بولسىڭىز بۇنىڭدىنمۇ ئېغىرراق سۆزلەرنى قىلغان بولاتتىڭىز» دېدى. ھەزرىتى ئائىشە ئۇلارنىڭ نېمە دېگەنلىكى ھەققىدە سورىۋېتىدى، ئۇ ئايال بولغان ۋەقەلەرنىڭ ھەممىسىنى سۆزلەپ ئۆتتى. ھەزرىتى ئائىشە بۇ چاقىچە بۇ ھەقتە ھېچ نەرسە ئاڭلىمىغان ئىدى. ئۇ مستەھنىڭ ئانىسىدىن بۇ سۆزلەرنى ئاڭلاپ، يەنە ئورۇن تۇتۇپ يېتىپ قالدى. ھەزرىتى ئائىشە بۇ سۆزلەرنى ئېنىقراق بىلىش ئۈچۈن ئانىسىدىن سورىدى. ئانىسى: «ئى قىزىم! كۆڭلۈڭنى يېرىم قىلما، ھەرقانداق ئايال ئۆزى چىرايلىق بولۇپ، ئېرى ئۇنى بەك ياخشى كۆرسە ئۇنىڭ دۈشمەنلىرى كۆپىيىپ، ئۈستىدە ھەر قىسىم سۆزلەرنى تاپىدۇ» دېدى. ھەزرىتى ئائىشە بۇ سۆزلەرنى ئاڭلاپ تېخىمۇ كۆڭلى يېرىم بولۇپ، تاڭ ئاتقۇچە يىغلاپ چىقتى.

بىر كۈنى ھەزرىتى ئائىشە ئانىسىنىڭ ئۆيىدە ياتقاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كىرىپ ئۇنىڭغا: «ئى ئائىشە! سىزنىڭ ھەققىڭىزدە كىشىلەر ھەر خىل سۆزلەرنى قىلىشىۋاتىدۇ، ئەگەر سىز بۇ ئىشتىن پاك بولسىڭىز ئاللاھ تائالا سىزنى ئاقلاپ، سىزنى بۇ تۆھمەتتىن قۇتۇلدۇرىدۇ، ئەگەر ئۇلارنىڭ سۆزى راست بولۇپ، سىز گۇناھكار بولسىڭىز ئاللاھ تائالا گۇناھنى تونۇپ، تەۋبە قىلغان كىشىنىڭ گۇناھلىرىنى كەچۈرۈم قىلىدۇ» دېدى. ھەزرىتى ئائىشە بۇ سۆزلەرنى ئاڭلاپ ناھايىتى قاتتىق يىغلاپ كەتتى ۋە ئاتا - ئانىسىغا قاراپ: «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا سىلەر جاۋاب بېرىڭلار» دېدى. ئاتا - ئانىسى: «بىز نېمە دەپ جاۋاب بېرىمىز؟ بىز ھېچ نەرسىنى بىلمەيمىز» دېدى. ئاندىن كېيىن ھەزرىتى ئائىشە پەيغەمبەرىمىزگە قاراپ: «سىلەر بۇ سۆزلەرگە بۇ دەرىجىدە ئىشەنگەن بولسىلا، مەن ئۆزۈمنى ھەرقانچە ئاقلىساممۇ ماڭا ئىشەنمەيلا، ئەگەر مەن ئۆزۈم پاك تۇرۇپ ئۇ ئىشنى بوينۇمغا ئالسام، سىلەر بۇنىڭغا ئىشەنمەيلا؟ مېنىڭ ئۆزۈمگە يۈسۈپ ئەلەيھىسسالامنىڭ دادىسى ياقۇپ ئەلەيھىسسالامنىڭ: «سەبىر قىلىش ياخشىدۇر، ئۇلارنىڭ قىلغىنىغا قارشى ئاللاھ ياردەم قىلغۇچىدۇر، دېگىنىدەك دېيىشتىن باشقا ئامال يوق» دەپ يەنە يىغلىغىلى تۇردى. پەيغەمبەرىمىز مۇشۇ يەردىكى چېغدىلا ئاللاھ تائالا نۇر سۈرىسىدىكى ئون ئايەتنى چۈشۈرۈپ ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىزنى ئاقلىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئائىشەگە ئاللاھ تائالانىڭ ئۇنى ئاقلىغانلىقى ھەققىدە خۇشخەۋەر بەرگەندە، ئۇنىڭ ئاتا - ئانىسى: «ئى ئائىشە! ئورنۇڭدىن تۇرۇپ پەيغەمبەرىمىزگە رەھمەت ئېيت» دېدى. ھەزرىتى ئائىشە: «ياق، مەن مېنى ئاقلىغان ئاللاھ تائالادىن باشقىسىغا رەھمەت ئېيتمايمەن» دەپ جاۋاب بەردى. ئۇنى قارىلىغۇچىلارنىڭ ئىچىدە مەشھۇر شائىر ھەسسان ئىبنى سابىت، ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ تۇغىنى مىستەھ ئىبنى ئۇسەسە ۋە زەينەپ بىنتى جەھشنىڭ ئاچىسى ھەمىنە بىنتى

جەھىشلەر بار ئىدى. ئۇلارغا شەرىئەت قانۇنى بويىچە ھەد ئىجرا قىلىندى. ئابدۇللاھ ئىبنى ئوبەيى بۇ ۋەقەدە ھەممىدىن بەكرەك پىتتە قىلغان بولسىمۇ ئۇنىڭ جازاسى ئاخىرەتكە قالدۇرۇلدى.

خەندەك (ئەھزاب) ئۇرۇشى

بەنى نەزىر يەھۇدىيلىرى مەدىنىدىن قوغلاپ چىقىرىلغاندىن كېيىن، ئۇلارنىڭ بەزىلىرىنىڭ شام تەرەپكە ۋە بەزىلىرىنىڭ خەيبەر تەرەپكە كەتكەنلىكىنى بايان قىلغان ئىدۇق. خەيبەرگە ئورۇنلاشقان يەھۇدىيلار ھەر زامان مۇسۇلمانلاردىن ئۆچ ئېلىپ، يەرلىرىنى قايتۇرۇۋېلىشقا پۇرسەت كۈتۈپ تۇراتتى ھەمدە ئىككىنچى قېتىم بەدرگە بېرىپ ئۇرۇش قىلىمىز دەپ ۋەدە قىلىپ، كېلەلمىگەن قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭمۇ زور كۈچ توپلاپ پۇرسەت بولسىلا مۇسۇلمانلارغا قاتتىق زەربە بېرىش قارا نىيىتى بار ئىدى. قۇرەيشنىڭ بۇ نىيىتىنى بىلگەن ھۇبەيى ئىبنى ئەھتەب، سالام ئىبنى ئەبلەھەقق، كەنانە ئىبنى ئەبى رەبىئ، سالام ئىبنى مىشكەم قاتارلىق يەھۇدىيلارنىڭ باشلىقلىرى: «گەمدى مۇسۇلمانلاردىن ئۆچ ئېلىش ۋاقتى كەلدى» دەپ، ئەرەب قەبىلىلىرىنى مۇسۇلمانلارغا قارشى قوزغاپ كۈشكۈرتكىلى تۇردى. شۇنىڭ بىلەن ھەممە دىندىكىلەر بىرلىكتە قۇرەيش قەبىلىسىگە بېرىپ، ئۇلارنىڭ باشلىقلىرى بىلەن كۆرۈشۈپ، ئۇلار مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇش قىلسا، ئۆزلىرىمۇ ئۇلار بىلەن بىرگە بولىدىغانلىقىنى بىلدۈرۈشتى. مۇشرىكلار بۇنى خۇشاللىق بىلەن قوبۇل قىلدى. ئاندىن كېيىن ئۇلار غەتفان، فەزار، ئەشچە، مۇررە قاتارلىق قەبىلىلەرگە بېرىپ، ئۇيەينە ئىبنى ھىسنىلفەزارى، ھارىس ئىبنى ئەۋفلىمۇررى، مەسئەر ئىبنى زۇھەيلىئە شەجەئىلەر بىلەن بىرلىشىپ، ئۇلارنى ئىسلامغا قارشى ئۇرۇشقا قىزىقتۇردى ھەمدە ئۇلارغا قۇرەيش مۇشرىكلىرىنىڭمۇ ئۇرۇشقا تەييار بولغانلىقىنى بايان قىلدى. ئۇلارمۇ جان - دىللىرى بىلەن قوبۇل قىلدى. ئاندىن كېيىن ئۇلار يەنە باشقا ئەرەب قەبىلىلىرى بىلەن كۆرۈشۈپ، ئۇلاردىنمۇ بىر قانچە قەبىلىنى ئۆزلىرىگە تەرەپدار قىلدى. خۇلاسە ئېيتقاندا قۇرەيش گەرەبلىرى ۋە ئۇلارغا ئەگىشىدىغان تەھامە ۋە كەنانە گەرەبلىرى بولۇپ، تۆت مىڭغا يېقىن ئادەم يىغىلىپ مەدىنىگە قاراپ يولغا چىقتى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئۈچ يۈزگە يېقىن ئاتلىق قوشۇن ۋە مىنىش، ئوزۇق - تۈلۈك ئارتىش ئۈچۈن مىڭ بەش يۈزگە يېقىن تۈگە بار ئىدى. قۇرەيش مۇشرىكلىرى ئۆزلىرىنىڭ بايرىقىنى ئوسمان ئىبنى ئەبى تەلھەگە، غەتفان قەبىلىسىنىڭ بايرىقىنى ئۇيەينە ئىبنى ھىسنىگە، بەنى سەلىم قەبىلىسىنىڭ بايرىقىنى سۇفيان ئىبنى ئابدۇشەمسىگە تۇتقۇزدى. بەنى ئەسەد قەبىلىسىنىڭ باشلىقى تۇلەيىھە ئىبنى خۇۋەيلىد ئىدى. ئۇرۇشقا توپلانغان پۈتۈن مۇشرىكلارنىڭ سانى ئون مىڭغا يېقىن بولۇپ، ھەممىسىنىڭ باشلىقى ئەبۇ سۇفيان ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنى قوللايدىغان بەنى خۇزائە ئەرەبلىرى مۇشرىكلارنىڭ بۇنداق زور قوشۇن توپلاپ مەدىنىگە قاراپ يولغا چىققانلىقىنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا يەتكۈزدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇشرىكلارغا قارشى ئۇلارنىڭ ئالدىغا چىقىش كېرەكمۇ؟ ياكى مەدىنىدە تۇرۇپ مۇداپىئە قىلىش كېرەكمۇ؟ دېگەن مەسىلىدە ساھابە كىراملار بىلەن كېڭەش ئېلىپ باردى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابە كىراملار بىلەن مەسلىھەتلىشىپ بولغاندىن كېيىن، ئاخىرىدا مەدىنىنىڭ ئەتراپىغا خەندەك قېزىش قارارىغا كەلدى. شۇنىڭ بىلەن مۇسۇلمانلار خەندەك قېزىشقا باشلىدى. ھەر ئون كىشىگە قىرىق گەزدىن يەر بۆلۈپ

بېرىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالاممۇ ئۇلار بىلەن بىللە ئىشلىدى، ئۇ توپا توشىغاچ ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھەنىڭ مۇنۇ شېئىرىنى تەكرار ئېيتاتتى:

رەببىمىز سەن بولمىساڭ تاپماس ئىدۇق ھىدايەت،
بىلمەس ئىدۇق نېمەدۇر زاكات، ناماز - ئىبادەت،
پېغىشلىغىن بىزلەرگە خاتىرجەملىك، جاسارەت،
ئېلىشقاندا ياۋ بىلەن ئاتا قىلغىن ماتانەت،
زۇلۇم قىلدى مۇشرىكلار تۇتۇپ بىزگە ئاداۋەت،
دىنىمىزدىن ياندۇرسا قىلمايمىز ھېچ ئىتائەت.

خەندەك مەدىنىنىڭ شەرقىي شىمال تەرىپىدىكى سايدىن باشلىنىپ، غەرب تەرىپىدىكى سايغىچە قېزىلدى. مەدىنىنىڭ باشقا تەرەپلىرى قويۇق خورما دەرەخلىرى ۋە قورغانغا ئوخشاپ كېتىدىغان ئىمارەتلەر بىلەن قورشىلىپ تۇرغانلىقى ئۈچۈن، ئۇ تەرەپلەر ئانچە خەتەرلىك ئەمەس ئىدى. بۇ يىلى مۇسۇلمانلارغا قەھەتچىلىك بىر يىل بولۇپ، ئۇلارنىڭ كۆپ قىسمىدا يېمەك - ئىچمەك يېتەرسىز ۋە خەندەك قېزىشقا كېرەكلىك سايىمانلار كەمچىل بولغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلارنىڭ خەندەكنى قېزىپ پۈتتۈرۈشى ئاسانغا چۈشمىدى. خەندەك قېزىلىپ بولغاندىن كېيىن، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئاياللار ۋە كىچىك بالىلارنى پۇختا بىر يەرگە ئورۇنلاشتۇرۇپ قويۇپ، ئۆز ئورنىغا ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇمنى نائىب قىلىپ قويۇپ، ئۈچ مىڭغا يېقىن ساھابە كىراملار بىلەن مۇشرىكلارغا قارشى ئاتلىنىپ يولغا چىقتى. مۇھاجىرلارنىڭ بايرىقىنى زەيد ئىبنى ھارسەگە، ئەنسارلارنىڭ بايرىقىنى سەئد ئىبنى ئۇبادەگە تۇتقۇزغان ئىدى. ئۇلار مەدىنىنىڭ شىمال تەرىپىدىكى «سەلەد» ئىسىملىك بىر تاغ تەرەپكە ئارقىسىنى ۋە خەندەك تەرەپكە ئالدىنى قىلىپ ئورۇنلاشتى. قۇرەيش ۋە ئۇلارنىڭ ئەگەشكۈچىلىرى مەدىنىنىڭ غەربىي شىمال تەرىپىدىكى «جەرب» دېگەن يەر بىلەن «زىئابە» دېگەن يەرنىڭ ئارىلىقىغا كېلىپ چۈشتى. ئەمما غەتقان ۋە ئۇلارنىڭ ئەگەشكۈچىلىرى ئۇھۇد تەرەپكە ئورۇنلاشقان ئىدى.

خەندەكنىڭ پايدىسى

مەدىنە مۇنەۋۋەرەنى پۈتۈنلەي ۋەيران قىلىپ، مۇسۇلمانلارنى يەر يۈزىدىن تامامەن يوقىتىۋېتىش غەرىزىدە كەلگەن گەرەب مۇشرىكلىرى، مەدىنىنىڭ ئەتراپىغا پۈتۈنلەي خەندەك قېزىلغانلىقىنى كۆرۈپ ھەيران قالدى. چۈنكى ئۇ زامانغا قەدەر ئەرەبلەرنىڭ ئارىسىدا ھېچبىر ئۇرۇشتا بۇنداق خەندەك قېزىش تەكتىكىسى كۆرۈلۈپ باقمىغان ئىدى. مۇسۇلمانلارغا خەندەك قېزىشقا مەسلىھەت بەرگەن كىشى ھەزرىتى سەلمان پارسى ئىدى. خەندەك مۇشرىكلارنى مەدىنىگە بېسىپ كىرىشتىن توسۇپ قېلىشتا بىردىنبىر ئاساسلىق ئامىل بولدى.

مۇشرىكلار مەدىنىنى بىر ئايغا يېقىن مۇھاسىرە قىلدى. بۇ ئارىدا تىغمۇ تىغ ئېلىشىش يۈز بەرمىدى. لېكىن ئىككى تەرەپ ئوتتۇرىسىدا خەندەك ئەتراپىدا قاتتىق ئېتىشىش بولۇپ تۇردى. بەزىدە ئېتىشىش شۇ قەدەر جىددىي بولدىكى، مۇسۇلمانلار خەندەك ئەتراپىدىن ئايرىلماسلىققا مەجبۇر بولدى. ھەتتا، بىر كۈنى پېشىن، ئەسىر ۋە شام نامازلىرىنى ئۆز ۋاقتىدا ئادا قىلالماي كېچىدە ئادا قىلىشقا توغرا كەلدى. بۇ ئىش «زادۇلمەئاد» دېگەن

كتابتا زىكىر قىلىندۇ. يەنە بىر كۈنى مۇسۇلمانلارنىڭ ئەسىر نامىزىنى شام نامىزى بىلەن بىرگە ئوقۇغانلىقى سەھىبۇلبۇخارى ۋە سەھىبۇ مۇسلىمدا رىۋايەت قىلىندۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇشرىكلارنىڭ كېچىدە خەندەكتىن ئات بىلەن ئۆتۈپ كېتىشىدىن ئەنسىرەپ، پۈتۈن خەندەك ئەتراپىغا قاراۋۇل قويغان ئىدى. يەنە بىرنەچچە ئادەم پەيغەمبىرىمىزنى مۇھاپىزەت قىلاتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابە كىراملارغا ئىلھام بېرىپ، ئۇلارغا ئاللاھتىن مەدەت تىلەيتتى. ساھابە كىراملارمۇ ئۆزلىرىنىڭ ھەر جەھەتتىكى قىيىنچىلىقلىرىنى ئۇنتۇپ، پۈتۈن كۈچى بىلەن باتۇرلۇق كۆرسىتىپ، مۇداپىئەدە مۇستەھكەم تۇراتتى.

بىر ئايغا يېقىن مۇھاسىرە قىلىپ، ئوق ئېتىپ بېقىپ، ھېچ بىر نەتىجىگە ئېرىشەلمىگەن مۇشرىكلار جىلە بولۇپ، ئاخىرى بىر قىسىم جېنىدىن تويغان تەلۋىلەر خەندەكنىڭ تار دەپ قارالغان تەرەپلىرىدىن ئاتلىرىنى سەكرىتىپ ئۆتۈپ، مۇسۇلمانلارغا ھۇجۇم قىلىش نىيىتىگە كەلدى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلارنىڭ ئىچىدە باتۇرلۇق بىلەن تونۇلغان ئەمر ئىبنى ئابدۇددار، ئىكرەمە ئىبنى ئەبى جەھىل، ھۇبەيرە ئىبنى ئەبى ۋەھب، زۇرار ئىبنى خەتتاب ۋە ئوندىن باشقا بىر نەچچە ئادەم ئاتلىرىنى خەندەكتىن سەكرىتىپ ئۆتۈپ، مۇسۇلمانلارنىڭ ئۈستىگە باستۇرۇپ كەلدى. ئۇلار مۇسۇلمانلارغا يېقىنلىشىپ كەلگەندىن كېيىن، ئەمر ئىبنى ئابدۇددار ناھايىتى مەغرۇرلۇق بىلەن مۇسۇلمانلاردىن ئۆزىگە تەڭ كېلەلگۈدەك ئادەم تەلەپ قىلدى. ساھابە كىراملارنىڭ ئىچىدىكى ئاللاھنىڭ يولۋاسلىرىدىن بىرى بولغان ھەزرىتى ئەلى ئۇنىڭغا قارشى مەيدانغا چۈشتى ۋە بىر پەس ئېلىشىپ ئۇنى جېنىدىن جۇدا قىلدى. بۇنى كۆرگەن باشقا مۇشرىكلار قورقۇپ كېتىپ ئارقىسىغا قاراپ بەدەر قاچتى. قېچىپ كېتىۋاتقاندا نەۋپەل ئىبنى ئابدۇللاھ ئىسىملىك بىر مۇشرىك خەندەككە يېقىلىپ چۈشۈپ بويىنى سۇنۇپ كەتتى.

مۇسۇلمانلار مۇھاسىرە قىلىنغان مۇددەت ئىچىدە زور مۇشەققەتلەرگە دۇچ كەلدى. چۈنكى مۇشرىكلار مۇسۇلمانلارغا قارىغاندا ئۈچ - تۆت ھەسسە ئارتۇق بولۇپ، ئۇلاردا ئۇرۇش قوراللىرىمۇ تولۇق ئىدى. ئۇنىڭ ئۈستىگە مەدىنىدە ئاچارچىلىق يۈز بەرگەنلىكى ئۈچۈن مۇسۇلمانلارنىڭ يېمەك - ئىچمەكلىرىمۇ يېتەرسىز كەتتى. يەنە كېلىپ مەدىنىدە يەھۇدىيلاردىن بولغان بەنى قۇرەيزە قەبىلىسى بۇ پۇرسەتنى غەنىمەت بىلىپ، مۇسۇلمانلار بىلەن بولغان كېلىشىمنى بۇزدى. بۇنىڭدا ئىلگىرى مەدىنىدىن قوغلانغان بەنى نەزىر يەھۇدىيلارنىڭ چوڭى ھۇبەي ئىبنى ئەھتەب زور رول ئوينىدى. ئۇ بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلارنىڭ چوڭى كەئب ئىبنى ئەسەدنىڭ يېنىغا بېرىپ، ئۇنىڭغا مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇنىڭ ئارىسىدا بولغان كېلىشىمنى بۇزۇش پۇرسىتى كەلگەنلىكىنى ئېيتىپ، ئۇنى مۇسۇلمانلارغا قارشى كۈشكۈرتتى. كەئب دەسلەپتە ئۇنىڭ سۆزلىرىنى قوبۇل قىلمىغان بولسىمۇ كېيىن پىكىرى ئۆزگىرىپ قېلىپ، ئۇنىڭ دېگەنلىرىنى قوبۇل قىلدى. كەئب «كېيىن ئىش يامان بېرىگە كېلىپ قالسا بۇنى پەقەت ئۆزۈمدىن كۆرمەي، بەلكى ھەر ئىككىمىزدىن كۆرەيلى» دەپ ھۇبەي ئىبنى ئەھتەبنى ئۆزىنىڭ قورغىنىغا كېلىشكە تەكلىپ قىلدى. ھۇبەي ئۇنىڭ بۇ سۆزىنى قوبۇل قىلىپ، كەئبنىڭ قورغىنىغا كېلىپ ئورۇنلاشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ خەۋەرنى ئاڭلاپ بىر ئاز تەشۋىشكە چۈشتى ۋە بۇ ئىشنى ئېنىقلاپ كۆرۈش ئۈچۈن سەئد ئىبنى مۇئاز، سەئد ئىبنى ئۇبادە، ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھە، خەۋۋات ئىبنى جۇبەير قاتارلىق بىر نەچچە ساھابە كىراملارنى ئەۋەتتى. ئۇلار بېرىپ، خەۋەرنىڭ راست ئىكەنلىكىنى ئېنىقلاپ پەيغەمبىرىمىزگە يەتكۈزدى. بۇ خەۋەر مۇسۇلمانلار ئارىسىغا تارقىلىپ، ئۇلارنىڭ ئارىسىدا بىر ئاز تەشۋىشلىك

ۋەزىيەت شەكىللىنىشكە باشلىدى. مۇناپىقلار بولسا، ئۆزلىرىنىڭ مۇناپىقلىقىنى ئاشكارىلاپ: «ئاللاھ ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرىنىڭ بىزگە قىلغان ۋەدىسى يالغان ئىكەن، بىزنىڭ ئۆي ۋاقتلىرىمىز ئوچۇق، خوتۇن - قىزلىرىمىز يالغۇز، شۇڭا ئۇلارغا دۈشمەننىڭ زەرەر يەتكۈزۈپ قېلىشىدىن قورقىمىز» دەپ باھانە كۆرسىتىشىپ مەدىنىگە قايتماقچى بولۇشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەدىنە مۇنەۋۋەرەنى بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلىرىدىن ساقلاش ئۈچۈن مەسلەمە ئىبنى ئەبى ئەسلەمنى ئىككى يۈز كىشى بىلەن، زەيد ئىبنى ھارسەنى ئۈچ يۈز كىشى بىلەن ئەۋەتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ غەتفان ئەرەبلىرى بىلەن سۈلھى قىلماقچى بولۇشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام نەچچە تەرەپتىن قىيىنچىلىقلارغا دۇچ كېلىپ، غەتفان قەبىلىسىنى مۇسۇلمانلارغا قارشى تۇرۇش نىيىتىدىن ياندۇرۇپ، مۇشرىكلارنىڭ كۈچىنى ئازايتىش مەقسىتىدە ئۇلارنىڭ قەبىلىسى باشلىقى ئەنەتە ئىبنى ھىسەن ۋە ھارس ئىبنى ئەۋفەلەرگە مەدىنىنىڭ مېۋىلىرىدىن ئۈچتىن بىرىنى بېرىش ئارقىلىق ئۇلار بىلەن سۈلھى قىلىش پىكرىگە كېلىپ، بۇ پىكرىنى ئەنسارلارنىڭ چوڭلىرىدىن بولغان سەئىد ئىبنى مۇئاز بىلەن سەئىد ئىبنى ئۇبادەگە ئېيتتى. ئۇلار: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! بۇ ئۆز پىكرىمۇ ياكى ئاللاھ تەرىپىدىن كەلگەن ۋەھىمۇ؟» دەپ سورىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا: «بۇ ئۆز پىكرىم» دېگەندە، ئۇلار: «بىز بۇنىڭغا چوقۇنىدىغان ۋاقىتتىمۇ ئۇلار بىزنىڭ مېۋىلىرىمىزدىن تاما قىلالمايتتى، ئەمدى بىز ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولغاندىن كېيىن ئۇلارغا مېۋىلىرىمىزنى بېرىمىز؟ بۇنداق قىلىشقا زادى بولمايدۇ، بىز ئۇلارغا قىلىچتىن باشقا نەرسە بەرمەيمىز» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ بۇ جاۋابىنى ئاڭلاپ ئۆز پىكرىدىن ياندى.

بۇ ئارىدا قۇرۇش، غەتفان ۋە يەھۇدىيلارنىڭ نەزىرىدە ئىشەنچلىك دەپ قارىلىدىغان نەئىم ئىبنى مەسئۇد ئەلئەشجەئى دېگەن كىشى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا كېلىپ ئىسلامنى قوبۇل قىلدى ۋە: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! ماڭا رۇخسەت قىلسىلا، مەن ئىسلام ئۈچۈن بىر خىزمەت كۆرسەتسەم» دەپ ئىلتىماس قىلدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا ناھايىتى خۇشاللىق بىلەن رۇخسەت قىلدى. ئاندىن كېيىن نەئىم ھەممىدىن ئىلگىرى بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلىرىنىڭ يېنىغا بېرىپ: «قېرىنداشلىرىڭلار بولغان بەنى نەزىر ۋە بەنى قەينۇقا يەھۇدىيلىرى مۇھەممەد بىلەن قىلىشقان ئەھدىلىرىنى بۇزۇپ، يۇرت ماكانلىرىدىن ۋە مال - مۈلۈكلىرىدىن مەھرۇم بولدى. ئەگەر سىلەر مۇسۇلمانلارغا قارشى چىقساڭلار سىلەرگەمۇ ئاشۇنداق مۇسەبەت كېلىدۇ، سىلەر ئۆزۈڭلارنى ئەرەبلەرگە قىياس قىلماڭلار، ئۇلار مەغلۇپ بولسا ئۆز يۇرتلىرىغا قايتىپ كېتىدۇ، سىلەر مۇھەممەد بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا ھەر ۋاقىت قادىر ئەمەس، قۇرەيش ۋە غەتفان ئەرەبلىرىدىن ئۇلارنىڭ سىلەرنى تاشلاپ كەتمەسلىكى ئۈچۈن يەتمىش كىشىنى گۈرۈگە ئېلىڭلار، ئۇنداق بولمىسا سىلەر بۇ ئۇرۇشقا ئارىلاشماڭلار» دېدى. ئاندىن كېيىن مۇشرىكلارنىڭ قېشىغا بېرىپ: «بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلىرى سىلەرنىڭ تاشلاپ كېتىشىڭلاردىن قورقۇپ، مۇھەممەد بىلەن قىلىشقان ئەھدىلىرىنى بۇزغانلىقىغا پۇشايمان قىلدى ۋە مۇھەممەدكە ئادەم ئەۋەتىپ، سىلەردىن بىر نەچچە كىشىنى ئۇنىڭغا تۇتۇپ بېرىشكە ۋەدە قىلدى. ئۇلار سىلەردىن بىر مۇنچە ئادەملەرنى ئەۋەتتىكىن تەلەپ قىلىدۇ، ئېھتىيات قىلىڭلار» دېدى. ئەبۇ سۇفيان بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلىرىغا ئەلچى ئەۋەتىپ ئۇرۇشقا چىقىشنى تەلەپ قىلغاندا ئۇلار: «سىلەرنىڭ بىزنى تاشلاپ كەتمەسلىكىڭلار ئۈچۈن بىر نەچچە كىشىنى

گۆرۈگە بەرمسەڭلار بىز مۇھەممەد بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا چىقمايمىز» دەپ جاۋاب بەردى. مۇشرىكلار ئۇلارنىڭ بۇ سۆزلىرىنى ئاڭلاپ غايەت زور قورقۇنچقا چۈشتى ۋە نەئىمنىڭ دېگەن سۆزلىرى توغرا ئىكەن دەپ ئىشىنىشتى. شۇ كېچە قاراڭغۇ بىر كېچە بولۇپ، قاتتىق بوران چىقىپ، مۇشرىكلارنىڭ چېدىرلىرىنى ئۇچۇرۇپ تاشلىدى. ھەتتا ئۇلارنىڭ قازان - قومۇچلىرىدىن تارتىپ دۇم كۆمتۈرۈپ تاشلىدى. مۇشرىكلارنىڭ كۆڭۈللىرىگە تېخىمۇ قورقۇنچ چۈشتى ۋە: «يەھۇدىيلار مۇسۇلمانلار بىلەن بىرلىشىپ، بۇ قاراڭغۇ كېچىنى غەنىمەت بىلىپ، بىزگە ھۇجۇم قىلىشى مۇمكىن» دېگەن تەشۋىشكە چۈشۈپ، شۇ كېچىسىلا ئارقىلىرىغا قارىماستىن مەككەگە قاراپ تىكىۋېتىشتى. مۇسۇلمانلارنىڭ قوغلاپ كېلىپ قېلىشىدىن قورقۇپ، خالىد ئىبنى ۋەلىد قاتارلىق بىر مۇنچە كىشىلەرنى مۇداپىئە قىلىشقا قويۇپ قويدى.

شۇنداق قىلىپ ئون مىڭغا يېقىن تولۇق قوراللانغان ھەربىي قوشۇن بىلەن كېلىپ، مەدىنىنى يەر بىلەن يەكسان قىلىۋەتمەكچى بولغان مۇشرىكلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ: «ئى ئاللاھ! ئى كىتاب چۈشۈرگۈچى ۋە تېز ھېساب ئالغۇچى زات! بۇ گۇرۇھلارنى مەغلۇپ قىلغىن، ئى ئاللاھ! بىزگە نۇسرەت بېرىپ، ئۇلارنى مەغلۇپ قىلغىن!» دەپ ئاللاھقا يالۋۇرۇپ قىلغان دۇئاسىنىڭ بەرىكىتىدە ئاللاھنىڭ ياردىمى، ساھابە كىراملارنىڭ مۇستەھكەم ئىرادىسى ۋە غەيرىتى بىلەن رەسۇلارچە مەغلۇپ بولۇپ قايتىپ كېتىشتى.

بۇ ئۇرۇش مۇشرىكلارنىڭ ئەرەبلەر ئارىسىدىكى نام - ئابرويلىرىنى يەرگە ئۇرۇپ، كىشىلەرنىڭ نەزىرىدىن چۈشۈپ كېتىشكە سەۋەب بولدى. مۇسۇلمانلارنىڭ روھى كۆتۈرۈلۈپ، شانۇ شەۋكەتلىرى ئاشتى. بۇ ئۇرۇش مۇناسىۋىتى بىلەن ئاللاھ تائالا ئەھزاب (گۇرۇھلار) سۈرىسىنى چۈشۈرۈپ، مۇشرىكلارنىڭ مەغلۇپ بولۇشىنىڭ ئۆزى تەرەپتىن كەلگەن ناھايىتى زور ئىنايەت ۋە نېمەت ئىكەنلىكىنى بايان قىلدى. خەندەك ئۇرۇشىدا ئەۋس قەبىلىسىنىڭ باشلىقى سەئد ئىبنى مۇئازغا ئوق تېگىپ قاتتىق يارىلانغان ئىدى. ئۇ بەنى قۇرەيزە ئۇرۇشىدىن كېيىن شۇ يارىلىنىش سەۋەبىدىن شېھىد بولدى. (ئاللاھ ئۇ كىشىدىن ۋە بارلىق ساھابىلەردىن رازى بولسۇن!) سەئد ئىبنى مۇئاز ئىسلام ئۈچۈن ناھايىتى زور خىزمەت كۆرسەتكەن كىشى ئىدى. ئەنسىزلارنىڭ ئارىسىدا سەئدنىڭ دەرىجىسى مۇھاجىرلارنىڭ ئارىسىدىكى ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ دەرىجىسىگە تەڭ ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام سەئدنىڭ شېھىد بولغانلىقىغا ناھايىتى قايغۇردى.

بەنى قۇرەيزە ئۇرۇشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام خەندەك ئۇرۇشىدىن كېيىن، ناھايىتى قىيىن ۋاقىتتا مۇسۇلمانلار بىلەن قىلىشقان ئەھدىنامىسىنى بۇزۇپ، دۈشمەنلىك ئىزھار قىلغان بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلارغا جازا يۈرۈشى قىلماقچى بولدى. خەندەكتىن مەدىنىگە قايتىپ كېلىپ ساھابىلەرگە: «بۈگۈن ھېچكىم بەنى قۇرەيزەگە بارماي تۇرۇپ ئەسىر نامىزىنى ئوقۇمسۇن!» دەپ ئېلان قىلدى. ساھابە كىراملار ئۇزۇن مۇددەتلىك ئۇرۇشتا بولۇپ، ھېرىپ چارچىغانلىقىغا قارىماي ئۇرۇشقا تەييار بولۇپ يولغا چىقىشتى. قوشۇننىڭ بايرىقى ھەزرىتى ئەلىگە تۇتقۇزۇلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەدىنىدە ئۆز ئورنىغا ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇمنى نائىب قىلىپ قويدى. يولدا ئەسىر نامىزىنىڭ ۋاقتى كەلگەندە ساھابىلەرنىڭ بەزىسى: «پەيغەمبىرىمىزنىڭ سۆزى مەجازدۇر، ئۇ

بۇ سۆزى ئارقىلىق ناھايىتى تېز يۈرۈش قىلىشنى مەقسەت قىلغان» دېيىشىپ، ئەسىر نامىزىنى يولدا ئۆز ۋاقتىدا ئوقۇۋېلىشتى، بەزىلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ سۆزىنى ھەقىقەت دەپ ئەسىر نامىزىنى بەنى قۇرەيزەگە بارغاندىن كېيىن ئوقۇشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇلارنىڭ ھېچ قايسىسىغا «خاتا قىلىپسىلەر» دېمىدى. بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلرى ئىسلام قوشۇنىنى كۆرۈپ، پەۋقۇلئاددە تەشۋىشكە چۈشتى. ئارىلىرىدىكى ئەھدىنامىنى بۇزغانلىقىغا مىڭ بىر پۇشايمان قىلىشتى. ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا: «بىز ئەھدىنامىمىزنى بۇزىمىدۇق» دەپ قۇتۇلماقچى بولغان بولسىمۇ ئىلگىرى ئۇلارنىڭ ئەھدىنى بۇزغانلىقى قەتئىي سۈرەتتە سابىت بولغانلىقى ئۈچۈن ھەمدە ئۇلارنىڭ پۇشايمانى راست بولماي، پۇرسەت تاپقاندا يەنە قارشى چىقىش ئېھتىمالى بولغاچقا پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ سۆزلىرىگە ئىشەنمىدى. يەھۇدىيلار بۇنى كۆرۈپ مۇداپىئە ئۈچۈن قورغانلىرىغا كىرىۋېلىشتى. ئىسلام قوشۇنلىرى ئۇلارنى يىگىرمە بەش كۈن مۇھاسىرە قىلدى. ئۇزۇن مۇددەت داۋام قىلغان ئاچلىق ۋە ئۇسسۇزلۇقتىن ھالاك بولۇپ تۈگەپ كېتىشتىن قورققان يەھۇدىيلار پەيغەمبىرىمىزدىن بەنى نەزىر يەھۇدىيلرى بىلەن قىلىنغان سۈلھىنىڭ شەرتلىرى بويىچە سۈلھى قىلىشنى تەلەپ قىلىشتى. ئەمما بۇلارنىڭ قىلغان يامان ئىشلىرى بەنى نەزىرنىڭ قىلغانلىرىدىن نەچچە ھەسسە ئېغىر ئىدى. شۇڭا پەيغەمبىرىمىز بۇنى قوبۇل قىلمىدى ۋە: «بىزنىڭ ھۆكۈمىمىزگە رازى بولساڭلار مۇھاسىرىنى توختىتىمىز، بولمىسا توختاتمايمىز» دەپ جاۋاب بەردى. يەھۇدىيلار بۇنى ئاڭلاپ مەسلەھەت سوراڭ ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىزدىن ئەبۇ لۇبابە دېگەن كىشىنى ئەۋەتىشنى تەلەپ قىلدى. ئەبۇ لۇبابە ئەۋس قەبىلىسىدىن بولۇپ، بەنى قۇرەيزەنىڭ ئىتتىپاقداشلىرىدىن ئىدى. ئەبۇ لۇبابىنىڭ بالا چاقىلىرى ئۇلارنىڭ ئىچىدە بولغانلىقى ئۈچۈن بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلرى ئۇنىڭغا ئىشەنەتتى. ئەبۇ لۇبابە بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلرىنىڭ يېنىغا بارغاندا خوتۇن - بالىلىرىنىڭ يىغلىغانلىقىنى كۆرۈپ، كۆڭلى ئېرىپ: «مۇھەممەدنىڭ ھۆكۈمىگە كۆنمەڭلار، ئۇ سىلەرنى چىپىپ تاشلاشقا ھۆكۈم قىلىدۇ» دېدى. ئاندىن كېيىن ئۆزىنىڭ خاتا قىلغانلىقىنى بىلىپ، ناھايىتى پۇشايمان قىلدى ۋە پەيغەمبىرىمىزگە كۆرۈنۈشتىن خىجىل بولۇپ، مەدىنىگە قايتىپ كەتتى ۋە مەسجىدكە كىرىپ ئۆزىنى بىر تۈۋرۈككە باغلاپ، ئاللاھ ئۇنىڭ تەۋبىسىنى قوبۇل قىلمىغۇچە ئۆزىنى بوشاتماسلىققا ۋەدە قىلدى.

بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلرى ئىسلام قوشۇنىغا قارشى تۇرۇشتا ھېچبىر پايدا يوقلۇقىنى بىلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا تەسلىم بولۇشقا مەجبۇر بولدى. ئۇلارنىڭ ئىتتىپاقداشلىرىدىن بولغان ئەۋس قەبىلىسىدىكىلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ قېشىغا كېلىپ، خەزىرەچ قەبىلىسىنىڭ ئىتتىپاقداشلىرىدىن بولغان بەنى قەينۇقا قەبىلىلىرىگە يۇمشاقلىق قىلغاندەك، بۇلارغىمۇ يۇمشاقلىق قىلىشنى تەلەپ قىلدى. پەيغەمبىرىمىز بۇنى قوبۇل قىلىپ، ئۇلارغا ھۆكۈم قىلىش ئۈچۈن ئۆز ئىچىدىن بىرسىنى سايلاپ چىقىشقا بۇيرۇدى. ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ باشلىقى سەئىد ئىبنى مۇئازنى ھاكىم قىلدى. ئۇ چاغدا سەئىد ئىبنى مۇئاز خەندەك ئۇرۇشىدا يارىلانغانلىقى ئۈچۈن ئاغرىق ئىدى. ئۇ يېتىپ كەلگەندە ئەۋس قەبىلىسىنىڭ ئادەملىرى ئۇنىڭ ئەتراپىغا يىغىلىپ يەھۇدىيلارغا ئېغىر ھۆكۈم قىلماسلىقىنى تەلەپ قىلىشتى. سەئىد ئۇلارغا: «سەئىدگە ئاللاھنىڭ ھۆكۈمىنى ئىجرا قىلىشتا خالايقنىڭ سۆزىدىن قورقمايدىغان ۋاقىت يېتىپ كەلدى» دەپ ئۆزىنىڭ ئادىل ھۆكۈم قىلىدىغانلىقىنى ۋە ھېچكىمگە يۈز خاتىرە قىلمايدىغانلىقىنى بىلدۈردى. سەئىد ئىبنى مۇئاز ھۆكۈم قىلىشتىن ئىلگىرى ساھابە كىرىملىرىغا قاراپ: «مېنىڭ

ھۆكۈمنىڭ يۈرگۈزۈلۈشىگە سىلەر رازى بولامسىلەر؟» دېدى. ساھابە كىراملار ئۆزلىرىنىڭ رازى بولىدىغانلىقىنى بىلدۈرۈشتى. ئاندىن ئۇ پەيغەمبىرىمىزگە قاراپ: «مېنىڭ ھۆكۈم يۈرگۈزۈلەمدۇ؟» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالاممۇ «ھەئە، يۈرگۈزۈلىدۇ» دەپ جاۋاب بەردى. ئاندىن كېيىن سەئىد ئىبنى مۇئاز يەھۇدىيلارنىڭ ئەللىرىنىڭ ئۆلتۈرۈلۈشىگە، خوتۇن - بالىلىرىنىڭ ئەسر قىلىنىشىغا ھۆكۈم قىلدى. شۇنىڭ بىلەن ئالتە - يەتتە يۈز كىشىدىن ئىبارەت بولغان بەنى قۇرەيزەنىڭ ئەللىرى ئۆلتۈرۈلدى، خوتۇن - بالىلىرى ئەسرگە ئېلىندى ۋە مال - مۈلۈكلىرى غەنمەت قىلىندى. ئېلىنغان ئەسر ۋە غەنمەتلەر پىيادىلەرگە بىر ھەسسە، ئاتلىقلارغا ئۈچ ھەسسە قىلىپ تەقسىم قىلىندى. ئېلىنغان غەنمەتلەر بىر مىڭ بەش يۈز قىلىچ، ئىككى مىڭ نەيزە، ئۈچ يۈز دانە تۆمۈر كىيىم، بەش يۈز دانە قالىقان ۋە ئۆي سايمانلىرى، بىر قىسىم تۆگە، قوي قاتارلىقلاردىن ئىبارەت ئىدى. ئۇرۇشقا قاتناشقان ئاياللارغىمۇ غەنمەت بېرىلدى. ئاياللارنىڭ ئىچىدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھاممىسى سەپىيە ۋە ئۇمىي ئەمىرە، ئۇمىي سۈلەيم، ئۇمۇلئەلا ۋە سەمۇرە بنتى قەيس، ئۇمىي سەئىد بنتى مۇئاز، كەبەشە بنتى راپىئە قاتارلىقلار بار ئىدى. ئىسلام قوشۇنى مەدىنىگە قايتىپ كەلگەندە ئاللاھ تائالا يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان ئەبۇ لۇبابەنىڭ تەۋبىسىنى قوبۇل قىلدى. سەئىد ئىبنى مۇئاز ئۇزۇن ئۆتمەي ۋاپات بولدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ھەر زامان كۆز ئالدىدا بولسۇن دەپ مەسجىدكە بىر چېدىر تەييار قىلدۇرۇپ شۇ يەرگە دەپنە قىلدۇردى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋە ساھابىلەر ئۇنىڭ ۋاپاتىغا ناھايىتى قايغۇرۇشتى. خەندەك ۋە بەنى قۇرەيزە ئۇرۇشلىرىدا ساھابىلەردىن جەمئىي توققۇز كىشى شېھىد بولدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەزرىتى زەينەپكە ئۆيلىنىشى

شۇ يىلى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى زەينەپ بنتى جەھشكە ئۆيلەندى. ھەزرىتى زەينەپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھاممىسى ئۇمەييە بنتى ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ قىزى ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىز مەككە مۇكەررەمەدىكى چېغىدا مۇسۇلمان بولغان ئىدى ۋە پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا ئۆيلىنىشتىن بۇرۇن ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ بېقىۋالغان بالىسى زەيد ئىبنى ھارىسقا ياتلىق بولغان ئىدى. ئۇنى پەيغەمبىرىمىز زەيد ئىبنى ھارىسقا ئۆزى ئېلىپ بەرگەن ئىدى. گەرچە زەيد بېقىۋالغان بالىسى بولسىمۇ، ئەسلىدە ئۇ بىر قۇل ئىدى. ھەزرىتى زەينەپ بولسا بەنى ھاشىمدىن بولغان كاتتا بىر ئائىلىنىڭ ساھىبىچامال قىزى ئىدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلار ئارىسىدا ئەسلا ئىناقلىق بولمىغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى زەينەپنى ھەزرىتى زەيدكە ئېلىپ بېرىدىغان چاغدا، ھەزرىتى زەينەپنىڭ ئەسلا رازىلىقى يوق ئىدى. شۇنداقلا ئۇنىڭ ۋەلىسى بولغان ئابدۇللاھ ئىبنى جەھش مۇ رازى ئەمەس ئىدى. بەلكى بۇ ئىشنى ئۆزى ۋە ھەمىشەسى ئۈچۈن كاتتا بىر نۇقسان دەپ قارايتتى. بۇنى پەيغەمبىرىمىز چۈشىنىپتتى. لېكىن زەينەپنى زەيدكە ئېلىپ بېرىش ئاللاھ تەرىپىدىن بۇيرۇلغان ئىدى. ئاللاھ تائالانىڭ ھەزرىتى زەينەپنى زەيدكە ئېلىپ بېرىشكە بۇيرۇشنىڭ ھېكمىتى ئەرەبلەرنىڭ ئارىسىدا كەڭ تارقالغان بىر خىل ئادەتنى بىكار قىلىش ئىدى. ئۇ مۇنداق ئادەت ئىدى: ئەرەبلەردە بالا بېقىۋېلىش ئادىتى بار بولۇپ، ئۇلارنىڭ نەزىرىدە بېقىۋېلىنغان بالا ھەممە ئىشتا، ھەتتا نەسەبىنىڭ سابىت بولۇشىدا ئۆز نەسلىدىن

بولغان بالا بىلەن ئۆپمۇ ئوخشاش ئىدى. بېقىۋېلىنغان بالىسىنىڭ قويۇپ بەرگەن ئايالىنى ئۇنى بېقىۋالغان كىشىنىڭ نىكاھىغا ئېلىشى جائىز ئەمەس ئىدى.

جانابى ئاللاھ تەرىپىدىن كەلگەن ئەمىر بويىچە پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى زەينەپنى ھەزرىتى زەيد ئۈچۈن سورىغاندا، ھەزرىتى زەينەپ ۋە ئۇنىڭ ۋەلىسى ئابدۇللاھ بۇنىڭغا رازى بولمىغاندا ئاللاھ تائالا: «ئاللاھ ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرى بىر ئىشتا ھۆكۈم چىقارغان چاغدا، ئەر - ئايال مۆمىنلەرنىڭ ئۆز ئىشىدا ئىختىيارلىقى بولمايدۇ. كىمكى، ئاللاھقا ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرىگە ئاسىيلىق قىلسا، ئۇ ھەقىقەتەن ئوپ ئوچۇق ئازغان بولىدۇ» دېگەن ئايەتنى چۈشۈردى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار قوبۇل قىلغان ئىدى. لېكىن ھەزرىتى زەينەپ بىلەن ھەزرىتى زەيدنىڭ ئارىسىدا ئائىلە تۇرمۇشىدا سوغۇقچىلىق بولۇۋەردى. ھەزرىتى زەينەپ ئۆزىنىڭ نەسەب - شەرىپى، چىرايى ۋە مال - مۈلكىگە ئىشىنىپ، ھەزرىتى زەيدنى ياراتماي، ئۇنىڭغا قوپال سۆزلەرنى قىلىش بىلەن زېرىكتۈردى. ھەزرىتى زەيد ئىلگىرى بۇنىڭغا بىر ئاز سەبىر قىلغان بولسىمۇ، ھەزرىتى زەينەپ ھەر دائىم جاھىللىق قىلىپ تۇرۇۋالغانلىقتىن ئاخىرى سەبىر قىلالماي پەيغەمبىرىمىزگە شىكايەت قىلىپ، بۇندىن كېيىن ھەزرىتى زەينەپ بىلەن ئۆي تۇتالمايدىغانلىقىنى ئېيتتى ۋە ئۇنىڭدىن ئايرىلىپ كېتىش ھەققىدە پەيغەمبىرىمىزدىن مەسلىھەت سورىدى. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى زەيد بىلەن ھەزرىتى زەينەپنىڭ ئاجرىشىپ كېتىدىغانلىقىنى، كېيىن ئۇنى ئۆزى ئالىدىغانلىقىنى ۋەھىي ئارقىلىق بىلگەن ئىدى. لېكىن پەيغەمبىرىمىز ناھايىتى ھايالىق زات بولغانلىقىدىن كىشىلەرنىڭ ئارىسىدا سۆز - چۆچەك بولۇپ قېلىشىدىن ئېھتىيات قىلغان. شۇنىڭ ئۈچۈن ھەزرىتى زەيد ھەزرىتى زەينەپنى قويۇپ بېرىمەن دەپ كەلگەندە ئۇنىڭغا ھەزرىتى زەينەپنى تالاق قىلماي چىرايلىق مۇئامىلە قىلىشقا بۇيرۇغان ئىدى. بۇ ھەقتە: «ئۆز ۋاقتىدا سەن ئاللاھ نېمەت قىلىپ بەرگەن، سەنمۇ ئىنئام قىلغان كىشىگە ئايالىڭنى نىكاھىڭدا تۇتقىن، ئاللاھتىن قورققىن» دېدىڭ، ئاللاھ ئاشكارىلىماقچى بولغان نەرسىنى كۆڭلۈڭدە يوشۇردۇڭ، كىشىلەرنىڭ تەنە قىلىشىدىن قورقتۇڭ، ئاللاھتىن قورقۇشۇڭ ئەڭ ھەقىقەت ئىدى» دېگەن ئايەت چۈشكەن ئىدى. ھەزرىتى زەيد ھەزرىتى زەينەپنى قويۇپ بېرىمەن دەپ بىر قانچە قېتىم پەيغەمبىرىمىزدىن تەلەپ قىلغاندىن كېيىن، ئاندىن ئىجازەت بەردى. ھەزرىتى زەيد ھەزرىتى زەينەپنى تالاق قىلغاندىن كېيىن، ئۇنىڭ ئىدىتى توشقاندا پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئۆز نىكاھىغا ئالدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۆزىنىڭ بۇ نىكاھى ئارقىلىق ئەرەبلەر ئارىسىغا كۆپ تارقالغان بۇ خىل ئادەتنى بىكار قىلدى.

دىلغا ئورناپ كەتكەن بۇنداق ئادەتنى بىكار قىلىش شەرىئەت ئىگىسى تەرىپىدىن بولۇشى ئەڭ مۇناسىپ ئىدى. ھەزرىتى زەيد، ھەزرىتى زەينەپ ۋە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئارىلىرىدا بولۇپ ئۆتكەن ۋەقەنىڭ قىسقىچە مەزمۇنى يۇقىرىقىدىن ئىبارەت. ئەمما بىر قىسىم تارىخچىلار بۇ ۋەقە ھەققىدە نۇرغۇن ئاساسسىز سۆزلەرنى تارىخ كىتابلىرىدا زىكىر قىلىدۇ. بۇنداق ئاساسسىز سۆزلەر ئىسلام دۈشمەنلىرى تەرىپىدىن توقۇپ چىقىرىلغان بولۇپ، ئىسلام دىنىنىڭ بۈيۈك پەيغەمبىرىنىڭ شەننىگە داغ تەگكۈزۈش بىلەن ئىسلام دىنىغا زىيانكەشلىك قىلىشنى ئويلايدۇ. ئاللاھ ئۇلارنىڭ قارا نىيىتىنى ئەمەلگە ئاشۇرمايدۇ.

شۇ يىلى ھىجىپ ھەققىدىكى ئايەت نازىل بولدى. ھىجىپ دېمەك پەردە دېمەكتۇر. ھىجىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرىغا خاستۇر. ھەزرىتى ئۆمەر ھىجىپ ھەققىدىكى ئايەت چۈشۈشتىن ئىلگىرى ھىجىپ ھەققىدە ئايەت

چۈشۈشنى ئۈمىد قىلاتتى. ھەتتا ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرىغا: «ئەگەر پەيغەمبىرىمىز سىلەرنىڭ ھەقىقىيلىرىدا ماڭا ئىتائەت قىلسا، سىلەرنى ھېچبىر كۆز كۆرمىگەن بولاتتى» دەيتتى. كېيىن ئەھزاب سۈرىسىدىكى «سىلەر پەيغەمبەرنىڭ ئاياللىرىدىن بىر نەرسە سورىماقچى بولساڭلار، پەردە ئارقىسىدا تۇرۇپ سوراشلار، بۇنداق قىلىش سىلەرنىڭ دىللىرىڭلارنىمۇ ئۇلارنىڭ دىللىرىنىمۇ ئەڭ پاك تۇتىدۇ» دېگەن ئايەت نازىل بولدى.

ئاندىن كېيىن بەزىلەر: «بىز تۇغقانلىرىمىزنىڭ قىزلىرىغىمۇ پەردىسىز سۆز قىلىشتىن مەنئى قىلىنمىدۇق؟ ئەگەر مۇھەممەد ۋاپات بولسا مەن ئائىشەنى ئالىمەن» دېگەندەك بولمىغۇر سۆزلەرنى قىلدى. بۇنىڭغا قارشى ئاللاھ تائالا: «ئى مۆمىنلەر! سىلەرنىڭ پەيغەمبەرگە ئازار بېرىشىڭلار توغرا ئەمەس ۋە ئۇ ۋاپات بولغاندىن كېيىن، ئۇنىڭ ئاياللىرىنى ئېلىشىڭلارمۇ ھەرگىز توغرا ئەمەس، بۇنداق قىلىش ئاللاھ تائالانىڭ نەزىرىدە ناھايىتى چوڭ گۇناھتۇر» دېگەن ئايەتنى نازىل قىلدى.

ئەمما پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرىدىن باشقا ئاياللار ئەر كىشىلەرگە قاراشتىن ھەزەر ئەيلەشكە، ئىپپەتلىرىنى ساقلاشقا، خۇددى شۇنىڭغا ئوخشاش ئەر كىشىلەرمۇ ئاياللارغا قاراشتىن ھەزەر ئەيلەشكە ۋە ئىپپەتلىرىنى ساقلاشقا بۇيرۇلدى. ھەمدە ئاياللارنى بارماقلىرىدىكى ئۈزۈكلەر ياكى خېنە ۋە كۆزلىرىدىكى سۈرىلەرگە ئوخشاش ئاشكارا زىبۇ زىننەتلىرىدىن باشقا زىننەتلىرىنى ئاشكارا قىلىشتىن چەكلىدى. ئەمما بىلىكىدىكى بىلەزۈك ۋە پاقىقىدىكى ھالقا ۋە بوينىدىكى مونچاق، بېشىدىكى تاج، كۆكسىدىكى خال، قۇلاقلىرىدىكى زىرە قاتارلىق زىننەتلىرىنى كۆرسىتىشنى ھارام قىلدى. قۇرئان كەرىم ئاياللارنىڭ ئادەتتىكى ئاشكارا زىننەتلىرىدىن باشقا بارلىق زىننەتلىرىنى يوشۇرۇشنى بۇيرۇدى. لېكىن بۇ يەردە زىننەتنىڭ ئۆزىلا مەقسەت قىلىنغان بولماستىن، بەلكى زىننەت بۇيۇملىرى ئېسىلىدىغان ئەزالىرىمۇ كۆزدە تۇتۇلىدۇ ھەمدە ئاياللارنىڭ ياقىسىدىكى ئوچۇق قالغان جايىنى يېپىش ئۈچۈن لېچەك سېلىشقا ئەمىر قىلدى. چۈنكى ئۇ زاماندا ئاياللارنىڭ ياقىلىرى بۈگۈنكى كۈندىكى ناسارالارنىڭ ئاياللىرىنىڭ ياقىلىرىدەك كەڭ بولۇپ، كۆكسىلىرى كۆرۈنۈپ تۇراتتى. مانا بۇ سەۋەبتىن ئاياللارنىڭ كۆكسىلىرى ئوچۇق قالمىسۇن دەپ لېچەك بىلەن بويۇنلىرىنى ئورنىتىشنى پەرز قىلدى. يەنە ئاياللارنىڭ پۇتلىرىدىكى ھالقىلارنى بىلىندۈرۈش ئۈچۈن ئايماقلىرىنى يەرگە ئۇرۇشتىن مەنئى قىلدى. شۇنى بىلىش كېرەككى، ئاللاھ تائالا ئاۋۋال زىننەتنى ئاشكارا قىلىشنى توسۇپ، كېيىن زىننەتنىڭ ئاۋازىنى ئاشكارا قىلىشتىن توستى. مانا بۇ زىننەت جايلىرىنى قاتتىق مەخپى تۇتۇشنىڭ زۆرۈرلۈكىنى كۆرسىتىدۇ. ئاللاھ تائالا يەنە نۇر سۈرىسىدە: «مۆمىنلەرگە ئېيتقىنكى، نامەھرەملەرگە تىكىلىپ قارىمىسۇن، ئەۋرەتلىرىنى ياپسۇن، تاشقى زىننەتلىرىدىن باشقا زىننەتلىرىنى ئاشكارىلىمىسۇن، لېچەكلىرى بىلەن كۆكرەكلىرىنى ياپسۇن (تاشقى زىننەتلىرىدىن باشقا) زىننەتلىرىنى ئەللىرىدىن، ئاتلىرىدىن، يا قېيىن ئاتلىرىدىن، يا ئوغۇللىرىدىن، يا ئەللىرىنىڭ ئوغۇللىرىدىن، يا ئۆز قېرىنداشلىرىدىن، يا قېرىنداشلىرىنىڭ ئوغۇللىرىدىن، يا ھەمىشەلىرىنىڭ ئوغۇللىرىدىن، يا دىنداش ئاياللاردىن، يا قول ئاستىدىكى چۆرىلىرىدىن، يا خوتۇنلارغا ئېھتىياجى يوق خىزمەتچىلەر (يەنى قېرى، دەلدۈش بولغانلىقىدىن جىنسى شەھۋىتى يوقلار) دىن، يا ئاياللارنىڭ ئۇياتلىق جايلىرىنى ئۇقمايدىغان (يەنى بالاغەتكە يەتمىگەن) بالىلاردىن باشقا كىشىلەرگە كۆرسەتمىسۇن، زىننەتلىرىنى

كشىلەرگە بىلدۈرۈش ئۈچۈن ئاياغلىرىنى يەرگە ئۇرمىسۇن، ئى مۆمىنلەر! بەختكە ئېرىشىشىڭلار ئۈچۈن ھەممىڭلار ئاللاھقا تەۋبە قىلىڭلار» دېگەن ئايەتنى نازىل قىلدى.

بۇ ئايەت كەرىمە نازىل بولغاندا مۆمىنلەرنىڭ ئاياللىرى جان - دىلى بىلەن قوبۇل قىلدى. ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىز ئېيتتىدۇ: «مەن ئەنساڭلارنىڭ خوتۇن - قىزلىرىدىن ياخشىراق ئاياللارنى كۆرمىدىم، ئۇلار ئۇشبۇ ئايەت نازىل بولغاندا ھەممىسى باشلىرىغا لىچەك سېلىپ، خۇددى ئۇلارنىڭ باشلىرىغا قارغا قونغاندەك بولدى.» بۇ زاماندىمۇ ئاياللار ئۇشبۇ قۇرئان كەرىمنى ئاللاھ تائالادىن نازىل بولغان ۋەھىي ئىلاھى دەپ بىلىپ، ئېتىقاد قىلغاندىن كېيىن ئەلۋەتتە ئۇشبۇ ھۆكۈملەرنى جان - دىلى بىلەن قوبۇل قىلىشىلىرى ۋە بېپەرۋالىق قىلماسلىقى لازىم. ئىسلامنىڭ دەسلەپكى ۋاقىتلىرىدا جاھىلىيەت زامانىدىكىگە ئوخشاش، ئاياللار ھىجىپسىز مەيلى ھۆر ياكى دېدەك ئايال بولسۇن بىر كۆڭلەك ۋە بىر ياغلىق بىلەن سىرتقا چىقاتتى. بەزى ياشلار ۋە شوخ يىگىتلەر دېدەكلەر ئاخشاملىرى سىرتقا چىققاندا شوخلۇق قىلىپ ئۇلارغا چاقچاق قىلاتتى. گاهىدا بىلمەستىن ھۆر ئاياللارغىمۇ چاقچاق قىلىپ قوياتتى. ئۇلار تېرىكسە، بىز دېدەكمىكىن دەپ ئويلاپ قاپتىمىز دېيىشەتتى. مانا بۇ سەۋەبتىن ئاللاھ تائالا ھۆر ئاياللار بىلەن دېدەك ئاياللارنى ئايرىش ئۈچۈن، ھۆر ئاياللارغا يۈزلىرىنى ۋە ساغرىلىرىنى يېپىپ، ئۇزۇن رومال ئوراشقا ئەمر قىلدى. ئاللاھ تائالا ئەھزاب سۈرىسىدە مۇنداق دەيدۇ: «ئى پەيغەمبەر! ئاياللىرىڭغا، قىزلىرىڭغا ۋە مۆمىنلەرنىڭ ئاياللىرىغا ئېيتقىنكى، پۈركەنجە بىلەن بەدىنىنى ئورنىتىسۇن. بۇنداق قىلغاندا ئۇلارنىڭ ھۆر ئاياللار ئىكەنلىكى ئەڭ ئوڭاي تونۇلىدۇ. دە، باشقىلار ئۇلارغا چىقىلمايدۇ. ئاللاھ ناھايىتى مەغپىرەت قىلغۇچىدۇر، ناھايىتى مېھرىبانىدۇر.»

ئەمما، قىزلارغا لايىق بولۇپ چىققان يىگىتلەرگە ئۇ قىزلارنىڭ ئۆزىنى كۆرسەتمەي پەردە ئارقىسىدا تۇرۇشى پەيغەمبىرىمىز، ساھابە كىراملار، تابىئىنلار ۋە سەلەپ سالىھىنلارنىڭ زامانىدا سۈننەت بولمىغان ئىدى. بەلكى شەرىئەت بەلگىلىگۈچى ئاياللارنى ئاۋۋال كۆرۈپ، ئاندىن ئېلىشىنى سۈننەت قىلدى. كېيىنكى زامانلاردا زامان بۇزۇلۇپ، خوتۇن - قىزلار دىنغا مۇۋاپىق تەربىيەلىنىشىگە ئىلگىرىدىن شەرىئەتكە رىئايە قىلماي، شەيتانلارغا زىننەتلەرنى ئاشكارا قىلىدىغان ھەمدە ئەلەرمۇ شەرىئەتكە مۇۋاپىق تەربىيەلىنىشىگە چىكە، شەرىئەتنىڭ ئەدەپ - ئەخلاقلىرىغا رىئايە قىلماي، پىسىقى - پاسات بىلەن يۈرگەنلىكتىن، ئاياللارنىڭ پەردە ئىچىدە بولۇشى ئومۇمەن مۇسۇلمانلارنىڭ ئارىسىدا ياخشى ئىش دەپ قارالدى.

ھىجرىيىنىڭ ئالتىنچى يىلى يۈز بەرگەن ۋەقەلەر

ھىجرىيىنىڭ ئالتىنچى يىلى مۇھەررەم ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام زەرىيە دېگەن يەردە تۇرىدىغان بەنى بەكرى قەبىلىسىدىن بولغان بىر قەۋم بىلەن ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمە باشلىق ئوتتۇز نەچچە ئاتلىق ئەسكەر ئەۋەتتى. مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمە ئۇ يەرگە بېرىپ تۇيدۇرماستىن ئۇلارغا ھۇجۇم قىلدى. دۈشمەنلەردىن نۇرغۇن كىشى ئۆلتۈرۈلۈپ، قالغانلىرى قېچىپ كېتىشتى. بۇ قوشۇن نۇرغۇن تۆگە ۋە قويلىرىنى غەنىمەت ئېلىپ قايتتى. ئۇلار يولدا بەنى ھەنىپەنىڭ چوڭلىرىدىن بولغان سەمامە ئىبنى ئەسەلنى تۇتۇۋېلىپ ئەسىرگە ئالدى. مەدىنىگە ئېلىپ كەلگەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنى ئۈچ كۈنگىچە ئىسلامغا دەۋەت

قىلغىنىغا قارىماي، ئىسلامنى قوبۇل قىلمىغان بولسىمۇ ئۇنى ھېچنەرسە قىلماستىن قويۇپ بەردى. سەمامە پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇنداق كاتتا ئىلتىپاتىنى كۆرۈپ، قەلبىدە ئىسلامغا مۇھەببەت پەيدا بولۇپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا قايتىپ كېلىپ ئىمان ئېيتتى. پەيغەمبىرىمىز بۇنىڭغا ئىنتايىن خۇشال بولدى. چۈنكى سەمامە بەنى ھەنىپە قەبىلىسىنىڭ چوڭلىرىدىن بولغاچقا ئۇ ئىسلامنى قوبۇل قىلسا، باشقىلار ئۇنىڭغا ئەگىشىپ نۇرغۇن كىشىلەر مۇسۇلمان بولاتتى. سەمامە يۇرتىغا قايتقاندا ئۆمرە قىلىش ئۈچۈن مەككىگە بېرىپ، مەككە ئەھلىگە ئۆزىنىڭ مۇسۇلمان بولغانلىقىنى بىلدۈردى. مەككە ئەھلى ئۇنى قاتتىق جازالىماقچى بولغان بولسىمۇ، مەككە ئەھلىنىڭ ئوزۇق - تۈلۈكى سەمامەنىڭ يۇرتىدىن كېلىدىغانلىقىنى ئەسلىشىپ، ھېچ نەرسە قىلالىمىدى. سەمامە يۇرتىغا قايتىپ بېرىپ، ئۆز قەۋمىنى قۇرەيشكە ئوزۇق - تۈلۈك ئەۋەتىشتىن چەكلىدى. بۇ سەۋەبتىن قۇرەيش مۇشرىكلىرى ناھايىتى ئېغىر ئەھۋالدا قالدى. چۈنكى ئۇلارغا ئوزۇق - تۈلۈكنىڭ زور قىسمى سەمامەنىڭ يۇرتىدىن كېلەتتى. قۇرەيش مۇشرىكلىرى ھېچ ئامال تاپالماي ئاخىرى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا خەت يېزىپ، سەمامەنى مەككىگە ئوزۇق - تۈلۈك يەتكۈزۈپ بېرىشنى تەلەپ قىلدى. مېھرى - شەپقەتلىك پەيغەمبىرىمىز قۇرەيشنىڭ بۇ تەلەپىنى قوبۇل قىلدى ۋە سەمامەگە خەت ئەۋەتىپ، مەككىگە ئوزۇق - تۈلۈك يەتكۈزۈپ بېرىشتىن قەۋمنى توسماسلىققا بۇيرۇدى. ئازراق ۋاقىت ئىلگىرى مەدىنىنى يەر بىلەن يەكسان قىلىش ئۈچۈن كېلىپ، مۇسۇلمانلارنى مۇھاسىرە قىلىپ، ئۇلارنى بىر تال خورمىغا موھتاج بولغۇدەك دەرىجىدە ئاچلىققا مۇپتىلا قىلغان دۈشمەن بىر قەۋمگە، پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ مۇئامىلىسى ناھايىتى كاتتا ئىلتىپات بولۇپ، كىشىنى ھەيران قالدۇرىدۇ. بۇنداق مۇئامىلىنى بىزنىڭ پەيغەمبىرىمىزدىن باشقا ھېچقانداق كىشى قىلالمىسا كېرەك.

بەنى لەھىيان ئۇرۇشى

شۇ يىلى رەبىئۇلئەۋۋەل ئېيىنىڭ باشلىرىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەسھابى رەجىگە خىيانەت قىلىپ، ئۇلارنى شېھىد قىلغان بەنى لەھىيان قەۋمىغا جازا يۈرۈشى قىلىش ئۈچۈن، ئىككى يۈزچە ئەسكەر بىلەن مەدىنىدىن يولغا چىقتى. ئەسكەرلەردىن يىگىرمىسى ئاتلىق ئىدى. مەدىنىدە ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇم نائىب بولۇپ قالدى. پەيغەمبىرىمىز نەگە بارىدىغانلىقىنى كىشىلەرگە بىلدۈرمەسلىك ئۈچۈن، ئۇدۇل يولىنى تاشلاپ شام تەرەپكە كېتىدىغان يول بىلەن مېڭىپ، ئاندىن كېيىن سولغا بۇرۇلۇپ مەككىنىڭ يولىغا چۈشتى. ئىسلام ئەسكەرلىرى يېقىنلىشىپ كەلگەندە بەنى لەھىيان قەبىلىسى بۇنى ئاڭلاپ تاغلارغا قېچىپ كەتتى. پەيغەمبىرىمىز بۇ يەردە ئىككى كۈن تۇرۇپ، ھەر تەرەپكە ئادەم ئەۋەتكەن بولسىمۇ ھېچكىمنى تاپالمايدى. شۇنىڭ بىلەن مەككە مۇشرىكلىرىغا مۇسۇلمانلارنىڭ شەۋكىتىنى كۆرسىتىپ قويۇش ئۈچۈن، ئەففان دېگەن جايغا بىر قىسىم ئەسكەر ئەۋەتتى. ئەففان مەككىدىن ئىككى كۈنلۈك يىراقلىقتىكى بىر جاي ئىدى. ئۇ ئەسكەرلەر ئەففاننىڭ جەنۇب تەرەپىدە مەككىدىن سەككىز كىلومېتىر يىراقلىقتىكى كىراۋۇل غەسىم ئىسىملىك بىر تاغقا بېرىپ، مۇشرىكلارنىڭ كۆزلىرىگە كۆرۈنۈپ، ئۇلارنىڭ دىللىرىغا قورقۇنچ سېلىپ قويۇپ ئۇرۇش قىلماستىن مەدىنىگە قايتتى. ئىسلام قوشۇنى بۇ ئۇرۇش ئۈچۈن كەلگەندە يولدا بېرە مەنۇنە ۋە رەجى شېھىدلىرى ئۈچۈن دۇئا قىلدى.

غايە ئۇرۇشى

مەدەنىيەتنىڭ شىمال تەرىپىدە «غايە» ناملىق بىر ئورمانلىق جاي بار ئىدى. ئۇ يەردە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يىگىرمە تۆككىسى ئوتلاپ يۈرەتتى. بىر كۈنى ئۇ يەنە ئىبنى ھىسنى قىرىق نەپەر ئاتلىق ئەسكەرنى باشلاپ كېلىپ، تۆگە باقىدىغان كىشىنى ئۆلتۈرۈپ، تۆگىلەرنى بۇلاپ كەتتى. ئەنساڭلاردىن سەلەمە ئىبنى ئەكۋەد دېگەن كىشى بۇنى ئاڭلاپ پەيغەمبىرىمىزگە خەۋەر قىلدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاپ چىقىشقا تەييار بولدى. ئەسكەرلەر يېتىپ بارغۇچە دۈشمەننى مەشغۇل قىلىپ تۇرۇش ئۈچۈن، سەلەمە ئىبنى ئەكۋەدنى ئەۋەتتى. ئۇ كىشى ئوق ئېتىشقا ناھايىتى ئۇستا ئىدى ھەمدە ناھايىتى تېز يۈرەتتى. سەلەمە دۈشمەننىڭ ئارقىسىدىن يېتىشىۋېلىپ، ئۇلارغا ئوق ئاتقىلى تۇردى. دۈشمەنلەر ئۇ كىشىنى قوغلىسا دەرەخلەرنىڭ ئارقىسىغا ئۆتۈۋېلىپ ياكى تاغنىڭ ئۈستىگە چىقىۋېلىپ، ئوق ياكى تاش ئېتىپ تۇراتتى. مۇشرىكلار ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ يېتىپ كېلىپ قېلىشىدىن قورقۇپ، يۈكلىرىنى يەڭگىل قىلىش ئۈچۈن كۆپلىگەن قورال ۋە كىيىم - كېچەكلىرىنى تاشلاپ كېتىشتى. ئاخىرى ئىسلام ئەسكەرلىرى يېتىپ كەلدى. شۇنىڭ بىلەن ئارىدا ئوق ئېتىشىش باشلاندى. مۇسۇلمانلاردىن بىر كىشى شېھىد بولدى. مۇشرىكلاردىن ئىككى كىشى ئۆلتۈرۈلۈپ، تۆگىلەر قۇتقۇزۇپ قېلىندى. بۇ ئۇرۇشتا غايەت زور باتۇرلۇق كۆرسەتكەن كىشىلەر پىيادىلەردىن سەلەمە ئىبنى ئەكۋەد، ئاتلىقلاردىن مىقداد ئىبنى ئەسۋەدلەر ئىدى. بايراقنى ھەزرىتى مىقداد كۆتۈرگەن ئىدى. مەدەنىيەت ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇممى مەكتۇم نائىب بولۇپ قالغان ئىدى. بۇ قوشۇن بەش كۈن يۈرۈپ مەدەنىيەتكە قايتىپ كەلدى. بۇ ئۇرۇش زىقىرەت ئىسىملىك سۇ بۇيىدا بولغانلىقىدىن زىقىرەت ئۇرۇشى دەپمۇ ئاتىلىدۇ.

ئۇكاشە قوشۇنى

مۇسۇلمانلارغا ھەر ۋاقىت زىيان سېلىپ تۇرىدىغان ئەسەد قەبىلىسىگە جازا بېرىش ئۈچۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام رەببۇلئەۋۋەل ئېيىدا ئۇكاشە ئىبنى مۇھسنىنى قوماندان قىلىپ، قىرىق كىشىنى ئەۋەتتى. بۇ قوشۇن بەنى ئەسەد قەبىلىسىدە تۇرىدىغان «ئەلغەمرى» ئىسىملىك جايغا كەلگەندە ئۇلار بۇ خەۋەرنى ئاڭلاپ قېچىپ كېتىشتى. بۇ قوشۇن ئۇرۇش قىلماي ئىككى يۈز تۆگە غەنىمەت ئېلىپ مەدەنىيەتكە قايتتى.

مۇھەممەد ئىبنى مەسەلەمە قوشۇنى

زىلىقىسى ناملىق بىر يەردە تۇرىدىغان بەنى سەئىد بە ئەرەبلىرىنىڭ مەدەنىيەتكە ئەتراپىدىكى يايلاقلىرىدىكى چارۋىلارغا ھۇجۇم قىلماقچى بولغانلىق خەۋىرى پەيغەمبىرىمىزگە يېتىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا ھۇجۇم قىلىش ئۈچۈن رەببۇلئەۋۋەل ئېيىدا مۇھەممەد ئىبنى مەسەلەمە باشلىق ئون نەپەر ئاتلىق ئەسكەر ئەۋەتتى. بۇلار يولدا دەم ئېلىپ ئۇخلاۋاتقاندا دۈشمەنلەر تۇيۇقسىز ھۇجۇم قىلىپ ئۇلارنى شېھىد قىلدى. ئۇلاردىن پەقەت مۇھەممەد ئىبنى مەسەلەمەلا ھايات قالدى. ئۇ يارىلانغان ھالدا مەدەنىيەتكە قايتىپ كېلىپ ۋەقەنى بايان قىلدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلاردىن ئىنتىقام ئېلىش ئۈچۈن ئەبۇ ئۇبەيدە ئىبنى جەرراھ باشلىق قىرىق نەپەر ئەسكەر ئەۋەتتى. بۇ قوشۇن

بەنى سەئىد بەنى ئەبى ئەسەد ئەلەيھى ئەسسالام زېمىنىغا كەلگەندە دۈشمەنلەردىن بىرسىمۇ قالماي قېچىپ كېتىشكەن ئىدى. بۇ سەئىد بەننى ئۇرۇش بولماي بىر مۇنچە قوي ۋە تۆگىلەرنى غەنىمەت ئېلىپ مەدىنىگە قايتىپ كەلدى.

زەيد ئىبنى ھاريسە قوشۇنى

خەندەك ئۇرۇشىدا مۇشەرىكلارغا قوشۇلغان بەنى سۇلەيم ئەرەبلىرىگە جازا بېرىش ئۈچۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام رەبئۇلئاخىر ئېيىدا زەيد ئىبنى ھاريسەنى قوماندان قىلىپ، بىر ھەربىي قوشۇن ئەۋەتتى. يولدا ئەسەرگە چۈشكەن ھەلىمە ئىسىملىك بىر ئايالنىڭ يول باشلىشى بىلەن ئىسلام باتۇرلىرى دۈشمەنلەرنىڭ زېمىنىغا يېتىپ كەلدى. دۈشمەنلەر بۇ خەۋەرنى ئاڭلاپ قېچىپ كەتكەنلىكتىن، بۇ قوشۇن بىر مۇنچە قوي ۋە تۆگىلەرنى غەنىمەت ئېلىپ ۋە بىر مۇنچە كىشىنى ئەسەرگە ئېلىپ قايتىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىز ئىسلام ئەسەرلىرىگە ياردەم قىلغان ھەلىمە دېگەن ئايالنى ئېرى بىلەن بىرگە ئازات قىلىۋەتتى.

زەيد ئىبنى ھاريسەنىڭ ھەربىي جەھەتتىكى غەلبىسى

شۇ يىلى جەمادىيە ئەۋۋەل ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام شامدىن مەككىگە قايتىپ كېلىۋاتقان قۇرەيش كارۋىنىنى ئاڭلاپ، زەيد ئىبنى ھاريسەنى قوماندان قىلىپ 170 كە يېقىن ئەسكەر بىلەن ئەۋەتتى. ئىسلام قوشۇنى كارۋاننى پۈتۈن ئادەملىرى ۋە مال - مۈلۈكلىرى بىلەن ئولجا ئېلىپ مەدىنىگە ئېلىپ كەلدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە كارۋان باشلىقى پەيغەمبىرىمىزنىڭ قىزى ھەزرىتى زەينەبنىڭ ئېرى ئەبۇئاسمۇ بار ئىدى. ھەزرىتى زەينەب مەدىنىگە ھىجرەت قىلغاندا ئەبۇئاس مۇشەرىك بولغانلىقىدىن مەككىدە قالغان ئىدى. ئەبۇئاس ئەسەرگە چۈشۈپ مەدىنىگە ئېلىپ كېلىنگەندە ئايالى زەينەبنىڭ ھىمايىسىگە كىردى. ئۇ زەينەبتىن كارۋاننى قايتۇرۇپ بېرىشنى پەيغەمبىرىمىزدىن سوراۋىشىنى تەلەپ قىلدى. پەيغەمبىرىمىز بۇ ئىشتا ساھابە كىراملارغا مەسلىھەت سالدى. ساھابىلەرنىڭ ھەممىسى رازى بولدى. ئەبۇئاس كارۋاننى ئېلىپ مەككىگە بېرىپ مال ئىگىلىرىگە ماللىرىنى تاپشۇرۇپ بېرىپ، مەدىنىگە قايتىپ كېلىپ مۇسۇلمان بولدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا ئاۋۋالقى نىكاھى بويىچە ھەزرىتى زەينەبنى بەردى.

مۇھەممەد ئىبنى مەسلىھەتنىڭ ھەمراھلىرىنى شېھىد قىلغان بەنى سەئىد بەنى ئەرەبلىرى بىلەن ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىز يەنە زەيد ئىبنى ھاريسەنى قوماندان قىلىپ ئون بەش كىشىنى ئەۋەتتى. ئۇلار يېتىپ بارغاندا دۈشمەنلەر ئۇلارنى كۆرۈپ، ئۇلارنىڭ ئارقىسىدا يەنە قوشۇن بارمىكىن دەپ ئويلاپ قېچىپ كېتىشتى. بۇ قوشۇن يىگىرمە تۆگە غەنىمەت ئېلىپ مەدىنىگە قايتتى.

مۇسۇلمانلارغا ھەر زامان زىيان يەتكۈزۈپ كېلىۋاتقان مەدىنىنىڭ شام تەرىپىدىكى ۋادىلىقۇرا دېيىلىدىغان جايدا تۇرىدىغان بەنى ئەزەزە ئەرەبلىرىگە جازا بېرىش ئۈچۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام رەجەب ئېيىدا يەنە زەيد ئىبنى ھاريسەنىڭ قوماندانلىقىدا ئەسكەر ئەۋەتتى. بۇ قوشۇن ۋادىلىقۇراغا يېتىپ بېرىپ، دۈشمەنگە ھۇجۇم قىلدى. ھەر

ئىككى تەرەپتىن بىر نەچچە كىشى ئۆلدى. بۇ قوشۇن دۈشمەننىڭ باشلىقلىرىدىن بولغان بىر كىشىنىڭ قىزىنى ئەسەرگە ئېلىپ مەدىنىگە قايتتى.

شەئبان ئېيىدا پەيغەمبىرىمىز ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەۋپىنى قوماندان قىلىپ يەتتە يۈز كىشىلىك قوشۇن بىلەن دەۋمەتۇلجەندەل دېگەن جايدا تۇرىدىغان كەلىب قەبىلىسى بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا ئەۋەتتى. بۇلار ئۇ جايغا يېتىپ بېرىپ، ئۇلارنى ئۈچ كۈنگىچە ئىسلامغا دەۋەت قىلدى. تۆتىنچى كۈنى قەبىلە باشلىقلىرىدىن ئەسبە ئىبنى ئەمرى بىلەن بىرنەچچە كىشى مۇسۇلمان بولدى. باشقىلىرى جىزىيە تۆلەشكە رازى بولۇپ، مۇسۇلمان بولمىدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇرۇش بولماي قوشۇن مەدىنىگە قايتتى. ئابدۇرراھمان پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەمرى بىلەن ئەسبەنىڭ قىزى تەمازىر دېگەن قىزنى نىكاھقا ئالدى.

پەدەك ناملىق يەردە ياشايدىغان بەنى سەئىد قەبىلىسىدىن بولغان بىر قەۋمنىڭ مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇش قىلماقچى بولغان خەيبەر **يەھۇدىيلىرىگە** ياردەم قىلىش ئۈچۈن ئەسكەر توپلاۋاتقانلىقىنى پەيغەمبىرىمىز ئاڭلاپ، ئۇلارغا جازا بېرىش ئۈچۈن ھەزرىتى ئەلىنى قوماندان قىلىپ يۈز كىشىلىك بىر ھەربىي قوشۇن ئەۋەتتى. ئۇلار يولدا بەنى سەئىد تەرىپىدىن شەرتنامە تۈزۈش ئۈچۈن خەيبەرگە ئەۋەتىلگەن بىر جاسۇسنى تۇتۇۋېلىپ، ئۇنىڭدىن دۈشمەننىڭ تۇرىدىغان يېرىنى بىلدى. بۇ قوشۇن دۈشمەن تۇرىدىغان جايغا يېتىپ بارغاندا، ئۇلار قېچىپ كەتكەن ئىدى. شۇنىڭ بىلەن بۇ قوشۇن ئۇرۇش قىلماستىن بەش يۈز تۈگە، ئىككى مىڭ قوي غەنىمەت ئېلىپ مەدىنىگە قايتتى. بۇ ئۇرۇش شەئبان ئېيىدا يۈز بەرگەن ئىدى.

ئەبۇ راپىئەنىڭ ئۆلتۈرۈلۈشى

مەدىنە مۇنەۋۋەرەنىڭ ئەتراپىدىن قوغلىنىپ خەيبەرگە ئورۇنلاشقان بەنى نەزىر قەبىلىسىنىڭ چوڭلىرىدىن بولغان ئەبۇ راپىئە سەلام ئىبنى ئەبىلھەقق يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان ئىدى. ئۇ ناھايىتى باي كىشى بولۇپ، يەھۇدىيلار ئارىسىدا نوپۇزلۇق ئىدى. ئۇ خەندەك ئۇرۇشىدا مۇسۇلمانلارغا قارشى نۇرغۇن كىشىنى تەييارلاپ ئەۋەتكەن ئىدى ھەمدە خەيبەر يەھۇدىيلىرىنى مۇسۇلمانلاردىن ئىنتىقام ئېلىشقا كۈشكۈرتەتتى. ئەبۇ راپىئە بۇ ئىشنى داۋام قىلدۇرۇۋەرسە خەيبەر يەھۇدىيلىرى بىلەن مۇسۇلمانلار ئارىسىدا ناھايىتى چوڭ ئۇرۇش يۈز بېرىپ، نۇرغۇن قان تۆكۈلۈشى مۇمكىن ئىدى. مانا بۇ سەۋەبتىن خەزرج قەبىلىسىدىن بولغان بەش نەپەر كىشى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا كېلىپ: «بىزنىڭ بۇرادەرلىرىمىز بولغان ئەۋس قەبىلىسىدىكىلەر كەئب ئىبنى ئەشرەپنى ئۆلتۈرۈپ كۆپ ساۋابقا ئېرىشتى. بىزمۇ ئەبۇ راپىئە دېگەن پىنتىخورنى ئۆلتۈرۈپتەشمىزگە رۇخسەت قىلسىلا» دېدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا رۇخسەت قىلدى. ئۇلارنىڭ باشلىقى ئابدۇللاھ ئىبنى ئەتەك ئىدى. ئۇلار خەيبەرگە بېرىپ يېرىم كېچىدە ھىيلە بىلەن قەلئەگە كىرىپ، ئەبۇ راپىئەنى ئۆلتۈرۈپ مەدىنىگە قايتىپ كەلدى. بۇ ۋەقە راسزان ئېيىدا يۈز بەرگەن ئىدى.

ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھە قوشۇنى

ئەبۇ رايىپ ئۆلتۈرۈلگەندىن كېيىن ئۇنىڭ ئورنىغا باش بولۇپ قالغان ئۆسەير ئىبنى زىرۇم دېگەن كىشى ئۆز قەۋمىنى پەيغەمبىرىمىزگە قارشى كۈشكۈرتۈپ «مەن مۇھەممەدكە ھېچكىم قىلالمىغان بىر ئىشنى قىلىمەن، غەتفان قەبىلىسىگە بېرىپ ئۇلارنى مۇھەممەد بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا چاقىرىمەن» دەپ كۆپ ھەرىكەت قىلاتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ خەۋەرنى ئاڭلاپ ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھەنى قوماندان قىلىپ، ئوتتۇز كىشىلىك بىر قوشۇن ئەۋەتتى ۋە ئابدۇللاھقا ئىمكان قەدەر ئۇنىڭ دىلىنى ئىسلامغا مايىل قىلىشقا تىرىشىپ بېقىشقا بۇيرۇدى. ئابدۇللاھ ئۆسەير ئىبنى زىرۇمنىڭ قېشىغا بېرىپ، ئۇنى پەيغەمبىرىمىزنىڭ قېشىغا بېرىپ تەسلىم بولۇشقا دالالەت قىلدى ۋە تەسلىم بولسا خەيبەرگە ۋالى قىلىدىغانلىقىنى بايان قىلدى. ئۆسەير ئابدۇللاھنىڭ بۇ سۆزىنى ئاڭلاپ ئوتتۇز نەپەر كىشىنى ئېلىپ مەدىنىگە راۋان بولدى. بۇلارنىڭ ھەر بىرى ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ ئاتلىرىنىڭ ئارقىسىغا مىنگەشكەن ئىدى. ئۇلار يولدا كېتىۋېتىپ ئابدۇللاھقا خىيانەت قىلىپ ئۇنى ئۆلتۈرۈش نىيىتىگە كەلدى. ئابدۇللاھ بۇنى بىلىپ قېلىپ، ئۇلارنىڭ ھەممىسىنى ئۆلتۈرۈپ تاشلاپ، مەدىنىگە قايتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەبۇ سۇفيانى ئۆلتۈرۈش ئۈچۈن ئەمر ئىبنى ئۆمەييەنى ئەۋەتتىشى

شۇ يىلى ئەبۇ سۇفيان پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنى ئۆلتۈرۈش ئۈچۈن مەدىنىگە بىر كىشىنى ئەۋەتكەن ئىدى. ئۇ كىشى مەدىنىگە بېرىپ بەنى ئابدۇلئەشھەل مەسجىدىدە پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئۇچراشتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى كۆرۈپ: «بۇ ئادەم يامان نىيەت بىلەن كەلگەن ئادەم، لېكىن ئۇ مەقسىتىگە يېتەلمەيدۇ» دېدى. ئۇ كىشىنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە يېقىنلاشماقچى بولغانلىقىنى كۆرگەن ئۆسەير ئىبنى ھۇزەير ئۇنىڭ پېشىنى قاتتىق تارتىۋىدى، ئۇنىڭ كىيىمىنىڭ قېتىغا يوشۇرۇۋالغان خەنجىرى يەرگە چۈشۈپ كەتتى. ئۇ خائىن تۇتۇلۇپ سوراق قىلىنغاندا ھەممىنى ئىقرار قىلدى. كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇنى قويۇپ بەردى. ئۇ كىشى: «ئى مۇھەممەد! مەن ھېچكىمدىن قورقماس ئىدىم، سېنى كۆرۈپ قورققىنىمدىن ئەقلىم بېشىمدىن قېچىپ، تەشۋىشلىنىپ قالدىم، سەن مېنىڭ نېمە ئۈچۈن كەلگەنلىكىمنى بىلىپ قالدىڭ، شۇڭا سېنى ئۆلتۈرۈشنىڭ مۇمكىن ئەمەسلىكىنى ھەمدە سېنىڭ ھەق يولدا ئىكەنلىكىڭنى، ئەبۇ سۇفيان ۋە ئۇنىڭ قەۋمىنىڭ باتىل يولدا ئىكەنلىكىنى بىلىدىم» دەپ ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. بۇ ۋەقەدىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەبۇ سۇفيانى ئۆلتۈرۈش ئۈچۈن ئەمر ئىبنى ئۆمەييەگە بىر كىشىنى ھەمرا قىلىپ ئەۋەتتى. ئۇ ناھايىتى يۈرەكلىك كىشى ئىدى. ئۇلار مەككىگە كەچ بولغاندا يېتىپ كەلدى. ئۇلار ۋەزىپىنى ئادا قىلىشتىن ئىلگىرى كەبىنى تاۋاپ قىلدى. مەككىلىكلەردىن بىر كىشى ئۇلارنى كۆرۈپ قېلىپ، ئۇلارنىڭ يامان نىيەت بىلەن كەلگەنلىكىنى بىلدى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار ۋەزىپىلىرىنى ئادا قىلالماي مەككىدىن قايتىپ كېتىشتى. مۇشرىكلار ئۇلارنى قوغلاپ چىققان بولسىمۇ يېتىشەلمىدى.

ئەكل ۋە ئەرىنە ھادىسىلىرى

شۇ يىلى شەۋۋال كېيىدا ئەكل ۋە ئەرىنە ئەرەبلىرىدىن بولغان بىر قەۋم ئىسلامنى قوبۇل قىلغان بولۇپ، مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە كەلدى. ئۇلار سەھرادا ياشاپ كۆنۈپ قالغان بولغاچقا، مەدىنىنىڭ ھاۋاسى ياراشماي، كېسەل بولۇپ

قېلىشتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنى ئۆزىنىڭ تۈگىلىرى تۇرىدىغان جايغا بېرىپ، تۈگە سۈتلىرى بىلەن داۋالاشقا بۇيرۇدى. ئۇلار بىر مەزگىل تۇرغاندىن كېيىن ساقىيىپ تۈگە باققۇچىنىڭ پۈت - قوللىرىنى كېسىپ تاشلاپ، كۆزلىرىنى ئويۇپ ئۆلتۈرۈپ، تۈگىلەرنى بۇلاپ كېتىشتى. پەيغەمبىرىمىز بۇ خەۋەرنى ئاڭلاپ جابىر ئىبنى فەھرى دېگەن كىشىنىڭ باشچىلىقىدا يىگىرمە نەپەر ئاتلىق ئەسكەرنى ئەۋەتتى. ئۇلار خائىنلارنى تۇتۇۋېلىپ مەدىنىگە ئېلىپ كەلگەندە، تۈگە باققۇچىنى قانداق ئۆلتۈرگەن بولسا پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنى شۇنداق ئۆلتۈرۈپ قىساس ئالدى.

ھۈدەيبىيە ۋەقەسى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىر كۈنى ساھابە كىراملار بىلەن ناھايىتى خاتىرجەملىك ئىچىدە مەككە مۇكەررەمەگە بېرىپ ھەج قىلىپ چۈش كۆرگەن ئىدى. شۇنىڭ بىلەن بىر نەچچە يىلدىن بۇيان بەيتۇللاھنى زىيارەت قىلىشتىن مەھرۇم بولغان پەيغەمبىرىمىزنىڭ كۆڭلى تارتىپ مەككەگە ئۆمرىگە بېرىش ئۈچۈن سەپەر قىلىشقا نىيەت قىلدى. ساھابىلەرگە چۈشنى بايان قىلىپ ئۆمرىگە تەييار بولۇشقا بۇيرۇدى، ساھابە كىراملار: «بۇ چۈشنىڭ ھەقىقىتى بۇ يىل ئوڭغا چىقىدۇ» دەپ ئۈمىد قىلىشىپ، ناھايىتى خۇرسەنلىك ئىچىدە سەپەرگە تەييار بولۇشتى ۋە مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇش قىلىش ھالىتىدە تۇرغان مەككە مۇشرىكلارنىڭ مۇسۇلمانلارنى مەككەگە كىرگۈزمەسلىكىدىن ئەنسىرەپ سانى كۆپەيتىش ئۈچۈن سەھرا ئەرەبلىرىنىمۇ بىرگە بېرىشقا دالالەت قىلدى. لېكىن ئۇلاردىن بەك ئاز كىشى قېتىلدى. ئۇلارنىڭ كۆپىنچىسى مۇسۇلمانلار مۇشرىكلار تەرىپىدىن مەغلۇپ بولۇپ، ھەممىسى ئۆلتۈرۈلدى دەپ ئويلاپ ھەر خىل باھانىلەرنى كۆرسىتىپ چىقماي قېلىشتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۆمرە قىلىش نىيىتى بىلەن يولغا چىقىشى

ھىجرىيىنىڭ ئالتىنچى يىلى زۇلقەئدە ئىيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام 1400 نەپەر ساھابە كىراملار بىلەن مەككەگە قاراپ يولغا چىقتى. بۇلارنىڭ ئىچىدە ئۇنىڭ ئاياللىرىدىن ھەزرىتى ئۇمى سەلەمە ۋە بىر نەچچە ساھابە ئاياللار بار ئىدى. مەدىنىدە ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇمى مەكتۇمنى نائىب قىلىپ قويدى. بۇلارنىڭ مەقسىتى ئۇرۇش قىلىش ئەمەس، ئۆمرە قىلىش بولغانلىقتىن قىلىچتىن باشقا ئۇرۇش قوراللىرى ئالمىدى. مۇشرىكلارنىڭ خەۋىرىنى بىلىش ئۈچۈن بىر كىشىنى ئالدىن ئەۋەتكەن ئىدى. مۇسۇلمانلار «ئەسپان» دېگەن يەرگە يېقىنلاشقاندا، ئۇ كىشى قايتىپ كېلىپ قۇرەيش مۇشرىكلارنىڭ پەيغەمبىرىمىزنىڭ يولغا چىققانلىقىدىن خەۋەر تېپىپ، ئۇنى مەككەگە كىرگۈزمەسلىك ئۈچۈن مۇداپىئە قىلىشقا ئىككى يۈز نەپەر كىشىنى تەييارلاپ خالىد ئىبنى ۋەلىدىنى قوماندان قىلىپ، كۇرا ئۇلغۇنەيم دېگەن جايغا ئەۋەتكەنلىكىنى يەتكۈزدى. پەيغەمبىرىمىز بۇ خەۋەرنى ئاڭلاپ ساھابىلەرگە مەسلىھەت سالدى. نەتىجىدە زۆرۈر بولۇپ قالغاندا ئۇرۇش قىلىشتىن قاچماسلىققا قارار قىلىشىپ يولغا چىقتى. ئۇلار كۇرا ئۇلغۇنەيم دېگەن جايغا كەلگەندە خالىد ئىبنى ۋەلىد قوشۇننىڭ ناماز ئوقۇۋاتقاندا كېلىپ ھۇجۇم قىلىشىدىن ئەنسىرەپ، ئەسىر نامىزىنى «خەۋپ نامىزى» قىلىپ ئوقۇدى. ھەدىس

كىتابلىرىدىكى «ئەسپان نامىزى» دېيىلگەن ناماز مۇشۇ ناماز بولسا كېرەك. مۇھەددىسىلەرنىڭ كۆپ قىسمى خەۋپ نامىزنى يەتتىنچى يىلى زاتۇررىقا ئۇرۇشىدىن باشلاپ ئوقۇلغان دېگەن بولسىمۇ، ئىبنى قەييۇمنىڭ تەھسىق قىلىشىغا قارىغاندا بۇ توغرا ئەمەس. زاتۇررىقا ئۇرۇشى خەيبەر ئۇرۇشىدىن كېيىن بولغان. ئىمام بۇخارىنىڭ پىكىرىمۇ ئىبنى قەييۇمنىڭ پىكىرىگە ئوخشاش.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ بۇ قېتىمقى سەپىرىنىڭ مەقسىتى بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلىش بولغانلىقى ئۈچۈن، ئىمكانقەدەر ئۇرۇش بولماسلىقىنى ئۈمىد قىلاتتى. ئۇدۇل يول بىلەن يۈرسە خالىدىنڭ قوشۇنى بىلەن ئۇچرىشىپ قېلىپ قان تۆكۈلۈپ قېلىشى مۇمكىن دەپ ئويلاپ، مەككىنىڭ تۆۋەن تەرىپىدىن يۈرۈپ «ھۇدەبىيە» دېگەن جايغا بارىدىغان قىيىنراق يول بىلەن ماڭدى. سەنئىيەتلىمەن دېگەن جايغا كەلگەندە پەيغەمبىرىمىزنىڭ قۇسۇا ناملىق تۆگىسى چۆكتى. ساھابىلەر ھەرقانچە قىلىپ تۆگىنى تۇرغۇزالمىدى. كېيىن ساھابىلەر: «قۇسۇا چارچاپتۇ» دېيىشتى. پەيغەمبىرىمىز: «ئۇ چارچىمىدى، چارچاش ئۇنىڭ ئادىتى ئەمەس، ئۇنى پىلىنى توختاتقان ئاللاھ توختاتتى» دېدى. تۆگىنىڭ چۆكۈشى مەككىدە ئۇرۇش قىلىپ، بەيتۇللاھنىڭ ھۆرمىتىگە رىئايە قىلىنماي قېلىشىغا بېرىلگەن بىر ئىشارەت بولغانلىقى ئۈچۈن، پەيغەمبىرىمىز ساھابىلىرىغا، قۇرەيش ئەرەبلىرى بەيتۇللاھنىڭ ھۆرمىتىنى ساقلايدىغان قانداق شەرتنى قويسا قوبۇل قىلىدىغانلىقىنى بىلدۈردى. تۆگە پەيغەمبىرىمىزنىڭ سىلىكىپ قويۇشى بىلەن قوپۇپ يۈردى. شۇنىڭ بىلەن ئىسلام ئەسكەرلىرى ھۇدەبىيەنىڭ مەككىدىن يىراقراق بىر تەرىپىگە كېلىپ چۈشتى.

خالىد ئىبنى ۋەلىد بۇلارنىڭ ھۇدەبىيەگە كېلىپ چۈشكەنلىكىنى بىلدى. ساھابە كىراملار ھۇدەبىيەگە كېلىپ ئورۇنلاشقاندا بەدەل ئىبنى ۋەرقا ئۇ يەرگە كېلىپ پەيغەمبىرىمىزدىن ئۇلارنىڭ نېمە ئۈچۈن كەلگەنلىكىنى سورىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا ئۇرۇش ئۈچۈن كەلمەي، پەقەت ئۆمرە ئۈچۈن كەلگەنلىكىنى ئېيتقاندا، بەدەل بېرىپ قۇرەيشلەرگە ۋەقەنى بىلدۈردى. ئەمما قۇرەيش ئەرەبلىرى بەدەل پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئىتتىپاقداشلىرى خۇزائە ئەرەبلىرىدىن بولغاچ ئۇنىڭ دېگەنلىرىگە ئىشەنمەي، ئىشنىڭ ھەقىقىتىنى بىلمەك ئۈچۈن ئەھابەشنىڭ رەئىسى ھۇلەيس ئىبنى ئەلقەمەنى ئەۋەتتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭ كەلگەنلىكىنى كۆرۈپ، ساھابە كىراملارغا: «بۇ ئادەم قۇربانلىقلارنى ئۇلۇغ بىلىدىغان بىرسى، ئۇنىڭ ئالدىغا قۇربانلىق ئۈچۈن ئېلىپ كېلىنكەن تۆگىلەرنى ھەيدەپ كېلىڭلار» دېدى. ساھابە كىراملار تۆگىلەرنى ئۇنىڭ ئالدىغا ھەيدەپ قويۇپ ئۆزلىرى تەلپىيە ئوقۇغىلى تۇردى. ھۇلەيس بۇنى كۆرۈپ قايتىپ كېتىپ، قۇرەيشلەرگە ئۇلارنىڭ پەقەت ئۆمرە ئۈچۈن كەلگەنلىكىنى ئېيتىپ لەخمى، جەزىم ۋە ھىمىيەر ئەرەبلىرى كېلىپ، بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلىپ كېتىپ تۇرسا، ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ ئوغۇللىرىدىن بولغان مۇھەممەدنى توسۇۋېلىش توغرا ئەمەس ئىكەنلىكىنى، ئۇلارغا مەككىگە كىرىشكە رۇخسەت قىلىنىشىنى ئېيتقاندا، مەككى مۇشرىكلىرى ئۇنىڭغا: «سەن ھىيلە بىلمەيدىغان بىر سەھرالىق سەن» دەپ ئۇنىڭ سۆزىگىمۇ ئىشەنمەي، سەقىپ ئەرەبلىرىنىڭ كاتتىسى ئۇرۇھ ئىبنى مەسئۇدنى ئەۋەتتى. ئۇرۇھ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا كېلىپ بىر ئاز سۆزلەشكەندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆمرە ئۈچۈن كەلگەنلىكىگە قانائەت ھاسىل قىلدى. بۇ ئارىدا ئۇ ساھابە كىراملارنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە بولغان ھۆرمىتىنى كۆرۈپ، ھەيران قالدى. قۇرەيش ئەرەبلىرىنىڭ قېشىغا بارغاندا: «مەن كىسرا، قەيسەر ۋە نەجاشىلارنىڭ ئالدىغا

بارغان ئىدىم، ئۇلارنىڭ ئادەملىرىنىڭ ھېچبىرى مۇھەممەدنى ئۇنىڭ ساھابىلىرى ھۆرمەت قىلغاندەك ھۆرمەت قىلغانلىقىنى كۆرمىدىم، مۇھەممەدنىڭ ساھابىلىرى ئۇنى ئۆز جانلىرىدىنمۇ ئارتۇق كۆرىدىكەن، ئۇلارنىڭ ئۇنى ھېچبىر زامان تاشلاپ كېتىش ئېھتىمالى يوق ئىكەن، سىلەر ئۇنىڭ تەلپىنى قوبۇل قىلىڭلار، ئەگەر ئۇنىڭ بىلەن ئۇرۇش بولۇپ قالسا سىلەرنىڭ غەلبە قىلىشىڭلار مۇمكىن ئەمەستەك تۇرىدۇ» دېدى. پەيغەمبىرىمىزگە ۋە ساھابىلىرىغا چىش تىرنىقىغىچە ئۆچ بولغان مەككە مۇشرىكلىرى ئۇنىڭ نەسىھىتىنىمۇ قوبۇل قىلمىدى ۋە بۇ يىل مۇسۇلمانلارنىڭ مەككەگە كىرىشىگە قەتئىي رازى ئەمەسلىكىنى بىلدۈردى. ئاندىن كېيىن مەكرەز ئىبنى ھەپس ئىسىملىك بىر كىشى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھۇزۇرىغا كېلىپ - كەتكەن بولسىمۇ تەلەپ قىلىنغان ئىش ھاسىل بولمىدى.

پەيغەمبىرىمىز ئۆزىنىڭ مەككەگە كېلىشتىكى مەقسىتى پەقەت ئۆمرە قىلىش بولۇپ، ئەسلا ئۇرۇش قىلىش نىيىتىنىڭ يوقلىقىنى مۇشرىكلارغا بىلدۈرۈش ئۈچۈن ئاۋۋال ھەزرىتى ئۆمەرنى ئەۋەتمەكچى بولغاندا، باشقىلار ئۇنىڭ مەككەدە ئۇنى ھىمايە قىلىدىغان تۇغقانلىرى بولمىغانلىقتىن مەككەگە كىرىشتىن ئېھتىيات قىلىپ، پەيغەمبىرىمىزگە ھەزرىتى ئوسماننى ئەۋەتىشكە مەسلىھەت بەردى. ھەزرىتى ئوسمان بەنى ئۆمەييە قەبىلىسىدىن بولۇپ، مەككەدە ئۇنى ھىمايە قىلىدىغان تۇغقانلىرى كۆپ ئىدى. شۇڭا پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئوسماننى ئەۋەتتى. ئۇ زات بىلەن ساھابىلەردىن ئون نەچچە كىشى پەيغەمبىرىمىزدىن رۇخسەت ئېلىپ مەككەدىكى تۇغقانلىرىنى زىيارەت قىلىش ئۈچۈن مەككەگە باردى. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئوسمانغا مەككەدىكى ئاجىز مۇسۇلمانلارغا مەككەنىڭ يېقىندا پەتىھ قىلىنىدىغانلىقى ھەققىدە بېشارەت بېرىشنى بۇيرۇدى. ھەزرىتى ئوسمان ئابان ئىبنى سەئىدلىئۇمەۋىنىڭ ھىمايىسىدە مەككەگە كىرىپ، مۇشرىكلارغا پەيغەمبىرىمىزنىڭ سۆزىنى بايان قىلغان بولسىمۇ ھېچبىر نەتىجە ھاسىل بولمىدى. تېخى ئۇلار ئۇنى ھەمراھلىرى بىلەن بىللە سولاپ قويۇشتى. بۇ سەۋەبتىن ساھابىلەر ئارىسىدا «ئوسماننى مۇشرىكلار ئۆلتۈرۈۋېتىپتۇ» دېگەن خەۋەر تارقالدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز مەككە مۇشرىكلىرى بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا ساھابە كىراملاردىن بەيئەت ئېلىش ئۈچۈن ئۇلارنى يىغدى.

رىزۋان بەيئىتى

ساھابە كىراملار ھۇدەيبىيەدە بىر دەرەخنىڭ سايىسى ئاستىدا پەيغەمبىرىمىز ئۆلسە ئۇلارمۇ ئۆلىدىغانلىقىغا، ئۇنىڭدىن ھەرگىز ئايرىلمايدىغانلىقىغا بىر - بىرلەپ بەيئەت بېرىشتى. ھەممىدىن ئىلگىرى ئەبۇ سىنانىئە سەدى دېگەن كىشى بەيئەت قىلدى. ئۇ بەيئەتنى ناھايىتى چىرايلىق شەكىلدە ئادا قىلغانلىقتىن باشقىلار بەيئەت قىلغاندا «ئەبۇ سىنان سىلگە قانداق بەيئەت قىلغان بولسا بىزمۇ شۇنداق بەيئەت قىلدۇق» دېيىشتى. پەيغەمبىرىمىز بىر قولىنى يەنە بىر قولىنىڭ ئۈستىگە قويۇپ تۇرۇپ، بۇ ئوسماننىڭ بەيئىتى بولسۇن دېدى. بۇ ئارىدا مۇشرىكلار بىلەن ساھابىلەر ئارىسىدا بىر ئاز ئۇرۇش يۈز بېرىپ، مۇشرىكلاردىن ئون ئىككى كىشى ئەسىرگە ئېلىندى. سايىسى ئاستىدا بەيئەت قىلىنغان ھېلىقى دەرەخ رىزۋان دەرەخى دەپ ئاتالدى. بۇ ھەقتە ئاللاھ تائالا پەتىھ سۈرىسىدىكى «ئەينى ۋاقىتتا دەرەخ ئاستىدا ساڭا بەيئەت قىلغان مۆمىنلەردىن ھەقىقەتەن

ئاللاھ رازى بولدى» دېگەن ئايەتنى نازىل قىلدى. ھەزرىتى ئۆمەر خەلىپە بولغان زاماندا كىشىلەر بۇ دەرهختىن تەۋەررۈك ئىزدەپ، ئۇنىڭغا تەزىم قىلىشقا باشلىغاندا، ھەزرىتى ئۆمەر ئۇ دەرهخنى كەستۈرۈۋەتكەن. بۇ بەيئەتنىڭ خەۋىرى مۇشرىكلارغا ئاڭلانغاندا، ئۇلار قورققىنىدىن پەيغەمبىرىمىز بىلەن سۈلھى قىلىش پىكرىگە كېلىشتى. شۇنىڭ بىلەن مەشھۇر خەتبىلەردىن سەھلى ئىبنى ئەمرىنى ۋەكىل قىلىپ ئەۋەتتى. ئۇ كىشى پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا كېلىپ ئەسەرلەرنى قويۇپ بېرىشنى تەلەپ قىلدى. پەيغەمبىرىمىز مۇشرىكلارنىڭ ھەزرىتى ئوسمان ۋە ئۇنىڭ ھەمراھلىرىنى قويۇپ بېرىش بەدىلىگە بۇ ئەسەرلەرنى قويۇپ بېرىدىغانلىقىنى بىلدۈردى. شۇنىڭ بىلەن مۇشرىكلار ھەزرىتى ئوسمان ۋە ئۇنىڭ ھەمراھلىرىنى قويۇپ بەردى. سەھلىنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە قويغان شەرتلىرى تۆت تۈرلۈك ئىدى:

بىرىنچى: مۇسۇلمانلار بەيتۇللاھنى كېلەر يىلى تاۋاپ قىلىدۇ ۋە مەككىدە ئۈچ كۈن تۇرىدۇ. بۇ ئۈچ كۈن ئىچىدە مەككە خەلقى مەككىدىن چىقىپ تۇرىدۇ.

ئىككىنچى: مۇشرىكلاردىن مۇسۇلمان بولۇپ مەدىنىگە قېچىپ بارغان كىشىلەر تەلەپ قىلىنسا قايتۇرۇپ بېرىلىدۇ. مۇسۇلمانلاردىن مەككىگە كەلگەن كىشى قايتۇرۇپ بېرىلمەيدۇ.

ئۈچىنچى: قۇرەيش مۇشرىكلىرى بىلەن مۇسۇلمانلار ئارىسىدا ئون يىلغىچە ئۇرۇش بولمايدۇ.

تۆتىنچى: ئەرەبلەردىن خاھلىغان قەبىلە پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئىتتىپاقداش بولالايدۇ.

مەزكۇر تۆت شەرتنىڭ ئىچىدىن ئۈچىنچى شەرت مۇسۇلمانلار ئۈچۈن يەڭگىل شەرت ئىدى. چۈنكى پەيغەمبىرىمىز قۇرەيش بىلەن مۇسۇلمانلار ئارىسىدا سۈلھى تۈزۈلۈپ تىنچلىق بولغاندا، قىسقا مۇددەت ئىچىدە ئىسلامنىڭ ھەر تەرەپكە تارقىلىشىغا ئىشەنەتتى. پەيغەمبىرىمىز بۇ ۋاقىتقا قەدەر مۇشرىكلار بىلەن ناھايىتى زۆرۈر بولۇپ قالغان شارائىتتا ئۇرۇش قىلغان ئىدى. ئۇ ئۇلۇغ زات باشقىلار بىلەن ھەر زامان تىنچ ئۆتۈشنى ياقتۇراتتى. شۇڭا ئۇ مەدىنىگە كەلگەندە مەدىنىنىڭ ئەتراپىدىكى ئەھلى كىتابلار بىلەن سۈلھى قىلىشقان ئىدى. ئەگەر مەككە مۇشرىكلىرى ساھابە كىراملارغا ئازار بېرىپ، ئۇلارغا زۇلۇم قىلمىغان بولسا ۋە ئۇلارنى دىنىدىن قايتۇرۇش ئۈچۈن ئۇلارنى ئازابلىمىغان بولسا، پەيغەمبىرىمىزگە سۈبىقەست قىلماي ئۇنى ئۆز ھالىغا قويغان بولسا ئىدى، ئۇ زات ئۇلار بىلەن ئۇرۇش قىلمىغان بولاتتى.

سۈلھىنىڭ شەرتلىرى ئىچىدە مۇسۇلمانلارغا بەك ئېغىر كەلگەن شەرتلەر بىرىنچى ۋە ئىككىنچى شەرتلەر بولسىمۇ، لېكىن ئۈچىنچى شەرتنىڭ مۇسۇلمانلار ئۈچۈن پايدىلىق ئىكەنلىكىگە قاراپ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ شەرتلەرنى قوبۇل قىلدى. ساھابە كىراملار باشتا ئېغىر كۆرۈپ رازى بولمىدى. ھەتتا ھەزرىتى ئۆمەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ قېشىغا كېلىپ: «سەلە مەككىگە كىرىمىز، مەن شۇنداق چۈش كۆردۈم دېگەن ئىدىلىغۇ؟» دېدى. پەيغەمبىرىمىز بىرىنچى شەرت خۇسۇسىدا: «چۈشۈمدىكى بېشارەتنى بۇ يىلى جەزمەن بولىدۇ دېمىگەن ئىدىم، بەيتۇللاھنى كېلەر يىلى تاۋاپ قىلساقمۇ چۈشۈمدىكى بېشارەت ھاسىل بولىدۇ» دېدى. ئىككىنچى شەرت ھەققىدە: «ئىسلامدىن چىقىپ مەككىگە قېچىپ كەتكەن كىشىلەرگە بىزنىڭ ئەسلا ئېھتىياجىمىز يوق، مۇسۇلمان بولۇپ مەدىنىگە كەلگەن كىشىلەرنى قايتۇرۇشۇمۇ زىيانلىق ئەمەس، ئۇلارغا ھامان بىر كۈنى ئازادلىق

كۈنى يېتىپ كېلىدۇ» دەپ ساھابە كىراملارنى قانائەتلەندۈرۈشكە كۆپ تىرىشقان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ سۆزى، رەنجىگەن ساھابە كىراملارنىڭ كۆپ قىسمىغا تەسىر قىلمىدى.

پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ قوبۇل قىلمىغانلىقىغا قارىماي ئۆز پىكرىدە چىڭ تۇرۇپ، سۈلھنامىنى يازدۇردى. بۇنى يازغۇچى كىشى ھەزرىتى ئەلى ئىدى. سۈلھنامە يېزىلىپ بولغاندىن كېيىن، ھەر ئىككى تەرەپتىن گۇۋاھچىلار ھازىر قىلىندى. پەيغەمبىرىمىز تەرىپىدىكى گۇۋاھچىلار ئىچىدە ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى، ھەزرىتى ئۆمەر ۋە ھەزرىتى ئابدۇرراھمانلار بار ئىدى. مۇشرىكلار تەرەپتىن مەكرىز ئىبنى ھەپس بىلەن ھۇۋەيتىب ئىبنى ئابدۇلئۇززا قاتارلىقلار بار ئىدى. سۈلھنامە ئىككى نۇسخا بولۇپ، بىرى سەھلى ئىبنى ئەمرىدە قالدى. سۈلھنامە يېزىلىۋاتقاندا مۇنداق بىر ۋەقە يۈز بەردى، بۇ ۋەقە پەيغەمبىرىمىزنىڭ قانچىلىك سۈلھى تەرەپدارى ئىكەنلىكىنى كۆرسىتىپ بېرىدۇ. بۇ ۋەقە مۇنداق ئىدى: پەيغەمبىرىمىز سۈلھنامىنى «بىسىمىلاھىر رەھمانىر رەھىم» بىلەن باشلىماقچى بولغاندا سۇھەيل: «مەن بۇنداق سۆزنى بىلمەيمەن، ئۆزىمىز بىلىدىغان «بىسىمىكەللاھۇمە» دېگەن سۆز بىلەن باشلا دەپ تۇرۇۋالدى. پەيغەمبىرىمىز سۇھەيلنىڭ دېگىنى بويىچە يازدۇردى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز «بۇ ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى مۇھەممەدنىڭ سۇھەيل ئىبنى ئەمرى بىلەن قىلىشقان سۈلھىسى» دەپ يازدۇرغاندا، سۇھەيل بۇنىڭغا «بىز سېنىڭ پەيغەمبەر ئىكەنلىكىڭگە ئىشەنسەك مەككىگە كىرىشتىن سېنى توسمايتتۇق ۋە سەن بىلەن ئۇرۇش قىلمايتتۇق، ئۇنىڭ ئورنىغا مۇھەممەد ئىبنى ئابدۇللاھ دەپ يازدۇر» دەپ تۇرۇۋالدى. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ئەلىگە «ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى» دېگەن سۆزنى ئۆچۈرۈپ، ئۇنىڭ ئورنىغا «ئابدۇللاھ» دېگەن سۆزنى يېزىشقا بۇيرۇغان بولسىمۇ، ھەزرىتى ئەلى ئۇنى ئۆچۈرۈشكە رازى بولمىدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز ئۆز قولى بىلەن ئۆچۈردى. ساھابە كىراملارنىڭ مۇشرىكلارغا ناھايىتى ئۆچمەنلىكى تۈتۈپ، ئۇرۇش قىلىشقا بىر ئىشارەت قىلىنىشىغا قاراپ تۇرغان ۋە ئۇرۇش بولسا غەلبە قىلىدىغانلىقى ئېھتىمالغا يېقىن بولغان ۋاقىتتا، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇلارنىڭ خاتىرىسىنى قىلماي بۇنداق ئېغىر شەرت بىلەن سۈلھى قىلىشى، بۇ سۈلھىنىڭ ئىسلام دىنىغا غايەت زور پايدىلىق نەتىجىلەرنى كەلتۈرۈشىنى ئۈمىد قىلغانلىقىدىن ئىدى. دەرۋەقە ئىش پەيغەمبىرىمىز ئويلىغاندەك بولدى.

ھۇدەيبىيە سۈلھىسىدىن كېيىن ئەھلى ئىسلام مۇشرىكلار بىلەن ئارىلىشىشقا باشلىدى. ئىسلام بىلەن ئەرەبلەر ئارىسىدىكى پەردە كۆتۈرۈلدى. ئىسلامنىڭ ئاللاھ تەرىپىدىن كەلگەن ئىلاھى دىن ئىكەنلىكىگە ئىشەنگۈچىلەر كۆپىيىپ، مۇسۇلمانلارنىڭ سانى ئېشىشقا باشلىدى. تارىخچىلارنىڭ ئېيتىشىچە، بۇ سۈلھىدىن باشلاپ مەككە پەتھى قىلىنىشىغا بولغان ئارىلىقتا ئىسلامنى قوبۇل قىلغانلارنىڭ سانى، پەيغەمبىرىمىزنىڭ پەيغەمبەر بولغىنىدىن باشلاپ تا بۇ سۈلھىگە قەدەر مۇسۇلمان بولغانلارنىڭ سانىدىن كۆپتۇر.

سەھلى ئىبنى ئەمرىنىڭ ئوغلى ئەبۇ جەندەل ئىسلامنى قوبۇل قىلغان بولسىمۇ، ئاتىسى ئۇنى سولۇپلىپ مەدىنىگە ھىجرەت قىلىشتىن مەنئى قىلىۋاتاتتى. سۈلھنامە يېزىلىۋاتقان ۋاقىتتا ئۇ كىشى بىر ئامال قىلىپ ھەپسەدىن قېچىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا كەلدى. سۇھەيل ئۇنى كۆرۈپ: «ئى مۇھەممەد! سەندىن ھەممىدىن بۇرۇن بۇنى قايتۇرۇپ بېرىشىنى تەلەپ قىلمەن» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا: «تېخى سۈلھنامە يېزىلىپ

تاماملانمىغانلىقىنى ئېيتىپ، ياندۇرۇپ بەرمەسلىك تەرەپدارى بولسىمۇ، سۇھەيل «قايتۇرۇپ بەرمىسەڭ سۈلھى قىلمايمەن» دېگەنلىكى ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىز ئۇنى قايتۇرۇپ بېرىشكە رازى بولدى.

ئەبۇ جەندەل ساھابە كىراملارغا قاراپ: «ئى جامائەت! نېمە ئۈچۈن مېنى مۇشرىكلارغا قايتۇرۇپ بېرىسىلەر؟ مېنىڭ ئۇلارنىڭ قولىدا نەقەدەر ئازاب چەككەنلىكىمنى بىلمەمسىلەر؟» دېدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ مۇئامىلىسى ئۈچۈن ساھابىلەر ناھايىتى خاپا بولۇشتى. ھەتتاكى ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ شۇ ۋاقىتتا پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھۇزۇرىغا كېلىپ: «سىلەر ھەق پەيغەمبەر ئەمەسمۇ؟ بىز ھەق دىندا، دۈشمەنلەر باتىل دىندا ئەمەسمۇ؟ سىلەر ھەق پەيغەمبەر بولۇپ، بىز ھەق دىندا ئىكەنمىز نېمە ئۈچۈن بۇنداق خورلۇقنى قوبۇل قىلىمىز؟ بىز تېخى بۇنداق خورلۇققا مەجبۇر بولغىنىمىز يوق، سىلەر بىزگە بەيتۇللاھقا بېرىپ تاۋاپ قىلىمىز دېمىگەنمىدەن؟» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام: «توغرا، مەن ھەق پەيغەمبەرمەن، بىز ھەق دىندىمىز، مەن بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلىمىز دېدىم، لېكىن بۇ يىل تاۋاپ قىلىمىز دېمىدىم، كېلەر يىلى تاۋاپ قىلىمىز» دېدى. ئاندىن كېيىن مەن ئەبۇ بەكرىنىڭ يېنىغا بېرىپ پەيغەمبىرىمىزگە دېگەنلىرىمنى دېدىم. ئۇمۇ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئوخشاش جاۋاب بەردى. ئاندىن كېيىن بۇ سۆزلىرىمگە كاپارەت بولسۇن دەپ كۆپ ئىشلارنى قىلدىم» دېگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ.

سۈلھى تاماملانغاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابە كىراملارغا ئېھرامدىن چىقىپ، قۇربانلىقلىرىنى بوغۇزلاشقا بۇيرۇغان بولسىمۇ، بۇ سۈلھىنىڭ ئېغىر شەرتلىرىدىن خاپا بولغان ساھابىلەر بۇ ئەمرگە سۇسلۇق قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابىلەرنىڭ بۇ قىلىقىنى كۆرۈپ، كۆڭلى رەنجىپ، ئايالى ئۇمى سەلەمەنىڭ يېنىغا كىرىپ، ساھابىلەرنىڭ ئۇنىڭ سۆزلىرىنى ئاڭلىمىغانلىقىنى ئېيتتى. ئۇمى سەلەمە ئۇ زاتقا: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! سىلەر ئېغىر شەرتلەر بىلەن سۈلھى قىلدىلا، شۇڭا ساھابىلەر ناھايىتى خاپا بولغان، بۇ ھەقتە ئۇلار ئۆزلىكتۇر، شۇڭا سىلەر ھېچ گەپ قىلماستىن ئېھراملىرىدىن چىقىۋەرسىلەر، ئۇلار بۇنى كۆرۈپ سىلەرگە ئەگىشىدۇ» دېدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قۇربانلىقىنى بوغۇزلاپ، چېچىنى ئالدۇرۇپ ئېھرامدىن چىقتى. ساھابە كىراملار بۇنى كۆرۈپ تەخىرىس ئېھرامدىن چىقتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەككىدىن قايتقاندا پەتىھى سۈرىسى نازىل بولۇپ، ھۇدەيبىيە سۈلھىسىدىن قاتتىق خاپا بولغان ساھابىلەر ناھايىتى خۇشال بولۇشتى. ھۇدەيبىيە سۈلھىسىنىڭ ئىسلام ئۈچۈن زور پايدىسى بولىدىغانلىقىنى ۋە مەككىنىڭ پەتىھى قىلىنىدىغانلىقىنى بىلىپ، سۈلھى ھەققىدە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ پىكىرى توغرا بولۇپ، ئۆزلىرىنىڭ پىكىرى خاتا ئىكەنلىكىنى چۈشەندى ۋە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا قىلغان بەزى قوپال مۇئامىلىلىرىگە پۇشايىمان قىلىشىپ ئىستىغپار ئېيتىشتى. ئاللاھ ئۇلارنىڭ ھەممىسىدىن رازى بولسۇن!

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابىلەر بىلەن مەدىنىگە قايتىپ كەلگەندە ئۇقبە ئىبنى مۇتەننىڭ قىزى ئۇمى كۈلسۇم ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ مەدىنىگە كەلدى. ئۇنىڭ تۇغقانلىرى ئارقىسىدىن كېلىپ، سۈلھى بويىچە ئۇنى قايتۇرۇپ بېرىشنى تەلەپ قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام سۈلھىدىكى شەرتنىڭ ئاياللارنى ئۆز ئىچىگە ئالمايدىغانلىقىنى ئېيتىپ، ئۇنى قايتۇرۇپ بەرمىدى. بۇ مۇناسىۋەت بىلەن مۇتەھەننە سۈرىسىدىكى بىر نەچچە ئايەت نازىل بولدى. ئاللاھ تائالا ھىجرەت قىلىپ كەلگەن ئاياللارنى ئىمتىھان قىلىپ، مۇمىن ئىكەنلىكى

ئېنىقلانسا، ھىجرەتلىرى دۇنيالىق غەزەز ئۈچۈن بولماي، پەقەت ئاللاھ رىزاسى ئۈچۈن بولسا قايتۇرۇپ بەرمەسلىككە، مۇشرىك ئەللىرىدىن ئايرىپ، ئۇلار بەرگەن مەھرىلىرىنى قايتۇرۇپ بېرىشكە بۇيرۇدى ۋە بۇ مۇھاجىر ئاياللارنىڭ باشقا مۇسۇلمانلارغا ياتلىق بولۇش ھەققى بارلىقىنى بايان قىلدى. شۇنداقلا ساھابىلەرگە بۇندىن كېيىن مۇشرىك ئاياللىرىنى نىكاھدا ساقلىماسلىققا بۇيرۇدى. شۇنىڭ بىلەن ساھابىلەر مۇشرىك ئاياللىرىنى تالاق قىلىۋېتىشتى. بۇ ۋاقىتتا ھەزرىتى ئۆمەر مەككىدە قالغان ئىككى نەپەر مۇشرىك ئايالنى تالاق قىلدى. ئۇ ئاياللارنىڭ بىرىنى سەپۋان ئىبنى ئۇمەييە، يەنە بىرىنى مۇئاۋىيە ئالدى.

ھۇدەيبىيە سۈلھىسىدىن بىر ئاز كېيىن ئەبۇ يەسر ناملىق بىر كىشى ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، مەدىنىگە كەلگەن بولسىمۇ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنى قوبۇل قىلمىغانلىقتىن، ئۇ كىشى شام يولىدىكى بىر جايغا بېرىپ ئورۇنلاشتى. يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان ئەبۇ جەندەلمۇ مۇشرىكلاردىن قۇتۇلۇپ، ئەبۇ يەسر نىڭ قېشىغا باردى. سەھرا ئەرەبلىرىدىن نۇرغۇن كىشى ئۇلارغا قېتىلىپ، شام يولىدىن ئۆتكەن مۇشرىكلارنىڭ كارۋانلىرىغا ھۇجۇم قىلغىلى تۇردى. بۇلارنىڭ بۇلاڭ - تالاڭلىرىدىن بىزار بولغان مۇشرىكلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئەلچى ئەۋەتىپ، سۈلھىنىڭ ئىككىنچى شەرتىنى بىكار قىلىشنى تەلەپ قىلدى. شۇنىڭ بىلەن بۇ شەرت بىكار قىلىنىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ مەككىدىن مەدىنىگە قېچىپ كەلگەنلەر قايتۇرۇلمايدىغان بولدى. ھۇدەيبىيە سۈلھىسى مۇناسىۋىتى بىلەن بەقەرە سۈرىسىدە بىر ئايەت نازىل بولۇپ، ئۇرۇش قىلىش ھارام بولغان ئاياللارنى ۋە ھەج، ئۆمرىدە توسۇلۇپ قالغانلارنىڭ ھۆكۈملىرىنى بايان قىلدى.

ھەزرىتى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ پەيغەمبەرلىكى ئەرەب مىللىتىگىلا خاس بولماستىن، بەلكى پۈتۈن ئىنسانىيەتكە ئومۇمىيىدۇر. قۇرئان كەرىمدىكى ئەتراپ سۈرىسىنىڭ «ئى پەيغەمبەر! كىشىلەرگە «ئى ئىنسانلار مەن سىلەرنىڭ ھەممىڭلارغا ئەۋەتىلگەن ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرىمەن» دېگەن» دېگەن ئايىتى ۋە سەبە سۈرىسىنىڭ «بىز سېنى پۈتۈن ئىنسانلارغا خۇش خەۋەر بەرگۈچى ۋە ئاگاھلاندىرغۇچى قىلىپ ئەۋەتتۇق» دېگەن ئايىتى ۋە ئەنبىيا سۈرىسىنىڭ «بىز سېنى ئالەملەر ئۈچۈن پەقەت رەھمەت قىلىپ ئەۋەتتۇق» دېگەن ئايىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ پۈتۈن ئىنسانلارنىڭ پەيغەمبىرى ئىكەنلىكىگە ئوچۇق دەلىلدۇر.

ھۇدەيبىيە سۈلھىسىگە قەدەر پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قۇرەيش مۇشرىكلىرى بىلەن سۈلھى قىلماي، بەلكى ئۇرۇش ھالىتىدە بولغانلىقىدىن، ئۇلار بىلەن مەشغۇل بولۇپ قېلىپ ئىسلامنى ئەتراپتىكى كۆپلىگەن ئىنسانلارغا يەتكۈزەلمەي تۇراتتى. ئۇ زات بۇ چاغقىچە پەقەت ئەرەب خەلقىنى ۋە مەدىنىنىڭ يېقىن ئەتراپىدىكى كىشىلەرنىلا دىنغا دەۋەت قىلىپ كەلگەن ئىدى. ھۇدەيبىيە سۈلھىسى قىلىنىپ، قۇرەيش مۇشرىكلىرى ۋە باشقا ئەرەبلەردىن كېلىدىغان خەۋپ تۈگىگەندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قىلماقچى بولغان بىرىنچى ئىشى، ئەتراپتىكى پادىشاھ ۋالى ۋە ھاكىملارغا ئەلچى ئەۋەتىپ، ئۇلارنى ئىسلام دىنىغا دەۋەت قىلىش بولدى. بۇ ئەلچىلەرنى ئەۋەتىش ھىجرىيىنىڭ ئالتىنچى يىلىنىڭ ئاخىرلىرىدىن ياكى يەتتىنچى يىلىنىڭ باشلىرىدىن باشلاپ، تاكى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋاپات بولغۇچە داۋام قىلدى. ئۇ بۇ چاغقىچە يازغان مەكتۇپلىرىدا مۆھۈر ئىشلەتمىگەن ئىدى. پادىشاھلارنى دەۋەت قىلىش پىكرىنى ساھابە كىرىملىرىغا مەسلىھەت سالغاندا، ئۇلار ھۆكۈمدارلارغا ئەۋەتىلىدىغان خەتلەرنىڭ مۆھۈر بېسىلغان بولۇشى كېرەكلىكىنى ئېيتتى. شۇنىڭ بىلەن ئۇ

كۈمۈشتىن بىر ئۈزۈك ياسىتىپ، ئۇ ئۈزۈككە ئۈچ قۇر قىلىپ «مُحَمَّدٌ رَسُوْلُ اللهِ» دېگەن جۈملىنى يازدۇردى. بۇ سۆزلەردىن ئاللاھ سۆزى ئۈستىدە، رەسۇل سۆزى ئوتتۇرىدا، مۇھەممەد سۆزى ئاستىدا ئىدى. ئۇشبۇ مۆھۈرنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋاپات بولغاندىن كېيىنمۇ ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى، ھەزرىتى ئۆمەر، ھەزرىتى ئوسمان قاتارلىقلار تەۋەررۈك قىلىپ ئىشلەتكەن ئىدى. ھەزرىتى ئوسماننىڭ خەلىپە بولغان دەۋرىدە ئۇنىڭ قولىدىن بىرى ياسىن دېگەن بىر قۇدۇققا چۈشۈپ كېتىپ يوقاپ كەتكەن.

ھۈدەيبىيە سۈلھىسىدىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئالتە كىشىنى تاللاپ ئەتراپقا ئەلچى قىلىپ ئەۋەتتى. رىم ئىمپېراتورى ھىرەقلىگە دېھىيە تۈلكەلىنى، ئىران پادىشاھى كىسراغا ئابدۇللاھ ئىبنى ھۈزەيبە تىسسەھمىنى، ھەبەشىستان پادىشاھى نەجاشىغا ئەمر ئىبنى ئۇمەييە ئەززەمەرنى، مىسىر پادىشاھىغا ھاتەب ئىبنى ئەبى بەلتەئەنى، غەسسەن ھۆكۈمدارى جىبىللە ئىبنى ئەيھەمگە شۇجا ئىبنى دەھەبىنى، يەمامە ئەمىرى ئەۋدە ئىبنى ئەلگە سۈلھەت ئىبنى ئەمىرنى ئەۋەتتى. پەيغەمبەرىمىزنىڭ بۇ كىشىلەرنىڭ ھەر بىرىگە بىردىن مەكتۇپنى بېرىپ ھەممىسىنى بىر كۈندە يولغا سالغانلىقى تارىخ كىتابلىرىدا رىۋايەت قىلىندۇ. ئۇنىڭدىن باشقا ئۇممان ئەمىرى جەئپەرگە ئەمر ئىبنى ئاسنى، بەھرەين ۋالىسى مۇنزىر ئىبنى ساۋىگە ئەلا ئىبنى ھەزرەمنى، ھارس ئىبنى ئابدۇكەلالىجە بەلىگە مۇھاجىر ئىبنى ئۇمەييە تىل مەخزۇمىنى، ھىمىيەر ئەمىرى زۇلكەلاغا جەرر ئىبنى ئابدۇلبەجەرنى ئەۋەتتى. مۇسەيلەمە تۈلكە زىياچقا ئىككى قېتىم مەكتۇپ ئەۋەتتى. بىرىنى ئەمر ئىبنى ئۇمەييەدىن، يەنە بىرىنى سائىب ئىبنى ئاۋامدىن ئەۋەتتى. ھىمىيەر ھۆكۈمدارلىرىدىن ئابدۇكەلال ئوغۇللىرى ھارس، مەسرەھ ۋە نەئىملەرگە ئەيياش ئىبنى رەبىئە تىلمە خزۇمىنى ئەۋەتتى.

رىم ئىمپېراتورى ھىرەقلى بۇ كۈنلەردە قۇددۇس شەرىپتە ئىدى. ئىرانلىقلار بىلەن بولغان ئۇرۇشتا رىملىقلار غەلبە قىلىپ، ھىرەقلى سۈرىيە رايونىنى ئىسلاھ قىلىش ۋە غەلبىگە شۈكرى ئېيتىش يۈزىسىدىن قۇددۇس شەرىپنى زىيارەت قىلىش ئۈچۈن كەلگەن ئىدى. دېھىيە تۈلكەلى مەكتۇپنى ئۇنىڭغا قۇددۇس شەرىپتە تاپشۇردى. مەكتۇپنىڭ مەزمۇنى مۇنداق ئىدى: «بۇ مەكتۇپ ئاللاھنىڭ بەندىسى ۋە پەيغەمبىرى مۇھەممەدتىن رۇمنىڭ كاتتىسى ھىرەقلىگە. توغرا يولغا كىرىپ، ئۇنىڭغا ئەگەشكەنلەرگە سالام. مەن سېنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىمەن. ئىسلامغا كىرسەڭ سالامەت بولىسەن. ئاللاھ تائالا سېنىڭ ئەجرىڭنى ئىككى ھەسسە بېرىدۇ. ئەگەر ئىسلامنى قوبۇل قىلمىساڭ، بارلىق قەۋمىڭنىڭ گۇناھى ساڭا بولىدۇ. ئى ئەھلى كىتاب سىلەر بىلەن بىزنىڭ ئارىمىزدا مۇشتەرەك بولغان بىر سۆزگە كېلىڭلار، ئاللاھ تائالادىن باشقا ھېچقانداق كىشىگە ئىبادەت قىلمايلى! ئۇنىڭغا ھېچكىمنى شېرىك كەلتۈرمەيلى! ئاللاھ تائالادىن باشقا بىر - بىرىمىزنى ئىلاھ قىلىۋالمايلى! ئەگەر ئەھلى كىتاب بۇ ئىشنى قوبۇل قىلمىسا، بىزلەر مۇسۇلمان بولىدۇق، سىلەر بۇنىڭغا گۇۋاھ بولۇڭلار دەڭلار» دېگەن مەنىدە ئىدى. ھىرەقلى بۇ مەكتۇپنى ئوقۇپ، بۇ ۋاقىتتا تىجارەت ئۈچۈن شام تەرەپكە بارغان ئەبۇ سۇفيان بىلەن ئۇنىڭ ھەمراھلىرىنى چاقىرىپ، تەرجىمان ئارقىلىق ئۇنىڭدىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەھۋالىنى سورىدى. ئەبۇ سۇفيان بۇ چاغدا مۇشۇرىك بولسىمۇ، ئەرەبلەرنىڭ ئادىتىدە يالغان سۆزلەش ناھايىتى چوڭ ئەيىب بولغاچقا، ئۇ راستچىللىق بىلەن جاۋاب بەردى. ھىرەقلى بىلەن ئەبۇ سۇفياننىڭ ئوتتۇرىسىدا مۇنۇ سوئال - جاۋابنىڭ بولۇپ ئۆتكەنلىكى سەھىھۇل بۇخارىدا قەيت قىلىندۇ:

ھىرەقلى: سىلەرنىڭ ئاراڭلاردا مۇھەممەد نەسەب ئېتىبارى بىلەن قانداق كىشى؟
ئەبۇ سۇفيان: ئۇنىڭ نەسەبى ناھايىتى شەرەپلىك نەسەبتىن.
ھىرەقلى: ئىلگىرى سىلەردىن پەيغەمبەرلىك داۋاسى قىلغان كىشى بارمىدى؟
ئەبۇ سۇفيان: ياق.
ھىرەقلى: مۇھەممەدنىڭ ئاتا - بوۋىلىرىنىڭ ئىچىدىن پادىشاھ بولغان كىشى بارمۇ؟
ئەبۇ سۇفيان: يوق.
ھىرەقلى: ئۇنىڭغا ئەگەشكەنلەر بايلارمۇ؟ ياكى كەمبەغەل، ئاجىز كىشىلەرمۇ؟
ئەبۇ سۇفيان: ئۇلار كەمبەغەل، ئاجىز كىشىلەر.
ھىرەقلى: ئۇنىڭغا ئەگەشكەنلەر كۈندىن - كۈنگە كۆپىيىۋاتامدۇ؟ ياكى كېمىيىۋاتامدۇ؟
ئەبۇ سۇفيان: كۆپىيىۋاتىدۇ.
ھىرەقلى: ئۇنىڭ دىنىغا كىرگەنلەردىن يېنىۋالغانلار بارمۇ؟
ئەبۇ سۇفيان: يوق.
ھىرەقلى: ئۇ پەيغەمبەرلىك داۋاسى قىلىشتىن ئىلگىرى يالغان سۆزلەپ باققانمۇ؟
ئەبۇ سۇفيان: ھېچ يالغان سۆزلەپ باقمىغان.
ھىرەقلى: ئۇ ئەھدىنى بۇزۇپ باققانمۇ؟
ئەبۇ سۇفيان: ھازىر بىز بىلەن ئۇنىڭ ئارىسىدا ئەھدىنامە بار. بۇزمامدۇ، ياكى بۇزمامدۇ، بۇنى بىلمەيمەن.
ھىرەقلى: ئۇنىڭ بىلەن ئۇرۇش قىلىدىڭلارمۇ؟
ئەبۇ سۇفيان: ھەئە، ئۇرۇش قىلدۇق.
ھىرەقلى: قايسىڭلار غەلبە قىلىدىڭلار؟
ئەبۇ سۇفيان: بەزىدە ئۇ، بەزىدە بىز.
ھىرەقلى: ئۇ سىلەرنى نېمىگە تەكلىپ قىلىدۇ؟
ئەبۇ سۇفيان: ئۇ بىزگە: «بىرلا ئاللاھقا ئىبادەت قىلىڭلار، ئۇنىڭغا ھېچ نەرسىنى شېرىك قىلماڭلار، ئاتا - بوۋىلىرىڭلاردىن قالغان دىننى تاشلاڭلار» دەيدۇ ۋە ناماز ئوقۇشقا، سەدىقە بېرىشكە، زىنادىن ساقلىنىشقا، سىيلە - رەھىم قىلىشقا بۇيرۇيدۇ.
مانا بۇ سۆزلەردىن كېيىن ھىرەقلى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەقىقىي پەيغەمبەر ئىكەنلىكىگە ئىشىنىپ، ئۇنىڭ دىلى ئىسلامغا مايىل بولدى ۋە ۋەزىرلىرىنى يىغىپ ئىسلامنى قوبۇل قىلىش ھەققىدە مەسلىھەت سورىغاندا، ئۇنىڭ ۋەزىرلىرى قوبۇل قىلمىدى. شۇنىڭ بىلەن ھىرەقلى دۇنيانىڭ ئابروۋىنى ئاخىرەتتىن ئەۋزەل كۆرۈپ، ئىمان بىلەن مۇشەررەپ بولالماي ئىسلامدىن مەھرۇم قالدى. ئاللاھ خاھلىغان ئادەمنى ھىدايەت قىلىدۇ.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كىسراغا مەكتۇپ يوللىشى

ئۇ زامانلاردا ئىراننىڭ پايتەختى مەدىيەن شەھىرى ئىدى. ئابدۇللاھ ئىبنى ھۇزايە مەدىيەنگە بېرىپ كىسىراننىڭ ھۇزۇرىغا كىرىپ مەكتۇپنى تاپشۇردى. بۇ مەكتۇپنىڭ مەزمۇنى مۇنداق ئىدى: «بۇ مەكتۇپ ئاللاھ تائالانىڭ پەيغەمبىرى مۇھەممەدتىن ئىراننىڭ كاتتىسى كىسىراغا. توغرا يولغا كىرىپ ئاللاھ تائالانىڭ پەيغەمبىرىگە ئىمان كەلتۈرگەن، ئاللاھ تائالادىن باشقا ھەقىقىي مەبۇد يوق، ئۇنىڭ شېرىكى يوق، مۇھەممەد ئاللاھنىڭ بەندىسى ۋە پەيغەمبىرى دەپ گۇۋاھلىق بەرگەنلەرگە سالام. مەن سېنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىمەن. چۈنكى مەن ئاللاھ تائالا تەرىپىدىن پۈتۈن ئىنسانىيەتكە ئەۋەتىلگەن پەيغەمبەرمەن. مەن ئىنسانلارنى ئاگاھلاندۇرىمەن. مېنى ئىنكار قىلغانلارغا ئازاب كېلىدىغانلىقى بىلەن كىشىلەرنى ئاگاھلاندۇرىمەن. ئىسلامنى قوبۇل قىلساڭ سالامەت بولىسەن. ئەگەر قوبۇل قىلمىساڭ پۈتۈن مەجۇسلارنىڭ گۇناھى ساڭا بولىدۇ.»

كىسىرا مەكتۇپنى ئوقۇپ، تەكەببۇرلۇق ۋە مەغرۇرلۇق قىلىپ ناھايىتى ئاچچىقلاپ، مەكتۇپنى يىرتىپ تاشلىدى ۋە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تەرەپتىن كەلگەن ئەلچىگە: «ئەگەر ئەلچىنى ئۆلتۈرۈش جائىز بولسا ئىدى، سېنى ئۆلتۈرۈپ تاشلىغان بولاتتىم» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كىسىراننىڭ بۇ مۇئامىلىسىنى ئاڭلاپ: «ئاللاھ تائالا ئۇنىڭ مۈلكىنى پارچە - پارچە قىلىپ يوقاتسۇن» دەپ دۇئا قىلدى. دەرۋەقە ئۇزۇن ئۆتمەي ئىران مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن پەتھى قىلىنىپ، كىسىراننىڭ پادىشاھلىقى ئاغدۇرۇپ تاشلاندى. كىسىرا چوڭچىلىقىدىن ئۆزىنىڭ بۇ قىلمىشىغا قانائەت قىلماي، ھەبەشىستاندىكى بىر ۋالىيسىغا: «مۇھەممەدنى تۇتۇپ، ماڭا ئەۋەتىپ بەر» دەپ مەكتۇپ يازدى. ئەرەب تارىخچىلىرىنىڭ سۆزلىرىگە قارىغاندا مەزكۇر ۋالى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئىككى كىشىنى ئەۋەتىپ ئۇلار بىلەن بىللە كىسىراننىڭ قېشىغا بېرىشقا ئەمرى قىلغان. ئەگەر ئىتائەت قىلمىسا ئۆلتۈرىمەن دەپ تەھدىت سالغان. ئۇلار كەلگەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا كىسىراننىڭ ئۆلتۈرۈلگەنلىكىنى خەۋەر بەرگەن. شۇنىڭ بىلەن ھەبەشىستاندىن كەلگەن ئۇ ئىككى كىشى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۆجىزىسىگە قايىل بولۇپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلغان. ئۇلار قايتىپ بېرىپ، بۇ ۋەقەنى ۋالىيغا خەۋەر قىلغاندا، كىسىراننىڭ ئۆلگەنلىكى راست چىقىپ، ۋالىمۇ مۇسۇلمان بولغان.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ نەجاشىغا مەكتۇپ يوللىشى

نەجاشىغا ئەۋەتىلگەن گەمىر ئىبنى ئۇمەييەنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئىككى ئىشقا بۇيرۇغان ئىدى. بىرى: مەكتۇپنى تاپشۇرۇش. يەنە بىرى: ئەبۇ سۇفيان ئىبنى ھەربىنىڭ قىزى ئۇمى ھەبىبەنى نىكاھىغا ئېلىش ئۈچۈن نەجاشىنى ۋاستە قىلىش ۋە ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلغان كىشىلەرنى مەدىنىگە يولغا سېلىپ قويۇشنى تەلەپ قىلىش ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام نەجاشىغا يەنە ئۇشۇ خۇسۇستا مەكتۇپ يازغان ئىدى. ئەمرى ھەبەشىستانغا بېرىپ نەجاشىغا مەكتۇپنى تاپشۇردى. مەكتۇپنىڭ مەزمۇنى مۇنداق ئىدى: «بۇ مەكتۇپ ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى مۇھەممەدتىن ھەبەشنىڭ كاتتىسى نەجاشىغا. مەن ئاللاھ تائالانىڭ ھەمدۇ ئېيتىمەنكى، ئۇ زاتتىن باشقا مەبۇد يوقتۇر. ئۇ پادىشاھتۇر، پاكىتۇر، سالامەتلىك بېغىشلىغۇچىدۇر، ئەمىن قىلغۇچىدۇر ۋە ھەممىنى كۆزىتىپ تۇرغۇچىدۇر. مەن گۇۋاھلىق بېرىمەنكى، ئىيسا ئىبنى مەريەم ئاللاھنىڭ روھى ۋە كەلىمىسىدۇر. ئاللاھ تائالا ئۇ

روھنى پاك - پاكىزە دۇنيادىن كەتكەن مەرىپەمگە ئەۋەتكەن، مەرىپەم ئۇ روھ بىلەن ھامىلىدار بولغان. ئاللاھ تائالا ھەزرىتى ئادەمنى ئۆز قۇدرىتى بىلەن ياراتقىنىدەك، ھەزرىتى ئىيسانمۇ روھ ۋە نەپخە (پۇۋدەش) تىن ياراتتى. ئى نەجاشى! سېنى شېرىكى يوق تەنھا ئاللاھقا ئىتائەت قىلىشقا، بۇ ھەقتە ماڭا ئەگىشىشكە ۋە ماڭا كەلگەن نەرسىلەرگە ئىمان كەلتۈرۈشكە دەۋەت قىلىمەن. مەن ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرىمەن. مەن سېنى ۋە ساڭا ئەگەشكەن كىشىلەرنى ئاللاھ تائالاغا دەۋەت قىلىمەن. مەن سىلەرگە ئاللاھنىڭ ئەمرىنى يەتكۈزدۈم ۋە نەسىھەت قىلدىم. قوبۇل قىلساڭلار، سالامەتلىك ھىدايەتكە ئەگەشكۈچىلەرگە بولسۇن!»

نەجاشى پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەكتۇپىنىڭ مەزمۇنى بويىچە ئۇمى ھەببەنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ۋاكالىتەن نىكاھلاندى. ئۇمى ھەببە ئەسلىدە ئېرى ئۆبەيدۇللاھ ئىبنى جەھشى بىلەن مەككىدىن ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلىپ كەلگەن ئىدى. ئۆبەيدۇللاھ ھەبەشىستاندا ناسارا دىنىغا كىرىپ، ئۇزۇن ئۆتمەي ئۆلۈپ كېتىپ، ئۇمى ھەببە تۇل قالغان ئىدى. شۇنىڭ ئۈچۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئاللاھ رازىلىقى ئۈچۈن ئۆز ۋەتىنىنى تاشلاپ، ياقا يۇرتلارغا ھىجرەت قىلغان ۋە ئېرىدىن ئايرىلىپ كۆڭلى سۇنغان، شەرەپ ئىگىسى بىر ئايالغا تەسەللى بېرىش ئۈچۈن ئۆز نىكاھىغا ئالغان ئىدى.

نەجاشى ساھابە كىرىمىگە سېلىپ ئۆزىنى قويدى. ئۇ ئىسلامنى قوبۇل قىلدىمۇ؟ ياكى قوبۇل قىلمىدىمۇ؟ بۇ ھەقتە ئىختىلاپ بار. ئىسلام تارىخچىلىرىنىڭ كۆپ قىسمى مەزكۇر نەجاشىنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلغانلىقىنى بايان قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ساھابە كىرىمىلەرگە ئۆسپەمە ئىسىملىك بىر نەجاشىنىڭ ۋاپات قىلغانلىقىنى ئېيتىپ، ئۇنىڭ نامىزىنى ئوقۇغانلىقى سەھىھۇلبۇخارىدا زىكىر قىلىندۇ. يۇقىرىقى مەكتۇپ تاپشۇرۇش جەريانىدىن ئەمىر ئىبنى ئەبىيە ئەلچى بولۇپ مەكتۇپ ئېلىپ بارغان نەجاشىنىڭ مۇسۇلمان بولمىغانلىقى چىقىدۇ. ئىبنى قەييۇمۇ مۇسلىمنىڭ ھەدىسىنى دەلىل قىلىپ «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەكتۇپ ئەۋەتكەن نەجاشى مۇسۇلمان بولمىغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئىمان كەلتۈرۈپ ساھابىلەرنى ھىمايە قىلغان، پەيغەمبىرىمىز جىنازا نامىزىنى ئوقۇغان نەجاشى ئۇ نەجاشى ئەمەس دەيدۇ.» ئىبنى ھەزىمۇ شۇ قاراشتا. دەرۋەقە شۇنداق بولسا كېرەك. چۈنكى نەجاشىنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، پەيغەمبىرىمىزگە جاۋابەن مەكتۇپ ئەۋەتكەنلىكى ئەقىل ۋە نەقىلەن سابىت ئەمەس. ئەقىلەن سابىت ئەمەس دېگىنىمىز — ئەگەر ئۇ ئىش يۇقىرىقىدەك بولسا ئىدى، ھەبەشىستان بىلەن مەدىنە ئوتتۇرىسىدا باشقىچە مۇناسىۋەت بولغان بولاتتى. ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلغانلار قايتىپ كەلگەندىن كېيىن ئۇ يەردە ئىسلامنىڭ تەسىرى قالمىغانلىقىنى تارىخچىلار بايان قىلدى.

تارىخچىلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلغان پادىشاھ ۋە ئەمىرلەرگە دىنىي تەلىم بېرىش ۋە زاكات ئېلىش ئۈچۈن ئادەملەرنى ئەۋەتكەنلىكىنى زىكىر قىلدى. ئەمما ئۇنىڭ ھەبەشىستانغا بۇ ھەقتە ئادەم ئەۋەتكەنلىكى مەلۇم ئەمەس. ئەگەر ھەبەشىستان ھۆكۈمدارى ئىسلامنى قوبۇل قىلغان بولسا، بۇ ھەقتە بىرەر سۆز بولغان بولاتتى. ئەمما نەقىلەن سابىت ئەمەس دېگىنىمىز — پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەلچى ئەۋەتكەن نەجاشىنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلغانلىقى ھەققىدە ئىشەنچلىك رىۋايەت يوق. ئەمما تارىخچىلارنىڭ مەكتۇپ ئەۋەتكەن نەجاشى ئىسلامنى قوبۇل قىلغان دېگەن سۆزلىرىنى «زادۇلمەئاد» دېگەن كىتابنىڭ مۇئەللىپى ئىبنى

قەييۇم رەت قىلىپ، «ئۇلارنىڭ سۆزلىرى ئاساسسىزدۇر» دەيدۇ. ئەمما پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام «سالەھ كىشى» دەپ تەرىپلىگەن ۋە جىنازا نامىزى ئوقۇغان نەجاشى بۇ نەجاشى ئەمەس. نامىزى ئوقۇلغان نەجاشى بولسا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ پەيغەمبەر بولۇشىنىڭ بەشىنچى يىلى ھىجرەت قىلغان ساھابىلەرنى ھىمايە قىلغان ۋە ئۇلارغا ياخشى مۇئامىلە قىلغان نەجاشىدۇر. ئەمما ئۇنىڭمۇ ئاشكارا سۈرەتتە مۇسۇلمان بولغانلىقى مەلۇم ئەمەس. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ مۇسۇلمان بولغانلىقىنى ۋەھىي ئارقىلىق بىلگەن.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مىسىر كاتتىسى مۇقەۋقىسقا مەكتۇپ يوللىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ زامانىدا مىسىر شەرقىي رىم ئىمپېرىيىسىگە تەۋە بولۇپ، مۇقەۋقىس رىم ئىمپېراتورى تەرىپىدىن تەيىن قىلىنغان ۋالى ئىدى. ئۇ قىتتى بولۇپ، ئىسكەندىرىيە شەھىرىدە تۇراتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەلچىسى ھاتەپ ئىسكەندىرىيەگە بېرىپ، مۇقەۋقىسقا مەكتۇپنى تاپشۇردى. ئۇ مەكتۇپنىڭ مەزمۇنى مۇنداق ئىدى: «بۇ مەكتۇپ ئاللاھنىڭ بەندىسى ۋە پەيغەمبىرى مۇھەممەدنىڭ قىتتىلارنىڭ كاتتىسى مۇقەۋقىسقا، توغرا يولغا ئەگەشكەنلەرگە سالام. مەن سېنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىمەن. ئىسلامغا كىرسەڭ سالامەت بولىسەن. ئاللاھ تاڭلا ساڭا ئەجىزىنى ئىككى ھەسسە بېرىدۇ. ئەگەر قوبۇل قىلمىساڭ قىتتى خەلقىنىڭ گۇناھى ساڭا بولىدۇ. ئى ئەھلى كىتاب! سىلەر بىلەن بىزنىڭ ئارىمىزدا مۇشتەرەك بولغان ئورتاق بىر سۆزگە كېلىڭلار، بىر ئاللاھتىن باشقا ھېچكىمگە ئىبادەت قىلمايلى! ئۇنىڭغا ھېچ نەرسىنى شېرىك كەلتۈرمەيلى! ئۇنىڭدىن باشقا بىر - بىرىمىزنى ئىلاھ قىلىۋالمايلى! ئەگەر ئەھلى كىتاب بۇ سۆزنى قوبۇل قىلمىسا بىزلەر مۇسۇلمان بولىدۇق، سىلەر بۇنىڭغا گۇۋاھ بولۇڭلار دەڭلار!»

مۇقەۋقىس ئىسلامنى قوبۇل قىلمىغان بولسىمۇ، لېكىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تەرىپىدىن ئەۋەتىلگەن ئەلچىنى پەۋقۇلئاددە ئېھتىرام بىلەن قوبۇل قىلىپ، ئىككى نەپەر چىرايلىق قىز، بىر قېچىر ۋە ئۇندىن باشقا نۇرغۇنلىغان ھەدىيەلەرنى ئەۋەتتى. ئۇ قىزلارنىڭ بىرى ماريە، يەنە بىرى سىرىن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ماريەنى نىكاھقا ئېلىپ ئۇنىڭدىن ئىبراھىم دېگەن ئوغلى تۇغۇلدى. سىرىننى ھەسسان ئىبنى سابتقا ھەدىيە قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن كېيىن ھەزرىتى ئەلى مىنىپ يۈرگەن «دۇلدۇل» دەپ ئاتالغان قېچىر، مۇقەۋقىس پەيغەمبىرىمىزگە ھەدىيە قىلغان ئاشۇ قېچىر ئىدى.

مۇقەۋقىسنىڭ پەيغەمبىرىمىزگە ئەۋەتكەن مەكتۇپىنىڭ مەزمۇنى مۇنداق ئىدى: «مۇھەممەد ئىبنى ئابدۇللاھقا قىتتى قەۋمىنىڭ كاتتىسى مۇقەۋقىستىن. سالامدىن كېيىن، مەكتۇپىڭنى ئوقۇدۇم ۋە نېمە دېگىنىڭنى، نېمىگە دەۋەت قىلغىنىڭنى ئاڭلىدىم. مەن بىر پەيغەمبەرنىڭ كېلىدىغانلىقىنى بىلەتتىم. لېكىن شامدىن چىقىشى مۇمكىن دەپ ئويلايتتىم. ئەۋەتكەن ئەلچىڭنى ئېھتىرام قىلدىم ۋە ساڭا قىتتى خەلقىنىڭ ئارىسىدا يۇقىرى مەرتىۋىلىك ئىككى قىزنى ۋە بىر مۇنچە كىيىم - كېچەك ۋە مىنىشنىڭ ئۈچۈن بىر قېچىر ئەۋەتتىم.» ئەلچى مۇقەۋقىسنىڭ جاۋابىنى ئېلىپ كەلگەندە، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام: «ئۇ قولۇمدىن ھۆكۈمرانلىق كېتىپ قالىدۇ دەپ قورقۇپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلمىدى، ئۇنىڭ ھۆكۈمرانلىقى بەربىر قولىدىن كېتىدۇ» دېدى. دەرۋەقە ئۇزۇن ئۆتمەي مىسىر مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن پەتھى قىلىندى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ غەسسان ئەمىرىگە مەكتۇپ يوللىشى

غەسسان ئەمىرىنىڭ ئىسمى جەبەلە بولۇپ، ئۇ دەمەشىقتە تۇراتتى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەلچىسى شۇجا ئىبنى ۋەھب مەكتۇپىنى ئۇنىڭغا تاپشۇردى. مەكتۇپ «بىر ئاللاھقا ئىمان كەلتۈرۈشكە دەۋەت قىلىش، ئەگەر قوبۇل قىلمىغاندا ئۇنىڭ مۈلكىنىڭ زايىل بولۇپ كېتىدىغانلىقى ھەققىدە ئاگاھلاندۇرۇش» مەزمۇنىدا ئىدى. جەبەلە مەكتۇپىنى ئوقۇپ دەرغەزەپ بولۇپ، مەكتۇپىنى يەرگە تاشلىدى ۋە مەدىنىگە ھۇجۇم قىلماقچى بولدى. ئەمما ھىرەقلى ئۇنىڭغا رۇخسەت قىلمىغاچقا، ئەلچىگە ياخشى مۇئامىلە قىلىپ، ھەدىيە بىلەن يولغا سالدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ قىلغان نامۇۋاپىق مۇئامىلىسىنى ئاڭلاپ: «ئۇنىڭ مۈلكى زايىل بولسۇن!» دەپ دۇئا قىلدى.

تارىخچىلارنىڭ كۆپرەكى پەيغەمبىرىمىزنىڭ شۇجا ئىبنى ۋەھبىنى ھارىس ئىبنى ئەبى شەرىلغەسسانىگە ئەۋەتكەنلىكىنى بايان قىلىدۇ. ئەمما ئىبنى ھىشام ئۇنى ۋەھب ئىبنى ئەبىھەمگە ئەۋەتكەن دەپ رىۋايەت قىلىدۇ. «زادۇلمەئاد» تىمۇ شۇنداق دېيىلىدۇ. ئىبنى ئىسھاقنىڭ رىۋايىتىدەمۇ ئۇنىڭ جەبەلەگە ئەۋەتىلگەنلىكى مەلۇمدۇر. «قامۇسۇلئەللام» نىڭ مۇئەللىپى مۇنداق دەيدۇ: «ھارىس ئىبنى ئەبى شەرىلغەسسان تەرجىمىھالى ئېنىقلىنىپ، ئۇنىڭ قاچان ۋاپات بولغانلىقى مەلۇم بولسا، ھەقىقەت ئاشكارا بولۇپ، ئىبنى ھىشامنىڭ سۆزى توغرا چىقسا كېرەك، چۈنكى ئۇشۇ رىسالىدە يۇقىرىدا زىكىر قىلىنغان سۆزگە قارىغاندا، ھارىس پەيغەمبىرىمىز ئەتراپتىكى پادىشاھ ۋە ئەمىرلەرگە مەكتۇپ يوللىغان يىلىدا ھايات ئەمەس ئىدى. چۈنكى ئەرەب تارىخچىلىرى غەسسان ئەمىرىگە ھەقىقەت سۆزلىگەندە، ھارىسنى نەچچە جايدا زىكىر قىلىدۇ ۋە ئۇنى «ھىرە ھۆكۈمدارى مۇنزىر بىلەن بىر زاماندا ئۆتكەن بولۇپ، بۇ ئىككىسىنىڭ ئوتتۇرىسىدا ئۇرۇش بولغان» دەپ يازىدۇ. ۋەھالەنكى، مۇنزىر ئىران پادىشاھلىرىدىن ئانۇشىروان زاماندا ياشاپ، شۇ زاماندا ۋاپات بولغان. ئەينى ئەبىياخ ۋەقەسى مەزكۇر مۇنزىر بىلەن ھارىسنىڭ ئوتتۇرىسىدا بولغان ۋەقە ئىدى. بۇ ۋەقە يۈز بەرگەندە ئۇلارنىڭ ھەر ئىككىسى ياشىنىپ قالغان ئىدى. ئۇنداق بولغاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەكتۇپ ئەۋەتكەن يىلى ھارىسنىڭ ھايات بولۇشى ئېھتىمالدىن بىراق تۇر. بەزىلەر «ئۇنىڭدىن باشقا يەنە بىر ھارىس بار بولۇپ، ئۇمۇ ھۆكۈمدار ئىدى»، دەيدۇ.

خىرىستىئان تارىخچىلىرىدىن جۇرجى زەيدان «ئىسلامدىن ئىلگىرىكى ئەرەبلەر» دېگەن كىتابىدا غەسسانلار ھەققىدە كۆپ مەلۇماتلارنى بايان قىلىدۇ. ئۇنىڭ دېيىشىچە ھارىس رۇم ھۆكۈمرانلىرىنىڭ دەۋىتى بىلەن ئىستانبۇلغا بارغان ۋە 569 - يىلى ۋاپات بولغان. بۇنىڭغا قارىغاندا ھارىسنىڭ پەيغەمبىرىمىز مەكتۇپ يازغاندا ھايات ئەمەسلىكى مەلۇم بولىدۇ. شۇنىڭغا ئوخشاش پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇنىڭغا مەكتۇپ يازغانلىقى توغرىسىدىكى رىۋايەت توغرا بولمىسا كېرەك، چۈنكى ھارىسنىڭ مۇنزىر ئىسمىلىك ھۆكۈمران ئوغلى يوق. ئۇنىڭ ئوغلى جەبەلەنىڭ مۇنزىر ئىسمىلىك ئوغلى بولسىمۇ، لېكىن ئۇ ھۆكۈمران بولمىغان ئىدى. يۇنان تارىخچىلىرىنىڭ ئېيتىشىغا قارىغاندا مۇنزىر ئىسمىلىك بىر ھۆكۈمدار بولغان بولسىمۇ، بىراق ئۇ 582 - يىلى ۋاپات بولغان. شۇڭا بىز ئىبنى ھىشامنىڭ سۆزىنى كۈچلۈك دەپ قاراپ، شۇجا ئىبنى جەبەلەگە ئەلچى قىلىپ ئەۋەتكەن دەپ زىكىر قىلدۇق.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ بەھرەيىن ۋالىسىغا مەكتۇپ يوللىشى

بەھرەيىن ۋالىسى مۇنزىر ئىبنى ساۋى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مەكتۇپىنى ئېلىپ، تەخىر قىلماي ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. ئۇ زات ئۆز قەۋمىدىن ئىسلامنى قوبۇل قىلىشنى تەلەپ قىلغاندا، ئەھلى كىتاب ۋە مەجۇسىيلاردىن باشقا ھەممىسى قوبۇل قىلدى. شۇنىڭ بىلەن ئۇ ئىسلامنى قوبۇل قىلمىغان ئەھلى كىتاب ۋە مەجۇسىيلار ھەققىدە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن بۇيرۇق سوراپ مەكتۇپ يازدى. ئۇنىڭ مەزمۇنى مۇنداق ئىدى: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! مەكتۇپلىرىنى تاپشۇرۇپ ئېلىپ، ئۇنى بەھرەيىن خەلقىگە ئوقۇۋىدىم، ئۇلارنىڭ ئىچىدىن كۆپلىرى ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. بىر قىسمى قوبۇل قىلمىدى. ئۇلار مېنىڭ زېمىنىمدا ياشايدىغان يەھۇدىي ۋە مەجۇسىيلار، مەن ئۇلارنى قانداق قىلىشىم كېرەك؟ بۇ ھەقتە بۇيرۇقلىرىنى كۈتمەن.» پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭ مەكتۇپىنى ئوقۇپ، ئۇنىڭغا ۋەز - نەسەت قىلىپ، يەھۇدىي ۋە مەجۇسىيلاردىن جىزىيە ئېلىشقا بۇيرۇدى ۋە ئۇنى ئۆز مەنسىپىدە قويۇپ، ئەگەر دىننى ئۆزگەرتىمىسا مەنسىپىدىن ئېلىۋەتمەيدىغانلىقىنى بايان قىلىپ، مەكتۇپ يازدى. شۇنىڭ بىلەن بەھرەيىن زېمىنىدا ياشايدىغان يەھۇدىي ۋە مەجۇسىيلاردىن بالاغەتكە يەتكەن ھەر بىر كىشىگە بىر تىللا ئالتۇن جىزىيە تەيىن قىلىندى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەمر ئىبنى ئاسنى بىر مەكتۇپ بىلەن ئومماننىڭ ئەمىرلىرى جەئپەر ۋە ئەبىدىلەرگە ئەۋەتكەن ئىدى. بۇ مەكتۇپنىڭ مەزمۇنى مۇنداق ئىدى: «بۇ مەكتۇپ ئاللاھنىڭ بەندىسى ۋە ئەلچىسى مۇھەممەدتىن ئوممان ئەمىرلىرى جەئپەر بىلەن ئەبىدىلەرگە. توغرا يولغا ئەگەشكۈچىلەرگە سالام. مەن سىلەرنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىمەن. ئىسلامنى قوبۇل قىلساڭلار دۇنيا ۋە ئاخىرەتتە سالامەت بولىسىلەر. مەن ئىنسانلارنى ئاگاھلاندۇرۇش، ئىنكار قىلغانلارنى ئازاب بىلەن قورقۇتۇش ئۈچۈن ئاللاھ تەرىپىدىن پۈتۈن ئىنسانلارغا ئەۋەتىلگەن ئەلچىمەن. ئەگەر مۇسۇلمان بولساڭلار مەنسىپىڭلاردا قېلىۋېرىسىلەر، بولمىسا مۈلكۈڭلار زاپىل بولىدۇ. مېنىڭ ئەسكەرلىرىم سىلەرنىڭ يۇرتۇڭلارغا بېرىپ، مېنىڭ پەيغەمبەرلىكىمنى ئىزھار قىلىدۇ.»

ئۇلار ئاۋۋال ئىسلامنى قوبۇل قىلمىغان بولسىمۇ، لېكىن پەيغەمبىرىمىز تەرەپتىن ئەلچى بولۇپ كەلگەن ئەمر ئىبنى ئاس كۆپ دەلىل - ئىسپاتلار بىلەن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاللاھنىڭ ئەلچىسى ئىكەنلىكىنى ۋە ئىسلام دىنىنىڭ پەزىلەتلىرىنى بايان قىلغاندىن كېيىن قانائەتلىنىپ مۇسۇلمان بولدى. ھەزرىتى ئەمر ئىبنى ئاس پەيغەمبىرىمىز ۋاپات بولغۇچە ئۇلارنىڭ ئارىسىدا بولدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام سەلت ئىبنى ئەمرنى بىر پارچە مەكتۇپ بىلەن يەمامە ئەمىرى ھەۋزە ئىبنى ئەلىگە ئەۋەتكەن ئىدى. ئۇ مەكتۇپتا ئاۋۋال ھەۋزەنى ئىسلامغا دەۋەت قىلدى. ئەگەر قوبۇل قىلسا مەنسىپىدە تۇرۇۋېرىدىغانلىقىنى ۋە دەپ قىلدى. بولمىسا مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن ئۇنىڭ يۇرتى پەتھى قىلىنىپ، مۈلكى زاپىل بولىدىغانلىقى ھەققىدە ئاگاھلاندۇردى. ھەۋزە مەكتۇپىنى ئېلىپ كەلگەن سەلت ئىبنى ئەمرگە ھۆرمەت قىلىپ، بىرمۇنچە ھەدىيەلەر بىلەن پەيغەمبىرىمىزگە جاۋاب يازدى. ئۇ جاۋابىدا: «پەيغەمبىرىمىزگە تەۋە بولغان يەرلەرگە ھەممۇ شېرىك بولسام ئىسلامنى قوبۇل قىلىمەن» دەپ قەيت قىلىپ قويدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇنى ئاڭلاپ: «ئەگەر ئۇ مەندىن بىر غېرىچ يەر سورىسىمۇ بەرمەيمەن، ئۇ ئۆز - ئۆزىنى ھالاك قىلدى. مۈلكى ھەم

زاپىل بولدى» دېدى. ھەۋزە پەيغەمبىرىمىز مەككىنى پەتھى قىلىپ قايتقاندا ۋاپات بولدى. ئۇزۇن ئۆتمەي يەمامە ۋىلايىتى مۇسۇلمانلار قولىغا ئۆتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەر بىر قەۋم ئىسلامنى قوبۇل قىلسا، ئۇلارغا ئۆزلىرىنىڭ كاتتىسىنى ۋالى قىلىپ تەيىنلەيتتى. مۇشۇ يىلى ھەزرىتى ئائىشەنىڭ ئانىسى ئۇمى رۇمان ۋاپات بولغان دېيىلىدۇ. بەزىلەر يەتتىنچى يىلى ۋاپات بولغان دەيدۇ.

خەيبەر ئۇرۇشى

ھىجرىيەنىڭ يەتتىنچى يىلى مەشھۇر خەيبەر ئۇرۇشى يۈز بەردى. خەيبەر بولسا، مەدىنىنىڭ غەربىي شىمالىدىكى بىر جاي بولۇپ، ئۇ يەردە يەھۇدىيلار ياشايتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇھەررەم ئېيىدا بىر مىڭ تۆت يۈز كىشىلىك ھەربىي قوشۇننى باشلاپ خەيبەرگە راۋان بولدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە ھۈدەيبىيەگە ھازىر بولغان سەھرا ئەرەبلىرىمۇ بار ئىدى. ھۈدەيبىيەگە ھازىر بولمىغان سەھرا ئەرەبلىرىدىن كۆپ كىشىلەر بۇ ئۇرۇشقا چىقىشنى تەلەپ قىلغان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ مەقسىتىنىڭ پەقەت غەنىمەت ئېلىش ئىكەنلىكىنى بىلىپ، ئۇلارغا «خاھلىساڭلار چىقىڭلار، خاھلىساڭلار چىقماڭلار، سىلەرگە بەربىر غەنىمەت بېرىلمەيدۇ» دەپ جاۋاب بەردى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار چىقمايدىغان بولدى. بۇ ئۇرۇشقا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاياللىرىدىن بىر قانچىسى بىرگە چىققان ئىدى. مەدىنىدە سىبا ئىبنى ئەرپە تەلخىپارى نائىب بولۇپ قالدى. يولدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئامىر ئىبنى ئەكۋەتكە شېئىر ئوقۇشنى بۇيرۇغانلىقى ۋە ئامىرنىڭ پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇيرۇقى بويىچە چىرايلىق ئاۋاز بىلەن شېئىر ئوقۇپ ماڭغانلىقى رىۋايەت قىلىنىدۇ. ئىسلام قوشۇنى تاڭ بىلەن تەڭ «ئەتقان» دېگەن قەبىلە بىلەن خەيبەر ئارىسىدىكى «رەجىئ» دېگەن بىر جايغا چۈشۈپ ئورۇنلاشتى. ئۇلارنىڭ بۇ جايىنى تاللىشى، ئەتقان قەبىلىسىنىڭ خەيبەرگە ياردەم قىلىش يولىنى كېسىش ئۈچۈن ئىدى. خەيبەر يەھۇدىيلرى ئەتقىنى سايمانلىرىنى كۆتۈرۈشۈپ ئىشقا چىققان ۋاقىتتا، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەسكەرلىرىنى كۆرۈپ، ھەيرانلىقتىن تەشۋىشكە چۈشۈپ قېلىشتى. ئۇلار قېچىپ قورغانلىرىغا كىرىۋېلىشتى.

خەيبەر شەھىرى ئايرىم - ئايرىم ھالدا نىتاق، شىق، كەسىبە ناملىق ئۈچ قورغاندىن ئىبارەت بولۇپ، بۇلارنىڭ ئاۋۋالقىسى ھېسنى نائىم، ھېسنى سەئەب، ھېسنى پەللەھ ناملىق ئۈچ سېپىلدىن قۇرۇلغان ئىدى. ئىككىنچىسى ھېسنى ئۇبەي، ھېسنى بەررى ناملىق ئىككى سېپىلدىن قۇرۇلغان ئىدى. ئۈچىنچىسى ھېسنى قەممۇس، ھېسنى ۋەتى، ھېسنى سەلالىم ناملىق ئۈچ سېپىلدىن قۇرۇلغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئالدى بىلەن بىرىنچى قورغاننى مۇھاسىرە قىلىش ئۈچۈن، ئۇنىڭ شەرق تەرىپىدىكى ئوق يەتمەيدىغان بىر جايغا ئورۇنلاشتى. دۈشمەنلەر تەسلىم بولۇشقا مەجبۇر بولامدىكىن دېگەن مەقسەت بىلەن خورما دەرەخلىرىنى كېسىپ تاشلاشقا بۇيرۇدى. تۆت يۈز تۈپتەك خورما دەرەخى كېسىپ تاشلانغان بولسىمۇ، نەتىجە چىقمىغاندىن كېيىن، كېسىشنى توختىتىپ سېپىلغا ئوق ئېتىشقا بۇيرۇدى. مۇھاسىرىگە ئالتە كۈن بولغان بولسىمۇ ھېچ بىر پايدىسى بولمىدى. بۇ چاغدا پەيغەمبىرىمىز بايراقنى ساھابىلەرگە نۆۋەت بىلەن تۇتقۇزاتتى. كېچىسى ئەسكەرلەرنى مۇھاپىزەت قىلىش ئۈچۈن

ئادەم قويۇلاتتى. ئالتىنچى كېچىسى مۇھاپىزەت قىلىش ھەزرىتى ئۆمەرگە كەلگەن بولۇپ، بۇ كېچىسى ھەزرىتى ئۆمەر قورغاندىن چىققان بىر يەھۇدىيىنى تۇتۇۋېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا ئېلىپ كەلدى. ئۇ يەھۇدىي «ماڭا ئامانلىق بەرسەڭ بەزى سىرلارنى ئېيتىپ بېرىمەن» دېدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا ئامانلىق بەردى. شۇنىڭ بىلەن ئۇ «يەھۇدىيلار قورغان ئىچىدە ناھايىتى دەككە - دۈككىدە قالدى ۋە بالا - چاقىلىرىنى باشقا بىر قورغانغا يۆتكەپ ئۇرۇشقا تەييارلىق قىلىۋاتىدۇ، ئەتە سىلەر بىلەن ئۇرۇشقا چىقماقچى. ئەگەر ئاشۇ قورغاننى قولغا چۈشۈرەلسەڭلار، ئۇ يەردىكى تۆمۈر كىيىم، قىلىچ، مانچاناق قاتارلىق قوراللار ساقلىنىدىغان ئامبارنىڭ ئورنىنى كۆرسىتىپ بېرىمەن، مانا بۇلارنى ئولجا ئالالساڭلار باشقا قورغانلارنى ئېلىش ناھايىتى ئاسان بولىدۇ» دېدى. شۇ كېچىسى پەيغەمبىرىمىز «ئەتە مەن بايراقنى ئاللاھنى ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرىنى ياخشى كۆرىدىغان، ئاللاھ ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرىمۇ ئۇنى ياخشى كۆرىدىغان بىر كىشىگە تۇتقۇزىمەن» دېدى. ئەتسى ئەتسىگەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بايراقنى ھەزرىتى ئەلگە تۇتقۇزدى. شۇنىڭ بىلەن قوشۇن قورغانغا يېقىنلىشىشقا باشلىدى. ھەر ئىككى تەرەپ ئەسكەرلىرىنى سەپكە تىزىپ تەييار بولغاندا، يەھۇدىيلاردىن بىرى مەيدانغا چىقىپ ئېلىشىشنى تەلەپ قىلدى. ھەزرىتى ئەلى دەرھال مەيدانغا چۈشۈپ، ئېلىشىپ، ئۇنى ئۆلتۈرۈپ تاشلىدى. ئاندىن كېيىن دۈشمەننىڭ بىرىنچى دەرىجىلىك باتۇرى مەرھەب دېگەن يەھۇدىي چىقىپ ئېلىشىشنى تەلەپ قىلدى. ئۇنىڭغا قارشى مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمە مەيدانغا چۈشتى. ئۇلار بىر پەس ئېلىشقاندىن كېيىن مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمە يەھۇدىيىنى ئۆلتۈردى. بۇنى كۆرۈپ مەرھەبنىڭ قېرىندىشى ياسىر مەيدانغا چۈشتى. بۇنىڭغا قارشى زۇبەير ئىبنى ئەۋۋام مەيدانغا چۈشۈپ، ئۇنىمۇ ئۆلتۈردى. ئاندىن كېيىن ئىسلام قوشۇنى ھۇجۇمغا ئۆتۈپ، قورغانغا بېسىپ كىردى. دۈشمەنلەر ھېسنى سەئىب دېگەن قورغان تەرەپكە قېچىشتى. مۇسۇلمانلار قوغلاپ كەلدى. بۇ يەردە دۈشمەنلەر ناھايىتى جاھىللىق بىلەن ئۇرۇشقا چىققا ئىسلام ئەسكەرلىرى يېڭىلىشقا تاس قالدى. دەل شۇ پەيتتە ھەبىباب ئىبنى مۇنزىر باشلىق بىر قانچە كىشىنىڭ ناھايىتى باتۇرلۇق كۆرسىتىشى بىلەن ئۇ قورغاننىمۇ قولغا كەلتۈردى. بۇ قورغاندا ئىسلام ئەسكەرلىرى نۇرغۇنلىغان قورال - ياراقلارنى غەنىمەت ئالدى. ئاندىن كېيىن يەھۇدىيلار ھېسنى پەللەگە قېچىپ كىرىشتى. ئىسلام ئەسكەرلىرى قوغلاپ كېلىپ، بۇ قورغاننى مۇھاسىرە قىلدى. ئۇ يەردە دۈشمەنلەر پەۋقۇلئادە جاھىللىق قىلىپ تۇرۇۋالغۇچقا مۇھاسىرە ئۈچ كۈن داۋاملاشقان بولسىمۇ، ھېچبىر نەتىجە كۆرۈلمەي، تۆتىنچى كۈنى ئەسىرگە چۈشكەن بىر نەپەر يەھۇدىيىنىڭ دالالىتى بىلەن، قورغانغا ئېقىپ كىرىدىغان سۇنى تۈسۈپ، دۈشمەنلەرنى قورغاندىن چىقىشقا مەجبۇر قىلدى. دۈشمەنلەر قورغاندىن چىقىپ قارشىلىق كۆرسىتەلمەي ھېسنى شىق دېگەن قورغانغا قېچىپ كىرىۋالدى. مۇسۇلمانلار قوغلاپ بېرىپ مۇھاسىرە قىلدى. بىر قانچە كۈن ئۇرۇش قىلىپ ئېغىر چارچاپ كەتكەن ھەمدە مۇھاسىرە ئاستىدا ئاجىزلاپ قالغان دۈشمەنلەر ھەر قانچە كۈچ كۆرسەتكەن بولسىمۇ، ئاخىرى مەغلۇپ بولۇپ، ھېسنى بەرگە قېچىپ كىرىۋالدى. ھېسنى بەرنى ئىگىلەشتە ئەبۇ دۇجانە تىلئەنسارى دېگەن كىشى ناھايىتى باتۇرلۇق كۆرسەتكەن ئىدى. ھېسنى بەر دېگەن قورغاننىڭ ئىچىدىكى دۈشمەنلەر ناھايىتى جاھىللىق قىلىپ تۇرۇۋالغاندىن كېيىن، مانچاناق ئىشلىتىش لازىم بولۇپ، ئاخىرى دۈشمەنلەرنىڭ قارشىلىشىشقا ماجالى قالماي ھېسنى كەسبىگە چېكىندى. ھەممىدىن ئىلگىرى ھېسنى كەسبە قورغانلىرىدىن ھېسنى قۇمۇس قورغىنى مۇھاسىرە قىلىندى. بۇ

قورغان خەيىبەر قورغانلىرىنىڭ ئەڭ چوڭى ۋە ئەڭ مۇستەھكەمى ئىدى. شۇڭا ئىسلام ئەسكەرلىرى بۇ قورغاننى مۇھاسىرە قىلىشتا ناھايىتى جاپا چەكتى. يىگىرمە كۈن داۋام قىلغان مۇھاسىرىدىن كېيىن ھەزرىتى ئەلنىڭ باشچىلىقىدا بۇ قورغانمۇ ئىشغال قىلىندى. بۇ قورغاندا ھۇيەي ئىبنى ئەختەپنىڭ قىزى سەپىيە ئەسىرگە ئېلىندى. ئاندىن كېيىن قېپقالغان ئىككى قورغاننى مۇھاسىرىگە ئالغان بولسىمۇ، دۈشمەنلەر ھېچ قارشىلىق كۆرسەتمەي سۈلھى قىلىشنى تەلەپ قىلىپ تەسلىم بولدى. بۇ قورغانلاردا يۈز دانە تۆمۈر چاپان، تۆت يۈز دانە قىلىچ، يۈز دانە نەيزە، بەش يۈز دانە ئوقيا غەنمەت ئېلىندى.

خەيىبەر يەھۇدىيلىرى ئۈستىدىكى كىيىم - كېچەكلىرىدىن باشقا ھېچنەرسە ئالماستىن، پەقەت بالا - چاقىلىرىنىلا ئېلىپ خەيىبەردىن چىقىپ كېتىش شەرتى بىلەن سۈلھى قىلىندى. كېيىن يەھۇدىيلارنىڭ ئىلتىجاسى بىلەن خەيىبەرنىڭ يىللىق مەھسۇلاتىنىڭ يېرىمىنى مۇسۇلمانلارغا تاپشۇرۇش شەرتى بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ خەيىبەردە قېلىشىغا رۇخسەت قىلدى. لېكىن مۇسۇلمانلار خاھلىغان ۋاقىتتا ئۇلارنى خەيىبەردىن قوغلاپ چىقىرىش شەرتى بىلەن سۈلھى ئىمزالاندى.

خەيىبەر پەتھى قىلىنىپ سۈلھى تامام بولغاندىن كېيىن، سالام ئىبنى مەشكەم دېگەن يەھۇدىيىنىڭ ئايالى زەينەپ بنتى ھارس دېگەن ئايال قوي گۆشى پىشۇرۇپ ئېلىپ كېلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋە ساھابىلەرگە تەقدىم قىلدى. پەيغەمبەرىمىز بۇ گۆشتىن بىر لوقما ئاغزىغا سېلىش بىلەن بۇ گۆشكە زەھەر سېلىنغانلىقىنى بىلىپ تۈكۈرۈپ تاشلىدى ۋە ساھابىلەرنى يېيىشتىن توستى. ئاڭغىچە ساھابىلەردىن بىشىر ئىبنى بەرا دېگەن كىشى بۇ گۆشتىن بىر ئاز يەپ سالغاچقا زەھەرلىنىپ ئۆلۈپ كەتتى. پەيغەمبەرىمىز ھېلىقى ئايالنى چاقىرىپ، بۇ قىلمىشنىڭ سەۋەبىنى سورىغاندا ئۇ ئايال «ئەگەر ھەقىقىي پەيغەمبەر بولسا ئۇنىڭغا زىيان يەتمەيدۇ، ئەگەر يالغانچى بولغان بولسا ئۇنىڭدىن قۇتۇلمىز دەپ شۇنداق قىلدىم» دەپ جاۋاب بەردى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ ئايالنى ئاۋۋال كەچۈرگەن بولسىمۇ، لېكىن بىشىر ئىبنى بەرا دېگەن ساھابە ئۆلۈپ كەتكەندىن كېيىن، ئۇنىڭ قىساسى ئۈچۈن ئۇنى ئۆلتۈردى. بۇ زەھەر پەيغەمبەرىمىزگىمۇ ئازراق تەسىر قىلغان بولۇپ، ھەر ۋاقىت ئۇنىڭ دەردىنى تارتقانلىقى، ھەتتا ۋاپات بولۇشنىڭ ئالدىدا بۇ ئىشنى يادىغا ئېلىپ، كېسىلىنى شۇ زەھەرنىڭ تەسىرىدىن بولغان دېگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ.

ئىسلام ئەسكەرلىرى خەيىبەر ئۇرۇشىدىن قايتقاندا مەككىدىن خالىد ئىبنى ۋەلىد، ئەمر ئىبنى ئاس، ئوسمان ئىبنى ئەبى تەلەلەر مەدىنىگە كېلىپ ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. بۇنى كۆپلىگەن تارىخچىلار زىكىر قىلىدۇ. لېكىن ئىبنى ئەسىر ئۇلارنى ھىجرىيىنىڭ سەككىزىنچى يىلى مۇسۇلمان بولغان دەيدۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋە ساھابە كىرىملىرى ئۇلارنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلغانلىقىدىن ناھايىتى خۇرسەن بولۇشتى. چۈنكى بۇ ئۈچ كىشىنىڭ ھەر بىرى مەككىنىڭ كاتتىلىرىدىن ئىدى. خالىد ئىبنى ۋەلىد بولسا تەڭداشسىز باتۇر ئىدى. ئۇنىڭ تەرجىمىھالىنى بايان قىلىش ئۈچۈن ئالاھىدە بىر كىتاب يېزىلىشى كېرەك. ئۇنى تەرىپلەش بۇ رسالىمىزغا سىغمايدۇ. ئەمر ئىبنى ئاس بولسا ناھايىتى تەدبىرلىك ھەمدە باتۇر كىشى ئىدى. ئۇلارنىڭ مۇشرىكلاردىن ئايرىلىپ ئىسلام سېپىگە قېتىلىپ كەتكەنلىكى مۇشرىكلار ئۈچۈن ناھايىتى چوڭ مۇسەبەت ئىدى. چۈنكى ئۇلارنىڭ كۈچى ئاجىزلىشىپ كەتكەن ئىدى. ئۇنىڭ ئەكسىچە مۇسۇلمانلارنىڭ كۈچى تېخىمۇ ئاشقان ئىدى.

خالد ئىبنى ۋەلىد پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا: «ئى ئاللاھنىڭ ئەلچىسى! مەن سىلگە قارشى نۇرغۇن ئۇرۇشقا قاتناشتىم، مېنى كەچۈرۈپ ئاللاھتىن ماڭا مەغپىرەت تەلەپ قىلسىلا» دەپ ئىلتىماس قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا: «ئىسلام ئىلگىرىكى ئىشلارنى بىكار قىلىدۇ» دەپ جاۋاب بەردى. ئۇنىڭدىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام خالد ئىبنى ۋەلىد ۋە ئەمىر ئىبنى ئاسلارنى نۇرغۇن ئەسكەرلەرگە قوماندان قىلىپ كۆپ قېتىم ئۇرۇشقا ئەۋەتتى.

شۇ يىلى شەئبان ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام نەجدە تەرەپتىكى بەنى پەزارە ئەرەبلىرىگە ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ قوماندانلىقىدا بىر ھەربىي قوشۇن ئەۋەتتى. بۇ قوشۇن بەنى پەزارىگە بېرىپ ئۇلار بىلەن ئۇرۇشۇپ، غەلبە قىلىپ بىر بۆلۈك غەنمەت ۋە ئەسەرلەرنى ئېلىپ مەدىنىگە قايتىپ كەلدى.

بۇ ئاي ئىچىدە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئۆمەرنى قوماندان قىلىپ، مەدىنىنىڭ جەنۇبىدىكى تۈبە دېگەن جايدا ياشايدىغان ھەۋزىن ئەرەبلىرىگە بىر ھەربىي قوشۇن ئەۋەتتى. ئۇلار بۇنى ئاڭلاپ قېچىپ كېتىشتى. بۇ قوشۇن ئۇرۇش قىلماي بىر بۆلۈك غەنمەتلەرنى ئېلىپ مەدىنىگە قايتتى.

پەيغەمبىرىمىز نەجدە تەرەپتىكى بەنى مۇھارىب، بەنى سەئىد بە ئەرەبلىرىنىڭ مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇشقا تەييار بولۇۋاتقانلىقىنى ئاڭلاپ، يەتتە يۈز نەپەر ئەسكەر تەييارلاپ ئۇلارغا قارشى ئاتلاندى. مەدىنىدە ئۆز ئورنىغا ھەزرىتى ئوسماننى نائىب قىلىپ قويدى. دۈشمەنلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ كېلىۋاتقانلىقىنى ئاڭلاپ تاغلارغا قېچىپ كېتىشتى. ئۇلار كېيىن ئىسلام قوشۇنى بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا تەييارلانغان بولسىمۇ، ئۇرۇش قىلىشقا يېتىنالمىدى. مۇشۇ قېتىم دۈشمەنلەرنىڭ تۇيۇقسىز ھۇجۇم قىلىپ قېلىش خەۋپى بولغانلىقى ئۈچۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ سالاتىلخەۋپ (خەۋپ نامىزى) دېگەن نامازنى ئوقۇغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ. بۇ ئۇرۇش «زاتۇررىقا ئۇرۇشى» دەپمۇ ئاتىلىدۇ. كۆپىنچە تارىخچىلار بۇ ئۇرۇشنى ھىجرىيىنىڭ تۆتىنچى يىلى يۈز بەرگەن دەيدۇ. ئەمما ئىمام بۇخارى بۇ ئۇرۇش خەيىبەر ئۇرۇشىدىن كېيىن بولغان دەپ رىۋايەت قىلىدۇ. ئىبنى قەييۇم جەۋزىمۇ مۇشۇ پىكىردە. ئۇلارنىڭ پىكرى توغرا بولۇشى مۇمكىن.

ھۇدەيبىيە سۈلھىسى بولۇپ، بىر يىلدىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋە ئۇنىڭ ساھابىلىرى ئۆتكەن يىلدىكى ئۆمىرلىرىنى ئادا قىلىش ئۈچۈن، مەككە مۇكەررەمەگە قاراپ يولغا چىقتى. مەدىنىدە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئورنىدا ئەبۇ زەررىلغىپارى نائىب بولۇپ قالدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قۇربانلىق قىلىش ئۈچۈن ئاتىمىش تۈگە ئېلىۋالدى. بۇ قېتىم پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇشرىكلارنىڭ خىيانەت قىلىشىدىن ئېھتىيات قىلىپ، قىلچىتىن باشقا قورال - ياراقلارنىمۇ ئېلىۋالغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام «مەرۇت تەھران» دېگەن جايغا كەلگەندە قۇرەيش مۇشرىكلىرىدىن بىر بۆلۈك كىشى مۇسۇلمانلارنىڭ تەييارلىق بىلەن كەلگەنلىكىنى كۆرۈپ، قاتتىق قورقۇشۇپ قۇرەيش مۇشرىكلىرىغا بېرىپ بۇ ئەھۋالنى يەتكۈزدى. بۇنى ئاڭلاپ قۇرەيش مۇشرىكلىرى ئىشنىڭ ئەسلى ماھىيىتىنى بىلىش ئۈچۈن، مەرەز ئىبنى ھەپس بىلەن بىرقانچە كىشىنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئالدىغا ئەۋەتتى. بۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇدەيبىيە سۈلھىسىگە خىلاپ ھالدا قورال - ياراق بىلەن كېلىشىنىڭ سەۋەبىنى سورىدى. پەيغەمبىرىمىز: «قىلچىتىن باشقىنى ئېلىپ كىرمەيمىز» دەپ جاۋاب بەردى. شۇنىڭ بىلەن ھەرەمگە يېقىن «بەتنى ناجىھ» دېگەن جايدا قىلچىتىن باشقا

قوراللىرىنى قويۇپ، ئۇ قوراللارنى ساقلاش ئۈچۈن ئىككى يۈزچە ئەسكەر قالدۇرۇپ، غايەت زور شان - شەۋكەت بىلەن مەككەگە كىردى. بۇلار ئۆمرە قىلىپ بولغاندىن كېيىن، قورال ساقلاپ قالغانلار ئۆمرە قىلدى. شۇ تەرىقىدە ئۈچ كۈن تۇرۇپ تۆتىنچى كۈنى سۇھەيل ئىبنى ئەمر ۋە ھۇۋەيتەب ئىبنى ئابدۇلئۇززالار كېلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن سۇلھى بويىچە مەككىدىن چىقىپ كېتىشىنى تەلەپ قىلدى. ھەزرىتى سەئد ئىبنى ئۇبادە: «سېنىڭ بىزنى چىقىرىشقا نېمە ھەققىڭ بار؟» دېگەندە، پەيغەمبىرىمىز سۇھەيلگە: «مەككىدە بىر توي بولماقچى ئىدى، شۇ تويىنى قىلىپ ئاندىن كەتسەك بولمامدۇ؟» دېدى، ئۇلار بۇنى قوبۇل قىلماي، مۇسۇلمانلارنىڭ قايتىپ كېتىشىنى تەلەپ قىلىپ تۇرۇۋالغانلىقى ئۈچۈن بۇنداق جاھىل، گەدەنكەشلەر بىلەن تاللىشىپ ئولتۇرماي، ئاللاھ تائالانىڭ «جاھىللاردىن يۈز ئۆزىگەن» دېگەن ئەمرى بويىچە مەككىدىن قايتىپ كەتتى. بۇ ئۆمرە ھۈدەيبىيە ئۆمرىسى دەپ ئاتىلىدۇ. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز مەككىگە كىرىشتىن ئىلگىرى جەئپەر ئىبنى ئەبى تالىپنى ئەۋەتىپ، مەيمۇنە بىنتى ھارىسنى ئۆزىگە سوردى. مەيمۇنە ئۆز ئىشىنى ھەزرىتى ئابباسقا تاپشۇردى. شۇنىڭ بىلەن ئابباس مەيمۇنەنى پەيغەمبىرىمىزگە ياتلىق قىلدى. مەيمۇنە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەڭ كېيىن كۆيلەنگەن ئايالى ئىدى.

ھىجرىيىنىڭ سەككىزىنچى يىلى سەپەر ئېيىدا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام «ئەسپان» دېگەن جايغا يېقىن كۈدەي ناملىق بىر جايدا ياشايدىغان بەنى مۇلۇھ ئەرەبلىرىگە بىر ھەربىي قوشۇن ئەۋەتتى. غالىب ئىبنى ئابدۇللاھ دېگەن كىشى بۇ قوشۇننىڭ قوماندانى ئىدى. ئۇلار يولدا كېتىۋېتىپ مۇسۇلمانلارغا قاتتىق دۈشمەنلىك قىلغان ھارىس ئىبنى مالىك دېگەن كىشىنى ئەسەرگە ئالدى. بۇ قوشۇن بەنى مۇلۇھ زېمىنىغا يېتىپ كەلگەندە ئۇلارنىڭ يوقلىقىنى بىلىپ، ماللىرىنى ھەيدەپ قايتىپ كېتىشتى. ئۇلار بۇنى ئاڭلاپ، ئۇلارنىڭ ئارقىسىدىن نۇرغۇن ئەسكەرلەر بىلەن قوغلاپ چىقتى. ئۇلار ئىسلام ئەسكەرلىرىگە يېتىشىپ قالاي دېگەندە ناھايىتى قاتتىق يامغۇر يىغىپ كېتىپ دۈشمەن ئەسكەرلىرى بىلەن ئىسلام ئەسكەرلىرى ئارىسىدىكى جىلغا سۇ بىلەن تولۇپ كېتىپ، دۈشمەنلەر توسۇلۇپ قالدى. ئاللاھ تائالا ئىسلام ئەسكەرلىرىنى دۈشمەنلەرنىڭ ھۇجۇمىدىن ساقلاپ قالدى. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە غەنمەتلەر بىلەن سالامەت قايتىپ كەلدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بەنى مۇررە ئەرەبلىرىگە بىش ئىبنى سەئدنىڭ قوماندانلىقىدا بىر بۆلۈك ئەسكەر ئەۋەتكەن ئىدى. بۇ ئەسكەرلەر يېڭىلىپ قايتىپ كەلگەن ئىدى. غالىب ئىبنى ئابدۇللاھ بەنى مۇلۇھ ئۈستىدىن غەلبە قىلىپ قايتىپ كەلگەندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز بۇ كىشىنى قوماندان قىلىپ ئىككى يۈز نەپەر ئەسكەرنى بەنى مۇررەگە ئەۋەتتى. بۇ قوشۇن بەنى مۇررە زېمىنىغا بېرىپ، قاتتىق ئۇرۇشقاندىن كېيىن غەلبە قازىنىپ، كۆپ غەنمەت ۋە ئەسەرلەر بىلەن مەدىنىگە قايتىپ كەلدى. غەنمەتلەرنى تەقسىم قىلغاندا بۇ قوشۇندىكى ھەر بىر ئەسكەرگە ئوندىن تۆگە تەقسىم بولدى.

شام تەرەپتىكى «زاتى ئىسلاھ» دېگەن جايغا كەب ئىبنى ئۇمەيرنىڭ قوماندانلىقىدا بىر بۆلۈك ئەسكەر ئەۋەتىلگەن ئىدى. دۈشمەن تەرەپ ناھايىتى كۆپ بولۇپ، ئىسلام ئەسكەرلىرى ئاز بولغاچقا بۇلارنىڭ ھەممىسى شېھىد بولۇپ كەتتى. كەب ئىبنى ئۇمەير يالغۇز ئۆزى ھايات قالدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋە ساھابە كىراملار بۇ ۋەقەگە ناھايىتى قايغۇردى.

مۇتتە ئۇرۇشى

بەسىرى پادىشاھىغا ئەلچى قىلىپ ئەۋەتىلگەن ھارس ئىبنى ئومەير «مۇتتە» دېگەن جايغا كەلگەندە ئۇنى شۇرەھىبىل ئىبنى ئەسر ئۆلتۈرۈۋەتتى. پەيغەمبىرىمىز بۇنى ئاڭلاپ ناھايىتى قايغۇردى ۋە ئۇلاردىن ئىنتىقام ئېلىش ئۈچۈن ئۈچ مىڭدىن ئارتۇق ئەسكەردىن تەركىب تاپقان چوڭ بىر ھەربىي قوشۇن تەييارلاپ، زەيد ئىبنى ھارسەنى قوماندان قىلىپ ئەۋەتتى ۋە: «زەيد شېھىد بولسا، جەئپەر ئىبنى ئەبى تالىپ قوماندان بولسۇن، ئۇمۇ شېھىد بولسا، ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھە قوماندان بولسۇن» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يىراق جايلاردىكى دۈشمەنلەر بىلەن ئۇرۇشقا بارىدىغان بۇ غازىلارنى ئۆزى ئۇزىتىپ چىقتى ھەمدە ئۇلارغا: «ئاللاھ تائالانىڭ نۇسرىتىگە تايىنىپ، شامدىكى دۈشمەنلەر بىلەن ئۇرۇش قىلىڭلار، ئىبادەتخانىلاردا ئىبادەت بىلەن مەشغۇل بولىدىغان كىشىلەرگە چىقىلماڭلار، ئاياللار، بالىلار ۋە ياشانغانلارنى ئۆلتۈرمەڭلار، دەل - دەرەخلەرنى كېسىپ تاشلىماڭلار، ئۆي ۋاقىلارنى ئۆرۈمەڭلار!» دەپ ۋەسىيەت قىلدى.

ئىسلام قوشۇنى شامغا قاراشلىق «مەئان» دېگەن جايغا كەلگەندە رۇملۇقلارنىڭ ئۆزىگە تەۋە ئەربەبلەرنى توپلاپ، كۈچلۈك ئەسكەر تەييار قىلغانلىقىنى ئاڭلاپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا خەۋەر يەتكۈزۈپ ياردەم سوراشنى مەسلىھەتلەشتى. ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھە بۇنىڭغا قوشۇلمىدى. ئۇنىڭ تەسلىمى بىلەن بۇ قوشۇن ياردەم تەلەپ قىلىشتىن قايتىپ، دۈشمەن تەرەپكە قاراپ ئاتلاندى. دۈشمەنلەر مەشارىپ دېگەن جايدا تۇراتتى. ئىسلام ئەسكەرلىرى مۇتتە دېگەن جايىنى قارارگاھ قىلدى.

ئىككى تەرەپ ئوتتۇرىسىدا قاتتىق ئۇرۇش باشلىنىپ، ھەزرىتى زەيد شېھىد بولدى. كېيىن ھەزرىتى جەئپەر قوماندان بولۇپ:

جەننەت ئەجەب بەلەندۇر ئاڭا كىرگەن ئىنسانغا،
شارابلىرى سوغۇق ھەم شېرىن شۇنداق ماكانغا.
يات ئېرىقلىق رۇملۇقلار شۇم نىيەتلىك يامانغا،
دەۋزەخ تەييار ئۇلاردەك دىنى ئىنكار قىلغانغا،
نوچى بولساڭ بىز تەييار، چۈشكىن مانا مەيدانغا.

دېدى - دە، دۈشمەن بىلەن ئېلىشىپ ئاخىر شېھىد بولدى. ھەزرىتى جەئپەر شېھىد بولغاندىن كېيىن ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھە قوماندان بولۇپ، ئالغا چامداپ بىر ئاز ئىككىلەنگەندە تۇرۇۋالدى - دە، ئۆزىگە مۇنداق دەپ مۇراجىئەت قىلدى:

قەسەم قىلدىم ئابدۇللاھ ئېتىل دۈشمەن تامانغا،
مەيلى خالا - خالما، چۈشكىن چوقۇم مەيدانغا.
ياۋلار تۇرسا ئالدىڭدا چۇقان سېلىپ جاھانغا،
شېھىد بولۇپ كىرمەمسەن جەننەت دېگەن بوستانغا.
خاتىرجەملىك ئاز بولغان بۇ دۇنيادا سەن جانغا،
بەدەن ئىچرە گۇيا سەن سولانغاندەك زىندانغا.

ئاندىن ئۇ ئاتلىق جەڭگە كىرىپ، دۈشمەن بىلەن ئېلىشىپ شېھىد بولدى.

قوماندانىسىز قالغان ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ بەزىسى قېچىشقا تەييارلىنىپ، سەپ بۇزۇلۇشقا ئاز قالغاندا، سابىت ئىبنى ئەرقەم دېگەن ساھابە ئورنىدىن تۇرۇپ، ناھايىتى تەسىرلىك بىر نۇتۇق سۆزلەپ، ئىسلام ئەسكەرلىرىنى تەۋرەنمەي تۇرۇشقا دەۋەت قىلدى ھەمدە ئەسكەرلەر ئارىسىدىكى خالىد ئىبنى ۋەلىدىنى قوماندان قىلىشنى تەلەپ قىلدى. شۇنىڭ بىلەن سابىتنىڭ بۇ سۆزى بىلەن ئىسلام ئەسكەرلىرىگە بىر قەدەر كۈچ - قۇۋۋەت كىردى. خالىد ئىبنى ۋەلىدى قوماندان قىلىپ تىكلەندى. شۇ كۈنى ئۇرۇش كېچىچە داۋام قىلدى. ئەتىسى خالىد ئىبنى ۋەلىدى ئەسكەرلەرنىڭ سېپىنى قايتىدىن تەرتىپكە سېلىپ، ئالدىدىكىلەرنى ئارقىغا، ئوڭدىكىلەرنى سولغا يۆتكىدى. بۇ كۈنى دۈشمەن ناھايىتى قاتتىق ھۇجۇم قىلىپ، ئىسلام ئەسكەرلىرىنى تالان - تاراج قىلىش نىيىتىدە بولغان بولسىمۇ، قارشى تەرەپتە باشقىچە بىر شەكىلدىكى قوشۇننى كۆرۈپ، ئىسلام ئەسكەرلىرىگە ياردەم كەلگەن بولسا كېرەك، دەپ ئويلاپ قورقۇپ ئارقىلىرىغا چېكىنىشتى. ئىسلام ئەسكەرلىرى ئۇلارنى قوغلاپ بېرىش ئەسكەرلەرنى چوڭ بىر بالاغا تىقىپ قويىمىسۇن، دەپ دۈشمەنلەرنى قوغلىماستىن مەدىنىگە سالامەت قايتىشنى ئويلاپ قايتىپ كېتىشتى. ئەمەلىيەتتە خالىد ئىبنى ۋەلىدىنىڭ پىكىر - تەدبىرى توغرا بولۇپ، بۇ ئەسكەرلەرنىڭ مەدىنىگە قايتىپ كېلىشى چوڭ غەنىمەت بولغان ئىدى. چۈنكى رۇم ئەسكەرلىرى سان جەھەتتە ناھايىتى كۆپ بولۇپ، ئۇلار ئۈستىدىن غەلبە قىلىش مۇمكىن ئەمەس ئىدى. خالىد ئىبنى ۋەلىدىنىڭ ئۇرۇش تاختىسىغا ناھايىتى ماھىرلىقى ئىسلام ئەسكەرلىرىنى مەغلۇبىيەتتىن ساقلاپ قالدى. رۇم ئەسكەرلىرى ھەم ھالەك بولۇشتىن قورقۇپ، ئېھتىيات قىلغانلىقتىن ئىسلام ئەسكەرلىرىنى قوغلىمىدى. ئۇلارمۇ سالامەت قالغانلىقىنى غەنىمەت بىلىشىپ قايتىپ كېتىشتى.

ئىسلام ئەسكەرلىرى مەدىنىگە قايتىپ كەلگەندە، ئۇلارنى قارشى ئېلىشقا چىققان ساھابە كىراملارنىڭ بەزىلىرى ئۇلارنى ئەيىبلەگەن بولسىمۇ، ھەزرىتى پەيغەمبەرىمىز: «ئۇلار مەغلۇپ بولمىدى، بەلكى غەلبە قىلدى» دېدى. بۇ قوشۇننىڭ قوماندانلىرى ھەزرىتى زەيد، جەئپەر ۋە ئابدۇللاھلارنىڭ شېھىد بولغانلىقىنى، ئۇلار شېھىد بولغان كۈنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ خەۋەر بەرگەنلىكى، ئاندىن كېيىن خالىد ئىبنى ۋەلىدىنىڭ قوماندان بولغانلىقىنى بىلىپ: «ئاللاھنىڭ قىلچىلىرىدىن بىر قىلىچ قوماندان بولدى» دېگەنلىكى ھەدىس كىتابلىرىدا رىۋايەت قىلىندۇ. گەرچە زاھىردا بۇ ئەسكەرلەر بىرەر پايدىلىق ئىش قىلالماي ساھابە كىراملارنىڭ كاتتىلىرىدىن ئۈچ كىشىنىڭ شېھىد بولۇشىغا سەۋەب بولغان بولسىمۇ، ھەقىقەتتە ناھايىتى زور پايدىسى بولغان، چۈنكى ئىسلام دۆلىتىنىڭ ئۈچ مىڭدىن ئارتۇق ھەربىي قوشۇنىنى شۇ قەدەر يىراقلىقتىكى كۈچلۈك دۈشمەنگە قارشى ئەۋەتكەنلىكى، بۇ دۆلەتنىڭ كۈچ - قۇدرىتىنى باشقا دۆلەتلەرگە تونۇتۇپ قويدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام زەيد، جەئپەر ۋە ئابدۇللاھلارنىڭ شېھىد بولغانلىقىنى خەۋەر قىلغاندا، ھەزرىتى جەئپەرنىڭ ئايالى جاھلىيەت ئادىتى بويىچە ناھايىتى قاتتىق ئاۋاز بىلەن يىغلىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنى يىغىدىن توستى، لېكىن ئۇلار توختىمىغانلىقتىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەزرىتى ئەلىگە: «ئۇلار يىغىدىن توختىمىسا، ئۇلارنىڭ ئاغزىغا توپا چاچ» دېگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ. مەزكۇر قوشۇننىڭ ئەۋەتىلىشى جەمادىيە ئەۋۋەل ئېيىدا بولغان ئىدى.

زاتىسسەلاسل ئۇرۇشى

شۇ يىلى جەمادىيەلتاخىر ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا زاتىسسەلاسل دېگەن جايدىكى قۇزائە ئەرەبلىرىنىڭ مەدەنىيەتكە ھۇجۇم قىلىش ئۈچۈن تەييارلانغانلىق خەۋىرى يېتىپ كەلدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا قارشى ئەمر ئىبنى ئاسنىڭ قوماندانلىقىدا ئۈچ يۈز نەپەر ئەسكەر ئەۋەتتى. ئۇلار دۈشمەن زېمىنىغا يېتىپ كەلگەندە، ئەمر ئىبنى ئاس دۈشمەننىڭ كۆپلۈكىدىن خەۋەر تېپىپ، رايى ئەمىننى كەڭەيتىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن ياردەم سورىدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەرىمىز ئەبۇ ئۇبەيدە ئەمىننى جەرراھنى قوماندان قىلىپ يەنە يۈز نەپەر ئەسكەر ئەۋەتتى. بۇلارنىڭ ئىچىدە بۈيۈك ساھابىلەردىن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى ۋە ھەزرىتى ئۆمەرلەرمۇ بار ئىدى. بۇ ئەسكەرلەر ھەزرىتى ئەمىننى ئاسنىڭ ئەسكەرلىرىگە يېتىشىپ كەلگەندىن كېيىن، ئەمىننى ئاس ئەسكەرلىرىگە دۈشمەن بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا بۇيرۇق چۈشۈردى. ئىسلام ئەسكەرلىرى بىلەن دۈشمەنلەر ئارىسىدا يۈز بەرگەن ئۇرۇشتا ئىسلام ئەسكەرلىرى غالىب كېلىپ، نۇرغۇنلىغان غەنمەتكە ئىگە بولدى.

جۇھەينە ئۇرۇشى

يەنە شۇ يىلى رەجەب ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەبۇ ئۇبەيدە ئەمىننى جەرراھنى قوماندان قىلىپ، ئۈچ يۈز كىشىنى قىزىل دېڭىز ساھىلىدا ياشايدىغان جۇھەينە ئەرەبلىرى بىلەن ئۇرۇشۇشقا ئەۋەتتى. بۇ قوشۇن دۈشمەن زېمىنىغا يېتىپ بېرىپ، ئۇلارنى ئىزدەپ ئون بەش كۈن تۇرغان بولسىمۇ ئۇلارنى تاپالمىدى. ئىسلام ئەسكەرلىرى بۇ سەپەردە قاتتىق ئاچارچىلىققا دۇچ كەلدى. ھەتتا دەرەخنىڭ يوپۇرماقلىرىنى يېگۈدەك دەرىجىگە يەتتى. بۇ قوشۇنغا «خۇتبە قوشۇنى» دەپ نام بېرىلشى مانا شۇ سەۋەبتىن بولغان. مەزكۇر قوشۇن ئۇرۇش قىلماستىن مەدەنىيەتكە قايتتى.

مەككىنىڭ پەتھى قىلىنىشى

ھۇدەيبىيە سۈلھىسىدىن كېيىن ئەرەبلەردىن بەنى بەكرى قەبىلىسى قۇرەيشلىكلەرنىڭ ھىمايىسىگە كىرگەن ئىدى. قۇرەيش مۇشرىكلىرى بىلەن مۇسۇلمانلار سۈلھى قىلغاندىن كېيىن بەنى بەكرى ئەرەبلىرى پۇرسەت تېپىپ خۇزائە ئەرەبلىرىگە ھۇجۇم قىلىپ، بىر نەچچە كىشىنى ئۆلتۈردى. قۇرەيش ئەرەبلىرى بۇلارغا مەخپىي ھالدا ياردەم قىلغان ئىدى. مەككە مۇشرىكلىرىنىڭ بۇ ئىشلىرى ئەمەلىيەتتە ھۇدەيبىيە سۈلھىسىنى ئاياق - ئاستى قىلىپ، ئەھدىنى بۇزغانلىق ئىدى. بۇ ۋەقەدىن كېيىن خۇزائە ئەرەبلىرى قۇرەيشنىڭ بۇ خىيانىتىدىن شىكايەت قىلىش ۋە بەنى بەكرى ئەرەبلىرىگە قارشى ياردەم سوراش ئۈچۈن، ئەمىننى سالىم دېگەن كىشىنىڭ باشچىلىقىدا بىر نەچچە كىشىنى ئەلچى قىلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا ئەۋەتتى. ئۇلار مەدەنىيەتكە بېرىپ پەيغەمبەرىمىزگە ۋەقەنى بايان قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇلارنىڭ سۆزلىرىدىن قاتتىق تەسىرلىنىپ، ئۇلارغا ياردەم قىلىشقا ۋەدە قىلدى.

قۇرەيش مۇشرىكلىرى قىلغان خىيانىتىنىڭ ئاقىۋىتىنىڭ يامان بولۇشىنى بىلىپ، ئىشنىڭ ئالدىنى ئېلىش ئۈچۈن سۈلھى لىباسىنىڭ يىرتىلغان يەرلىرىنى ياماش ئۈچۈن، ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز بىلەن سۆھبەت ئۆتكۈزۈشكە ئەبۇ سۇفيانى مەدنىگە ئەۋەتتى. ئەبۇ سۇفيان مەدنىگە يېتىپ بېرىپ، قىزى، مۇمىنلەرنىڭ ئانىسى ئۇمى ھەببەنىڭ ئۆيىگە چۈشتى. ئۇ قىزىنىڭ ئۆيىدىكى پەيغەمبىرىمىز ئولتۇرىدىغان جايدا ئولتۇرماقچى بولغاندا، ھەزرىتى ئۇمى ھەببە كۆرىپنى تارتىۋالدى. ئەبۇ سۇفيان بۇنى كۆرۈپ: «نېمىشقا كۆرىپنى تارتىۋالسىن؟» دەپ سورىدى، ئۇمى ھەببە: «سەن مۇشرىك، نىجىسىن، سېنىڭ پەيغەمبەر ئولتۇرىدىغان كۆرىپىدە ئولتۇرۇشۇڭ توغرا ئەمەس» دېدى. ئەبۇ سۇفيان بۇ سۆزگە جاۋابەن: «ئى قىزىم! سەن بىزدىن ئايرىلىپ بۇزۇلۇپ كېتىپسەن» دېدى. شۇنىڭدىن كېيىن ئەبۇ سۇفيان پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قېشىغا بېرىپ، سۈلھىنى يېڭىلاش ھەققىدە سۆز ئاچتى. لېكىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تەرىپىدىن ياخشى جاۋاب ئالالمىدى. ئەبۇ سۇفيان ئىشنىڭ ھەقىقىتىنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئوقۇپ بولغانلىقىنى بىلىپ، مۇھاجىرلارنىڭ كاتتىلىرىدىن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق، ھەزرىتى ئۆمەر، ھەزرىتى ئەلى ۋە ھەزرىتى پاتىمە قاتارلىق ساھابىلەردىن شاپائەت تىلىدى. ئۇلاردىنمۇ ياخشى جاۋاب ئالالمىدى. شۇنىڭ بىلەن ناھايىتى مەيۈس ھالدا مەككىگە قايتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قۇرەيش مۇشرىكلىرى بىلەن تىنچ ئۆتۈشنى داۋاملاشتۇرۇش تەرەپدارى بولسىمۇ، مۇشرىكلارنىڭ قىلغان مۇئامىلىلىرى مۇسۇلمانلارنىڭ شەرىپىگە مۇناسىپ ئەمەس ئىدى. بەلكى مۇشرىكلار مۇسۇلمانلارغا مەنىستەسلىك نەزىرى بىلەن قارايتتى. مانا بۇ سەۋەبتىن دۈشمەنلەرگە مۇناسىپ مۇئامىلىدە بولۇشقا قارار قىلىندى. ئەمەلىيەتتە ھۈدەيبىيە سۈلھىسىدىن كېيىن مۇسۇلمانلارنىڭ سانى كۆپىيىپ كۈچ - قۇۋۋىتى ئاشقان ئىدى. مۇشرىكلار مۇسۇلمانلارغا نىسبەتەن ئاجىز ھالغا چۈشۈپ قالغان ئىدى. شۇڭا ئۇلارنىڭ مۇسۇلمانلارغا قارشى ئۇرۇش قىلىشىنى تەسەۋۋۇر قىلىش قىيىن ئىدى. ئۇلارنىڭ ئەھدىنامىنى بۇزۇشى مەككىنىڭ قان تۆكۈلمەي پەتھى قىلىنىشىغا، بەيتۇللاھنىڭ بۇتلاردىن تازىلىنىشىغا ۋە پۈتۈن ئەرەب يېرىم ئارىلىغا ئىسلام نۇرىنىڭ چېچىلىشىغا ناھايىتى چوڭ پۇرسەت بولدى. شۇنىڭ ئۈچۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام پۇرسەتنى غەنىمەت بىلىپ، مەككىنى پەتھى قىلىش ئۈچۈن تەييارلىق قىلىشقا باشلىدى. مەدەنە ئەتراپىدىكى مۇسۇلمان بولغان سەھرا ئەرەبلىرىگە تەييارلىنىشقا بۇيرۇق بەردى ھەمدە ساھابىلەرگە يۈرۈش قىلماقچى بولغان جايىنى ئىمكانقەدەر باشقىلارغا بىلدۈرمەسلىك ھەققىدە پەرمان چۈشۈردى. چۈنكى پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەقسىتى مەككىنى قان تۆكۈمەستىن پەتھى قىلىش ئىدى. شۇنىڭ ئۈچۈن مەككە مۇشرىكلىرىغا بۇ خەۋەرنىڭ ئاڭلانماسلىقىنى تەلەپ قىلغان ئىدى. ساھابە كىراملارنىڭ ئىچىدىن بەدىرى ئۇرۇشقا قاتناشقان ھاتەب ئىبنى ئەبى بەلتەئە دېگەن كىشى قۇرەيش مۇشرىكلىرىغا ياخشىلىق قىلىش نىيىتى بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مەككىنى پەتھى قىلىشقا تەييار بولغانلىقىنى ۋە پات يېقىندا ناھايىتى زور، كۈچلۈك ھەربىي قوشۇن بىلەن مەككىگە يۈرۈش قىلىدىغانلىقىنى بايان قىلىپ بىر پارچە خەت يېزىپ، بىر ئايال بىلەن مەككىگە ئەۋەتتى. ئۇ ئايال خەتنىڭ چۈشۈپ قېلىشىدىن ھەمدە مۇسۇلمانلارنىڭ بىلىپ قېلىپ تارتىۋېلىشىدىن قورقۇپ، ئۇ خەتنى چېچىنىڭ ئارىسىغا يوشۇردى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋەھىي ئارقىلىق بۇ ۋەقەدىن خەۋەر تېپىپ، ھەزرىتى ئەلى بىلەن ھەزرىتى زۇبەيرنى ھېلىقى ئايالنى تۇتۇپ كېلىشكە ئەۋەتتى. ئۇلار ئۇ ئايالنىڭ ئارقىسىدىن يېتىپ بېرىپ

خەتنى تاپالماي، ئاخىرى: «سېنى يالغاچ قىلىپ تەكشۈرىمىز» دەپ تەھدىت سالغاندىن كېيىن، ھېلىقى ئايال قورقۇپ چېچىنىڭ قېتىدىن مەكتۈپنى ئېلىپ بەردى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھاتەنى چاقىرىپ خەتنى نېمە ئۈچۈن يازغانلىقىنى سورىدى. ھاتەب: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! مەن ئۆزۈمگە قۇرەيشلەرنىڭ ئىچىدە مېنىڭ خوتۇن - بالىلىرىم قالغان. مەن ئۆزۈم قۇرەيش قەبىلىسىدىن ئەمەس، مېنىڭ بالا - چاقىلىرىمنى ھىمايە قىلغۇدەك ئۇرۇق - تۇغقانلىرىم يوق، سىلنىڭ باشقا ساھابىلىرى قۇرەيش قەبىلىسىدىن بولغاچقا، ئۇلارنىڭ خوتۇن - بالىلىرىنى ھىمايە قىلىدىغان ئادەملىرى بار، مەن قۇرەيشكە مۇشۇ ياخشىلىقنىڭ يۈزىنى قىلىپ خوتۇن - بالىلىرىمنى ھىمايە قىلارمىكەن دەپ بۇ خەتنى يازدىم» دەپ جاۋاب بەردى. ھاتەبنىڭ سۆزى توغرا بولۇپ، ئۆزۈمگە بولغانلىقتىن پەيغەمبىرىمىز ئۇنى جازالىمىدى. دەرۋەقە ھاتەبنىڭ يازغان خېتىدە پەقەت خەۋەر بېرىشتىن باشقا مۇسۇلمانلارنىڭ شان - شەۋكىتىگە زىيان - زەخمەت يەتكۈدەك بىرەر گىش يوق ئىدى. خەتتە مۇنۇ سۆزلەر يېزىلغان ئىدى: «ئى قۇرەيش! پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كېچىگە ئوخشاش سۈرلۈك، سەلدەك ئاقىدىغان قوشۇن بىلەن كېلىۋاتىدۇ. ئاللاھ بىلەن قەسەم قىلىمەنكى، ئەگەر ئۇ سىلەرگە ئۆزى يالغۇز كەلسىمۇ ئاللاھ ئۇنىڭغا ئەلۋەتتە ياردەم قىلىدۇ ۋە ئۇنىڭغا بەرگەن ۋەدىسىنى ئەمەلگە ئاشۇرىدۇ. ئۆزۈڭلەرگە دىققەت قىلىڭلار، ۋەسسالام.»

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئون مىڭدىن كۆپرەك تولۇق قوراللانغان ھەربىي قوشۇن تەييارلاپ، مەككىنى پەتھى قىلىش ئۈچۈن يولغا چىقتى. مەدىنىدە ئۆز ئورنىغا ئەبۇ دىرھەم ئىبنى ھېسنىلغېپارىنى نائىب قىلىپ قويدى. بۇ قوشۇننىڭ مەدىنىدىن چىقىشى رامزان ئېيىنىڭ ئۈچىنچى كۈنى ئىدى. قوشۇن «ئەبۇ» دېگەن جايغا كەلگەندە پەيغەمبىرىمىزنىڭ تاغىسىنىڭ ئوغلى ئەبۇ سۇفيان ئىبنى ھارس بىلەن، ھامىسنىڭ ئوغلى ئابدۇللاھ ئىبنى ئەبى ئۇمەييەلەر ئۇچرىشىپ قالدى. بۇلار مۇشرىكلارنىڭ چوڭلىرىدىن بولۇپ، پەيغەمبىرىمىز مەككىدىكى چېغدا ئۇ زاتقا ئىنتايىن ئېغىر ئازار بەرگەن كىشىلەر ئىدى. ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كىرىپ ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. ئۆزلىرىنىڭ ئۆتكۈزگەن خاتالىقلىرىنى ئېتىراپ قىلىپ ئۆزۈرە ئېيتتى. پەيغەمبىرىمىز بۇلارغا شەپقەت قىلىپ ئۇلارنى ئەپۇ قىلدى. قوشۇن «جەھىپە» دېگەن جايغا كەلگەندە ھەزرىتى ئابباس ئايالى بىلەن ھىجرەت قىلىپ چىققان ئىدى. ئۇ ئىلگىرى مۇسۇلمان بولغان بولسىمۇ ھىجرەت قىلالمىغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ۋە ساھابە كىرىملىرى ئۇ كىشىنىڭ ھىجرەت قىلىپ كەلگەنلىكىگە ناھايىتى خۇرسەن بولدى ۋە ھەزرىتى ئابباسنىڭ ئايالىنى مەدىنىگە ئەۋەتىپ، ئۆزىنى مەككىگە ئېلىپ كەتتى. قوشۇن «كۇدەيد» دېگەن جايغا كەلگەندە ساھابە كىرىملىرى روزا ئېغىر كەلگەنلىكتىن، پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنى ئىپتىدار قىلىشقا بۇيرۇدى ۋە ئۇلارغا باشلامچى بولۇپ ئۆزى ھەممىدىن ئىلگىرى ئىپتىدار قىلدى.

بۇ ۋاقىتتا مەككە مۇشرىكلىرىنىڭ مۇسۇلمانلارنىڭ كېلىشىدىن ھېچقانداق خەۋىرى بولمىغان بولسىمۇ، ھەمىشە خەۋپ ۋە تەشۋىش ئىچىدە ئىدى. چۈنكى سۈلھىنى يېڭىلاش ئۈچۈن بارغان ئەبۇ سۇفيانغا پەيغەمبىرىمىز چىراي ئاچمىغان ئىدى. شۇڭا ئۇلار: «مۇھەممەد بىزنىڭ ئەدىپىمىزنى بەرمەكچى بولغان ئوخشايدۇ» دەپ قاتتىق تەشۋىش قىلىنغان ئىدى. ئەبۇ سۇفيان بولسا، مەككىنىڭ سىرتىغا چىقىپ، تىڭ - تىڭلاپ يۈرەتتى. ئىسلام قوشۇنى ئۇمى زەھران دېگەن جايغا يېتىپ كېلىپ، دەم ئېلىشقا چۈشكەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابىلەرگە ئوت

يېقىشقا بۇيرۇدى. شۇنىڭ بىلەن ئون مىڭ يەردىن ئوت يېقىلىپ، پۈتۈن ئەتراپ ئوت يالقۇنىغا تولۇپ كەتتى. دەل شۇ پەيتتە مۇسۇلمانلارنىڭ خەۋرىنى تىڭ - تىڭلاش ئۈچۈن چىققان ئەبۇ سۇفيان ۋە ھەككىم ئىبنى ھىزاملار ئۇمى زەھرانغا يېقىنلىشىپ قالغان ئىدى. ئۇلار ئەرەفات كېچىسى يېقىلىدىغان ئوتلاردەك ئوتلارنى كۆرۈپ، ئۇلارنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەسكەرلىرى ئىكەنلىكىنى بىلدى. قوشۇن ئۇمى زەھراندا دەم ئېلىۋاتقان چاغدا، ھەزرىتى ئابباس مەككە مۇشرىكلىرىنىڭ بىرسى بىلەن كۆرۈشۈپ، مەككىنىڭ مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن پەتھى قىلىنىدىغانلىقىنى ۋە ئەھلى مەككىنىڭ بۇ قەدەر شەۋكەتلىك قوشۇن بىلەن ئۇرۇش قىلىشىنىڭ بەھۇدە قان تۆكۈپ، ئۆز ئۆزىنى ھالاك قىلىشتىن باشقا بىر نەتىجە بەرمەيدىغانلىقىنى، ئەگەر مەككىگە كىرىپ ئۇرۇش باشلىنىشتىن ئىلگىرى تەسلىم بولسا، ئۇلارنىڭ ماللىرى ۋە جانلىرى ئامان قالدۇغانلىقىنى يەتكۈزۈش ۋە ئۇلارغا قېرىنداشلارچە نەسەت قىلىش ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىزنىڭ قېچىرىنى مىنىپ، مەككە تەرەپكە ماڭدى. ھەزرىتى ئابباس قاراڭغۇدا مەككە تەرەپكە كېتىۋاتقاندا، ئەبۇ سۇفيان ۋە ئۇنىڭ ھەمراھلىرىنىڭ ئاۋازلىرىنى تونۇپ، ئۇلارغا ۋەقەنى بايان قىلدى ۋە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا تەسلىم بولۇش ھەققىدە نەسەت قىلىپ، قارشى تۇرۇپ ھېچ پايدىغا ئېرىشەلمەيدىغانلىقىنى ئېيتتى. بۇلار ئاخىرى ئابباسنىڭ سۆزىنى قوبۇل قىلدى. ئەبۇ سۇفياننىڭ ھەمراھلىرى مەككىگە قايتىپ كەتتى. ئەبۇ سۇفيان بولسا ھەزرىتى ئابباسنىڭ قېچىرىغا مىنگىشىپ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا باردى. ئۇ يېتىپ بارغۇچە ھەزرىتى ئابباس بىلەن بىر قېچىردا بولغانلىقتىن، ھەر ئوتتىن ئۆتكەندە، «پەيغەمبىرىمىزنىڭ قېچىرىدا تاغىسى كېلىۋاتىدۇ» دېگەندىن باشقا سۆزنى قىلمىيىتى. ھېچكىم ھەزرىتى ئابباسنىڭ ئارقىسىدىكى كىشىنىڭ كىم ئىكەنلىكىنى تەكشۈرمەيتتى. ئۇلار ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ يېنىدىن ئۆتكەندە، ھەزرىتى ئۆمەر ئەبۇ سۇفياننى تونۇپ قېلىپ: «ئى ئاللاھنىڭ دۈشمىنى! ئاللاھقا شۈكرى، سەن ئاخىرى بىزنىڭ قولىمىزغا چۈشتۈڭ» دېدى. كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئالدىغا بۇلاردىن ئىلگىرى بېرىش ئۈچۈن تېز يۈگۈردى. ئابباسمۇ «ئۆمەردىن ئىلگىرى بېرىپ پەيغەمبىرىمىزگە ئەبۇ سۇفيان ھەققىدە بىر سۆز قىلمىسۇن» دەپ قېچىرىنى چاپتۇرۇپ، ئۆمەردىن ئىلگىرى يېتىپ باردى ۋە ئەبۇ سۇفياننىڭ ئۆز ھىمايىسىدە ئىكەنلىكىنى ئېيتتى. شۇ ئارىدا ھەزرىتى ئۆمەر يېتىپ كېلىپ، ئەبۇ سۇفياننى ئۆلتۈرۈش ھەققىدە پەيغەمبىرىمىزدىن رۇخسەت سورىدى. پەيغەمبىرىمىز رۇخسەت قىلمىدى ۋە ھەزرىتى ئابباسقا ئەبۇ سۇفياننى ئۆز يېنىدا قوندۇرۇپ، ئەتسى يېنىغا ئېلىپ كىرىشنى بۇيرۇدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەمرى بويىچە ھەزرىتى ئابباس ئەبۇ سۇفياننى يېنىدا قوندۇرۇپ قېلىپ، ئەتسى ئەتگەندە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھۇزۇرىغا ئېلىپ كەلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنى كۆرۈپ: «ئى ئەبۇ سۇفيان! ساڭا ئاللاھ تائالادىن باشقا مەبۇدنىڭ يوقلىغىنى بىلىش ۋاقتى كەلمىدىمۇ؟» دېدى. ئەبۇ سۇفيان: «ئاتا - ئانا مىلىگە پىدا بولسۇن، ئەگەر ئاللاھتىن باشقا ئىلاھ بولسا ئىدى، بۇ ۋاقتىچە بىزگە بىرەر ياردىمى كېلەر ئىدى» دېدى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام: «مېنىڭ ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى ئىكەنلىكىمنى بىلىش ۋاقتى كەلمىدىمۇ؟» دېدى. ئۇنىڭغا قارشى ئەبۇ سۇفيان: «بۇ ھەقتە كۆڭلۈمدە ئازراق شەك بار ئىدى» دېدى ۋە ئازراق ۋاقت ئۆتكەندىن كېيىن ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. قوشۇن ئۇمى زەھراندا بىر ئاز دەم ئالغاندىن كېيىن، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنى قوزغىلىشقا بۇيرۇدى. ئەسكەرلەرنى ناھايىتى مۇنتىزىم رەۋىشتە رەتكە سالدى. ھەر بىر قەبىلىگە مەخسۇس بايراق تۇتقۇزدى ۋە ھەزرىتى

ئاباسقا ئەبۇ سۇفيانى ئەسكەرلەر ئۆتىدىغان تار بىر جايغا ئاپىرىپ، ئەسكەرلەرنى كۆرسىتىشكە بۇيرۇدى. ئەسكەرلەر غايەت زور شان - شەۋكەت ۋە تەنتەنلىك ھالدا ئەبۇ سۇفياننىڭ ئالدىدىن ئۆتتى. ھەزرىتى ئابباس ئەبۇ سۇفيانغا ھەر بىر توپ ئەسكەرنىڭ قايسى قەبىلىدىن ئىكەنلىكىنى بايان قىلىپ بېرەتتى. ئەڭ ئاخىرقى قوشۇن پەۋقۇلئاددە مۇكەممەل ۋە تولۇق قوراللانغان بولۇپ، ئۇلار مۇھاجىرلار بىلەن ئەنسارلار قوشۇنى ئىدى. ئەنسارلارنىڭ بايرىقىنى سەئىد ئىبنى ئۇبادە، مۇھاجىرلارنىڭ بايرىقىنى زۇبەير ئىبنى ئەۋەاملار كۆتۈرگەن ئىدى. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز مۇشۇ ئاخىرقى قوشۇننىڭ ئارىسىدا ئىدى. ئەبۇ سۇفيانغا ناھايىتى ھەيۋەتلىك كۆرۈنگەن قوشۇن مۇھاجىر ۋە ئەنسارلار قوشۇنى ئىدى. ئۇلار ناھايىتى مۇكەممەل سۈرەتتە قوراللانغان ئىدى. ھەتتاكى تۆمۈر كىيىملەر سەۋەبىدىن ئۇلارنىڭ كۆزلىرىدىن باشقا جايلار كۆرۈنمەيتتى. ئەنسارلار قوشۇنى ئەبۇ سۇفياننىڭ يېنىدىن ئۆتكەندە، سەئىد ئىبنى ئۇبادە: «بۈگۈن ئۇرۇش كۈنىدۇر. بۈگۈن كەبە ھالال سانىلىدىغان كۈندۇر» دېدى. ئەبۇ سۇفيان مۇھاجىرلار قوشۇنى ئۆتكەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا سەئىدنىڭ دېگەن سۆزىنى ئېيتتى. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز: «ياق، بۈگۈن كەبە تەزىم قىلىنىدىغان كۈندۇر» دېدى. پەيغەمبىرىمىز سەئىدنىڭ ھېلىقى سۆزى ئۈچۈن بايراقنى ئۇنىڭ قولىدىن ئېلىپ، ئۇنىڭ ئوغلى ھەزرىتى قەيس ئىبنى سەئىدگە بەرگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ.

ئەبۇ سۇفيان ئىسلام قوشۇنىنىڭ شان - شەۋكىتىنى كۆرۈپ، ناھايىتى تېزلىك بىلەن مەككە مۇكەررەمەگە قايتىپ كىرىپ، قۇرەيش خەلقىنى پەيغەمبىرىمىزگە ئىتائەت قىلىشقا دالالەت قىلدى ھەمدە ئىسلام ئەسكەرلىرىگە قارشى چىقىشنىڭ پايدىسى يوقلىقىنى، بەلكى بېھۇدە قان تۆكۈلۈشكە سەۋەب بولىدىغانلىقىنى بىلدۈردى. ئۇ ۋاقىتتا ئۇنىڭ ئايالى ھىندى بىننى ئۇتبە ئۇنىڭ ساقلىغا ئېسىلىپ: «ئى قۇرەيش خەلقى! بۇ ئەخمەق، نادان، خائىن قېرىنى ھايات قويماي ئۆلتۈرۈۋېتىڭلار!» دېگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ.

ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ مەككەگە كىرىشى

ئىسلام ئەسكەرلىرى مەككەگە بىر نەچچە تەرەپتىن كىرگەن بولسىمۇ، كۆپرەك ئەسكەرلەر پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن مەككىنىڭ ئۈستۈن تەرىپىدىن كىردى. بىر بۆلىكى خالىد ئىبنى ۋەلىدنىڭ باشچىلىقىدا تۆۋەن تەرەپتىن كىردى. ئاللاھنىڭ ئۆتكۈر قىلىچى خالىد ئىبنى ۋەلىدنىڭ ئەسكەرلىرى مۇشرىكلار بىلەن بىر پەس ئۇرۇش قىلىپ، مۇشرىكلاردىن ئون ئۈچ كىشىنى ئۆلتۈردى. مۇسۇلمانلاردىن ئىككى كىشى شېھىد بولدى. ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھېچ قارشىلىقسىز مەككەگە كىرىپ، «مۇجۇن» دېگەن جايدا چىدىر تىكتى ۋە ئۇ يەرگە بايرىقىنى تىكلدى. ھەمدە بەيتۇللاھقا ياكى ئەبۇ سۇفياننىڭ ئۆيىگە ياكى ھەرقانداق كىشى ئۆز ئۆيىگە كىرىۋالسا ئامان قالىدىغانلىقىنى ئېلان قىلدى. شۇنىڭ بىلەن قارشىلىشقا ئاجىز كەلگەن مۇشرىكلار بەيتۇللاھقا، ئۆز ئۆيلىرىگە ۋە ئەبۇ سۇفياننىڭ ئۆيلىرىگە كىرىۋېلىشتى. ئاخىرى مەككە پەتھى قىلىندى. ئىسلام قوشۇنىنىڭ مەككەگە كىرىشى ھىجرىيىنىڭ سەككىزىنچى يىلى رامىزاننىڭ يىگىرمىسى، جۈمە كۈنى ئىدى.

بەيتۇللاھنى بۇتلاردىن تازىلاش

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام چېدىرىدا ئازراق ئىستىراھەت قىلغاندىن كېيىن، مۇھاجىر ۋە ئەنسارلار بىلەن بىرگە بېرىپ بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلدى. ھەجەرۇلئەسۋەدىنى قولدىكى ھاسسى بىلەن سىلىدى. تۆگە ئۈستىدە تۇرۇپ تاۋاپ قىلدى. كېيىن ھەزرىتى بىلال بىلەن بەيتۇللاھقا كىرىپ، ئۇنىڭ ئىچىدىكى بۇت ۋە سۈرەتلەرنى تاشقىرىغا چىقاردى. بۇ سۈرەتلەرنىڭ ئىچىدە ھەزرىتى ئىبراھىم ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملارنىڭ قوللىرىدا «پال گۈنلىرى» تۇتۇقلۇق سۈرەتلىرى بار ئىدى. بەيتۇللاھنىڭ ئىچىدە شۇ چاغدا 360 بۇتنىڭ بارلىقى رىۋايەت قىلىندۇ. بەيتۇللاھنىڭ ئىچى سۈرەتلەردىن پاكىزلانغاندىن كېيىن، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئاللاھ تائالاغا بۇ كاتتا نېمەتنىڭ شۈكرىسىنى ئادا قىلىش ئۈچۈن ناماز ئوقۇدى. بەيتۇللاھنىڭ ئىچىدە تۇرۇپ تەكبىر ئېيتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مەككە ئەھلىنى پۈتۈنلەي ئەپسۇس قىلىشى

كىشىلەر ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ بەيتۇللاھتىن چىقىشىغا ئىنتىزار بولۇپ، ئىشكىنىڭ يېنىغا توپلىشىپ تۇرۇشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ۋە ئۇنىڭ ساھابىلىرىغا ھەددىدىن ئارتۇق زۇلۇم قىلغان مەككە ئەھلىگە، ئۇنىڭ قايسى تەرىقىدە مۇئامىلە قىلىدىغانلىقى ھەققىدە ھەرىكم ئۆز پىكرى بويىچە ھەر خىل پەرەزلەرنى قىلىشاتتى. جانابى ئاللاھنىڭ ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرىنىڭ رازىلىقى ئۈچۈن مال - مۈلكىنى تاشلاپ، ئەزىز ۋە تەنلىرىدىن ئايرىلىپ، مۇھاجىرلار بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ياردەم قىلغان ئەنسارلار مەككىنىڭ پەتىھى قىلىنىپ، بۇتلاردىن ۋە سۈرەتلەردىن تازىلانغانلىقىغا، ئاللاھ تائالانىڭ بۇلارغا قىلغان ۋەدىسىنىڭ ئەمەلگە ئاشقانلىقىغا قايسى تەرىقىدە شۈكرى قىلىشنى بىلمەي، پۈتۈن ۋۇجۇدلىرى شاتلىقتىن ئېرىپ كەتكۈدەك بولغان بىر زاماندا، ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرىگە ۋە ئۇنىڭغا ئەگەشكەن كىشىلەرگە ھەر خىل زۇلۇملارنى سالغان مەككە ئەھلى ئۆزلىرىنىڭ ئۆتكۈزگەن جىنايى قىلمىشلىرىنىڭ نەتىجىسى نېمە بولۇشىنى بىلمەي، ناھايىتى قورقۇنچ ۋە تەشۋىش ئىچىدە تىترەپ تۇرۇشاتتى. ئەگەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ ۋە ساھابىلەرنىڭ ئورنىدا ئەبۇ سۇفيان ۋە مۇشرىكلار بولىدىغان بولسا، ھېچبىر كىشىنى تىرىك قويماي، ھەممىنى چېپىپ تاشلىغان بولاتتى. لېكىن شەپقەت ۋە مەرھەمەتتە تەرىپلەشكە تىل ئاجىزلىق قىلىدىغان ۋە ئۇلۇغ ئەخلاققا كىشىنى ھەيران قالدۇرىدىغان دەرىجىدە يۇقىرى بولغان ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز مەككە ئەھلىگە ئۇلارنىڭ قىلغىنىنى قىلمىدى، بەلكى ئۇلارغا دوستنىڭ دوستىغا قىلىدىغان مۇئامىلىسىدىنمۇ بەكرەك ياخشى مۇئامىلە قىلدى. ئۇلارنىڭ ھەممىسىنى ئەپسۇس قىلدى. بەيتۇللاھتىن چىقىپلا «سەلەرنىڭ ھەممىڭلارنى ئەپسۇس قىلدىم» دېدى. خەۋپ ۋە تەشۋىشتىن پۈتۈن ئەزالىرى تىترەپ تۇرغان مەككە ئەھلى بۇ مەرھەمەتنى كۆرۈپ، خۇشاللىقتىن نېمە قىلىشنى بىلمەي قېلىشتى ۋە پەيغەمبىرىمىزگە چوڭقۇر تەشەككۈر بىلدۈرۈشتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قۇرەيش خەلقىگە ۋەز ئېيتىشى

ئاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قۇرەيش خەلقىگە ۋەز ئېيتىپ، نۇرغۇن ئەھكاملارنى بايان قىلدى. ئۇنىڭ قىلغان ۋەزلىرى مۇنۇ مەزمۇنى ئۆز ئىچىگە ئالغان ئىدى: «ئى قۇرەيش! ئاللاھ تائالا سەلەردىكى

جاھىلىيەتنىڭ كىبرى ۋە غۇرۇرنى يوق قىلدى. ئاتا - بوۋىلىرىڭلار بىلەن پەخىرلىنىشنى يوق قىلدى. ھەممىڭلار ئادەم بالىلىرى، ئادەم تۇپراقتىن يارىتىلغان، شۇنىڭ ئۈچۈن سىلەر بىر - بىرىڭلار بىلەن باراۋەر. ئەگەر بىرىڭلارنىڭ يەنە بىرىڭلاردىن ئارتۇقلۇقى بار دېيىلسە، پەقەت ئەمەلىي ۋە تەقۋالىقى بىلەن بولىدۇ.» ئاندىن كېيىن: «ئى ئىنسانلار! بىز سىلەرنى بىر ئەر بىر ئايالدىن ياراتتۇق ۋە سىلەرنى بىر - بىرىڭلار بىلەن تونۇشۇشۇڭلار ئۈچۈن خەلقلەر ۋە قەبىلىلەر قىلدۇق. شۈبھىسىزكى، ئاللاھنىڭ نەزىرىدە سىلەرنىڭ ئەڭ ئۇلۇغراقىڭلار ئەڭ تەقۋارقىڭلاردۇر. شۈبھىسىزكى، ئاللاھ ھەممىنى بىلگۈچىدۇر، ھەممىدىن خەۋەرداردۇر.» دېگەن ئايەتنى ئوقۇدى.

بۇ ۋاقىتتا ھەزرىتى ئەلى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن بەيتۇللاھنىڭ ئاچقۇچىنى تەلەپ قىلدى. پەيغەمبىرىمىز قوبۇل قىلمىدى ۋە ئوسمان ئىبنى ئەبى تەلەبەنى چاقىرىپ، ئۇنىڭغا بەيتۇللاھنىڭ ئاچقۇچىنى بەردى. مۇشۇ كۈنگىچە ھاجىپلىق خىزمىتى ئابدۇددار ئەۋلادلىرىدا ئىدى. ئۇنىڭدىن كېيىنمۇ شۇلارنىڭ قولىدا قالدى. سۇ تارقىتىش خىزمىتى بولسا، بەنى ھاشىم ئەۋلادلىرىدا ئىدى. ھەزرىتى ئەلى بۇ ئىككى شەرەپنىڭ ھەر ئىككىسىنى ئۆزلىرىدە قىلغۇسى كېلىپ پەيغەمبىرىمىزدىن ئاچقۇچىنى تەلەپ قىلغان ئىدى. لېكىن پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭ تەلپىنى قوبۇل قىلمىدى.

مەككە ئەھلىنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا بەيئەت قىلىشى

شۇنىڭدىن كېيىن مەككە ئەھلى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا كېلىپ، بىر - بىرلەپ بەيئەت قىلىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلىشقا باشلىدى. ئەبۇ بەكرى سىددىقنىڭ ئاتىسى ئەبۇ قۇھاپە بىلەن ئەبۇ سۇفياننىڭ ئوغلى مۇئاۋىيە شۇ چاغدا مۇسۇلمان بولدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق قېرىلىقتىن چاچ - ساقاللىرى ئاقارغان ۋە ئاجىزلىشىپ، ئاران ماڭىدىغان ئاتىسىنى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا ئېلىپ كەلگەندە، پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەرھەمەتتى ۋە شەپقىتى قوزغىلىپ: «ئى ئەبۇ بەكرى! ياشنىپ قالغان كىشىنى جاپا تارتقۇزۇپسەن، ئۇنىڭ ئالدىغا بىز ئۆزىمىز بارغان بولاتتۇق» دېگىنى رىۋايەت قىلىندۇ.

بەيئەت قىلىش ئۈچۈن كەلگەن بىر كىشىنىڭ ئىنتايىن تىترەپ، قىيىنلىقتا تاقىلىشى كۆرۈپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا: «قورقما، مەن پادىشاھ ئەمەس. مەن قۇرۇتۇپ قاق قىلىنغان گۆشنى يەيدىغان قۇرەيش ئاياللىرىدىن بىر ئايالنىڭ ئوغلىمەن» دەپ، مەزكۇر كىشىنى خاتىرجەم قىلغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ.

ئاياللارنىڭ بەيئەت قىلىشى

ئەرلەر بەيئەت قىلىپ بولغاندىن كېيىن، ئاياللار بەيئەت قىلىشقا باشلىدى. ئۇلار ئاللاھ تائالاغا ھېچ نەرسىنى شېرىك قىلماسلىققا، زىنا قىلماسلىققا، ئوغرىلىق قىلماسلىققا، بالىلىرىنى ئۆلتۈرمەسلىككە ۋە كىشىلەرگە بوھتان قىلماسلىققا بەيئەت قىلدى. ئۇ ئاياللارنىڭ ئىچىدە ئۇمى ھانى بىنتى ئەبى تالىپ، ھىند بىنتى ئۇتبە،

ئىكرەمەنىڭ ئايالى ئۈمى ھەكەم، سەپۋاننىڭ ئايالى، خالىدىنىڭ ھەمىشىسى، ئەمىر ئىبنى ئاسىنىڭ ئايالى قاتارلىقلار بار ئىدى.

مەككە پەتىھى قىلىنغان كۈننىڭ ئەتىسى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇنۇ مەزمۇندا خۇتبە ئوقۇغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ: «ئى جامائەت! ئاللاھ تائالا مەككە مۇكەررەمەنى ئاسمان - زېمىن يارىتىلغاندىن تارتىپ «ھەرەم شەھىرى» قىلدى. مەككىنىڭ ھۆرمىتى ئاللاھ تائالانىڭ ئۇنى ھەرەم شەھىرى قىلغانلىقىدىندۇر. ئاللاھقا ۋە ئاخىرەت كۈنىگە ئىمان ئېيتقان كىشىگە مەككىدە قان تۆكۈش، مەككىدىكى دەرەخلەرنى كېسىش ھالال ئەمەستۇر. مېنىڭ مەككىدە ئۇرۇش قىلىشىم ئاللاھ تائالانىڭ رۇخسىتى بىلەن بولغان. ماڭا قاراپ ھېچكىم مەككىدە ئۇرۇش - جېدەل قىلمىسۇن، ماڭا رۇخسەت قىلىنغان ۋاقتىمۇ ناھايىتى قىسقا بولدى. ئۇ يەنە ئاۋۋالقى ھەرەملىكىگە قايتتى. بۇ خۇتبىنى ئاڭلىغان كىشىلەر ئاڭلىمىغانلارغا يەتكۈزسۇن.»

مەككە پەتىھى قىلىنغاندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۈمى ھانىنىڭ ئۆيىگە كىرىپ سەككىز رەكئەت ناماز ئوقۇغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ. بۇ ناماز ئاللاھ تائالانىڭ كاتتا نېمىتىگە شۈكرى قىلىش يۈزىسىدىن ئوقۇلغان ئىدى. مەككە پەتىھى قىلىنىش بىلەن بىللە مۇشەرىكلىق ۋە بۇتپەرەسلىك يوق قىلىندى. بەيتۇللاھنىڭ ئىچى ۋە ئەتراپىدىكى بۇتلار ۋە سۈرەتلەر بۇزۇپ تاشلاندى. مەككىلىكلەرنىڭ لات، ئۇززا، ھۇبەل دېگەندەك چوڭ بۇتلىرى چىقىپ تاشلاندى. پەقەت بىرلا ئاللاھقا ئىبادەت قىلىنىدىغان بولدى. پۈتۈن مەككە ئەتراپى «ئاللاھۇ ئەكبەر، ئاللاھۇ ئەكبەر» دېگەن سادالار بىلەن تولدى. بەيتۇللاھنىڭ ئۈستىدە ئەزان ئوقۇلدى. ھۈدەيبىيە سۈلھىسىدە نازىل بولغان مەككىنىڭ پەتىھى قىلىنىش بېشارىتى ئەمەلگە ئاشتى.

ئەپۇ قىلىنىشتىن مۇستەسنا كىشىلەر

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەككە ئەھلىنى ئەپۇ قىلغان چاغدا مۇسۇلمانلارغا سالغان زۇلۇملىرى ئېغىر ۋە گۇناھلىرى چوڭ بولغان بەزى كىشىلەرنى ئايرىپ قويغان ۋە ئۇلارنى نەدە كۆرسە شۇ يەردە ئۆلتۈرۈشكە بۇيرۇغان ئىدى. ئۇلارنىڭ بەزىلىرى ئۆلتۈرۈلدى ۋە بەزىلىرى كېچىكتۈرۈلدى. ئىكرەمە ئىبنى ئەبۇ جەھىل دېگەن كىشى دادىسىغا ئوخشاش پەيغەمبىرىمىزگە ناھايىتى ئېغىر زۇلۇملارنى سالغان ئىدى. مەككە پەتىھى قىلىنغاندا ئۆلتۈرۈلۈشتىن قورقۇپ، يەمەن تەرەپكە قېچىپ كەتكەن ئىدى. كېيىن ئۇنىڭ ئايالى پەيغەمبىرىمىزدىن ئامانلىق ئېلىپ، ئۇنىڭ ئارقىسىدىن بېرىپ قايتۇرۇپ كەلدى. ئىكرەمە قايتىپ كېلىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھۇزۇرىغا كىرىپ ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. كېيىنكى كۈنلەردە ئۇ، ئىسلام ئۇرۇشلىرىدا ناھايىتى زور باتۇرلۇق كۆرسەتتى.

سەپۋان ئىبنى ئۇمەيبىيەمۇ ئىكرەمەگە ئوخشاش پەيغەمبىرىمىزگە كۆپ ئەزىيەت بەرگەن ئىدى. مەككە پەتىھى قىلىنغاندا، ئۇ جىددە تەرەپكە قېچىپ كەتكەن ئىدى. ئۇمەير ئىبنى ۋەھب ئۇنىڭ ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىزدىن ئامانلىق ئېلىپ ئۇنى قايتۇرۇپ كەلدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا كېلىپ دەرھال ئىسلامنى قوبۇل قىلماستىن، ئىككى ئايلىق مۆھلەت سورىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا: «ئىككى ئاي ئەمەس، تۆت ئاي مۆھلەت بېرىمەن» دېدى. ئۇ تاتىپ ئۇرۇشىدىن كېيىن ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. ئابدۇللاھ ئىبنى سەئىد ئەبى سەرەھ دېگەن

كشى ئاۋۋال مۇسۇلمان بولۇپ، پەيغەمبىرىمىزگە چۈشكەن ۋەھىيلەرنى يازىدىغان كاتىپلاردىن ئىدى. كېيىن ئۇ مۇرتەد بولۇپ، مەككەگە قېچىپ كەتكەن ۋە مەككەدە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەققىدە كۆپ تۆھمەتلەرنى توقۇغان ئىدى. ئۇ مەككە مۇشرىكلىرىغا: «سىلەرنىڭ دىنىڭلار مۇھەممەدنىڭ دىنىدىن ياخشى، سىلەر دىنىڭلاردىن ھەرگىز قايتماڭلار» دېگەن ئىدى. مەككە پەتھى قىلىنغاندا ئۇ ئېمىلداش بىر تۇغقىنى ھەزرىتى ئوسمان ئىبنى ئەففاننىڭ يېنىغا كېلىپ ئىلتىجا قىلدى. ھەزرىتى ئوسمان مەككە تىنچلىق بولغۇچە ئۇنى يوشۇرۇپ قويۇپ، تىنچلىق بولغاندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا ئېلىپ كېلىپ، ئۇنىڭ ئۈچۈن ئامانلىق سورىدى. پەيغەمبىرىمىز قوبۇل قىلمىغان بولسىمۇ، ئوسمان كۆپ ئىلتىجا قىلىپ تۇرۇۋالغانلىقتىن ئاخىرى ئامانلىق بەردى. شۇنىڭ بىلەن ئابدۇللاھ قايتىدىن ئىسلامنى قوبۇل قىلدى.

ئابدۇللاھ ئىبنى خەتەل دېگەن كشى ئاۋۋال مۇسۇلمان بولغان بولسىمۇ، كېيىن مۇرتەد بولۇپ مەككەگە قېچىپ كەلگەن ئىدى. ئۇنىڭ ئىككى دېدىكى بولۇپ، ھەمىشە پەيغەمبىرىمىزنى ھەجۋى قىلىپ شېئىر ئوقۇيتتى. قوشاق قوشۇپ بېيىت توقۇيتتى. ئۇ دېدەكلەرنىڭ بىرى مەككە پەتھى قىلىنغان كۈنى ئابدۇللاھ ئىبنى خەتەل بىلەن بىرگە ئۆلتۈرۈلدى. يەنە بىرى قېچىپ كەتكەن ئىدى. ئۇ كېيىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ قېشىغا كېلىپ ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. ھۇۋەيرىس ئىبنى نەقىد دېگەن كشى پەيغەمبىرىمىزنىڭ دۈشمەنلىرىدىن ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنى ھەجۋى قىلىپ ھەر خىل تۆھمەتلەرنى توقۇغان ئىدى. مەككە پەتھى قىلىنغان كۈنى ھەزرىتى ئەلى ئۇنى ئۆلتۈردى. مەقبەس ئىبنى سەبابە مەدىنىدىكى ۋاقتىدا بىر ئەنساننى ئۆلتۈرۈپ، مۇرتەد بولۇپ، مەككەگە قېچىپ كەلگەن ئىدى. ئۇمۇ ئۆلتۈرۈلدى. يەنە ئابدۇللاھ ئىبنى زەبئەرى دېگەن كشى پەيغەمبىرىمىزگە كۆپ زۇلۇم قىلغان ئىدى. ئۇ ھەمىشە ھەجۋى قىلاتتى. مەككە پەتھى قىلىنغان كۈنى قېچىپ كەتكەن بولۇپ، كېيىن قايتىپ كېلىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىدا شېئىر بىلەن ئۆزرە ئېيتتى ۋە ئەپۇ قىلىندى. ھەزرىتى ھەزرىتى ئۆلتۈرگەن ۋەھشىي دېگەن قۇل مەككە پەتھى قىلىنغان كۈنى تائىپقا قېچىپ كەتكەن ئىدى. كېيىن ئۇ تائىپ ئەھلى بىلەن كېلىپ ئىمان ئېيتتى. ئۇنىڭ گۇناھى ناھايىتى چوڭ بولسىمۇ پەيغەمبىرىمىز ئۇنى كەچۈردى. لېكىن ئۇ ھەزرىتى ھەزرىتى قاتىلى بولغانلىقتىن ئۇنىڭغا: «ماڭا قەتئىي كۆرۈنمە» دېگەن شەرتنى قويدى. ھىند بىنتى ئۆتبە دېگەن ئايال پەيغەمبىرىمىزگە ئىنتايىن قاتتىق دۈشمەن ئىدى ۋە ئېغىر ئەزىيەتلەرنى يەتكۈزگەن ئىدى. ئۇھۇد ئۇرۇشىدا ھەزرىتى ھەزرىتى يۈزىنى ئېلىپ چاينىغان ئىدى. مەككە پەتھى قىلىنغان كۈنى قۇرەيش ئاياللىرى بىلەن بىرگە كېلىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ پەيغەمبىرىمىزدىن ئەپۇ سورىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئەپۇ قىلدى. ئۇ ئايالنىڭ ئىسلامغا كىرگەندىن كېيىن ناھايىتى زور خىزمەت كۆرسەتكەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ. ئۇ جاھىلىيەت ئاياللىرىنىڭ ئىچىدە ئەڭ مەشھۇر، يۈرەكلىك، ئىپپەتلىك ئايال ئىدى.

سارە دېگەن بىر ئايال بولۇپ، ئۇ ئەمر ئىبنى ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ چۆرىسى ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنى ھەجۋى قىلىپ قوشاق ئېيتاتتى. ئۇ ئىلگىرى مۇسۇلمان بولغان بولسىمۇ، كېيىن مۇرتەد بولۇپ مەككەگە قېچىپ كەتكەن ئىدى. مەككە پەتھى قىلىنغان كۈنى ھەزرىتى ئەلنىڭ قىلچى ئاستىدا ئۆلتۈرۈلدى.

«ئۇززا»، «سۇۋائ»، ۋە «مانات» دېگەن بۇتلارنىڭ چىقىلىشى

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەككە مۇكەررەمەدە ئون توققۇز كۈن تۇردى. بۇ جەرياندا نامازنى قەسرى قىلىپ ئوقۇدى. ئۇ مەككەگە كىرىپ بەشىنچى كۈنى خالىد ئىبنى ۋەلىد باشچىلىقىدا ئوتتۇز كىشىلىك بىر قوشۇننى ئەۋەتىپ «ئۇززا» دېگەن بۇتنى چاقتۇردى. بۇ بۇت نەخلىدە دېگەن جايدا ئىدى. ئۇ بىر ئۆينىڭ ئىچىگە ئېلىنغان بولۇپ، ياغاچتىن ياسالغان ئىدى. قۇرۇش ۋە بەنى كەنانە قەبىلىلىرى بۇنىڭغا ئىبادەت قىلاتتى. پەيغەمبەرىمىز يەنە ئەمر ئىبنى ئاسنى باش قىلىپ بىر قانچە پالۋاننى «سۇۋائ» دېگەن بۇتنى چىقىپ تاشلاشقا ئەۋەتتى. ئەمر ئىبنى ئاس ئۇ بۇتنىڭ يېنىغا كەلگەندە، ئۇنىڭغا قارايدىغان ئادەم: «سەن بۇ يەردە نېمە ئىش قىلىسەن؟» دېدى. ئەمر ئىبنى ئاس: «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مېنى «سۇۋائ»نى چىقىپ تاشلاش ئۈچۈن ئەۋەتتى، شۇنىڭ ئۈچۈن كەلدىم» دېدى. ئۇ كىشى: «ئۇنداق دېمە، قىلالمايسەن» دېدى. ئەمر ئىبنى ئاس ئۇنىڭغا: «سەن ھېلىغىچە باتىل ئېتىقادىڭدا تۇرۇۋاتامسەن؟ بۇ بۇتنىڭ كۆرمەيدىغان، ئاڭلىمايدىغان بىر تاش ئىكەنلىكىنى بىلمەمسەن؟» دېدى. ئاندىن كېيىن ھەمراھلىرى بىلەن بېرىپ، بۇتنى پۈتۈنلەي چىقىپ تاشلىدى. ھېلىقى كىشى قاراپ تۇرۇپلا قالدى. ئاندىن كېيىن ئىمان ئېيتىپ مۇسۇلمان بولدى. بۇ بۇتقا ھۈزەيل قەبىلىسى ئىبادەت قىلاتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يەنە «مانات» دېگەن بۇتنى چىقىپ تاشلاش ئۈچۈن سەئۇد ئىبنى زەيد باشچىلىقىدا يىگىرمە پالۋاننى ئەۋەتتى. ئۇلار بېرىپ بۇتنى چىقىپ تاشلاپ قايتىپ كەلدى. بۇ بۇت قىزىل دېڭىز ساھىلىدىكى قەدىد دېگەن بىر جايدىكى مۇشەللەل ئىسىملىك بىر تاغدا ئىدى. بۇ بۇتقا ئەۋس ۋە خەزرج قەبىلىلىرى ئىبادەت قىلاتتى. «لات» دېگەن بۇت بولسا تائىپتىكى سەقىپ قەبىلىسى ئىبادەت قىلىدىغان بىر بۇت بولۇپ، تۆت چاسا تاشتىن ئىبارەت ئىدى. ئۇ بىر ئۆينىڭ ئىچىگە تۇرغۇزۇلغان ئىدى. باشقا بۇتلارنى چىقىشقا ئادەم ئەۋەتىلگەن چاغدا، تائىپ تېخى پەتھى قىلىنمىغان بولغاچقا ئۇ بۇتنى چىقىشقا ئادەم ئەۋەتىلمىگەن ئىدى. لات، مانات، ئۇززا دېگەن بۇ ئۈچ بۇت گەرچە ھەر بىرى بىر قەبىلىگە خاس بولسىمۇ، لېكىن پۈتۈن گەرەبلەر تەرىپىدىن تەزىم قىلىناتتى. گەرەبلەر ئۇ بۇتلارنى ئاللاھنىڭ قىزلىرى دەپ ئېتىقاد قىلاتتى. قۇرئان كەرىم بۇنى رەت قىلىپ مۇنداق دەيدۇ: «ئېيتىپ بېقىڭلارچۇ؟ لات، ئۇززا ۋە ئۈچىنچىسى بولغان ماناتلار (ئاللاھ تائالادەك كۈچ - قۇۋۋەتكە ئىگىمۇ؟) (سىلەرچە ياخشى ھېسابلانغان) ئوغۇل بالا سىلەرگە خاس بولۇپ، (سىلەرچە يامان ھېسابلانغان) قىز بالا ئاللاھقا خاسمۇ؟ ئۇنداقتا بۇ ئادالەتسىز تەقسىماتتۇر.»

مۇشرىكلار بۇ ئۈچ بۇتنىڭ ئىچىدە ئۇززانى ئەڭ چوڭ دەپ ئېتىقاد قىلاتتى. ئۇنى قۇرۇش مۇشرىكلىرى كۆپرەك تەزىم قىلاتتى. ئۇلار ھەمىشە ئۇنىڭ ئالدىدا قۇربانلىق قىلاتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەككىدىن قايتىشىدا مەككەگە ئەتىئاب ئىبنى ئۇسەيدنى ۋالى قىلىپ قويۇپ كەتتى ۋە ئۇنىڭغا ھەر بىر كۈنلۈكى ئۈچۈن بىر دىرھەم مائاش توختىتىپ بەردى. ئەتىئاب بۇ مائاشنىڭ كۆپلۈكىنى بايان قىلىپ: «بىر كۈندە بىر دىرھەمگە توپىماي ئاچ قالغان قورساقنى ئاللاھ تائالا ھېچ توپىغۇزىمىسۇن» دېدى. بۇ چاغقا كەلگۈچە ھىجرەت قىلىش ۋاجىپ بولۇپ، بۇ ھەقتە نۇرغۇنلىغان ئايەتلەر چۈشۈپ مۇسۇلمانلارغا ھىجرەت قىلىشنى تەشۋىق قىلغان ئىدى ۋە ھىجرەت قىلغان كىشىگە كاتتا ساۋابلار ۋەدە قىلىنغان ئىدى. بۇنىڭ ھېكمىتى ئوچۇق مەلۇمدۇر. چۈنكى پۈتۈن ئەھلى ئىسلامنى

بىر نۇقتىغا توپلاش مەقسەت قىلىنغان ئىدى. مەككىنىڭ پەتىھى قىلىنىشى بىلەن بۇنىڭغا ئېھتىياج قالمىدى. شۇنىڭ بىلەن ھىجرەتنىڭ ۋاجىپلىقى تۈگىدى.

خالىد ئىبنى ۋەلىد قوشۇنى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەككىدىكى ۋاقتىدا بەنى خۇزەيمە ئەرەبلىرىنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىش ئۈچۈن خالىد ئىبنى ۋەلىد باشچىلىقىدا ئۈچ يۈز ئەللىك كىشىلىك ھەربىي قوشۇن ئەۋەتتى. بۇ قوشۇندىكى كىشىلەرنىڭ كۆپىرىكى مۇھاجىر ۋە ئەنسارلاردىن ئىدى. مەدىنىدىن كەلگەن بىر قىسىم سەھرا ئەرەبلىرىمۇ بار ئىدى. پەيغەمبىرىمىز بۇلارنى پەقەت بەنى خۇزەيمە ئەرەبلىرىنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىش ئۈچۈنلا ئەۋەتكەن بولۇپ، ئۇلار ئۇرۇش قىلىشقا بۇيرۇلمىغان ئىدى. بۇ قەبىلە جاھىلىيەت زامانىدا شاش، ياۋايى ئەرەبلەردىن بولۇپ، ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەۋىننىڭ ئاتىسىنى، خالىد ئىبنى ۋەلىدنىڭ تاغىسىنى، ئۇنىڭ بۇرادىرىنى ۋە بۇ قوشۇندىكى بەنى سەلىم قەبىلىسىدىن بىر نەچچە كىشىنى ئۆلتۈرگەن ئىدى. شۇڭا ئۇلار خالىد ئىبنى ۋەلىدنىڭ قوشۇن باشلاپ كەلگەنلىكىدىن خەۋەر تېپىپ، ئۇلار بىزنى ئۆلتۈرگىلى كېلىۋاتىدۇ دەپ ئويلاپ، ئۇرۇشقا تەييار بولۇپ تۇرۇشقان ئىدى. ئۇلار خالىد ئىبنى ۋەلىدكە ئۆزلىرىنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، ئىسلام ئەھكاملىرىنى جارى قىلدۇرۇشقا تەييار ئىكەنلىكىنى ئېيتقان بولسىمۇ، ئۇلارنىڭ ئۇرۇش قىلىدىغاندەك قوراللىق ئىكەنلىكىنى كۆرۈپ، خالىد ئىبنى ۋەلىد گۇمانلىنىپ قېلىپ، قوراللىرىنى تاشلىتىپ، ھەممىسىنى ئەسەرگە ئېلىپ ئەسكەرلەرگە تەقسىم قىلىپ بەردى. ئەتىسى خالىد ئەسكەرلەرگە ئەسەرلەرنى ئۆلتۈرۈشكە بۇيرۇدى. بەنى سەلىم ئەرەبلىرىدىن باشقىلىرى ئەسەرلەرنى ئۆلتۈرمەي ئازات قىلىۋەتتى. خالىد ئىبنى ۋەلىدنىڭ بۇ مۇئامىلىسىگە ساھابىلەرنىڭ بىر قىسىم چوڭلىرى بەك خاپا بولدى. بۇ قوشۇن مەككىگە قايتقاندا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام خالىد ئىبنى ۋەلىدنىڭ قىلغان ئىشىغا كايىدى. ئاندىن كېيىن ھەزرىتى ئەلىنى ئەۋەتىپ ئۆلتۈرۈلگەنلەرنىڭ دىيىتىنى تۆلەپ بەردى.

ھۈنەين ئۇرۇشى

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تەرىپىدىن مەككى پەتىھى قىلىنىپ، شېرىك ۋە كۇپۇرنىڭ يوقالغانلىقىنى، قۇرەيش مۇشرىكلىرى ۋە مەككى ئەتراپىدىكى ئەرەبلەرنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا بويسۇنغانلىقىنى ھەۋازىن ۋە سەقىپ ئەرەبلىرى ئاڭلاپ، پات ئارىدا ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ كېلىپ قېلىشىدىن ئەندىشە قىلىپ، قەبىلە باشلىقلىرى توپلىنىپ بۇ ھەقتە مەسلىھەت ئېلىپ باردى. ھەۋازىن ۋە سەقىپ قەبىلىلىرى ئەرەبلەر ئىچىدىكى ناھايىتى كۈچلۈك قەبىلىلەردىن ئىدى. ئۇلار كۈچىگە ئىشىنىپ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا ۋە ئىسلام ئەسكەرلىرى ھۇجۇم قىلىشتىن ئىلگىرى ئۇلارغا ئالدىن ھۇجۇم قىلىشقا قارار قىلىشتى. ھەۋازىن ۋە سەقىپ ئەرەبلىرى باشقا مۇسۇلمانلارغا دۈشمەن بولغان ئەرەبلەرنى مۇسۇلمانلارغا قارشى ئۇرۇش قىلىشقا قۇترىتىپ، كۈچلۈك ھەربىي قوشۇن تەييارلىدى. بۇ قەبىلە ئىچىدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئىنىكئانىسىنىڭ قەبىلىسى بولغان بەنى سەئىد قەبىلىسىمۇ بار ئىدى. ئۇلار ئەسكەرلەرگە مالىك ئىبنى ئەۋىننى

قوماندان قىلىپ تەيىنلىدى. مالىك ئىنتايىن شىجائەتلىك كىشى بولۇپ، ئۇرۇش ئىشلىرىغا ماھىرلىقتا مەشھۇر بولسىمۇ، ياش بولغانلىقتىن تەجرىبىسىز ئىدى. مالىك ئىبنى ئەۋق ئەسكەرلەرنىڭ ئۇرۇش مەيدانىدىن قېچىپ كەتمەسلىكى ئۈچۈن ئەسكەرلەرنىڭ خوتۇن - بالىلىرىنى بىرگە ئېلىپ چىقىشقا بۇيرۇدى.

بۇلارنىڭ ئىچىدە ئەقىل ۋە پىكىر جەھەتتە مەشھۇر بولغان دۇرەيد ئىبنى سەممە دېگەن كىشى بار ئىدى. ئۇ مۇشرىكلارنىڭ كاتتا پالۋانلىرىدىن بولۇپ، كۆپ ئۇرۇشلارغا قاتناشقان ئىدى. لېكىن ئۇ بەك قېرىپ كەتكەنلىكتىن ئاجىزلىشىپ قالغان بولسىمۇ ئۇنى ئۇرۇشقا ئېلىپ چىقىشتىن مەقسەت، ئۇنىڭ پىكىرىدىن پايدىلىنىش ئىدى. ئۇ ئەسكەرلەرنىڭ ئىچىدە خوتۇن - بالىلارنىڭ بارلىقىنى ئاڭلاپ مالىك ئىبنى ئەۋقنى چاقىرىپ، ئۇلارنى ئېلىپ چىقىشنىڭ سەۋەبىنى سورىدى. مالىك ئۇنىڭغا: «ئەسكەرلەر ئۇرۇش مەيدانىدىن قېچىپ كەتمەسۇن دەپ بىرگە ئېلىپ چىقىش» دېگەندە، دۇرەيد مالىكنىڭ پىكىرىنى خاتاغا چىقىرىپ: «ئۇرۇشتا مەغلۇپ بولغانلارنى ئۇلارنىڭ خوتۇن - بالىلىرى توشۇپ قالايمىدۇ» دەپ ئۇلارنى قايتۇرۇۋېتىشقا مەسلىھەت بەردى. مالىك بولسا: «سەن قېرىپ ئەقىلدىن ئاداشقان كىشىسەن» دەپ ئۇنىڭ پىكىرىنى قوبۇل قىلمىدى.

ھاۋازىن ۋە سەقىپ ئەرەبلىرىنىڭ ئۇرۇشقا تەييار بولۇپ چىققانلىق خەۋىرى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا يېتىپ كەلگەندىن كېيىن، ئون ئىككى مىڭ ئەسكەر بىلەن ئۇلارغا قارشى ئاتلاندى. بۇ ئەسكەرلەرنىڭ ئون مىڭى مەدىنىدىن مەككىنى پەتھى قىلىش ئۈچۈن كەلگەن ئەسكەرلەر بولۇپ، ئىككى مىڭ يېڭىدىن مۇسۇلمان بولغان مەككە خەلقىدىن ئىدى. بۇلارنىڭ دىللىرىغا ئىمان نۇرى تېخى ئورۇنلاشمىغان بولغاچقا، ئۇرۇشتا سۇسۇلۇق قىلىپ ئىسلام ئەسكەرلىرىگە قىيىنچىلىق تۇغدۇرۇپ بەردى. ئىسلام قوشۇنى ئىچىدە مۇشرىكلارمۇ بولغانلىقتىن زەپەر يولىنى يىراقلاشتۇرۇپ، نۇسرەت ئىشىكىنى بىر مۇددەت تاقاپ قويدى. چۈنكى بەزى تارىخچىلارنىڭ تەھلىلىگە قارىغاندا، بۇ ئۇرۇشتا ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ ئىچىدە مۇشرىكلاردىن سەكسەن كىشى بار بولۇپ، سەپۋان ئىبنى ئۇمەييە، سۇھەيل ئىبنى ئەمر دېگەنلەرمۇ بار ئىدى.

ئىسلام ئەسكەرلىرى ھۈنەين دېگەن جايغا يېقىن بارغاندا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەسكەرلەرنى سەپكە تىزىپ، مۇھاجىرلارنىڭ بايرىقىنى ھەزرىتى ئەلىگە، ئەۋس قەبىلىسىنىڭ بايرىقىنى ئۇسەيد ئىبنى ھۇزەيرگە، خەزرج قەبىلىسىنىڭ بايرىقىنى ھەبىباب ئىبنى مۇنزىرگە تاپشۇردى. بۇلاردىن باشقا بىر قانچە قەبىلە باشلىقلىرىغا بايراق تۇتقۇزدى. پەيغەمبىرىمىز ئۆزى ئىككى قات تۆمۈر كىيىم كىيىۋالدى. ئىسلام ئەسكەرلىرى ھەرىكەتكە كېلىپ، ئالدىنقى سەپ ھۈنەينگە يېتىپ بارغاندا، تار بىر جىلغىغا مۆكۈپ تۇرغان مۇشرىك ئەسكەرلىرى ئۇلارنىڭ ئارقىسىدىن كېلىپ قاتتىق ھۇجۇم قىلىپ، ئوق ياغدۇرغىلى تۇردى. ھېچ ئويلىمىغان يەردىن بۇنداق تۇيۇقسىز ھۇجۇمنى كۆرگەن ئىسلام ئەسكەرلىرى قېچىشقا باشلىدى. ئارقىدا كېلىۋاتقانلار بۇلارنى كۆرۈپ، قورققىنىدىن ئۇلارمۇ قېچىشقا باشلىدى. شۇنىڭ بىلەن ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ سېپى بۇزۇلۇپ، مۇشرىكلار ئۇلارنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاشقا باشلىدى. ئۇرۇش مەيدانىدا پەقەت پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام، مۇھاجىر ۋە ئەنسارلاردىن بىر نەچچە كىشىلا قالدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى، ھەزرىتى ئۇمەر، ھەزرىتى ئەلى، ھەزرىتى ئابباس، پەزىل ئىبنى ئابباس، ئەبۇ سۇفيانلىھارس، رەبئە ئىبنى ھارس، ئەيمەن ئىبنى ئۇممى ئەيمەن، ئۇسامە ئىبنى زەيد قاتارلىقلار بار ئىدى. ئۇلار ئۇرۇش مەيدانىدا مۇستەھكەم تۇرۇپ، باتۇرلۇق بىلەن ئۇرۇش قىلدى. ھەزرىتى ئابباس

پەيغەمبەرىمىزنىڭ قېچىرىنىڭ تىزگىنىنى، ئەبۇ سۇفيان ئىبنى ھارىس ئېگىرىنى تۇتۇپ، ئۇ زاتنى ھىمايە قىلاتتى. پەيغەمبەرىمىز قېچىۋاتقان ئەسكەرلەرنى چاقىرىپ، قايتۇرۇشقا تىرىشقان بولسىمۇ، ئۇلار قورققانلىقىدىن ھېچنەرسىنى ئاڭلىمىدى. ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ سېپى بۇزۇلغانلىقىنى كۆرۈپ، ئىسلامنى يېڭىدىن قوبۇل قىلغان مەككە خەلقىنىڭ بەزىسى خۇرسەن بولسىمۇ، لېكىن ئىكرەمە ئىبنى ئەبۇ جەھلىغا ئوخشاش مۇتەئەسسەپ كىشىلەر ئەپسۇسلىناتتى. سەپۇان ئىبنى ئۇمەييە مۇشەرىك تۇرۇپ، بۇ ئىشتىن ناھايىتى خىجالەت بولدى. ئەبۇ سۇفيان بولسا بىر ئاز خۇرسەن بولغانلىقىنى بىلدۈرۈپ قويدى.

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇرۇش مەيدانىدا: «مەن پەيغەمبەرمەن، بۇ يالغان ئەمەس، مەن ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ ئوغلىمەن» دەپ شېئىر ئوقۇيتتى. ئىسلام ئەسكەرلىرىنى بىر جايغا توپلاپ، ئىنتىزامغا چۈشۈرۈش مۇمكىن بولمىغانلىقتىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئابباسقا مۇھاجىر ۋە ئەنسارلارنى چاقىرىشقا بۇيرۇدى. ھەزرىتى ئابباس غايەت يۇقىرى ئاۋازلىق كىشى ئىدى. ئۇ قاتتىق ئاۋازى بىلەن: «ئى ئەنسارلار! رىزۋان بەيئىتىگە قاتناشقانلار!» دەپ توۋلىدى. قېچىپ كېتىۋاتقان كىشىلەر ھەزرىتى ئابباسنىڭ ئاۋازىنى ئاڭلاپ، تەسلىرىنى ئاۋاز چىققان تەرەپكە قاراپ يۈگۈرۈشتى. قاچقان ئەسكەرلەرنىڭ كۆپلۈكى ۋە ئىنتىزامسىزلىقىدىن، كۆپلىرى تۈگىلىرىنى تاشلاپ، پەقەت ئۇرۇش قوراللىرىنى ئېلىپلا پىيادە قېچىشقان ئىدى. ھەزرىتى ئابباسنىڭ ئاۋازىنى ئاڭلىغاندىن كېيىن ئىسلام ئەسكەرلىرى قىسقا مۇددەت ئىچىدىلا پەيغەمبەرىمىزنىڭ يېنىغا توپلىنىپ، ناھايىتى مۇنتىزىم سۈرەتتە سەپكە تىزىلدى ۋە پۈتۈن كۈچ - قۇۋۋەتلىرى بىلەن مۇشەرىكلەرگە قارشى ھۇجۇمغا ئۆتتى. مۇشەرىكلەر بەرداشلىق بېرەلمەي، مەغلۇپ بولۇپ قاچقىلى تۇردى. ئىسلام ئەسكەرلىرى بۇلارنىڭ ئارقىلىرىدىن قوغلاپ، نۇرغۇنلىغان غەنمەتلەرنى قولغا چۈشۈردى ۋە ئۇلارنىڭ خوتۇن - بالىلىرىنى، ھەتتا نۇرغۇن ئەسكەرلىرىنى ئەسىرگە ئالدى.

ئۇرۇشنىڭ بېشىدا ئىسلام ئەسكەرلىرى مەغلۇپ بولۇپ، ئازراق خەۋپ ۋە تەشۋىشكە چۈشكەن بولسىمۇ، لېكىن ئاللاھنىڭ كىنايىتى، مۇھاجىر ۋە ئەنسارلارنىڭ غەيرىتى بىلەن ئاخىرى ئۇلارغا نۇسرەت يار بولۇپ غەلبە قىلدى. نۇرغۇنلىغان ئۇرۇشلاردا ئۆزلىرىدىن نەچچە ھەسسە ئارتۇق دۈشمەنلەر ئۈستىدىن غەلبە قىلىپ كەلگەن ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ بۇ جەڭدە مەغلۇپ بولۇشقا ئاز قالغانلىقىنىڭ سەۋەبى، ئەسكەرلەر نەچچە قىسىمدىن تەركىب تاپقان ئىدى. يۇقىرىدا زىكىر قىلىنغان سۆزگە قارىغاندا بۇ قوشۇندا كۆپلىگەن سەھرا ئەرەبلىرى ھەم يېڭىدىن ئىسلامغا كىرگەن مەككە خەلقى ۋە بىر قىسىم مۇشەرىكلەر بار ئىدى. ئۇلارنىڭ ئۇرۇشقا قاتنىشىشى خالىس ئاللاھ رازىلىقى ئۈچۈن بولماي، پەقەتلا قاتاردىن قالماسلىق ياكى غەنمەت ئېلىش ئۈچۈن ئىدى. بۇلارنىڭ پىكرىچە، ئىسلامنىڭ تەرەققىي قىلىشى ۋە چېكىنىشى بەربىر ئىدى. شۇ سەۋەبتىن ئۇلار مۇشەرىكلارنىڭ بىر قېتىم ھۇجۇم قىلىشىنى كۆرۈش بىلەنلا قېچىپ قۇتۇلغانلىقىنى غەنمەت بىلدى. بۇ چاغىچە كۆپلىگەن ئۇرۇشلاردا باتۇرلۇق كۆرسىتىپ غەلبە قىلىپ كەلگەن، ئاللاھ يولىدا جان ۋە ماللىرىنى پىدا قىلغان مۇھاجىر ۋە ئەنسارلارنىڭ كۆڭلىگە غەنمەت ئېلىش ئۈچۈن ئۇرۇشقا قاتناشقان كىشىلەر خەۋپ ۋە تەشۋىش سالىدى. ئەگەر ئەسكەرلەر مۇھاجىر ۋە ئەنسارلاردىنلا تەركىب تاپقان بولسا ئىدى، بۇنداق قوشۇننىڭ بۇزۇلۇشى ۋە قېچىشى مۇمكىن ئەمەس ئىدى. ھەقىقەتتە دۈشمەنگە قارشى تۇرۇپ، غەلبە قىلغان كىشىلەر ئەنسار ۋە مۇھاجىرلار ئىدى.

مۇشرىكلار مەغلۇپ بولغاندىن كېيىن، بىر قىسمى تائىپقا قاچتى. يەنە بىر قىسمى ئەۋتاسقا قاچتى. ئەۋتاسقا قاچقان مۇشرىكلارنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاش ئۈچۈن ئەبۇ ئامىرلىكە شەئەرنىڭ باشچىلىقىدا بىر قىسىم ئەسكەر ئەۋەتىلدى. مۇشرىكلار بۇلارغا بىر ئاز قارشىلىق كۆرسەتكەندىن كېيىن ئاخىرى مەغلۇپ بولدى. ئەبۇ ئامىرلىكە شەئەرى بۇ ئۇرۇشتا شېھىد بولغانلىقتىن، ئۇنىڭ ئورنىغا ئەبۇ مۇسا ئەشەرى قوماندان بولدى. بۇلار نۇرغۇنلىغان غەنمەت ۋە ئەسەرلەرنى قولغا چۈشۈرۈپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ قېشىغا قايتىپ كەلدى. ئەسەرلەر ۋە غەنمەتلەرنىڭ ھەممىسى جىئىرانە دېگەن جايغا توپلاندى. غەنمەتلەر يىگىرمە تۆت مىڭ تۈگە، قىرىق مىڭدىن كۆپرەك قوي، تۆت مىڭ ئوقيا كۆمۈش ۋە ئۇندىن باشقا نۇرغۇنلىغان ئەسەرلەردىن ئىبارەت ئىدى. بۇ ھۈنەين ئۇرۇشىدا ئەيمەن ئىبنى ئۇممى ئەيمەن، يەزىد ئىبنى زەئمە قاتارلىق ساھابىلەر شېھىد بولدى.

مەغلۇپ بولغان مۇشرىكلارنىڭ بىر قىسمى قوماندانى مالىك ئىبنى ئەۋق بىلەن بىرگە تائىپقا قاچقان ئىدى. بۇلار ئۆزلىرىگە بىر يىللىق ئوزۇق تەييارلاپ، تائىپنىڭ قورغىنىغا كىرىۋالدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ ئارقىسىدىن قوغلاپ بېرىپ، يولدا مالىك ئىبنى ئەۋپنىڭ قەلئەسىگە بارغاندا، قەلئەنى يىقىتىپ ۋە چېقىپ ئۆتۈپ كەتتى. سەقىپ خەلقىدىن بىر كىشىنىڭ بېغىنىڭ يېنىدىن ئۆتۈپ، باغنىڭ ئىگىسىنى ئىسلامغا دەۋەت قىلغاندا، ئۇ قوبۇل قىلغىلى ئۇنىمغاچقا باغقا ئوت قويۇۋەتتى.

تائىپ قورغىنىنى مۇھاسىرە قىلىش

ئىسلام ئەسكەرلىرى تائىپقا يېقىن بىر جايغا ئورۇنلاشتى. مۇشرىك ئەسكەرلىرى ئوق ئېتىپ قارشىلىق كۆرسەتتى، ئىسلام ئەسكەرلىرى ئۇلارغا قارشى ئوق چىقاردى. بۇ ئېتىشىشتا مۇسۇلمانلاردىن ئابدۇللاھ ئىبنى ئەبى ئۇمەييە قاتارلىق ئون ئىككى كىشى شېھىد بولدى. خالىد ئىبنى ۋەلىد، ئابدۇللاھ ئىبنى ئەبى بەكرى، ئەبۇ سۇفيان ئىبنى ھەرپ قاتارلىق كىشىلەر يارىلاندى. تائىپ قورغىنى ئون سەككىز كۈن مۇھاسىرە قىلىنىپ، ھېچبىر نەتىجە چىقمىدى. چۈنكى بۇ قورغان ناھايىتى مۇستەھكەم بولۇپ، مۇشرىكلاردا ئوزۇق يېتەرسىز ئىدى.

مۇھاسىرە جەريانىدا خالىد ئىبنى ۋەلىد دۈشمەن تەرەپتىن ئېلىشىشقا ئادەم تەلەپ قىلغان ئىدى. دۈشمەن تەرەپتىن ھېچ كىشى ئۇنىڭغا قارشى چىقالمىدى. مۇشرىكلار تەسلىم بولمىغانلىقتىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مانچاناق ئىشلىتىشكە بۇيرۇدى ۋە تائىپ ئەتراپىدىكى خورما دەرەخلىرىنى كەستۈرۈۋەتتى. شۇنداق بولسىمۇ مۇشرىكلار قەلئەدىن چىقمىدى. بەلكى قاتتىق قارشىلىق كۆرسىتىپ تۇرۇۋالدى. ئارىدا ئون بەش نەپەر قۇل ئىتائەت قىلىپ، قورغاندىن قېچىپ چىقتى.

مۇھاسىرە ئۇزۇن مۇددەت داۋام قىلغانلىقتىن ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز تائىپنى تاشلاپ كېتىش پىكرىگە كەلدى ۋە بۇ ھەقتە نەۋپەل ئىبنى مۇئاۋىيە بىلەن مەسلىھەتلەشتى. ئۇ كىشىمۇ كېتىش تەرىپىدە بولدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز ئەسكەرلەرگە تائىپتىن قايتىشقا بۇيرۇق چۈشۈردى. ئەسكەرلەر ئاۋۋال تائىپنى ئالماستىن كېتىشكە رازى بولمىغان بولسىمۇ، كېيىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ: «ئۇلار ئۆزلىرى كېلىپ تەسلىم بولىدۇ» دېگەن بېشارىتىنى ئاڭلاپ، قايتىشقا ماقۇل بولدى. ئەسكەرلەرنىڭ بەزىسى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن تائىپ خەلقىنى ئۈستىدىن بەددۇئا قىلىشنى تەلەپ قىلغان بولسىمۇ پەيغەمبىرىمىز قوبۇل قىلماي، ئۇلار ھەققىدە ياخشى دۇئا

قىلدى ۋە ئۇلارنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، تەسلىم بولۇشىنى ئاللاھ تائالادىن تىلەپ: «ئى ئاللاھ! سەقىپ قەبىلىسىنى ھىدايەت قىلغىن، ئۇلارنى مۇسۇلمان قىلىپ ئېلىپ كەلگىن» دەپ دۇئا قىلدى.

پەيغەمبىرىمىز تائىپتىن ئۇدۇل جىئرانىگە قايتتى. ئۇ يەردە ئۇرۇشتا ئېلىنغان غەنمەتلەر بار ئىدى. غەنمەت ۋە ئەسىرلەرنىڭ ھېسابى ئېلىندى. دەل شۇ ۋاقىتتا ھاۋازىن ئەرەبلىرىدىن زۇھەير ئىبنى سەرەد باشلىق ئون تۆت كىشى ئەلچى بولۇپ كېلىپ، ئۆز قەۋمىنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلغانلىقىنى بايان قىلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن خوتۇن - بالىلىرىنى، مال - مۈلۈكلىرىنى قايتۇرۇپ بېرىشىنى تەلەپ قىلدى. ئەسىرلەرنىڭ ئىچىدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئېمىلداش قېرىنداشلىرى بار ئىدى. ئەلچىلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ شەپقىتىنى قوزغاش ئۈچۈن: «ئى ئاللاھنىڭ ئەلچىسى! ئەسىرلەرنىڭ ئىچىدە سىلنىڭ تاغلىرى، سىلنى كىچىك ۋاقىتلىرىدا تەربىيلىگەن كىشىلەر بار. ئەگەر سىلنىڭ ئورۇنلىرىدا نوئمان ئىبنى مۇنزىر ياكى ھارس ئىبنى ئەبى شەمەر بولسا ئىدى، ئەسىرلەرنى ئازات قىلغان بولاتتى. ئەلۋەتتە بىزنىڭ سىلدىن كۈتۈدىغان ئۈمىدىمىز زور» دېيىشتى.

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا: «مەن بۇ ئەسىرلەر ۋە غەنمەتلەرنىڭ ھەممىسىنى قايتۇرۇپ بېرەلمەيمەن، سىلەرگە خوتۇن - بالىلىرىڭلار قەدىرلىكمۇ ياكى مال - مۈلۈكۈڭلارمۇ؟ ئىككىنىڭ بىرىنى تاللاڭلار، شۇنى قايتۇرۇپ بېرى» دېدى. ئۇلار تەبىئىي ھالدا خوتۇن - بالىلىرىنى ئىختىيار قىلدى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا: «نامازدىن كېيىن كىشىلەرگە ئۇزۇڭلارنىڭ ئىسلامغا كىرگەنلىكىڭلارنى، ئۇلار بىلەن قېرىنداش بولغانلىقىڭلارنى بىلدۈرۈپ، ئاندىن كېيىن ئەسىرلەرنى قايتۇرۇپ بېرىشىنى تەلەپ قىلىڭلار، شۇ چاغدا مەن سىلەرگە ياردەم قىلىمەن» دېدى. نامازدىن كېيىن ئۇلار پەيغەمبىرىمىز دېگەندەك ساھابىلەردىن خوتۇن - بالىلىرىنى قايتۇرۇپ بېرىشىنى تەلەپ قىلىشتى. پەيغەمبىرىمىز مۇسۇلمان بولۇپ، ئۆزىنىڭ ئەسىرلەرنى قايتۇرۇپ بېرىش پىكرىدە ئىكەنلىكىنى بىلدۈردى ۋە ساھابىلەرنى بۇنىڭغا تەرغىب قىلدى. مۇھاجىر ۋە ئەنسىرلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ يۈز خاتىرىسى ئۈچۈن ئۆز نېسىۋىلىرىدىن ۋاز كەچتى. ئەقرە ئىبنى ھابىس، ئۇبەيىنە ئىبنى ھېسنى، ئابباس ئىبنى مىرداسقا ئوخشاش بەزى قەبىلە باشلىقلىرى ئالدىدا رازى بولمىغان بولسىمۇ، كېيىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئىككىنچى غەنمەتتىن مۇكاپاتلايدىغانلىقىنى ئاڭلاپ رازى بولۇشتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ ئەلچىلەرگە: «مالىك ئىبنى ئەۋق كېلىپ تەسلىم بولسا خوتۇن - بالىلىرىنى قايتۇرۇپ بېرىمىز، ئۇنىڭ ئۈستىگە يۈز تۆگە مۇكاپات ئالىدۇ» دېگەن ئىدى. مالىك بۇ سۆزنى ئەلچىلەردىن ئاڭلاپ مەخپىي ھالدا تائىپ قورغىنىدىن چىقىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا كېلىپ ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا قىلغان ۋەدىسى بويىچە خوتۇن - بالىلىرىنى قايتۇرۇپ بەردى ۋە يۈز تۆگە بەردى. ھەۋازىن ئەرەبلىرىدىن مۇسۇلمان بولغانلارغا مالىكىنى باشلىق قىلىپ تەيىنلىدى.

ھۈنەين غەنمەتلىرىنىڭ تەقسىم قىلىنىشى

كەينىدىن پەيغەمبىرىمىز ھۈنەين غەنمەتلىرىنى تەقسىم قىلىشقا باشلىدى. ئالدى بىلەن قوللىرىدىن مۈلۈك ۋە سەلتەنەت كەتكەنلىكتىن كۆڭلى سۇنۇق، ئىسلامنى قوبۇل قىلغان بولسىمۇ تېخى دىللىرى ئەنسىر ۋە مۇھاجىرلاردەك ئىمان بىلەن قارار ئالمىغان قۇرەيش كاتتىلىرى ۋە قەبىلە باشلىقلىرىنىڭ دىللىرىنى ئېرتىپ،

ئۇلارغا ئىسلامنى ياخشى كۆرسىتىش ئۈچۈن، ئۇلارغا كۆپرەك غەنىمەت بەردى. شۇ قاتاردا ئەبۇ سۇفيان ۋە ئۇنىڭ ئوغۇللىرى يەزىد ۋە مۇئاۋىيەلەرنىڭ ھەر بىرىگە بىردىن تۆگە قىرىق ئۇقىيە كۈمۈش بېرىلدى. ھەكسىم ئىبنى ھىزامغا يۈز تۆگە بېرىلدى. ئۇ يەنە يۈزنى سورىغاچقا، يەنە يۈز تۆگە بېرىلدى. سۇھەيل ئىبنى ئەسر، ھۇۋەيتىب ئىبنى ئابدۇلئۇززا، ھۇيەينە ئىبنى ھېسنى، ئەقرە ئىبنى ھابىس، سەپۋان ئىبنى ئۇمەييە، ھارىس ئىبنى ھىشام، ئابباس ئىبنى سىرداس ۋە ئۇنىڭدىن باشقا نۇرغۇن ئەرەب باشلىقلىرىغا دەرىجىلىرىگە قاراپ يۈزدىن، ئەللىكتىن، قىرىقتىن تۆگە ئېھسان قىلىندى.

بۇنداق كىشىلەرگە شەرىئەت تىلى بويىچە «مۇئەللىفە تۇلقۇلۇب» دېيىلىدۇ. ئىسلامغا كىرگەن كىشىلەرگە پۇل - مال بېرىپ، ئۇلارنىڭ دىللىرىنى ئىسلامغا مايىل قىلىش ئۈچۈن مۇشۇ تەرىقىدە كۆپ ئېھسان قىلىندى. بۇنداق قىلىش ئىسلامنىڭ ئالىي سىياسەتلىرىدىندۇر. مەزكۇر ئەرەب باشلىقلىرى پەيغەمبىرىمىزدىن پەۋقۇلئاددە مەنۇن بولۇشۇپ، قانداق رەھمەت ئېيتىشنى بىلەلمەي قېلىشتى ۋە ئۇلارنىڭ كۆڭلى ئىسلامغا مايىل بولدى. بۇلارنىڭ كۆزىگە ئىلگىرى قەبىھ كۆرۈنگەن ئىسلام، كېيىن ناھايىتى چىرايلىق كۆرۈندى. مەزكۇر كىشىلەرگە بېرىلگەن ماللار ئەسلى غەنىمەتتىن ئەمەس ئىدى. بەلكى پەيغەمبىرىمىز ھۆكۈمەت مەنپەئىتى ئۈچۈن ئېلىپ قالغان غەنىمەتلەرنىڭ «بەشتىن بىرى» بولغان نەرسىلەر ئىدى. ياكى پەيغەمبىرىمىزگە خاس بولغان غەنىمەتلەردىن ئىدى. شۇنىڭ ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىز بۇ ھەقتە باشقىلارنىڭ پىكرىنى ئالماي بېرىۋەردى. شۇنداق بولسىمۇ ئاللاھ تائالانى ھەقىقىي تونۇيالمىغان بەزى سەھرا ئەرەبلىرى مەزكۇر كىشىلەرگە كۆپ غەنىمەت بېرىلگەنلىكىنى كۆرۈپ، بىز غەنىمەتلەردىن قۇرۇق قالارمىز دەپ خاپا بولۇشتى. ھەتتا بەنى تەممىدىن بولغان بىر كىشى پەيغەمبىرىمىزگە: «غەنىمەتلەرنى ئادىل تەقسىم قىلىمىدىڭ، ئادىل بول» دېدى. بەزىلەر: «بۇ تەقسىماتتا ئاللاھ رازىلىقى تەلەپ قىلىنمىدى» دېدى. پەيغەمبىرىمىز بۇنداق نامۇۋاپىق سۆزلەرنى قىلغانلارغا يۇمشاق مۇئامىلە قىلدى. ساھابە كىراملاردىن بەزىلىرى ئۇلارنى ئۆلتۈرۈشكە مەسلىھەت بەرگەن بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىز قوبۇل قىلماي، ئۇلارنى ئەپۇ قىلدى.

غەنىمەتلەر تەقسىم قىلىنغاندا پىيادىلەرگە تۆتتىن تۆگە، قىرىقتىن قوي بېرىلدى. ئاتلىقلارغا بۇنىڭ ئۈچ ھەسسىسى تەگدى. بۇ غەنىمەتلەردىن مۇھاجىر ۋە ئەنسارلارغا ھېچنەرسە بېرىلمىگەن ئىدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلار، جۈملىدىن ئەنسارلار ئازراق رەنجىدى ۋە: «پەيغەمبىرىمىز ئۆز قەۋمىگە كۆپ غەنىمەت بەردى. بىزگە ھېچنەرسە بەرمىدى. ۋەھالەنكى، بىز ئۇنىڭغا قىيىن ھالەتتە ياردەم قىلغان ئىدۇق. ئۇنى ۋە ساھابىلىرىنى ئۆز شەھىرىمىزگە ئېلىپ بېرىپ، كۆپ خىزمەتلىرىنى قىلغان ئىدۇق. ئۇنى ھىمايە قىلىش ئۈچۈن جان ۋە ماللىرىمىزنى پىدا قىلغان ئىدۇق. بەدىر، ئۇھۇد، خەندەككە ئوخشاش قىيىن ئۇرۇشلاردا، ئۇرۇش مەيدانىدا مۇستەھكەم تۇرغان ئىدۇق. بىز شۇنداق ياردەم قىلغان بولساقمۇ، بىزنى نېمە ئۈچۈن غەنىمەتتىن قۇرۇق قويدۇ» دېيىشتى. ھەسسان ئىبنى سابىت ئەنسارلارنىڭ بۇ ھالىغا خاپا بولغانلىقىنى بايان قىلىپ بىر قەسىدە يازغان ئىدى.

ھەزرىتى سەئىد ئىبنى ئۇبادە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئالدىغا كېلىپ، بۇ ھەقتە ئەنسارلارنىڭ رەنجىگەنلىكىنى بايان قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇنى ئاڭلاپ، ئەنسارلارنى بىر يەرگە يىغدۇرۇپ، مۇنداق مەزمۇندا سۆز قىلدى: «ئى ئەنسارلار جامائىتى! سىلەرنىڭ ئاراڭلاردا ئۇنداق - مۇنداق سۆزلەرنىڭ بولغانلىقىنى

ئاڭلىدىم، سىلەر مەن كېلىشتىن ئىلگىرى زالالەتتە ئەمەسمىدىڭلار؟ جانابى ئاللاھ مېنىڭ سەۋەبىم بىلەن سىلەرنى توغرا يولغا ھىدايەت قىلدى. سىلەر پېقىر ئەمەسمىدىڭلار؟ جانابى ئاللاھ مېنىڭ سەۋەبىم بىلەن سىلەرنى باي قىلدى. بىر - بىرىڭلارغا دۈشمەن ئەمەسمىدىڭلار؟ جانابى ئاللاھ مېنىڭ سەۋەبىم بىلەن سىلەرنى بىر - بىرىڭلارغا دوست قىلدى. قۇرەيش ئەرەبلىرى يېڭىدىن كۆپىرىدىن چىقىپ ئىسلامغا كىردى. ئۇلار بېشىغا كۆپ مۇسبەت كەلگەن كىشىلەردۇر. مەن ئۇلارغا مال بېرىپ، ئۇلارنىڭ كۆڭلىنى خۇشال قىلاي دېگەن مەقسەتتە شۇنداق قىلغان ئىدىم. ئى ئەنسارلار جامائىتى! ئۇلارنىڭ كۆڭلىنى ئېلىش ئۈچۈن بېرىلگەن ئازغىنا مال - مۈلۈك ئۈچۈن مالال بولىدۇڭلارمۇ؟ ھالبۇكى، مەن سىلەرنىڭ مۇستەھكەم، سابىت ئىمانىڭلارغا ئىشىنىپ، سىلەرگە غەنىمەت تەقسىم قىلمىغان ئىدىم. ئى ئەنسارلار! كىشىلەر تۆگە، قويلار بىلەن قايتىپ كەتسە، سىلەر ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى بىلەن قايتىپ كېتىشكە رازى بولمامسىلەر؟ مەن قەسەم بىلەن ئېيتىمەنكى، ئەگەر ھىجرەت بولمىغان بولسا ئىدى، مەن ئەنسارلارنىڭ ئىچىدىن بىر كىشى بولغان بولاتتىم. ئەگەر پۈتۈن خەلق بىر يولغا كىرىپ، ئەنسارلار يەنە بىر يولغا كىرسە، مەن ئەنسارلارنىڭ كىرگەن يولغا كىرگەن بولاتتىم. ئى پەرۋەردىگارم! ئەنسارلارغا ۋە ئۇلارنىڭ بالىلىرىغا رەھمەت قىلغىن.»

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يۇقىرىقى سۆزلەرنى ئېيتقاندىن كېيىن، دىللىرى ئىمان بىلەن تولغان ئەنسارلار ئۆزلىرىنىڭ ئىلگىرىكى سۆزلىرىگە ئىنتايىن پۇشايىمان قىلىشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇبارەك سۆزلىرىنىڭ تەسىرىدىن ئۇلار كىچىك بالىلارغا ئوخشاش نالە - پەرياد قىلىشىپ: «بىزگە غەنىمەت قالغىنىدىن ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى قالغىنى ياخشى. بىز شۇنىڭغا رازىمىز» دېيىشىپ تاراپ كېتىشتى.

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام جىئرانىدە ئون ئۈچ كۈن تۇرۇپ، غەنىمەتلەرنى تەقسىم قىلىپ، مۇئەللىفە تۇلقۇلۇبلارغا كۆپرەك مال - مۈلۈك بېرىپ، ئۇلارنىڭ كۆڭلىنى ئېلىپ بولغاندىن كېيىن، ئۆمرە ئۈچۈن مەككە باردى. ئۇ جىئرانىدىن ئېھرام باغلىغان ئىدى. مەككە مۇكەررەمەگە كەچ ۋاقتىدا كىرىپ، ئۆمرىنىڭ پائالىيەتلىرىنى ئادا قىلدى. يەنە شۇ كېچىدە جىئرانىگە قايتىپ كەلدى. مەككە مۇكەررەمەدە ۋالى تەيىن قىلىنغان مەزكۇر ئەتتاپ ئىبنى ئۇسەيدنى يەنە ۋالى تەيىن قىلىپ قويۇۋەردى. كىشىلەرگە قۇرئان كەرىمنى ۋە شەرىئەت ئەھكاملىرىنى تەلىم بېرىش ئۈچۈن ھەزرىتى مۇئاز ئىبنى جەبەلنى بەلگىلەپ قويدى. ئاندىن كېيىن ساھابە كىراملار بىلەن مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە قاراپ يولغا چىقىپ، زۇلقەئدىنىڭ يىگىرمە بەشىنچى كۈنى مەدىنىگە يېتىپ كەلدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام جىئرانىدىكى ۋاقتىدا ئۇنىڭ ئېمىلداش بىر تۇغقىنى شەيما بىنتى ھارىس كەلگەن ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ھۆرمەت قىلىپ، ئۆزىنىڭ رىياسىنى سېلىپ، ئۇنى رىدانىڭ ئۈستىگە ئولتۇرغۇزدى ۋە: «مېنىڭ قېشىمدا تۇرساڭ كۆپ ھۆرمەت ۋە كاتتا ئېتىبارغا ئېرىشىسەن» دەپ ئۇنىڭغا زور ئىلتىپاتتا بولدى. كېيىن شەيما ئۆز قەۋمىنىڭ يېنىغا قايتقۇسى كەلگەندە، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇنىڭغا كۆپ غەنىمەت بەرگەنلىكى رىۋايەت قىلىنىدۇ. مەشھۇر شائىر كەئب ئىبنى زۇھەيرنىڭ بۇرادىرى بۇھەيرە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئالدىغا كېلىپ ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولغان ئىدى. كەئب بۇنى ئاڭلاپ بۇھەيرە ھەققىدە قەسىدە يېزىپ ئۇنىڭغا ئەۋەتتى. مەزكۇر قەسىدىدە بۇھەيرەنى: «سەن ئاتا - ئاناڭدىن قالغان ھەق دىندىن

چىقتىڭ» دېگەندەك ۋە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە ئىشەنمىگەندەك سۆزلەر بار ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ قەسدىلىرىنى ئاڭلىغاندىن كېيىن، ئۇنىڭ قېنىنى تۆكۈشنى ھالال قىلغان ئىدى. بۇھەيرە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ بەزى قېنىنى تۆكۈش ھالال قىلىنغان كىشىلەرنىڭ قېنىدىن كەچكەنلىكىنى بىلىپ، ئۆز قېرىندىشى كەئبىگە خەت يېزىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئالدىغا كېلىپ گۇناھىنى تونۇپ، تەۋبە قىلىشقا تەشۋىق قىلىپ، تەۋبە قىلىش ئارقىلىق جېنىنى قۇتقۇزۇپ قالالايدىغانلىقىنى ئېيتتى. بۇھەيرەنىڭ قېرىندىشى كەئبىگە خەت يېزىشى، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ تائىپ مۇھاسىرىسىدىن يانغاندىن كېيىن بولغان. كەئب بۇھەيرەنىڭ خېتىنى كۆرۈپ، بىر ئاز ئىككىلىنىپ قالغان بولسىمۇ، لېكىن باشقا چارە تاپالمىغاچقا ئامالسىز پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قېشىغا بېرىپ تەسلىم بولۇپ، ئۇ زاتتىن كەچۈرۈم سوراڭ قارارىغا كەلدى.

شۇنىڭ بىلەن ئۇ مەدىنە مۇنەۋۋەرگە كېلىپ، بىر تونۇشنىڭ ئۆيىگە چۈشتى. كېيىن مەسجىدكە بېرىپ كىشىلەر بامدات نامىزىدىن يانغاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئىمان ئېيتىشنى تەلەپ قىلدى. مۇھاجىرلار ئۇنىڭ ھەققىدە ئىنتايىن يۇمشاق مۇئامىلىدە بولغان بولسىمۇ، ئەنسىزلەر ئۇنىڭغا چىراي ئاچمىدى. ئاخىرى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ ئۆزىنى قوبۇل قىلىپ، ئەپۇ قىلدى. ئاندىن كېيىن كەئب پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنى ۋە مۇھاجىرلارنى مەدەنىيەلەر بىر نەچچە قەسىدە ئوقۇدى. مەزكۇر قەسىدىنى كەئب پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىدا ئوقۇغاندا، ئۇنى تەبرىكلەپ ئۈستىدىكى بۇردىسىنى ئۇنىڭغا كىيىدۈرگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ. مەزكۇر بۇردىنى ھەزرىتى مۇئاۋىيە كەئب ئىبنى زۇھەيرنىڭ ۋارىسلىرىدىن يىگىرمە مىڭ تەڭگىگە سېتىۋالغان. خەلىپىدىن خەلىپىگە يۆتكىلىپ كەلگەن بۇ بۇردە ئەنە شۇ بۇردىدۇر. كەئبىگە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇردىسىنى بەرگەن سەۋەبتىن تارىخچىلار ئۇنىڭ قەسىدىسىنى «قەسىدە بۇردە» دەپ ئاتىغان.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەبەشىستانلىق بىر قەۋمنىڭ ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن جىددىگە كەلمەكچى بولغانلىقىنى ئاڭلاپ ئۈچ يۈز ئەسكەر بىلەن ئەللىقەمە ئىبنى مەھزەرنى ئەۋەتتى. ئۇلار ھازىرلىنىپ يولغا چىققاندا دۈشمەنلەر بۇنى ئاڭلاپ قېچىپ كەتتى. بۇ سەۋەبتىن ئۇرۇش بولماي ئەسكەرلەر قايتقاندا، مەزكۇر ئەللىقەمە ئابدۇللاھ ئىبنى ھۇزايەنى باش قىلىپ ياش يىگىتلەرنى ئالدىن ئەۋەتتى. مەزكۇر ئابدۇللاھ ئىنتايىن چاقچاقچى كىشى ئىدى. ئۇ يولدا كېتىۋېتىپ ئەسكەرلەرگە ئوت ياققۇرۇپ، ئەسكەرلەرنى ئۇ ئوتقا كىرىشكە بۇيرۇدى. ئۇنى كۆرگەن ئەسكەرلەر ھاڭ - تاڭ بولۇشۇپ، بەزىلىرى راستتىنلا ئوتقا كىرىشكە تەييارلاندى. ئاندىن كېيىن مەزكۇر ئابدۇللاھ ئۇزۇننىڭ چاقچاق قىلغانلىقىنى بىلدۈردى. مەدىنە مۇنەۋۋەرگە كەلگەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ ئىشتىن خەۋەر تاپقان. ئىسلام ئەسكەرلىرىنىڭ قوماندانلارغا نەقەدەر بويسۇندىغانلىقىنىڭ ھەقىقىتىنى بىلىش ئۈچۈن بۇ ۋەقە يېتەكلىك بولسا كېرەك.

ھىجرىيىنىڭ توققۇزىنچى يىلى يۈز بەرگەن ۋەقەلەر

ھىجرىيىنىڭ توققۇزىنچى يىلى مۇھەررەم ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇيەينە ئىبنى ھېسنىنى باشلىق قىلىپ، بەنى تەمىم قەبىلىسىگە ئەللىك ئاتلىق كىشىنى ئەۋەتتى. بۇنىڭ سەۋەبى بىشەر ئىبنى ئەبى سۇفيان ئىسىملىك بىر

كشىنى بەنى كەئب ئەرەبلىرىنىڭ زاكاتلىرىنى يىغىپ كېلىش ئۈچۈن ئەۋەتكەن ئىدى. بەنى كەئب ئەرەبلىرى باشتا ئىسلامنى قوبۇل قىلغان ئىدى. مەزكۇر بىشىر ئىبنى ئەبى سۇفيان كەلگەندە ئۇلار زاكات بەرمەكچى بولغان. ئەمما ئۇلارنىڭ ھىمايىچىلىرى بولغان بەنى تەمم قەبىلىسى ئۇلارنى زاكات بېرىشتىن توسۇپ، زاكات بەرگىلى قويمىغان. شۇنىڭ بىلەن بىشىرى قايتىپ كېلىپ ئەھۋالنى پەيغەمبىرىمىزگە ئېيتقاندا، پەيغەمبىرىمىز مەزكۇر ئەسكەرلەرنى ئەۋەتكەن ئىدى.

ئەسكەرلەر بەنى تەمم قەبىلىسىگە يېتىپ كېلىپ، ئىككى ئوتتۇرىدا بىر ئاز ئۇرۇش بولغاندىن كېيىن، دۈشمەن تەرەپ مەغلۇپ بولۇپ، ئىسلام قوشۇنى خېلى كۆپ غەنىمەت ۋە ئەسەرلەرنى قولغا چۈشۈرۈپ، مەدىنىگە قايتىپ كەلدى. ئەسەرلەرنى ئېلىپ كەتكىلى ئەلچى كەلسە قايتۇرۇپ بېرىش مەقسىتى بىلەن تارقىتىپ بەرمەي رەمەلە بىنتى ھارىسنىڭ كۆيىدە ساقلىدى. مەزكۇر ۋەقەدىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن ئەسەرلەرنى سوراپ ئېلىپ كېتىش ئۈچۈن بەنى تەممىنىڭ كاتتىلىرىدىن بىر توپ ئەلچىلەر كەلدى. بۇلارنىڭ ئىچىدە ئەتا ئىبنى ھاجىپ، زەبەرۋان ئىبنى بەدرى، قەيس ئىبنى ئاسىم ۋە ئەقرە ئىبنى ھابىس قاتارلىق كىشىلەر بار ئىدى. ئۇلار مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە كېلىپ بالا - چاقىلىرىنى كۆرۈپ ئىنتايىن تەسەرلەندى. سەبىرسىزلىكتىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يېنىغا بېرىپ: «ئى مۇھەممەد! بىزنىڭ قېشىمىزغا چىققىن، سەن بىلەن مۇنازىرە ئېلىپ بېرىش ئۈچۈن بىز شائىر ۋە خەتپىلىرىمىزنى ئېلىپ كەلدۇق» دەپ توۋلاشقىلى تۇردى. ئۇ ۋاقىتتا ناماز ۋاقتى كىرىپ، ھەزرىتى بىلال ئەزان ئوقۇۋاتاتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بولسا نامازغا ھازىرلىق قىلىۋاتاتتى. ئۇلار بار ئاۋازى بىلەن توۋلاۋەرگەچكە، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇنىڭدىن مالال بولۇپ، ھۇجرىسىدىن چىقىپ ئۇلارغا: «مەن مۇنازىرىلىشىش ياكى شېئىر ئېيتىشىشقا ئەۋەتمىدىم» دەپ كىرىپ كەتتى. ئاندىن كېيىن سۈرە ھۇجراتنىڭ تۆتىنچى ۋە بەشىنچى ئايەتلىرى مۇشۇ كىشىلەر ھەققىدە نازىل بولدى.

نامازدىن كېيىن ئۇلار مەسجىدكە كىرىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن مۇنازىرىلىشىمىز دەپ ھازىر بولدى. ھەممىدىن ئىلگىرى ئۇلارنىڭ مەشھۇر خەتپىلىرىدىن بىرى بولغان ئەتتار ئىبنى ھاجىپ ئورنىدىن تۇرۇپ، ئۇزۇن بىر نۇتۇق سۆزلىدى. بۇنىڭغا قارشى سابىت ئىبنى قەيس ئىبنى شەماس جاۋاب بەردى. ئاندىن كېيىن زەبەرۋان ئۆزىنىڭ «پەخرى قەسىدىسى» دەپ مەشھۇر بولغان قەسىدىسىنى توقۇدى. ئۇنىڭغا قارشى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۆز شائىرى ھەسسان ئىبنى سابىت ئورنىدىن تۇرۇپ، ھېچ توختاپ قالماي ياكى ئويلىنىپمۇ تۇرماي دەرھال بىر قەسىدە ئوقۇدى. كېيىن ئۇلار نۇتۇقتا مەزكۇر سابىت ئىبنى قەيسنىڭ ئۈستۈن كەلگەنلىكىگە ۋە شېئىردا ھەسسان ئىبنى سابىتنىڭ غالىپ كەلگەنلىكىگە قايىل بولۇپ، مەغلۇپ بولغانلىقلىرىنى ئېتىراپ قىلىشتى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئالدىدا ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ مۇسۇلمان بولۇشتى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ بالا - چاقىلىرىنى قايتۇرۇپ بەردى ۋە ئۇلارغا كۆپ ئېھسانلارنى قىلدى.

خالىد ئىبنى ۋەلىد قوشۇنى

پەيغەمبىرىمىز ۋەلىد ئىبنى ئۇقبە ئىسىملىك بىر ساھابىنى بەنى مۇستەلەق ئەرەبلىرىدىن زاكات ئېلىش ئۈچۈن ئەۋەتكەن ئىدى. ئۇلار ھەزرىتى ۋەلىد ئىبنى ئۇقبەنىڭ كەلگىنىدىن خەۋەر تېپىپ، ئۇنى قارشى ئېلىش ئۈچۈن قىلىچ، نەيزىلىرىنى ئېلىپ ئالدىغا چىقتى. ۋەلىد بۇلارنى كۆرۈپ، بۇلار ئىسلامدىن چىقىپتۇ دەپ گۇمان قىلىپ، ئارقىسىغا يېنىپ بېرىپ ئەھۋالنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا يەتكۈزدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇنى ئاڭلاپ بىر توپ ئەسكەر بىلەن ھەزرىتى خالىد ئىبنى ۋەلىدنى ئەۋەتتى. ئۇلار مەزكۇر قەبىلىنىڭ زېمىنىغا يېتىپ كەلگەندە ناماز بامداتنىڭ ۋاقتى بولغان ئىدى. دەل شۇ ۋاقىتتا تەرەپ - تەرەپتىن مۇكەزىزىلەر ئەزان ئوقۇشقا باشلىدى. خالىد ئىبنى ۋەلىد ئوتتۇرىدا بىر ئوقۇشماسلىق بارلىقىنى بىلىپ، ئۇرۇش قىلماي مەدىنە مۇنەۋۋەرگە قايتىپ كەتتى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلاردىن زاكات ئېلىش ئۈچۈن باشقا بىر كىشىنى ئەۋەتتى.

ھەزرىتى ئەلى قوشۇنى

شۇ يىلى رەبئۇلئاخىر ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئەلىنى قوماندان قىلىپ، ئەنسارلاردىن يۈز ئەللىك كىشىنى تەي قەبىلىسىنىڭ بۇتۇنى چىقىپ تاشلاش ئۈچۈن ئەۋەتتى. بۇ قوشۇن بېرىپ ئۇلارنىڭ بۇتۇنى چىقىپ تاشلىدى. تەي قەبىلىسى ئىسلام ئەسكەرلىرىگە قارشى چىققانلىقى ئۈچۈن ئۇلارغا ھۇجۇم قىلىپ، نۇرغۇنلىغان غەنىمەت ۋە بىر قىسىم كىشىلەرنى ئەسەرگە ئالدى. مەزكۇر ئەسەرلەرنىڭ ئىچىدە مەشھۇر ھاتەم تائىنىڭ قىزى سەپۋانە بار ئىدى. ئۇ مەدىنىگە ئېلىپ كېلىنگەندە پەيغەمبىرىمىزگە ئۆزىنىڭ ھاتەمنىڭ قىزى ئىكەنلىكىنى بىلدۈرۈپ، ئازار يەتكۈزمەسلىكىنى تەلەپ قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قوبۇل قىلىپ، ئۇنى ئازات قىلدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ سەپۋانەگە قىلغان ياخشىلىقى ئۇنىڭ قېرىندىشى ئەدى ئىبنى ھاتەمنىڭ مۇسۇلمان بولۇشىغا سەۋەب بولدى. چۈنكى ئەدى ھەزرىتى ئەلىنىڭ ئەسكەرلىرى كەلگەندە شام تەرەپكە قېچىپ كەتكەن ئىدى. سەپۋانە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ياخشى مۇئامىلىسىنى كۆرۈپ قېرىندىشىغا خەۋەر بېرىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلىشقا قىزىقتۇردى. ئەدى بۇ سۆزنى ئاڭلاپ مەدىنىگە كېلىپ پەيغەمبىرىمىز بىلەن كۆرۈشتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى مېھمان قىلىش ئۈچۈن ئۆز ئۆيىگە ئېلىپ كەتتى. ئۇلار يولدا كېتىۋاتقاندا بىر قېرى ئايال پەيغەمبىرىمىزنى توختىتىپ ھاجىتىنى ئېيتىپ، ئۇزۇن سۆزگە تۇتتى. ئەدى پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ قەدەر كەمتەرلىكىنى كۆرۈپ ھەيران قالدى ھەمدە: «بۇ كىشى ھەقىقەتەن پادىشاھ ئەمەس، ھەق پەيغەمبەر ئىكەن» دەپ ئويلىدى. ئۇ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۆيىگە كىرگەندە پەيغەمبىرىمىز رىئاسىنى سېلىپ، ئۇنى ئولتۇرۇشقا تەكلىپ قىلدى ۋە ئۆزى قۇرۇق يەردە ئولتۇردى. بۇمۇ ئەدىگە قاتتىق تەسىر قىلدى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئىسلامغا دالالەت قىلىپ مۇنداق دېدى: «ئى ئەدى! سەن بىزنىڭ پېقىر ئىكەنلىكىمىزنى كۆرۈپ، دىنىمىزنى قوبۇل قىلماسلىقىڭ مۇمكىن. بىزنىڭ دۈشمەنلىرىمىزنىڭ كۆپلۈكى سېنى دىنىمىزغا كىرىشتىن توسۇپ قويۇشى مۇمكىن. پادىشاھلىق ۋە سەلتەنەت بىزنىڭ قولىمىزدا بولمىغانلىقتىن دىنىمىزدىن قېچىشك مۇمكىن. مەن قەسەم بىلەن ئېيتىمەنكى، مۇسۇلمانلارنىڭ قولىدا مال - دۇنيا شۇ قەدەر كۆپ بولۇپ كېتىدۇكى، ئۇ مالنى ئالدىغان كىشى تېپىلماي قالىدۇ. شۇ قەدەر تىنچلىق ۋە خاتىرجەملىك ۋاقتى كېلىدۇكى، بىر ئايال تەنھا ھالدا

ھېچكىمدىن قورقماستىن ئىراقتىن بەيتۇللاھقا بېرىپ، خاتىرجەم قايتىپ كېلىدىغان كۈن بولىدۇ. ئۇزۇن مۇددەت ئۆتمەي بابىل سارايلىرىنىڭ پەتىھى قىلىنغانلىقىنى كۆرسەن.» ئاندىن كېيىن ئەدى ئىبنى ھاتەم ئىسلامنى قوبۇل قىلدى ھەمدە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام دېگەن سۆزلەرنىڭ ھەممىسىنىڭ راست ئىكەنلىكىنى كۆردى. ئۇ ئىلگىرى ناسارا (خىرىستىئان) دىنىدا ئىدى.

تەبۇك ئۇرۇشى

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام رۇملۇقلارنىڭ مۇسۇلمانلار بىلەن ئۇرۇشۇش ئۈچۈن ئەسكەر تەييارلاۋاتقانلىقىنى ئاڭلاپ، ساھابە كىراملارغا رۇملۇقلار بىلەن ئۇرۇشۇش ئۈچۈن شام تەرەپكە ئاتلىنىشقا بۇيرۇق چۈشۈردى. باشقا ئۇرۇشلاردا پەيغەمبىرىمىز سىرنى يوشۇرۇش ئۈچۈن قەيەرگە بارىدىغانلىقىنى ئېيتماستىن يولغا چىقاتتى. ئەمما بۇ ئۇرۇشتا بارىدىغان جاي يىراق بولغاچقا، كۆپرەك تەييارلىق قىلىش لازىم بولغانلىقتىن، قەيەرگە بارىدىغانلىقىنى ئېنىق ئېيتقان ئىدى. بۇ ئۇرۇشقا چىقىش كىشىلەرگە ناھايىتى ئېغىر كەلدى. چۈنكى ئۇلار ئۇرۇشماقچى بولغان دۈشمەنلەر شۇ زاماننىڭ ئەڭ كۈچلۈك دۆلەتلىرىدىن بولغان شەرقىي رىم ئىمپېرىيەسى بولۇپ، بارىدىغان جايىمۇ ناھايىتى ئۇزۇن ئىدى. مەدىنە ۋە ئۇنىڭ ئەتراپىدىكى جايلاردا قەھەتچىلىك يۈز بېرىپ، ھاۋا ناھايىتى ئىسسىق كەتكەن ئىدى. ئۇنىڭ ئۈستىگە بۇ ۋاقىت دەل مەدىنە مېۋىلىرىنىڭ پىشقان ۋاقتى بولۇپ، باغ ئىگىلىرىنىڭ باغلىرىدا يېڭى مېۋىلەردىن يەپ راھەتلىنىپ ياتقۇسى كېلەتتى.

پەيغەمبىرىمىز ئەسكەر تەييارلاش ئۈچۈن ھىممەتلىك كىشىلەرنى ياردەمگە چاقىردى. بۇ ھەقتە خۇتبە سۆزلەپ ۋەز - نەسىھەت قىلدى. ياردەم قىلمىغان كىشىلەر ساۋاپ ۋە ئەجرىدىن مەھرۇم قېلىپ، پۇشايمانغا قالاتتى. مەدىنە مۇنەۋۋەرەنىڭ بايلىرىدىن ھەزرىتى ئوسمان ئىبنى ئەففان پۈتۈن جابدۇقلىرى بىلەن ئۈچ يۈز تۈگە، ئەللىك ئات ۋە مىڭ تىللا ياردەم قىلدى. پەيغەمبىرىمىز بۇنىڭغا ناھايىتى خۇشال بولۇپ، ئۇنىڭغا ئۇزۇن دۇئا قىلدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ بارلىق سەرمائىسى تۆت مىڭ تەڭگە ئىدى. ئۇ ھەممىسىنى ياردەم قىلدى. ھەزرىتى ئۆمەر پۈتۈن مال - مۈلكىنىڭ يېرىمىنى ئېلىپ كەلدى. ئاسىم ئىبنى ئەدى يەتمىش تۈگە ۋە نۇرغۇن خورمىلارنى ئېلىپ كەلدى. تەلھە ئىبنى ئۇبەيدۇللاھ ئىبنى ئابباس ۋە ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەۋپەلەرمۇ كۆپ ياردەم قىلدى. خوتۇن - قىزلارمۇ قوللىرىدىن كېلىشىچە ياردەم قىلىشتى. ھەتتا ئالتۇن ھالقى، ئۈزۈك، بىلەزۈكلىرىدىن تارتىپ ياردەم قىلدى. بۇ ئۇرۇشقا چىقىشقا ئات، تۆگىلىرى يوق كەمبەغەللەرگە ياردەم قىلىنغان پۇل - ماللاردىن ئات ۋە تۈگە بېرىلدى. ياردەم ماللار تۈگەپ قېلىپ، ئات - تۈگە يېتىشمەي قاپتۇرۇلغانلار ئۇرۇشقا چىقالمىغانلىقىلىرى ئۈچۈن كىچىك بالىلاردەك يىغلىشىپ كەتتى. تەۋبە سۈرىسىدىكى «يەنە مۇنداق كىشىلەرنىمۇ ئەيىبلەشكە بولمايدۇكى، ئۇلار جىھادقا چىقىش ئۈچۈن سەندىن ئۇلاغ سوراپ كەلگەندە، سەن ئۇلارغا «مېنىڭ سىلەرنى تەمىنلەيدىغان ئۇلاغلىرىم يوق» دېدىڭ، ئۇلار جىھادقا چىقىشقا سەرپ قىلىدىغان نەرسە تاپالمىغانلىقىلىرى ئۈچۈن غەمكىن، كۆزلىرىدىن ياش تۆككەن ھالدا قايتىشتى» دېگەن ئايەت مانا مۇشۇ پېقىر كىشىلەر ئۈچۈن چۈشكەندۈر.

مۇناپىقلارنىڭ بۇ ئۇرۇشقا چىقىشتىن ئىلگىرىكى پىتىنىسى

مۇسۇلمانلار بۇ ئۇرۇشقا تەييار بولغان ۋاقتتا، مۇناپىقلار ئىلگىرىكىدە كالا پۇرسەت تېپىپ پىتنە تارقىتىشقا باشلىدى ۋە «مۇھەممەد شامدەك يىراق جايغا بېرىپ، بەنى ئەسفەر (رۇملۇقلار) بىلەن ئۇرۇش قىلماقچى بولۇۋاتىدۇ، ئۇلار بىلەن ئۇرۇش قىلىشنى ئويۇن دەپ ئويلاۋاتامدۇ؟ ئۇلارنى ئەرەبلەرگە ئوخشاشقىلى بولمايدۇ، ئۇزاق ئۆتمەي ئۇ ساھابىلىرى بىلەن بىللە ئەسەرگە چۈشۈپ، قوللىرى باغلانغان ھالدا ئېلىپ كېتىلىدۇ» دېگەندەك گەپلەرنى قىلىشتى ۋە ئۇرۇش ئۈچۈن ياردەم قىلغان پىقىرلەرنى مەسخىرە قىلىشتى. كۆپرەك ياردەم قىلغانلارنى بولسا: «رىيا ئۈچۈن ياردەم قىلدى» دەپ تۆھمەت قىلىشتى. بۇلار ھەققىدە تەۋبە سۈرىسىدىكى مۇنۇ ئايەت نازىل بولدى: «مۇناپىقلار مۇسۇلمانلارنىڭ ئىچىدىكى مەردلىك بىلەن كۆپ سەدىقە قىلغۇچىلارنى، كەمبەغەل بولغانلىقتىن تاقىتىنىڭ يېتىشىچە ئاز بولسىمۇ ياردەم قىلغانلارنى ئەيىبلەيدۇ. ئۇلارنى مەسخىرە قىلىدۇ. مەسخىرە قىلغانلىقى ئۈچۈن ئاللاھ ئۇلارنى جازالايىدۇ، ئۇلار قاتتىق ئازابقا دۇچار بولىدۇ.»

مۇناپىقلارنىڭ كىشىلەرگە دەخلى - تەرۇز قىلىپ ئارىغا پىتنە سالغانلىقى پەيغەمبىرىمىزنىڭ قۇلىقىغا يېتىپ، ئۇنى ئېنىقلاش ئۈچۈن ئەمىر ئىبنى ياسىرنى ئەۋەتتى. مۇناپىقلار ھەزرىتى ئەمىرغا: «بىز بۇ سۆزلەرنى ئويۇن - كۈلكە ئورنىدا دەپ قويدۇق، پىتنە تېرىش نىيىتىدە قىلمىدۇق» دەپ جاۋاب بەردى. مۇناپىقلار ھەققىدە: «ئى مۇھەممەد! سەن ئۇلارنىڭ مەسخىرە قىلغانلىقىنى سورىساڭ، ئۇلار «بىز پەقەت ئىچ پۇشۇقى قىلىپ ئوينىشىپ دەپ قويدۇق» دەيدۇ. ئۇلارغا «سەلەر ئاللاھنىڭ دىنىنى، ئاللاھنىڭ ئايەتلىرىنى ۋە ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرىنى مەسخىرە قىلىدىڭلارمۇ؟» دېگەن. «دېگەن سۈرە تەۋبىنىڭ بەشىنچى ئايىتى نازىل بولدى.

ئۆزى تېپىپ ئۇرۇشقا چىقىمىغانلارنىڭ بايىنى

جىد ئىبنى قەيس دېگەن بىر كىشى پەيغەمبىرىمىزدىن بۇ ئۇرۇشقا چىقىماسلىققا رۇخسەت سورىدى. ئۇ ئۆزىنى بايان قىلىپ: «ئى مۇھەممەد! مېنىڭ خوتۇنپەرەس ئىكەنلىكىمنى قەۋمىمنىڭ ھەممىسى بىلىدۇ. مەن شامغا بارسام رۇملۇقلارنىڭ قىزلىرى مېنى پىتنىگە گىرىپتار قىلارمىكەن دەپ تەشۋىشلىنىمەن. مەن ئۇلارنى كۆرسەم، ئۆزۈمنى تۇتۇۋالماي قالمەن. شۇڭا ماڭا رۇخسەت بەرگىن» دېدى. پەيغەمبىرىمىز بۇ كىشىدىن ياخشىلىق كەلمەيدىغانلىقىنى بىلگەچكە ئۇنىڭغا رۇخسەت بەردى. بۇ ھەقتە يەنە تەۋبە سۈرىسىدىكى مۇنۇ ئايەت نازىل بولدى: «ئۇلارنىڭ ئارىسىدا «ماڭا رۇخسەت قىلغىن، مېنى بالاغا گىرىپتار قىلمىغىن (يەنى رۇمنىڭ ئاياللىرى بىلەن گۇناھ قىلىپ سېلىشىمغا سەۋەبچى بولمىغىن)» دېگۈچىلەر بار. ئەمەلىيەتتە ئۇلار مۇناپىقلىقتىن ئىبارەت چوڭ بالاغا گىرىپتار بولدى. شۇبھىسىزكى، جەھەننەم كاپىرلارنى ئوراپ تۇرغۇچىدۇر.»

سەھرا ئەرەبلىرىدىن سەكسەندەك كىشى ھېچ ئۆزىسىز تۇرۇپ، ھەر خىل باھانە - سەۋەبلەرنى كۆرسىتىپ، پەيغەمبىرىمىزدىن رۇخسەت ئالدى. تەۋبە سۈرىسىدىكى: «سەھراقلاردىن ئۆزى بايان قىلغۇچىلار رۇخسەت سوراپ كەلدى. ئىمانى داۋا قىلىپ، ئاللاھقا ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرىگە يالغانچىلىق قىلغانلار جىھادقا چىقىمىدى. ئۇلاردىن كاپىر بولغانلار قاتتىق ئازابقا دۇچار بولىدۇ.»

ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەي ۋە ئۇنىڭدىن باشقا نۇرغۇنلىغان مۇناپىقلار ھەر خىل ئۆزىلەرنى بايان قىلىپ مەدەنىدە قېپقالدى. ئۇنىڭدىن باشقا مۇسۇلمانلىقىدا ئەسلا شۈبھە بولۇپ باقمىغان ئەبۇ خەيسەمە، كەئب ئىبنى مالىك، ھىلال ئىبنى ئۇمەييە، مەرارە ئىبنى رەبىئ قاتارلىقلار ئۇرۇشقا چىقىشنى ئېغىر كۆرۈپ، ياكى ئارقىدىن يېتىشەرمىز دېگەن خىيال بىلەن قوشۇن بىلەن بىرگە يولغا چىقمىغان ئىدى.

ھەممە تەييار بولغاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەدەنىدە ئۆز ئورنىغا مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمەتلىكە نىسارنى، ئۆز ئاياللىرىغا قاراشقا ھەزرىتى ئەلىنى قويۇپ، ئوتتۇز مىڭ ئەسكەر بىلەن يولغا چىقتى. بۇ ئۇرۇشتا مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمەتنىڭ مەدەنىدە نائىب بولۇپ قالغانلىقىنى نۇرغۇن تارىخچىلار بايان قىلىدۇ. ئەمما ئىبنى ھىشام: «سبائى ئىبنى ئەرپەتە نائىب بولۇپ قالغان» دەيدۇ.

بۇ ئۇتتۇز مىڭ ئەسكەرنىڭ ئىچىدە ئون مىڭغا يېقىن ئاتلىق ئەسكەر بار ئىدى. ئەڭ چوڭ بايراقنى ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىگە، مۇھاجىرلارنىڭ بايرىقىنى زۇبەير ئىبنى ئەۋۋامغا، ئەنسارلاردىن ئەۋس قەبىلىسىنىڭ بايرىقىنى ھەزرىتى ئۇسەيد ئىبنى ھۇزەيرىگە، خەزرج قەبىلىسىنىڭ بايرىقىنى ھەبىباب ئىبنى مۇنزىرغا ۋە باشقا قەبىلىلەرنىڭ بايراقلىرىنى ھەر قەبىلىنىڭ باشلىقلىرىغا تاپشۇردى. ھەزرىتى ئەلى مەدەنىدە قالغانلىقتىن مۇناپىقلار: «مۇھەممەد ئەلىنى ئۇنىڭ ئېغىرلىقى ۋە سۇسلىقىدىن ئۇرۇشقا ئېلىپ چىقىمىدى» دەپ مەسخىرە قىلىشتى. ھەزرىتى ئەلى بۇنى ئاڭلاپ، پەيغەمبەرنىڭ ئارقىسىدىن يېتىشىپ كەلدى. پەيغەمبەرنىڭ ئۇنىڭغا: «مەن سېنى ئاياللىرىمغا قارىسۇن دەپ قويۇپ چىققان ئىدىم، ئۇلارنىڭ سۆزلىرىگە قۇلاق سالما، ھارۇن مۇساغا قانداق بولغان بولسا سەنمۇ ماڭا شۇنداق. لېكىن شۇ پەرق باركى، مەندىن كېيىن پەيغەمبەر كەلمەيدۇ» دەپ نەسىھەت قىلىپ مەدەنىگە قايتۇردى. قوشۇن «ھىجر» دېگەن جايغا كەلگەندە ھەزرىتى پەيغەمبەرنىڭ سەمۇد قەۋمىنىڭ قىسسىلىرىنى ئېسىگە ئېلىپ، ئۇلاردىن ھەر ۋاقىت ئىبرەت ئېلىشقا ۋە ئاللاھ تائالانىڭ ئۇلۇغلىقىنى كۆز ئالدىغا كەلتۈرۈپ، ئۆتۈپ كېتىشكە بۇيرۇق قىلدى. ئۇ چاغدا تەبۇكتا باغلاردىن ئەسەر يوق ئىدى. پەيغەمبەرنىڭ ھەزرىتى مۇئازغا قاراپ: «ئى مۇئاز! سالامەت بولساڭ بۇ يەرلەرنى باغۇ بوستانلار بىلەن پۈركۈيسەن» دېدى. دېگەندەك پەيغەمبەرنىڭ سۆزى توغرا چىقتى. ئۇزۇن ئۆتمەي تەبۇك مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن پەتھى قىلىنىپ، باغۇ بوستانلار بىلەن تولۇپ كەتتى.

بۇ قوشۇننىڭ مەدەنىدىن چىقىشى رەجەپ ئېيىدا بولغان ئىدى. قوشۇن مەدەنىدىن چىققاندا يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان ئەبۇ خەيسەمە ناھايىتى ئىسسىق بىر كۈندە ئۆزىنىڭ بېغىغا كىردى. ئۇنىڭ ئىككى خوتۇنى بار ئىدى. ھەر ئىككىسى باغدا ئۇنىڭغا چېدىر تىكىپ، سۇ سېپىپ، سالقىن قىلىپ، يېڭى مېۋىلەرنى، سوغۇق سۇلارنى تەييار قىلىپ قويغان ئىدى. ئەبۇ خەيسەمە بۇلارنى كۆرۈپ، پەيغەمبەرنى ئېسىگە ئالدى ۋە ناھايىتى خىجالەت بولۇپ: «پەيغەمبەرنىڭ شۇنداق ئىسسىق كۈنلەردە مۇشەققەتلىك سەپەردە بولسا، مېنىڭ سايدا ئازادە ھالدا خوتۇنلىرىم بىلەن تاتلىق يېمىشلەرنى يەپ، شېرىن سۇلارنى ئىچىپ راھەتلىنىپ يېتىشىم توغرا ئەمەس» دەپ چېدىرغا كىرىشتىن ۋاز كېچىپ، شۇ ۋاقىتتا ئېتىنى ھازىرلاپ قوشۇنغا يېتىشىۋېلىش ئۈچۈن يولغا چىقتى. ئەبۇ خەيسەمە قوشۇنغا يېتىشىپ كەلگەندە قوشۇن تەبۇكتا ئىدى. ئەسكەرلەر يىراقتىن ئەبۇ خەيسەمەنى كۆرۈپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا: «يىراقتىن بىر ئادەم كېلىۋاتىدۇ، ئۇ كىمدۇر؟» دېدى. پەيغەمبەرنىڭ: «ئۇ ئەبۇ

خەيسەمە بولسا كېرەك؟» دېدى. دېگەندەك كۆرۈنگەن كىشى ئەبۇ خەيسەمە بولۇپ چىققاندا، پەيغەمبىرىمىز ئىنتايىن خۇشال بولدى.

ئىسلام ئەسكەرلىرى تەبۇكتا يىگىرمە كۈنچە تۇردى. بۇ ئەسنادا تەبۇك ئەتراپىدىكى بەزى خەلىقلەر كېلىپ سۆلھى قىلدى. «ئىيلە» دېگەن جاينىڭ ئىگىسى يۈھەننا دېگەن كىشى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا كېلىپ، ھەر يىلدا ئۈچ يۈز تىللا تاپشۇرۇش شەرتى بىلەن سۆلھى قىلدى. ئۇندىن باشقا ئەزىزە ھەربىي دېگەن يەرنىڭ خەلقى ھەر يىلى يۈز تىللا بېرىش شەرتى بىلەن سۆلھى قىلىشتى. مەنا خەلقى مېۋىلىرىنىڭ ئۈچتىن بىرىنى تاپشۇرۇش شەرتى بىلەن سۆلھى قىلدى.

پەيغەمبىرىمىز تەبۇكتىكى ۋاقتىدا دەۋمەتۈلجەندەل دېگەن جايغا خالىد ئىبنى ۋەلىدنى قوماندان قىلىپ، تۆت يۈز يىگىرمە نەپەر ئاتلىق ئەسكەر ئەۋەتتى. بۇ چاغدا ئۇ يەرنىڭ ئەھلى شىكار ئۈستىدە ئىدى. خالىد ئىبنى ۋەلىد ئۇلارنىڭ باشلىقى ئۆكەيردىرنى تۇتۇۋېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئالدىغا ئېلىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئىسلامغا دالالەت قىلغان بولسىمۇ، ئۇ قوبۇل قىلمىغانلىقتىن جىزيە تاپشۇرۇش شەرتى بىلەن سۆلھى قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تەبۇكتا يىگىرمە كۈن تۇرغاندىن كېيىن، شام تەرەپكە قاراپ ھەرىكەت قىلىش ھەققىدە ساھابە كىراملارغا مەسلىھەت بەردى. ساھابە كىراملار تەبۇكتىن ئۆتۈپ شامغا بېرىشنى ماقۇل كۆرمەي «ھازىر بىز تەبۇقتا كەلدۇق، لېكىن دۈشمەننىڭ سايىسىنى كۆرمىدۇق، ئۇلار بىزنىڭ كېلىۋاتقانلىقىمىزنى ئاڭلاپ قورقتى، بىز بۇنىڭ بىلەن بولدى قىلايلى. شام تەرەپكە يۈرۈش قىلىپ قالساق، بىر قىسىم قىيىنچىلىقلارغا دۇچ كېلىپ قېلىشىمىز مۇمكىن. چۈنكى دۈشمەنلەر كۆپ، شام تەرەپلەردە ئەسلا مۇسۇلمان يوق، ھازىرچە مەدىنىگە قايتىپ كېتەيلى. كېلەر قېتىمدا بىراقلا يۈرۈش قىلارمىز» دېيىشتى ھەمدە ئۇلار شامدا ۋابا تارقالغانلىقىنى ئاڭلىغان ئىدى. شۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ پىكىرىگە قوشۇلۇپ، مەدىنىگە قايتىشنى قارار قىلدى. چۈنكى تەبۇك ئۇرۇشىغا چىقىشتىن مەقسەت مۇسۇلمانلارنى سىناش ۋە ئۇلارنىڭ ئىمانىنىڭ قانچىلىك دەرىجىدە مۇستەھكەم ئىكەنلىكىنى بىلىش ئىدى. شۇڭا پەيغەمبىرىمىز بەزىبىر سەۋەبلەردىن ئارقىدا قالغانلارنى ساقلاپ تۇرماي، ئەگەر ئۇلاردىن ياخشىلىق كېلىدىغان بولسا ئارقىمىزدىن يېتىپ كېلەر دەپ كېتىۋەرگەن ئىدى. دەم ئېلىنغان جايلارنىڭ بىرىدە ساھابىلەردىن ئەبۇ زەررە ئىلخېپارى تۆگىسىنى يوقىتىپ قويۇپ، ئۇنى ئىزدەيمەن دەپ ئارقىدا قالغان ئىدى. باشقىلار بۇنى كۆرۈپ، پەيغەمبىرىمىزگە: «ئەبۇ زەررە ئىلخېپارى قېپقالدى» دېدى. پەيغەمبىرىمىز: «قالسا قېلىۋەرسۇن، ئەگەر ئۇنىڭدىن ياخشىلىق كەلسە بىزگە يېتىشىپ كېلىدۇ» دېدى. دەرۋەقە ھەزرىتى ئەبۇ زەر تۆگىسىنى تاپالمىغان بولسىمۇ، قوشۇندىن ئايرىلىپ قېلىشتىن قورقۇپ، يۈك - تاقلىرىنى مۇرىسىگە ئارتىپ، قوشۇننىڭ ئارقىسىدىن يۈگۈردى. ئۇ قوشۇن بىر جايغا چۈشۈپ دەم ئېلىۋاتقاندا يېتىپ كەلدى. بۇنى كۆرگەن ساھابە كىراملار خۇشاللىقتىن باشلىرى ئاسمانغا تاقاشقان دەك بولۇشۇپ كەتتى ۋە پەيغەمبىرىمىزگە ئۇنىڭ يېتىپ كەلگەنلىكىنى ئېيتىشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام «ئاللاھ ئەبۇ زەرگە رەھمەت قىلسۇن! ئۇ يالغۇز يۈگۈرۈپ كەلدى، ئۇ يالغۇز ئۆلدى ۋە يالغۇز تىرىلدۈرۈلدى» دېدى.

ئەمەلىيەتتە بۇ قېتىمقى يۈرۈشتە يۇقىرىدىكى غايە ۋە مەقسەت روشەن ئايدان بولدى. ساھابە كىراملارنىڭ ئاللاھنىڭ سۆزىنى ئۈستۈن قىلىش يولىدا قانچىلىك قىيىنچىلىقلارنى تارتقانلىقى، جانابى ئاللاھنىڭ پەرمانىنى

بەجا كەلتۈرۈش ئۈچۈن قانچىلىك جان پىدا قىلغانلىقى، ئاللاھ يولىدا جان ۋە ماللىرىنى قۇربان قىلىشنى بۈيۈك پەرز بىلىپ، جان ۋە ماللىرىنى ئايىمىغانلىقى مانا بۇ قېتىمقى يۈرۈشتە ئوتتۇرىغا چىقتى. بۇ ۋاقىتقىچە نەچچە خىل يول بىلەن بىلىنىپ قالغان مۇناپىقلارنىڭ ئەپتى - بەشىرىسى بۇ يۈرۈشتىن كېيىن تېخىمۇ ئاشكارا بولدى. ئۇلارنىڭ مۇسۇلمانلار ئارىسىغا پىتنە تېرىش ۋە مۇسۇلمانلارنى يامان يولغا باشلاشتىن باشقا ھېچقانداق بىر ئىشقا يارمايدىغانلىقى ئايان بولدى. بۇ مۇناسىۋەت بىلەن ئاللاھ تائالا تەۋبە سۈرىسىدە مۇناپىقلار ھەققىدە ئىبىرەت ئېلىش لازىم بولغان ساۋاقلارنى بەردى. پەيغەمبىرىمىزگە ئىتائەت قىلىشتا سۇسۇلۇق قىلغان، ئۇرۇشقا چىقىشقا بوشاڭلىق قىلغان كىشىلەرگە ملامەت قىلدى.

ئىسلام ئەسكەرلىرى تەبۇكتىن قايتقاندا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەسكەرلەرنى چوڭ يولدىن ماڭدۇرۇپ، ئۆزى يامانراق بىر يولدىن يۈرۈشكە توغرا كېلىپ قېلىپ، كېتىۋاتقاندا مۇناپىقلاردىن بىرنەچچىسى بۇنى بىلىپ قېلىپ، پەيغەمبىرىمىز ئۆتىدىغان جايغا بېرىپ تۇردى. ئۇلارنىڭ قەستى پەيغەمبىرىمىزنىڭ تۈگىسىنى ئۈركۈتۈپ، ئۇنى يىقىتىش ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ بۇ سۇيىقەستنى بىلىپ قېلىپ، ئەمما ئىبنى ياسىراغا تۈگىنىڭ تىزگىنىنى تۇتقۇزدى. ھۈزەبىيگە تۈگىنىڭ ئارقىسىدىن مېڭىشقا بۇيرۇدى. شۇنىڭ بىلەن مۇناپىقلار مەقسەتلىرىگە يېتەلمىدى. شۇنىڭ بىلەن مۇناپىقلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئارقىسىدىن كېلىپ يېتىشىۋالماقچى بولغان بولسىمۇ، ھەزرىتى ھۈزەبىيە قولىدىكى تاياق بىلەن تۈگىلەرنىڭ باشلىرىغا ئۇرۇپ، ئۇلارنى يېتىشىكلى قويمىدى.

ئەسكەرلەر مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە يېقىن كەلگەندە، مەدىنە خەلقى ئۇلارنى قارشى ئېلىش ئۈچۈن سەنىيە تۇلۇپداغا چىقتى. خوتۇن - قىزلار شېئىر، بېيىت ئوقۇپ، ئۇلارنى قىزغىن قارشى ئالدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەدىنىگە كىرىشكە بىر سائەتلىك يول قالغاندا بىر نەچچە ساھابىنى بۇيرۇپ، «مەسجىدى زىرار»نى يېقىپ تاشلاشقا بۇيرۇدى. بۇ مەسجىدنى قۇبا مۇناپىقلىرىدىن بىر توپ كىشى قۇرۇپ چىقىپ، پەيغەمبىرىمىز تەبۇك ئۇرۇشىغا چىقىشتىن بۇرۇن، ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا كېلىپ: «ئى پەيغەمبىرىمىز! بىز قېرى، ئاجىز كىشىلەرگە ئاسانلىق بولسۇن دەپ بىر مەسجىد بنا قىلدۇق، سىلنىڭ شۇ مەسجىد تە ناماز باشلاپ، ئوقۇپ بېرىشىلىرىنى تەلەپ قىلىمىز» دېگەن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام سەپەر تەييارلىقى بىلەن ئالدىراش بولغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلارنىڭ سۆزلىرىگە قۇلاق سالمىدى. ئۇلارنىڭ بۇ مەسجىدنى سېلىشتىن ئەسلى مەقسىتى مەھەللە خەلقىنى ئايرىپ، ئەھلى ئىسلام ئارىسىغا تەپرىقچىلىك ئۇرۇقىنى چېچىش ئىدى. ئۇلارنىڭ بۇ مەقسىتىنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئوقۇپ، تەبۇكتىن قايتىپ كېلىپلا دەرھال ئۇنى چاقتۇرۇپ تاشلىدى. تەۋبە سۈرىسىدىكى: «بەزى كىشىلەر مۇمىنلەرگە زىيان يەتكۈزۈش، كۆپىنى كۈچەيتىش، مۇمىنلەرنىڭ ئارىسىنى پارچىلاش، ئاللاھقا ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرىگە قارشى تۇرغان ئادەمنىڭ كېلىشىنى كۈتۈش مەقسىتىدە مەسجىد بنا قىلدى. ئۇلار: «بىز پەقەت ياخشىلىقنىلا ئىرادە قىلدۇق، دەپ چوقۇم قەسەم قىلىدۇ. ئاللاھ گۇۋاھلىق بېرىدۇكى، ئۇلار شەك - شۈبھىسىز يالغانچىلاردۇر. ئۇ مەسجىد تە مەڭگۈ ناماز ئوقۇمىغىن، بىرىنچى كۈندىن تارتىپلا تەقۋا ئاساسىغا قۇرۇلغان مەسجىد ھەققەتەن سېنىڭ ناماز ئوقۇشۇڭغا ئەڭ ھەقىقەتتۇر. ئۇنىڭدا (گۇناھلاردىن) پاك بولۇشنى سۆيىدىغان كىشىلەر بار. ئاللاھ (ئىچكى ۋە تاشقى جەھەتتىن) پاك بولغۇچىلارنى دوست تۇتىدۇ» دېگەن ئايەت بۇ ھەقتە نازىل بولغان ئىدى.

ئىسلام ئەسكەرلىرى مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە قايتىپ كەلگەندىن كېيىن، بۇ ئۇرۇشقا چىقالمىغان كىشىلەر پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قېشىغا كېلىپ ئۆزى ئېيتىشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ تاشقى كۆرۈنۈشىگە قاراپلا ئەپۇ قىلدى. ئىچكى تەرەپلىرىنى ئاللاھقا تاپشۇردى. ئۇ ۋاقىتتا باشقىلاردەك يالغان ئۆزى ئېيتماي، راست ئۆزى ئېيتاي دېسە ئېغىزغا ئالغۇدەك بىرەر باھانە تاپالماي قالغان ئۈچ كىشى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يېنىغا كەلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئاللاھنىڭ ئەمرى بىلەن ئۇلارنىڭ تەۋبىسى قوبۇل بولغانغا قەدەر ساھابە كىراملاردىن ھەر قانداق بىر كىشىنىڭ ئۇلار بىلەن گەپلىشىشىنى مەنئى قىلدى. بۇ سەۋەبتىن كىشىلەر ئۇلار بىلەن گەپلەشمەيتتى. ئۇلار گەپ قىلسا جاۋاب بەرمەيتتى. ھىلال بىلەن مەرارە كىشىلەرنىڭ ئۆزلىرىگە بولغان بۇ مۇئامىلىسىدىن قاتتىق ئازابلىنىپ، ئۆيلىرىدىن سىرتقا چىقمايدىغان بولۇپ قالدى. ھەتتا ناماز ئۈچۈن مەسجىدكە بېرىشتىنمۇ ئۆزىنى تارتتى. ئەمما كەتسە بولسا ئۇ ئىككى كىشىگە قارىغاندا ياش بولغانلىقى ئۈچۈن ئىشىدىن قالمىدى. كىشىلەر بىلەن سۆزلەشمەسە، مەسجىدىن قېچالمىدى. ئارىدىن قىرىق كۈن ئۆتكەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنى ئاياللىرىدىن ئايرىلىپ تۇرۇشقا بۇيرۇدى. ئىلگىرى - كېيىن بولۇپ، ئەللىك كۈن بولغاندا، ئۇلارغا دۇنيا ئىنتايىن تار كېلىپ، نېمە قىلىشنى بىلمەي تۇرغان بىر كۈنى، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ تەۋبىلىرىنىڭ قوبۇل بولغانلىقىنى ئېلان قىلدى. ئۇلار ھەققىدە مۇنۇ ئايەت نازىل بولغان ئىدى:

«جەھادقا چىقمىغان ئۈچ كىشىنىڭ تەۋبىسىنى ئاللاھ قوبۇل قىلدى. شۇنچە كەڭ زېمىن ئۇلارغا تار تۇيۇلغان، ئۇلارنىڭ جانلىرى ساقلىغان، ئۇلار ئاللاھقا تەۋبە قىلماي تۇرۇپ، ئاللاھنىڭ غەزىپىدىن قۇتۇلۇش مۇمكىن ئەمەسلىكىگە ئىشەنگەن ئىدى. ئاندىن ئۇلارنىڭ تەۋبە قىلغۇچىلاردىن بولۇشى ئۈچۈن، ئاللاھ ئۇلارنى تەۋبىگە مۇۋەپپەق قىلدى. ئاللاھ تەۋبىنى بەكمۇ قوبۇل قىلغۇچىدۇر، (بەندىلىرىگە) ناھايىتى مېھرىباندۇر.»

ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ تەۋبىلىرىنىڭ قوبۇل بولغانلىقىنى ئاڭلاپ، ئاللاھقا شۈكرى قىلىش ئۈچۈن پۈتۈن مال - مۈلكىنى سەدىقە قىلماقچى بولغاندا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا ھەممىسىنى ئەمەس، بىر قىسمىنى سەدىقە قىلىشنى بۇيرۇغان ئىدى.

ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىقنىڭ ئەمىر بولۇپ ھەجگە بېرىشى

شۇ يىلى زۇلقەئدە كېيىنىڭ ئاخىرىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنى ھەج ئۆمىكىنىڭ بېشى قىلىپ، مۇسۇلمانلارنى ھەجگە يولغا سالدى. مەدىنە مۇنەۋۋەرەدىن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى باشلىق ئۈچ يۈزگە يېقىن كىشى مەككىگە قاراپ يولغا چىقتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قۇربانلىق قىلىش ئۈچۈن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىدىن يىگىرمە تۆگە ئەۋەتتى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىمۇ ئۆزى قۇربانلىق قىلىش ئۈچۈن تۆگە ئېلىپ ماڭدى. مەككە مۇكەررەمە پەتىھى بولۇپ، مۇسۇلمانلارنىڭ قولىغا ئۆتكىلى بىر يىلغا يېقىن بولغان بولسىمۇ، تېخىچە مۇشرىكلار بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلىشتىن چەكلەنمىگەن ئىدى. ئۇلار بۇرۇنقىدەكلا بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلىپ، ئۆز ئادەتلىرى بويىچە ھەج قىلىپ تۇراتتى. جاھىلىيەت دەۋرىدە ئەرەبلەر بەيتۇللاھنى ئاندىن تۇغما ھالىتىدە تاۋاپ قىلاتتى. ھاجىلار مەككە مۇكەررەمەگە سەپەر قىلغاندا، ئەھلى ئىسلام بىلەن مۇشرىكلار ئارىسىدىكى سۈلھىنىڭ

بۇزۇلۇشى ۋە تەبۇك ئۇرۇشىغا دائىر بەرائەت سۈرىسى نازىل بولغان ئىدى. مەزكۇر سۈرە ئەھلى ئىسلامنىڭ كاتتا دۈشمىنى بولغان مۇشرىكلاردىن ئالاقىنى ئۈزۈشكە ئەمرى قىلىشتىن ئىبارەت بولۇپ، ئۇلارغا تۆت ئاي پۇرسەت بېرىلگەن ئىدى. ئاندىن كېيىن ئارىدىكى مۇناسىۋەتنى پۈتۈنلەي ئۈزۈشكە ئەمرى قىلىندى. شۇنداق بولسىمۇ مۇسۇلمانلار بىلەن قىلغان ئەھدىلىرىگە رىئايە قىلغان بەزى قەبىلىلەر بۇ ھۆكۈمدىن مۇستەسنا قىلىندى. ئۇلارغا ئەھدىنامىنىڭ مۇددىتى توشقۇچە ياخشى مۇئامىلە قىلىش بۇيرۇلدى. ئەسلىدە ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەدىنىگە ھىجرەت قىلغاندىن كېيىن مۇسۇلمانلار بىلەن مۇشرىكلار ئارىسىدا مۇناسىۋەت ئۈزۈلۈپ، بۇلار بىر - بىرىگە قارشى ئىككى ئۈممەت ھېسابلىناتتى.

ئۇرۇش ھالىتىدە تۇرغان ئىككى دۆلەتنىڭ بىرى يەنە بىرىنىڭ شان - شەۋكىتىنى يوقىتىش ئۈچۈن ماددىي ۋە مەنئىي قۇۋۋىتىنى كەتكۈزۈشكە ئۇرۇنۇشى تەبىئىدۇر. شۇ سەۋەبتىن مۇشرىكلار بىلەن مۇسۇلمانلار ھەر ۋاقىت بىر - بىرىنى يىقىتىشقا تىرىشاتتى. پۇرسەت تاپقان ۋاقىتتا بىر - بىرىنىڭ ئىقتىسادىنى قولغا چۈشۈرۈش ئۈچۈن ماللىرىغا ھۇجۇم قىلاتتى. بەدىر، ئۇھۇد، خەندەك ئۇرۇشلىرى مانا شۇنداق ئىشلارنىڭ نەتىجىسىدە يۈز بەرگەن ئىدى.

ھەزرىتى ئەلىنىڭ ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ئارقىسىدىن بېرىشى

بەرائەت سۈرىسى نازىل بولغاندا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ئارقىسىدىن ھەزرىتى ئەلىنى ئەۋەتىپ، قۇربان ھېيت نامىزىدا كىشىلەرگە ئۇشبۇ سۈرىنىڭ بېشىدىن قىرىق ئايەت ئوقۇشقا، بۇندىن كېيىن مۇشرىكلارغا بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلىشقا يول قويۇلمايدىغانلىقىنى، جاھىلىيەت زامانىدىكىدەك ئاندىن تۇغما ھالدا بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلىشنىڭ چەكلەنگەنلىكىنى بىلدۈرۈشكە بۇيرۇدى. ھەزرىتى ئەلى يول ئۈستىدە ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ئارقىسىدىن يېتىپ كېلىپ، ئۇنىڭ بىلەن بىرگە مەككىگە كىرىپ، پەيغەمبەرىمىز تاپشۇرغان ۋەزىپىنى قۇربان ھېيت كۈنى ئادا قىلدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ زاكات توپلاش ئۈچۈن ئەتراپقا ئادەم ئەۋەتىشى

شۇ يىلى ۋە كېيىنكى يىلى ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئىسلامنى قوبۇل قىلغان ئەرەب قەبىلىلىرىدىن زاكات ئېلىپ كېلىش ئۈچۈن بىر نەچچە كىشىنى ئەۋەتتى. ئۇيەنە ئىبنى ھېسنىنى بەنى تەممىگە، يەزىد ئىبنى ھېسنىنى ئەسلىم ۋە غىپار قەبىلىلىرىگە، ئەمر ئىبنى ئاسنى بەنى بەزىزە ئەرەبلىرىگە، بىشەر ئىبنى سۇفيانىنى بەنى كەئب ئەرەبلىرىگە، ھەبىباب ئىبنى بەشەرنى سەلىم ۋە مۇزەينە ئەرەبلىرىگە، راپىئە ئىبنى مەكسىنى جۇھەينە ئەرەبلىرىگە، زەھھاك ئىبنى سۇفيانىنى بەنى كىلاب ئەرەبلىرىگە، ئەدى ئىبنى ھاتەمنى تەي ۋە ئەسەد قەبىلىلىرىگە، زەبەرقان ئىبنى بەدىر بىلەن قەيس ئىبنى ئاسمىنى بەنى سەئىد ئەرەبلىرىگە، ئەلا ئىبنى ھەزىزەمنى بەھرەينىگە، ئەلى ئىبنى ئەبى تالىپنى نەجرانغا، سەھلى ئىبنى مىلھاب، سەپۋان ئىبنى سەپۋان، سەبۇرە ئىبنى كەمىر، ۋەكەئ ئىبنى مالىك، مالىك ئىبنى نۇۋەيرە قاتارلىق كىشىلەرنى بەنى تەممى قەبىلىلىرىگە، پەرۋە ئىبنى مىسكىنى بەنى مۇراد

ئەرەبلىرىگە ئەۋەتكەن ئىدى. مەزكۇر كىشىلەرنىڭ بەزىسى پەيغەمبىرىمىز ۋاپات بولغۇچە بارغان جايلاردا قېلىشتى ۋە بەزىلىرى ۋاقىتلىق ئەۋەتىلگەنلىكى ئۈچۈن، ۋەزىپىسىنى ئادا قىلىپ قايتىپ كەلدى. مۇھاجىر ئىبنى ئەبى ئۇمەييە كەد ۋە سەدەد قەبىلىلىرىنىڭ زاكاتلىرىنى ئېلىپ كېلىشكە تەيىنلەنگەن بولسىمۇ، لېكىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋاپات بولغانلىقى ئۈچۈن تەيىن قىلىنغان كىشىلەر بارالماي قالدى. زاكات ئېلىشقا بارغانلار ئۇ جاينىڭ بايلىرىدىن ئېلىنغان زاكاتلارنى شۇ جايدىكى پېقىرلارغا تارقىتىپ بېرەتتى. ئەگەر پېقىرلاردىن ئېلىپ قالسا مەدىنىگە ئەۋەتەتتى.

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قىزى ھەزرىتى ئوسماننىڭ ئايالى ئۇمىمى كۇلسۇم مۇشۇ يىلى ۋاپات بولدى. مۇناپىقلارنىڭ بېشى ئابدۇللاھ ئىبنى ئۇبەيمۇ مۇشۇ يىلى ئۆلدى. ئۇنىڭ ئوغلى ئابدۇللاھ ساھابە كىراملارنىڭ چوڭلىرىدىن ئىدى. ئاتىسى ۋاپات بولغاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھۇزۇرىغا كېلىپ، ئاتىسىغا ئىستىغپار تىلەشنى ۋە قىلغان يامان ئىشلىرىنى كەچۈرۈم قىلىشنى تەلەپ قىلدى. شۇنداقلا ئاتىسىغا كېپەن قىلىش ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىزنىڭ كۆڭلىكىنى سورىدى. پەيغەمبىرىمىز ئابدۇللاھنىڭ تەلپىنى قوبۇل قىلىپ كۆڭلىكىنى بەردى ھەمدە ئۇنىڭ ئاتىسىنىڭ جىنازا نامىزىنى ئوقۇدى ۋە ئۇنىڭ قەبرىسىنىڭ ئالدىدا تۇرۇپ، ئۇنىڭ ھەققىدە ئاللاھتىن ئىستىغپار تەلەپ قىلدى. ئاندىن كېيىن ئاللاھ تائالا بەرائەت سۈرىسىدىكى «سەن ھەرگىز مۇشرىكلارنىڭ ئىچىدىن ئۆلگەن بىرىنىڭ نامىزىنى ئوقۇما ۋە قەبرىسى ئالدىدا تۇرما» دېگەن ئايەتنى چۈشۈرۈپ، پەيغەمبىرىمىزنى مۇناپىقلارنىڭ نامىزىنى ئوقۇشتىن ۋە ئۇلارنىڭ قەبرىسى ئالدىدا تۇرۇشتىن مەنئى قىلدى.

ھىجرىيىنىڭ ئونىنچى يىلى يۈز بەرگەن ۋەقەلەر

شۇ يىلى رەبىئۇلئاخىر ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يەمەندىكى بەنى ھارىس ئەرەبلىرىنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىش ئۈچۈن، خالىد ئىبنى ۋەلىدىنى قوماندان قىلىپ بىر بۆلۈك ئەسكەر ئەۋەتتى. ھەزرىتى خالىد يېتىپ بارغاندىن كېيىن، ئۇلار قارشىلىقسىزلا ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ مۇسۇلمان بولدى. ھەزرىتى خالىد پەيغەمبىرىمىزگە ئۇلارنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلغانلىقىنى بايان قىلىپ مەكتۇپ ئەۋەتتى. ئۇ مەكتۇپنىڭ جاۋابى كەلگۈچە ئۇلارنىڭ يېنىدا تۇرۇپ، ئۇلارغا ئىسلام ئەھكاملىرىنى ئۆگەتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەزرىتى خالىد ئىبنى ۋەلىدىگە يازغان جاۋابىدا، ئۇنى مەدىنىگە قايتىپ كېلىشكە ۋە ئۇ يەردىكى ئەرەبلەردىن بىر ئەلچى ھەيئىتى ئېلىپ كېلىشكە بۇيرۇغان ئىدى. شۇنىڭ بىلەن خالىد ئۇلارنىڭ چوڭلىرىدىن بىر ئەلچى ھەيئىتى تەشكىللەپ، ئۆزى بىلەن بىرگە مەدىنىە مۇنەۋۋەرەگە ئېلىپ كەلدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا ئۇلارنىڭ باشلىقى قەيس ئىبنى ھېسنىنى ئەمىر قىلىپ تەيىنلىدى.

شۇ يىلى رامىزان ئېيىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يەمەندىكى بەنى مۇدەججەج ئەرەبلىرىنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىش ئۈچۈن ھەزرىتى ئەلىنى قوماندان قىلىپ بىر تۈركۈم ئەسكەر ئەۋەتتى ۋە ئۇلارغا مەزكۇر ئەرەبلەر قارشىلىق قىلمىسا، ئۇلار بىلەن ئۇرۇش قىلماسلىقىنى بۇيرۇدى. ئۇ قوشۇن مەزكۇر ئەرەبلەرنىڭ زېمىنىغا يېتىپ كەلگەندە، ئۇلار ئوق چىقىرىپ قارشىلىق كۆرسەتتى. شۇنىڭ بىلەن ھەزرىتى ئەلى ئۇلار بىلەن ئۇرۇشۇشقا مەجبۇر بولدى ۋە ئاخىرى غەلبە قىلدى. ئاندىن ئۇلارنى ئىسلامغا دەۋەت قىلدى. ئۇلار بىر قېتىم ئۇرۇش قىلىپ،

ئۆزلىرىنىڭ ئەھۋالىنى بىلگەندىن كېيىن، ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، زاكات بېرىشكە رازى بولدى. ھەزرىتى ئەلى يەمەندىن قايتقاندا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەككىدە ھەججە تۇلۇۋىدا ئىدى. ھەزرىتى ئەلى پەيغەمبەرىمىز بىلەن بىرگە ھەج قىلدى.

قەدىمدىن تارتىپ ئىبراھىم ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملارنىڭ زامانىسىدىن باشلاپ، بەلكى ئۇنىڭدىنمۇ ئىلگىرىكى زاماندىن تارتىپ، ئەرەبلەرنىڭ نەزىرىدە بەيتۇللاھ ناھايىتى مۇقەددەس جاي ئىدى. ئۇلارنىڭ بوۋىلىرى ئىبراھىم ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملارنىڭ زامانىسىدىن تارتىپ كەبىنى تاۋاپ قىلىشى ۋە ئىبادەت قىلىشى ئۈزلۈكسىز داۋاملىشىپ كەلگەنلىكى ئۈچۈن، ئاتا - بوۋىلىرىنىڭ يولىدىن نەقەدەر يىراقلىشىپ كەتكەن بولسىمۇ، ئۆزلىرىنى «بىزلەر ئاتا - بوۋىلىرىمىزنىڭ دىنىدا» دەپ بىلگەنلىكتىن، بەيتۇللاھنى دائىم زىيارەت ۋە تاۋاپ قىلىپ تۇراتتى. مەككىلىك ئەرەبلەرنىڭ سەپەر قىلىپ قايتىپ كەلگەندىن كېيىن، قىلىدىغان بىرىنچى ئىشى بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلىش ئىدى. شۇنىڭغا ئوخشاش سىرتتىن كەلگەن كىشىلەرمۇ بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلماي يۇرتىغا قايتمايتتى. ئەرەبلەرنىڭ نەزىرىدە بەيتۇللاھ شۇ قەدەر مۇقەددەس ئىدىكى، ھەتتا بىر كىشى ئاتىسى ياكى باشقا بىر قېرىندىشىنى ئۆلتۈرۈۋەتكەن قاتىلىنى ئىزدەپ، بەيتۇللاھنىڭ ئىچىدىن تېپىۋالسا بەيتۇللاھنىڭ ھۆرمىتى ئۈچۈن ئۇنى ئۆلتۈرمەيتتى. ئەرەبلەر خۇددى بەيتۇللاھنى ھۆرمەت قىلغاندەك، بەيتۇللاھنى ھىمايە قىلىدىغان ۋە خىزمىتىنى قىلىدىغان قۇرۇش ئەرەبلىرىنىمۇ باشقىلارغا قارىغاندا ئالاھىدە ھۆرمەت قىلىشاتتى. شۇڭا قۇرۇشچىلار باشقا ئەرەبلەر سەپەر قىلالمايدىغان خەۋپلىك ئاياللاردىمۇ خاتىرجەم سەپەر قىلىۋېرەتتى. يەمەن ۋە شامدەك يىراق جايلارغىمۇ تىجارەت قىلىش ئۈچۈن خاتىرجەم بېرىپ كېلەتتى. بەيتۇللاھ پۈتۈن ئەرەبلەرنىڭ ئارىسىدا ئورتاق بىر ئىبادەتخانا ھېسابلانغانلىقى ئۈچۈن، قۇرۇش ئەرەبلىرى باشقا ئەرەبلەرنى بەيتۇللاھنى زىيارەت قىلىشتىن توسمايتتى، بەلكى زىيارەت ۋە تاۋاپ ئۈچۈن كەلگەن كىشىلەرنى مېھمان دەپ ناھايىتى ھۆرمەت قىلاتتى. ئۇلارنىڭ كەمبەغەللىرىگە يېمەك - ئىچمەك بېرىتتى. قۇرۇشچىلار پېقىر، ئاجىز كىشىلەرنىڭ ھالىدىن خەۋەر ئالغانلىقتىن ئۇلارنىڭ باشقا ئەرەبلەر ئارىسىدا نوپۇزى ناھايىتى يۇقىرى ئىدى. مەشھۇر پىل ۋە قەسىدىن كېيىن ئەرەبلەرنىڭ نەزىرىدە بەيتۇللاھنىڭ ئورنى تېخىمۇ يۈكسەلدى ھەمدە قۇرۇش ئەرەبلىرىنىڭمۇ ھۆرمىتى تېخىمۇ ئاشتى.

قەدىمدىن تارتىپ مۇقەددەس جاي دەپ ئېتىقاد قىلىنىپ كەلگەن بەيتۇللاھنى زىيارەت قىلىش، ئۆمرە ۋە ھەج قىلىشتەك مەخسۇس ئىبادەتلەرنى قىلىش يىراق - يېقىندىكى پۈتۈن ئەرەبلەرنىڭ بىردەك تەلپى ئىدى. شۇڭا ئۇلار ھۆرمەتلىك ئاياللاردا كېلىپ ھەج تاۋاپ قىلىپ قايتىشاتتى. ئەرەبلەر ئىبراھىم ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملارنىڭ يولىدىن ئېزىپ كەتكەنلىكى ئۈچۈن، ھەج ۋە ئۆمرەلىرىنىڭ شەكلى ئۆزگىرىپ، شېرىك ۋە بۇتپەرەسلىك ئارىلىشىپ قالغان ئىدى. ئۇلار كۆپىنچە كەبىنى بىر مەبۇد دەپ بىلىپ ئۇنىڭغا ئىبادەت قىلاتتى ۋە ئۇنىڭدىن ياردەم تىلەيتتى ھەمدە كەبىنى قىپپالغىچ ھالدا تاۋاپ قىلاتتى. يۇقىرى ئاۋاز بىلەن يىغلىشاتتى. بۇلارنىڭ قىلغان ئىبادەتلىرى ھەقىقىي ئىبادەتكە مۇخالىپ بولغان ئىشلارغا ئارىلىشىپ قېلىپ، بىر خىل بۇتپەرەسلىك ۋە خۇراپاتلىق شەكىللىنىپ قالغان ئىدى.

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئىنسانلارنى دەۋەت قىلغان ئىسلام دىنى مانا شۇ ئىبراھىم ئەلەيھىسسالام ۋە باشقا پەيغەمبەرلەر دەۋەت قىلىپ كەلگەن ھەق دىننىڭ ئۆزى بولۇپ، ئۇسۇل جەھەتتە پەرقلەنمەيدۇ. ئىبراھىم ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملار ئاللاھنىڭ ئەمرى بىلەن ئاللاھقا ئىبادەت قىلىشقا تەييارلىغان بۇ ماكان، ھەر بىر دىن ۋە مىللەت ئەھلىگە ئۇنى ھۆرمەتلەش لازىم بولغانلىقتىن، قۇرئان كەرىم كەبىنى كۆپ زىكر قىلىدۇ ۋە ھۆرمىتىنى بايان قىلىدۇ. ئىبراھىم ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملارنىڭ كەبىنى قانداق بنا قىلغانلىقىنى ۋە ئۇ يەردە ئاللاھقا قانداق ئىبادەت قىلغانلىقىنى بايان قىلىدۇ. بۇنىڭ بىلەن ئەرەبلەرنىڭ «بىز ئىبراھىم ۋە ئىسمائىل ئەلەيھىسسالاملارنىڭ دىنىدەمىز» دەپ داۋا قىلىشلىرىنى قۇرۇق لاپ ۋە بىمەنە سۆزدىن ئىبارەت دەپ ھېسابلاپ، ئۇلارنىڭ ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامنىڭ يولىدىن پۈتۈنلەي ئېزىپ كەتكەنلىكىنى ۋە ئىبراھىم ئەلەيھىسسالام بىلەن ئەرەبلەرنىڭ ماڭغان يولىنىڭ ئارىسىدا ئاسمان - زېمىن پەرق بارلىقىنى ۋە ھەزرىتى ئىبراھىم ئەلەيھىسسالامغا ۋە ئۇ بنا قىلغان كەبىگە ھەممىدىن يېقىن كىشىلەرنىڭ مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام ۋە ئۇنىڭغا ئەگەشكەن كىشىلەر ئىكەنلىكىنى بايان قىلىدۇ. بۇ ئارقىلىق ئەرەبلەرنىڭ تۇتقان يوللىرىنىڭ خاتا ئىكەنلىكىنى ئىسپاتلاپ، ئۇلارنى مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامغا ئەگىشىشكە چاقىرىدۇ.

ئاللاھ تائالا ھەر ۋاقىت كەبىنى ئۆزىگە نىسبەت بېرىپ «ئۆز ئۆيۈم» دەپ زىكر قىلىدۇ. بۇ سەۋەبتىن ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولغان ئەرەبلەرنىڭ نەزىرىدە كەبىنىڭ ھۆرمىتى ئاۋۋالقىدىن نەچچە ھەسسە زىيادەدۇر. مۇسۇلمانلارمۇ كەبىنى زىيارەت ۋە تاۋاپ قىلىدۇ.

ئىسلام دىنى كەبىدىكى ئىبادەت ئۇسۇلىنى جاھىلىيەتنىڭ قىلمىشلىرىدىن پۈتۈنلەي تازىلاپ، ئاللاھ بەلگىلىگەن توغرا سۈرەتكە ئېلىپ كەلدى. ئاللاھ تائالا ھىجرىيىنىڭ ئالتىنچى يىلى ھۇدەيبىيە ۋەقەسى مۇناسىۋىتى بىلەن ھەج ۋە ئۆمرىنىڭ ئەھكاملىرىنى بايان قىلدى. ھىجرىيىنىڭ توققۇزىنچى يىلى ھەج پەرز قىلىنىش بىلەن ھەزرىتى پەيغەمبەرىمىز ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنى ئەمىر قىلىپ، مەككەگە ھەج قىلىشقا ئەۋەتتى.

ھىجرىيىنىڭ ئونىنچى يىلى ئۆزى ھەج قىلىشقا تەييار بولدى ھەمدە مەدىنە ئەتراپىدىكى سەھرا ئەرەبلىرىنى سەپەرگە تەييار بولۇشقا بۇيرۇدى. شۇنىڭ بىلەن نۇرغۇن كىشى تەييار بولۇپ، مەدىنە مۇنەۋۋەرگە توپلاندى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام جۈمە نامىزىدىن كېيىن ئۇلارغا ھەج قائىدىلىرىنى ئۆگەتتى. شۇنىڭ بىلەن ئەتىسى زۇلقەئەدە ئېيىنىڭ يىگىرمە بەشىنچى كۈنى پېشىن نامىزىدىن كېيىن يولغا چىقتى. مەدىنىدە ئەبۇ دۇجانە تىلئە نىسارى نائىب بولۇپ قالدى. بۇ سەپەرگە پەيغەمبەرىمىزنىڭ ئاياللىرىنىڭ ھەممىسى ھازىر بولغان ئىدى. يولدا يەنە بىر مۇنچە قەبىلىلەر كېلىپ قېتىلدى. بۇ قېتىم پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن مەككەگە بېرىپ ھەج قىلىپ كەلگەن ھاجىلارنىڭ ئومۇمى سانى توقسان مىڭغا يەتكەنلىكى رىۋايەت قىلىنىدۇ. پەيغەمبەرىمىز قۇربانلىق قىلىش ئۈچۈن يۈز تۆگە ئېلىۋالغان ئىدى. ئۇلار ئەسەر ۋاقتى بولغاندا «زىلھۇلەييە» دېگەن جايغا كېلىپ دەم ئېلىشقا چۈشتى. ئىككىنچى كۈنى پېشىن نامىزىنى ئوقۇپ بولۇپ، ئېھرام باغلاپ مەككەگە راۋان بولدى. زىلھۇلەييەدىن باشلاپ نامازلار قەسر قىلىنىپ ئوقۇلدى. زۇلقەئە جىنىنىڭ ئۈچىنچى كۈنى «زىتۇۋا» دېگەن جايغا كېلىپ قوندى. ئەتىسى بامدات نامىزىنى ئوقۇپ يولغا چىقىپ، زۇلقەئە جىنىنىڭ تۆتىنچى كۈنى (يەكشەنبە) كۈن كۆتۈرۈلگەن ۋاقىتتا مەككەگە يېتىپ كەلدى. پەيغەمبەرىمىز مەككەگە كىرىپلا

بەيتۇللاھنى يەتتە قېتىم تاۋاپ قىلدى. بىرىنچى تاۋاپتا ھەجەرۇلئەسۋەدىنى قولى بىلەن سىلاپ، قولىنى سۆيىدى. قالغانلىرىدا ھاسسى بىلەن سىلاپ ھاسسىنى سۆيىدى. تاۋاپتىن كېيىن ماقامى ئىبراھىمدا ئىككى رەكئەت ناماز ئوقۇدى. ئاندىن كېيىن سەپا بىلەن مەرۋە ئوتتۇرىسىدا يەتتە قېتىم سەئىي قىلدى. سەپا ۋە مەرۋەگە چىققاندا بەيتۇللاھقا قاراپ تەكبىر ئېيتىپ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، أُنْجَزَ وَعَدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ» دېدى.

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام «سەرپ» دېگەن جايغا كەلگەندە ساھابە كىرىملىرىدىن قۇربانلىق ئېلىپ كەلگەنلەرگە ھەج ئۈچۈن باغلىغان ئېھراملىرىنى ئۆمرىگە ئۆزگەرتىشنى، ئۆمرىدىن پارىغ بولغاندىن كېيىن تەرۋىھ (يەنى زۇلھەججىنىڭ سەككىزىنچى) كۈنىگىچە ئېھرامدىن چىقىپ تۇرۇش ئىختىيارىنى بەردى. قۇربانلىق ئېلىپ كەلمىگەنلەرگە ھەج ئېھرامىنى ئۆمرىگە ئۆزگەرتىپ، ئۆمرىدىن كېيىن ئېھرامدىن چىقىشنى بۇيرۇدى. شۇنىڭ بىلەن ساھابە كىرىملىرى ئۆمرە قىلىپ بولۇپ، ئېھرامدىن چىقىشتى. قۇربانلىق ئېلىپ كەلگەن ساھابىلەردىن بىر نەچچىسى پەيغەمبىرىمىز بىلەن بىرگە ئېھرامدىن چىقىمىدى. پەيغەمبىرىمىز قۇربانلىقى بولمىغان كىشىلەرگە ھەج ئېھرامىنى ئۆمرىگە ئۆزگەرتىپ، ئېھرامدىن چىقىشقا بۇيرۇغاندا سۇراقە ئىبنى مالىك دېگەن ساھابە كېلىپ، پەيغەمبىرىمىزدىن: «بۇنداق قىلىش مۇشۇ يىلغا خاسمۇ ياكى قىيامەتكىچە داۋاملىشىدۇ؟» دەپ سورىدى. پەيغەمبىرىمىز: «تا قىيامەتكىچە داۋاملىشىدۇ» دېدى.

بۇ قېتىمقى سەپەردە ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز مەككىنىڭ سىرتىدىراق بىر جايغا چۈشكەن ئىدى. تەرۋىھ كۈنىگىچە نامازلىرىنى چۈشكەن جايدا ئوقۇدى. زۇلھەججىنىڭ سەككىزىنچى كۈنى ئىلگىرى ئېھرامدىن چىققان ساھابە كىرىملىرى ھەج ئۈچۈن ئېھرام باغلىدى. شۇ كۈنى ئاش ۋاقتىدا پەيغەمبىرىمىز ساھابىلەرنى باشلاپ مناغا راۋان بولدى. يولدا ساھابىلەرنىڭ بەزىسى تەكبىر ئېيتىپ ماڭدى. بەزىلىرى تەلبىيە ئېيتىپ ماڭدى. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز بۇلارنىڭ ھېچقايسىسىنى ئىنكار قىلمىدى. شۇ ماڭغانچە ئەرەفاتقا بېرىپ چۈشتى. ئەرەفاتنىڭ شەرق تەرىپىدىكى نەسرە دېگەن جايغا پەيغەمبىرىمىزنىڭ چىدىرى تىكىلگەن ئىدى. ئۇ زاماندا نەسرە دېگەن يەر بىر بېزا ئىدى. بۈگۈن ئۇ يەردە ئادەم ياشىمايدۇ. ئۇ بۇ يەردە چۈشكىچە تۇرۇپ، كۈن قايرىلغاندا ئۆزىنىڭ قۇسۇدا دېگەن تۈگىسىگە مىنىپ «ئەرنە» دېگەن جايغا باردى. بۇ يەردە تۈگىسىنىڭ ئۈستىدە تۇرۇپ، ئىنتايىن پاساھەتلىك بىر خۇتبە ئوقۇدى. بۇ خۇتبىدە ئىسلامنىڭ قائىدىسى - ئەھكاملىرىنى بايان قىلدى. شېرىكى، بۇتپەرەسلىكى ۋە جاھىلىيەتنىڭ پۈتۈن خاتا قىلمىشلىرىنى بىكار قىلدى. جاھىلىيەتتىكى داۋالارنى ۋە جازانىلەرنى قەتئىي ئەمەلدىن قالدۇردى. ئاياللارغا ياخشى مۇئامىلە قىلىشقا، ئۇلارغا زۇلۇم قىلماسلىققا بۇيرۇدى. شۇنداقلا ئەرلەرنىڭ ئاياللار ئۈستىدىكى ۋە ئاياللارنىڭ ئەرلەر ئۈستىدىكى ھەقلىرىنى، ئەرلەرنىڭ ئاياللارنى باشقۇرۇش ھوقۇقى بولغاچقا، ئاياللار ناشايان ھەرىكەتلەردە بولسا، ئەرلەرنىڭ ئۇلارغا ئەدەپ بېرىش ھەققى بارلىقىنى بايان قىلدى ۋە پۈتۈن كىشىلەرگە ئاللاھنىڭ كىتابىغا چىڭ يېپىشىشقا پەرمان قىلدى. قۇرئان كەرىمگە چىڭ يېپىشقانلارنىڭ ئېزىپ كەتمەيدىغانلىقىنى بايان قىلدى ھەمدە بايان قىلغان بۇ سۆزلىرىنى بۇ يەردە ھازىر بولغانلارنىڭ ھازىر بولالمىغانلارغا يەتكۈزۈشنى بۇيرۇدى. سۆزىنىڭ ئاخىرىدا خالايتقا قاراپ تۇرۇپ: «مەن سىلەرگە يەتكۈزدۈممۇ؟ ماڭا ئاللاھ تەرەپتىن يۈكلەنگەن ۋەزىپىنى ئادا قىلدىممۇ؟» دېدى.

ھەممە بىردەك: «يەتكۈزدىلە، ئادا قىلدىلا» دېيىشتى. ئاندىن كېيىن «ئى ئاللاھ! گۇۋاھ بولغىن» دەپ ئۈچ قېتىم تەكرارلىدى. خۇتبە ئاخىرلاشقاندىن كېيىن ھەزرىتى بىلالنى ئەزان ئېيتىشقا بۇيرۇدى. ئەزان ۋە تەكبىردىن كېيىن پېشىن نامىزىنى ئىككى رەكئەت قىلىپ ئوقۇدى. قىرائەتنى ئىچىدە ئوقۇدى. پېشىن ئوقۇپ بولغاندىن كېيىن، ئارقىدىنلا تەكبىر ئوقۇلۇپ، ئەسەر نامىزىنى ئىككى رەكئەت قىلىپ ئوقۇدى. بۇ چاغدا مەككە ئەھلىمۇ بار ئىدى. ئۇلارمۇ باشقىلاردەك پېشىن ۋە ئەسەرنى جەمئىي ۋە قەسىر قىلىپ ئوقۇدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنى نامازلىرىنى تولۇقلاشقا بۇيرۇمىدى. ئۇ ھېلىقى «نامىزىڭلارنى تولۇقلاڭلار، بىز سەپەر ئۈستىدىكى كىشىلەرمىز» دېگەن سۆزىنى مەككە پەتىھى قىلىنغان كۈنى مەككىنىڭ ئىچىدە ئېيتقان ئىدى. ئىبنى قەييۇم «زادۇلمەئاد» دېگەن كىتابىنىڭ «سەپەردە نامازنى قەسىر قىلىش» دېگەن بابىدا بۇنىڭ مەلۇم مۇددەت بىلەن چەكلىك ئەمەسلىكىنى ۋە سەپەر ئۈستىكى كىشىنىڭ جۈمە نامىزى ئورنىغا پېشىن نامىزىنى ئوقۇشنىڭ لازىم ئىكەنلىكىنى بايان قىلىدۇ ۋە يۇقىرىقى ئىشنى دەلىل قىلىدۇ ھەمدە بۇنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ سۈننىتى ئىكەنلىكىنى تەكىتلەيدۇ.

ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز بۇ ئىككى نامازنى ئوقۇغاندىن كېيىن، تۈگىسىگە مىنىپ ئازراق مېڭىپ، تاغ ئېتىكىدە تۇردى. تۈگىسىنىڭ ئۈستىدە قىبلىگە قاراپ تۇرۇپ، تا كۈن پاتقىچە دۇئا، تەكبىر قىلدى ھەمدە مۇشۇ تۇرغان جايىنىڭلا يالغۇز ئەرفاتتا تۇرۇش ئورنى بولماستىن، ئەرفات تېغىنىڭ ھەممىسىنىڭ ئەرفاتتا تۇرۇش ئورنى ئىكەنلىكىنى ۋە ئەرفات كۈنى بامدات نامىزىدىن ئىلگىرى كەلگەن كىشىنىڭ ھەجگە ئۈلگۈرگەنلىكىنى بايان قىلدى. بۇ ۋاقىتتا مائىدە سۈرىسىنىڭ: «بۈگۈن سىلەرگە دىنىڭلارنى كامىل قىلدىم ۋە سىلەرگە نېمىتىمنى تاماملىدىم ۋە ئىسلام دىنىنىڭ سىلەرنىڭ دىنىڭلار بولۇشىغا رازى بولدۇم» دېگەن ئۈچىنچى ئايىتى نازىل بولدى. بۇ چاغدا كىشىلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ روزا تۇتقان ياكى تۇتمىغانلىقىنى بىلەلمىدى. ئاخىرى ھەزرىتى ئابباسنىڭ ئايالى ئۆمىمى پەزل بۇنى بىلىش ئۈچۈن بىر قاچا سۈتنى پەيغەمبىرىمىزگە ئەۋەتتى. پەيغەمبىرىمىز سۈتنى ئىچتى. بۇنىڭدىن ئۇنىڭ روزا تۇتمىغانلىقى مەلۇم بولدى. كۈن پاتقاندا پەيغەمبىرىمىز مۇزدەلىپىگە قايتتى. تۈگىسىنىڭ ئارقىسىغا ئۇسامە ئىبنى زەيدنى مىنگەشتۈرۈۋالغان ئىدى. يولدا تەلپىيە ئېيتىپ ماڭدى. ئارىدا بىر جايغا چۈشۈپ تاھارەت يېڭىلىۋالدى. مۇزدەلىپىگە يېتىپ كېلىپ، يەنە تاھارەت ئالدى ۋە ھەزرىتى بىلالغا ئەزان ئېيتىشنى بۇيرۇدى. ئەزان ۋە تەكبىر ئېيتىلىپ، شام نامىزىنى ئوقۇدى. ئازراق تۇرۇپ، ئەزانسىزلا تەكبىر ئېيتىلىپ خۇپتەن نامىزى ئوقۇلدى. ئۇ كۈنى مۇزدەلىپىدە قونۇپ، زۇلھەججىنىڭ ئونىنچى كۈنى تاڭ ئاتقاندا بامدات نامىزىنى ئوقۇپ، تۈگىسىگە مىنىپ، مەشئەرىلەرمەگە بېرىپ تاڭ سۈزۈلگىچە تۇردى. بۇ ئارىدا قىبلىگە قاراپ دۇئا قىلاتتى ۋە تەكبىر - تەھلىل ئېيتاتتى. ئاندىن كېيىن مىناغا راۋان بولدى. مىناغا بېرىشتا ئارقىسىغا پەزل ئىبنى ئابباسنى مىنگەشتۈرۈۋالدى. يولدا پەزل ئىبنى ئابباسقا يەتتە دانە تاش ئالدۇرۇپ كەلدى. بۇ چاغدا خەسئەم قەبىلىسىدىن بولغان بىر ئايال كېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنى توختىتىپ «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! مېنىڭ دادام ياشنىپ قالغان كىشى، ئاتقا مىنەلمەيدۇ، مەن ئۇنىڭ ئۈچۈن ھەج قىلسام بولامدۇ؟» دېدى. پەيغەمبىرىمىز: «بولدۇ» دەپ جاۋاب بەردى. يەنە بىر كىشى كېلىپ: «ئانام ئۈچۈن ھەج قىلسام بولامدۇ؟» دەپ سورىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا: «ئانانىڭ قەرزىنى ئادا قىلساڭ بولغىنىدەك، خۇددى شۇنىڭغا ئوخشاش ئانانىڭ ھەجىنى ئادا قىلساڭ

بولسۇدۇ» دېدى. ۋادى مەھسەرگە كەلگەندە تۆگىسىنى تېزلىتىپ يۈرۈپ مناغا يېتىپ كەلدى. دە، جەمەرە ئەقەبەگە قاراپ تۇرۇپ، تۆگىسى ئۈستىدە تۇرۇپلا يەتتە دانە تاش ئاتتى. ھەر تاشنى ئاتقاندا تەكبىر ئېيتاتتى. ئاندىن كېيىن مىنادا خۇتبە ئوقۇپ، خالايققا ھەج قاندىلىرىنى ئۆگەتتى. مەككىنىڭ باشقا شەھەرلىرىگە قارىغاندا ئارتۇقچىلىقنى ۋە نەھەر كۈنىنىڭ پەزىلىتىنى بايان قىلىپ، ئۆزىنىڭ بۇ يىلدىن كېيىن ھەج قىلالماسلىق ئېھتىمالى بارلىقىنى سۆزلەپ خالايق بىلەن ۋىدالاشتى. پۈتۈن مۇسۇلمانلارغا بۇنىڭدىن كېيىنمۇ بىردەك ئىتتىپاقلىقتا چىڭ تۇرۇپ، ھەرگىز ئىختىلاپ قىلىشماسلىقىنى تەۋسىيە قىلدى ۋە سۆزلىگەن سۆزلىرىنى بۇ يەرگە ھازىر بولغانلارنىڭ ھازىر بولالمىغانلارغا يەتكۈزۈشنى بۇيرۇدى.

پەيغەمبىرىمىز بۇ قېتىمقى ھەج دە خالايق بىلەن ۋىدالاشقانلىقى ئۈچۈن، بۇ ھەج ھەججە تۇلۇدا (ۋىدالاشش ھەججى) دەپ ئاتالدى. بۇ چاغدا كىشىلەر پەيغەمبىرىمىزدىن ھەج پائالىيەتلىرى جەريانىدا ئۆزلىرىدىن ئۆتكەن كەمچىلكلەر ھەققىدە سورىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ ھەممىسىگە ھېچقىسى يوق دەپ جاۋاب بەردى. ئاندىن كېيىن قۇربانلىق بوغۇزلايدىغان جايغا بېرىپ ئۆز قولى بىلەن ئاتمىش ئۈچ تۆگىنى قۇربانلىق قىلدى. قالغان ئوتتۇز يەتتىسىنى ھەزرىتى ئەلىنى بۇيرۇپ قۇربانلىق قىلدۇردى. قۇربانلىقنىڭ كۆشىدىن يېدى. تېرىسى ۋە بىر بۆلىكىنى سەدىقە قىلدى. قۇربانلىقلار بوغۇزلىنىپ بولغاندا مۇئەممەر ئىبنى ئابدۇللاھنى چاقىرىپ چىچىنى ئالدۇرۇپ، ئاندىن ئېھرامدىن چىقتى. شۇ ۋاقىتتا ساھابە كىراملارنىڭ بەزىسىنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇبارەك چاچلىرىنى تېرىۋالغانلىقى سەھمۇ مۇسلىم ۋە سەھمۇلۇبخارىلاردا رىۋايەت قىلىنىدۇ. ئاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز تۆگىگە مىنىپ، مەككىگە كېلىپ بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلدى. بۇ تاۋاپ «تاۋاپى زىيارەت» ياكى «تاۋاپى ئىپازە» دەپ ئاتىلىدۇ. بۇ ۋاقىتتا پەيغەمبىرىمىز ئۆرە تۇرۇپ زەزمە سۈيىدىن ئىچكەن ئىدى. ئاندىن كېيىن ئۇ يەنە مناغا كېلىپ، پېشىن نامىزىنى ئوقۇدى. مىنادا تەشرىق كۈنلىرىنىڭ ھەر بىرىدە «جەمرە تۈلكۈبىرا»، «جەمرە تۇلۇۋىستا»، «جەمرە تۇسۇغرا» لارغا كېلىپ، ھەر بىرىگە يەتتىدىن تاش ئاتتى. تاش ئېتىپ بولغاندىن كېيىن قىبلىگە قاراپ تۇرۇپ، ئۇزۇن دۇئا قىلدى. يۇقىرىدا زىكىر قىلىنغان خۇتبىلەردىن باشقا، پەيغەمبىرىمىز تەشرىق كۈنلىرىنىڭ ئىككىنچىسىدە يەنە بىر خۇتبە ئوقۇدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ شۇ قېتىملىق خۇتبىسى جەريانىدا «نەسىرى» سۈرىسى نازىل بولدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مىنادا شەنبە، يەكشەنبە، دۈشەنبە كۈنلىرى ئۈچ كۈن تۇرۇپ، سەيشەنبە كۈنى مەھسەپكە كەلدى. مەھسەپ مىنا بىلەن مەككە ئارىلىقىدىكى بىر جاي بولۇپ، مەككىگە يېقىنراق ئىدى. بۇ جاي «بەتھائى مەككە» دەپمۇ ئاتىلىدۇ. مەھسەپتە پېشىن، ئەسىرى، شام ۋە خۇپتەن نامازلىرىنى ئوقۇپ بولۇپ، ئازراق دەم ئالغاندىن كېيىن، مەككە مۇكەررەمەگە كېلىپ، كېچىدە بەيتۇللاھنى تاۋاپ قىلدى. بۇ تاۋاپ «تاۋاپى ۋىدا» دەپ ئاتىلىدۇ. ئاندىن كېيىن بامدات نامىزىنى مەككىدە ئوقۇپ، زۇلھەججىنىڭ ئون تۆتىنچى كۈنى چارشەنبە كۈنى مەدىنىگە قاراپ راۋان بولدى. بۇ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ تۇنجى قېتىملىق ھەج قىلىشى ئىدى. ئەمما، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھۈدەيبىيە ئۆمرىسى، ئۆمرە تۇلۇقا، جىئرانە ئۆمرىسى، ھەججە تۇلۇدا بىلەن بىرگە قىلغان بۇ قېتىمقى ئۆمرىسى بولۇپ، جەمئى تۆت قېتىم ئۆمرە قىلدى. بۇ ئۆمرىلەر ھىجرىيەدىن كېيىن بولغان ئىدى. ھەججە تۇلۇدا بىلەن بىرگە قىلغان ئۆمرىدىن باشقا ئۈچ قېتىملىق ئۆمرىنى زۇلقەئدە ئايلىرىدا قىلغان ئىدى.

ھەججە تۇلۇۋىدىغان ھەججى ئىپرادمۇ، ياكى قىرانمۇ ئىكەنلىكىدە ئۆلىمالار ئوتتۇرىسىدا ئىختىلاپ بولسىمۇ، لېكىن ھەججى قىران ئىكەنلىكى كۈچلۈكرەكتۇر. ئىبنى قەييۇم جەۋزى ئۇنىڭ ھەججى قىران ئىكەنلىكىنى ئون نەچچە دەلىل بىلەن ئىسپاتلايدۇ. شۇنى بىلىپ قويۇشقا تېگىشلىكى، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەججە تۇلۇۋىدا سۆزلىگەن خۇتبىسى ئىشەنچلىك رىۋايەت دەپ قارالغان ئىبنى قەييۇم جەۋزىنىڭ «زادۇلمەئاد» ناملىق مەشھۇر كىتابىدىن قىسقارتىپ تەرجىمە قىلىندى. ھەججە تۇلۇۋىدا ھەققىدە بىز بايان قىلغاندىمۇ تەپسىلىيەرەك مەلۇمات ئېلىشنى خاھلىغانلار «زادۇلمەئاد» نىڭ ئۆزىگە مۇراجىئەت قىلسا بولىدۇ.

مەككە پەتھى قىلىنىپ، قۇرەيش ئەرەبلىرى ئىسلامغا كىرگەندىن كېيىن، پۈتۈن ئىسلام ئەسكەرلىرى رۇملۇقلار بىلەن ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن ھازىرلىنىپ، مۇسۇلمانلارنىڭ شان - شەۋكىتى ئەتراپقا تارقالغىلى تۇرغاندا، ئەرەب قەبىلىلىرى مەدىنە مەنەۋۋەرەگە ئەلچى ئەۋەتىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا بويسۇنۇپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلىشقا باشلىدى. ئەلچىلەرنىڭ كېلىشى ھىجرىيىنىڭ توققۇزىنچى يىلىدىن باشلاپ، تاكى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋاپاتىغا قەدەر داۋاملاشتى. شۇنىڭ ئۈچۈن ھىجرىيىنىڭ توققۇزىنچى يىلى «ئەلچىلەر يىلى» دەپ ئاتالدى. ئەلچىلەر ھىجرىيىنىڭ توققۇزىنچى يىلىدىن باشلاپ كېلىشكە باشلىغان بولسىمۇ، لېكىن بۇ ئىش ھىجرىيىنىڭ ئونىنچى يىلىدا يۈز بەرگەن ۋەقەلەر بىلەن بىرگە بايان قىلىندۇ.

بەنى سەقىپ ئەلچىلىرى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تائىپ مۇھاسىرىسىدىن قايتقاندا بەنى سەقىپنىڭ كاتتىلىرىدىن ئۇرۇۋە ئىبنى مەسئۇدنىڭ دىلى ئىسلامغا مايىل بولۇپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئارقىسىدىن كېلىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلغان ئىدى. ئۇرۇۋە ئۆزىنىڭ تائىپ خەلقى ئارىسىدىكى ئىتتىپاقى ۋە نوپۇزىغا ئىشىنىپ، ئۇلارنى ئىسلامغا دالالەت قىلىش ئۈچۈن پەيغەمبىرىمىزدىن رۇخسەت ئالغان ئىدى. كۆزلىرى ئەسەبىيەتچىلىك پەردىسى بىلەن كور بولغان تائىپ خەلقى ئۇرۇۋەنىڭ ئىسلامغا كىرىپ، ئۇلارنى ئىسلامغا دالالەت قىلىۋاتقانلىقىنى كۆرۈپ، ئۇنى ئۆلتۈرۈپ تاشلىغان ئىدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلارنىڭ مۇسۇلمانلاردىن ئەندىشىسى بار ئىدى. ئىسلامنىڭ كۈندىن - كۈنگە كۈچىيىپ كېڭىيىۋاتقانلىقى، ئەرەب يېرىم ئارىلىدىكى پۈتۈن ئەرەبلەرنىڭ توپ - توپ بولۇپ مەدىنىگە كېلىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلىشقا باشلىغانلىقى ۋە باشقا ئەرەب بولمىغان خەلقلەرنىڭمۇ گەرچە ئىسلامنى قوبۇل قىلمىسىمۇ، جىزىيە تۆلەپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھىمايىسىگە كىرىشكە مەجبۇر بولغانلىقى مەزكۇر سەقىپ خەلقىنىڭ ئەندىشىسىنى تېخىمۇ ئاشۇرغىلى تۇردى. ئۇلار كۈندىن - كۈنگە يۇمشاشقا باشلىغان ئىدى. بولۇپمۇ ھۇنەين ئۇرۇشىدىن كېيىن مۇسۇلمان بولغان مالىك ئىبنى ئەۋق ئۆز ئەگەشكۈچىلىرى ئارقىلىق سەقىپ خەلقىنى ھەر ۋاقىت قورقۇتۇپ كېلىۋاتاتتى. ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن ئىسلامغا دالالەت قىلىش ئۈچۈن رۇخسەت ئالغان شەرەپلىك كىشى ئۇرۇۋەنى ئۆلتۈرۈپ قويغانلىقى ئۈچۈن، ھېچبىر تەرەپتىن خاتىرجەم بولالماي قالدى. ئۇرۇۋە ئۆلتۈرۈلۈپ بىر ئايدىن كېيىن تائىپنىڭ يۈز ئابرويۇق كاتتىلىرى بىر ئارىغا كېلىپ، بۇ ھەقتە كېڭەش ئېلىپ باردى. ئۇلار ئاخىرىدا كاتتىلاردىن بىر نەچچە كىشىنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يېنىغا ئەۋەتىپ، ئۇنىڭ بىلەن سۆزلىشىپ بېقىش قارارىغا كەلدى. ئۇلارنىڭ مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە كېلىشى پەيغەمبەر

ئەلەيھىسسالامنىڭ تەبۇك ئۇرۇشىدىن قايتىپ كېلىشىگە توغرا كەلگەن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنى ساھابە كىراملارنىڭ ناماز ئوقۇغانلىقىنى كۆرسۈن، قۇرئان ئاڭلىسۇن دەپ مەسجىدنىڭ يېنىدىكى بىر چېدىرغا چۈشۈردى. ئۇلار بىرنەچچە كۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن بىرگە تۇرغاندىن كېيىن ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا ھەممىدىن كىچىك بولسىمۇ، قۇرئاننى ھەممىدىن جىق ياد ئالغان سەۋەبتىن ھەزرىتى ئوسمان ئىبنى ئەبىلئاسنى باشلىق قىلىپ قويدى ۋە ئۇلارغا تائىپ خەلقىنى ئىسلامغا چاقىرىشنى بۇيرۇدى. ئۇلار تائىپ خەلقىنىڭ ئىتائەت قىلماسلىقىدىن قورقۇپ، باشتا ئۆزلىرىنىڭ مۇسۇلمان بولغانلىقىنى ئاشكارا قىلمىدى. بەلكى «مۇھەممەدنى شەرتلەرگە كۆندۈرۈش ئوڭاي ئەمەسكەن، ئۇنىڭ كۈچى ئىنتايىن زور، شان - شەۋكىتى ناھايىتى ئارتۇق ئىكەن، پۈتۈن كىشىلەر ئۇنىڭغا تەسلىم بولمىدۇ. ئۇ بىزگە زىنا، ھاراق، جازانە قاتارلىق ئىشلارنى تاشلاش، «لات» نى چېقىپ تاشلاشتەك شەرتلەرنى قويدى. بىز ئۇنىڭ بۇ شەرتلىرىنى قوبۇل قىلماي، سىلەر بىلەن مەسلىھەتلىشىپ كۆرەيلى دەپ قايتىپ كەلدۇق» دېدى. سەقىپ خەلقى باشتا مەزكۇر شەرتلەرنى قوبۇل قىلىشقا رازى بولمىغان بولسىمۇ، كېيىن رازى بولدى. سەقىپ خەلقى مۇسۇلمان بولغاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەبۇ سۇفيان ئىبنى ھەرپ بىلەن مۇغىرە ئىبنى شۇئەبىنى ئۇلار چوقۇندىغان «لات» ناملىق بۇتنى چېقىپ تاشلاش ئۈچۈن ئەۋەتتى.

ئابدۇلقەيىسنىڭ كەلگەن ئەلچىلەر

بىر كۈنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابە كىراملار بىلەن بىر مەجلىستە ئولتۇرغاندا، ئابدۇلقەيىسنىڭ ئەلچىلىرى كېلىپ، ئۇنىڭغا سالام قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلار كېلىشتىن بۇرۇن ئۇلارنىڭ كېلىدىغانلىقى ھەققىدە ساھابە كىراملارغا سۆزلەپ بېرىپ، ئۇلارنىڭ ياخشى كېيىنى قىلىپ ئولتۇراتتى. ئۇلار يېتىپ كەلگەندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋە ساھابە كىراملار خۇرسەن بولۇپ، ئۇلارنى قىزغىن قارشى ئالدى. ئابدۇلقەيىسنىڭ ئەلچىلىرى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا، ئۆزلىرىنىڭ يۇرتىنىڭ مەدىنى مۇنەۋۋەرەگە بەك يىراقلىقىنى، مەدىنىگە كېلىش ئۈچۈن كۆپ مۇشەققەت چېكىدىغانلىقىنى، يولنىڭ خەۋپلىك ۋە تەشۋىشلىك ئىكەنلىكىنى، ئۇرۇش ھارام قىلىنغان ئايىلاردىن باشقا ئايىلاردا مەدىنى مۇنەۋۋەرەگە كېلىش مۇمكىن ئەمەسلىكىنى ئېيتىپ، ئۆزلىرىگە نېمە ئىشلارنى قىلىشى لازىملىقىنى ئېنىق ۋە تەپسىلىي ئۇقتۇرۇپ قويۇشنى تەلەپ قىلدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنى ئىمان كەلتۈرۈشكە، ناماز ئوقۇشقا، زاكات بېرىشكە ۋە روزا تۇتۇشقا بۇيرۇدى ۋە غەنمەتنىڭ بەشتىن بىرىنى بەيتۇلمالغا تاپشۇرۇشنى ئېيتتى. ئىماننىڭ «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ» دەپ شاھادەت ئېيتىشتىن ئىبارەت ئىكەنلىكىنى چۈشەندۈردى ۋە تۆت خىل قاچىنى ئىشلىتىشتىن توستى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە ئابدۇللاھ ئىبنى ئەشەھ ئىسملىك بىر كىشى بار ئىدى. ئۇ كىشى ئۇلارنىڭ ئىچىدىكى ئەڭ كىچىكى ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا: «سەندە ئىككى ياخشى ئەخلاق بار، بىرى ياخشىلىق. يەنە بىرى تەمكىنلىك» دەپ، ئۇنىڭ كۆڭلىنى خۇش قىلدى. ئۇ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! بىزگە ئازغىنا بولسىمۇ ھاراق ئىچىشكە رۇخسەت قىلسىلا، بىزنىڭ يۇرتىمىزنىڭ ھاۋاسى پەس، ھاراق ئىچمىسەك قورساقلىرىمىز كۆپۈپ كېسەل بولۇپ قالمىز» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا: «ئازغىنا

رۇخسەت قىلىسام كۆپىنى ئىچىسىلەر، ئاندىن بىر - بىرىڭلارغا ھۇجۇم قىلىپ، ئۇرۇش چىقىرىسىلەر» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۇلارنى مەزكۇر تۆت قاچىنى ئىشلىتىشتىن توسۇشى ئەسلىدە بۇ قاچىلارنى ئىشلىتىش ھارام بولغانلىقتىن ئەمەس، بەلكى ھارام ئىشقا سەۋەب بولغانلىقىدىن ئىدى. شۇنىڭ ئۈچۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كىشىلەر ھاراقنى تامامەن تاشلاپ، قەتئىي ھاراق ئىچمەيدىغان بولغاندا، مەزكۇر قاچىلارنى ئىشلىتىشكە رۇخسەت قىلغان ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ باشتا قەبرىلەرنى زىيارەت قىلىشتىن توسۇشىمۇ شۇ سەۋەبتىن بولغان ئىدى. كېيىنكى چاغلاردا كىشىلەرنىڭ قەبرىلەردە ئىمان مۇستەھكەم ئورۇنلىشىپ، شېرىك ۋە بۇتپەرەسلىك تامامەن تازىلىنىپ، دىللاردىن قەبرىپەرەسلىك ۋە روھپەرەسلىك كۆتۈرۈلگەندىن كېيىن، قەبرىگە ئىگىلىرىنى بۇتلاردەك ئۆزلىرى بىلەن پەرۋەردىگارى ئوتتۇرىسىدا ۋەسەلە ۋە شاپائەتچى دەپ ئېتىقاد قىلىشنىڭ ئېھتىمالى تۈگىگەندىن كېيىن، شۇنداقلا ئۇلاردىن ياردەم تەلەپ قىلىش خەۋپىدىن ئەسەر قالمىغاندىن كېيىن ئاندىن قەبرىلەرنى زىيارەت قىلىشقا رۇخسەت قىلغان ئىدى. مەزكۇر ئابدۇلقەيسنىڭ ئەلچىلىرىنىڭ مەدەنىيەتكە كېلىپ، مۇسۇلمان بولۇشى ھىجرىيىنىڭ توققۇزىنچى يىلى بولغان ئىدى.

بەنى ھەنىپە قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كەلگەن ئەلچىلەردىن بىرى بەنى ھەنىپە ئەلچىلىرى ئىدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە مەشھۇر مۇسەيلەمە تۇلكاز زاپمۇ بار ئىدى. ئۇ: «ئەگەر مۇھەممەد ئۆزىدىن كېيىن مېنى ئورنىغا خەلىپە قىلسا، مەن ئۇنىڭغا ئەگىشىمەن» دەپ جۈپلۈپ يۈرەتتى. ئۇلار كېلىشتىن بۇرۇن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىر چۈشە ئۈمىتى ئىچىدىن پەيغەمبەرلىك داۋاسى قىلىپ چىقىدىغان، يالغان پەيغەمبەردىن ئىككى كىشىنىڭ ۋۇجۇدقا كېلىدىغانلىقىنى كۆردى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ ئىچىدە مۇسەيلەمە تۇلكاز زاپىنى كۆرگەندە، ئۇنىڭ ئىككى يالغان پەيغەمبەرنىڭ بىرى بولۇپ قېلىشىنى گۇمان قىلغان ئىدى.

بەنى ھەنىپە قەبىلىسىنىڭ ئەلچىلىرى ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، ئۆز يۇرتىغا قايتقاندىن كېيىن، ئۇزۇن ئۆتمەي مۇسەيلەمە تۇلكاز زاپ پەيغەمبەرلىك داۋاسى قىلىپ چىقتى. ئۇ پەيغەمبەرلىك داۋاسى قىلغان بولسىمۇ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى ئىكەنلىكىنى ئېتىراپ قىلاتتى. ئۇ ئۆز قەۋمىدىن نامازنى ساقىت قىلدى. ھاراق ۋە زىننى ھالال قىلدى. بەنى ھەنىپە ئەرەبلىرى ئۇنىڭغا ئەگىشىپ، ئىسلامدىن يېنىۋالدى. مۇسەيلەمە تۇلكاز زاپ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا مۇنۇ مەزمۇندا خەت يازدى: «ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى مۇسەيلەمدىن ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى مۇھەممەدكە. مەن ساڭا پەيغەمبەرلىكتە شېرىك بولدۇم. پادىشاھلىقنىڭ يېرىمى بىزگە، يېرىمى قۇرەيشكە بولدى. قۇرەيش بولسا ئادىل قەۋم ئەمەس.» پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭغا مۇنۇ مەزمۇندا جاۋاب بەردى: «بۇ خەت ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى مۇھەممەدتىن مۇسەيلەمە تۇلكاز زاپقا. توغرا يولغا ئەگەشكۈچىلەرگە سالام. زېمىن جانابى ئاللاھنىڭ بولۇپ، ئۇنى جانابى ئاللاھ ئۆزى خاھلىغان كىشىگە بېرىدۇ. ئىشنىڭ ئاقىۋىتى ۋە ئەمەلنىڭ ئاخىرى تەقۋادارلارغا خاستۇر.»

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇسەيلەمە تۈلكازاپنىڭ ئەلچىلىرىدىن ئۇنىڭغا قارىتا قانداق پىكىردە ئىكەنلىكىنى سورىغاندا، ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ ئۇنىڭ پەيغەمبەر ئىكەنلىكىگە قايىل ئىكەنلىكىنى بىلدۈرۈشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا: «ئەگەر ئەلچى بولۇپ قالمىغان بولساڭلار سىلەرنى ئۆلتۈرگەن بولاتتۇق» دېدى. ئەلچىلەر مەيلى قانداق پىكىردە بولسۇن، قانداق سۆزلەرنى قىلسۇن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا قىلچە قاتتىق مۇئامىلە بولمىغان. مۇسەيلەمە تۈلكازاپنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا مەزكۇر خەتنى يازغان ۋاقتى ھىجرىيىنىڭ ئونىنچى يىلى ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ بىلەن ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن پۇرات ئىبنى ھەببۇنىلئۇجەيل بىلەن سەمامە ئىبنى ئەسالنى ئەۋەتكەن بولسىمۇ، ئۇلارنىڭ كۈچى ئاز بولغانلىقتىن مۇسەيلەمەگە تەڭ كېلەلمىدى. سەمامە ئاخىرى بەھرەيىنىدىكى ئەلا ئۆلەھزەرىنىڭ يېنىغا كەتتى. مۇسەيلەمە تۈلكازاپ ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىقنىڭ خەلىپىلىك دەۋرىدە ئىكرەمە ۋە خالىدىنىڭ ئەسكەرلىرى تەرىپىدىن ئۆلتۈرۈلۈپ، جەھەننەمگە ئۆزىتىلدى. ئۇنى ۋەھشىي دېگەن كىشى ئۆلتۈرگەن ئىدى.

نەجران ئەلچىلىرى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كەلگەن ئەلچىلەرنىڭ بىرى نەجران خرىستىئانلىرىنىڭ ئەلچىلىرى ئىدى. ئۇلار ئاتىمىش كىشىدىن ئىبارەت بولۇپ، ئۇلارنىڭ ئىچىدە باشلىقلىرىمۇ بار ئىدى. ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا سوۋغا - سالام ھېسابىدا نۇرغۇن بىسات ۋە گىلەملەرنى ئېلىپ كەلگەن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇ گىلەملەرنىڭ ئىچىدىن سۈرەتلىك گىلەملەرنى قوبۇل قىلمىدى. ئۇلار مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە كەلگەندە، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن سۆزلىشىش ئۈچۈن مەسجىدكە كىرگەن ئىدى. ئىبادەت قىلىش ۋاقتى كەلگەندە مەسجىدكە ئۆزلىرىگە خاس ئىبادەتلىرىنى ئادا قىلدى. ساھابە كىراملارنىڭ بەزىسى ئۇلارنىڭ مەسجىدكە ئۆزلىرىنىڭ ئىبادىتىنى قىلغانلىقىغا نارازى بولۇپ، ئۇلارنى توسماقچى بولغاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام رۇخسەت قىلمىدى. شۇنىڭدىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنى ئىسلامغا دەۋەت قىلدى. ئوتتۇرىدا ئۇزۇن مۇنازىرە بولۇپ ئۆتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ ھەزرىتى ئىيسا ئەلەيھىسسالام ھەققىدىكى خاتا ئېتىقادلىرىغا رەددىيە بەردى. ئالى ئىمران سۈرىسىنىڭ بېشىدىكى سەكسەن ئايەت ئەنە شۇ نەجران خرىستىئانلىرى ھەققىدە نازىل بولغان ئىدى.

ئۇلارنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلماسلىقى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە قانائەتلىنىشىگە نەتىجە بولمىدى، بەلكى رۇم ئىمپېراتورلۇقى تەرەپتىن كېلىدىغان پايدا - مەنپەئەتلەردىن قۇرۇق قېلىشتىن قورققانلىقتىن ئىدى. ئۇلار رۇم ئىمپېراتورلۇقىنىڭ رازىلىقى ۋە ئۇلاردىن كېلىدىغان مەنپەئەتنى دەپ مۇسۇلمان بولمىدى. ئۇلار ھەر يىلى ئىككى مائىت ھۈللە سېلىق تاپشۇرۇش شەرتى بىلەن سۈلھى قىلدى. ھەر بىر ھۈللە قىممەت باھالىق ئىككى توپ لىباستىن ئىبارەتتۇر. قىممەت باھالىق بولمىسا ياكى قىممەت باھالىق بولمىمۇ ئىككى توپ بولمىسا ھۈللە دېيىلمەيدۇ. ئۇلار سېلىق تاپشۇرۇش ئۈچۈن ئىشەنچلىك بىر كىشىنى ئۆزلىرىگە قوشۇپ قويۇشنى تەلەپ قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەبۇ ئۇبەيدە ئىبنى جەرراھنى ئۇلارغا قوشۇپ قويدى. بۇ سەۋەبتىن ئەبۇ ئۇبەيدە

«بۇ ئۆممەتنىڭ ئىشەنچلىك ئادىمى» دەپ ئاتالدى. مەزكۇر نەجران ئەلچىلىرىنىڭ كەلگەن ۋاقتى ھىجرىيىنىڭ ئونىنچى يىلى ئىدى.

نەجىب قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر

نەجىب ئەرەبلىرى كىندى ئەرەبلىرىدىن بولغان بىر قەبىلە ئىدى. ئۇلار ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە ئون ئۈچ كىشىدىن تەركىب تاپقان بىر ئەلچىلەر ئۆمىكى ئەۋەتتى. ئۇلار ئۆزلىرى بىلەن بىرگە ئۆز قەۋمىنىڭ زاكاتلىرىنى يىغىپ ئېلىپ كەلگەن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ كەلگەنلىكىگە ئىنتايىن خۇرسەن بولۇپ، ئۇلارنى قىزغىن قارشى ئالدى ۋە زور ھۆرمەت كۆرسەتتى. ئۇلارنى ئېلىپ كەلگەن زاكات ماللىرىنى قايتۇرۇپ ئېلىپ كېتىپ، ئۆز يۇرتىدىكى پېقىر كىشىلەرگە تارقىتىپ بېرىشكە بۇيرۇدى. ئۇلار مەدىنەدە تۇرۇش جەريانىدا قۇرئان ياد ئېلىش، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن دىنىي ئەھكاملارنى ئۆگىنىش ئىشلىرى بىلەن مەشغۇل بولدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنى بەكمۇ ياخشى كۆردى. ئۇلارغا كۆپ ياخشىلىقلارنى قىلىپ، ناھايىتى چىرايلىق يولغا سالدى. ھىجرىيىنىڭ ئونىنچى يىلى ھەججە تۇلۇشىدا ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن يەنە كۆرۈشتى.

بەنى سەئىد قەبىلىسىنىڭ ئەلچىلىرى

بەنى سەئىد ئىبنى ھەيسەم ئەرەبلىرى قۇزائە قەبىلىلىرىدىن بىرى بولۇپ، ئۇلار مۇسۇلمان بولغاندىن كېيىن ئۆز ئىچىدىن بىر نەچچە كىشىنى تاللاپ، ئۇلارنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا بەيئەت قىلىپ كېلىش ئۈچۈن مەدىنەگە ئەۋەتتى. ئۇلار مەدىنەگە كېلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن كۆرۈشۈش ئۈچۈن مەسجىدكە كىرگەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابە كىراملار بىلەن بىرگە جىنازا نامىزى ئوقۇۋاتاتتى. ئۇلار ناماز تۈگىگەنگە قەدەر مەسجىدنىڭ بىر تەرىپىدە ساقلاپ تۇردى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام نامازنى ئوقۇپ بولۇپ، ئۇلارنى يېنىغا چاقىرىپ، ئۇلارنىڭ قايسى قەبىلىدىن ئىكەنلىكىنى، مۇسۇلمان بولغانلىقىنى ياكى بولمىغانلىقىنى سورىدى. ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ مۇسۇلمان بولغانلىقىنى ئېيتقاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا: «بۇ قېرىنداشلىقلارنىڭ جىنازا نامىزىنى ئوقۇشۇڭلار كېرەك ئىدى» دېدى. ئۇلار: «سىلىگە بەيئەت قىلىشتىن بۇرۇن ناماز ئوقۇش دۇرۇس ئەمەس ئوخشايدۇ دەپ ئويلاپتىمىز» دەپ جاۋاب بەردى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام: «ئىسلامنى قوبۇل قىلىش ئۈچۈن مۇئەييەن بىر يەردە ياكى مۇئەييەن بىر شەخسنىڭ قولىدا مۇسۇلمان بولۇش شەرت ئەمەس، ھەر قانداق يەردە مۇسۇلمان بولساڭ بولۇۋېرىدۇ» دېدى. ئۇلار مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە بىر نەچچە كۈن تۇرۇپ، ئىسلام ئەھكاملىرىدىن تەلىم ئالغاندىن كېيىن يۇرتىغا قايتىپ كەتتى.

تەي قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كەلگەن ئەلچىلەرنىڭ بىرى تەي قەبىلىسىنىڭ ئەلچىلىرى ئىدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە رەئىسلىرىدىن زەيدۇلخەيل دېگەن كىشى بار ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام باشقىلارغا كۆرە بۇلاردىكى ئارتۇقچىلىقلارنى كۆرۈپ «بۇ ۋاقىتقا قەدەر مېنىڭ ئالدىمغا كەلگەن كىشىلەرنىڭ ھەممىسىدىن بۇلارنىڭ ئارتۇقچىلىقى كۆپ ئىكەن» دېگەنلىكى ۋە زەيدۇلخەيل دېگەن كىشىنىڭ ئىسمىنى زەيدۇلخەير دەپ ئۆزگەرتكەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ.

پۇزارە قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەرنىڭ بايانى

پۇزارە ئەرەبلىرى غەنغان قەبىلىلىرىدىن بىرى ئىدى. ئۇلار ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، ئۆز ئىچىدىن بىر نەچچە كىشىنى تاللاپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قېشىغا ئەۋەتتى. ئۇلارنىڭ كېلىشى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ تەبۇك ئۇرۇشىدىن قايتىشىغا توغرا كەلدى. بۇ يىلى ئۇلارنىڭ قەبىلىسىدە قاتتىق قۇرغاقچىلىق يۈز بېرىپ، ئېغىر ئاپەتكە دۇچ كەلگەن ئىدى. ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا بەيئەت قىلىپ بولغاندىن كېيىن، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن ئاللاھ تائالاغا دۇئا قىلىشنى تەلەپ قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇنبەرگە چىقىپ، ئۇزۇن دۇئا قىلىپ يامغۇر تەلەپ قىلدى.

بەنى ئەسەد قەبىلىسىنىڭ ئەلچىلىرى

بەنى ئەسەد قەبىلىسىدىن ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، بەيئەت قىلىش ئۈچۈن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا ئەلچىلەر كەلدى. ئۇلار ئون نەچچە كىشى بولۇپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن جاھىلىيەت دەۋرىگە ئائىت بولغان كاھىنلىق ۋە ئۇنىڭدىن باشقا ئىشلارنىڭ ھۆكۈمىنى سورىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئىسلامدا ئۇ ئىشلارنىڭ چەكلەنگەنلىكىنى ئېيتتى. ئۇلار مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە بىر نەچچە كۈن تۇرۇپ، شەرىئەت ئەھكاملىرىنى تەلىم ئالغاندىن كېيىن نۇرغۇن ياخشىلىقلارغا ئېرىشىپ، ئۆز يۇرتىغا قايتىپ كەتتى.

بەنى مۇھارب قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر

بەنى مۇھارب ئەرەبلىرى مۇسۇلمان بولۇپ، پەيغەمبەرىمىزگە بەيئەت قىلىش ئۈچۈن مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە ئەلچى ئەۋەتتى. بۇ ئەلچىلەر ئون كىشى ئىدى. ئۇلار ئىلگىرى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا غايەت زور دۈشمەنلىك قىلغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا ۋە زۇلمەتچى قاتارلىق بازارلاردا ئەرەب قەبىلىلىرىدىن ئۆزىنى ھىمايە قىلىشنى تەلەپ قىلغاندا، ئۇلار ئىنتايىن قاتتىق، قوپال جاۋاب بەرگەنلەرنىڭ بىرى ئىدى. ئەلچىلەرنىڭ ئىچىدە ئۆز ۋاقتىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئازار بېرىپ، قوپاللىق قىلغان بىر كىشى بار ئىدى. ئۇ كىشى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن قىلغان ئىشلىرى ئۈچۈن كەچۈرۈم سوراپ، ئۆزىنى ئەپۇ قىلىشنى ۋە ئاللاھتىن ئىستىغپار تەلەپ قىلىشنى ئوتتۇرىغا سۈرۈپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام: «ئىسلام ئىلگىرىكى ئىشنى سۈرۈشتە

قىلمايدۇ» دېدى. يەنى بىر كىشى كاپىرلىق ھالىتىدە ناھايىتى زور گۇناھ. مەئسىيەتلەرنى قىلغان بولسىمۇ، ئىسلامغا كىرگەندىن كېيىن ئۇلار سۈرۈشتە قىلىنمايدۇ.

كەندە قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر

كەندە قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر ئاتىمىش كىشىدىن تەركىب تاپقان بولۇپ، ئۇلارنىڭ ئىچىدە قەبىلە باشلىقى ئەشئەس ئىبنى قەيس بار ئىدى. ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كېلىپ، پەيغەمبىرىمىزنى سىناپ بېقىش ئۈچۈن «ئى مۇھەممەد! بىز بىر نەرسىنى يوشۇرۇپ قويدۇق، ئەگەر سەن ھەقىقىي پەيغەمبەر بولساڭ شۇنى بىلىپ باق» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا: «بۇ ئىشلار كاھىنلاردىن سورىلىدۇ، مەن كاھىن ئەمەسمەن. چۈنكى كاھىنلار دوزاختا بولىدۇ. ئاللاھ تائالا ماڭا كىتاب چۈشۈردى. مېنىڭ پەيغەمبەرلىكىمگە شۇ كىتابنىڭ ئۆزى گۇۋاھ بولۇشقا يېتەرلىك» دەپ جاۋاب بەردى. ئاندىن كېيىن ئۇلارغا سافىيات سۈرىسىنى ئوقۇپ بەردى. پەيغەمبىرىمىز «وَرَبُّ الْمَشْرِقِ» دېگەن جايغا كەلگەندە ئېزىلىپ يىغلاپ كەتتى. ئۇلار يىغلاشنىڭ سەۋەبىنى سورىغاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام «مەن بۇ كىتابنى ماڭا چۈشۈرگەن ئاللاھتىن قورقۇپ يىغلىدىم، ئاللاھ تائالا مېنى قىلچىنىڭ بىسىدەك ئىنچىكە يولغا ئەۋەتتى. ئەگەر ئۇ يولدىن تېپىپ كەتسەم ھالاك بولمەن» دېدى. ئاندىن كېيىن ئەلچىلەر تەسلىنىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلدى.

دىمام ئىبنى سەئىد بەننى ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كېلىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابە كىراملار بىلەن مەسجىد تە ئولتۇرغان پەيتتە، سەھرا ئەرەبلىرىدىن بولغان، چىچى چۇۋۇق بىر كىشى كېلىپ، تۈگىسىنى يېتىلگىنىچە مەسجىدكە كىرىپ، تۈگىسىنى چۈكتۈردى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كېلىپ: «مەن ساڭا قاتتىق، قوپال سۆز قىلسام خاپا بولما» دېدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا خاھلىغان سۆزنى قىلىشقا رۇخسەت بەردى. ئاندىن كېيىن ئۇ كىشى: «ئاللاھ تائالا سېنى ھەممە خەلىقكە پەيغەمبەر قىلىپ ئەۋەتتىمۇ؟ يالغۇز بىر ئاللاھقا ئىبادەت قىلىشقا، ئاتا بوۋىلىرىمىز ئىبادەت قىلىپ كەلگەن بۇتلارنى تاشلاشقا ئەمرى قىلدىمۇ؟ بىر كېچە - كۈندۈزدە بەش ۋاقىت ناماز ئوقۇشقا، بايلاردىن زاكات ئېلىپ، كەمبەغەللىرگە بېرىشكە، قۇدرىتى يەتكەن كىشىنىڭ ھەج قىلىشىغا، رامزان ئېيىدا روزا تۇتۇشقا بۇيرۇدىمۇ؟» دېدى. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز بۇ سوئالنىڭ ھەممىسىگە «ھەئە» دەپ جاۋاب بەردى. ئۇ كىشى بۇ جاۋابنى ئاڭلاپ «ئى مۇھەممەد! مەن دىمام ئىبنى سەئىد بەننى بولمەن. مەن ساڭا ئىمان كەلتۈردۈم. مەن سەن بۇيرۇغان ئىشلارنىڭ ھەممىسىنى كۆپەيتىمەستىن ياكى كېمەيتىمەستىن ئىجرا قىلىمەن» دەپ چىقىپ كەتتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭ ئارقىسىدىن قاراپ: «ئەگەر ئۇ سۆزىدە تۇرسىلا جەننەتكە كىرىدۇ» دېدى. دىمام ئۆز ئەھلىگە قايتىپ كېلىپ، قەۋمنى ئىسلامغا دالەت قىلغاندىن كېيىن، ئۇنىڭ قەۋمىنىڭ ھەممىسى ئىسلامنى قوبۇل قىلدى.

سەدا قەبىلىسىنىڭ ئەلچىلىرى

سادا قەبىلىسى يەمەنگە جايلاشقان بىر قەبىلە بولۇپ، ئۇلاردىن بەش كىشى مەدىنە مۇنەۋۋەرگە كېلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا بەيئەت قىلدى. پەيغەمبەرىمىز ئۇلارنى قەۋمنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىشقا بۇيرۇدى. ئۇلار يۇرتلىرىغا قايتىپ بارغاندىن كېيىن، مەزكۇر قەبىلە ئارىسىدا ئىسلام تارقىلىشقا باشلىدى. ھەججە تۇلۇدا يىلى ئۇلاردىن يۈز كىشى كېلىپ، پەيغەمبەرىمىز بىلەن كۆرۈشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئىلگىرى ئۇلارنى ئىسلامغا دالالەت قىلىش ئۈچۈن، قەيس ئىبنى سەئىدنى قوماندان قىلىپ، تۆت يۈز ئەسكەر بىلەن ئۇلارغا ئەۋەتىشكە تەييار بولغان ئىدى. لېكىن، ئۇلارنىڭ ئىسلامنى قوبۇل قىلغانلىقىنى ئاڭلاپ، ئەسكەر ئەۋەتمىدى. ئۇ ئەلچىلەرنىڭ كېلىشى مەككە پەتھى قىلىنغاندىن كېيىن بولغان ئىدى.

پەرۋە ئىبنى ئەمرىنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئەلچى ئەۋەتىشى

رىم ئىمپېرىيىسى تەرىپىدىن شامنىڭ بىر قىسمىغا ۋالى قىلىپ تەيىنلەنگەن پەرۋە ئىبنى ئەمرى دېگەن كىشى ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئەلچى ئەۋەتتى ۋە ئەلچىلەر بىلەن بىرگە پەيغەمبەرىمىزگە ھەدىيە قىلىش ئۈچۈن بىر قېچىر ئەۋەتتى. رىم ئىمپېراتورى بۇنى ئاڭلاپ، پەرۋەنى ئۆلۈمگە ھۆكۈم قىلدى. ئۇ مەئان دېگەن جايدا تۇراتتى.

ئەبەس قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كەلگەن ئەلچىلەرنىڭ بىرى ئەبەس قەبىلىسىنىڭ ئەلچىلىرى ئىدى. پەيغەمبەرىمىز ئۇلارنى ناھايىتى خۇشاللىق بىلەن قوبۇل قىلدى ۋە ئۇلارنىڭ ئالدىدا خالىد ئىبنى سىنانىل ئەبەسنى زىكر قىلىپ، ئۇنىڭ پەزىلەتلىرىنى بايان قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ خالىد ھەققىدە «خالىد سالىم كىشى ئىدى. لېكىن، ئۇنىڭ قەۋمى ئۇنىڭ قەدرىنى بىلمىدى» دېگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ.

ئەزىدى قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر

ئەزىدى قەبىلىسىنىڭ رەئىسلىرىدىن سەرد ئىبنى ئابدۇللاھ باشلىق بىر قانچە كىشى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كېلىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا سەردنى ئەمر قىلىپ تەيىنلىدى ۋە ئۇنى ئەتراپىدىكى خەلقنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىشقا بۇيرۇدى. ئەزىدى قەبىلىسى يەمەن قەبىلىلىرىدىن بىرىدۇر.

ئەنەس قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر

ئەنەس قەبىلىسى يەمەندە ياشايدىغان بىر قەبىلە بولۇپ، بۇ قەبىلىدىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا ئەسۋەد ئەنەسى دېگەن كىشى كەلدى. ئۇ ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، ۋەتىنىگە قايتقان ئىدى. ئۇ ھەججە تۇلۇدادىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كېسەل بولۇپ قالغانلىقى خەۋىرىنى ئاڭلاپ، پەيغەمبەرلىك داۋاسى قىلدى.

ئۇ نەيرەڭۋازلىققا ناھايىتى ئۇستا ئادەم بولۇپ، كىشىلەرگە «بۇلار مېنىڭ مۆجىزەم» دەپ بىرقانچە نەرسىنى كۆرسەتتى. ئۇنىڭغا ئۆز قەبىلىسىدىن ۋە باشقا قەبىلىلەردىن خېلى كۆپ ئادەم ئەگەشتى. شۇنىڭ بىلەن ئۇ ئەسكەر توپلاپ نەجرانغا ھۇجۇم قىلدى ۋە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ نەجراندا تۇرۇشلۇق ۋالىسى ئەمر ئىبنى ھازىم ۋە خالىد ئىبنى سەئىدلەرنى مەغلۇپ قىلىپ، سەئىدغا ھۇجۇم قىلدى ۋە سەئىدنىڭ ۋالىسى بازانى ئۆلتۈرۈپ، ئۇنىڭ ئايالى ئازادنى مەجبۇرى خوتۇنلۇققا ئالدى. شۇنداق قىلىپ، ئۇ پۈتۈن يەمەننى بېسىۋالدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تەيىنلىگەن ۋالىيلارنىڭ كۆپ قىسمى ئەككە قەبىلىسىنىڭ ۋالىسى تاھىر ئىبنى خالىدنىڭ قېشىغا يېنىپ كەلدى.

ئەسۋەدنىڭ قىلغان بۇ قىلمىشلىرى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئاڭلانغاندىن كېيىن، ئۇنىڭغا قارشى ئۇرۇش قىلىشقا ئەمر قىلىپ، يەمەندىكى ۋالىيلارغا مەكتۇپ ئەۋەتتى. يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان ئازاد دېگەن ئايال ئەسۋەدنىڭ نىكاھىدا بولغان بولسىمۇ، ئىچىدە ئىنتىقام ئېلىش نىيىتى بار ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋالىيلىرى ھىيلە ئىشلىتىپ، ئۇ ئايال ۋە ئۇ ئايالنىڭ تاغىسىنىڭ ئوغلى پەيروز ئەدەيەلەمىلەر ئارقىلىق ئەسۋەدنى ئۆلتۈرۈشكە مۇۋەپپەقىيەت بولدى. ئۇنىڭ ئۆلتۈرۈلگەن ۋاقتى پەيغەمبەرىمىز ھايات ۋاقتىدا بولغان بولسىمۇ، ئۇنىڭ ئۆلتۈرۈلگەنلىكى خەۋىرى يېتىپ كەلگەندە، پەيغەمبەرىمىز ئاللاھنىڭ دەرگاھىغا ئۇزاپ كەتكەن ئىدى ۋە ئورنىغا ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى سىددىق خەلىپە بولغان ئىدى. مەزكۇر ئەسۋەدنىڭ ئەسلى ئىسمى ئەيھەلە ئىبنى كەئب بولۇپ، يۈزى قاپقارا بولغانلىقتىن كىشىلەر ئۇنى ئەسۋەد (يەنى قارا) دەپ ئاتىشىۋالغان. ئۇمۇ قارا يۈزلىكىدىن نومۇس قىلىپ، يۈزىگە لېچەك سېلىپ يۈرەتتى. ئۇ «زۇلھىمار (يەنى ئېشەك ئىگىسى)» دەپمۇ ئاتىلاتتى. چۈنكى ئۇنىڭ بىر ئېشىكى بولۇپ، ئۇ «يات» دېسە ياتاتتى. «تۇر» دېسە تۇراتتى. ئۇ بۇ ئېشىكىنى نادان ئادەملەرگە «مېنىڭ مۆجىزەم» دەپ كۆرسەتكەن ئىدى. ھەتتا بەزى نادان ئاياللار ئۇ ئېشەكنىڭ تېزىكىنى ئەنئەنەدەك خۇشبۇي دەپ قارايتتى.

بەجىلە قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر

بەجىلە قەبىلىسى يەمەن قەبىلىلىرىدىن بىرى بولۇپ، ئۇ قەبىلىدىن يۈز ئەللىك كىشى قەبىلە باشلىقى ھەرىر ئىبنى ئابدۇللاھ دېگەن كىشىنىڭ باشچىلىقىدا مەدىنىگە كېلىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ كېلىشىدىن ئىلگىرى ئۇلارنىڭ كېلىدىغانلىقىدىن خەۋەر بېرىپ، ئۇلارنىڭ ياخشى ناملىرىنى زىكر قىلغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەزكۇر ھەرىرنى بەجىلە ۋە خەسەم قەبىلىلىرىنىڭ زۇلخەسە ناملىق بۇتلارنى چىقىپ تاشلاشقا بۇيرۇدى. ئۇ ئۆزى بىلەن كېلىپ كەلگەن يۈز ئەللىك كىشىنى باشلاپ بېرىپ، مەزكۇر بۇتلارنى چىقىپ تاشلىدى.

يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان ئەلچىلەردىن باشقا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كەلگەن نۇرغۇن ئەلچىلەر بار ئىدى. ئۇلار ھەمەدان، گەزەر، بەھرائ، خەۋلان، زۇبەيد، غامىد ۋە نەخەد قەبىلىلىرىدىن كەلگەن ئەلچىلەر ئىدى. نەخەد قەبىلىسىدىن كەلگەن ئەلچىلەر ھەممىدىن كېيىن كەلگەن ئىدى. ئۇلار ئىككى يۈز كىشىدىن ئىبارەت بولۇپ، ئۇلارنىڭ باشلىقى زەرارە ئىبنى ئەمرى ئىدى.

غەسسان ئەرەبلىرىدىنمۇ ئۈچ كىشى كېلىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەلچىلەرنى ناھايىتى خۇشخۇيلۇق بىلەن قوبۇل قىلىپ، ئۇلارغا زور ئىلتىپات قىلاتتى. ئىلگىرى كەلگەن ئەلچىلەر ساھابىلەرنىڭ ئۆيلىرىدە مېھمان بولۇپ قايتىپ كېتەتتى. كېيىن ئەلچىلەر كۆپەيگەنلىكتىن مۇئاز ئىبنى ئەپرائىننىڭ ئايالى رەملە بىنتى ھارىس دېگەن ئايالنىڭ ئۆيىنى مېھمانخانا قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مەرىپەتلىك قىبىتىدە دېگەن ئايالدىن تۇغۇلغان ئوغلى ئىبراھىم مۇشۇ يىلى ۋاپات بولدى. ئىبراھىم ۋاپات بولغان كۈنى كۈن تۇتۇلغان ئىدى. كىشىلەر بۇنى «ئىبراھىمنىڭ ۋاپات بولغانلىقىدىن بولغان» دېيىشتى. پەيغەمبىرىمىز بۇنى ئاڭلاپ: «كۈن ۋە ئاي ئاللاھ تائالانىڭ قۇدرىتىنىڭ ئالامەتلىرىنىڭ جۈملىسىدىن. ئۇلارنىڭ تۇتۇلۇشى بىر كىمنىڭ تۇغۇلغانلىقى ياكى ئۆلگەنلىكىدىن ئەمەس» دېدى.

ھىجرىيىنىڭ ئون بىرىنچى يىلى يۈز بەرگەن ۋەقەلەر

ھىجرىيىنىڭ ئون بىرىنچى يىلى سەپەر ئېيىنىڭ ئاخىرلىرىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام زەيد ئىبنى ھارىس ۋە ئۇنىڭ ھەمراھلىرىنى شېھىد قىلغان رىملىقلار بىلەن ئۇرۇش قىلىش ئۈچۈن زور ھەربىي قوشۇن تەييارلىدى. بۇ قوشۇندا مۇھاجىرلار ۋە ئەنسارلارنىڭ چوڭلىرىدىن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى، ھەزرىتى ئۆمەر، ھەزرىتى ئەبۇ ئۆبەيدە ئىبنى جەرراھ قاتارلىق نۇرغۇن كىشىلەر بار ئىدى. بۇ قوشۇنغا زەيد ئىبنى ھارىسنىڭ ئوغلى ئۇسامە ئىبنى زەيد قوماندان قىلىنغان ئىدى. ئۇ بۇ چاغدا ئون يەتتە ياشتىكى ياش يىگىت ئىدى. بەزىلەر بۇ ياش بالىنىڭ بۈيۈك ساھابىلەرگە قوماندان بولۇشىنى مۇناسىپ كۆرمىي، غۇلغۇلا قىلىشتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارنىڭ سۆزلىرىنى ئاڭلىغاندىن كېيىن، كىشىلەرنى توپلاپ مۇنداق دېدى: «ئى مۇسۇلمانلار! مېنىڭ ئۇسامەنى قوماندان قىلغانلىقىمغا بەزىلىرىڭلارنىڭ رازى بولمىغانلىقىنى ئاڭلىدىم، سىلەر ئىلگىرىمۇ ئۇنىڭ دادىسى زەيد ئىبنى ھارىسنى قوماندان قىلغانلىقىمغا رازى بولمىغان ئىدىڭلار. لېكىن، زەيد ۋە ئۇسامەلەر قوماندان بولۇشقا لايىق كىشىلەر. مەن ئۇلارنى ياخشى كۆرىمەن. ئۇسامە سىلەرنىڭ ئىچىڭلاردىن تاللىنىپ چىققان. قاتتىق گەپ قىلىپ، ئۇنى رەنجىتمەڭلار.» ئاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كېسەل بولۇپ قالدى. شۇنىڭ بىلەن بۇ قوشۇن «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساقايغاندىن كېيىن يولغا چىقىمىز» دەپ تۇرۇپ قالدى. ئاخىرى ئۇلار ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ زامانىدا رۇملۇقلار بىلەن ئۇرۇش قىلىشقا يولغا چىقتى.

ئىسلام دىنى كامالەتكە يېتىپ، ئەرەب يېرىم ئارىلىدىكى پۈتۈن ئەرەبلەر ئىسلامغا كىرىپ بولغاندىن كېيىن، جانابى ئاللاھ تەرىپىدىن: «بۈگۈن مەن سىلەرنىڭ دىنىڭلارنى تولۇقلاپ بەردىم، سىلەرگە نېمىتىمنى تاماملىدىم ۋە ئىسلام دىنىنىڭ سىلەرنىڭ دىنىڭلار بولۇشىغا رازى بولىدۇم» دېگەن ئايەت نازىل بولدى. بۇ ئايەت نازىل بولغاندىن كېيىن، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۆز ھاياتىنىڭ ئاخىرلىشىپ قالغانلىقىنى بىلىپ، ھەججە تۇلۇۋىدا مۇسۇلمانلارنى توپلاپ، ئۇلار بىلەن ۋىدالاشقان ئىدى.

سەپەر ئېيىنىڭ ئاخىرلىرىدىكى بىر كېچىسى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۆزىنىڭ خىزمەتچىسى بىلەن بىرگە جەننەتتە تۇلۇپ قىلغان بېرىپ، ئۆلگەنلەرگە ئىستىغپار تىلەپ قايتقان ئىدى. ئەتىسى بېشى ئاغرىپ، كېسەل بولۇپ قالغانلىقى مەلۇم بولدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كېسىلى ھەزرىتى زەينەبىنىڭ ھۇجرىسىدا باشلانغان

ئىدى. كېسىلى يەڭگىل چاغلاردا ئۆز نۆۋىتى بويىچە ئاياللىرىنىڭ يېنىغا باراتتى. بىر كۈنى ھەزرىتى مەيمۇنەنىڭ ھۇجرىسىدا كېسىلى ئېغىرلىشىپ قالغاندا، ھەممە ئاياللىرىنى چاقىرىپ، بۇندىن كېيىن ھەزرىتى ئائىشەنىڭ يېنىدا تۇرۇشقا ئۇلاردىن رۇخسەت سورىدى.

پەيغەمبىرىمىز بۇ ۋاقتلاردا مەسجىدكە بېرىپ، كىشىلەرگە ئىمام بولۇپ ناماز ئوقۇيتتى. بىر كۈنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇنبەردە تۇرۇپ: «ئاللاھ تائالا بەندىسىگە دۇنيا بىلەن ئاخىرەتنىڭ بىرىنى تاللاش ئىختىيارىنى بەردى، ئۇ بەندە ئاخىرەتنى تاللىدى» دېدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى بۇ سۆزنى ئاڭلاپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ۋاپات بولىدىغانلىقىنى ھېس قىلىپ، قاتتىق يىغلاپ كەتتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنى كۆرۈپ: «مەن ئەبۇ بەكرىگە ئوخشاش دوست كۆرمىدىم. مەن ئۇنىڭدىن كۆپ خۇرسەنمەن. مەن بىر كىمنى دوست تۇتىدىغان بولسام، ئەلۋەتتە ئۇنى دوست تۇتقان بولاتتىم. لېكىن، ئىسلامى قېرىنداشلىق بىزگە كۇپايە قىلىدۇ» دېدى. ئاندىن كېيىن مەسجىدكە قارايدىغان ئىشكەردىن ئەبۇ بەكرىنىڭ ئىشىكىدىن باشقا ھەممە ئىشكىنى ئېتىۋېتىشكە بۇيرۇدى.

ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ئىمام بولۇپ ناماز ئوقۇشى

رەبئۇلئەۋۋەل ئېيىنىڭ سەككىزىنچى كۈنى (پەيشەنبە كۈنى) پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كېسىلى بارغانسېرى ئېغىرلىشىپ خۇپتەن نامىزىغا چىقالماي، ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنى ئۆز ئورنىدا ئىمام بولۇپ، ناماز ئوقۇپ بېرىشكە بۇيرۇدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز ۋاپات بولغانغا قەدەر ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى ئىمام بولۇپ ناماز ئوقۇدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنى ئىمام بولۇشقا بۇيرۇشى، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋاپات بولغاندىن كېيىن ئۇنىڭ خەلىپە بولىدىغانلىقىغا ئىشارەت ئىدى. شۇنىڭ ئۈچۈن ساھابە كىراملار ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىگە بەيئەت قىلىدىغان چاغدا: «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام دىنىمىز ئۈچۈن رازى بولۇپ تاللىغان كىشىنى دۇنيايمىز ئۈچۈنمۇ تاللايمىز» دېيىشىپ، ئۇنىڭغا بەيئەت قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كېسەل چېغىدا ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ ئون يەتتە قېتىم ئىمام بولۇپ ناماز ئوقۇغانلىقىنى ئىبنى ئەسىر ئۆزىنىڭ «ئەلكامىل» ناملىق تارىخ كىتابىدا زىكىر قىلىدۇ.

ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىزنىڭ كېسىلى ئېغىرلىشىپ، نامازغا چىقالماي قالغاندا ساھابە كىراملار ناھايىتى قاتتىق قايغۇغا چۆمدى ۋە ئۇنى كۆرگۈسى كېلىپ سەبىر قىلالماي، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆيىنىڭ ئەتراپىغا كېلىپ - كېتىپ تۇردى. كۆپىنچە ئەنسارلارنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاغزىدىن بىر - ئىككى ئېغىز سۆز ئاڭلىغۇسى كېلەتتى ۋە: «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇبارەك يۈزىنى كۆرەلمەي قالارمىزمۇ؟» دەپ ھەسرەت چېكىشەتتى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ خىزمىتىدە بولۇۋاتقان ھەزرىتى ئابباس ۋە ھەزرىتى ئەلىلەر كىشىلەرنىڭ غەم - ئەندىشىدە ئىكەنلىكىنى پەيغەمبىرىمىزگە خەۋەر قىلدى. بۇ چاغدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىر ئاز يەڭگىللىك ھېس قىلغان ئىدى. شۇنىڭ بىلەن ھەزرىتى ئەلى ۋە ئابباسلارغا يۆلىنىپ، پېشىن نامىزىغا چىقتى. بۇ چاغدا كىشىلەر ناماز ئوقۇۋاتاتتى. ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنىڭ چىققانلىقىنى بىلدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى ئارقىسىغا يانماقچى بولغان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىز ئۇنى نامازنى داۋاملاشتۇرۇۋېرىشكە بۇيرۇدى. ئۇلار پەيغەمبىرىمىزنى ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ يېنىدا ئولتۇرغۇزدى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى بۇ نامازنى پەيغەمبىرىمىزگە ئەگىشىپ

ئوقۇدى. نامازدىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كىشىلەرگە سۆز قىلىش ئۈچۈن مۇنبەرگە چىقىپ ئولتۇردى. ئۇ ھەممىدىن ئىلگىرى ئۇھۇدتا شېھىد بولغان ساھابە كىراملارغا دۇئا قىلدى. ئاندىن كېيىن مۇنداق سۆز قىلدى: «ئى مۇسۇلمانلار! سىلەر مېنىڭ ۋاپات بولۇشۇمدىن قورقۇپ، غەم - قايغۇغا چۈشۈپسىلەر، مەندىن ئىلگىرىكى پەيغەمبەرلەر مەڭگۈ ھايات قالغىنى يوق، مەنمۇ بۇ دۇنيادا مەڭگۈ ھايات قالمايمەن. شۇبھىسىزكى، بۇ ئۆلۈمدىن ھېچكىم قۇتۇلمايدۇ. مەنمۇ، سىلەرمۇ ھەممىمىز ئاخىرى بېرىپ، پەرۋەردىگار بىزنىڭ ھۇزۇرىدا بولىمىز. مەن سىلەرگە مەندىن كېيىن قالغان مۇھاجىرلارغا ھۆرمەت قىلىشنى تەۋسىيە قىلىمەن. مۇھاجىرلارغىمۇ ئۆز ئارا ئىناق ئۆتۈشنى تەۋسىيە قىلىمەن. مۇھاجىرلار ئەنسارلارغا ياخشى مۇئامىلە قىلسۇن. ئەمدى مېنىڭ مۇھاجىرلارغا ۋەسىيەت شۇكى، ئەنسارلار مۇھاجىرلارنى ئارىلىرىغا ئېلىپ جايلىرىنى، ماللىرىنى ئۇلارغا تەقسىم قىلىپ بەردى. ئۆزلىرى موھتاج بولغان بولسىمۇ، مۇھاجىرلاردىن ھېچنەرسىنى ئايىمىدى. مۇھاجىرلاردىن بىرەر كىشى ئۇلارغا باشلىق بولسا ئۇلارغا ناھايىتى ياخشى كۆڭۈل بۆلسۇن، بەزى قۇسۇرلىرى بولسا ئەپۇ قىلسۇن، ئى جامائەت، مەندە بىر كىمنىڭ ھەققى بولسا ماڭا ئېيتسۇن، ئەگەر مەن سىلەرنىڭ بىرىڭلارنىڭ بەدىنىگە ئۇرغان بولسام، مانا مېنىڭ بەدىنىم تۇرۇپتۇ، ئۇرۇپ قىساسنى ئېلىۋالسۇن، ئەگەر مەن بىر كىشىنىڭ ئابىرۇيىنى تۆككەن بولسام ماڭا ئېيتسۇن، ئەگەر مېنى ئېلىۋالغان بولسام مېنىڭ مېلىمنى ئالسۇن. مەندىن ئاغرىنغان كىشى بولسا، مېنى خاپا بولسۇن دەپ ئولتۇرماستىن، ماڭا ئوچۇقنى ئېيتسۇن. چۈنكى مەندە ھەق ئىگىسىگە ئاچچىقلايدىغان مەجەز يوق. ماڭا ھەممىدىن ياخشىراق كۆرۈنىدىغان كىشى مەندىن ھەققىنى تەلەپ قىلالىغان كىشىدۇر. بىراۋنىڭ ئۈستىدە مېنىڭ ھەققىم بولسا قايتۇرۇپ بەرسۇن. دۇنيادا رەسۋا بولمەن دەپ قورقۇپ، ئاخىرەتنىڭ رەسۋالىقىغا مۇپتىلا بولمىسۇن.»

بۇ سۆزلەردىن كېيىن بىر كىشى ئورنىدىن تۇرۇپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدا ئۈچ تەڭگىسى بارلىقىنى ئېيتتى. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭ ئۈچ تەڭگىسىنى تۆلەپ بەردى. ئۇ ۋاپات بولۇش ئالدىدا ھۇزۇرىغا توپلانغان كىشىلەرگە: «قەلەم ۋە سىيا كەلتۈرۈڭلار، مەن سىلەرگە ۋەسىيەتنامە يېزىپ بېرىمەن. بۇ ۋەسىيەتنامىگە ئەمەل قىلساڭلار، مەندىن كېيىن ئېزىپ كەتمەيسىلەر» دېدى. بۇ ھەقتە ساھابە كىراملار ئارىسىدا ئىختىلاپ پەيدا بولۇپ، بەزىلىرى «يازدۇرۇيلى» دېدى. بەزىلىرى «پەيغەمبىرىمىزگە بىر نەرسە يازدۇرۇش مۇناسىپ ئەمەس، قوللىمىزدا ئاللاھنىڭ كىتابى بار، بىزگە شۇ كۇپايە قىلىدۇ» دېيىشتى.

بىر كۈنى ھەزرىتى ئەلى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىدىن چىقتى. ساھابە كىراملار ئۇنىڭدىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەھۋالىنى سورىدى. ھەزرىتى ئەلى: «ئاللاھقا شۈكرى، ئۇنىڭ ئەھۋالى كۈندىن - كۈنگە ياخشى» دېدى. بۇ چاغدا ھەزرىتى ئابباس ھەزرىتى ئەلىنىڭ قولىدىن تۇتۇپ: «مەن پەيغەمبىرىمىزنى ساقايدۇ دەپ قارىمايمەن. چۈنكى ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ ئەۋلادلىرىدا ۋاپات بولۇشتىن ئىلگىرى كۆرۈلىدىغان ئالامەتلەرنى ئۇنىڭدا كۆردۈم. يۈر! پەيغەمبىرىمىزنىڭ يېنىغا كىرىپ، ئۆزىدىن كېيىن كىمنىڭ خەلىپە بولىدىغانلىقىنى سورايلى، ئەگەر خەلىپىلىك بىزگە خاس بولسا، بۇنى بۇرۇنراق بىلگىنىمىز ياخشى، ئەگەر باشقىلاردا بولسا بىزنى ئۇلارغا تاپشۇرۇپ، ۋەسىيەت قىلىشنى سورايلى» دېدى. ھەزرىتى ئەلى: «مەن بۇنى ھەرگىز سورىمايمەن. ئەگەر

بىز سوراپ قالساق خەلىپىلىك بىزگە بولماي باشقىلارغا بولۇپ قالسا، ئۇ چاغدا خەلىپىلىك ئەسلا بىزگە نېسىپ بولمايدۇ» دېدى.

رەبئۇلئەۋۋەل ئىبىننىڭ ئون ئىككىنچى كۈنى (دۈشەنبە) پەيغەمبىرىمىز ئۆزىدە بىر ئاز يەڭگىلىك ھېس قىلىپ، بامدات نامىزى ئوقۇۋاتقان ساھابە كىرىملىرىگە نەزەر تاشلاش ئۈچۈن، ھەزرىتى ئائىشەنىڭ ھۇجرىسىدىن چىقتى. ئۇ نۇرغۇن كىشىلەرنىڭ مەسجىد تەنھىم ناماز ئوقۇۋاتقانلىقىنى كۆرۈپ، خۇرسەن بولۇپ كۆلدى. چۈنكى مەسجىد ئادەملەر بىلەن تولۇپ كەتكەن ئىدى. كىشىلەرمۇ پەيغەمبىرىمىزنى كۆرۈپ، پەۋقۇلئادە خۇرسەن بولۇشتى. ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى پەيغەمبىرىمىزنى نامازغا كېلىۋاتىدۇ دەپ ئويلاپ، يول بوشاتماقچى بولغان بولسىمۇ، پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا نامازنى داۋاملاشتۇرۇپ بېرىشكە ئىشارەت قىلىپ، ھۇجرىسىغا كىرىپ كەتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام شۇ كۈنى كۈن كۆتۈرۈلگەندە بۇ پانى دۇنيادىن ئاللاھ تائالانىڭ دەرگاھىدىكى باقى دۇنياغا كۆچتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋاپات بولۇشتىن ئىلگىرى ئالدىدىكى قاچىدىن سۇ ئېلىپ، مۇبارەك يۈزىگە سەپكەنلىكى ۋە: «ئى ئاللاھ! ئۆلۈم سەكراتىغا قارشى ماڭا ياردەم قىلغىن، مەن رەپىقۇلئەلانى ئىختىيار قىلدىم» دېگەنلىكىنى ھەزرىتى ئائىشە رىۋايەت قىلىدۇ.

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھىجرىيىنىڭ ئون بىرىنچى يىلى رەبئۇلئەۋۋەل ئىبىننىڭ ئون ئىككىنچى كۈنى دۈشەنبە كۈنى ۋاپات بولدى. بۇ چاغدا ئۇ ئاتىشى ئۈچ ياشتا ئىدى. ئۇنىڭ مۇبارەك چاچ - ساقاللىرىغا ئازغىنا ئاق كىرگەن بولۇپ، ساقاللىرىدىكى ئاقلارنى سانغىلى بولاتتى.

ساھابە كىرىملىرىنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋاپاتىدىن كېيىن ھەيرەتتە قېلىشى

بىر ئاز ئىلگىرى ئۆزلىرىگە تەبەسسۇم قىلىپ، نەزەر سالغان ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ۋاپات بولغانلىق خەۋىرىنى ئاڭلاپ، ساھابە كىرىملىرىنىڭ ھەممىسى ھەيرانلىقتا قالدى. بۇ چوڭ مۇسەبەتنىڭ زەربىسىدە ئۇلارنىڭ كۆڭۈللىرى بىر يان كۆزلىرى بەريان بولۇشتى. ئۇلار چوڭقۇر قايغۇغا چۆمگەن ئىدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋاپات بولۇشىنى يىراق دەپ ئويلايدىغانلارمۇ بار ئىدى. ئۇلار قاتتىق غەم - قايغۇغا چۆمدى. ئۇلارنىڭ ئىچىدىن ھەزرىتى ئۆمەر تېڭىرقاش زەربىسىدە ئۆزىنى پۈتۈنلەي ئۇنتۇغان ئىدى. مۇناپىقلارنىڭ بەزىلىرى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋاپات بولغانلىقىدىن پايدىلىنىپ، مۇسۇلمانلار ئارىسىدا ھەر خىل سۆزلەرنى تارقىتىپ يۈرگەندە، ھەزرىتى ئۆمەر ئۇلارغا: «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋاپات بولمىدى. ئۇ ئىيسا ئەلەيھىسسالامغا ئوخشاش ئاللاھنىڭ يېنىغا كەتتى. ئىشىنىمەنكى، ئۇ چوقۇم قايتىپ كېلىپ، بۇ مۇناپىقلارنىڭ پۈت - قولىرىنى كېسىپ تاشلايدۇ» دېدى.

ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ خۇتبە ئوقۇغانلىقى

بۇ چاغدا ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى قۇبادىكى ئايالىنى يوقلاش ئۈچۈن كەتكەن ئىدى. ئۇ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋاپات بولغانلىق خەۋىرىنى ئاڭلاپ، دەرھال مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە قايتىپ كېلىپ، ھەممىدىن

ئىلگىرى ھەزرىتى ئائىشەنىڭ ھۇجرىسىغا كىردى. ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز ھۇجرىنىڭ بىر تەرىپىگە ياتقۇزۇلۇپ، مۇبارەك يۈزى يېپىپ قويۇلغان ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ يۈزىنى ئېچىپ سۆيۈپ تۇرۇپ، قاتتىق يىغلاپ كەتتى. ئاندىن كېيىن مەسجىدكە توپلانغان ساھابە كىراملارنىڭ ئالدىغا چىقىپ، ئۇلارنىڭ تەشۋىشىنى يوقىتىش ئۈچۈن، مۇنۇ سۆزلەرنى قىلدى: «ئىككىنچى بولۇڭلار! كىمكى، مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامغا ئىبادەت قىلسا، ئۇ شەكسىز ۋاپات بولىدى. كىمكى، ئاللاھقا ئىبادەت قىلسا، ئاللاھ شەكسىز ھاياتتۇر، ئۇ ھەرگىز ئۆلمەيدۇ.» ئاندىن كېيىن ئۇ قۇرئان كەرىمدىكى «شۈبھىسىزكى، سەن ئۆلگۈچى، ئۇلارمۇ ئۆلگۈچى، مۇھەممەد بىر پەيغەمبەر. ئۇنىڭدىن ئىلگىرىمۇ نۇرغۇن پەيغەمبەرلەر ئۆتكەن. ئەگەر ئۇ ئۆلۈپ كەتسە، ياكى ئۆلتۈرۈلسە ئارقاڭلارغا يېنىپ كېتەمسىلەر؟ كىمكى، ئارقىسىغا يېنىپ كەتسە، ئۇ ھەرگىزمۇ ئاللاھقا بىرەر زەرەر يەتكۈزەلمەيدۇ. بىز شۇكۈر قىلغۇچىلارنى مۇكاپاتلايمىز» دېگەن ئايەتلەرنى ئوقۇدى. ساھابە كىراملار ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ بۇ سۆزلىرىنى ئاڭلاپ ھوشغا كېلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەقىقەتەن ۋاپات بولغانلىقىغا ئىشىنىشتى. بۇ چاغدا ھەزرىتى ئۆمەر: «مەن بۇ ئايەتلەرنى ھازىرغىچە ئاڭلاپ باقمىغاندەك ۋە ھەزرىتى ئەبى بەكرىدىن يېڭىدىن ئاڭلاۋاتقانداك بولدۇم» دەپ، ئورنىدىن تۇرماقچى بولۇۋىدى، تۇرالماي يىقىلىپ چۈشتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنى يۇيۇشقا قاتناشقانلار

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنى يۇغان كىشى ھەزرىتى ئەلى ئىبنى ئەبى تالىپ بولۇپ، ھەزرىتى ئابباس، پەزىل ئىبنى ئابباس، قەسەم ئىبنى ئابباس، ئۇسامە ئىبنى زەيد ۋە پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئازات قىلغان قولى ھەزرىتى شەقران قاتارلىقلار ياردەملەشكەن ئىدى. بەدىر ئەھلىدىن بولغان ئەۋس ئىبنى خەۋلى يۇغان جايغا كىرىشى بەك ئارزۇ قىلىپ، قاتتىق تەلەپ قىلغانلىقتىن ئۇنىڭ كىرىشىگە رۇخسەت قىلىندى. ئۇ كىشى يۇيۇشقا قاتناشمىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يۇيۇلۇپ، كېيىنگە ئېلىنغاندىن كېيىن، كىشىلەر بىر - بىرىگە ئىقتىدا قىلماستىن جىنازا نامىزىنى ئايرىم - ئايرىم ئوقۇدى. ئەلەر ئوقۇپ بولغاندىن كېيىن ئاياللار، ئاندىن كېيىن كىچىك بالىلار ئوقۇدى. ناماز چۈشۈرۈلۈپ بولغاندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىزنىڭ مۇبارەك جەستى ھەزرىتى ئائىشەنىڭ ھۇجرىسىدىكى جان ئۆزگەن ئورۇنغا دەپنە قىلىندى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كىشىلەر دەپنە قىلىندىغان ئاممىۋى قەبرىستانلىققا دەپنە قىلىنماي، ئۆزى ۋاپات بولغان جايغا دەپنە قىلىنىشىنىڭ سەۋەبى ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىزنىڭ: «ھەرقانداق پەيغەمبەر ۋاپات بولسا، ئۆزى جان ئۆزگەن جايغا دەپنە قىلىنىدۇ» دېگەن ھەدىسىنىڭ بولغانلىقىدىن ئىدى. تارىخچىلارنىڭ بەزىلىرى بۇنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋەسىيىتى بويىچە بولغان دەيدۇ. مۇبارەك قەبرىگە ھەزرىتى ئەلى، پەزىل ئىبنى ئابباس، قەسەم ئىبنى ئابباس، ئەۋس ئىبنى خەۋلى قاتارلىقلار چۈشتى. قەبرىدىن ئەڭ كېيىن چىققان كىشى قەسەم ئىبنى ئابباس ئىدى. مۇبارەك قەبرى زېمىنىدىن بىر غېرىچ كۆتۈرۈلگەن ئىدى. ھەزرىتى بىلال قەبرىنىڭ ئۈستىگە سۇ سەپتى. پەيغەمبىرىمىز شەنبە كۈنى يېرىم كېچىدە دەپنە قىلىنغان ئىدى. ئۇنىڭ دەپنە قىلىنماي ئۇزۇن مۇددەت تۇرۇپ قېلىشى، ئۇنىڭ جىنازا نامىزىنىڭ ھەممە كىشى يىغىلىپ بىرلىكتە ئوقۇلماستىن، ھەر بىر

كشى ئايرىم - ئايرىم ئوقۇغانلىقتىن بولغان، ياكى ساھابە كىراملارنىڭ كىمىنىڭ خەلىپە بولۇشى ھەققىدىكى مەسلىھەت بىلەن مەشغۇل بولۇپ قالغانلىقىدىن بولغان ئىدى.

ئەرەبىستان سەھراىرىدا يېتىملىكتە چوڭ بولۇپ، ئۆز خەلقىنىڭ باتىل ئېتىقادلىرىنى، يامان ئادەتلىرىنى ۋە بۇزۇق ئەخلاقلىرىنى ئىسلاھ قىلغان ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ قىسقىچە تەرجىمىھالى يۇقىرىقىلاردىن ئىبارەت. ئۇ زات يىگىرمە ئۈچ يىل ئىچىدە ئېلىپ بارغان دەۋىتىنىڭ نەتىجىسىدە ئۆز خەلقىنىڭ يامان ئەخلاق، بۇزۇق ئادەت ۋە باتىل ئېتىقادلىرىنى پۈتۈنلەي تازىلاپ، ئۇلارنى گۈزەل ئەخلاق، ياخشى ئادەت ۋە توغرا ئېتىقادلارغا ھىدايەت قىلدى. بۇتېرەسلىكنىڭ يىلتىزىنى قومۇرۇپ تاشلاپ، تەۋھىدنىڭ ۋە ئىسلامنىڭ ئاساسىنى تۇرغۇزدى.

ئىلگىرى ئۇ زاتنىڭ ھېچقانداق ياردەمچىسى ۋە قوللىغۇچىسى يوق ئىدى. ئۆز خەلقىنىڭ ھەر خىل جەبرى - زۇلۇملىرىغا ئۇچرىغان ئىدى. ئاخىرى ئۇلار ئۈستىدىن غەلبە قىلىپ، ھەممىنى ئۆزىگە ئەگەشتۈردى. ئۇ زات يىگىرمە ئۈچ يىل مۇددەت ئىچىدە شۇ قەدەر ۋەھشىيلىشىپ، توغرا يولدىن ئېزىپ كەتكەن بىر خەلقنى مەيلى ئېتىقاد، مەيلى ئەخلاق جەھەتتە بولسۇن ئىنسانىيەتكە نەمۇنە بولغۇدەك دەرىجىدە ئىلغار خەلق قىلىپ يېتىشتۈردى. ئۇلار ئەخلاق - پەزىلەت ۋە پەن - مەدەنىيەت جەھەتلەردە دۇنياغا ئۈلگە بولدى. ئاللاھ تائالا ئۇلارنى تەرىپلەپ مۇنداق دەيدۇ: «سىلەر ئىنسانلار ئۈچۈن چىقىرىلغان ياخشى ئۆمەت. سىلەر ياخشىلىققا بۇيرۇپ، سىلەر ۋە يامانلىقتىن توسىسىلەر.» يەنە مۇنداق دەيدۇ: «شۇنىڭغا ئوخشاش بىز سىلەرنى كىشىلەرگە شاھىت بولۇشۇڭلار ئۈچۈن، ئوتتۇراھال ئۆمەت قىلدۇق.»

ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن كېيىن، ئۇنىڭ ئىزباسارلىرى بولۇپ، يەر يۈزىگە ئىسلام ئەقىدىسىنىڭ ئۇرۇقلىرىنى چاچتى. ئەجەبلىنەرلىكى شۇكى، ئۇ زات شۇنچە ئاز مۇددەت ئىچىدە بۇنداق زور ئۆزگىرىشنى بارلىققا كەلتۈرۈپ «ئىسلاھ قىلىش مۇمكىن بولمايدۇ» دېيىلگەن بىر مىللەتنى ئىسلاھ قىلىپ، ئۇلارنى راستچىلىق، ساپلىق ۋە ۋاپادارلىق جەھەتلەردە كامالەتكە يەتكۈزدى. بۇنىڭغا تارىخ سەھىپىلىرى گۇۋاھ بولالايدۇ.

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام پۈتكۈل ئىنسانىيەتنى ئىسلاھ قىلىش ئۈچۈن ئاللاھ تائالا تەرىپىدىن ئەۋەتىلگەن بەرھەق پەيغەمبەر بولۇپ، بۈيۈك قۇدرەت ئىگىسى بولغان ئاللاھنىڭ ياردىمى بىلەن ئىنسانىيەتنى يورۇقلۇققا ئېلىپ چىقتى. ئۇنىڭ ساھابىلىرى ئۇ ئېلىپ كەلگەن ئاللاھنىڭ ئەمىر - پەرمانلىرى ۋە چەكلىمىلىرىگە قەتئىي ئەمەل قىلىپ، بىدئەت ۋە خۇراپاتلىقلاردىن پۈتۈنلەي پاكلىنىپ، تەۋھىد ئەقىدىسى بىلەن تائەت - ئىبادەتلەردە ۋە پۈتۈن ياخشىلىقلاردا پەيغەمبىرىمىزگە قەتئىي ئەگەشكەنلىكتىن، ئاللاھ تائالانىڭ سۆزىنى ئۈستۈن قىلىش يولىدا جىھاد قىلىش ئۈچۈن جانلىرىنى، ماللىرىنى پىدا قىلاتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئىنسانىيەت ئارىسىغا ئەخلاق - پەزىلەت ئۇرۇقىنى چاچقانداك، مەنسەپ، رىياسەت يوللىرىنى ۋە ئادالەت، سىياسەت، ئىقتىساد ۋە شۇرا قانۇنلىرىنى ئىلاھىي ۋەھىي ئارقىلىق بايان قىلدى. ھازىرقى دېموكراتىك تۈزۈملەرنىڭ ھەممىسى ئۇ زاتنىڭ يۇقىرىقى كۆرسەتمىلىرىدىن ئۈلگە ئالغان. كېيىنچە بۇ تۈزۈم مۇسۇلمانلاردىن ياۋروپالىقلارغا يۆتكىلىپ، ئۇ بەرلەردە مەشھۇر بولدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام پۈتۈن ئىنسانىيەتكە پەيغەمبەر قىلىپ ئەۋەتىلىپ، ئىنسانلارنى ئاللاھنىڭ قانۇنىنى ئىجرا قىلىش تەرىپىگە ۋە توغرا يولغا باشلىدى. ئۇ زاتتىن كېيىنكى خەلىپىلەر، ئىماملار ۋە ئۆلىمالار پەيغەمبىرىمىزنىڭ شەرىئىتى ۋە سۈننىتى بىلەن ھۆكۈم قىلدى. چۈنكى ھەر بىر پەيغەمبەر ئىنسانىيەتنىڭ تەبىئىتىگە تامامەن ئۇيغۇن ھالدا، ئۇ ئىنسانلارنىڭ ئۆز ئىچىدىن چىقاتتى. خەلىپە، ئىمام ۋە ئۆلىمالار ئۇ پەيغەمبەرنىڭ سۈننەتلىرىنى ئىزچىل ئادا قىلسا، ئۇلار ھەر دائىم ئۆزىنىڭ توغرا يولىنى تاللىۋالالايدۇ. ئەگەر ئۇلار سۈننەتنى تاشلاپ، باشقىچە يول تۇتسا، زۇلۇم ۋە ئىستىبداتقا چۈشىدۇ، بۇنىڭ بىلەن مىللەتنىڭ ئىجتىمائىي ھاياتى چىرىكلىككە يۈزلىنىدۇ. چۈنكى ھەرقانداق مىللەتنىڭ خاراب بولۇشى، ئۇ مىللەتنىڭ ھاكىمى ۋە ئالىملارنىڭ بۇزۇلۇشى سەۋەبىدىن كېلىپ چىقىدۇ. مانا بىز بۈيۈك پەيغەمبىرىمىزنىڭ سۈننىتىنى تاشلاپ، ئۇنىڭ يولىدىن چەتنەپ، بىدئەت ۋە خۇراپاتلىققا ئەگەشكەنلىكىمىزدىن ۋە ئۇ ئېلىپ كەلگەن ئىلاھىي قانۇننى قايرىپ قويۇپ، ئىنسان ئۆزى تۈزۈپ چىققان ھەقىقەتكە ماس كەلمەيدىغان قانۇنغا ئېسىلۋالغانلىقىمىز ئۈچۈن، مۇشۇنداق خار - زەبۇنلۇقتا قالدۇق. بەنى ئىسرائىلنىڭ مىللىتى ۋە دىنىنىڭ ئىنقىرازغا ئۇچرىشىنىڭ سەۋەبىمۇ، ئۇلارنىڭ پادىشاھلىرىنىڭ زالىملىقى، ئۆلىمالىرىنىڭ تەۋرات ئەھكاملىرىنى ئۆزگەرتىپ، مۇسا ئەلەيھىسسالامنىڭ سۈننىتىدىن چىقىپ كەتكەنلىكىدىن بولغان ئىدى. شۇنىڭدەك، ئىيسا ئەلەيھىسسالامنىڭ سۈننەتلىرىمۇ شۇ قاتاردا يوق بولغان.

بىزنىڭ پەيغەمبىرىمىز مۇھەممەد ئەلەيھىسسالام ئۆزىنىڭ ماددىي ۋە مەنىۋى جەھەتتىكى يولباشچىلىقى بىلەن ئىنسانلارغا رەھبەرلىك قىلغان چاغلىرىدا، ئۇ ئىنسانلارنى ئۇزۇن زاماندىن بېرى داۋاملىشىپ كېلىۋاتقان خۇراپاتلىق، ھاۋايى - ھەۋەس ۋە زۇلۇم - ئىستىبداتلاردىن قۇتۇلدۇرۇپ، شەخسىي ۋە ئىجتىمائىي تەرەپلەردىن ئىسلاھات ئېلىپ بېرىپ، بىدئەت ۋە خۇراپاتلاردىن پاكالاپ، توغرا ۋە ئادالەتلىك يولغا كىرگۈزۈپ، دۇنيا ۋە ئاخىرەتلىك بەخت - سائادەتكە ئېرىشتۈردى. ئۇنىڭدىن كېيىنكى خۇلەپى ئاشىدىنلار ۋە ساھابە كىراملارمۇ بۇ يولدا مۇستەھكەم تۇرۇپ، پەۋقۇلئادە پىداكارلىق بىلەن ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىزنىڭ شەرىئىتى ۋە سۈننىتىنى مۇھاپىزەت قىلىپ، ئىسلام نۇرىنى پۈتۈن دۇنياغا چاچتى. قۇرئان كەرىمنى «ئاللاھ تائالا ئىمان ئېيتقان ۋە ياخشى ئەمەللەرنى قىلغان كىشىلەرگە، ئۇلارنى زېمىندا خەلىپە قىلىدىغانلىقىنى ۋەدە قىلدى.» دېگەن ئايەت كەرىمنىڭ بۈيۈك ھېكمىتىگە سازاۋەر بولدى. مۆمىنلەر ئەگەر ئىمانىنى ياخشى ئەمەللەر بىلەن تولۇقلىسا، مەزكۇر ۋەدە بويىچە ئۇلار پۈتۈن زېمىنغا ئىگە بولاتتى. چۈنكى بۇ ۋەدىنىڭ ئەمەلىيىتى خۇلەپى ئاشىدىنلارنىڭ زامانىدا رېئاللىققا ئايلانغان ئىدى. ئۇ زامانلاردا مۆمىنلەرنىڭ ئىمانى ۋە سالىھ ئەمەللىرى، ئەخلاق - پەزىلەتلىرى ناھايىتى يۇقىرى ئىدى. كېيىنكى زامانلاردا مۆمىنلەرنىڭ ئىمانىغا نۇقسان يېتىپ، ئەخلاق - پەزىلەتلىرى سۇسلىشىپ، سالىھ ئەمەللىرى بوشىشىپ قالغانلىقتىن، دۆلەتلىرى پارچىلىنىپ، چىرىكلىككە يۈزلەندى.

شۇنى بىلىش كېرەككى، سائادەت ئەسرىدە ئىسلام مىللەتلىرى غايەت زور دەرىجىدە قۇدرەت تېپىپ، باشقا ھەممە مىللەتلەر ئۈستىدىن غەلبە قىلغان ئىدى. ھەممە مىللەتلەر ئىسلامنىڭ ماددىي ۋە مەنىۋى رەھبەرلىكى ئاستىدا ياشايتتى. ئادالەت ۋە ھەقىقەت چىرىقى دۇنيانىڭ ھەر تەرىپىدە نۇر چاچقان ئىدى. بۈيۈك خەلىپىلەر ئەمىرلەر ۋە ساھابە كىراملارنىڭ ھەممىسى بىرلا قانۇنغا، يەنى كىتاب ۋە سۈننەتكە ئاساسلانغان شەرىئەت قانۇنىغا

بويىسۇناتتى. قېرىنداشلىق، باراۋەرلىك ۋە ئادىللىق شوئارى ئاستىدا، ھەزرىتى پەيغەمبىرىمىز ئېلىپ كەلگەن مۇقەددەس ئىسلام يولىنى ئىنسانلار ئالدىغا قويغان ئىدى. مانا بۇ سەۋەبتىن ئىسلام دۇنياسى قۇدرەت تېپىپ، شەخسىي ۋە ئىجتىمائىي ھاياتتا ناھايىتى زور تەرەققىي قىلغان ئىدى. ئىسلام دىنى بۇ ھاياتنىڭ روھى بولسا، ئىسلامنىڭ بىر شېخى بولغان ئەخلاق - پەزىلەت ۋە ياخشى ئەمەللەر بۇ ھاياتنىڭ تومۇرلىرى ۋە ئەزالىرىغا ئوخشايدۇ. شۇنىڭ ئۈچۈن ئۇ زاماندا ئىسلام مىللەتلىرى ناھايىتى ساغلام ئىدى. ئاندىن كېيىن ئىسلام ئۆمىتى ئارىسىغا ئەسەبىيەت (يەنى تەرەپپازلىق)، ئىتتىپاقسىزلىق تارقىلىپ، ئىسلامدىن ئىلگىرىكى ۋارىسلىق قانۇنى ئوتتۇرىغا چىقىشقا باشلىدى. شۇرا ۋە جۇمھۇرىيەت قانۇنى يوق بولدى. بۇ ۋارىسلىق قانۇنى سەۋەبىدىن خەلىپىلىك ئۆمەۋىلەرنىڭ خاندانغا يۆتكەلدى. ئۇلار ئىستىبداتلىق قىلغانلىقى ئۈچۈن، ئۇلارنىڭ تۇتقان يوللىرى ئىلاھىي قانۇنغا خۇلەپپائى راشىدىنلارنىڭ زامانىدىكىدەك ئىزچىل ئۇيغۇن ئەمەس ئىدى. شەرىئەتنىڭ ھامىيلىرى بولغان ئۆلىمالارنىڭ ئۇلارغا رازىلىقى يوق ئىدى. لېكىن، قىلىچ ۋە نەيزە ئۇلارنىڭ قولىدا بولغانلىقتىن ئۇلارغا بويىسۇنماي ئامال يوق ئىدى. بەزى ئاھالىلەر ئەمىرلەرنىڭ قولىدا تەربىيەلەنگەنچە دائىم ئۇلار تەرەپتە ئىدى. چۈنكى «ئىنسان ئېھساننىڭ قولى» دېگەن ماقال - تەمسىل بار. شۇڭا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋارىسلىرى بولغان ئۆلىمالار ۋە سالىھ كىشىلەر ئۆمەۋىلەرنىڭ ئەمىرلىرىنىڭ ۋە ئۇلارنىڭ قوللىغۇچىلىرىنىڭ ئارىسىدا سىقىلىشقا ئۇچرىدى. شۇ سەۋەبتىن ئىسلامنىڭ ماددىي ۋە مەنىۋى ئەخلاق - پەزىلەتلىرىنىڭ زاھىر بولۇشى بىر ياقتا قېلىپ، ئىسلام ئاسمىنىدىكى ئىلىم - مەرىپەت، پەن - مەدەنىيەت يۇلتۇزلىرى غەپلەت ۋە جاھالەت بۇلۇتلىرى بىلەن يېڭىلىپ قالدى. پەيغەمبەرنىڭ ۋارىسلىرى بولغان ئۆلىمالار، سالىھ كىشىلەر ۋە مىللەتنىڭ ئىلغار ئادەملىرىنىڭ قىلغان ئىشلىرى ئانچە راۋاج تاپالمىدى.

ئاندىن كېيىن بۇ ئەسەبىيەت ۋە ۋارىسلىق قانۇنى ئابباسىيلارغا يۆتكەلدى. پۈتۈن ئۆلىمالار ۋە سالىھ كىشىلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ شەرىئىتىنى ۋە سۈننىتىنى قوغداش يولىدا، ئۇنىڭغا خىلاپلىق قىلغان ھاكىملارغا قاتتىق قارشى تۇراتتى. شۇنىڭ بىلەن ئىككى پىرقە ئوتتۇرىسىدا قارىمۇ قارشىلىق پەيدا بولۇپ، ھەققانىيەت تەرەپتە تۇرىدىغان ئۆلىمالارنىڭ مەسلىھەتلىرى ئانچە تەرەققىي قىلالمىدى. بەلكى بەزى ئۆلىمالار قازىلىق، مۇپتىلىق، خاتىپلىق، مۇدەررىسلىك ۋە مۇئەللىملىككە ئوخشاش مەنەسپلەرنى قولغا كەلتۈرۈش ئۈچۈن، ھاكىملارنىڭ تەرەپدارى بولۇپ، ئىستىبداتلىق يولغا كىردى.

ئۇ زامانلاردا ياشىغان ئىسلام ئۆلىمالىرى ۋە پۇقەھالىرى قۇرئان كەرىمدىكى سالىھ ئەمەللەر، ئىنسانىي پەزىلەتلەر بايىدىن بولغان ھۆكۈملەردە ئىجتىھات قىلىپ، شەرىئەت ئىلىملىرىنى توپلىماقتا ئىدى. قۇرئان كەرىم ئىلگىرى - كېيىن بولۇپ، ئىلىم - مەرىپەت، پەن - مائارىپلارنى ئۆز ئىچىگە ئالغان مۇقەددەس كىتاب بولغاچقا، كائىنات ئىلىملىرى، ئاسمان جىسمىلىرى، زېمىن ھېكمەتلىرىنى نۇرغۇنلىغان ئايەتلەر ئارقىلىق ئىنسانلارغا تەلىم بېرىدۇ. شۇنىڭدەك، ئاسمان - زېمىندىكى مەخلۇقاتلارغا نەزەر تاشلاپ، ئۇنىڭ ھېكمىتىنى بىلىشكە بۇيرۇيدۇ. بۇ «ئاسماندىكى نەرسىلەرگە قاراڭلار»، «ئۇزات زېمىندىكى نەرسىلەرنى سىلەر ئۈچۈن ياراتتى»، «پەرۋەردىگارىمىز، بۇنى بىكارغا ياراتمىدىڭ» دېگەن ئايەتلەر بىلەن سابتۇر.

مەۋجۇدات ۋە كائىناتتىن بارلىققا كەلگەن توغرا ئىلىملەر قۇرئان كەرىم تەرىپىدىن رەت قىلىنمايدۇ. بەلكى ئۇ ئىلىملەر قۇرئاننىڭ نەزىرىدە مەقبۇلدۇر. شۇڭا ئۇ زاماندىكى ئۆمىمەتلەر باشقا مىللەتلەرنىڭ مەدەنىيەت ۋە تەرەققىياتىغا قاراپ، ئىنسانىيەت ئۈچۈن پايدىلىق بولغان، توغرا ۋە پايدىلىق ئىلىم - مەرىپەتلەرنى قۇرئان ۋە ھەدىس - شەرىپلەرگە توغرىلاپ كۆردى. ئەگەر قۇرئان ۋە ھەدىسكە ئۇيغۇن، ئىنسانىيەتكە پايدىلىق بولسا ئۇنى ئىسلامىي ئىلىم - مەرىپەتتىن دەپ قاراپ، ئۆگەندى ۋە ئۆگەتتى. قۇرئان ۋە سۈننەتكە مۇۋاپىق بولماي، ئىنسانىيەتكە كېرەكلىكمۇ بولمىسا، ئۇنى ئىسلامىي ئىلىم - مەرىپەت قاتارىدىن چىقىرىپ، خۇراپاتلىق ۋە يەھۇدىي، ناسارالاردىن ئېقىپ كىرگەن سۇيىقەست دەپ قارالدى. شۇڭلاشقا بۇرۇنقى زاماننىڭ ئىلىملىرىدىن دەپ قارالغان سېھىرگەرلىك، پالچىلىق قاتارلىق ئىشلار ئىسلام شەرىئىتى تەرىپىدىن رەت قىلىندۇ.

ئىسلامىيەتنىڭ دەسلەپكى دەۋرلىرىدە دۇنيادا «ئەڭ مەدەنىيەتلىك مىللەت» دەپ قارالغان مىللەت رۇملىقلار ئىدى. ئۇلاردا يۇنانىستاننىڭ ئىلىم - مەرىپەتلىرى ئاساسلىق دەستۇر بولغان. كېيىنكى كۈنلەردە ئىسلام خەلىپىلىرىنىڭ بەزىسى ئۇلاردا بار بولغان ھېكمەت ۋە پەلسەپە ئىلىملىرىنى مۇسۇلمانلار ئارىسىغا ئېلىپ كىرىشنى مەقسەت قىلىپ، ئۇلارنىڭ پەلسەپىگە ئالاقىدار نۇرغۇن كىتابلىرىنى ئەزەبچىگە تەرجىمە قىلدۇردى. شۇنداقلا، پارس ۋە ھىندى گەدەبىياتلىرىدىن قۇرئان ۋە سۈننەتكە مۇۋاپىق بولغانلىرىنى تاللاپ ئالدى. شۇنىڭ بىلەن مۇسۇلمانلاردا شەرىئەت ئىلىملىرىدىن باشقا مەنتىق (لوگىكا) ۋە پەلسەپە ئىلىملىرى تېخىمۇ گۈللەندى. لېكىن، بۇ ئىلىملەر بىلەن شۇغۇللىنىدىغان بىر قىسىم ئالىملار پەقەت بۇ ئىلىملارغا تايىنىپ، يۇنان پەلسەپىسىگە چۆكۈپ كەتكەنلىكى ئۈچۈن، ئۇلار چېكىدىن ئېشىپ كېتىپ، نەقلىي ئىلىملەرنى تاشلاپ، پەقەت ئەقىلگە ئاساسلىنىدىغان كەيپىيات شەكىللىنىپ قالغان سەۋەبتىن، قۇرئان ۋە ھەدىس شەرىپلەرنى پەلسەپىگە ئاساسلاندىرۇپ، ئىپرات (يەنى ھەدىدىن ئاشۇرۇۋېتىش) يولى بىلەن تەئۋىل قىلدى. شۇنىڭ بىلەن بۇ ئاستا - ئاستا تەرەققىي قىلىپ، ئېتىقاد ئېقىمىدىكى بىر قىسىم مەزھەپلەر ئوتتۇرىغا چىقىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ «ئۆمىمىتىم يېقىنىدا بۆلۈنۈپ كېتىدۇ» دېگەن سۆزىنى رېئاللىققا ئايلاندۇرغان ئىدى. بۇ مەزھەپلەرنىڭ ئىچىدىن ناھايىتى كۈچلۈك، ئۆز تەسىرىنى كۆرسەتكىنى «مۆتەزىلە» مەزھىپى بولۇپ، ئۇلار ئەھلى سۈننە مەزھىپىگە قارشى ھالدا ئىسلامنى ئۆز مەزھىپىگە بويىسۇندۇرۇشقا تىرىشاتتى. ھەتتا بەزى خەلىپىلەر ۋە بىر قىسىم سۇلتانلار ئۇلارنىڭ ئەقىدىسىگە مايىل بولۇپ قالغان. پاتىمىلەر خەلىپىلىرى شىئىلىك يولىغا كىرىپ قالغان. شۇنداق قىلىپ يۇنان پەلسەپىسى ئىسلام ئالىمىدە شۇ دەرىجىگە كۆتۈرۈلگەن ئىدىكى، ھەتتا ئىسلام ھۆكۈملىرىدىن بىر قانچىسى بۇ پىكىرگە مايىل بولۇپ قېلىپ، سەلەپ سالىھىنلارنىڭ ئىزىدىن چەتنەپ كەتكەن. ئاندىن كېيىن سۈننەتنى قوغدايدىغان، بىدئەتكە قارشى تۇرىدىغان بىر قىسىم ئۆلىمالار ئوتتۇرىغا چىقىپ، مۆتەزىلە مەزھىپىگە رەت قايتۇرۇش بىلەن مەشغۇل بولغان. ئۇلار ئىسلام شەرىئىتىنى ساقلاپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ سۈننىتىنى ئۆزلىرىنىڭ ئېتىقادى بويىچە ھىمايە قىلغان. ئۇلار توغرا نەقىللەرگە ئانچە كۆڭۈل بۆلمەي، كۆپىنچە مەسىلىدە ئەقىلگە تايانغانلىقى ئۈچۈن، ئېتىقادقا ئالاقىدار مەسىلىلەردە تامامەن تەلەپكە لايىق بولالماي، بىر قىسىم مەسىلىلەردە خاتا يولغا كىرىپ قالغان بولۇشى مۇمكىن. ئەمما ھەقىقىي ئىسلامنى ساقلاپ

قالغۇچىلار ۋە تەپسىر، ھەدىس ئۆلىمالىرى ھېچ ئىشتا سۈننەتكە بىدئەت ئارىلاشتۇرماي، ئىسلامنى ئەينەن ھالىتى بويىچە پاك - پاكىزە ھالدا ھېچقانداق چاڭ - توزان قوندۇرماي ساقلاپ قالدى.

يۇنان پەلسەپىسى تەرجىمە قىلىنىپ، مۇسۇلمانلار ئارىسىغا كىرگەندىن كېيىن ئەسلى مەقسەت بىر ياقتا قېلىپ، ئۆلىمالارنىڭ دىللىرىدا تۈرلۈك ئېتىقادلار ئورۇنلىشىپ، ئۇلارنىڭ ئارىسىدا ئۆز ئارا ئىختىلاپ ۋە تالاش - تارتىشلار كۈنسېرى كۆپىيىپ، ئىسلامنى ھەر بىر پىرقە ئۆز مەسلىكى تەرىپىگە تارتىپ، پەقەت ئۆزىنىڭ تۇتقان يولىنىلا توغرا، باشقىلارنىڭكىنى خاتا، دەپ تەرسالىق قىلىپ تۇرۇۋېلىپ، مۇسۇلمانلار جامائىتىنىڭ بىرلىكىنى بۇزۇپ، ئىسلامنىڭ جىسمىنى قاتتىق يارىلاندى. مانا بۇ سەۋەبتىن بۇ يارىلار كۈندىن - كۈنگە ئېغىرلىشىپ، ساقايماس ھالغا كېلىپ، خۇددى ئاللاھ تائالا ئىسرائىل ئوغۇللىرى ھەققىدە: «ئۇلار (يەنى ئىلگىرىكى ئۆمىمەتلەر) دىنىي جەھەتتە نۇرغۇن پىرقىلەرگە بۆلۈندى. ھەر پىرقە ئۆزى تۇتقان يول بىلەن خۇشالدۇر» دېگەندەك ھالغا چۈشۈپ قالدى.

يەنە بىر قىسىم ئۆلىمالار، يۇنان پەلسەپىسىدىن ئىبارەت بولغان ئارىستو پەلسەپىسىنى ئۆگىنىپ، ئۇنىڭ كۆزقارىشىنى ئىسلام دۇنياسىغا ئېلىپ كىردى. بۇ پەلسەپىنىڭ ئىلاھىي ئەقىدىلەرگە دائىر بەزى قانۇنلىرىنى ئۆزگەرتىپ، باشقىلارنى ئىسلامغا تامامەن تەتبىق قىلدى. ئىسلام دۇنياسىدا يەنە بىر نەچچە پەيلاسوپلار، مەسىلەن، فارابى، ئىبنى سىنا، ئىبنى باجە، ئىبنى رۇشد قاتارلىقلار دۇنياغا كەلدى، بۇلارمۇ سەلەپ سالىھىنلارنىڭ يولىدىن بىر ئاز چەتنەپ كەتكەن.

يەنە بىر قىسىم ئۆلىمالار مەنتىق ئىلمىغا بېرىلىپ كېتىپ، يۇنان پەيلاسوپلىرى ۋە مۇتەزىلىلەر بىلەن مۇنازىرىلىشىشتە ھەددىدىن ئاشۇرۇۋەتتى. بۇ سەۋەبتىن كىتاببۇلاھتىن مەنبە ئالغان پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەدىسلىرى پەردە ئارقىسىدا قېلىپ، ھەقىقىي ئىلىم - مەرىپەت ئاپتاپلىرى ئۆچۈشكە باشلىدى. شۇڭا ئىسلام ئۆمىمىتىمۇ ئۆتكەن ئۆمىمەتلەرگە ئوخشاش ئاللاھنىڭ كىتابى بايان قىلغان ئىلاھىي قانۇنلارنى بىر تەرەپتە قويۇپ قويدى. بۇ ئۆمىمەت ئاللاھنىڭ كىتابىغا ۋە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ سۈننىتىگە ئۆز لايىقىدا ئەمەل قىلماي، ساھابە كىراملارغا ۋە تائىپىنلارغا ئەگەشمەي، دىنىي ئىلىم ۋە ئىلاھىي قانۇنلارغا يۇنان پەلسەپىسىنى ئارىلاشتۇرۇپ، سۈننەتنىڭ نۇرلۇق يۈزىگە بىدئەت ۋە خۇراپاتلىق چاڭ - توزانلىرىنى قوندۇردى. شۇنىڭ بىلەن ئىسلام ئۆمىمەتلىرىنىڭ كۆپ قىسمىدا قۇرئان كەرىم ئۇنتۇلۇپ قېلىپ، توغرا ئىلىم - مەرىپەت زايە بولۇپ كەتتى. شۇنداقلا بۇ ئۆمىمەتنىڭ پىكىر ئېڭى دورامچىلىققا ئەسىر بولۇپ قېلىپ، سەئىيى - ئىجتىمات يولى توسۇلۇپ قالدى. قۇرئان كەرىمدىن پايدىلىنىدىغان كائىنات ئىلىملىرىمۇ بۇ ئۆمىمەتتىن ئۇزاققا قالدى. ھالبۇكى، دىنىي ھاياتنىڭ غىزاسى بولغان قۇرئان كەرىمدىن چىققان پايدىلىق ئىلىم - مەرىپەت مۇسۇلمانلارنىڭ بەخت - سائادىتىنىڭ ئاچقۇچى ئىدى.

خۇراپاتلىقنىڭ نەتىجىسىدىن كەلگەن جېدەل - ماجىرا ۋە ھەسەتخورلۇق، كۆرەلمەسلىكتىن كەلگەن ئاداۋەتكە ئوخشاش ئەخلاقسىزلىققا مۇپتىلا بولغان مۇسۇلمانلار دۇنيا ۋە ئاخىرەتتە ھالاكەت باياۋاندا سەرگەردان بولۇپ، ئېزىپ قېلىۋاتىدۇ. ئۇلار قۇرئان كەرىمنىڭ: «تالاشماڭلار، ئەگەر تالاشماڭلار ئاجىزلاپ كېتىسىلەر.» ۋە «ئەگەر

بىر ئىشتا تارتىشىپ قالساڭلار، ئۇنى ئاللاھ ۋە ئۇنىڭ پەيغەمبىرىگە قايتۇرۇڭلار» دېگەن ئايەت كەرىملىرىنىڭ ھېكمەتلىرىدىن يۈز ئۆرۈدى.

جەمئىيەتنىڭ مەنئى ئوزۇقى ۋە تەلىم - تەربىيىنىڭ ئاساسى بولغان ۋەز - نەسىھەت، خۇتبە سۆزلەش قائىدىلىرى ھەر مىللەتتە بولغان بولسىمۇ، ئىسلامدا بەكرەك ئەھمىيەتكە ئىگە. ئىسلام دىنى بولسا ھېكمەت دىنىدۇر. شۇڭا ئىسلام باشتلا ھېكمەتكە ئالاقىدار ۋەز - نەسىھەت ۋە خۇتبە سۆزلەش قائىدىلىرىنى ئوتتۇرىغا قويدى. ھېيت - بايرام ۋە جۈمە كۈنلىرى خۇتبە سۆزلىنىپ، دىنىي ئەھكاملار ۋە جەمئىيەتكە پايدىلىق ۋەز - نەسىھەتلەر بايان قىلىنىدۇ. ۋەز - نەسىھەت قىلىش ۋە خۇتبە سۆزلەش پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن قالغان سۈننەت بولۇپ، ئىسلام دۇنياسىنىڭ مەسجىدلىرى ۋە مۇنبەرلىرى خۇتبە سۆزلەش ۋە ۋەز - نەسىھەت قىلىش بىلەن زىننەتلىنىدۇ. قۇرئان كەرىم: «پەرۋەردىگارنىڭ يولىغا ھېكمەت ۋە چىرايلىقچە ۋەز - نەسىھەت بىلەن چاقىرىغىن» دەپ، ھېكمەت ۋە چىرايلىقچە ۋەز - نەسىھەت قىلىش ئارقىلىق ھاۋايى - ھەۋەس يولىغا كىرىپ قالغانلارنى يامان يولدىن توسۇشقا ئەمرى قىلدى.

ئىسلامنىڭ ئاۋۋالقى زامانىلىرىدا، شەرىئەت ھامىيلىرى بولغان ئۆلىمالار ئۈمەۋى ۋە ئابباسى خەلىپىلىرى بىلەن كۈرەش قىلىپ، ئۇلارنى خاتا يولدىن توستى. ئۇلارغا ھەقىقەتنى بايان قىلىشتا ئۇلارنىڭ ھەيۋىتىدىن قورقماي، ئۆزلىرىگە ئاللاھ تائالا بىلدۈرگەن ئىلىمنى يوشۇرماي ئۇلارغا ئاشكارا يەتكۈزدى. ئۆزلىرى زالىم بولماي، بىدئەتكە مايىل بولۇپ قالغان بەزى ئەمەلدارلاردىن ئۆزلىرىنى تارتتى. بۇرۇنقى رەببىنى ئۆلىمالىرىمىزنىڭ تۇتقان يولى ئەنە شۇنداق ئىدى. كېيىنكى دەۋرلەرگە كەلگەندە ئىسلام قانۇنلىرى ۋە ئىلاھىي پىرىنسىپلار ئۆزگەرتىلىپ، خۇتبەلەر ھېكمەتسىز ھالدا، سۆزنىڭ ئەھمىيىتىگە دىققەت قىلىنمىغان ئاساستا، مېغىزسىز پۇچەك سۆزلەردىن قۇراشتۇرۇلغان بولۇپ، بۇ ئىش پەقەت مۇنبەرلەردىكى بىر ئادەت ھالىغا كېلىپ قالدى. شۇڭلاشقا جەمئىيەتتە پىتنە - پاسات ۋە ھەرخىل بۇزۇق ئىشلار يىلتىز تارتىپ، تۈرلۈك بىدئەت ۋە خۇراپاتلىقلار باش كۆتۈردى. ئەمرى - مەرۇپ، نەھى مۇنكەرنىڭ مەزمۇنى زايە بولۇپ كەتتى. قۇرئان كەرىمنىڭ: «سىلەرنىڭ ئىچىڭلاردىن ياخشىلىققا چاقىرىدىغان بىر تۈركۈم كىشىلەر بولسۇن.» دېگەن ئايەت كەرىمە نەزەردىن چۈشۈپ قالدى.

مەزكۇر سۆزلەر ئازغىنا مۇناسىۋەت بىلەن قىستۇرۇپ ئۆتۈلدى. گەرچە سۆز ئۇزىراپ كەتكەن بولسىمۇ، پايدىسىز سۆز بولمىغانلىقى ئۈچۈن، ھۆرمەتلىك كىتابخانلارغا مالال كەلمەس دەپ ئويلايمەن.

ئەمدى تۆۋەندە پەلسەپە ئىلىملىرى ۋە باشقا ئىلىملەر تەرجىمە قىلىنىپ، ئىسلام دۇنياسىدا كۆرۈنۈشكە باشلىغان تارىخى جەريان، بۇ ئىلىملەرنى تەرجىمە قىلغۇچىلار ۋە ئۇنى تەرجىمە قىلىشقا بۇيرۇغۇچىلار ھەققىدە قىسقىچە توختىلىپ كۆتۈشنى مۇناسىپ كۆردۈم:

يۇنان پەلسەپىسى ۋە باشقا پەلسەپە ئىلىملىرى ئىسلام دۇنياسىغا ئېقىپ كىرىپ، ئومۇمەن خېلى چوڭ تەسىر قوزغىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام پۈتۈن مۇسۇلمان ئەر - ئاياللارنىڭ ئىلىم تەھسىل قىلىشى پەرز ئىكەنلىكىنى بايان قىلغان ئىدى. شۇنداقلا ئىلىم قەيەردە بولسا ۋە كىمدە بولسا، ئۇنى ئۆگىنىش كېرەك ئىكەنلىكىنى تەكىتلىگەن ئىدى. مەيلى قۇرئان كەرىمدە بولسۇن ياكى ھەدىس شەرىپتە بولسۇن، ئۆلىمالارنىڭ پەزىلىتى ناھايىتى كۆپ زىكىر قىلىنىدۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇسۇلمانلارنى ئىلىم - مەرىپەتكە تەرغىب

قىلىپ، ئۆزى ئالەمدىن ئۆتكەندىن كېيىن، ئۇزۇن ئۆتمەي رۇم ۋە پارس دۆلەتلىرى مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن پەتھى قىلىنىپ، مۇسۇلمانلارنىڭ كۈچى زور دەرىجىدە ئېشىپ، شانۇ شەۋكەتلىك بىر ھالغا كەلدى. شۇنىڭ بىلەن مۇسۇلمانلار باشقا ھەرقانداق بىر مىللەت كۆرۈپ باقمىغان ئاجايىپ بىر مەدەنىيەتكە ئاساس سالدى. ئۇلار ئومۇمەن دېگۈدەك ئىلىم - مەرىپەتكە ئىنتايىن ئىشتىياق بىلەن كىرىشتى. بۇ سەۋەبتىن يۇنان پەلسەپىسى ئىسلام دۇنياسىدا ئىنتايىن راۋاج تاپتى. ھىجرىيىنىڭ بىر يۈز ئوتتۇز ئالتىنچى يىلى مۇسۇلمانلارنىڭ ئەمىرى بولغان ئەبۇ جەئەب مەنسۇر رۇمدىن كەلگەن ئەلچىلەرنىڭ ۋاستىسى بىلەن يۇنان پەلسەپىسىگە ئالاقىدار بەزى كىتابلارنى ئەكەلدۈردى. مەزكۇر ئەمىر تەرىپىدىن بىر قىسىم ئالىملار توپلىنىپ، يۇنان پەلسەپىسىدىن ئىبارەت بولغان بىرنەچچە كىتابنى ئەرەبچىگە تەرجىمە قىلدى. ھەججە ئىبنى مەئەز مىلادىدىن ئىككى يۈز يىل بۇرۇن مەشھۇر ماتىماتىك ۋە تونۇلغان ئاسترونوم بەتلەموسنىڭ جۇغراپىيە كىتابلىرىنى، شۇنىڭدەك ئەقلىدوسنىڭ كىتابىنى ئەرەبچىگە تەرجىمە قىلغان ئىدى. ئابدۇللاھ ئىبنى مۇقەپپا كەلسە ۋە دىمىنە دېگەن كىتابنى تەرجىمە قىلغان ئىدى. 147 - يىلى ئابباسىلار خەلىپىلىرىنىڭ بەشىنچىسى ھارۇن رەشىد خەلىپە بولۇپ، ئۇمۇ ئىلىم - مەرىپەتنىڭ ۋە ھۈنەر - سەنئەتنىڭ تەرەققىي قىلىشىغا كۆڭۈل بۆلگەن ئىدى. شۇنىڭدەك ئۇ ئىلىم ئەھلىنى ھىمايە قىلاتتى. ئۇ دەۋردە مۇسۇلمانلاردىن ئىمام ئەزەم ئەبۇ ھەنىپە، ئىمام مالىك ئىبنى ئەنەس، ئىمام ئەبۇ يۇسۇف قاتارلىق مۇجتەھىدلەر ۋۇجۇدقا كەلگەن بولۇپ، ئىلىم - مەرىپەت ناھايىتى راۋاج تاپقان ئىدى. كېيىن 198 - يىلى ھارۇننىڭ ئوغلى مەمۇن خەلىپە بولۇپ، ئۇنىڭ ئۆزى ئەرەب ئەدەبىياتى، پىقھى، ھەدىس ۋە باشقا ئىسلام ئىلىملىرىغا ماھىر ھەمدە باشقا ئىلىم - ھېكمەت ۋە پەلسەپە قاتارلىق ئەقلىي ئىلىملەردىن بەھرىمەن بولغانلىقتىن، يەنە كېلىپ ئالىي ھىممەتلىك، ساغلام تەبىئەتلىك، زېرەك ئادەم بولغانلىقتىن ئىلىم - پەننىڭ تەرەققىياتىغا ناھايىتى كۆڭۈل بۆلدى. ئىلىم - ھېكمەت ۋە تېبابەت قاتارلىق ئەقلىي ئىلىم كىتابلىرىنىڭ يۇنانچە ۋە سۇرىيانچە تىللاردىن ئەرەب تىلىغا تەرجىمە قىلىنىشىغا ناھايىتى زور تۆھپە قوشتى. قۇستەنتىنىيە (ھازىرقى ئىستانبۇل) دىن مەخسۇس شەكىلدە يۇنانچە كىتابلارنى ئەكەلدۈرۈپ، ئۇلارنى تەرجىمە قىلىدىغان تەرجىمانلارنى ھازىرلاپ، ئۇلارغا تەرجىمە قىلىنغان كىتابلارنىڭ ۋەزنى بويىچە ئالتۇن بېرىپ، ئەرەبچىگە تەرجىمە قىلدۇردى. پەن - تەتقىقات، ئىلمىي مۇزاكىرە مەجلىسلىرىنى قۇرۇپ، ئۆزىمۇ ئۇ مەجلىسلەرگە قاتنىشاتتى. ھەر خىل تىلدا يېزىلغان كىتابلارنى تەرجىمە قىلىش ئۈچۈن، ھەر بىر تىلغا شۇ تىلنى پۇختا بىلىدىغان تەرجىمانلارنى تەيىن قىلدى. مەنسۇر، ھارۇن رەشىد ۋە مەمۇنلاردىن باشقا، كېيىنكى خەلىپىلەرنىڭ زامانىدا يۇنان تىلىدىن ئەرەب تىلىغا تەرجىمە قىلىدىغان مەشھۇر تەرجىمانلاردىن بىرى بەترىق بولۇپ، ئۇ كىشى مەنسۇرنىڭ زامانىدا ياشىغان خىرىستىئان تېۋىپ ئىدى. ئۇ مەنسۇرنىڭ ئەمىرى بىلەن تېبابەتكە دائىر بىرقانچە كىتابنى خۇسۇسەن جالينوسنىڭ تېبابەت كىتابلىرىنى ئەرەب تىلىغا تەرجىمە قىلغان ئىدى. ئۇنىڭ ئوغلى يەھىيەمۇ تەرجىمانلاردىن بىرى ئىدى. يەنە بىرى ھەججە ئىبنى مەتار بولۇپ، ئۇمۇ يۇنان ۋە سۇرىيانى تىلىدىن ئەرەب تىلىغا كۆپلىگەن تېبابەت ۋە ھېكمەت كىتابلىرىنى تەرجىمە قىلغان ئىدى. ئۇ مەمۇن زامانىدا ئەقلىدوسنىڭ كىتابىنى تەرجىمە قىلغان ئىدى. كېيىن ئۇنىڭ تەرجىمىسى سابىت ئىبنى قۇررە تەرىپىدىن تۈزىتىلدى.

مەشھۇر تەرجىمانلاردىن يەنە سالامۇلئەبرەش، ئابدۇلمەسىھ ئىبنى نائىمە، ھۈسەين ئىبنى بەترىق، ھىلال ئىبنى ئەبى ھىلال ئەلھىنىسى، ئەبۇلپەرھە ئىبراھىم، يەھىيا ئىبنى ئەدى قاتارلىقلار بار. يەنە ئىيسا ئىبنى نۇھ ھۈنەين ئىبنى ئىسھاق، قەستەن ئىبنى نوقا، ئىبنى راستىيە، سابىت ئىبنى قۇررە، ئابدۇللاھ ئىبنى مۇقەپپا، ھەسەن ئىبنى سەھلى قاتارلىقلارمۇ بار ئىدى. ئۇلار كۆپىنچە يۇنان ۋە سۈرىيانى تىللىرىدىن ئەرەبچىگە تەرجىمە قىلاتتى. بەزىلىرى پارىسچىدىنمۇ تەرجىمە قىلاتتى. ئەمما ھىندى تىلىدىن تەرجىمە قىلىدىغان كىشى مەسكە تۈلھىندى دېگەن كىشى ئىدى. ئۇ كىشى مەشھۇر ھىندى تېۋىپلىرىدىن بىرى بولۇپ، ھارۇن رەشىد زامانىدا باغداتقا كەلگەن ئىدى. ئۇ ھارۇن رەشىدنىڭ ئەمرى بىلەن ھىندى تېۋىپلىرىنىڭ ئەڭ كاتتىسى شاناپنىڭ كىتابلىرىنى ۋە ئۇنىڭدىن باشقا ھىندى كىتابلىرىنى پارىسچىغا تەرجىمە قىلغان ئىدى. كېيىن باشقا تەرجىمانلار بۇ كىتابلارنى ئەرەبچىگە تەرجىمە قىلدى. نەبەتى تىلىدىن تەرجىمە قىلىدىغان كىشى ئەبۇ بەكرى ئەھمەد ئىبنى ئەلى ئىدى. ياقۇپ ئىبنى ئىسھاق ئەلئىندىمۇ مەشھۇر تەرجىمانلارنىڭ بىرى ئىدى. ئىلىم - مەرىپەت گۈلشەنى ئىسلام خەلىپىلىرىنىڭ ئېھسان بۇلۇتلىرىدىن ياغقان يامغۇر بىلەن باغداتتا پورەكلەپ ئېچىلغاندەك، ئەندەلۇس (ھازىرقى ئىسپانىيە) مۇ ئىلىم - ھېكمەت مەجلىسلىرىنىڭ نۇرى بىلەن يورۇغان ئىدى.

ھىجرىيىنىڭ 300 - يىلى 22 يېشىدا ئەندەلۇس تەختىگە ئولتۇرۇپ، ئەللىك يىل ھۆكۈم سۈرگەندىن كېيىن، 350 - يىلى ۋاپات بولغان ئابدۇراھمان III مۇ ئىلىم ئەربابلىرىدىن بولۇپ، ئۆلىمالارنى ناھايىتى ياخشى كۆرەتتى. شۇڭا ئۇنىڭ زامانىدا ئەندەلۇستا ئىلىم - مەرىپەت نۇرى چاقنىغان ئىدى. ئۇنىڭ پايتەختى ۋە ئوردىلىرى ئىلىم - مەرىپەت مەركىزى بولغان ئىدى. ئۇمۇ مەنسۇرغا ئوخشاش مەخسۇس ئوقۇتقۇچىلارنى تەييارلاپ، ياشلارنى ئوقۇتقان ۋە تەرجىمانلارنى توپلاپ، نۇرغۇن كىتابلارنى تەرجىمە قىلدۇرغان ئىدى. ئەرەبلەر مانا شۇ چاغدا تەرجىمە قىلىنغان كىتابلارنىڭ ۋاسىتىسى بىلەن ھەمدە ئۆزلىرىنىڭ ئىجتىھادلىرىنىڭ مېۋىسى ئارقىلىق ئىلىم - پەنگە ۋە يۇقىرى تەرەققىياتقا ئېرىشكەندىن كېيىن، مۇسۇلمانلارنىڭ ئىچىدىن كاتتا پەيلاسوپلار، كامالەتكە يەتكەن ئالىملار ۋۇجۇدقا كەلدى. ئۇلارنىڭ نام - شۆھرەتلىرى ياۋروپا ئالىملىرى ئارىسىدا تارقىلىپ، ياۋروپالىقلار ئۇلارنى ھازىرغىچە ئۇستاز دەپ تىلغا ئېلىشىدۇ.

ئۇلارنىڭ بىرى ياقۇپ ئىبنى ئىسھاق ئەلئىندى بولۇپ، ئۇ ھېساب، ئىنژېنېرلىق، ماتېماتىكا، ئاسترونومىيە، لوگىكا، پەلسەپە، مېدىتسىنا، مۇزىكا ۋە باشقا پەنلەردە ناھايىتى زور ئىمتىيازغا ئېرىشكەن ئىدى. ئۇ يۇنان كىتابلىرىدىن بىر نەچچىسىنى ئەرەبچىگە تەرجىمە قىلدى. ئۇنىڭ ئىلىم - پەنگە دائىر ئۈچ يۈزدىن ئارتۇق كىتابى بارلىقى رىۋايەت قىلىنىدۇ. ئۇ كىشى خرىستىئانلار ئارىسىدا «پەيلاسوپ» دېگەن نام بىلەن تونۇلغان ئىدى. ئەبۇ نەسر مۇھەممەد ئىبنى تارىخان ئەلفارىبى ئىسلام پەيلاسوپلىرىنىڭ ئەڭ مەشھۇرلىرىدىندۇر. خرىستىئانلار فارابىنى «ئەلپارابوس» دەپ ئاتايدۇ. ئۇ كىشىنىڭ ھەر ساھەدىكى ئىلىم - پەنلەر ھەققىدە يازغان كىتابلىرى بولۇپ، ئۇ مۇزىكىلار ئىچىدىكى «قالۇن» دەپ ئاتىلىدىغان ئالەتنى كەشىپ قىلغان ئىدى. ئۇ ئەينى زاماندا ئىسلام مەملىكەتلىرىدە ئىشلىتىلىدىغان تىللارنىڭ كۆپلىرىنى بىلەتتى.

ئەلى ئىبنى سىنامۇ پۈتۈن دۇنيادا ھۆرمەت بىلەن نامى زىكىر قىلىنىدىغان مەشھۇر پەيلاسوپلارنىڭ بىرىدۇر. ئۇنىڭ ھەر زامان ئېتىبارغا ئىگە كىتابلىرى بار. خۇسۇسەن، ئۇ يازغان تېبابەتچىلىككە ئائىت كىتاب دۇنياغا

مەشھۇردۇر. خرىستىئانلار ئۇ زاتنىمۇ «ئۇستاز» دەپ تىلغا ئېلىشىدۇ. بۇلاردىن كېيىن شىھابىددىن سۇھرىۋىدى، يەھيا ئىبنى ھەبەش قاتارلىق پەيلاسوپلار، ئەدىبلەر، شائىرلار ۋە تارىخشۇناسلار دۇنياغا كەلدى. مانا بۇلاردىن مەلۇم بولدىكى، مۇسۇلمانلار تارىخ بويىچە دۇنيانىڭ ئىلىم - پەن تەرەققىياتىغا ناھايىتى زور خىزمەت قىلغان.

ئىسلام دۇنياسىدا ئىلىم - پەننىڭ تەرەققىي قىلىشى

شۇنى بىلىش كېرەككى، مۇسۇلمانلار بىرەر شەھەرنى پەتھى قىلسا ياكى بىرەر يېزىنى ئاۋات قىلسا، ئۇ يەرلەردە مەسجىد، مەدرىسە ۋە ئۇنىڭ يېنىغا كۈتۈپخانا ۋە قىرائەتخانىلارنى بىنا قىلاتتى. زامانىنىڭ تەقەززاسى بويىچە بۇ مەكتەپ - مەدرىسىلەرنى تەرەققىي قىلدۇرۇپ تۇراتتى. ئۇ مەكتەپ - مەدرىسىلەردە ئوقۇلىدىغان ئىلىم - پەن كىتابلىرىنى يېڭىلاپ تۇراتتى. شۇنىڭدەك، ئىقتىدارلىق مۇئەللىم ۋە مۇدەررىسلەرنى تەيىنلەيتتى. ئۇ زاماندا مۇسۇلمانلارنىڭ خەلىپە ۋە پادىشاھلىرى، ئەمىر ۋە ۋەزىرلىرى ئىلىم ئەھلىلىرىنىڭ ئىچىدىن چىققان بولۇپ، ئىلىم - پەندىدىن خەۋەردار كىشىلەر ئىدى. شۇڭا ئۇلار ئىلىم ئەھلىنى باشقىلاردىن ئالاھىدە پەرقلەپ كۆرەتتى. ئالىملاردىن ئىمتىھان ئېلىپ تۇراتتى. ئىلىم ۋە ئۆلىمالارنىڭ شەنىنى كۆتۈرۈپ، ئۇلارغا ناھايىتى كۆڭۈل بۆلەتتى. خەلىپە مەمۇنىنىڭ «جامىئۇلكەبىر» دېگەن كىتابىنى يادلىغان كىشىگە يۈز تىللا، «جامىئۇسسەغىر» دېگەن كىتابىنى يادلىغان كىشىگە ئەللىك تىللا، «مۇپەسسەل» دېگەن كىتابىنى يادلىغان كىشىگە يۈز تىللا مۇكاپات بەرگەنلىكى رىۋايەت قىلىنىدۇ. مانا بۇلاردىن ئىسلام پادىشاھلىرىنىڭ ئىلىم - پەن تەرەققىياتى ئۈچۈن پەۋقۇلئادە تىرىشچانلىق كۆرسەتكەنلىكى ئېنىق كۆرۈنۈپ تۇرىدۇ.

ئۇلار مۇسۇلمانلارنىڭ ھەر خىل ئىلىم - پەنلەرنى ئۆگىنىشى ئۈچۈن نۇرغۇنلىغان مەكتەپ، مەدرىسىلەرنى بىنا قىلدۇرغان ئىدى. ئۇ مەكتەپ، مەدرىسىلەرگە ئىقتىدارلىق مۇئەللىم ۋە مۇدەررىسلەرنى تەيىن قىلىپ، دۇنيانىڭ ھەر يېرىدىن مىڭلىغان ئوقۇغۇچىلارنى قوبۇل قىلىپ، ئۇلارغا ئىلىم - مەرىپەت ۋە پەن - مەدەنىيەت ئۆگەتكەن ئىدى. مەسىلەن: مىسىردىكى ئىسكەندەرىيە شەھىرى مۇسۇلمانلار قولىغا ئۆتكەندىن كېيىن، ئىسكەندەر ۋە بەتلىمىيوسلارنىڭ زامانىدىكىدىنمۇ بەكرەك ئىلىم - ھېكمەت مەركىزى بولغان ئىدى. بۇ يەردە يىگىرمىدىن ئارتۇق مەدرىسە بولۇپ، ئىلىم تەھسىل قىلىش ئۈچۈن ھەر تەرەپتىن كەلگەن ئوقۇغۇچىلار ناھايىتى كۆپ ئىدى. ئۇلار ناھايىتى ئىنتىزاملىق ۋە تەرتىپلىك ھالدا، ئىشەنچلىك زاتلارنىڭ ھەرخىل پەن ھەققىدە يازغان كىتابلىرىنى مۇتالىئە قىلاتتى. ھىجرىيىنىڭ ئىككىنچى ئەسىرلىرىدە بەسرە ۋە كۇپەدە، كېيىن باغداتتا ئىلىم مەجلىسلىرى قۇرۇلۇپ، ئۇ مەجلىسلەردە پارسچە ۋە يۇنانچە تىللاردا ئەنجۈمەنلەر ئېچىلاتتى. سىبۋەييە ئەخپەش، خېلىل قاتارلىق تىلشۇناسلار مانا شۇ ئەنجۈمەننىڭ ئەزالىرىدىن ئىدى. ئەرەب تىلشۇناسلىرىنىڭ ئىچىدىكى بەسىرىلىكلەر ۋە كۇبىلىقلار دەپ ئاتالغان كىشىلەرمۇ مانا بۇ ئەنجۈمەننىڭ ئەزالىرىدىن ئىدى.

ھىجرىيىنىڭ 289 - يىلىدىن باشلاپ ئىسلام دۇنياسىنىڭ ھەر يېرىدە مەدرىسىلەر ۋە ئەنجۈمەنلەر قۇرۇلۇشقا باشلىدى. بەسرە ۋە كۇبىلەردە قۇرۇلغان ئەنجۈمەنلەر بۇنىڭدىنمۇ ئىلگىرى قۇرۇلغان ئىدى. ئۇ چاغلاردىكى مەدرىسە بىنا قىلىش بىزنىڭ ئالتە شەھەرنىڭ بايلىرىدەك تۆت تام سېلىپ، ئۈستىنى يېپىپ، ئۇنىڭغا ئۆزى ئىگە بولۇۋېلىپ، ئۆزى خالىغانچە كونترول قىلىشىدىن ئىبارەت ئەمەس ئىدى، بەلكى ئۇ مەدرىسىنىڭ ھەممە

لازمىلىقلىرىنى تەييار قىلىپ، ئىمكانقەدەر كېلەچەكنى كۆزلەپ، نۇرغۇنلىغان ۋەقەلەرنى قويۇپ، ھەتتا مەكتەپ ئوقۇغۇچىلىرىغا قەدەر ئوقۇش پۇلى بېرىپ، كېرەكلىك شەرت - شارائىتلارنى ھازىرلاپ بېرىشتى. ئۇ مەكتەپ، مەدرىسىلەرگە ئۇستازلارنى تەيىنلەش مەكتەپ قۇرغان بايلارنىڭ ئىختىيارىدا بولماستىن، بەلكى ئۇستازلار، توغرا - خاتانى ئايرىيالايدىغان پەزىلەتلىك كىشىلەرنىڭ مەسلىھەتى ئارقىلىق تەيىن قىلىناتتى. مەسلەن: مۇستەنسىر بىللاھ باغداتتا بىنا قىلغان مەدرىسىگە ھەر خىل ئىلىم - پەن كىتابلىرىنى ۋەقەپە قىلىپ، مۇئەللىم ۋە مۇدەررىسىلەرنى تەيىن قىلغان ئىدى ھەمدە ئوقۇغۇچىلارنىڭ قىشلىق ۋە يازلىق كىيىم - كېچەكلىرىنى، ئەتىگەن - ئاخشامدا يەيدىغان يېمەكلىكلىرىنى تەييارلايدىغان مەخسۇس ئادەملەرنى تەيىن قىلغان ئىدى. بۇ مەدرىسە بىناسىنىڭ چوڭلۇقى، سۇلىرىنىڭ پاكىزلىقى، ھاۋاسىنىڭ ساپلىقى، ئوقۇغۇچىلىرىنىڭ ناھايىتى راھەتتە ئوقۇيدىغانلىقى، يېمەك - ئىچمەكلىرىنىڭ كەڭتاشلىقى بىلەن مەشھۇر ئىدى. بۇ مەدرىسىلەردە ئىزىپىرلىق، ئاسترونومىيە، مېدىتسىنا، خىمىيە، بىئولوگىيە، لوگىكا ۋە باشقا نۇرغۇن پەنلەر ئوقۇلاتتى. ئوقۇغۇچىلار بۇ مەدرىسىنى پۈتتۈرگەندىن كېيىن، كاتتا مەنەسپ ۋە ۋەزىپىلەرگە تەيىن قىلىناتتى. مانا بۇ سەۋەبتىن ئۇ زاماندا ئىسلام دۇنياسىدا ئىلىم - پەن راۋاجلىنىپ، ناھايىتى زور دەرىجىدە تەرەققىي قىلغان ئىدى. تىللار ۋە ھەر خىل پەنلەر تەتقىق قىلىنىپ، تەرتىپكە سېلىنغان، ئەدەبىيات ناھايىتى زور تەرەققىي قىلىپ، كامالەتكە يەتكەن ئىدى. ھەر خىل پەندە ۋە ھەر خىل ئىلىمدە كامالەتكە يەتكەن كىشىلەر بار ئىدى. ئۇ ۋاقىتلاردا خرىستىئان دۇنياسى تېخى غەپلەت ئۇيقۇسىدا ئۇخلاۋاتاتتى. مىلادىنىڭ 1200 - يىلىدىن 1500 - يىلىغىچە ئىلىم - مەرىپەتتىن نېسىۋە ئېلىش ھەۋىسى خرىستىئان دۇنياسىدىمۇ تارقىلىشقا باشلىدى. ئۇلار مۇسۇلمانلارنى ئۇستاز قىلىپ، ئارىستۇ ۋە ئەپلاتونلارنىڭ پەلسەپىلىرىنى كۆگىنىشكە باشلىدى. چۈنكى ئۇلارنىڭ پەلسەپىلىرىنى مۇسۇلمانلار گەرەپچىگە تەرجىمە قىلىش ئارقىلىق ناھايىتى پۇختا ئىگىلىگەن ئىدى.

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ سۈپەتلىرى ۋە ئەخلاق - پەزىلەتلىرى

ھەزرىتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئوتتۇرا بويلىق، مۇبارەك يۈزى ئاق، نۇرلۇق، كۆزى يۇمىلاق، چوڭ، كۆز قارچۇقى تۇم قارا، ئېقى بىر ئاز قىزىلغا مايىل، ناھايىتى چىرايلىق، كېلىشكەن زات ئىدى. ئۇنىڭ قېشى ئۇزۇن، ئىنچىكە، ئىككى قېشىنىڭ ئارىسى ئوچۇق (بىر قېشى يەنە بىر قېشىغا تۇتاش ئەمەس)، بۇرنى گۇزۇنراق بولۇپ، بۇرنىنىڭ ئوتتۇرىسى ئېگىز، ئۇچى تەرەپ ئازغىنا ئېگىلگەن، ناھايىتى يارىشىملىق ئىدى. ئاغزى يوغانراق، يېشىلىسى كەڭ، كىرىپك، ساقاللىرى قويۇق، قاپقارا، مۇبارەك چىشلىرى ئاپئاق، بىر - بىرىدىن ئايرىلىپ تۇرىدىغان، گويىكى يېپىق تىزىلغان مەرۋايىتىغا ئوخشايدىغان، غولى كەڭ، يەلكىلىرى ئۇزۇن، مۇبارەك بەدەنلىرىدە تۈك بولۇپ، بەدنى تۈز زات ئىدى. كۆرۈنۈشكە ناھايىتى ھەيۋەتلىك بولۇپ، ئۇ يېڭىدىن كۆرگەن ئادەمگە ناھايىتى سۈرلۈك كۆرۈنەتتى. ئەمما، ئۇنىڭ سۆھبىتىگە قاتناشقان كىشىگە ناھايىتى مۇلايىم، يېقىملىق كۆرۈنەتتى. مۇبارەك چاچلىرىنى كۆپىنچە قۇلقىنىڭ يۇمشىقىغا قويىتتى. ئۇنىڭدىن ئۇزۇنراق كەتسە قىسقارتىلاتتى. ئۇ ئېھرامدىن چىققاندا چېچىنى پۈتۈنلەي ئالدۇرغانلىقى رىۋايەت قىلىنىدۇ. ئۇنىڭ ئاخىرقى ئۆمرىدە چاچ - ساقاللىرىدا بىر ئاز ئاق كۆرۈنگەن ئىدى.

پەيغەمبەرىمىزنىڭ سۈننىتى ساقالنى قويۇپ، بۇرۇننى ئالدۇرۇش ئىدى. مۇسۇلمان بولغان كىشى ئۆزىسىز ھالدا سۈننەتنى تاشلاپ، ساقاللىرىنى پۈتۈنلەي ئالدۇرۇپ، بۇرۇنلىرىنى ئۇزۇن قويۇۋېتىپ، خىرىستىئانلارغا ئوخشىۋالماستىكى لازىم. ھەر ئىشتا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا، ئۇنىڭ ساھابىلىرىگە ۋە تەبىئىيىتىگە ئەگىشىش لازىم. ئاللاھ تائالا قۇرئان كەرىمدە: «ئۇ سىلەرگە - ئاللاھنى، ئاخىرەت كۈنىنى ئۈمىد قىلغان ۋە ئاللاھنى كۆپ ياد ئەتكەنلەرگە - رەسۇلۇللاھ ئەلۋەتتە ياخشى ئۈلگىدۇر.» (ئەھزاب سۈرىسى 21 - ئايەت) دېگەن. بۇ ئايەتنىڭ مەزمۇنىدىن پەيغەمبەر قىلغان ئىشنىڭ بەزىسى گەرچە ئۇ ئىش ۋاجىپ بولمىسىمۇ، لېكىن ئۇنىڭغا ئەگەشكەنلىكتە نۇرغۇن خاسىيەتنىڭ بارلىقى كۆرۈنۈپ تۇرىدۇ. «پەيغەمبەر سىلەرگە ئېلىپ كەلگەن ئىشنى چىڭ تۇتۇپ قىلىڭلار، ئۇ چەكلىگەن ئىشتىن قەتئىي يىنىڭلار.» دېگەن ئايەتنى تەپەككۈر قىلىپ، پەيغەمبەرىمىزنىڭ سۈننىتىگە ئەگىشىپ، خىرىستىئانلارنىڭ ئادەتلىرىدىن قەتئىي يېنىش لازىم. پەيغەمبەرىمىزنىڭ مېڭىشى ناھايىتى سالماق بولۇپ، ئەتراپقا كۆپ قارىماي، ئالدىغا قاراپ ماڭاتتى. ئۇ پاكىزلىققا ۋە ۋەقۇلئاددە كۆڭۈل بۆلۈپ، كىشىلەرنى پاكىزە بولۇشقا ئۈندەيتتى. تاھارەت ئالغاندا مەسۈك ئىشلىتەتتى. شۇنداقلا، كىشىلەرگە مەسۈك ئىشلىتىشنى تەشەببۇس قىلاتتى. ئۇ چاچلىرىنى ياغلاشنى ۋە تاراشنى ياخشى كۆرەتتى. ئۆزىنى خۇشبۇي قىلىش ئۈچۈن، خۇشپۇراق نەرسىلەرنى كۆپ ئىشلىتەتتى. كېچىسى ياتقان چاغلىرىدا كۆزلىرىگە سۈرمە سۈرۈپ ياتاتتى. تىرىقلىرىنى پات - پات ئېلىپ تۇراتتى. كىشىلەرنى پاكىزە يۈرۈشكە، پات - پات يۈيۈنۈپ تۇرۇشقا، ھېچ بولمىغاندا ھەپتە بىر قېتىم بولسىمۇ غۇسلى قىلىشقا بۇيرۇيتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ سۆھبىتى ۋە تۇرمۇشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ سۆھبىتى ئىنتايىن مەنلىك، گەپ - سۆزى ناھايىتى يېقىملىق، چۈشىنىشلىك، پاساھەتلىك ۋە بالاغەتلىك ئىدى. ئۇنىڭ سۆھبىتىدە ئورۇنسىز ئىش - ھەرىكەت ۋە سۆھبەتكە ئالاقىسىز سۆزلەر بولمايتتى. ئۇنىڭ يېنىدا يۇقىرى ئاۋازلىق سۆز ۋە تالاش - تارتىشلار بولمايتتى. ئۇ قاقلاپ كۈلمەستىن، تەبەسسۇم بىلەن بولدى قىلاتتى. ئۇ زات سۆز قىلغاندا ساھابە كىراملار ئۇنىڭ سۆزىگە قۇلاق سېلىپ جىم تۇرۇشاتتى. ئۇلار خۇددى باشلىرىغا بىر نەرسە ئارتىپ قويغاندەك، باشلىرىنى تۆۋەن سېلىپ، ئۇ زاتنىڭ سۆزلىرىگە دىققەت بىلەن قۇلاق سالاتتى. ئۇنىڭ سۆزلىرى ناھايىتى ئوچۇق، دانىمۇ دانە بولۇپ، مۇبارەك ئېغىزىدىن چىققان سۆزلەرنى تېرىۋېلىش مۇمكىن ئىدى.

ئۇ زاتنىڭ كىشىلەر بىلەن بولغان ئىجتىمائىي مۇناسىۋىتى ئىنتايىن ياخشى بولۇپ، ھېچكىمنى قورقۇتمايتتى ۋە ئۈرۈكۈتمەيتتى. بەلكى ھەرقانداق كىشىنى ئۆزىگە جەلپ قىلاتتى. بىرىكىم سۆز قىلسا ئۇنىڭ سۆزى تۈگىگۈچە ئاڭلاپ تۇراتتى. ئۇنىڭغا ھەمسۆھبەت بولغان كىشى سورۇندىن كەتمىگۈچە ئۇ ئۇلارنى تاشلاپ كەتمەيتتى. ئۇنىڭ بىلەن قول ئېلىشىپ كۆرۈشكەن كىشى قولىنى تارتىمغۇچە ئۇ قولىنى تارتمايتتى. ئۇ پايدىسىز قۇرۇق سۆزلەرنى قىلىپ يۈرمەيتتى. ھېچنەرسىنى ئارتۇقچە ماختاپ كەتمەيتتى. ھېچبىر ئىنساننى، ھەتتا ھېچبىر نەرسە - كېرەكنى ئەيىبلەيمەيتتى. كۈلۈشكە توغرا كەلسە تەبەسسۇم بىلەن كۈلەتتى. بىرەر ئورۇندا دۇنياغا ئالاقىدار سۆز بولۇۋاتقان بولسا، بۇ سۆزگە ئالاقىسىز سۆزنى سۆزلەپ ئولتۇرمايتتى. ئاخىرەتكە ئالاقىدار سۆز بولۇۋاتقان بولسا،

ئاخىرەتكە ئالاقىدار سۆزنى قىلاتتى. بىر يەرگە دەۋەت قىلىنغان بولسا، دەۋەت قىلىنغان يەرگە باراتتى. بىرەر نەرسە ھەدىيە قىلىنغان بولسا، قايتۇرماي قوبۇل قىلاتتى. ساھابە كىراملار بىلەن بەزىدە چاقچاقمۇ قىلىشاتتى، لېكىن راست سۆز بىلەن چاقچاق قىلاتتى. بەزىدە ساھابە كىراملارنىڭ بالىلىرىنى ئەركىلىتىپ قۇچقىغا ئېلىپ، ئۇلارنىڭ كۆڭلىنى ئالاتتى. كېسەللەرنى يوقلايتتى. ھەتتا ئۇ تونۇش كىشىنىڭلا ئەمەس، بەلكى تونۇمىغان كىشىلەرنىڭمۇ كېسىلىنى كۆرەتتى. مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ئۇ زاتنىڭ خىزمىتىنى قىلغان بىر يەھۇدىيىنىڭ كېسىلىنى كۆرگەنلىكى بۇخارىدا رىۋايەت قىلىندۇ.

ئۇ ئالدىغا ئۇچرىغان كىشىگە ئىمكانقەدەر ئۇ كىشىدىن ئىلگىرى سالام بېرىشكە تىرىشاتتى ھەمدە ئۆزى باشتا قول ئۇزىتاتتى. ئالدىغا كەلگەن مېھماننى لايىقىدا ھۆرمەت قىلاتتى. ئۇلارغا ئۆز رىئاسىنى سېلىپ، ئۈستىدە ئولتۇرغۇزاتتى. بەزىدە ئۆزى ئولتۇرىدىغان ئورنىنى مېھمانغا بوشىتىپ بېرىپ، ئۆزى داۋا يەردە ئولتۇراتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۇيقۇسى ھەققىدە

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۇيقۇسى ئاز ئىدى. ئۇ زات كېچىنىڭ ئۈچتىن بىر قىسمىدا ئۇخلاپ، قالغان ئىككى قىسمىدا پەرۋەردىگارىغا ئىبادەت قىلىش بىلەن مەشغۇل بولاتتى. ياتىدىغان كۆرپىسى ۋە ياستۇقى تېرىدىن تىكىلگەن بولۇپ، ئىچى خورما قوۋزىقىدىن چىقىرىلغان كەنەپىگە ئوخشايدىغان نەرسىلەر بىلەن تولدۇرۇلغان ئىدى. تېگىگە سېلىپ يېتىش ئۈچۈن ئىككى قاتلاپ سالىدىغان بىر پالسى بار ئىدى. بىر كۈنى ئاياللىرىدىن بىرى ئۇ پالسىنى تۆت قاتلاپ سېلىپ قويغاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەتىسى پالسىنى تۆت قاتلاپ سېلىشتىن توسۇپ، ئۇنىڭ كېچىلىرى قىلىدىغان ئىبادىتىگە نۇقسان يەتكۈزىدىغانلىقىنى ئېيتقان ئىدى. ئۇ كۆپىنچە كۆرپە ئۈستىدە ئەمەس، بورا ئۈستىدە ياتاتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كىيىنىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كىيىم - كېچەك كىيىشتە بىر خىللا ئەمەس، خىلمۇ خىل كىيىملەرنى كىيەتتى. ئۇ زاتنىڭ كۆڭلىكى يەمەندە توقۇلغان ھىرە دېگەن رەختتىن تىكىلگەن ئىدى. ئۇ زات بۇ رەختنى ياخشى كۆرەتتى. «ھىرە» يوللۇق، ئالا رەخت دېمەكتۇر. ئۇ «بۇررە دەيمان» مۇ دېيىلىدۇ. سەللىسىنى دوپپىنىڭ ئۈستىگە، بەزىدە دوپپىسىز بېشىغا ئورايىتى. كۆپىنچە چاغلاردا سەللىسىنىڭ بىر ئۇچى دوپپىسىگە چۈشۈپ تۇراتتى. بەزى چاغلاردا سەللىسىنىڭ ئۇچى بولمايتتى. كۆپىنچە سەللىسىنىڭ رەڭگى قارا ئىدى. ئۇ ئاق رەڭلىك كىيىم - كىچەكلەرنى ياخشى كۆرەتتى ھەمدە كىشىلەرنىمۇ ئاق رەڭلىك رەختتىن كىيىم كىيىشكە قىزىقتۇراتتى. ئۇ ئۆلۈكلەرنى ئاق رەختلەر بىلەن كېپەنلەشكە بۇيرۇيتتى. قىزىل رەڭنى ياقىتۇرمايتتى. كىيىم - كىچەكنىڭ كەڭ تارلىقىغا ئانچە دىققەت قىلىپ كەتمەيتتى. ئۇنى تىككەن كىشىنىڭ كىم ئىكەنلىكىنى سۈرۈشتە قىلىپ ئولتۇرمايتتى. ئۇ زاتنىڭ رۇمدا توقۇلغان ۋە ئۇ يەردىن كەلگەن تار توننى كىيگەنلىكى، شۇنداقلا رۇمنىڭ ھاكىمى تەرىپىدىن ھەدىيە قىلىنغان توننى كىيگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ. پۈتۈنغا ئۆتۈك، بەزىدە بەتسنىگە

ئوخشايدىغان، ئالدى ئوچۇق، تاسما بىلەن باغلىنىدىغان بىر خىل ئاياغنى كىيەتتى. لېكىن، سەپەرلەردە كۆپرەك ئۆتۈك كىيەتتى. ئۇ زاتنىڭ «مۇھەممەد» دەپ يېزىلغان، كۈمۈشتىن ياسالغان بىر ئۈزۈكى بار ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يېمەك - ئىچمەكلىرى ھەققىدە

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ يېمەك - ئىچمەكلىرى پەقەت بىرلا خىل تائامدىن ئىبارەت ئەمەس ئىدى، بەلكى ئالدىغا كەلگەن تائامنى ئۇنداقكەن، بۇنداقكەن دېمەي، ئاددىي تائام بولسۇن ياكى ئېسىل تائام بولسۇن ئايرىماستىن يەيتتى. بارغا قانائەت قىلىپ، يوققا كايمايتتى. بىرەر سورۇندا ئالدىغا كەلتۈرۈلگەن تائاملارنى خاھلىسا يەيتتى، خاھلىمىسا يېمەيتتى. ئەمما، تائامنى ئەيىبلەيمەيتتى. باشقىلارغا «تەبىئىيلىككە ياقسا يەڭلار، ماڭا قارىماڭلار» دەيتتى. ئۇ پىشۇرۇلغان كاۋنى ياقۇراتتى. ھەسەل، سۈتكە ئوخشاش نەرسىلەرنى ياخشى كۆرەتتى.

ئۇ زاتنىڭ كۆپىنچە تامىقى سۇ بىلەن خورما ئىدى. بەزىدە ئۆيلىرىدە ئىككى - ئۈچ ئاي قازان ئېسىلمايتتى. خورما، سۇ ۋە سۈت قاتارلىق نەرسىلەر بىلەن تىرىكچىلىك قىلاتتى. تاماق يېگەندە تويغىچە يېمەيتتى. تاماقنى يەردە ئولتۇرۇپ يەيتتى. شىرە ۋە ئورۇندۇق قويۇپ يۈرمەيتتى. ئۇ زات تاماق يېگەندە ئۈچ بارمىقى بىلەن يەيتتى. غىزلىنىپ بولغاندىن كېيىن، مۇبارەك بارماقلىرىدا قالغان تائام يۇقلىرىنى پاكىزلاپ يەيتتى. تاماقنى ئۈچ بارماق بىلەن يېيىش ئىقتىسادچىلىق بولدى. چۈنكى ئۇ زامانلاردىكى ئادەملەرنىڭ بەزىسى چوڭچىلىق قىلىپ، بىر بارمىقى بىلەن تاماق يېسە، بەزىسى ئاچكۆزلۈك قىلىپ، بەش بارمىقى بىلەن يەيتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يۆلىنىپ ئولتۇرۇپ تاماق يېمەيتتى (يەنى بىر نەرسىگە يۆلىنىپ ئولتۇرۇپ ياكى چازا قۇرۇپ ئولتۇرۇپ ياكى بىر قولى بىلەن تايىنىپ ئولتۇرۇپ تاماق يېمەيتتى). مەزكۇر ئۈچ ھالەتتە ئولتۇرۇپ تاماق يېيىش گەرچە جائىز بولسىمۇ، ئەمما ئەدەپ يۈزىسىدىن توغرا ئەمەس.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تاماق يېيىشتىن بۇرۇن «بىسىمىللاھىر رەھمانىر رەھىم» دەپ، يەپ بولغاندىن كېيىن «ئەلەھمدۇ لىللاھ» دەيتتى. قوللىرىنى سۈرتۈشكە مەخسۇس لۆڭگە تۇتمايتتى. تاماقتىن بۇرۇن ۋە كېيىن قولىنى يۇيمايتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام سۇ ئىچكەندە ئولتۇرۇپ ئىچەتتى. ئۇنىڭ بىر قېتىم ئۆرە تۇرۇپ سۇ ئىچكەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ. ئەمما ئۇنىڭ ئۆرە تۇرۇپ سۇ ئىچىشى ئولتۇرۇپ ئىچكۈدەك يەر بولمىغانلىقىدىن ئىدى دېيىلىدۇ. ياكى ئۇ زاتنىڭ ئۆرە تۇرۇپ سۇ ئىچكەنلىكى، ئۆرە تۇرۇپ سۇ ئىچىشىنى توسقانلىقى بىلەن مەنسۇخ بولغان دېيىلىدۇ. ئەمما ئۇنىڭ ئۆزى بىلەن ئۆرە تۇرۇپ سۇ ئىچكەنلىكى كۈچلۈكتۇر.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مال - دۇنياغا بولغان كۆز قارىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مال - دۇنياغا نەزەر كۆزىنى سالمايتتى ۋە مال - دۇنياغا ئامراق ئەمەس ئىدى. قولىغا پۇل - مال كىرسە، ئۇنى دەرھال باشقىلارغا تارقىتىپ بېرەتتى. ئۇ زاتنىڭ دۇنياغا نەقەدەر قىزىقمايدىغانلىقىنى تېخىمۇ ئېنىق بىلىش ئۈچۈن، ئۇ زات ۋاپاتىدىن كېيىن قويۇپ كەتكەن نەرسىلەرگە قارايدىغان بولساق، بىر قېچىر،

ئۇرۇش قوراللىرى ھەمدە بىر يەھۇدىدا گۆرۈگە قويۇلغان بىر تۆمۈر كىيىمدىن ئىبارەتتۇر. ئۇ زاتنىڭ بۇلاردىن باشقا نەرسىسىنىڭ بولمىغانلىقى ئۇنىڭ مال - دۇنياغا ھېرىس ئەمەسلىكىگە يېتەرلىك دەلىلدۇر. ھالبۇكى، ئۇ غەنىمەت ئېلىنغان مال - مۈلۈكتىن ئۆزىگە تەقسىم قىلىنغانلىرىنى ۋە تەرەپ - تەرەپتىن كەلگەن ھەدىيەلەرنى توپلاپ، بۇ مال - مۈلۈكلەر بىلەن باياشات ياشاپ، ئۆزىدىن كېيىن كۆپلىگەن مال - مۈلۈكلەرنى قالدۇرۇپ كېتىشى مۇمكىن ئىدى. ھەتتا بەنى نەزىر يەھۇدىيلەرنىڭ يەرلىرى غازىلارغا تەقسىم قىلىنماي، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا قالدۇرۇلغان بولۇپ، ئۇ زاتنىڭ خاس مۈلكى ئىدى. ئۇ زات ھايات چېغىدا ئۇ يەرلەردىن پايدىلىناتتى. ئۆز ئېھتىياجىدىن ئېشىپ قالغانلىرىنى ھۆكۈمەت مەنپەئىتى ئۈچۈن سەرپ قىلاتتى ۋە پېقىر، مىسكىنلەرگە تارقىتىپ بېرەتتى. ئۇنىڭدىن باشقا ئۇ زاتنىڭ پەدەك ۋە خەيبەردىن كەلگەن غەنىمەتلەردىن تەقسىم قىلىنغان نۇرغۇن مال - مۈلكى بار ئىدى. لېكىن: «بىز پەيغەمبەرلەر مىراس قالدۇرمايمىز، بىز قويۇپ كەتكەن نەرسىلەر سەدىقە» دېگەن ھەدىسقا ئاساسەن مەزكۇر يەرلەر ۋارىسلىرىغا تەقسىم قىلىنمىدى. ئۇ زات ئەسلا دۇنياغا قىزىقمايتتى. ھېچقانداق مال - مۈلۈك توپلىمىغان ئىدى. قانچە كۆپ مال - مۈلۈك قولغا كىرگەن چاغدىمۇ، كېچىكتۈرمەستىن ئېھتىياجلىق كىشىلەرگە تارقىتىپ بەرگەن ئىدى.

ھەزرىتى ئائىشە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئۈچ كۈن ئارقىمۇ ئارقا توپىغۇدەك نان يېمىگەنلىكىنى، ئۆزىدىن كېيىن ئالتۇن - كۈمۈش ياكى تۈگە، قوي قاتارلىق نەرسە كېرەكلەرنى قالدۇرمىغانلىقىنى، ۋاپات بولغاندا «مېنىڭ ئۆيۈمدە يىگىرمە ئىككى سەر ئارپىدىن باشقا بىر نەرسە يوق» دېگەنلىكىنى ئېيتىدۇ. ھەزرىتى ئائىشە يەنە مۇنداق دەيدۇ: «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام توپىغۇچە بىر نەرسە يېمەيتتى. ئەگەر يېگۈدەك بىر نەرسە بولمىسا، ھېچكىمگە ھال ئېيتمايتتى. كېچىسى ئاچلىقتىن ئىچى كۆيۈپ تۇرسۇمۇ، ئەتىسى يەنە روزا تۇتاتتى. ئۇ زاتنىڭ بۇ ھالىنى كۆرۈپ، ئىچىم ئاغرىپ يىغلايتتىم ۋە ئۇ زاتنىڭ نېمە ئۈچۈن ئۆزىنى بۇ قەدەر قىينايدىغانلىقىنى سوراييتتىم. ئۇ مۇنداق دەپ جاۋاب بېرەتتى: «ئى ئائىشە! دۇنيانىڭ ماڭا نېمە كېرىكى بار؟ مېنىڭ پەيغەمبەر قېرىنداشلىرىم بۇنىڭدىنمۇ بەكرەك ئاچلىققا سەبىر قىلغان. شۇڭا ئۇلار جانابى ئاللاھنىڭ ھۆرمىتىگە ئېرىشكەن. مەن ئەگەر دۇنيادا كەڭتاشا يەپ - ئىچىشنى تاللىسام، دەرىجەم ئۇلارنىڭكىدىن تۆۋەن بولۇپ قېلىشىدىن قورقمەن. ھالبۇكى، ماڭا ئۇ پەيغەمبەر قېرىنداشلىرىمغا يېتىشىش ۋە ئۇلارغا ھەمرا بولۇشتىن ئارتۇق ياخشى كۆرۈنىدىغان نەرسە يوق، دەيتتى.» شۇنىڭدەك، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەججە تۇلۇدا يۈز تۈگە قۇربانلىق قىلغانلىقى، ئەمما ئۆزى مىنگەن تۈگىنىڭ ئۈستىگە سالغان نەرسىسى تۆت تەڭگىگە يارىمايدىغانلىقى، ئۇ زاتنىڭ مال - دۇنيادىن نەقەدەر يۈز گۈرۈگەنلىكىنى روشەن كۆرسىتىپ تۇرىدۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاياللىرى ئۆزلىرىنىڭ تۇرمۇش ئەھۋالىدىن رازى بولماي، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئۆزلىرىنىڭ ئىككى دۇنيا رەھبىرى، كائىناتنىڭ پەخرى بولغان پەيغەمبەرنىڭ ئاياللىرى بولغانلىقى ئۈچۈن، ئۆزلىرىنىڭمۇ باشقا كاتتا ئەربابلارنىڭ ئاياللىرىدەك چوڭ يەپ، چوڭ ئىچىپ، ئېسىل كىيىملەرنى كىيىپ يۈرۈشلىرى لازىملىقى توغرىلىق سۆز قىلىشىپ، ئۇ زاتنى خاپا قىلغاندا، ئۇ زات ئۇلارغا بىر ئاي يېقىن كەلمىگەن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئەگەر ئۇلار ئىلگىرىكى ھالىغا رازى بولۇپ، ئاخىرەتنى تاللىمايدىغان بولسا،

ھەممىسىنىڭ سۆزىنى ئېلىش ئىختىيارىنى بەرگەن. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار ئاخىرەتنى تاللاپ، ئىلگىرىكى تۇرمۇشىغا رازى بولۇشقان ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام كىشىلەرنى تىرىشچانلىق قىلىشقا تەشۋىق قىلاتتى. ھالال كۈچ بىلەن پۇل - مال تېپىشقا، ھۈنەر - كەسپ ۋە تىجارەت قىلىشقا كۈندەپ، ھۇرۇنلۇقتىن، بىكار تەلەپلىكتىن توساتتى. ھۇرۇنلۇقنىڭ مېۋىسىنىڭ ئاقىۋەتتە ئاچچىق بولىدىغانلىقىنى، يېقىرلىقنىڭ ھەر تۈرلۈك بالا - قازالارغا سەۋەب بولىدىغانلىقىنى ئېيتاتتى. كۆپىنچە ۋاقىتلاردا سەدىقە قىلماقچى بولغان كىشىلەرنىڭ بالا - چاقىلىرى بارمۇ، يوقمۇ، بولسا، ئۇلارغا نەپەقە قىلىدىغان مال - مۈلكى بارمۇ، يوقمۇ؟ بۇلارنى سۈرۈشتە قىلىپ، ئاۋۋال خوتۇن - بالىلىرىنىڭ ھاجەتلىرىنى ئادا قىلىشقا، ئېشىپ قالسا، ئاندىن باشقىلارغا ياردەم قىلىشقا بۇيرۇيتتى. پۈتۈن مال - مۈلكىمىزنى سەدىقە قىلىمىز دەپ كەلگەن كىشىلەرگە «ماللىرىڭنىڭ ھەممىسىنى (سەدىقە قىلىشقا) ۋەسىيەت قىلما، ئۈچتىن بىرىنى ۋەسىيەت قىلساڭ بولىدۇ. بۇمۇ كۆپلۈك قىلىدۇ. سەندىن كېيىن خوتۇن - بالىلىرىڭ باشقىلاردىن تىلەيدىغان ھالغا كېلىپ قالماستۇن» دەيتتى. خۇلاسەلەپ ئېيتقاندا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كەڭتاشا تۇرمۇشتا ياشاشنى خالىماي، ئاددىي - ساددا تۇرمۇشتا ھايات كەچۈرۈشنى ئىختىيار قىلىشى، باي بولۇشنىڭ، ياكى مال - مۈلكى ئىگىسى بولۇشنىڭ توغرا ئەمەسلىكىدىن ئەمەس ئىدى، بەلكى باشقا پېقىر ۋە مەسكەن كىشىلەرگە تەسەللى بولسۇن ئۈچۈن، شۇنداقلا ئۇ زاتنىڭ دۇنيانىڭ ماللىرىغا ئارتۇقچە كۆز سالماغانلىقىدىن ئىدى. چۈنكى ئۇ زات ئۆز ئۈمەتلىرىنىڭ باي بولۇپ، باشقىلارغا ئېھسان قىلالايدىغان بولۇشنى ياخشى كۆرەتتى. باشقىلارغا تايىنىپ ياشاشنى، دائىم باشقىلارنىڭ كۆزىنىڭ ئىچىگە قاراپ، مەسكەن بولۇپ قېلىشنى خالىمايتتى. شۇڭا ئۇ زات بىر سۆزىدە: «ئۈستۈنكى قول ئاستىنى قولىدىن ياخشى» دېيىش ئارقىلىق كىشىلەرنى سەدىقە قىلىشقا ۋە سەدىقە قىلىش ئۈچۈن پۇل - مال تېپىشقا ئۈندىگەن ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ شەپقەت ۋە مەرھەمەتى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مېھرى - شەپقىتى ۋە مەرھەمەتى ھەددىدىن زىيادە بولۇپ، ھەرقانداق كىشىگە قولىدىن كېلىشىچە ياخشىلىق قىلىشنى خالايتتى. ئۇ دائىم ئومۇمىي مەنپەئەتنى ئۈچۈن تىرىشاتتى. ئىمكانىيەتنىڭ بېرىچە كىشىلەرنىڭ ھاجەتلىرىنى راۋا قىلىشقا ئۇرۇناتتى، ئاممىنىڭ ھال - ئەھۋالىنى سۈرۈشتە قىلىپ تۇراتتى. كىشىلەرگە ھەر ئىشتا ئاسانلىق بولۇشنى ئويلايتتى. ھەتتا ناماز ئوقۇۋاتقاندا كىچىك بالىلارنىڭ يىغلىغان ئاۋازىنى ئاڭلاپ قالسا، يىغلاۋاتقان بالىلارنىڭ ئاتا - ئانىلىرىنىڭ بىتاقەت بولۇپ قېلىشىدىن ئەنسىرەپ، نامازنى قىسقا سۈرىلەر بىلەن تاماملايتتى. بىر كىشى ساھابە كىرىملىرىنىڭ بىرىنىڭ ئىمام بولۇپ ناماز ئوقۇغاندا نامازنى بەك ئۇزۇن ئوقۇيدىغانلىقىدىن شىكايەت قىلىپ كەلگەندە، بۇنداق قىلىشتىن قاتتىق چەكلەپ، دەرھال خۇتبىگە چىقىپ: «سەلەر كىشىلەرنى ئىسلامدىن، ئىبادەتتىن نەپرەتلىنىدۈرۈپ قۇيۇۋاتسىلەر» دەپ، جامائەتكە ئىمام بولغاندا نامازنى ئۇزۇن ئوقۇماسلىقىنى تەكىتلىگەنلىكى ھەدىس كىتابلىرىدا رىۋايەت قىلىنىدۇ. ئۇ ساھابە كىرىملىرىنى ھەر نەرسە ھەققىدە «بۇ نېمە ئۈچۈن بۇنداق بولدى؟ ئۇ نېمە ئۈچۈن ئۇنداق بولمىدى؟» دېگەندەك سوئاللارنى سورىماسلىققا، بىر ئىشنى تولا سۈرۈشتە قىلماسلىققا بۇيرۇيتتى. ھەرقانداق ئىشنى

چىگىتىپ، ئۇنىڭغا چوڭقۇرلاپ كىرىپ كېتىشتىن توسۇپ: «ئەگەر سىلەر بىر ئىشنى تەسلىشتۈرۈۋالساڭلار ئاللاھ تائالا سىلەرگە سىلەر تاقەت قىلالمايدىغان ئىشلارنى يۈكلەپ قويدۇ. سىلەردىن ئىلگىرىكى كىشىلەر ئۆز پەيغەمبەرلىرىدىن كۆپ سوئاللارنى سوراپ، ئۆزلىرىگە ئېغىر يۈكنى يۈكلۈۋالغان ئىدى» دەيتتى. ھەججە تۇلۇدا ئۇنىڭ ئالدىغا كېلىپ، ئۆزلىرىنىڭ ھەجنىڭ بەزى پائالىيەتلىرىنى ئادا قىلالمىغانلىقىنى ئېيتقان كىشىلەرنىڭ ھەممىسىگە «ھېچقىسى يوق» دەپ جاۋاب بەرگەن ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ باشقىلارغا بولغان مېھرى - شەپقىتى ۋە مەرھەمەتتىكى بايان قىلىش ئۈچۈن ئالاھىدە يەنە بىر نەچچە كىتاب يېزىشقا توغرا كېلىدۇ. قۇرئان كەرىمنىڭ (ئى ئىنسانلار!) شۈبھىسىزكى، سىلەرگە ئۆزئارا ئاراڭلاردىن پەيغەمبەر كەلدى. سىلەرنىڭ كۈلپەت چېكىشىڭلار ئۇنىڭغا ئېغىر تۇيۇلىدۇ؛ ئۇ سىلەرنىڭ (ھىدايەت تېپىشىڭلارغا) ھېرىستۇر، مۆمىنلەرگە ئامراق تۇر، ناھايىتى كۆيۈمچاندۇر» (تەۋبە سۈرىسى 128 - ئايەت) دېگەندەك ئايەتلىرى بۇ سۆزلىرىمىزنىڭ روشەن دەلىلىدۇر.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كەمتەرلىكى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كەمتەرلىكىنى ماختىغۇچىلار ھەر قانچە مۇبالىغە قىلىپ ماختىسىمۇ، يەنىلا يېتەرسىز. ئۇ زاتنىڭ ۋۇجۇدىدا ئەسلا كىبىر ۋە غۇرۇر دېگەن نەرسە يوق ئىدى. ئۇ زات شۇ قەدەر يۇقىرى مەرتىۋىگە ئىگە بولسىمۇ، يەنىلا ھەممە ئادەمدىن بەكرەك كەمتەر ئىدى. مىسكىنلەر بىلەن بىرگە ئولتۇرۇپ قوپاتتى. ئۇلارنىڭ كېسىلىنى كۆرەتتى. ئەگەر بىرەر قۇل دەۋەت قىلغان بولسىمۇ، ئۇنىڭ دەۋىتىنى قوبۇل قىلاتتى. ياشىنىپ قالغان ئاجىز كىشىلەرنىڭ بىرەر ھاجىتى بولسا، ئۇ ھەقتە قاتتىق باش قاتۇراتتى. بىرەر سورۇندا قايسى ئورۇن بوش بولسا شۇ ئورۇندا ئولتۇراتتى. ساھابە كىراملارنى ئۆزى ئۈچۈن ئورنىدىن تۇرماسلىققا بۇيرۇيتتى. بەزىدە تۆگىگە، بەزىدە ئېشەككە مەنەتتى. بەزىدە ئارقىسىغا بالىلارنى مىنگەشتۈرۈۋالاتتى. ئۇرۇشقا چىققاندا مىنىشكە ئات ياكى تۆگە يېتىشىمگەندە باشقىلارغا ئوخشاشلا نۆۋەتلىشىپ مەنەتتى. بىر قېتىم پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىر يەردىن ئۆتۈپ كېتىۋاتقاندا، ئۇ يەردە پاراڭلىشىپ ئولتۇرغان بىر نەچچە كىشى ئۇنى كۆرۈپ، دەرھال ئورۇنلىرىدىن تۇرغاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا: «سىلەر بىر - بىرىڭلارغا تەزىم قىلىپ، ئورۇنڭلاردىن تۇرماڭلار، مەنمۇ سىلەرگە ئوخشاش بىر ئادەم، سىلەرگە ئوخشاش يەيمەن، ئىچمەن، تۇرمەن، ئولتۇرمەن» دېگەن ئىدى. ئۇ ساھابىلىرىغا دائىم: «سىلەر مېنى باشقا ئۆممەتلەر ئۆز پەيغەمبەرلىرىنى كۆككە كۆتۈرگەندەك كۆككە كۆتۈرمەڭلار، مېنى ئابدۇللاھ ياكى رەسۇلۇللاھ دەڭلار» دەيتتى. ھەزرىتى ئەبۇ ھۇرەيرە مۇنداق دەيدۇ: «بىر قېتىم بازارغا بېرىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا كىيىم ئالغان ئىدۇق، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئالغان كىيىملىككە ئۆز باھاسىدىن ئارتۇقراق پۇل بەردى. كىيىم ساتقۇچى كىشى خۇشاللىقىدىن پەيغەمبەرىمىزنىڭ مۇبارەك قوللىرىنى سۆيگىلى ئۇرۇنغاندا، ئۇ زات قولىنى دەرھال تارتىۋېلىپ: «نېمە ئۈچۈن مېنىڭ قولۇمنى سۆيىسەن؟ بۇ مەجۇسلارنىڭ ئىشى. ئۇلار ئۆز پادىشاھلىرىنىڭ قوللىرىنى سۆيىدۇ. مەن بولسام پادىشاھ ئەمەس، ساڭا ئوخشاش بىر ئادەممەن» دېدى. ئالغان كىيىمنى مەن كۆتۈرمەكچى بولغان ئىدىم. ئۇنى ماڭا بەرمەي «ھەر كىمنىڭ ئۆز نەرسىسىنى ئۆزى كۆتۈرگىنى ياخشى» دېدى.»

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كۆز ئىشارىتىگە قاراپ تۇرىدىغان بىرنەچچە كىشى ۋە قۇللار تۇرۇپ، ئۇ زات ئائىلىسىنىڭ پۈتۈن ئىشلىرىنى ئۆزى قىلاتتى. ئۇلارغا ئۆزى يەم - خەشەك بېرىتتى، كىيىم - كېچەكلىرىنى ئۆزى ياماپ كىيەتتى. مېھمانلارغا قىزغىن مۇئامىلە قىلىپ، ئۇلارنى ئۆزى كۈتۈۋالاتتى. بىر قېتىم مېھمانلارغا ئۆزى خىزمەت قىلماقچى بولغاندا ساھابىلەردىن بەزىلىرى «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! سىلەر ئولتۇرسىلا، خىزمەتنى بىز قىلايلى» دېگەندە، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا: «ئۇلار مېنىڭ ساھابىلىرىمنى ھۆرمەت قىلغان كىشىلەر، شۇڭا ئۇلارغا ئۆزۈم خىزمەت قىلاي دەيمەن» دېگەن ئىدى. ئۇ زات بەزىدە ئات ۋە تۆگە چاپتۇرۇش مۇسابىقىسىگە قاتنىشاتتى. ئۇ زاتنىڭ «قۇسۇۋا» دېگەن تۈگىسىنىڭ مۇسابىقىدە بىر نەچچە قېتىم بىرىنچى چىققانلىقى رىۋايەت قىلىنىدۇ. مانا بۇلارنىڭ ھەممىسى ئۇ زاتنىڭ كەمتەرلىكىدىندۇر. مەككە پەتىھى بولۇپ، مەككەگە كىرگەندە، كەمتەرلىكىدىن مۇبارەك بېشىنى تۆۋەن سالغان ھالەتتە كىرگەن ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ سەۋرچانلىقى، مۇلايىملىقى ۋە ئەپۋانچانلىقى ھەققىدە

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئاجايىپ گۈزەل ئەخلاق - پەزىلەتكە ئىگە زات ئىدى. بۇ سۆزىمىزگە قۇرئان كەرىمنىڭ «(ئى مۇھەممەد!) سەن ھەقىقەتەن بۈيۈك ئەخلاققا ئىگىسىەن» (قەلەم سۈرىسى 4 - ئايەت) دېگەن ئايىتى ئېنىق پاكىتتۇر. ئۇ زات كىشىلەرنى دائىم گۈزەل ئەخلاق - پەزىلەتكە ئۈندەيتتى. بىر ھەدىستە ئۇ: «مەن گۈزەل ئەخلاقلارنى تولۇقلاش ئۈچۈن ئەۋەتىلدىم» دېگەن. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام سەۋرچانلىق، ئەپۋانچانلىق، مۇلايىملىق، كەمتەرلىك، ساخاۋەت، ئامانەت، ۋاپا، شەپقەت، شىجائەت ۋە ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىشتەك ئالىي سۈپەتلەردە مۇكەممەل زات ئىدى. ئۇ زات مەككىدىكى چېغىدا مۇشرىكلاردىن نۇرغۇن ئازار يەپ، زۇلۇم كۆرۈپ، جاپا - مۇشەققەت تارتقان بولسىمۇ، لېكىن سەبىر - تاقىتىنىڭ يۈزىگە ئاجىزلىق ۋە قۇسۇرلۇق غۇبارىنى قوندۇرۇپ، ئاھ - ۋاھ چېكىپ، نالە - پەرياد قىلىپ يۈرمىگەن ئىدى. ئۇ «(ئى مۇھەممەد!) سەن (مۇشرىكلارنىڭ سالغان جاپاسىغا) ئىرادىلىك پەيغەمبەرلەر سەۋر قىلغاندەك سەۋر قىلغىن» (ئەھقاق سۈرىسى 35 - ئايەتنىڭ بىر قىسمى). «ئۇلارنىڭ سۆزلىرىگە سەۋر قىلغىن، (دىندا) كۈچلۈك بەندىمىز داۋۇدنى ئەسلىگىن» (ساد سۈرىسى 17 - ئايەتنىڭ بىر قىسمى). «سەۋر قىلغىن، شۈبھىسىزكى، ياخشى ئاقىۋەت تەقۋادارلارغا مەنسۇپتۇر» (ھۇد سۈرىسى 49 - ئايەتنىڭ بىر قىسمى) دېگەندەك روشەن ئايەتلەرگە ئۆز لايىقىدا ئەمەل قىلىپ، ھەرقانچە ئازار ۋە جاپالارنى تارتسىمۇ، ئۆز يولىدا ئالغا ئىلگىرىلىدى. مەككە مۇشرىكلىرىدىن ۋە مەككىنىڭ ئەتراپىدىكى ئەرەبلەردىن قاتتىق رەنجىپ، ئۇلارغا قىلغان ۋەز - نەسىھەتلىرىنىڭ نەتىجىسىز قالغانلىقىغا قاراپ، ئۇلارنىڭ ئىمان كەلتۈرۈشىدىن ئۈمىدسىزلىنىشكە چۈشكەندە، پەرۋەردىگارىغا «**إِنَّ لِمَ يَكُونُ بِكَ عَلَيَّ غَضَبٌ فَلَا أُبَالِي**» دېگەن سۆزدىن باشقىسىنى دېمىگەن ئىدى. ساھابە كىرىملىرى بىر نەچچە قېتىم مۇشرىكلارغا بەد دۇئا قىلىشنى تىلىگەن بولسىمۇ، بەد دۇئا قىلمىدى، بەلكى ياخشىلىق بىلەن دۇئا قىلدى. ئۇھۇد ئۇرۇشىدا ساھابە كىرىملىرى ئۇنىڭدىن مۇشرىكلارغا بەد دۇئا قىلىشنى ئوتۇنگەندە، ئۇ يەنىلا «**اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِقَوْمِي فَإِنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ**» دەپ دۇئا قىلغان. تائىپ ئۇرۇشىدا بەزىلەر دۈشمەنلەرگە بەد دۇئا قىلىشنى ئىلتىجا قىلغاندا، ئۇ يەنىلا «**اللَّهُمَّ اهْدِ صَبِيحًا وَأَنْتَ بِهِمْ مُسْلِمِينَ**» دەپ ياخشىلىق بىلەن دۇئا قىلغان. پەيغەمبەر

ئەلەيھىسسالام ئۆزىنىڭ شەخسىيىتىگە ئائىت ئىشلاردا ئەسلا ئىنتىقام ئالماي، ھەمىشە كەچۈرۈم قىلاتتى. پەقەت ئاللاھ ئۈچۈن ئىنتىقام ئالاتتى. بۇ سەۋەبتىن كىشىنىڭ قەدرىنى ئۆلچەمەيدىغان، ياخشىلىقنىڭ قەدرىنى بىلمەيدىغان ۋە پەيغەمبەرنىڭ دەرىجىسىنى تونۇمايدىغان، دىللىرى قاتتىق سەھرا ئەرەبلىرى ئۇنىڭغا بەزىدە ئورۇنلۇق، بەزىدە ئورۇنسىز سۆزلەرنى قىلاتتى. بىر كۈنى ئۇ غەنىمەت تەقسىم قىلىۋاتقاندا بىر ئادەم «بۇ تەقسىمات بىلەن ئاللاھنىڭ رازىلىقى ئىرادە قىلىنىدى. ئى مۇھەممەد! ئادىل بول. چۈنكى سەن ئادالەت بىلەن ئىش قىلىمىدىڭ» دېگەن بولسىمۇ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ سۆزلەرنى كۆتۈرۈۋەتكەن ئىدى. ساھابە كىراملار بۇنداق سۆزلەرنى قىلغان كىشىنى ئۆلتۈرۈشنى تەلەپ قىلىشقان بولسىمۇ، لېكىن ئۇ زات ئۇلارغا يول قويماي، ئۇ كىشىنى كەچۈرۈۋەتكەن ئىدى. ئۆز ۋاقتىدا ئۇ زاتقا ئازار ۋە جاپا قىلغان كىشىلەرگە مەككە پەتىھى قىلىنغان كۈنى نېمە قىلسا كۈچى يېتەتتى. ئەمما ئۇلارنى يەنىلا كەچۈرۈم قىلدى. ھەزرىتى ئائىشە: «پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىر كىشىدىن كۆرگەن زۇلۇمنى يەنە بىر كىشىگە ئېيتىپ ئۆلتۈرمايتتى. ئىنتىقام ئېلىش ئۈچۈن باشقىلاردىن ياردەم سورىمايتتى. ئۇرۇشلاردىن باشقا چاغلاردا ھېچبىر كىشىگە قول ئۇزاتمىغان ئىدى. مەيلى ئاياللىرى بولسۇن، مەيلى خىزمەتكارلىرى بولسۇن ئۇلارنىڭ ھېچبىرىنىڭ دىلى رەنجگۈدەك بىر ئىشنى قىلمايتتى» دەيدۇ. تۆۋەندىكى: «ئاللاھنىڭ رەھىمىتى بىلەن سەن ئۇلارغا مۇلايىم بولدۇڭ، ئەگەر قوپال، باغرى قاتتىق بولغان بولساڭ، ئۇلار چۆرەڭدىن تارقاپ كېتەتتى. ئۇلارنى ئەپۇ قىل، ئۇلار ئۈچۈن مەغپىرەت تىلە، ئىشتا ئۇلار بىلەن كېڭەشكىن» دېگەن ئالى ئىمران سۈرىسىنىڭ 159 - ئايىتى پەيغەمبەرىمىزنىڭ مۇلايىم ۋە ئەپۇچان ئىكەنلىكىنى بايان قىلىدۇ.

بىر ئادەمنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدا ئازراق ئېلىشى بار ئىدى. ئۇ ئادەم كېلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا قاتتىق سۆز قىلدى. ساھابە كىراملاردىن بەزىسى ئۇ كىشىنى ئەدەپلەپ قويمىقچى بولغاندا، ئۇ: «ئۇنداق قىلماڭلار، ئۇ ھەقىقەت. چۈنكى ئۇ ھەق ئىگىسى» دەپ، توسقان ئىدى. شۇنىڭغا ئوخشاش يەنە بىر ۋەقەدە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدا ئېلىشى بار بولغان يەنە بىر ئادەم كېلىپ، ئۇ زاتقا قوپاللىق قىلدى. ھەزرىتى ئۆمەر ئۇ كىشىنى ئۆلتۈرۈۋېتىمەن دەپ ئورنىدىن تۇرغاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئۆمەرگە: «سەن ماڭا ئۇ كىشىنىڭ ھەقىقىتى تېزىرەك ئادا قىلىش ھەققىدە ۋە ئۇ كىشىگە سەبىر قىلىش ھەققىدە سۆز قىلىشىڭ لازىم» دېگەن ئىدى.

بىر قېتىم بىر يەھۇدىي ئۇنىڭغا مەلۇم بىر كۈنى بېكىتىپ، شۇ كۈنى پۇلنى تۈلەش شەرتى بىلەن بىر نەرسە ساتقان ئىدى. ھېلىقى يەھۇدىي بەلگىلەنگەن مۇددەتتىن بۇرۇن كېلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن پۇلنى سورىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام: «تېخى مۇددەت توشمىدىغۇ؟» دېگەندە، ھېلىقى يەھۇدىي ئۇنىڭغا: «سىلەر ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ ئەۋلادلىرى كىشىلەرنىڭ ھەقىقىتى ئادا قىلىشتا قاتتىق كىشىلەر» دەيدۇ. بۇ سۆزنى ئاڭلىغان ساھابە كىراملار دەرھال ئۇ يەھۇدىيىنى ئۆلتۈرمەكچى بولۇپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن رۇخسەت سورىغاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا رۇخسەت قىلماي، ھېلىقى يەھۇدىيغا چىرايلىق سۆزلەر بىلەن ياخشى مۇئامىلە قىلىپ، پۇلنى بېرىدۇ. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ بۇ گۈزەل ئەخلاقىنى كۆرگەن يەھۇدىي ئۇنىڭغا: «مەن

سەندە پەيغەمبەرلىكىنىڭ ئالامەتلىرىنى كۆرگەن ئىدىم. سېنىڭ كىشىلەر بىلەن بولغان مۇئامىلەڭنى بىلگۈم بار ئىدى. بۇنىمۇ كۆردۈم» دەپ، دەرھال ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، مۇسۇلمان بولغانلىقى رىئايەت قىلىندۇ.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ باتۇرلۇقى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام باتۇرلۇق ۋە شىجائەتتە شۇ دەرىجىدە ئىدىكى، باشقا باتۇرلۇق بىلەن مەشھۇر بولغان كىشىلەر قورقۇپ قاچقان، قورقۇنچلۇق يەرلەردە ئۇ زات تۇرغان يېرىدە قىلچە تەۋرىمەي تۇرغان ئىدى. ئۇنىڭ ئۇھۇد ۋە ھەۋازىن ئۇرۇشلىرىدىكى غەيرىتى بۇ سۆزىمىزگە ئوچۇق پاكىت بولالايدۇ. ھەزرىتى ئابدۇللاھ ئىبنى ئۆمەر مۇنداق دەيدۇ: «مەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن باتۇرراق، سېخىيراق، قانائەتچانراق كىشىنى كۆرمىدىم.» ھەزرىتى ئەلى مۇنداق دەيدۇ: «جەڭ مەيدانىدا بىرەر خەتەرگە دۇچ كېلىپ قالساق، ھەممىمىز پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا يېپىشىۋالاتتۇق. دۈشمەنگە ھەممىدىن يېقىنراق يەردە تۇرىدىغان كىشى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئىدى. بىر كېچىسى مەدىنە خەلقى تەشۋىشلىك بىر ئاۋازنى ئاڭلاپ، دۈشمەن ھۇجۇم قىلىپ كەلگەن ئوخشايدۇ دەپ، ھەممە ئادەم ئەندىشە ئىچىدە نەيزە، قىلىچلىرىنى كۆتۈرۈپ، ئاۋاز ئاڭلانغان تەرەپكە قاراپ يۈزلەنگەندە، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەممىنىڭ ئالدىدا ئاۋاز چىققان تەرەپكە ئۆزى يالغۇز بېرىپ، ھەقىقىي ئەھۋالنى ئوقۇپ كېلىپ، كىشىلەرنى خاتىرجەم قىلغان ئىدى.» مانا بۇ ھەقىقىي ئەھۋالدا كۆرۈلىدىغان باتۇرلۇق.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىشى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىدىغانلىقىنى تىل بىلەن ئىپادىلەپ بولمايدۇ. ئۇ زات ھەقىقەتەن ھەرقانداق كىشىنى بېسىپ چۈشكۈدەك دەرىجىدە ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلاتتى. قۇرئان كەرىمنىڭ بىر نەچچە يېرىدە ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىشقا بۇيرۇلغان. ئۇ زات ھەر ئىشتا ئاللاھنىڭ ياردىمىگە تايىنىپ، ئىزچىل تۈردە ئالغا ئىلگىرىلەيتتى. بۇ سەۋەبتىن بىر نەچچە قېتىم ئىنتايىن ئاز بىر قىسىم ساھابىلىرى بىلەن، ئۆزلىرىدىن بىر نەچچە ھەسسە ئارتۇق بولغان مۇشرىكلار ئۈستىدىن غەلبە قىلغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىشى بىز ئويلىغاندەك سەۋەبىنى قىلماي تۇرۇپ، تەقدىردە بارنى كۆرمىزغۇ دەيدىغان قۇرۇق سەپسەتتىن ئىبارەت ئەمەس ئىدى، بەلكى ئۇ زات ھەممە كېرەكلىك بولغان چارىلەرنى قولدىن كېلىشچە قىلاتتى، سەۋەبىنى ئىزدەيتتى. ئاندىن كېيىن ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىپ، دۇئا ئارقىلىق يالۋۇرۇپ يېلىناتتى. ئۇ زاتنىڭ ئۇھۇد ۋە ھۈنەين ئۇرۇشلىرىدا ئۈستىگە ئىككى قات تۆمۈر كىيىم كىيىۋالغانلىقى ئۇنىڭ ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىشىنىڭ ھەقىقىتىنى نامايان قىلىدۇ.

ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىشنىڭ توغرا مەنىسى، ھەر ئىشتا ئۇ ئىشقا كېرەكلىك بولغان نەرسىلەرنى ھازىرلاپ، پۇختا تەييارلىق قىلغاندىن كېيىن، نەتىجىسىنى ئاللاھقا تاپشۇرۇپ، ئۇنىڭغا يالۋۇرۇپ يېلىنىش دېمەكتۇر. قىسقىچە قىلىپ ئېيتقاندا، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام يالغۇز ماددىي كۈچ ۋە سەۋەب كار قىلمايدىغان جايلاردا، ياكى ماددىي

سەۋەبلەرنى ھازىرلىغاندىن كېيىن، ئاندىن ئاللاھقا تەۋەككۈل قىلىپ، ئۇنىڭغا ئىلتىجا قىلاتتى. بۇ سەۋەبتىن ئۇ زات ئاغرىپ يېتىپ قالسا، ئۆزىنى تېۋىپقا كۆرسىتەتتى. باشقىلارنىمۇ شۇنداق قىلىشقا بۇيرۇيتتى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ساخاۋىتى

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ساخاۋىتىنىڭ ھەددى يوق ئىدى. ئۇ زات پەيغەمبەرلىك بىلەن شەرەپلەنمەستىن بۇرۇن، ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىزنىڭ: «سەن سەلە رەھىم قىلسەن، خاپىلىققا دۇچ كەلگەن كىشىلەرگە، ئاچ ۋە موھتاجلارغا ياردەم قىلسەن» دېگەنلىكى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ساخاۋىتىنىڭ قانچىلىك دەرىجىدە ئۈستۈن ئىكەنلىكىنى بىلدۈرىدۇ. ئۇ زات ئەگەر قولىدا بولسىلا ئەسلا ئايىماي ھاجەتمەنلەرگە بېرەتتى. ئەگەر، ھاجەتمەننىڭ ئېھتىياجىنى قامداش تەس بولۇپ قالسا، ياخشى ۋە يۇمشاق سۆزلەر بىلەن قايتۇراتتى. ياكى قولىغا مال كىرگەندە بېرىشكە ۋەدە قىلاتتى. ئۇ زات ھەرقاچان ساخاۋەتتە بولاتتى. بولۇپمۇ رامزان ئېيىدا ئۇ زاتنىڭ قولى ھەددىدىن زىيادە ئوچۇق ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ۋاپات بولغاندا تۆمۈر كىيىمنىڭ بىر يەھۇدىدا گۆرۈدە قالغانلىقى ئەلۋەتتە ئۇنىڭ ساخاۋىتىنىڭ نەتىجىسىدۇر. بىر قېتىملىق غەنمەتتە ئۇ زاتقا 9000 تەڭگە كەلگەن ئىدى. ئۇ زات بۇ تەڭگىلەرنى بىر پالاسنىڭ ئۈستىگە تۆكۈپ ھەممىنى بىرلا قېتىمدا باشقىلارغا تارقىتىپ بەرگەن ئىدى. شۇ چاغدا بىر ئادەم كېلىپ ئۇ زاتتىن مال تەلەپ قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قولىدا بىر نەرسە قالمىغاچ ئۇ ئادەمگە: «ھازىر مەندە بىر نەرسە يوق، مەن ساڭا قەرزدار بولاي، قاچانكى قولۇمغا مال كېلىپ قالسا شۇ چاغدا مەن سېنى چاقىرىپ بېرىمەن» دېدى. بۇنى كۆرگەن ھەزرىتى ئۆمەر: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! نېمە ئۈچۈن سەن ئۆزۈڭنى بۇ قەدەر ئېغىرلىقلارغا قويىسەن؟ جانابى ئاللاھ سېنى تاقەتتىن تاشقىرى نەرسىگە تەكلىپ قىلمىغان تۇرسا» دېگەندە، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ بۇ سۆزىدىن ئانچە رازى بولمىغان ئىدى. ئارقىدىن يەنە بىر ساھابە ئورنىدىن تۇرۇپ، «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! سەن ئاتا ۋە ئېھساندا داۋام قىل، قورقما، ئاللاھ سېنى ئاچ قويمىدۇ» دېدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ چىرايى ئېچىلىپ مەمنۇن بولغان ھالدا، «مەن، ساخاۋەتلىك بولۇشقا بۇيرۇلغانمەن» دېدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇجىزىلىرى

بىلىپ قويغىنكى، ھەر قانداق ئادەم يۇقىرىدا زىكرى قىلىنغان سۈپەتلەرنى ئازراق ئويلاپ كۆرۈپ، بۇ زاتنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە دالەت قىلىدىغان ئۇنىڭ جەلىپكار تارىخى ھاياتىنى، پەۋقۇلئاددە مول ئىلمىنى، كۈچلۈك ئەقلىنى، راست سۆزىنى بىر ئاز مۇلاھىزە قىلىپ كۆرسە، ئۇ زاتنىڭ ھەقىقىي ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى ئىكەنلىكىگە، داۋاسىنىڭ چىنىلىقىغا ئەلۋەتتە قايىل بولۇپ، ئۇنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە مەزكۇر سۈپەتلەردىن باشقا مۇجىزە تەلەپ قىلماي، دەرھال مۇسۇلمان بولىدۇ. نۇرغۇن كىشىلەر ئۇنىڭدىكى بۇ سۈپەتلەرنى كۆرۈپلا ھېچ مۇجىزە تەلەپ قىلماي مۇسۇلمان بولغان ئىدى. مەسىلەن، ئابدۇللاھ ئىبنى سالام ئىسىملىك بىر ساھابە ئېيتىدۇ: «مەن مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئەھۋالىنى كۆرۈش ئۈچۈن كەلگەن ئىدىم، ئۇ زاتنىڭ ھۇزۇرىغا كېلىپ

كۆردۈمكى، ئۇ زاتنىڭ چىرايىدا يالغاننىڭ ئالامىتى يوق ئىدى. «ئىمامى مۇسلىمنىڭ رىۋايەت قىلغان بىر ھەدىسە، دىماد ئىسىملىك بىر كىشى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھۇزۇرىغا كەلگەندە، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام: «الْحَمْدُ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ مَنْ يَهْدُهُ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يُضِلَّهُ اللَّهُ فَلَا هَدْيَ لَهُ وَاشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ» دېدى. مەزكۇر دىماد پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا: «بۇ سۆزنى يەنە بىر قېتىم دېگەن، بۇ سۆز دەريانىڭ ئوتتۇرىسىغا كەلدى، قولىڭنى بەر، مەن ساڭا بەيئەت قىلىمەن» دېگەن.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇماننىڭ پادىشاھىنى ئىسلامغا دەۋەت قىلغاندا، ئۇ مۇنداق دېگەن: «بۇ ئۇمى پەيغەمبەرنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە شۇ نەرسە دالالەت قىلىدۇكى، ئۇ زات بىر كىمنى بىرەر ياخشى ئىشقا بۇيرۇمايدۇ، بۇيرۇسا شۇ ياخشى ئىشنى باشتا ئۆزى قىلىدۇ. بىرەر يامان ئىشتىن توسمايدۇ، توسسا شۇ ئىشنى ئاۋۋال ئۆزى قىلمايدۇ. ئەگەر، غالىپ بولسا ئارتۇقچە مەغرۇرلانمايدۇ، مەغلۇپ بولسا چۈشكۈنلىشىپ كەتمەيدۇ. ۋەدىسىگە ئەسلا خىلاپلىق قىلمايدۇ. مەن گۇۋاھلىق بېرىپ ئېيتىمەنكى، ئۇ زات ھەقىقەتەن بەرھەق پەيغەمبەردۇر» دېگەن. ئىبنى رەۋاھە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام توغرىسىدا بۇ شېئىرنى ئېيتقان:

بولمىغان تەقدىردىمۇ ئۇنىڭ روشەن دەلىلى،

چىقىپ تۇرار چېھرىدىن چىن پەيغەمبەرلىكى.

جانابى ئاللاھ ئۆز پەيغەمبىرىنىڭ پەيغەمبەرلىكىنى ئىسپاتلاش ئۈچۈن، ئۇنى نۇرغۇن مۆجىزىلەر بىلەن ئەۋەتكەن. ئىبىلاپ كۆرىدىغان بولساق پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن سادىر بولغان مۆجىزىلەر باشقا ھەرقانداق پەيغەمبەرلەرنىڭ كەلتۈرگەن مۆجىزىلىرىدىن ئارتۇق. تۆۋەندە ئوقۇرمەنلىرىمىزنىڭ دىققىتىگە ھەدىسچىلەرنىڭ سەھىھ ھەدىس كىتابلىرىدا بايان قىلىنغان، ساھابە كىراملاردىن بىر نەچچىسى رىۋايەت قىلغان مۆجىزىلەردىن بىر نەچچىسىنى قىسقىچە بايان قىلىمىز.

مۆجىزىلەرنىڭ ئەڭ بۈيۈكى، ئەڭ ئوچۇقى ۋە ئالىيسى قۇرئان كەرىمدۇر. قۇرئان كەرىم ئەينى زاماندا ئۆزىنىڭ مۆجىزىلىكى، بالاغەت ۋە پاساھىتى بىلەن، بالاغەت ۋە پاساھەتتە كامالەتكە يەتكەن نۇرغۇن ناتىقلارنى، شائىرلارنى ئەدەبىياتچىلارنى ھەيرەتتە قالدۇرۇپ، ئۇلارنى ئۆز ئەتراپىغا پەرۋانىدەك جەلپ قىلغان ئىدى. ھېچ قانداق بىر كىشى قۇرئان كەرىمنىڭ ئالدىدا بىر جۈملە ياكى بىر ئايەت كەلتۈرۈشكە جۈرئەت قىلالمىغان ئىدى. بەلكى سۆز بىلەن ئۇنىڭغا قارشى تۇرالماي، قىلچ بىلەن قارشىلىق كۆرسىتىشكە باشلىغان ئىدى. ھالبۇكى، ئۇ كىشىلەر سۆز بىلەن قارشى تۇرۇشقا، سۆز بىلەن يىقىشقا ئامراق قەۋملەر ئىدى.

قۇرئان كەرىمنىڭ مۆجىزىلىك تەرەپلىرى بىر نەچچە تۈردىن ئىبارەتتۇر. تۆۋەندە بىز بۇ تەرەپلەرنى تۆت تۈرگە بۆلۈپ بايان قىلىمىز.

بىرىنچى، قۇرئان كەرىمنىڭ تۈزۈلۈشى چىرايلىق، كەلىمىلىرى ئىنتايىن پاساھەتلىك بولۇپ، بىرى يەنە بىرىگە تامامەن مۇناسىپ كېلىدۇ. قۇرئان كەرىم ئەرەبلەرنىڭ سۆز ئادەتلىرىگە قاراپ، ئۇلارنىڭ سۆزلىرىدىكى پاساھەت، بالاغەت، ئىستىئارە، كىنايە، ھەزىپ، قەسر، ئىتلاق ۋە تەقىدىكە ئوخشاش سۆز ئالاھىدىلىكلىرىنى ئۆزىگە مۇجەسسەملىگەن. قۇرئان كەرىم كېلىشتىن بۇرۇن سۆز سەنئىتى ئەقىلىنى لال قىلىدىغان دەرىجىدە ئىدى. يىپەك رىشتىگە رېتى بىلەن قاتار تىزىلغان ئۈنچە - مەرۋايىتلار ئۇلارنىڭ سۆز ۋە شېئىر، قەسىدىلىرىنىڭ ئالدىدا ھېچ

نەرسە ئەمەس ئىدى. ئۇلارنىڭ پاساھەت ۋە بالاغەتلىرىنىڭ ئالدىدا يۇنان، پارس ۋە ھىند شائىرلىرى تېخى تىلى چىقمىغان، سۆزنىڭ توغرا يا خاتالىقىنى پەرق قىلالمايدىغان كىچىك بالىلاردەك بولۇپ قالاتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام قۇرئان كەرىمنى ئاللاھ تەرىپىدىن ئېلىپ كەلگەندە، پاساھەت - بالاغەتتە كامالەتكە يەتكەن بۇ ئەرەبلەر قۇرئان كەرىم بالاغەتنىڭ ئالدىدا تىل چاينىشىپ قالغان ئىدى. ئۇلار قۇرئان كەرىمگە تىل بىلەن قارشى تۇرۇشقا ئاجىز كېلىپ، ئاخىرىدا قىلچ بىلەن قارشىلىشىشقا ئۆتكەن ئىدى. ئاللاھ تائالا قۇرئان كەرىمدە: «ئى مۇھەممەد! مۇشرىكلارغا) ئېيتقىنىكى، ئەگەر ئىنسان ۋە جانلار بۇ قۇرئاننىڭ ئوخشىشىنى كەلتۈرۈش ئۈچۈن توپلانسا، بۇ قۇرئاننىڭ ئوخشىشىنى گەرچە بەزىسى بەزىسىگە ياردەمچى بولغان تەقدىردىمۇ كەلتۈرەلمەيدۇ.» دەپ ئەرەبلەرنىڭ ئاجىزلىقىنى بايان قىلدى. ئاللاھ قۇرئان كەرىمدە يەنە: «ئەگەر كاپىرلار بۇ قۇرئان مەجىدىنى ئاللاھ تەرىپىدىن كەلمىگەن، بەلكى مۇھەممەد ئۆزى تەلىپ قىلغان كىتابتۇر دېسە، سەن ئۇلارغا ئېيتقىنىكى، ئەگەر قۇرئان كەرىمنى مەن تەلىپ قىلغان بولسام، شۇ قۇرئانغا بالاغەت ۋە پاساھەتتە ئوخشاش ئون سۈرە كەلتۈرۈپ بېقىڭلار، يەنى سىلەر ئى ئەرەبلەر، بالاغەت ۋە پاساھەتتىكى ئۈستىلىقلىرىڭلار ئالەمگە مەشھۇردۇر، ئەگەر قۇرئان كەرىم ئاللاھ تەرىپىدىن بولماي، مەن تەرەپتىن بولغان بولسا، سىلەرمۇ قۇرئانغا ئوخشاش ئون سۈرە تۈزۈپ مەيدانغا چىقىڭلار» دېگەندىن ئىبارەتتۇر. شۇنىڭدەك جانابى ئاللاھ يەنە بىر ئايەتتە مۇنداق دەيدۇ: «ئەگەر سىلەر بىز بەندىمىز مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامغا نازىل قىلغان قۇرئاندا شەكتە بولساڭلار، سىلەر مۇشۇ قۇرئان كەرىمگە ئوخشاش بىر سۈرەنى كەلتۈرۈپ بېقىڭلار، ئاللاھتىن باشقا ياردەمچىلىرىڭلارنى چاقىرىڭلار، ئەگەر شۇبۇ سۆزۈڭلاردا يەنى بۇ قۇرئان مۇھەممەد تەرىپىدىن كەلگەن، ئاللاھ تەرىپىدىن كەلمىگەن دېگەن سۆزۈڭلاردا راستچىل بولساڭلار، ئۇ قۇرئان كەرىمنىڭ ئوخشىشىنى كەلتۈرەلمەيسىلەر، ھەرگىزمۇ كەلتۈرەلمەيسىلەر. كاپىرلارغا ھازىرلانغان، يىقىلغۇسى ئىنسان ۋە تاشلاردىن ئىبارەت ئوتتىن ئۆزۈڭلارنى ساقلاڭلار.» (بەقەرە سۈرىسى 23 - 24 - ئايەتلەر) شۇنى ئېنىق بىلىش لازىمكى، ئەرەبلەر بالاغەت ۋە پاساھەتتە كامالەتكە يەتكەن بولۇپ، باشقىلار بىلەن رىقابەتلىشىشكە ئىنتايىن ئامراق بىر قەۋم ئىدى. ئۇلار ھەر زامان بىر - بىرى بىلەن بەسلىشىپ شېئىر، قەسىدە ۋە بېيىتلەر كەلتۈرۈشۈپ، قايسىنىڭ ئەڭ بالاغەتلىك، قايسىنىڭ پاساھەتلىك، قايسىنىڭ بەدىئىي ئىكەنلىكىنى بىلىش ئۈچۈن، ماھارەت كۆرسىتىشكە ئۆزگىچە بازارلىرىدا جەم بولاتتى. ئۆزگىچە ئىسىملىك بازار، گويى ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ شېئىر ۋە قەسىدىلىرىنى بازارغا سېلىپ، كىمنىڭ قەسىدىسى ياخشى، كىمنىڭ ياخشى ئەمەس، بۇنى بىلىش ئۈچۈن ئېچىلغان بازارغا ئوخشايتتى. ئۇلار بالاغەت ۋە پاساھەت مەيدانىدا ھەممىدىن ئۈستۈن بولغان كىشىلەردىن بولۇپ تۇرۇپ، قۇرئان كەرىم ئاللاھ تەرىپىدىن نازىل بولۇپ، مەزكۇر زىكرى قىلىنغان ئايەتلەر، قەلبىدە قىلچە باشقىلار بىلەن بەسلىشىش غەرىزى يوق كىشىلەرنىمۇ بۇ مەيدانغا سۆرەپ كېلىدىغان ئايەتلەر بىلەن ئۇلارغا دۇبۇل ئېلان قىلغاندا، بالاغەت ۋە پاساھەتتە كامالەتكە يەتكەن ئەرەبلەر، قۇرئان كەرىمنىڭ ئالدىدا تىلى تۇتۇلۇپ، ئېغىز ئاچالماي، ئاخىرىدا ئۇنىڭغا ئۇرۇش ئارقىلىق تاقابىل تۇرماقچى بولۇشتى. ئەگەر ئۇلار سۆز ئېچىپ پاساھەت گۆھەرلىرىنى چىچىپ، بىر ئايەت ياكى ئىككى ئايەتكە چاغلىق بىرەر جۈملە سۆز كەلتۈرۈپ مەيدانغا قويالغان بولسا ئىدى، ئەلۋەتتە رىۋايەت قىلىنغان بولاتتى. قىسقا سۆز بىلەن كۆپ مەنە ئىپادىلەشتە، كەلتۈرگەن ئىبارىلىرى ئەمەلىيەتكە ئۇيغۇن بولۇشتا، كەلىمىلىرىنىڭ

قۇرۇلۇشلىرى بىر - بىرىگە تامامەن مۇناسىپ بولۇپ، بىر جۈملە سۆز بىلەن نۇرغۇن مەنە ئىپادىلىنىشتە، ھەر بىر ئايەتنىڭ ئىچىدە بىر نەچچە خىل ھېكمەتلەرنىڭ بولۇشىدۇر، قۇرئان كەرىمگە ھېچ بىر سۆز ئوخشىمايدۇ. جانابى ئاللاھ ھېچ بىر زامان ئۆز مەخلۇقاتلىرىغا ھېچ بىر جەھەتتىن ئوخشىمىغىنىدەك، ئۇزاتنىڭ سۆزىمۇ ھېچ بىر مەخلۇقنىڭ سۆزىگە ئوخشىمايدۇ.

ئىككىنچى، قۇرئان كەرىمنىڭ مۆجىزىلىكى، سۆز بىرىكىملىرى جەھەتتە بولۇپ، قۇرئان كەرىم ئاجايىپ تەركىب ۋە غەيرىي ئۇسلۇب بىلەن نازىل بولغان. چۈنكى قۇرئان كەرىمنىڭ ئۇسلۇبى ئەرەبلەرنىڭ سۆزلىرىگە ئوخشىمايدۇ ۋە ئۇلارنىڭ سۆز قۇرۇلمىلىرىدىن پەرقلىقتۇر. ئۇ، ئوخشىشى ئىلگىرى ھېچ كەلمىگەن ھەم كۆرۈلمىگەن ھەمدە ئاڭلىنىپمۇ باقمىغان بىر ئۇسلۇب بىلەن نازىل بولغان ئىدى. ئەرەبلەرنىڭ سۆزى خاھى تەرتىپ ۋە قۇرۇلما جەھەتتە بولسۇن، خاھى قاپىيە ۋە رېتىم جەھەتتە بولسۇن، خاھى شېئىر ۋە نۇتۇق سۆزلەشتە بولسۇن ھېچ بىرى قۇرئان كەرىمنىڭ ئۇسلۇبلىرىدىن ھېچ بىرىگە ئوخشىمايتتى. چۈنكى قۇرئان كەرىمنىڭ سۆزى قىسقا، مەنىسى كۆپ، بالاغەتتە ئىنساننىڭ ئەقلىدىن تاشقىرىدۇر. ھېچ بىر مەخلۇق ئۇنىڭغا ئوخشايدىغان بىر سۆزنى سۆزلەشكە قادىر ئەمەستۇر. بەلكى ئۇ ئاقىللارنىڭ ئەقلى ھەيران قالىدىغان دەرىجىدە ئۈستۈنلۈككە ئىگىدۇر.

ئۈچىنچى، قۇرئان كەرىمنىڭ يەنە بىر مۆجىزىلىكى ئۇنىڭ غەيبى ئىشلاردىن خەۋەر بېرىشىدۇر. چۈنكى قۇرئان كەرىمدە تېخى يۈز بەرمىگەن نۇرغۇن ئىشلار بايان قىلىنغان. قۇرئان كەرىم خەۋەر قىلغان ئىشلارنىڭ بىر قىسمى ئەمەلىيەتتە كۆرۈلگەن بولۇپ، يەنە بىر قىسمى ئالدىمىزدا چوقۇم رېئاللىققا ئايلىنىدۇ. قۇرئان كەرىمدە بۇرۇن كۆتكەن نۇرغۇن پەيغەمبەرلەرنىڭ قىسسلىرى ئەمەلىيەتكە ئۇيغۇن ھالدا بايان قىلىنغان. يەنە باشقا كەلگۈسىدە بولىدىغان نۇرغۇن ئىشلاردىن خەۋەر بەرگەن. مەسىلەن، بىر زامانلارغا كەلگەندە ئىسلام تازا گۈللىنىپ، مۇسۇلمانلار قەد كۆتۈرۈپ، ھەتتاكى مەسجىدى ھەرەمگە ئامان - ئېسەن ھالدا كىرىدىغانلىقىنى ئالدىن خەۋەر قىلغان. بۇ ئىش ئۆز ئەينى قۇرئان كەرىم خەۋەر بەرگەندەك رېئاللىققا ئايلىنغان. يەنە شۇنىڭدەك رۇم ھەققىدە سۆزلەپ: «باشتا رۇم مەغلۇپ بولغاندىن كېيىن، ئۈچ يىلدىن توققۇز يىلغىچە بولغان ئارىلىقتا غالىب بولىدۇ.» دەپ، خەۋەر بەرگەن. دەر ھەقىقەت دېگەندەك ئۇلار غالىب بولدى.

خۇلاسەلەپ ئېيتقاندا، قۇرئان كەرىمدە نۇرغۇن غەيبى ئىشلاردىن خەۋەر بېرىلگەن. غەيبى ئىشلاردىن خەۋەر قىلىش، ئۇنى بىلىش پەقەت جانابى ئاللاھنىڭ ئۆزىگە خاس سۈپەتلىرىدىندۇر. ئەگەر مەخلۇقاتلارنىڭ ئىچىدە بەزى ئالامەتلەر بىلەن بىر قىسىم ئىشارەت غايىبىتىن خەۋەر بەرگەن ئىشلاردەك كۆرۈلىشىمۇ، لېكىن ئۇلارنىڭ خەۋىرى ھەمىشە ئەمەلىيەتكە ئۇيغۇن كەلمەي قالىدۇ. قۇرئان كەرىمدە نۇرغۇن يەردە غەيبى ئىشلاردىن خەۋەر بەرگەن ھەمدە بۇلارنىڭ ھەممىسى ئەمەلىيەتكە ئايلىنغان ۋە چوقۇم ئايلىنىدۇ. مانا بۇ قۇرئان كەرىمنىڭ شەكسىز جانابى ئاللاھ تەرىپىدىن كەلگەن مۇقەددەس كىتاب ئىكەنلىكىگە ھۆججەتتۇر. قۇرئان كەرىمدە: «ھەقىقەتەن قۇرئاننى بىز نازىل قىلدۇق، جەزمەنكى بىز ئۇنى ئۆزگەرتىۋېتىشتىن، بۇرمىلاشتىن، زايە قىلىۋېتىشتىن ئۆزىمىز ساقلايمىز» دېيىلگەن. ھەقىقەتەن ئىسلام دۈشمەنلىرىنىڭ كۆپلۈكى ھەمدە قۇرئان كەرىم ئۇلارنىڭ مەتبەئەلىرىدە بېسىلىپ تارقىتىلىشىغا قارىماي، ئون تۆت ئەسىردىن بېرى قۇرئان كەرىمنىڭ بىر

چېكىتى چاغلىق ھېچ بىر تەرىپى ئۆزگىرىپ كەتمەي، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا قانداق نازىل بولغان بولسا شۇ يېتى ساقلىنىپ كەلمەكتە. بۇندىن كېيىنمۇ قىيامەتكىچە ئۆزگىرىپ كەتمەيدۇ ۋە بورمىلانمايدۇ. قۇرئان كەرىمدە: «پات يېقىندا كاپىرلارنىڭ ھەممىسى مەغلۇپ بولۇپ، ئارقىسىنى قىلىپ قاچىدۇ.» دېيىلىدۇ. بۇ ئايەت كەرىمە مەككە مۇكەررەمەدە نازىل بولغان ئىدى. دەرۋەقە بەدرى ئۇرۇشىدا مۇشرىكلار مەغلۇپ بولۇپ، ئارقىلىرىغا قاچقان. خۇلاسىگە، قۇرئان كەرىمدە بايان قىلىنغان غەيبى ئىشلار جانابى ئاللاھ تەرىپىدىن زىكرى قىلىنغان سۆزلەر بولغانلىقى ئۈچۈن، ھېچقاچان ئەمەلىيەتتىن ئۇزاق قالمىغان ۋە قالمايدۇ.

تۆتىنچى، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بولسا مەكتەپ كۆرمىگەن، خەت يېزىش ۋە خەت ئوقۇشنى تەلىم ئالمىغان ئۆمىمى زات ئىدى. قۇرئان كەرىمدە زىكرى قىلىنغان ئۆتكەنكى ئۆمىمەتلەرنىڭ خەۋرىنى، تارىختا ھېچ بىر ئىزى قالمىغان ئۆمىمەتلەرنىڭ قىسسىلىرىنى، بۇرۇنقى نام - نىشانى قالمىغان شەرىئەتلەرنىڭ ئەھۋالىنى، قۇرئاندا زىكرى قىلىنغان قىسسىلەرنىڭ بەزىسىنى ئۆمۈر بويى ئىلىم - مەرىپەت بىلەن مەشغۇل بولغان كىشىلەردىن يۈزدە بىرى بىلسە بىلەتتى، بولمىسا يوق. ئەمما بۇلارنىڭ ھەممىسىنى ئۆمىمى بىر زات ئۆز ھەقىقىتى بىلەن بايان قىلغان، ھېچ بىر نۇقسانسىز ئەسلى بويىچە خەۋەر قىلغان. بۇ قىسسىلەردىن خەۋەردار بولغان ئەھلى كىتابنىڭ ئەللىملىرىمۇ بۇنى ھېچ تەرەددۇتسىز ئىقرار ۋە تەستىق قىلغان. قۇرئان كەرىمنىڭ بۇ ئالاھىدىلىكى، ئۇنىڭ ھەقىقەتەن جانابى ئاللاھ تەرىپىدىن نازىل بولغان كىتاب ئىكەنلىكىنى ئىسپاتلايدۇ. قۇرئان كەرىمنى ئاڭلىغان كىشىلەرنىڭ دىللىرىدا بىر خىل ئەيمىنىش ھاسىل بولىدۇ. قۇرئان كەرىمدىن باشقا كىتابلاردا ئوقۇغۇچى ياكى ئاڭلىغۇچىلاردا بۇ خىل تەسىر كۆرۈلمەيدۇ. بۇمۇ قۇرئان كەرىمنىڭ ئاللاھ تائالا تەرىپىدىن كەلگەن كىتاب ئىكەنلىكىگە روشەن دەلىلدۇر. قۇرئان كەرىمنىڭ مۇجىزىسىنى مانا مۇشۇ تۆت تارماققا خۇلاسىلەپ، ناھايىتى قىسقىلا بايان قىلدۇق.

تۆۋەندە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ھەدىسلىرىدىن بىر ھەدىسنى تەرجىمە قىلىپ ھۇزۇرۇڭلارغا سۇنۇش بىلەن قۇرئان كەرىمنىڭ مۇجىزىسىگە ئالاقىدار سۆزىمىزنى مۇشۇ يەردە ئاخىرلاشتۇرىمىز.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىر سۆزىدە مۇنداق دېگەن: «ئاللاھ تائالا قۇرئان كەرىمنى ياخشى ئىشقا بۇيرۇغۇچى، يامان ئىشتىن توسقۇچى بولغان ھالدا قىيامەتكىچە بىزىلەرگە سۈننىتى خالىيە، مەڭگۈلۈك مىسال قىلغان ھالدا نازىل قىلغان. قۇرئاندا سىلەرنىڭ، ئىلگىرى ئۆتكەن ئۆمىمەتلەرنىڭ ۋە بۇندىن كېيىن يۈز بېرىدىغان ئىشلارنىڭ خەۋەرلىرى بار. سىلەرنىڭ ئاراڭلاردىكى ئىشلارنىڭ ھۆكۈمىمۇ بار. قۇرئاننى كۆپ تەكرار قىلىش ۋە تولا ئوقۇش ئۇنى كونىرتالمايدۇ. ئۇنىڭ ئاجايىباتلىرى تۈگىمەيدۇ. قۇرئان ھەقتۇر، ئويۇن ئەمەستۇر. ھەرقانداق بىر كىشى قۇرئان بىلەن سۆزلىسە، راست سۆزلەيدۇ، ھەرقانداق كىشى قۇرئان بىلەن ھۆكۈم قىلسا، ئادىل ھۆكۈم قىلىدۇ. ھەرقانداق كىشى قۇرئانغا ئاساسلىنىپ باشقىلار بىلەن داۋالاشسا، غالىب بولىدۇ. ھەرقانداق كىشى قۇرئانغا ئەمەل قىلسا، ساۋاب ۋە ئەجرىگە ئېرىشىدۇ. ھەرقانداق كىشى قۇرئانغا ئېسىلسا «سىراتى مۇستەقىم»، يولغا ھىدايەت قىلىنىدۇ. ھەرقانداق كىشى توغرا يولنى قۇرئاننىڭ باشقىسىدىن ئىزدەسە، ئاللاھ تائالا ئۇنداق ئادەمنى گۇمراھ قىلىدۇ، ھەرقانداق كىشى قۇرئاننىڭ باشقىسى بىلەن ھۆكۈم قىلسا، ئاللاھ تائالا ئۇنداق ئادەمنى ھالاك قىلىدۇ. قۇرئان كەرىم پۈتۈن ھېكمەتنى ئۆز ئىچىگە ئالغاندۇر. ئوپ - ئوچۇق نۇردۇر ھەم سىراتى مۇستەقىمدۇر. جانابى

ئاللاھنىڭ مۇستەھكەم ئارغامچىسىدۇر. ئەڭ پايدىلىق داۋادۇر. ئۇنىڭغا ئېسىلغان كىشى خاتالىقتىن ساقلىنىدۇ. ئەگەشكەن كىشى نىجات تاپىدۇ. قۇرئان كەرىمدە ئەگرىلىك يوق، رۇسلاشقا موھتاج ئەمەس. ئۇنىڭدا ھەق تەرەپتىن باتىل تەرەپكە ئەگىپ كېتىش يوق، ئۇنىڭغا نۇقسان يەتمەيدۇ.» دېگەن سۆزدۇر. مانا بۇ ھەدىس شېرىپقا قارايدىغان بولساق، قۇرئان كەرىمنىڭ ئىلىمنىڭ بۇلىقى، مەرىپەتنىڭ دەرياسى، ھېكمەتنىڭ كانى، شۇنىڭدەك ھەرقانداق ئاجايىباتلارنىڭ خەزىنىسى، ھەر ياخشىلىقنىڭ قانۇنى، ھەر يەزىلەتنىڭ قائىدىسى، ھەر ساكادەتنىڭ تارازىسى، ھەر كامالەتنىڭ مىزانى، ئۈممەتنىڭ چىرىقى ۋە ئۇلارنىڭ دىلىنىڭ نۇرى، ئىنسانىيەت ھاياتىنىڭ غىزاسى، ئادەم بالىلىرىنىڭ ئەگىشىدىغان ئىمامى ئىكەنلىكى روشەن كۆرۈنۈپ تۇرىدۇ. ئۇ ئاۋۋالقىلارنىڭ ۋە كېيىنكىلەرنىڭ ئىلىم ۋە مەرىپەتلىرىنى ئۆز ئىچىگە ئالغان ۋەھىي ئىلاھىدۇر. مەزكۇر سۈپەتلەر بىلەن سۈپەتلەنگەن قۇرئان كەرىم قولىمىزدا تۇرۇپ، بىزلەر ئۇنىڭ ئىلىم - مەرىپەتلىرىدىن بىخەۋەر قېلىپ، ھەر تۈرلۈك ۋەھىي - خىياللارنى ئىلىم - مەرىپەت دەپ ئويلاپ، شۇنىڭدەك ئىسرائىلىيات ۋە خۇراپاتلارنى ھەقىقەت دەپ گۇمان قىلىپ، بەلكى قۇرئان كەرىمدىكى ھەقىقىي قىسسىلەرنى خۇراپات ۋە ئىسرائىلىيات بىلەن ئارىلاشتۇرۇپ، مەزكۇر خۇراپات ۋە ئىسرائىلىياتلارنى قۇرئاندا بار دەپ خىيال قىلىمىز. بۇ ئىش جاھىلىيەتنىڭ ئەسكىرى قۇۋۋەت تاپقان، ئىلىم ۋە ئىدراك ئىقلىمىغا غەلبە قىلىپ، پۈتۈن نەقلى نەرسىلەرنى ئەقىلنىڭ مىزانىغا ۋە قۇرئان كەرىمگە توغرا قىلماي، ھەق ۋە راست دەپ گۇمان قىلغانلىقتىن ۋە ئۆلىمالارنى گۇناھتىن ساقلانغۇچى دەپ ھۆكۈم قىلىپ، ئۇلارنى تامامەن خاتا ۋە ئۇنتۇشتىن پاك دەپ گۇمان قىلىپ، ھەر ھېكايەت ۋە رىۋايەتنى ھەقىقەت ۋە دۇرۇس دەپ خىيال قىلغانلىقتىن بولسا كېرەك.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ يەنە بىر مۆجىزىسى ئاينىڭ يېرىلىشىدۇر. دىققەت قىلىشقا تېگىشلىكى، كاپىرلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاللاھ تائالا تەرىپىدىن ئېلىپ كەلگەن ئىسلام، ئۇلارنىڭ ئاتا - بوۋىلىرىدىن قالغان خۇراپات ۋە يامان ئادەتلەرگە غەرق بولۇپ كەتكەن بۇتپەرەسلىككە تامامەن مۇخالپ بولغاچ ھەم ئۇلار ئۆز كۆڭلىدە كاتتا دەپ ئېتىقاد قىلىپ كەلگەن بۇتلار ئەيىبلەنگەنلىكى ئۈچۈن، ئۇلارغا ئىسلام دىنى ھەددىدىن زىيادە ئېغىر كەلدى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلار ئىسلام دىنىغا كىرگەن كىشىلەرنى ئىسلامدىن ۋاز كەچتۈرمەك ئۈچۈن، قولىدىن كېلىشىچە ئازار ۋە جاپالارنى قىلدى. لېكىن ئۇ ھېچ بىر نەتىجە بەرمىدى، بەلكى مۇسۇلمانلار ئازار ۋە جاپانى قانچە كۆپ كۆرگەنسېرى ئۇلارنىڭ ئىمانى شۇنچە زىيادە بولۇپ تۇردى. كاپىرلار ئۇ يول بىلەن مەقسەتلىرىگە يېتەلمىگەچ، ئۇرۇش يولىنى تۇتتى. ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن سۈلھى تۈزۈشمەك ئۈچۈن، ئۆتتە ئىبنى رەبئەنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئەۋەتتى. ئۆتتە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قېشىغا كېلىپ: «سەن بىزنىڭ ئىچىمىزدە كاتتا نەسەبلىك ۋە شەرەپلىك كىشى ئىدىڭ، ئەمما سەن پەۋقۇلئاددە غەيرى بىر نەرسىنى ئېلىپ كېلىپ، جامائەتنى ۋە قەبىلىلەرنى تەپرىقە قىلدىڭ ۋە ئۇلارنى ئەقىلسىز، ئەخمەق، ھەقىنى ناھەقتىن، ھىدايەتنى زالالەتتىن پەرق قىلالمايدىغان خەلق دېدىڭ ھەم ئۇلارنىڭ بۇتلىرىنى ۋە دىنىنى ئەيىبلەپ سۆكتۈڭ، ئۇلارنىڭ ئۆلۈپ كەتكەن ئاتا - بوۋىلىرىنى جاھىل ۋە كاپىرغا چىقاردىڭ، ئەمدى مەن ساڭا سۆز قىلىمەن، بەلكى سۆزۈمنىڭ بەزىسىنى قوبۇل قىلساڭ ئەجەب ئەمەس» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۆتتەگە: «قېنى سۆزلە، ئاڭلاپ باقاي» دېدى. ئۆتتە: «ئى بۇرادىرىمنىڭ ئوغلى! ئەگەر سەن ئېلىپ كەلگەن نەرسەڭ بىلەن مالغا ئېرىشمەكچى

بولساڭ، بىز ساڭا كۆپ مال توپلاپ بېرىمەن، شان - شەرەپكە يەتمەكچى بولساڭ، سېنى قۇرەيش قەبىلىلىرىگە رەئىس قىلايلى، پادىشاھ بولۇشنى خاھلىساڭ، سېنى ئۆزىمىزگە پادىشاھ قىلايلى، سەن ئېلىپ كەلگەن بۇ نەرسە جىن تەرىپىدىن بولغان بولسا، بىز دۇئا قىلايلى» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۆتتەگە: «سۆزۈڭ تۈگىدىمۇ؟» دېگەندە، ئۆتتە: «تۈگىدى» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام: «ئۇنداقتا مېنىڭ سۆزۈمگە قۇلاق سال» دەپ قۇسسەلەت سۈرىسىدىن «ئەگەر ئۇلار (بۇ بايانلاردىن كېيىن ئىماندىن) يۈز ئۆرسە (سەن ئۇلارغا): «سەلەرنى ئاد ۋە سەمۇد قەۋملىرىنىڭ بېشىغا كەلگەن ئازابقا ئوخشاش ئازابتىن ئاگاھلاندىرۇمەن، دېگەن. ئۆز ۋاقتىدا ئۇلار ئالدى - كەينىدىن (يەنى ھەممە تەرەپتىن) پەيغەمبەرلەر كېلىپ: «بىر ئاللاھتىن باشقا ئىبادەت قىلماڭلار!» دېسە، ئۇلار: «ئەگەر پەرۋەردىگارىمىز خاھلىسا، چوقۇم پەرىشتىلەرنى چۈشۈرگەن بولاتتى. بىز سەلەرنىڭ پەيغەمبەرلىكىڭلارنى ھەقىقەتەن ئىنكار قىلىمىز، دېدى.» دېگەن بىر نەچچە ئايەتنى تىلاۋەت قىلغاندا، ئۆتتە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇبارەك ئاغزىنى تۇتۇۋالدى. كېيىن ئۆتتە قۇرەيش چوڭلىرىنىڭ يېنىغا كەلگەندە، ئۇلار ئۆتتەدىن ۋەقەنى سورىدى. ئۆتتە: «مەن ئۇنىڭدىن ھېچ قاچان ئاڭلاپ باقمىغان بىر سۆزنى ئاڭلىدىم. خۇداغا قەسەم قىلىمەنكى، ئۇ سۆز شېئىر ئەمەس، كاھىنلىقمۇ ئەمەس، سېھىرچىمۇ ئەمەس، ئى قۇرەيش قەبىلىلىرى! بۇ ھەقتە مېنىڭ سۆزۈمنى ئاڭلاڭلار، ئۇ كىشىنى ئۆز ھالىغا قويۇپ بېرىڭلار، خۇداغا قەسەم قىلىمەنكى، ئۇنىڭدىن مەن ئىشىكتەن سۆز ئەلۋەتتە بىكار سۆز ئەمەس، ئەگەر باشقا قەبىلىلەر مۇھەممەد ئۈستىدىن غالىپ كېلىپ، ئۇنى ھالاك قىلسا سەلە سەلە ئۇنىڭدىن قۇتۇلسىلەر، ياكى بولمايدۇ مۇھەممەد ئۇلارغا غالىپ كېلىپ، ئىززەت تاپسا ئۇنىڭ ئىززىتى سەلەرنىڭ ئىززىتىڭلاردۇر» دېدى. ئۆتتە بۇ سۆزلەرنى قىلغاندىن كېيىن، كاپىرلار ئۆتتەگە: «مۇھەممەد ساڭا سېھىر قىپتۇ» دېدى. ئۆتتە ئۇلارغا: «مېنىڭ پىكرىم شۇ» دېدى. قۇرەيشنىڭ بۇ مەسلىھەتلىرى پايدىسىز بولۇپ چىققاندىن كېيىن، ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا: «سەن بىزنىڭ دىنىمىزغا كىرسەڭ، بىز مۇ سېنىڭ دىنىڭغا كىرسەك» دەپ ئىلتىجا قىلدى. جانابى ئاللاھ بۇ ھەقتە: «(ئى مۇھەممەد! سېنى بۇتلارغا چوقۇنۇشقا ئۈندىگۈچى كۇففارلارغا) ئېيتقىنكى، «ئى كاپىرلار! سەلەر چوقۇنۇۋاتقان بۇتلارغا مەن چوقۇنمايمەن. سەلەرمۇ مەن ئىبادەت قىلىۋاتقان ئاللاھقا ئىبادەت قىلمايسەلەر. سەلەر چوقۇنغان بۇتلارغا مېنىڭ چوقۇنغىنىم يوق. سەلەرنىڭمۇ مەن ئىبادەت قىلغان ئاللاھقا ئىبادەت قىلغىنىڭلار يوق [5]. سەلەرنىڭ دىنىڭلار ئۆزۈڭلار ئۈچۈن، مېنىڭ دىنىمۇ ئۆزۈم ئۈچۈن.» (سۈرە كافىرون).

دېگەن سۈرىنى نازىل قىلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا: «سەلەر مۇھەممەد بىزنىڭ دىنىمىزنى قوبۇل قىلىدۇ دەپ ئەسلا خام خىيال قىلماڭلار» دېدى. كېيىن ئۇلار، قۇرئان كەرىمدىن بۇتلارنى ئەيىبلەيدىغان ۋە كاپىرلار ھەققىدىكى ئېغىر سۆزلەرنى ئېلىۋېتىپ باشقا بىر قۇرئان ئېلىپ كەلسەڭ، ياكى بۇ قۇرئاننى ئۆزگەرتسەڭ دەپ ئىلتىجا قىلدى. جانابى ئاللاھ ئۇلارنىڭ بۇ سوئالىغا: «مەن ئۇنى ئۆزۈمچە ئۆزگەرتەلمەيمەن، مەن پەقەت ماڭا قىلىنغان ۋەھىيگىلا ئەمەل قىلىمەن، دېگەن» دېگەن يۈنۈس سۈرىسىنىڭ 15 - ئايىتىنى نازىل قىلىپ جاۋاب بەردى. كاپىرلار بۇ زىكر قىلىنغان باتىل خىياللارنىڭ ھېچ بىرى بىلەن پەيغەمبەرنى ئۆزلىرىگە مايىل قىلالماي، ئاخىرى باشقا ئىشىكتىن كىرىشىنى قارار قىلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا: «سەن

راست پەيغەمبەر بولساڭ ئايى ئىككى پارچە قىلىپ بىزگە كۆرسەت» دېدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا: «مانا قاراڭلار» دېدى. دە، ئاي يېرىلىپ ئىككى پارچە بولدى. بۇ قىسسىنى ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇد رىۋايەت قىلغان. بۇ كىشى مەككە ۋە مەدىنىدە پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مەخسۇس خادىمى ئىدى. بۇ ۋەقە ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇدتىن رىۋايەت قىلىنغاننىڭ سىرتىدا ئابدۇللاھ ئىبنى ئابباس ۋە ئەنەس ئىبنى مالىكتىن رىۋايەت قىلىندۇ. بۇ ھەدىسنى ئىمام بۇخارى مەزكۇر ئۈچ ساھابىدىن رىۋايەت قىلىدۇ. بۇ ھەدىس مۇھەددىسلەرنىڭ نەزىرىدە مۇتەۋاتىردۇر. بۇ ھەدىسنى بەزىلەر ئابدۇللاھ ئىبنى ئابباس بولسا ئاي ئىككى پارچە يېرىلغان ۋاقتتا، تېخى تۇغۇلمىغان ئىدى. ئەمما ئەنەس ئىبنى مالىك ئۇ چاغدا تۆت - بەش يېشىدا بولغان بولسىمۇ، لېكىن مەدىنىدە ئىدى. چۈنكى ھەزرىتى ئەنەس مەدىنىلىك كىشىدۇر دېگەن قاراشلاردا بولغان بولسىمۇ، لېكىن بۇ ھەدىس ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇد تەرىپىدىن رىۋايەت قىلىندى، ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇدنىڭ رىۋايەت ۋە دىرايەت بارىسىدىكى ئورنى ھەممىگە مەلۇمدۇر. يەنە بۇ ھەدىسنى ھەدىس ئۆلىمالىرى سەھىھ كىتابلاردا ئوخشاش بولمىغان يوللار بىلەن رىۋايەت قىلىپ، قوبۇل قىلدى. ئەمما، ئابدۇللاھ ئىبنى ئابباسنىڭ ئۇ چاغدا تۇغۇلمىغانى ۋە ھەزرىتى ئەنەسنىڭ مەدىنىدە تۆت - بەش ياش ئەتراپىدا بولغىنى، بۇ ھەدىسنى كاتتا ساھابىلەر رىۋايەت قىلمىغان دېيىلىپ، ئاجىز دەپ قارىلىشى مۇمكىن ئىدى. لېكىن، بۇ ھەدىسنى ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇدقا ئوخشاش ساھابىلەر تەرىپىدىن رىۋايەت قىلىنغانلىقى، ئابدۇللاھ ئىبنى ئابباس ۋە ئەنەس ئىبنى مالىك ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇد ياكى مەككەدە ئايىنىڭ يېرىلغانلىق ھادىسىسىگە گۇۋاھ بولغان ساھابىلەر تەرىپىدىن رىۋايەت قىلغان بولسا كېرەك. بۇ ھەقىقەتكە ئىمام بۇخارى قايىل بولغىنى ئۈچۈن، ئۆزىنىڭ سەھىھ كىتابىدا رىۋايەت قىلغان. ئىمام بۇخارىدەك راۋىلارنىڭ ھالىنى تەنقىد قىلىدىغان ھەدىسنى پەۋقۇلئاددە تەتقىق قىلىدىغان زاتقا ئەلۋەتتە، ھەزرىتى ئەنەسنىڭ مەدىنىلىك ئىكەنلىكى، ئابدۇللاھ ئىبنى ئابباسنىڭ ئاي يېرىلىش ۋەقەسىدە تېخى تۇغۇلمىغانلىقى مەخپىي قالمىغان بولسا كېرەك. ئىمام بۇخارى ئابدۇللاھ ئىبنى ئابباس ۋە ھەزرىتى ئەنەسنىڭ ئەھۋالىنى ۋە ھاياتىنى، ئاي يېرىلغاندا كىم ھازىر ئىدى، كىم ھازىر ئەمەس ئىدى، بۇلارنىڭ ھەممىسىنى ئوبدان بىلىسە كېرەك. بۇ ھەدىسنى ئىمام بۇخارى رىۋايەت قىلغاندىن كېيىن، ئەلۋەتتە بۇ ھەدىسنىڭ ئەيىبىسىز ۋە شەكسىز سەھىھ ھەدىس ئىكەنلىكىدە گەپ يوق. بۇ ھەقتە مۇھەددىسلەر گەرچە گۇناھسىز بولسىمۇ، لېكىن، ئىشەنچلىك ۋە كۈچكە ئىگە بولۇشىدا شۈبھە يوقتۇر. يەنە پەيغەمبەرنىڭ دەۋاسىنى تەستىق قىلىش ئۈچۈن، بۇنىڭدەك بىر خارىقۇلئادەت بىر ۋەقەنىڭ بارلىقى، ئۆتكەن پەيغەمبەرلەرنىڭ زامانىدىن تارتىپ يۈز بېرىپ كەلگەن بىر ئىشتۇر. بۇنى ئىنكار قىلىش، بۇ ھەدىسنى ئاجىز دەپ بىلمەك، بۇنى يىراق سانماق، بۇ ھەدىس بىلەن مۇھەددىسلەرگە تەنە قىلماق ئورۇنسىزدۇر. بۇ ھەقتە ئىمام بۇخارىدەك مۇھەددىس زاتنىڭ رىۋايىتىگە ئەلۋەتتە ئىشىنىمىز.

جاھىل كاپىرلار بۇ بۈيۈك مۆجىزىنى كۆرگەندىن كېيىن، ئۇلارنىڭ بەزىلىرى «ئەبۇ كەبشەنىڭ ئوغلى سىلەرگە سېھرى قىلدى» دېيىشتى. كېيىن ئاللاھ تائالا «(قۇرەيش كۇففارلىرى) بىرەر مۆجىزىنى كۆرسىلا (ئىماندىن) يۈز ئۆرۈپ، بۇ «داۋاملاشقۇچى سېھىردۇر» دېيىشىدۇ» (قەمەر سۈرىسى 2 - ئايەت) دېگەن ئايەت كەرىمنى نازىل قىلدى. كېيىن كاپىرلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن باشقا مۆجىزىلەرنى تەلەپ قىلدى. ئۇلارنىڭ غەرىزى مۆجىزە ۋۇجۇدقا كەلسە ئىمان ئېيتىش ئەمەس، بەلكى جاھىللىق، چوڭچىلىق ۋە تەرسالىق

قىلىشتىن ئىبارەت ئىدى. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز جانابى ئاللاھتىن ئۇلار تەلەپ قىلغان مۆجىزىلەرنى تىلىمىدى ھەم جانابى ئاللاھمۇ بەرمىدى. چۈنكى ئۇلارنىڭ مۆجىزىگە ئىشىنىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ پەيغەمبەرلىكىنى تەستىق قىلىدىغان ئەھۋالى بولغان بولسا، ئەلۋەتتە ئاينىڭ ئىككى پارچە بولۇشى بىلەن مۇسۇلمان بولغان بولاتتى. بۇ سەۋەبتىن ئۇلارغا: «(ئى مۇھەممەد! ئۇلارغا) ئېيتقىنكى، «ئاللاھ پاكىتۇر، مەن پەقەت بىر پەيغەمبەر ئىنسانمەن» (ئاللاھنىڭ ئىزى بولمىسا ھېچ ئادەم بىرەر مۆجىزە كەلتۈرەلمەيدۇ)» بەنى ئىسرائىل سۈرىسى 93 - ئايەتنىڭ بىر قىسمى) دېگەن ئايەت كەرىمىنى نازىل قىلىپ، جاۋاب بەردى. ئۇلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامدىن تەئەسسۇپ ۋە تەرسالق يۈزىسىدىن ھەر تۈرلۈك مۆجىزە تەلەپ قىلغاندا، ساھابە كىراملار پەيغەمبىرىمىز دۇئا قىلسا ئۇنىڭغا ئاللاھ ئۇلار تەلەپ قىلغان نەرسىنى ئەلۋەتتە بەرگەن بولاتتى، شۇنىڭ بىلەن ئۇلار ئىمان كەلتۈرسە، ئەجەب ياخشى بولاتتى دەپ ئۆمىد قىلاتتى. جانابى ئاللاھ كاپىرلارنىڭ تەلەپ قىلغان مۆجىزىلىرى كەلتۈرۈلگەن تەقدىردىمۇ، ئۇلارنىڭ ئىمان كەلتۈرمەيدىغانلىقىنى بايان قىلىپ: «ئى ساھابىلەر! سىلەر مۆجىزە كەلگەن ۋاقتىدا ئۇلارنىڭ ئىمان كەلتۈرمەيدىغانلىقىنى بىلمەيسىلەر» دېگەن ئايەتنى نازىل قىلدى. جانابى ئاللاھ ئۇ كاپىرلاردىن ھېكايە قىلىپ: «ئى ئاللاھ! ئەگەر ئۇشۇ قۇرئان ياكى مۇھەممەدنىڭ پەيغەمبەرلىكى سېنىڭ يېنىڭدىن كەلگەن ھەق بولسا، بىزنىڭ ئۆستىمىزگە ئاسماندىن تاش ياغدۇرغىن، ياكى ئېغىر ئازاب كەلتۈرگىن» دېدى. ئۇلار ھەق بولسىمۇ بىزلەرگە تاش ياغدۇرغىن دېگەن، ھەق بولسا بىزلەرنى شۇ ھەققە باشلاپ ھىدايەت قىلغىن دېمىگەن بىر قەۋىدىن ئىمان كەلتۈرۈشنى قانداقمۇ ئۆمىد قىلغىلى بولىدۇ؟ بۇرۇندىن تارتىپ پەيغەمبەرلەرنىڭ يولى شۇكى، كاپىرلار تەرسالق ۋە تەئەسسۇپلۇق يۈزىسىدىن مۆجىزە تەلەپ قىلسا، ئۇلار جانابى ئاللاھتىن ئۇلار تەلەپ قىلغان مۆجىزىلەرنى تەلەپ قىلمايدۇ. كۆپىنچە پەيغەمبەرلەر، كاپىرلار ئاد ۋە سەمۇد قەۋمىگە ئوخشاش ھالدا بولمىسۇن دەپ، ئۇلار تەلەپ قىلغان مۆجىزىلەرنى ئاللاھتىن تەلەپ قىلمىغان. جانابى ئاللاھ بەنى ئىسرائىل سۈرىسىدە: «بىزنى مۆجىزىلەر ۋە ئايەتلەر ئەۋەتتىن ھېچ بىر نەرسە توسقىنى يوق، لېكىن بۇرۇنقى پەيغەمبەرلەرنىڭ ئۆمىتى مۆجىزە تەلەپ قىلغاندىن كېيىن، مۆجىزە كەلسە ئىمان كەلتۈرمەي، ھالدا بولۇپ كەتكەنلىكى مەنكى قىلدى. ئۇلارغا تەلەپ قىلغان مۆجىزىلەرنى كەلتۈرسەك ئىمان كەلتۈرمەي ھالدا بولۇپ كېتىدۇ. چۈنكى ئۇلار مۆجىزىنى ئىمان كەلتۈرۈش ئۈچۈن تەلەپ قىلماي، بەلكى چوڭچىلىق قىلىش ئۈچۈن تەلەپ قىلىدۇ» دېدى. گەرچە ئىنجىل لوقادا 23 - ئىسپاھتا زىكرى قىلىنىدۇكى، ئىيسا ئەلەيھىسسالامنى ھىردوس ئىسىملىك پادىشاھنىڭ يېنىغا ئېلىپ كەلگەندە مەزكۇر ھىردوس ئىيسا ئەلەيھىسسالامدىن مۆجىزە تەلەپ قىلدى. ئۇ مۆجىزىنى پەقەت چوڭچىلىق قىلىپ تەلەپ قىلغانلىقى ئۈچۈن، ئىيسا ئەلەيھىسسالام مۆجىزە كەلتۈرمىدى. ھىردوس شۇنىڭ بىلەن ئىيسا ئەلەيھىسسالامنى، ئىيسا ئەلەيھىسسالامنىڭ ئىلگىرىكى دۈشمىنى بولغان بىلاتۇسقا ئەۋەتتى. بىلاتۇس باشتا ئىيسا ئەلەيھىسسالامغا دۈشمەن بولغان بولسىمۇ، كېيىنكى كۈنلەردە ئىيسا ئەلەيھىسسالام بىلەن كۆرۈشۈشنى ئارزۇ قىلىپ يۈرەتتى. مانا بۇ قىسىمدە ئەگەر ھىردوس مەزكۇر مۆجىزىنى ئىمان كەلتۈرۈش ئۈچۈن تەلەپ قىلغان بولسا ئىدى، ئىيسا ئەلەيھىسسالام ئەلۋەتتە ئۇنى ئاللاھتىن تەلەپ قىلىپ مەيدانغا كەلتۈرگەن بولاتتى.

پەيغەمبەرىمىزنىڭ مۇبارەك بارماقلىرىنىڭ ئارىسىدىن سۇ چىقاتتى. ئازغىنا سۇ ئۇ زاتنىڭ مۇبارەك بارماقلىرىنىڭ ئارىسىدىن چىققان سۇ بىلەن كۆپىيىشى، ئۇ زاتنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە دالالەت قىلىدىغان مۆجىزىلىرىنىڭ بىرىدۇر. بۇ ۋەقەنى ساھابە كىراملاردىن نۇرغۇن كىشى رىۋايەت قىلىدۇ. ھەزرىتى ئەنەس ئىبنى مالىك ئېيتىدۇ: «بىز بىر سەپەر ئۈستىدە ئىدۇق، ئەسەر ۋاقتى بولغاندا ساھابە كىراملار سۇ تاپالماي قېلىشتى، پەيغەمبەرىمىزنىڭ ئالدىغا تاھارەت ئالىدىغان قاچا كەلتۈرۈلدى. پەيغەمبەرىمىز مۇبارەك قولىنى مەزكۇر قاچىغا قويۇپ، ساھابىلەرنى تاھارەت ئېلىشقا بۇيرۇدى. مەن شۇ چاغدا پەيغەمبەرىمىزنىڭ بارماقلىرى ئارىسىدىن سۇ ئېقىپ چىقۇۋاتقانلىقىنى كۆردۈم، شۇنىڭ بىلەن ساھابىلەر تاھارەت ئېلىشقا باشلىدى. پەيغەمبەرىمىزنىڭ بارماقلىرىدىن چىققان سۇ ئۇ يەردىكى كىشىلەرنىڭ ھەممىسىگە يەتتى. ھەزرىتى ئەنەس بۇ سۆزنى قىلغاندا، سىلەر ئۇ چاغدا قانچە كىشى ئىدىڭلار دەپ سورالدى. ھەزرىتى ئەنەس 300 دىن ئارتۇق ئىدۇق دېدى. ئابدۇللاھ ئىبنى مەسئۇد ئېيتىدۇكى، بىز پەيغەمبەرىمىز بىلەن بىرگە ئىدۇق، بىزدە سۇ يوق ئىدى. پەيغەمبەرىمىز ئازراق سۇ تېپىڭلار دېدى. ئۇنىڭ يېنىغا ئازراق سۇ كەلتۈرۈلدى. پەيغەمبەرىمىز ئۇ سۇنى بىر قاچىغا قويۇپ، مۇبارەك بارماقلىرىنى ئۇ سۇغا تىقتى، شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەرىمىزنىڭ بارماقلىرىنىڭ ئارىسىدىن سۇ چىقىشقا باشلىدى. يەنە بىر ھەدىستە ھەزرىتى جابر ئىبنى ئابدۇللاھ ئېيتىدۇكى، ھۈدەيبىيە كۈنى ساھابىلەرگە تەشلىق يەتكەن ئىدى. ئۇ چاغدا پەيغەمبەرىمىزنىڭ ھۇزۇرىدا بىر تۇلۇمدا سۇ بار ئىدى. پەيغەمبەرىمىز بۇ سۇدا تاھارەت ئالدى. ساھابىلەر پەيغەمبەرىمىزنىڭ يېنىغا كېلىپ: «بىزدە بۇ تۇلۇمدىكى سۇدىن باشقا سۇ يوق» دېيىشتى. پەيغەمبەرىمىز مۇبارەك قولىنى تۇلۇمغا قويدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەرىمىزنىڭ بارماقلىرىنىڭ ئارىسىدىن بۇلاقتەك سۇ ئېقىشقا باشلىدى. ھەزرىتى جابر بۇ سۆزنى ئېيتقاندا ئۇنىڭدىن سىلەر ئۇ چاغدا قانچە كىشى ئىدىڭلار دەپ سورالدى. ھەزرىتى جابر: «ئەگەر بىز ئۇ چاغدا يۈز مىڭ كىشى بولغان بولساقمۇ پەيغەمبەرىمىزنىڭ بارماقلىرىنىڭ ئارىسىدىن چىققان سۇ يەتكەن بولاتتى. ئەمما، بىز ئۇ چاغدا مىڭ بەش يۈز كىشى ئىدۇق» دېدى. ھەزرىتى مۇئاز ئىبنى جەبەل ئېيتىدۇكى، ساھابە كىراملار تەبۇك ئۇرۇشىغا كېتىۋاتقاندا يولدا بىر بۇلاققا يېتىپ كەلدى، ئۇ بۇلاقنىڭ سۈيى كۆز يېشىدەك ناھايىتى ئاز ئىكەن. ساھابە كىراملار ئۇ بۇلاقنىڭ سۈيىدىن ئالغىنى بىلەن بىر قاچىغا ئېلىپ پەيغەمبەرىمىزنىڭ ئالدىغا ئېلىپ كەلدى. پەيغەمبەرىمىز ئۇ سۇدا ئۆزىنىڭ مۇبارەك قولىنى ۋە يۈزىنى يۇيۇپ، قاچىدا قالغان سۇنى ئۇ بۇلاققا تۆكتى. شۇنىڭ بىلەن، ئۇ بۇلاقتىن بۇلدۇقلاپ سۇ ئېقىشقا باشلىدى. ساھابە كىراملار ئۇ بۇلاقنىڭ سۈيىدىن ئۆزلىرى ئىچىپ، ئۇلارنى سۇغاردى. يەنە ھەزرىتى ئەبۇ قەتادەدىن رىۋايەت قىلىنىدۇكى، ساھابە كىراملار ئۆزلىرىنىڭ پەيغەمبەرىمىز بىلەن بىرگە بولغان سەپەرلىرىنىڭ بىرىدە پەيغەمبەرىمىزگە تەشلىقتىن شىكايەتتە بولغان. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەرىمىز تاھارەت ئالىدىغان قاچىنى قولتۇقىغا قىسىپ قاچىنىڭ ئاغزىنى ئۆزىنىڭ ئاغزىغا قويدى. شۇنىڭ بىلەن ساھابە كىراملار كېلىپ ئۇنىڭدىن بولدى دېگۈچە ئىچىپ، قاچىلىرىنى تولدۇرۇۋالدى. مەزكۇر قاچىدىكى سۇ يەنە ئاۋۋالقى ھالىتى بىلەن تۇراتتى. ئۇلارنىڭ سانى 72 كىشى ئىدى. مانا بۇنىڭغا ئوخشاش نۇرغۇن قىسىملىرى ساھابە كىراملاردىن راست سەنەد بىلەن كۆپ رىۋايەت قىلىنغان. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ دۇئاسىنىڭ بەرىكىتى بىلەن ئازغىنا تاامنىڭ كۆپ بولۇشى ئۇ زاتنىڭ مۆجىزىلىرىنىڭ جۈملىسىدندۇر. ھەزرىتى تەلھە رىۋايەت

قىلىدۇكى، ھەزرىتى ئەنەس قولتۇقىدا ئازغىنا نان بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ قېشىغا كەلدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇ ناننى پارچىلاپ 70 كىشىگە يەنە بىر رىۋايەتتە 80 كىشىگە بەردى. ئۇلارنىڭ ھەممىسى تويدى. مانا بۇ ئازغىنا نان بىلەن 70، 80 كىشىنىڭ تويغىنى ئۇ زاتنىڭ ھەق پەيغەمبەر ئىكەنلىكىنىڭ بىر بۇرھانىدۇر. ھەزرىتى جابىر ئېيتىدۇكى، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنى خەندەك كۈنى بەش - ئالتە كىشى بىلەن زىياپەت قىلاي دېگەن نىيەت بىلەن، بىر ئوغلاق سويۇپ، بەش يېرىم جىڭ مىقدارى ئارىدا نان يېقىپ، ئۆيۈمگە چاقىردىم. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مىڭغا يېقىن كىشى بىلەن كەلدى. ھەممىسى تويغۇچە يېدى. يەنە قازىنىمىز ئاۋۋالقى ھالىتى بىلەن قالدى. ئارپا خېمىرىمۇ ئۆز پېتى تۇراتتى. مانا بۇ ۋەقەلەرمۇ، ئۇ زاتنىڭ پەيغەمبەرلىكىنىڭ دەلىلىدۇر. ھەزرىتى ئەبۇ ئەيۈپ ئېيتىدۇكى، مەن پەيغەمبەرىمىز بىلەن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى ئۈچۈن ئىككى كىشىلىك تائام ھازىرلىغان ئىدىم، بۇ ئىككى كىشىلىك تائام بىلەن 180 كىشى تويدى. مانا بۇنىڭغا ئوخشاش خارىقۇلئادەت مۆجىزىلەر ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەبى بەكرى، سەلمە ئىبنى ئەكۋە، ئەبۇ ھۇرەيرە، ئۆمەر ئىبنى خەتتاب ۋە ئەنەس ئىبنى مالىكقا ئوخشاش بۈيۈك ساھابىلەردىن غۇبارسىز سەنەدلەر بىلەن رىۋايەت قىلىنىدۇ. بىر دەرەخنىڭ پەيغەمبەرىمىزنىڭ پىراقىغا تاقەت قىلالماي، نالە قىلغىنى ئۇنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە زور بىر دەلىلدۇر. ھەزرىتى جابىر ئىبنى ئابدۇللاھ ئېيتىدۇكى، مەسجىدنىڭ تۈۋرۈكلىرى خورما ياغىچىدىن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام خۇتبە ئوقۇغاندا ئۇ تۈۋرۈكلەرنىڭ بىرىگە يۆلىنىپ تۇرۇپ خۇتبە ئوقۇيتتى. مۇنبەر ياسىلىپ، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مەزكۇر ياغاچنى تاشلاپ، مۇنبەرگە چىقىپ خۇتبە ئوقۇغاندا، مەزكۇر ياغاچ نالە قىلغان، ھەتتا ئون ئايلىق بوغاز تۈگە يىغلىغاندەك ئۇن سېلىپ يىغلىغان ئىدى. ھەزرىتى ئەنەس ئېيتىدۇكى، مەسجىد ئۇ ياغاچنىڭ نالىسى بىلەن مۇزتەرىب بولدى. ھەزرىتى سەھلى ئېيتىدۇكى، ساھابىلەر بۇ ياغاچنىڭ نالىسىنى كۆرۈپ ئۇلارمۇ يىغلاپ كەتتى. ھەزرىتى مۇتەللىپ ئېيتىدۇكى، مەزكۇر ياغاچ يېرىلدى، ھەتتاكى، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇبارەك قولىنى ئۇ ياغاچنىڭ ئۈستىگە قويدى. شۇنىڭ بىلەن ياغاچ شۈك بولۇپ قالدى. يەنە بىر كىشى ئېيتىدۇكى، مەزكۇر ياغاچ نالە قىلغاندا، پەيغەمبەرىمىز بۇ ياغاچ زىكرىدىن ئايرىلىپ قالغانلىقىغا ھەسرەتلىنىپ يىغلايدۇ دېگەن. يەنە بىرەيلەن ئېيتىدۇكى، «پەيغەمبەرىمىز ئەگەر مەن شۇ ياغاچنى قۇچاقلاپ قويمىغان بولسام، ئۇ تا قىيامەتكە قەدەر يىغلاپ، ئاللاھ ۋە پەيغەمبەرنىڭ پىراقىدىن ھەسرەت چىكىپ، نالە قىلاتتى دېدى.» كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇ ياغاچنى مۇنبەرنىڭ ئاستىغا دەپنە قىلىشقا بۇيرۇدى. مانا بۇ ھەدىسنى ئەھلى تەھقىقلەردىن، ساھابە كىراملاردىن، تابىئىنلاردىن بولۇپ نۇرغۇن كىشىلەر رىۋايەت قىلغان. مۆجىزە ھەققىدە رىۋايەت قىلىنغان ھەدىسلەر غۇبارسىز سابىتتۇر ۋە راۋىلەر غايەت دەرىجىدە ئاساسقا ئىگىدۇر.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ كېسەللەرنى ساقايتىشىدەك بىر قانچە مۆجىزىلىرىمۇ ئۇ زاتنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە روشەن دەلىلدۇر. ھەزرىتى قەتادە ئىبنى نوئماننىڭ بىر كۆزى ئۇھۇد ئۇرۇشىدا كاپىرلار تەرىپىدىن تەككەن ئوق سەۋەبى بىلەن قۇيۇلۇپ كەتكەن ئىدى. ھەتتا كۆزىنىڭ قارىسى يۈزىگە ساڭگىلاپ قالغان. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ كۆزىنى مۇبارەك قولى بىلەن ئۆز ئورنىغا قويۇپ قويغان. شۇنىڭ بىلەن ھەزرىتى قەتادەنىڭ بۇ كۆزى يەنە بىر كۆزىگە قارىغاندا تېخىمۇ ياخشى كۆرىدىغان بولغان. مەلئۇبۇلئەسنەنىڭ ئوغلى ئېغىر كېسەل

بولۇپ يېتىپ قالغان ئىدى. شۇنىڭ بىلەن ئۇ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا بىر كىشىنى ئەۋەتتى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇبارەك قولىغا بىر ئوچۇم تۇپراقنى ئېلىپ، ئۇنىڭغا تۈكۈرۈپ ھېلىقى كىشىگە بەردى. ھېلىقى ئادەم تۇپراقنى ئېلىپ كېسەلنىڭ يېنىغا كەلگەندە كېسەل سەكرات ئۈستىدە جان تالىشىۋاتاتتى. ئۇنىڭغا ھېلىقى تۇپراقنى چايقاپ ئىچۈرگەندىن كېيىن، جانابى ئاللاھ ئۇنىڭغا شىپالىق ئاتا قىلدى. خەيبەر ئۇرۇشىدا بىر كۈنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام مۇھەممەد ئىبنى مەسلەمەگە: «مەن ئەتە بايراقنى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرىنى دوست تۇتىدىغان، ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرىمۇ ئۇنى دوست تۇتىدىغان بىر كىشىگە تۇتقۇزمەن» دېگەن. بۇ كېچىسى مۇھاجىر ۋە ئەنسارلارنىڭ ھەممىسى بايراقنى ماڭا بەرسە ئىكەن دەپ ئارزۇ قىلغان. ھەتتاكى ھەزرىتى ئۆمەر: «مەن ئۆمۈردە ھېچ قاچان ئەمىر بولۇشنى ئارزۇ قىلمىغان، ئەمما شۇ كېچىسى ئارزۇ قىلغان ئىدىم» دەيدۇ. ئەتىسى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئەلنى سورىدى. ئۇ كۈنى ھەزرىتى ئەلنىڭ كۆزى ئاغرىپ قالغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ھەزرىتى ئەلنى چاقىرىپ كېلىش ئۈچۈن ئادەم ئەۋەتتى. ھەزرىتى ئەلى كەلگەندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ ئىككى كۆزىگە تۈكۈرۈۋېدى، جانابى ئاللاھ ئۇنىڭ كۆزىگە شىپالىق ئاتا قىلدى. خۇددى ئەسلا كۆزى ئاغرىمىغان كىشىدەك بولۇپ كەتتى. ئاندىن كېيىن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بايراقنى ھەزرىتى ئەلگە بەردى. مانا شۇنىڭدەك نۇرغۇن پەۋقۇلئادە ئىشلار رىۋايەت قىلىنغان. بۇ يەردە كۆپرەك بايان قىلاي دېسەم، قەلەم، تىلىم ئۇ مۆجىزىلەرنى ساناپ بولۇشقا ئاجىز كەلدى. جانابى ئاللاھ مۇھەممەد ئەلەيھىسسالامنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە ئالامەت قىلىپ ئۇنىڭ دۇئاسىنىڭ ئىجابەت قىلىنىشىدەك بىر مۆجىزىنىمۇ بەرگەن. ھەزرىتى ئەنەس ئېيتىدۇكى، مېنىڭ ئانام ئۇمى سەلىمە: «ئى ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرى! ئەنەس بولسا سېنىڭ خىزمەتكارىڭدۇر. ئۇنىڭ ھەققىدە دۇئا قىلغان بولساڭ» دېگەندە، پەيغەمبىرىمىز: «ئى ئاللاھ! ئەنەسنىڭ مېلىنى ۋە بالىلىرىنى كۆپ قىلغىن، ئۇنىڭغا ئاتا قىلغان نەرسىلىرىڭگە بەرىكەت بەرگىن» دەپ دۇئا قىلدى. ھەزرىتى ئەنەس دەيدۇكى، «ئاللاھ بىلەن قەسەم قىلىمەنكى، مال - مۈلكۈم ناھايىتى كۆپتۇر، بالىلىرىم ۋە نەۋرىلىرىم ھازىر يۈزگە يېتىدۇ.» پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەۋىننىڭمۇ بەرىكەت تېپىشىغا دۇئا قىلغان. ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەۋىق ۋاپات بولغاندا، ئۇنىڭ تۆت ئايالى بار بولۇپ، ئۇلارنىڭ ھەر بىرىگە سەكسەن مىڭ تىللادىن مىراس قالغان ئىدى. ئۇ زات بىر قېتىمدا يەتتە يۈز تۈگىنى ئۈستىدىكى مالىسى ۋە جابدۇقلىرى بىلەن سەدىقە قىلغان. پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى مۇئاۋىيەگە پادىشاھلىق بىلەن دۇئا قىلغان، شۇنىڭ بىلەن مۇئاۋىيە خەلىپىلىككە ئېرىشكەن. شۇنىڭدەك پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى سەئىدگە دۇئاسى ئىجابەت بولۇشقا دۇئا قىلغان. شۇنىڭ بىلەن ھەزرىتى سەئىد دۇئاسى ئىجابەت بىر ساھابە بولغان. دېمەك، پەيغەمبىرىمىز ھېچقانداق بىر كىشىنىڭ پايدىسى ياكى زىيىنىغا دۇئا قىلمايتتى، ئەگەر دۇئا قىلسا ئۇ زاتنىڭ دۇئاسى ئىجابەت بولاتتى. قىسقىسى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ مۇبارەك دۇئاسىنىڭ ئىجابەت بولۇشىنىڭ بايانى ئادەتتىن تاشقىرى، ھېسابتىن ئۈستۈن ۋە كىتابنىڭ ئۆز ئىچىگە ئېلىپ بولۇشى مۇمكىن ئەمەستۇر. بۇ ھەقتە زىكىر قىلىنغان ئۆرنەكلەردە ئەقىل ئىگىلىرىگە ئىبرەت ھاسىلدۇر.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ مۆجىزىسىنى پەقەت قۇرئان كەرىمگە قىسقارتىپ، قۇرئان كەرىمدىن باشقا مۆجىزە يوق، ئۇنىڭدىن مۆجىزىلىك ئالامەتلەر سادىر بولغان ئەمەس دېيىش ۋە **بۇ:** (ئى مۇھەممەد! ئۇلارغا) ئېيتقىنىكى،

«ئاللاھ پاكىتۇر، مەن پەقەت بىر پەيغەمبەر ئىنسانمەن (ئاللاھنىڭ ئىزنى بولمىسا ھېچ ئادەم بىرەر مۆجىزە كەلتۈرەلمەيدۇ)» (بەنى ئىسرائىل سۈرىسى 93 - ئايەتنىڭ بىر قىسمى) «(قۇرەيش مۇشربىكلىرى تەلەپ قىلغان) مۆجىزىلەرنى مەيدانغا كەلتۈرمەسلىكىمىز پەقەت بۇرۇنقىلار (بەنى ئىلگىرىكى ئۆمەتلەرنىڭ) مۆجىزىلەرنى يالغانغا چىقارغانلىقى ئۈچۈندۇر» (بەنى ئىسرائىل سۈرىسى 59 - ئايەتنىڭ بىر قىسمى) دېگەن ئايەتنى دەلىل قىلىش، يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان مۇتەۋاتىر رىۋايەتلەر بىلەن كەلگەن سەھىھ ھەدىسەلەرنى بىكار قىلغانلىقىنىڭ ھەم پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەرتىۋە ۋە ماقامىنى لايىقىدا ئۆلچىيەلمىگەنلىكىنىڭ ئالامىتىدۇر. شۇنداق، قۇرئان كەرىم ئۆزى يالغۇز پەيغەمبىرىمىزنىڭ بەر ھەق پەيغەمبەر ئىكەنلىكىگە يېتەرلىك، بەلكى ئۇ زاتنىڭ ئەخلاقى، ھاياتى ۋە كىشىلەر بىلەن بولغان مۇئامىلىسى ئۇ زاتنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە دەلىل بولۇپ يېتىدۇ. بۇ سەۋەبتىن ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىز پەيغەمبىرىمىزنىڭ گۈزەل ئەخلاقلىرىنى ئۇ زاتنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە دەلىل قىلغان. ساھابە كىراملاردىن بىر نەچچە كىشى پەقەت ئۇ زاتنىڭ چىرايىغا قاراپلا ھېچ بىر مۆجىزە تەلەپ قىلماي مۇسۇلمان بولغان. ھەتتاكى، بەزى كىشىلەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھۇزۇرىغا كېلىپ، ئۇ زاتنىڭ چىرايىغا قاراپ، بۇ زاتنىڭ چىرايىدا يالغانچىلىقنىڭ ئالامىتى كۆرۈنمەيدىكەن دەپ مۇسۇلمان بولغان. ئەسلىدە پەيغەمبىرىمىزنىڭ پەيغەمبەرلىكىگە مۆجىزە بولۇش ئۈچۈن، ئۇ زاتنىڭ گۈزەل ئەخلاقى يېتەرلىك بولسىمۇ، ئاللاھ تائالا يەنىلا بۇرۇنقى ۋە كېيىنكىلەرنىڭ ئىلىم - مەرىپەتلىرىگە ئالاقىدار، دۇنيا ۋە ئاخىرەتكە مەنپەئەتلىك ئىلمىي ۋە ئەمەلىي بولغان ئەڭ مۇقەددەس كىتاب قۇرئان كەرىمنى نازىل قىلدى. بۇ قۇرئان كەرىم بولسا دەر ھەقىقەت، مۆجىزىلەرنىڭ ئىچىدە ئەڭ كاتتىسى ۋە ھەممىنىڭ ئۇلۇغىدۇر. سەركەشتە ۋە ھاكاۋۇرلارنىڭ يولىنى ئۆزگەرتىدىغان، ئۇلارنى خىجالەتتىن قىزارتىپ، پېشانىلىرىنى تەرگە پاتۇرىدىغان كاتتا مۆجىزە ئۇشبۇ قۇرئاندۇر. شۇڭا قۇرئان كەرىمنىڭ مۆجىزىلىكىدىن، كائىناتتا ئۇنىڭدىن باشقا مۆجىزىلەرنىڭ بولماسلىقى لازىم كەلمەيدۇ.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ئاياللىرى

پەيغەمبىرىمىزنىڭ نىكاھلاپ ئالغان ئايالى ئون بىر بولۇپ، بۇلار، خەدىجە بىنتى خۇۋەيلىد، سەۋدە بىنتى زەئىد، ئائىشە بىنتى ئەبى بەكرى، ھەپسە بىنتى ئۆمەر، زەينەب بىنتى خۇزەيمە، ئۇمى سەلىمە ھىند بىنتى ئەبى ئۇمەييە، زەينەب بىنتى جەھشى، جۇۋەيرە بىنتى ھارىس، ئۇمى ھەبىبە رەملە بىنتى ئەبى سۇفيان، سەپىيە بىنتى ھەي ئىبنى ئەختەب، مەيمۇنە بىنتى ھارىس قاتارلىقلار ئىدى. پەيغەمبىرىمىز بۇلارنىڭ ئىچىدىن ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىزدىن باشقىسى بىلەن قىز ئۆيلەنمىگەن. پەيغەمبىرىمىزنىڭ تۇنجى ئۆيلەنگەن ئايالى ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىز ئىدى. پەيغەمبىرىمىز خەدىجە ئانىمىز بىلەن تۇرمۇشقا چىققاندا 25 يېشىدا، خەدىجە ئانىمىز 40 ياشتا ئىدى. پەيغەمبىرىمىز خەدىجە ئانىمىز ۋاپات بولغانغا قەدەر ئۇنىڭ ئۈستىگە ھېچ بىر ئايال بىلەن ئۆيلەنمىگەن. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئىبراھىم ئىسىملىك ئوغلىدىن باشقا بالىلىرىنىڭ ھەممىسى خەدىجە ئانىمىزدىن بولغان ئىدى. خەدىجە ئانىمىز بولسا جاھىلىيەت زامانىدا ئىنتايىن ئەقىللىق ۋە ئىپپەت - نومۇسچانلىقى بىلەن تونۇلغان كاتتا باي ئايال ئىدى. بۇ زات ئىسلامنى تارقىتىش ۋە پەيغەمبىرىمىزنى قوغداش يولىدا غايەت زور كۈچ

چىقارغانلىقى ئۈچۈن، ئىسلام ئەھلى بۇ زاتنىڭ ئىسمىغا «ئەلكۇبرا» دېگەن سۈپەتنى قوشۇپ ئاتايدۇ. ئانىمىز خەدىجە تۈلكۇبرا پەيغەمبىرىمىز بىلەن يىگىرمە بەش يىل ساكادەتمەن تۇرمۇشتا ياشاپ، ئاتىمىش بەش يېشىدا بۇ ئالەم بىلەن خوشلاشقان. ئۇ زات مەككە مۇكەررەمەدە جۇھۇن دېگەن يەرگە دەپنە قىلىنغان. پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭ ۋاپاتىغا ناھايىتى قايغۇرغان. ئۇ زات ۋاپات قىلغاندىن كېيىنمۇ پەيغەمبىرىمىز ھەر دائىم ئۇنى ئەسلەپ تۇراتتى. ئۇ زاتنىڭ يېقىن - يورۇق، ئۇرۇق - تۇغقانلىرىغا يېقىندىن ئىلتىپاتتا بولاتتى. بىر كۈنى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھۇزۇرىغا ئۇ زاتنىڭ بىر تۇغقىنى ھالە كەلگەندە، پەيغەمبىرىمىز «ھالە كەپتۇ» دەپ ئۇنىڭ ئالدىغا ئۆزى چىققانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ. پەيغەمبىرىمىز قوي تەقىسم قىلغاندا ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىزنىڭ يېقىن يورۇقلىرىغىمۇ بېرەتتى. بىرەر يەردىن ھەدىيە كېلىپ قالسا، «بۇنى پالانى خاتۇنغا ئاپىرىپ بېرىڭلار، ئۇ ئايال خەدىجەنىڭ دوستى ئىدى» دەيتتى. بىر قېتىم پەيغەمبىرىمىز خەدىجە ئانىمىزنىڭ گېپىنى قىلغاندا، ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىزنىڭ كۈنلۈكى كېلىپ، پەيغەمبىرىمىزگە: «ئاللاھ سىلگە ئۇ ئايالدىن ياخشى ئاياللارنى بەرگەن تۇرۇقلۇق يەنە ئۇ ئايالنىڭ گېپىنى ئېغىزلىرىدىن چۈشۈرمەيلا» دېگەن. پەيغەمبىرىمىز ئائىشە ئانىمىزنىڭ بۇ سۆزىگە بىر ئاز كايىپ: «خەدىجەدىن ئارتۇق ئايال يوق، ھېچكىم ماڭا ئىشەنمىگەندە، ئۇ ئىشەنگەن، ھېچكىم ئىمان كەلتۈرمىگەندە، ئۇ ئىمان كەلتۈرگەن، مۇشرىكلار ماڭا قارشى چىققاندا ئۇ مېنى ھەر تەرەپتىن قوغداشقا تىرىشقان ۋە زور ياردەمدە بولغان، باشقا ئاياللىرىمدىن كۆرمىگەن بالىلىرىمنى ئۇنىڭدىن كۆردۈم» دېگەن. شۇنىڭدىن كېيىن، ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىز ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىز ھەققىدە گەپ قىلمايدىغان بولغان ئىدى. خەدىجە ئانىمىز پەيغەمبىرىمىزگە ياتلىق بولۇشتىن بۇرۇن، ئەتىق ئىبنى ئائىز ئىسىملىك بىر كىشىگە ياتلىق بولغان ئىدى. ئەتىق ئىبنى ئائىزدىن كېيىن ئەبۇ ھالىنىڭ نىكاھىدا بولغان. ئەبۇ ھالىدىن ھىند ۋە ھالە دەپ ئىككى ئوغلى بار ئىدى. ئەتىقتىن ھىند ئىسىملىك بىر قىزى بار ئىدى.

ھەزرىتى ئانىمىز سەۋدە بىنتى زەئبە بولسا، ئەسلىدە سەكران ئىبنى ئەمرىنىڭ نىكاھىدا بولۇپ، ئۇ زات يولدىشى سەكران بىلەن ھەبەشىستانغا ھىجرەت قىلىپ بارغان ئىدى. ئۇلار كېيىن ھەبەشىستاندىن مەككەگە قايتىپ كېلىشتە ھەزرىتى سەكران يولدا ۋاپات بولۇپ كەتكەن. شۇنىڭ بىلەن ئانىمىز ھەزرىتى سەۋدەنى مۇشرىكلاردىن ھىمايە قىلىدىغان، تۇرمۇش ئەھۋالىدىن خەۋەر ئالىدىغان ھېچ كىشى يوق، ئىگە چاقىسىز قالغان. بۇ سەۋدە بىنتى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ بىلەن ئۆيلىنىپ، ئۆز ھىمايىسىگە ئالغان. ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىز ۋاپات بولغاندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆيلەنگەن ئايالى ھەزرىتى سەۋدە ئانىمىز ئىدى. ئۇ زات ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ خەلىپىلىك دەۋرىدە ۋاپات بولغان.

پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى سەۋدە ئانىمىزدىن كېيىن ھەزرىتى ئائىشە بىلەن ئۆيلەنگەن ئىدى. بۇ زات ئون سەككىز يېشىدا پەيغەمبىرىمىزدىن ئايرىلىپ قالغان. ھىجرەتنىڭ 51 - يىلى ئاتىمىش ئالتە يېشىدا ۋاپات بولغان. ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىز بولسا، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرى ئىچىدە ئەڭ ئالىمراقى ئىدى. ئۇ پەيغەمبىرىمىزدىن نۇرغۇن ھەدىس رىۋايەت قىلغان. بۈيۈك پىقھى ئالىملىرى ئۆزلىرى چىقىرىلمىغان بىر قىسىم مەسىلىلەرنى كېلىپ ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىزدىن سورايتتى.

ھەزرىتى ئانىمىز ھەپسىگە كەلسەك، ئۇ زات ئىلگىرى ھەزرىتى خۇنەيس ئىبنى ھۇزايە دېگەن كىشىنىڭ نىكاھىدا ئىدى. بۇ كىشى بەدرى ئۇرۇشىدا شېھىد بولغاندىن كېيىن، ھىجرەتنىڭ ئۈچىنچى يىلى پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى ھەپسىگە ئانىمىزنى ئۆز ئەمرىگە ئالغان ئىدى. بۇ زات ھىجرەتنىڭ 45 - يىلى ئاتىمىش يېشىدا ئالەمدىن ئۆتكەن. ئانىمىز ھەزرىتى زەينەپ بىنتى خۇزەيمەگە كەلسەك، ئىبنۇل ئەسر ئۆزىنىڭ «ئۇسۇلۇغابە» دېگەن كىتابىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ زاتقا ئۆيلىنىشتىن ئىلگىرى ئۇ زاتنىڭ ئابدۇللاھ ئىبنى جەھشنىڭ نىكاھىدا ئىكەنلىكىنى يازدۇ. ئەمما، «كامىل» ئىسىملىك كىتابقا قارىغاندا، تۇپەيلى ئىبنى ھارىسنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ئىبنى ھىشامنىڭ «ئەسىرە» ناملىق كىتابىغا قارىغاندا ئۇبەيدە ئىبنى ھارىسنىڭ نىكاھىدا ئىكەنلىكى مەلۇم بولىدۇ.

ئەمما، بىز ئۇ زاتنىڭ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ياتلىق بولۇشتىن بۇرۇن ئابدۇللاھ ئىبنى جەھشنىڭ نىكاھىدا ئىكەنلىكىنى مۇقىملاشتۇرۇپ سۆزىمىزنى داۋاملاشتۇرمىز. ھەزرىتى ئابدۇللاھ ئىبنى جەھش ئۇھۇد ئۇرۇشىدا ۋاپات بولغاندىن كېيىن، ھەزرىتى زەينەپ ئانىمىز پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرىنىڭ قاتارىغا كىردى. بۇ زات غېرىپ ۋە مىسكىنلەرگە ناھايىتى مەرھەمەتلىك بولغان سەۋەبتىن «ئۆمۈلمەساكىن» يەنى مىسكىنلەرنىڭ ئانىسى دەپ مەشھۇر ئىدى. ئۇ زات پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامغا ئۆيلىنىپ، ئىككى - ئۈچ ئايدىن كېيىن ۋاپات بولغان. ئانىمىز ھەزرىتى ئۆمى سەلىمە بولسا، بۇ زات مۆمىنلەرنىڭ ئانىسى قاتارىغا قوشۇلۇشتىن بۇرۇن، ئەبۇ سەلىمەنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ئەبۇ سەلىمە ھىجرەتنىڭ 4 - يىلى ۋاپات بولغاندىن كېيىن، ھەزرىتى ئۆمى سەلىمە ئانىمىز مۆمىنلەرنىڭ ئانىسى بولۇش شەرىپىگە مۇشەررەپ بولغان ئىدى. ئۆمى سەلىمە ئانىمىز ھىجرەتنىڭ 63 - يىلى سەكسەن تۆت يېشىدا بۇ ئالەم بىلەن خوشلاشقان. بۇ زات پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرى ئىچىدە ھەممىدىن كېيىن ۋاپات قىلغان زاتتۇر.

زەينەپ بىنتى جەھش بولسا، ئەسلىدە زەيد ئىبنى ھارىسنىڭ ئايالى ئىدى. ھەزرىتى زەيد ئىبنى ھارىس بىلەن ئايرىلىپ كەتكەندىن كېيىن، ھەزرىتى زەينەپ ئانىمىز، ئاللاھنىڭ ئەمرى بىلەن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرى قاتارىدىن ئورۇن ئالغان. بۇ زات ئاللاھنىڭ ئەمرى بىلەن پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئايالى بولغانلىقىدىن پەخىرلىنەتتى. ئۇ ئىنتايىن سېخى ئىدى. دائىم غېرىپ - مىسكىنلەرگە ياخشىلىق قىلاتتى. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ 20 - يىلى ئەللىك ئۈچ يېشىدا ۋاپات قىلغان. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرى ئىچىدە پەيغەمبىرىمىزدىن كېيىنلا ۋاپات قىلغان زات مۇشۇ ئىدى.

جۇۋەيرە بىنتى ھارىس بولسا، «مۇرسى» ئۇرۇشىدا ئەسرگە ئېلىنغان ئىدى. ئۇنى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئازات قىلىپ، ئۆز نىكاھىغا ئالغان. ئۇ زاتنىڭ دەسلەپكى ئىسمى بۇررە ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ ئىسمىنى جۇۋەيرەگە يۆتكەپ قويغان. بۇ زات ھىجرەتنىڭ 56 - يىلى ئاتىمىش بەش يېشىدا ۋاپات بولغان ئىدى. ئۇ زات پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئايالى بولۇشتىن ئىلگىرى مەساپى ئىبنى سەپۋاننىڭ نىكاھىدا ئىدى.

ئۆمۈم ھەبب بولسا، بۇرۇن ئۇبەيدۇللاھ ئىبنى جەھشنىڭ نىكاھىدا بولۇپ، ئۇ كىشى ھەبەشىستاندا ناسارا بولۇپ كېتىپ، كېيىن شۇ يەردە ۋاپات بولغان. ھىجرەتنىڭ يەتتىنچى يىلى پەيغەمبىرىمىز ھەبەشىستاننىڭ پادىشاھى نەجاشى ۋاستىسى بىلەن ئۇنى ئۆز نىكاھىغا ئالغان. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ 44 - يىلى ۋاپات قىلغان.

ئانمىز ھەزرىتى سەپپىيەگە كەلسەك، ئۇ خەيبەر ئۇرۇشىدا ئەسرگە ئېلىنغان ئىدى. كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇ زاتنى ئازات قىلىپ، ئۆز نىكاھىغا ئالغان. ئۇ زات ئىلگىرى سالام ئىبنى مەسكەمنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ئۇ زات مەزكۇر سالام ئىبنى مەسكەمگە ياتلىق بولۇشتىن بۇرۇن، كەنانە ئىبنى رەبىئىنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ 50 - يىلى مەدىنە مۇنەۋۋەردە ۋاپات قىلدى.

ھەزرىتى ئانمىز مەيۋنە بولسا، ئۇ زات ئەبۇ دەھم ئىبنى ئابدۇلئۇززانىڭ ئايالى ئىدى. ھەزرىتى مەيۋنە ئانمىز ھىجرەتنىڭ 7 - يىلى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۆمرە قىلىش ئۈچۈن مەككەگە بارغاندا، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرى قاتارىغا قوشۇلغان. بۇ زات پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەڭ ئاخىرىدا ئۆيلەنگەن ئايالى ئىدى. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ 51 - يىلى دۇنيادىن ئايرىلىپ، سىرق ئىسىملىك يەرگە دەپنە قىلىنغان. يۇقىرىدا بايان قىلىنغان پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرىدىن ھەزرىتى خەدىجە، سەۋدە، ئائىشە، ھەپسە، ئۇمى سەلمە، ئۇمى ھەببە قۇرەيش قەبىلىسىدىن ئىدى. سەپپىيە بولسا يەھۇدىيلاردىن ئىدى. قالغانلىرى باشقا ئەرەب قەبىلىلىرىدىن ئىدى.

پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ بىر نەچچە ئايال بىلەن ئۆيلىنىشىنىڭ ھېكمىتى

پەيغەمبىرىمىز ياشلىق دەۋرىدە ھەزرىتى ئانمىز خەدىجەدىن باشقا ئايال بىلەن ئۆيلەنمىگەن. خەدىجە ئانمىز پەيغەمبىرىمىزگە ياتلىق بولغاندا قىرىق ياشتا، پەيغەمبىرىمىز بولسا يىگىرمە بەش ياشتا ئىدى. پەيغەمبىرىمىز قىرىق ياشقا كىرىپ، پەيغەمبەرلىك ۋەزىپىسى بىلەن شەرەپلەنگەندە، ئۇ زات بىلەن مۇشرىكلار ئارىسىدا ھەقىقەت كۆرىشى بولۇش جەريانىدا پەيغەمبىرىمىز بىر نەچچە خوتۇن بىلەن ئۆيلەنگەن. بۇلارنىڭ ئىچىدە ھەزرىتى ئائىشە ئانمىزدىن باشقا ئاياللىرىنىڭ ھەممىسىنىڭ يېشى چوڭ ۋە بالىلىق ئاياللار ئىدى. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇلار بىلەن تۇرمۇش قۇرۇشىنىڭ سەۋەبى ھاۋايى - ھەۋەستىن بولماي، بەلكى بەزىلىرى باشقا قەبىلىلەر بىلەن ئۆز مۇناسىۋىتىنى ياخشىلاش يۈزىسىدىن ئىدى. مەسىلەن: بەنى مۇستەلەق قەبىلىسىنىڭ ئىككى يۈز ئادىمى مۇسۇلمانلار تەرىپىدىن ئەسرگە ئېلىنغان ئىدى. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ساھابە كىرىملىرىنى ئۆز ئىختىيارلىرى بىلەن ئۇ ئەسرلەرنى ئازات قىلدۇرۇش ئۈچۈن، پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ كاتتىسى ھارىسنىڭ قىزى ئانمىز ھەزرىتى جۇۋەيرىيە بىلەن ئۆيلەنگەن. بۇنى كۆرگەن ساھابە كىرىملەر ھەممىسى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئايالىنىڭ ئۇرۇق - تۇغقانلىرىنى ۋە قەۋمنى بىزنىڭ ئەسر قىلىپ تۇتۇپ تۇرۇشىمىز توغرا ئەمەس دەپ ھەممىسى ئۆزلىرىگە تەقسىم بولغان ئەسرلىرىنى ئازات قىلىۋەتكەن.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ بەزى ئاياللىرى بىلەن ئۆيلىنىشى، ئۇلار ئىسلامنىڭ باشلىنىش دەۋرىدە ئۆز ئەزىزلىرى بىلەن ئۆزلىرىنىڭ ئىمانىنى قوغداش ئۈچۈن باشقا يەرلەرگە ھىجرەت قىلىپ بېرىپ، كېيىن ئۇ يەرلەردە ئەزىزلىرى كېسەل سەۋەبى ياكى كاپىرلار بىلەن بولغان ئۇرۇشتا شېھىد بولۇپ، تۇل قالغان ئىكەن. چاقىسىز ئاياللار بولۇپ، پەيغەمبىرىمىز ئۇلارغا شەپقەت قىلىپ ئۆز نىكاھىغا ئالغان.

مەسىلەن، ھەزرىتى ئۇمى سەلمە ئانمىز بۇنىڭ بىر مىسالى. بولمىسا ئۇمى سەلمە ئانمىز يېشىمۇ چوڭ ۋە بىر نەچچە بالىلىرى بار ئايال ئىدى.

پەيغەمبىرىمىز بەزى ئاياللىرى بىلەن كىشىلەرنى شەرىئەت قانۇنلىرىغا بويسۇندۇرۇش ئۈچۈن ئۆيلەنگەن ئىدى. مەسلەن، ئەرەبلەرنىڭ ئادىتىدە بېقىۋالغان بالا ئۆز بالىسى دەپ قارىلاتتى. ئۇنىڭ ئايالى ئۆز پۇشتىدىن بولغان بالىسىنىڭ ئايالىغا ئوخشاش ھارام دەپ قارىلاتتى. بېقىۋېلىنغان بالا ئۆز بالىسىدەك ھوقۇققا ئىگە ئىدى. بۇ نا توغرا ئېتىقادنى جەمئىيەتتىن چىقىرىپ تاشلاش ئۈچۈن، پەيغەمبىرىمىز، ئۆزى بېقىۋالغان ھەزرىتى زەيد ئۆيلىنىپ، كېيىن ئايرىلىپ كەتكەن ئانىمىز ھەزرىتى زەينەنى ئۆز نىكاھىغا ئېلىپ، ئەرەبلەرنىڭ قەلبىگە تاشتەك ئورناپ كەتكەن بۇ ئادەتنى ئەمەلدىن قالدۇرۇشقا قەدەم باسقان ئىدى.

پەيغەمبىرىمىز بەزى ئاياللىرىنى دوستلىرىنىڭ كۆڭلىنى دەپ، ئۇلارنى نارازى قىلماستىن ئۇچۇن ئالغان. مەسلەن، ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ قىزى ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىز بىلەن ھەزرىتى ئۆمەرنىڭ قىزى ھەزرىتى ھەپسە ئانىمىز بۇنىڭ ئۆرنەكلىرىدىن بىرىدۇر. دېمەك، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرىنىڭ كۆپ بولۇشىدا يەنە بۇنىڭدىن باشقا ئومۇمىي مەنپەئەتنى ئۈچۈن نۇرغۇن ھېكمەتلەر بار. چۈنكى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆيىدە كۆپ ئايال بولسا، شەرىئەت ئەھكاملىرىنى، بولۇپمۇ ئاياللارغا خاس ئەھكاملارنى ئۆگىنىپ، باشقا خوتۇنلارغا يەتكۈزىدۇ. چۈنكى ئاياللار ئۆزلىرىگە خاس مەسىلىلەرنى كېلىپ پەيغەمبىرىمىزدىن سوراشقا تارتىنىپ قېلىپ، ئۇلارغا پايدىلىق مەسىلىلەر ئېنىقلانماي قالغان بولاتتى. مانا بۇ ئەھكاملارنىڭ باشقا ئاياللارغا يەتكۈزۈلۈشى ئۈچۈن، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرى ئەڭ ياخشى ۋاستە بولغان. ئەگەر پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرى بىر ياكى ئىككى بولۇپ قالسا ئىدى، ئۇ چاغدا ئۇلارنىڭ پۈتۈن مۇسۇلمانلارغا ئالاقىدار مەسىلىلەرنى يەتكۈزۈشى مۇمكىن بولمىغان بولاتتى. مانا بۇ ھېكمەتلەرگە بىنائەن پەيغەمبىرىمىز بىر نەچچە ئايال بىلەن ئۆيلەنگەن.

ئىسلام دۈشمەنلىرى پەيغەمبىرىمىزنىڭ كۆپ ئۆيلەنگەنلىكىگە تەنە قىلىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئارقىسىدىن ئۇ زاتقا لايىق بولمىغان گەپلەرنى قىلغان. ئەمما، ئۇلارنىڭ پەيغەمبىرىمىز ھەققىدە ئېيتقانلىرىنىڭ ھەممىسى تۆھمەتتىن باشقا نەرسە ئەمەس. چۈنكى پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەزكۇر خوتۇنلار بىلەن ئۆيلىنىشى ئۇلار ئېيتقاندىكى نەپىسگە بېرىلىشتىن بولغان بولسا ئىدى، نېمە ئۈچۈن مەككىدىكى چېغدا، ياشلىق دەۋرىدە ئۆزىدىن ئون بەش ياش چوڭ بىر ئايال بىلەن ئۆيلىنىپ، باشقا ئايال بىلەن ئۆيلەنمىگەن؟ ئۇ چاغلاردا ئەرەبلەرنىڭ ئادىتىدە بىر نەچچە خوتۇن ئېلىش ئادەتتىكى بىر ئىش ئىدىغۇ! پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىزنىڭ ئۈستىگە ئۆزى خاھلىغان قىز بىلەن ئۆيلەنسە ئۆيلىنەلەيتتى. چۈنكى ئۇ زات قىرىق ياشقا كىرىپ، پەيغەمبەر بولۇشتىن بۇرۇن، پۈتۈن قۇرەيش ئەرەبلىرى ئۇ زاتنى ئىنتايىن ياخشى كۆرەتتى ۋە ھۆرمەت قىلىپ «مۇھەممەد ئەمىن» دەپ ئاتىشاتتى. مانا مۇشۇنداق ھېچ بىر توسالغۇسىز تۇرۇقلۇق، ئۇ زات ئۆزىدىن چوڭ بىر ئايالغا رازى بولغان ئىدى. بۇنى قانداقمۇ نەپىسگە بېرىلگەن دېگىلى بولىدۇ؟!

پەيغەمبىرىمىزنىڭ خەدىجە ئانىمىزدىن باشقا ئون ئايال بىلەن ئۆيلىنىشى ئۇ زاتنىڭ ئەللىك بىلەن ئاتىمىش ياش ئارىسىدا بولغان. ئۇ زاتنىڭ ئۇلار بىلەن ئۆيلىنىشى يۇقىرىدا زىكرى قىلىنغاندەك نۇرغۇن ھېكمەت بىلەن بولغان. ئەگەر، ئۇ زاتنىڭ كۆپ ئۆيلىنىشى شەھۋەتپەرەسلىكتىن بولسا ئىدى، تۇل قالغان ۋە بىر نەچچە بالىلىرى بار ئاياللار بىلەن ئۆيلەنمىگەن بولاتتى. چۈنكى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆزى خاھلىغان ھەرقانداق قىز بىلەن

ئۆيلىنىشكە ھېچ قانداق تەرەپتىن توسالغۇ يوق ئىدى. ھالبۇكى، ئۇ زاتنىڭ قىز ئۆيلەنگەن ئايالى پەقەت ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىز ئىدى.

پەيغەمبىرىمىز ئۆز ئاياللىرىنى ھەر جەھەتتە باراۋەر كۆرەتتى. كىيىم كېچەك، يېمەك - ئىچمەك ۋە ئوندىن باشقا ھەر قانداق ئىشلاردا ئۇلارغا ئوخشاش مۇئامىلىدە بولاتتى. بىرىنى يەنە بىرىدىن ئارتۇق كۆرمەيتتى. سەپەرگە چىقماقچى بولسا ئۇلارنىڭ ئارىسىدا چەك تاشلاپ، چەك كىمنىڭ نامىدا چىقسا شۇنى ئۆزى بىلەن بىرگە ئېلىپ چىقاتتى. مۇمكىن قەدەر قۇدرىتىنىڭ يېتىشىچە ئۇلارغا ئادىل مۇئامىلىدە بولۇشقا تىرىشاتتى. قۇدرىتى يەتمەيدىغان ئىشلاردا: «ئى پەرۋەردىگار! ئىختىيارىمدا بولمىغان ئىشلاردا، مېنىڭ باراۋەرلىك قىلالىشىم بۇ قەدەر، ئىختىيارىمدا بولمىغان ئىشلاردا مېنى گۇناھكار قىلما.» دەيتتى.

ئۇ زات ھەر كۈنى ئاياللىرىنىڭ ھال - ئەھۋالىنى سوراپ تۇراتتى. ھاجىتى بولسا ھەل قىلىشقا تىرىشاتتى. ھەر كۈنى ئەسەردىن كېيىن ئۇلارنىڭ ھۇجرىلىرىغا كىرىپ، ھال - ئەھۋال سوراپتتى. ھەزرىتى ئائىشە ئانىمىز ئېيتىدۇ: «پەيغەمبىرىمىز ئاياللىرى بىلەن بىرگە بولۇشتا بىزنى بىر - بىرىمىزدىن ئارتۇق كۆرمەيتتى. بىرىمىزنىڭ ھۇجرىسىدا يەنە بىرىمىزنىڭ ھۇجرىسىدىكىدىن زىيادە تۇرمايتتى. ھەر كۈنى ھەممىمىزنىڭ ئەھۋالىدىن خەۋەر ئېلىپ تۇراتتى. ھېچ بولمىغاندا بىرگە بولۇش نۆۋىتى كەلگەن ئايالنىڭ ھۇجرىسىدا قونۇپ قالاتتى.»

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۆز ئاياللىرىغا مۇئامىلىسى ئىنتايىن سىلىق بولۇپ، بەزىدە ئۇلار بىلەن چاقچاقلىشىپ ئولتۇراتتى.

مانا بۇ زات ئۆز ئاياللىرىغا قانداق چىرايلىق مۇئامىلىدە بولسا باشقىلارنىمۇ «سىلەرنىڭ ياخشىراقىڭلار ئۆز ئەھلىگە ياخشىلىق قىلغانلاردۇر، مەن سىلەرنىڭ ئىچىدە ئۆز ئەھلىگە ياخشىلىق قىلىشتا ئەڭ ياخشىسىمەن» دەپ ئۆز ئاياللىرىغا چىرايلىق مۇئامىلىدە بولۇشقا بۇيرۇيتتى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ دۇنيا بىلەن خوشلاشقانغا قەدەر كۆپ تەكرار قىلغان ۋەسىيىتى، خوتۇنلارغا ياخشى مۇئامىلىدە بولۇش ھەققىدە بولغانلىقىنى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھاياتى ھەققىدە كىتاب يازغان ئالىملار رىۋايەت قىلىدۇ.

پەيغەمبىرىمىز بىر يەردە بولغان چۆرىلەرنىڭ بايانى

پەيغەمبىرىمىزنىڭ مەزكۇر ئاياللىرىنىڭ ئۈستىدە يەنە تۆت چۆرىسى بولۇپ، ئۇلار بىلەن بىر يەردە بولغانلىقىنى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ھاياتى ھەققىدە كىتاب يازغان ئالىملار رىۋايەت قىلىدۇ.

بۇلارنىڭ بىرى مەشھۇر مەرىيە ئانىمىز بولۇپ، ئۇ زات پەيغەمبىرىمىزگە ھەزرىتى ئىبراھىمنى تۇغۇپ بەرگەن. شۇنىڭ بىلەن ئۇ زات بالىنىڭ ئانىسى بولۇپ قالغان. پەيغەمبىرىمىز ئۇ زاتنى ئەۋلى تەرەپتىكى ئۆزىنىڭ ھويلىسىغا يۆتكەپ قويغان ئىدى. ئۇنى پات - پات زىيارەت قىلىپ تۇراتتى. ئۇنى ئىبراھىمنىڭ ئانىسى دەپ ئاتايتتى. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ ئون ئالتىنچى يىلى ۋاپات بولغان. ئۇ زاتنىڭ نامىزىنى ھەزرىتى ئۆمەر ئۆزى ئوقۇغان. ئۇ زاتنىڭ نامىزىغا ھەزرىتى ئۆمەر كىشىلەرنى چاقىرغانلىقى رىۋايەت قىلىنىدۇ.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ چۆرىلىرىدىن يەنە بىرى رەيھانە بولۇپ، ئۇ زات بەنى قۇرەيزە يەھۇدىيلەردىن ئىدى. ئۇ زاتنىڭ پەيغەمبىرىمىزدىن بۇرۇن ئالەمدىن ئۆتكەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ. پەيغەمبىرىمىزنىڭ چۆرىلىرىدىن يەنە بىرى زەينەپ بنتى جەھش بولۇپ، ئۇ زات پەيغەمبىرىمىزگە ھەدىيە قىلىنغان. يەنى ئۇرۇشتا ئەسەرگە ئېلىنغان چۆرىلەردىن بىرى ئىدى. جانابى ئاللاھ چۆرىلەرنى ئۆز خوجىلىرىغا مۇباھ قىلغان. چۆرىلەرنىڭ سانى بەلگىلەنمىگەن، ئۇلارنىڭ قانچە بولۇپ كېتىشىدىن قەتئىينەزەر ئۇلار ئۆز ئىگىلىرى ئۈچۈن ھالال قىلىنغان. چۆرىلەرنىڭ ئۆز خوجىلىرىغا ھالال قىلىنغانلىقى، ئاللاھنىڭ ئۇلارغا بولغان زور رەھمىتىدۇر. ئىسلام دىنىدىن ئىلگىرى جاھىلىيەت زامانىدىكى ئەربەبلەردە چۆرىلەر بىلەن زىنا قىلىش مۇباھ دەپ قارىلاتتى. ھۆر ئاياللارنىڭ زىنا قىلىشى ئىنتايىن ئەيىب ۋە جەمئىيەتتە ئاساسەن يوق دېيەلىك ئىدى. شۇنىڭ ئۈچۈن مەككە پەتھى بولۇپ، ھىندى بنتى ئۆتبە پەيغەمبىرىمىزگە بەيئەت قىلىپ كەلگەندە، پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا ئاللاھقا ھېچ بىر نەرسىنى شېرىك كەلتۈرمەسلىكىنى، ئوغرىلىق قىلماسلىقىنى، ئۆز قىزلىرىنى پېقىرلىقتىن قورقۇپ ئۆلتۈرۈۋەتمەسلىكىنى، يالغاندىن تۆھمەت قىلماسلىقىنى، زىنا قىلماسلىقىنى، شەرىئەتتە توغرا دەپ كۆرسىتىلگەن ئىشلاردا ئاسىيلىق قىلماسلىقىنى ئېيتقاندا، ئۇ پەيغەمبىرىمىزنىڭ «زىنا قىلمايسىلەر» دېگەن سۆزىدىن ھەيران بولۇپ، «ھۆر ئاياللارمۇ زىنا قىلامدۇ تېخى؟» دەپ سورىغان. دېمەك، ئۇ چاغلاردا چۆرىلەرنىڭ زىنا قىلىشى ئەيىب ئىش ئەمەس ئىدى. ئەمما، ئىسلام دىنى زىنانى مەيلى چۆرە بولسۇن، مەيلى ھۆر بولسۇن ھەرقانداق ئادەمگە قەتئىي ھارام قىلدى. لېكىن چۆرىلەرنى ئۆز خوجىلىرىغا مۇباھ قىلىپ بەردى. جانابى ئاللاھنىڭ ئۇلارنى ئۆز خوجىلىرىغا ھالال قىلىپ بېرىشى ئىنتايىن ئادىللىق ۋە غايەت ھېكمەتلىكتۇر. چۈنكى بۇنىڭ بىلەن چۆرىلەرنىڭ ئۆز شەرىپىنى كاپالەتكە ئىگە قىلىش ۋە ئۇلارنىڭ ھۆرىيەتكە ئېرىشىشىنى قولغا كەلتۈرۈشىدە زور ئەھمىيەتكە ئىگە. چۈنكى چۆرە بولغان ئايال ئۆز خوجىسىدىن توغسا، ئۇ «ئۆمۈلۈلەد» لىككە ئۆزگىرىدۇ. ئۇ چاغدا ئۇنى چۆرە قىلىپ ئىشلىتىش توغرا بولمايدۇ.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ بالىلىرىنىڭ بايانى

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۈچ ئوغۇل، تۆت قىزى بولۇپ، ئوغۇللىرى قاسىم، ئابدۇللاھ ۋە ئىبراھىم ئىدى. قىزلىرى زەينەپ، رۇقىيە، ئۆمۈمۇ كۇلسۇم ۋە پاتىمە قاتارلىقلار ئىدى. ئىبراھىمدىن باشقىسى ھەزرىتى خەدىجە ئانىمىزدىن تۇغۇلغان ئىدى. ئىبراھىم بولسا ماريە قىبىتىدىن تۇغۇلغان. قاسىم بولسا پەيغەمبىرىمىزنىڭ بالىلىرىنىڭ ئىچىدە ھەممىدىن بۇرۇن يەنى پەيغەمبىرىمىزگە پەيغەمبەرلىك كېلىشتىن بۇرۇن مەككىدە تۇغۇلغان. ئۇ ئىككى يېشىدا بۇ ئالەم بىلەن خوشلاشقان. پەيغەمبىرىمىز بۇ بالىسىنىڭ ئىسمى بىلەن كۈنىيەلىنىپ «ئەبۇلقاسىم» دەپمۇ ئاتىلاتتى.

ئابدۇللاھ بولسا پەيغەمبىرىمىز پەيغەمبەر بولغاندىن كېيىن دۇنياغا كۆز ئاچقان. خەدىجە ئانىمىز بۇ زاتنى ئىنتايىن ياخشى كۆرەتتى. شۇنىڭ ئۈچۈن ئۇ بۇ ئوغلىنى «تايىب، تاھىر» دېگەن لەقەملەر بىلەن تىلغا ئالاتتى. بىر قىسىم تارىخچىلار، تايىب بىلەن تاھىرنى پەيغەمبىرىمىزنىڭ بالىلىرىدىن دەپ قاراپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ

ئوغۇللىرىنى بەش دەيدۇ. لېكىن ئىبنى قەييۇم جەۋزىنىڭ تەتقىقاتىغا ئاساسلانغاندا، تايىب ۋە تاھىر دېگەن بۇ ئىككى ئىسىم ئابدۇللاھنىڭ لەقەبلىرىدىندۇر. پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئوغۇل بالىلىرى بەش ئەمەس ئۈچ دېگەن مانا بۇ قاراش توغرا ۋە كۈچلۈكتۇر. بۇ ھەقتە ئەللامە ئىبنى قەييۇم جەۋزىنىڭ سۆزى توغرىدۇر. مەزكۇر ئابدۇللاھ مەككە مۇكەررەدە ۋاپات قىلغان.

ئەمما، ئىبراھىم بولسا ھىجرەتنىڭ سەككىزىنچى يىلى مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە تۇغۇلۇپ، ئىككى يېشىدا بۇ دۇنيادىن ئايرىلغان. ئىبراھىم تۇغۇلغاندا ئۇنىڭ خەۋىرىنى ئېلىپ كەلگەن كىشىگە پەيغەمبىرىمىزنىڭ بىر قۇل ھەدىيە قىلغانلىقى رىۋايەت قىلىندۇ. ئىبراھىم ئىنتايىن ئۇماق ۋە مېھرى ئىسسىق بىر بالا ئىدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇ زاتنى ناھايىتى ياخشى كۆرەتتى. شۇنىڭ ئۈچۈن ئۇ زات ۋاپات بولغاندا پەيغەمبىرىمىز كۆپ قايغۇرۇپ: «دىل مەھزۇن ۋە غەمكىن بولدى، كۆز ياش تۆكۈدۇ، ئەمما ئاللاھنىڭ رىزاسىغا قارشى سۆز قىلمايمىز، ئى ئىبراھىم! بىز سېنىڭ پىراقىڭ ئۈچۈن قايغۇرىمىز» دېگەنلىكى رىۋايەت قىلىندۇ.

زەينەپ بولسا، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئىككىنچى بالىسى ئىدى. ئۇ زات پەيغەمبىرىمىز ئوتتۇز يېشىدا دۇنياغا كۆز ئاچقان. چوڭ بولۇپ، بالاغەتكە يەتكەندە ھاممىسى ھالە بىنتى خۇۋەيلىدىن ئوغلى ئەبۇلئاس لۇقە ئىبنى رەبىئۇ ياتلىق قىلىنغان. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ سەككىزىنچى يىلى مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ۋاپات قىلغان.

رۇقىيە، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۈچىنچى بالىسى بولۇپ، ئۇ زات پەيغەمبىرىمىز پەيغەمبەر بولۇشتىن ئىلگىرى دۇنياغا كەلگەن. ئۇ زات بويىغا يەتكەندە ئەبۇ لەھەبىنىڭ ئۆتتە ئىسىملىك ئوغلىغا ياتلىق قىلىنغان. كېيىن تەبەت سۈرىسى نازىل بولغاندا، ئۆتتە بىلەن ئايرىلىپ كەتكەن. ئۇنىڭدىن كېيىن ھەزرىتى ئوسمان ئىبنى ئەففانغا ياتلىق قىلىنغان. ھەبەشىستانغا بىرىنچى قېتىم ھىجرەت قىلغان كىشىلەرنىڭ ئىچىدە ئۇ زاتمۇ بار ئىدى. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ ئىككىنچى يىلى بەدرى ئۇرۇشى ئەسناسىدا ۋاپات قىلغان. بۇ سەۋەبتىن پەيغەمبىرىمىز ئۇ زاتنىڭ جىنازا نامىزىغا ھازىر بولالمىغان.

ئۇمۇمۇ كۆلسۇم پەيغەمبىرىمىزنىڭ تۆتىنچى بالىسى ئىدى. ئۇ زات ئۆتتە ئىبنى ئەبى لەھەبگە ياتلىق قىلىنغان. كېيىن ھەزرىتى رۇقىيە ۋاپات بولغاندىن كېيىن ھەزرىتى ئوسمانغا ياتلىق قىلىنغان. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ توققۇزىنچى يىلى ۋاپات قىلغان.

ھەزرىتى پاتىمە ئانىمىز پەيغەمبىرىمىزنىڭ بەشىنچى بالىسى بولۇپ، مەككە مۇكەررەدە تۇغۇلغان. ئۇ زاتنى ھەزرىتى ئەلىگە ياتلىق قىلغان. ئۇ زات پەيغەمبىرىمىزدىن ئالتە ئاي كېيىن مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ۋاپات قىلغان. پەيغەمبىرىمىزنىڭ نەسلى مانا بۇ زات بىلەن تارالغان.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ نەۋرىلىرىنىڭ بايىنى

پەيغەمبىرىمىزنىڭ نەۋرىلىرى ئەلى، ئەمامە، ئابدۇللاھ ھەسەن، ھۈسەيىن، زەينەپ، ئۇمۇمۇ كۆلسۇملاردىن ئىبارەتتۇر. ئەلى بىلەن ئەمامە ھەزرىتى زەينەپنىڭ بالىلىرىدۇر. ئەلى بالاغەتكە يەتكەندىن كېيىن ۋاپات بولغان. ئەمما، ھەزرىتى پاتىمە ئانىمىز ۋاپات قىلغاندىن كېيىن، ھەزرىتى ئەلىگە ياتلىق قىلىندى. ھەزرىتى ئەلى شېھىد بولغاندىن كېيىن، نەۋپەل ئىبنى ھارىسنىڭ ئوغلى مۇغرىگە ياتلىق قىلىنىپ، ئۇنىڭ نىكاھىدا ۋاپات قىلغان.

ئۇنىڭ يەھيا ئىسىملىك بىر بالىسى بار ئىدى. ئابدۇللاھ ھەزرىتى رۇقىيەنىڭ بالىسى ئىدى. ئۇ ھەبەشستاندا تۇغۇلغان. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ تۆتىنچى يىلى ئالتە يېشىدا ۋاپات بولغان. ھەزرىتى ھەسەن بولسا، ھىجرەتنىڭ ئۈچىنچى يىلى تۇغۇلغان. ئۇ زات ھەزرىتى ئەلدىن كېيىن يەتتە ئايغا يېقىن خەلىپە بولغان. ئۇ زاتنىڭ ئايالى جەئد بىنتى ئەشئەس ئىبنى قەيس تەرىپىدىن زەھەرلىنىپ، ئالەمدىن ئۆتكەنلىكى رىۋايەت قىلىنىدۇ. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ قىرىق توققۇزىنچى يىلى قىرىق ئالتە يېشىدا ۋاپات بولغان. ئۇ زاتنى ئۆز ۋەسىيىتى بويىچە مەدىنە مۇنەۋۋەرەدىكى بەقىۋلىپىرقەدكە دەپنە قىلىنغان. ئەمما، ھەزرىتى ھۇسەين بولسا، ھىجرەتنىڭ تۆتىنچى يىلى تۇغۇلغان بولۇپ، ھەزرىتى ھەسەندىن ئىككى ياشقا يېقىن كىچىك ئىدى. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ ئاتمىش بىرىنچى يىلى ئەللىك بەش يېشىدا كەربالادا شېھىد قىلىندى.

زەينەپ بولسا، ئابدۇللاھ ئىبنى جەئپەر ئىبنى ئەبى تالىپنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ئۇ زاتنىڭ ئەلى، ئەۋنۇلئەكبەر، ئابباس، مۇھەممەد، ئۇمۇمۇ كۇلسۇم ئىسىملىك بالىلىرى بار ئىدى. مەزكۇر ئۇمۇمۇ كۇلسۇم كەربالا ئۇرۇشىدا ھەزرىتى ھەسەننىڭ يېنىدا بولۇپ، كېيىن، دەمەشقتىكى يەزىدنىڭ قېشىغا ئېلىپ كېتىلگەن. ئەمما، ئۇمۇمۇ كۇلسۇم بىنت ئەلى بولسا، ھەزرىتى ئۆمەر ئىبنى خەتتابنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ئۇ زات ھەزرىتى ئۆمەردىن زەيد ۋە رۇقىيە دەپ ئىككى بالا يۈزى كۆرگەن. ھەزرىتى ئۆمەر شېھىد قىلىنغاندىن كېيىن، ئەۋنۇمۇمۇ كۇلسۇم جەئپەرنىڭ نىكاھىدا بولغان.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاتىسى ئابدۇللاھنىڭ ئوغۇل بىرتۇغقانلىرى

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئانا تەرەپ تاغلىرى توققۇز بولۇپ، ئۇلار: ھارس، ئەبۇ تالىپ، غەيداق، ئابدۇلكەئبە، زىرار، ئەبۇ لەھەب، ھەمزە ۋە ئابباس قاتارلىقلاردۇر. بۇلارنىڭ ھەممىدىن چوڭى ھارس بولۇپ، ئابباس بولسا ھەممىدىن كىچىكى ئىدى. ئەبۇ تالىپ، ئەبۇ لەھەب، ھەمزە، ئابباس قاتارلىقلار پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام پەيغەمبەر بولغاندا ھايات ئىدى. ئەبۇ تالىپ بىلەن ئەبۇ لەھەب ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولالمىدى. ھەزرىتى ھەمزە بىلەن ھەزرىتى ئابباس مۇسۇلمان بولغان. مەزكۇر ھارسنىڭ نەۋپەل، ئەبۇ سۇفيان، ئابدۇللاھ رەبىئە، ئۆمەييە ۋە ئەرۋا ئىسىملىك بالىلىرى بار ئىدى. نەۋپەل بەدرى ئۇرۇشىدا ئەسىرگە ئېلىنىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلغان. ئۇ بۈيۈك ساھابىلەردىن ھېسابلىنىدۇ. ئەبۇ سۇفيان بولسا، ئىلگىرى پەيغەمبىرىمىزگە ئىنتايىن قاتتىق دۈشمەنلىك قىلغان. كېيىن مەككە پەتھى كۈنى مۇسۇلمان بولدى. ئابدۇللاھمۇ مۇسۇلمان بولغان. ئۇنىڭ ئەسلى ئىسمى ئابدۇششەمس بولۇپ، پەيغەمبىرىمىز ئابدۇللاھ دېگەن ئىسىمغا يۆتكەپ قويغان. ئۇ زات پەيغەمبىرىمىز ھايات چېغىدا سەپرا دېگەن يەردە ۋاپات قىلغان. ئەرۋا بولسا، ئەبۇ دەۋائە ئەسەھەمنىڭ نىكاھىدا ئىدى. مەزكۇر ئەرۋانىڭ مۇتەللىپ، ئەبۇ سۇفيان، ئۇمۇمۇ جەمىل، ئۇمۇمۇ ھەكىم، رەبىئە ئىسىملىك بالىلىرى بار ئىدى. ئۇنىڭ رەبىئە ئىسىملىك بالىسى ئىسلامنى قوبۇل قىلغان. ھىجرەتنىڭ يىگىرمە ئۈچىنچى يىلى مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ۋاپات قىلغان.

ئەبۇ تالىپ بولسا، ئابدۇلمەتەللىپتىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىزنى ئۆز تەربىيىسىگە ئالغان. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنى ئىنتايىن ياخشى كۆرەتتى. ھەتتا پەيغەمبىرىمىزگە ئۆز بالىلىرىدىنمۇ بەكرەك ئىللىق مۇئامىلىدە بولاتتى. ئەبۇ

تاللىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ پەيغەمبەر ئىكەنلىكىنى بىلەتتى، ئەمما، شاھادەت كەلىمىسىنى ئېيتىمىغان. ئۇ پەيغەمبىرىمىزنى مۇشرىكلاردىن ھىمايە قىلىشتا غايەت پىداكارلىق كۆرسىتىپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ يولىدا نۇرغۇن جاپا - مۇشەققەتلەرنى بېشىدىن كەچۈرگەن ئىدى. ئۇ كىشى ھىجرەتتىن ئۈچ يىل بۇرۇن، سەكسەن نەچچە يېشىدا ۋاپات قىلغان. ئەبۇ تالىپنىڭ پەيغەمبىرىمىزنى ھىمايە قىلىشتا كۆرسەتكەن پىداكارلىقىغا بىز يۇقىرىدا دەپ ئۆتكەنلىرىمىز روشەن شاھىت بولالايدۇ. ئەبۇ تالىپ ۋاپات بولغان يىلى خەدىچە ئانىمىز مۇ ۋاپات بولغان. شۇنىڭ ئۈچۈن بۇ يىل «غەم - قايغۇ يىلى» دەپ ئاتالغان. ئەبۇ تالىپنىڭ بالىلىرى جەئپەر، ئۇقەيل، ئەلى، تالىپ، ئۇمۇھانى، جەمانە قاتارلىقلاردۇر. ھەزرىتى جەئپەر ھەبەشىستانغا بولغان ئىككىنچى قېتىملىق ھىجرەتتە بار ئىدى. ئۇ زات مۇئەننە ئۇرۇشىدا شېھىد بولغان. ئۇقەيل بولسا، بەدىر ئۇرۇشىدا ئەسىرگە ئېلىنغاندىن كېيىن مۇسۇلمان بولغان. ئۇ زات مۇئاۋىيە زامانىدا ۋاپات قىلغان. ھەزرىتى ئەلى بولسا، خۇلەپپا ئاشىدىنلاردىندۇر. ئۇمۇھانى بولسا، مەككە پەتىھى قىلىنغان يىلى مۇسۇلمان بولغان. ئۇ زات ھۇبەيرە ئىبنى ئەبى ۋەھبىنىڭ نىكاھىدا ئىدى. جەمانە بولسا، سۇفيان ئىبنى ھارىس ئىبنى ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ نىكاھىدا ئىدى. تالىپ ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولماي ئالەمدىن ئۆتكەن.

ئەبۇ لەھەب، ئۇنىڭ ئەسلى ئىسمى ئابدۇلئۇزادۇر. ئۇ بەدىر ئۇرۇشىدىن كېيىن، غەم ۋە ئەندىشىدىن ئۆلۈپ كەتكەن. ئۇنىڭ ئۆتۈپ، مۇئەب، ئوتەييە ئىسىملىك ئوغۇللىرى، دۇررە ئىسىملىك قىزى بار ئىدى. ئۆتۈپ بىلەن مۇئەب مەككە پەتىھى قىلىنغان كۈنى ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولدى. پەيغەمبىرىمىز ئۇلارنىڭ ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولغانلىقىغا تولمۇ خۇشال بولغان. دۇررە بولسا، ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، مەدىنە مۇنەۋۋەرگە ھىجرەت قىلغان ئىدى. مەزكۇر دۇررە ھارىس ئىبنى نەۋبەلنىڭ نىكاھىدا بولۇپ، ئۇنىڭ ۋەلىد، ئۇقەبە ئىسىملىك بالىلىرى بار ئىدى.

ھەمزە بولسا، پەيغەمبىرىمىزگە پەيغەمبەرلىك كېلىپ، ئۈچىنچى يىلى ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولغان. ئۇ زات ئۇھۇد ئۇرۇشىدا ئەللىك توققۇز يېشىدا شېھىد بولغان. ئۇ زات پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئېمىلداش بىر تۇغقان ئىدى. ئۇنىڭ ئۆتەييە، يەئلا ئىسىملىك ئوغلى، ئەمارە، ئەمامە، پاتىمە، سەلىما ئىسىملىك قىزلىرى بار ئىدى. مەزكۇر ئەمامىنى پەيغەمبىرىمىز سەلىمە ئىبنى ئەبى سەلىمگە ئېلىپ بەرگەن.

ھەزرىتى ئابباس بولسا، ئابدۇلمۇتەللىپنىڭ بالىلىرى ئىچىدە ئەڭ كىچىكى ئىدى. ئۇ زات بەدىر ئۇرۇشىدا ئەسىرگە ئېلىنىپ ئىسلامنى قوبۇل قىلغان. ئۇ زات ئايالى بىلەن مەدىنەگە ھىجرەت قىلغاندا ئەبۇئاد دېگەن يەردە پەيغەمبىرىمىز بىلەن ئۇچرىشىپ، ئۇ يەردىن بالا - چاقىلىرىنى مەدىنە مۇنەۋۋەرگە يولغا سېلىۋېتىپ، ئۆزى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەسكەرلىرىگە قوشۇلغان. 23 - يىلى 88 يېشىدا مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ۋاپات قىلدى. ئۇنىڭ پەزلى، ئابدۇللاھ ئۇبەيدۇللاھ قەسمى، ئابدۇرراھمان، مەئبەد، ھارىس، كەسىر، ئەۋن، قەمام، ئۇمۇمۇ كۇلسۇم ئىسىملىك بالىلىرى بار ئىدى. مەزكۇر پەزلى بولسا كاتتا ساھابىلەردىن ئىدى. ئەمما، ئابدۇللاھ بولسا، ئىلىم - مەرىپەتتە، ھەدىس دەرسلىرىدە، تەپسىر ئىلمىدە ساھابە كىراملارنىڭ ئىچىدە ھەممىگە ئۆرنەك بولغۇدەك دەرىجىدە ئىدى. ئۇ زات 68 - يىلى 74 يېشىدا ۋاپات قىلدى. مەزكۇر ئابدۇللاھ ساخاۋەتتە مەشھۇر ئىدى. ئۇ زات يەزىد ئىبنى مۇئاۋىيەنىڭ زامانىدا ۋاپات قىلغان. قەسمى بولسا، مۇئاۋىيە زامانىدا سەمەرقەنتتە شېھىد بولغان.

ئابدۇرراھمان بىلەن مەئبەد ئاپرىقىنى پەتھى قىلىش جەريانىدا شېھىد بولغان. ئۇمۇمۇ كۆلسۇم بولسا بۇرۇن ھەسەن ئىبنى ئەلنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ئۇ زات ھەسەن ئىبنى ئەلسىدىن كېيىن، ئەبۇ مۇسا ئەشئەرىنىڭ نىكاھىدا بولغان. ئەبۇ مۇسا ئەشئەرىدىن قالغاندىن كېيىن، ئىمران ئىبنى ئەبى تەلھەنىڭ نىكاھىدا بولدى. زۇبەير بولسا، پۇجىر ئۇرۇشىدا بەنى ھاشىمنىڭ ئەسكەر باشلىقى بولۇپ، ھىلپۇلپۇزۇل ئۇرۇشىغىمۇ قاتناشقان. ئۇ زاتنىڭ ئابدۇللاھ ئىسىملىك ئوغلى ۋە ئۇمۇمۇ ھەككىم، سەبا ئىسىملىك قىزلىرى بار ئىدى. ئابدۇلكەئبە بولسا، مەقۇم دەپ مەشھۇر ئىدى. ئۇنىڭ ھىند ئىسىملىك بىر بالىسى بار ئىدى. غەيدۇق بولسا، مۇسەب دەپ ئاتالغىنى. ئۇنىڭ غەيدۇق ۋە ھەجەل لەقەملىك مەرۋە ئىسىملىك بىر بالىسى بار ئىدى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاتىسىنىڭ قىزى بىر تۇغقانلىرى

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاتىسىنىڭ ئالتە قىزى بىر تۇغقىنى بار ئىدى. ئۇلار: سەپىيە، ئاتىكە، بۇررە، ئەرۋا، ئەمىيە، ئۇمۇمۇ ھەككىمۇبەيزا قاتارلىقلاردۇر. بۇلارنىڭ ئىچىدىن ھەزرىتى سەپىيە ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولۇپ، مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە ھىجرەت قىلغان. قالغانلىرى بولسا، ئىبنۇلئەسىرنىڭ «ئۇسۇلۇغابە» دېگەن كىتابىغا ھەمدە باشقا بىر قەدەر ئىشەنچلىك رىۋايەتلەرگە قارىغاندا، ئۇلارنىڭ ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولمىغانلىقى مەلۇم. سەپىيە بولسا، بۇرۇن ھارس ئىبنى ئۇمەييەنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ھارس ئىبنى ئۇمەييە ۋاپات قىلغاندىن كېيىن، ئەۋام ئىبنى خۇۋەيلىدنىڭ نىكاھىدا بولغان. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ يىگىرمىچى يىلى 73 يېشىدا ۋاپات قىلغان. ئۇ زاتنىڭ بالىلىرى زۇبەير ئىبنى ئەۋام، سائىب ئابدۇلكەئبەدۇر.

ئاتىكە بولسا، ئەبۇ مەئبەد ئىبنى مۇغىرە مەخزۇمنىڭ نىكاھىدا ئىدى. بۇ زاتنىڭ زۇبەير، ئابدۇللاھ ئىسىملىك بالىلىرى بار ئىدى. ئابدۇللاھ ئىلگىرى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئەشەددىي دۈشمەنلىرىدىن بولۇپ، پەيغەمبىرىمىزنى كۆپ رەنجىتكەن. كېيىن مەككە پەتھى بولغان يىلى تەۋبە قىلىپ، ئىستىغپار ئېيتىپ، ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولۇپ، تائىپ مۇھاسىرىسىدە ۋاپات بولغان.

بۇررە بولسا، ئاۋۋالدا ئابدۇلكەئبە ئىبنى ھىلالنىڭ نىكاھىدا ئىدى. كېيىن ئەبۇ رەھمە ئىبنى ئابدۇلئۇززاننىڭ نىكاھىدا بولدى. ئۇنىڭ ئابدۇللاھ ئىبنى ئابدۇلكەئبە ۋە ئەبۇ بۇررە ئىبنى ئەبى رەھمە ئىسىملىك بالىلىرى بار ئىدى.

ئەرۋا بولسا، ئاۋۋالدا ئۇمەير ئىبنى ۋەھبىنىڭ نىكاھىدا بولۇپ، ئاندىن كېيىن كەلدە ئىبنى ئابدۇ مەنەففىنىڭ نىكاھىدا بولدى. ئۇنىڭ ئۇمەير ئىبنى ۋەھبىدىن تۈلەيب ئىسىملىك بالىسى ۋە كۈلەيدىن ئەرۋا ئىسىملىك بالىسى بار ئىدى.

ئەمىيە بولسا جەھش ئىبنى ھەمىنىڭ نىكاھىدا ئىدى. مەزكۇر ئەمىيەنىڭ ئابدۇللاھ ئۇبەيدۇللاھ ئەبۇ ئەھمەد ئابدۇ ئىسىملىك ئوغۇللىرى، زەينەپ، ئۇمۇمۇ ھەببە، ھەمىنە ئىسىملىك قىزلىرى بار ئىدى. ئابدۇللاھ ئۇمۇمۇ تېغىدا شېھىد بولدى. ئۇبەيدۇللاھ ھەبەشىستاندا ۋاپات بولدى. بۇ كىشى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئايالى ئۇمۇمۇ ھەببە ئانىمىزنىڭ بۇرۇنقى يولدىشى ئىدى. ئەبۇ ئەھمەد بولسا، ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولۇپ، مەدىنىگە ھىجرەت

قىلدى. ئەمما، زەينەپ بولسا، پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاياللىرىدىن بىرىدۇر. ھەممىنە بولسا، بۇرۇن مۇستەب ئىبنى ئۇمەيرنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ئاندىن كېيىن، تەلھە ئىبنى ئۇبەيدۇللاھنىڭ نىكاھىدا بولدى. ئۇمۇ ھەببە بولسا، ئابدۇرراھمان ئىبنى ئەۋىننىڭ نىكاھىدا ئىدى.

ئۇمۇ ھەببەمۇ بەزى كۈرەيز بولسا، ئىبنى رەبئەنىڭ نىكاھىدا ئىدى. ئۇنىڭ ئەۋىن ۋە ئامىر ئىسملىك بالىلىرى بار ئىدى. مەزكۇر ئەۋىن ئوسمان ئىبنى ئەففاننىڭ ئانىسى بولۇپ، ساھابىلەردىن ھېسابلىناتتى. مەزكۇر ئەۋىن ئەففاندىن كېيىن، ئەبۇ مۇئىت ئۇقبەنىڭ نىكاھىدا بولدى. ئەمما، ئامىر مەككە پەتىھى بولغاندا ئىسلام بىلەن مۇشەررەپ بولدى. مەزكۇر ئۇمۇ ھەببەمۇ بەزى پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئاتىسى ئابدۇللاھ بىلەن بىر ئاتا، بىر ئانىدىن بولغان بىر تۇغقاندىر. چۈنكى پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ توققۇز تاغىسى، ئالتە ھاممىسى ۋە ئانىسى بىلەن قوشۇلۇپ بەش ئانىنىڭ بالىلىرىدۇر. زۇبەير، ئەبۇ تالىپ، ئابدۇللاھ ئاتىكە، بۇررە، ئەۋىن، ئەمىمە، ئۇمۇ ھەببەمۇ بەزى قاتارلىقلار پاتىمە بىنتى ئەمرىنىڭ بالىلىرىدۇر. ھەمزە، ئابدۇلكەئبە، غەيدۇق ۋە سەپىيە بىر ئانىدىن، ئابباس بىلەن زىرار بىر ئانىدىن، ھارىس ئۆزى يالغۇز بىر ئانىدىن، ئەبۇ لەھەمۇ يالغۇز بىر ئانىدىن بولدى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ ۋالىيلىرىنىڭ بايىنى

مەككە پەتىھى بولۇپ، قۇرەيش ئەرەبلىرى ئىسلامغا كىرگەن چاغدا، سەقىپ ۋە ھەۋزىن ئەرەبلىرى مەغلۇپ بولۇپ، ئۇلارنىڭ كۆپ قىسمى ئىسلامنى قوبۇل قىلغان ئىدى. پەيغەمبىرىمىز رۇم بىلەن ئۇرۇشۇش ئۈچۈن، تەبۇكقا يۈرۈش قىلغانلىقتىن، ئىسلام قوشۇنلىرىنىڭ شۆھرىتى ئەرەبىستان ئەتراپىدىكى پۈتۈن ئەرەبلەرگە پۈر كەتكەنلىكى ئۈچۈن، ئەرەب قەبىلىلىرى مەدىنە مۇنەۋۋەرەگە ئەلچى ئەۋەتىپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلىشقا باشلىغان ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇلارغا ۋالىيلىققا ۋە زىكات يېغىشقا ئادەم تەيىنلەپ ئەۋەتتى. تارىخچىلار تۆۋەندىكى كىشىلەرنىڭ پەيغەمبىرىمىز تەرىپىدىن ۋالىيلىققا تەيىنلەنگەنلەر ئىكەنلىكىنى زىكر قىلىدۇ.

بىرىنچى، ئەتتەب ئىبنى ئۇسەيد، مەككە پەتىھى قىلىنغان كۈنى مۇسۇلمان بولغاندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز ئۆزى ھۈنەين ئۇرۇشىغا چىقىدىغان چاغدا بۇ زاتنى مەككە ۋە مەككىنىڭ ئەتراپىدىكى قەبىلىلەرگە ۋالى قىلىپ تەيىنلىگەن. بۇ ۋاقىتتا ئۇ زاتنىڭ يېشى تېخى ئون سەككىز - يىگىرمە ياش ئەتراپىدا ئىدى. سەككىزىنچى يىلى ھەجگە باش بولغان كىشىمۇ مۇشۇ زات ئىدى. ئۇ زات ھەتتا ۋاپات بولغانغا قەدەر ۋالى بولۇپ تۇرغان. پەيغەمبىرىمىز ئۇ زاتنىڭ مائاشى ئۈچۈن، كۈنلۈكىگە بىر تەڭگە توختىتىپ بەرگەن. ئىبنى ئەسىر ئۆزىنىڭ «ئۇسۇلغابە» دېگەن كىتابىدا بۇ زاتنىڭ يىگىرمە بەش ياش ئەتراپىدا ئىكەنلىكىنى، ۋالى بولۇپ تەيىنلەنگەندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا كۈنلۈكى ئىككى تەڭگە توختىتىپ بەرگەنلىكىنى ئېيتىدۇ. بۇ زات ھەزرىتى ئەبۇ بەكرى بىلەن بىر ۋاقىتتا ۋاپات قىلغان.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ نۇرغۇن پېشقەدەم كاتتا ساھابە كىرىملىرىنىڭ بولۇشىغا قارىماي، يىگىرمە ياشلاردىكى بىر ياشنى مەككىگە ۋە ئۇنىڭ ئەتراپىدىكى قەبىلىلەرگە ۋالى قىلىپ تەيىنلىگەنلىكىدىن، ئۇ زاتنىڭ شۇ ئىش ئۈچۈن ئەڭ لايىق كىشى ئىكەنلىكىنى كۆرۈۋېلىشقا بولىدۇ. كاشكى، ئىسلام ئەللىرىنىڭ ئارىسىدا پەيغەمبىرىمىزنىڭ بۇ

سۈننىتى جارى بولۇپ كەلگەن بولسا ئىدى، ئۇلارنىڭ مەرتىۋىسى يۈكسىلىپ، تېخىمۇ پەزىلەتكە ئېرىشكەن بولاتتى.

ئىككىنچى، ئوسمان ئىبنى ئەبىلئاس ئەسسەقەبى تائىپ ئەلچىلىرى بىلەن بىرگە مەدىنە مۇنەۋۋەرگە بېرىپ مۇسۇلمان بولغاندا، پەيغەمبىرىمىز ئۇ زاتنى تائىپقا ۋالى قىلىپ تەيىنلىدى. ئۇ زات پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالامنىڭ ۋاپاتىدىن كېيىن ھەزرىتى ئەبۇ بەكرىنىڭ خىلاپەت دەۋرىدىمۇ ۋالىيلىق ۋەزىپىسىنى داۋام قىلىپ كەلدى. ھەزرىتى ئومەرنىڭ خىلاپەت دەۋرىگە كېلىپ، ئۈچ يىل ئۆتكەندىن كېيىن، بەھرەين ۋە ئۇمانغا ۋالى بولۇپ تەيىنلەندى. ئۈچىنچى، مالىك ئىبنى ئەۋف ئىبنى نەسرە ھەۋازىن ئۇرۇشىدا مۇشۇ ئەسكەرلىرى ئىچىدە ئەسكەر بېشى ئىدى. كېيىن جىئرانىگە كېلىپ شۇ يەردە مۇسۇلمان بولدى. ئۇندىن كېيىن پەيغەمبىرىمىز ئۇ زاتنى تائىپ ئەتراپىدىكى قەبىلىلەرگە ۋالى قىلىپ ئەۋەتتى. ئۇ زات دەمەشق ۋە قادىسىيە ئۇرۇشلىرىغا قاتناشقان.

تۆتىنچى، مۇنزىر ئىبنى سارى بۇرۇن بەھرەيننىڭ ۋالىسى ئىدى، ئۇ زات پەيغەمبىرىمىزنىڭ ئۇنى ئىسلامغا دەۋەت قىلىپ يازغان مۇبارەك مەكتۇپىنى تاپشۇرۇپ ئالغاندىن كېيىن، دەرھال مۇسۇلمان بولغان. شۇنىڭ بىلەن پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ئۆز ۋەزىپىسىدە قالدۇرغان ئىدى. كېيىنچە ئۇ مەدىنە مۇنەۋۋەرگە كېلىپ پەيغەمبىرىمىزنىڭ جامالىنى كۆرۈشكە مۇشەررەپ بولغان. بۇ زات پەيغەمبىرىمىز ۋاپات بولۇپ، ئۇزۇن ئۆتمەي ۋاپات بولغان.

بەشىنچى، زەيد ئىبنى لۇبەيدىل ئەنسارى يەسرەب ئەرەبلىرىدىن بولۇپ، ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، مەككىگە ھىجرەت قىلىپ كەلگەن ئىدى. كېيىن يەنە مەدىنە مۇنەۋۋەرگە ھىجرەت قىلغان. بۇ سەۋەبتىن بۇ زاتنى تارىخچىلارنىڭ بەزىسى مۇھاجىرلاردىن دەپ قارىسا، بەزىلىرى ئەنسارلاردىن دەپ قارايدۇ. بۇ پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام تەرىپىدىن ھەزرىمەۋتكە ۋالى بولۇپ ئەۋەتىلگەن ئىدى. بۇ زات ھەزرىتى مۇئاۋىيەنىڭ زامانىغا كەلگەندە ۋاپات بولغان.

ئالتىنچى، ئەمر ئىبنى ھەزىم نەجرانغا ۋالى بولۇپ تەيىنلەنگەن. ئۇ چاغدا ئۇ زاتنىڭ يېشى ئەمدى ئون يەتتە - ئون سەككىز ياش ئەتراپىدا ئىدى. ئۇ ھىجرىيىنىڭ ئەللىك بىرىنچى يىلى مەدىنە مۇنەۋۋەرگە ۋاپات بولغان. بەزى تارىخچىلار نەجراننىڭ ۋالىسى ئەبۇ سۇفيان ئىبنى ھەرەب دېگەن كىشى ئىدى دەپ يازىدۇ. بۇ قاراشقا ئىبنى قەييۇم جەۋزىمۇ قوشۇلدى. ئەمما، باشقا بىر قىسىم تارىخچىلار بولسا، ئەبۇ سۇفيان ئىبنى ھەرەب پەيغەمبىرىمىز ۋاپات بولغاندا مەدىنە مۇنەۋۋەردە ئىدى، ئۇ چاغدا نەجراننىڭ ۋالىسى ئەمر ئىبنى ھەزىم ئىدى دەيدۇ.

يەتتىنچى، ئامىر ئىبنى شەھەر ھەمدان ئەرەبلىرىدىن بولۇپ، ئۇ زات مەدىنە مۇنەۋۋەرگە كېلىپ، مۇسۇلمان بولغاندىن كېيىن، پەيغەمبىرىمىز ئۇنى ھەمدان ئەرەبلىرىگە ۋالى قىلىپ تەيىنلىگەن.

سەككىزىنچى، ئەبۇ مۇسەلئە شەئرى مەئارىبگە ۋالى بولۇپ تەيىنلەنگەن. ئۇ زاتقا پەيغەمبىرىمىز خەلققە ئېغىرچىلىق سالىمىسىغا، كەڭچىلىك بىلەن مۇئامىلە قىلىشقا، ئېغىر ۋەزىپە يۈكلەپ، ئۇلارنى ئىسلامدىن ئۈرۈكۈتۈپ قويماسلىققا ئەمرى قىلغانلىقى مەشھۇر ھەدىس كىتابلىرىدا رىۋايەت قىلىندۇ.

توققۇزىنچى، خالىد ئىبنى سەئىد ئىبنى ئاس بۇرۇن ئىمان كەلتۈرگەن ساھابىلەرنىڭ جۈملىسىدىن بولۇپ، ئۇ زاتنى پەيغەمبىرىمىز نەجران بىلەن زەبىد ئوتتۇرىسىدىكى يەرلەرگە ۋالى قىلىپ ئەۋەتكەن.

گۈنۈنچى، كۇكاشە ئىبنى سەۋر ھەزرىمەۋىتنىڭ قېشىدىكى ماسكون ۋە سەكاسىك ئىسىملىك شەھەرلەرنىڭ ۋالىيلىقىغا تەيىنلەنگەن.

ئون بىرىنچى، تاھىر ئىبنى ئەبى ھالە كۇكە ۋە ئەشئەرىيۇن ئەرەبلىرىگە ۋالى قىلىنغان. كۇكە بولسا بىر نەچچە قەبىلىلەردىن تەركىب تاپقان بىر يەرنىڭ ئىسمى بولۇپ، سەئۇدىيەنىڭ يېنىدا ئىدى. بۇ كۇكەغا يېقىن دەھلەك ئىسىملىك بىر شەھەر بار ئىدى. بەنى كۇمەييە خەلىپىلىرى يەمەنلىكلەرنى شۇ يەرگە پالغان ئىدى. ئەشئەرىيۇن بۇلار بىر قەبىلە كىشىلىرى بولۇپ، ئۇلار كۇكە تاغلىرىدا ياشايتتى. مەزكۇر ئەبۇ مۇسەلئەشئەرى مانا شۇ قەبىلىدىن ئىدى.

ئون ئىككىنچى، يەزىد ئىبنى ئەبۇ سۇفىيان تەيماغا ۋالى بولۇپ تەيىنلەنگەن. ئۇ كۆپ ئۇرۇشلارغا قاتنىشىپ، باتۇرلۇق بىلەن مەشھۇر بولغان بىر زات ئىدى.

ئون ئۈچىنچى، يەئكەب ئىبنى كۇمەييە، بۇ زات ئانىسىغا نىسبەت بېرىلگەنلىكى ئۈچۈن يەئكەب ئىبنى كۇمەييە دەپ تونۇلغان. ئۇ زات يەمەندە ئەسكەر بېشىلىققا تەيىن قىلىنغان. ئۇ ھەزرىتى كۇمەر ۋە ھەزرىتى ئوسمانلارنىڭ خەلىپىلىك دەۋرىدە سەئۇغا ۋالى بولۇپ تۇرغان. كېيىن ھەزرىتى ئوسمان شېھىد قىلىنغاندا ئۇنىڭغا ياردەم بېرىش ئۈچۈن مەدىنىگە كەلگەن. ئۇ كىشىلەر ئىچىدە نوپۇزلۇق كىشى ئىدى. ئۇ جەمەل ۋە قەسەدە ھەزرىتى ئائىشەنىڭ تەرەپدارى بولۇپ، ئۇنىڭغا مال بىلەن كۆپ ياردەمدە بولغان. كېيىنكى چاغلاردا ھەزرىتى ئەلى تەرەپدارى بولۇپ، «سېپىن» ئۇرۇشىدا شېھىد بولغان.

ئون تۆتىنچى، بازان ئىبنى ساسانۇلفارسىي يەمەننىڭ كىسرا تەرىپىدىن تەيىنلەنگەن ۋالىسى ئىدى. ئۇ كېيىن ئىسلامنى قوبۇل قىلىپ، ئىسلام نۇرى پۈتۈن يەمەندە تارقالغاندا، پۈتۈن يەمەن شەھەرلىرىگە ۋالى قىلىپ تۇرغۇزۇلغان. بۇ زات ۋاپات بولغاندىن كېيىن، يۇقىرىدا زىكر قىلىنغان كىشى ۋالى بولۇپ تەيىنلەنگەن.

ئون بەشىنچى، قەيس ئىبنى سەئىد ئىبنى ئۇبادە دەسلەپتە مەدىنە مۇنەۋۋەردە بىر بۆلۈم باشلىقى ئىدى. بۇ زات بولسا ناھايىتى ئېسىل، سېخى، زېرەك، باتۇر ۋە تەدبىرلىك كىشى ئىدى. ئۇ دەسلەپتە ھەزرىتى ئەلى تەرىپىدىن مىسىرغا ۋالى بولۇپ تەيىنلىنىپ، كېيىن ۋەزىپىسىدىن قالدۇرۇلغان. ئۇ ھەزرىتى ئەلىدىن كېيىن ھەزرىتى ئىمامى ھەسەن تەرىپىدە بولۇپ، ھەزرىتى ئىمامى ھەسەن خىلاپەتنى ھەزرىتى مۇئاۋىيەگە ئۆتكۈزۈپ بېرىپ، مۇئاۋىيەگە بەيئەت قىلغاندا، ئۇ زاتمۇ بەيئەت قىلغان. ئۇ ھىجرەتنىڭ ئاتمىشىنچى يىللىرى ۋاپات قىلغان.

ئون ئالتىنچى، مۇئاز ئىبنى جەبەل ساھابە كىراملارنىڭ قەبىلىرىدىن بولۇپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ زامانىدا پەتىۋا بېرىدىغان كىشىلەرنىڭ قاتارىدىن ئىدى. ئۇ زات ئون سەككىز يېشىدا مۇسۇلمان بولغان، ئەقەبە بەيئىتىگە ھازىر بولغان، پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىلەن پۈتۈن ئۇرۇشلارغا قاتناشقان. پەيغەمبىرىمىز ئۇ زاتنى يەمەن ئەھلىگە ئىسلام قانۇنلىرىنى، شەرىئەت ئەھكاملىرىنى ئۆگىتىش ۋە ئۇلارنىڭ ئىچىدە دەۋەت ئېلىپ بېرىش ئۈچۈن ھاكىم قىلىپ ئەۋەتكەن. ئىبنى قەييۇم جەۋزى ئۆزىنىڭ «زادۇلمەئاد» دېگەن كىتابىدا پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بۇ زاتنى ھەربىي ئەمەلدار قىلىپ ئەۋەتكەن دەيدۇ. بۇ قاراشنىڭ ئاساسى ئانچە كۈچلۈك ئەمەس.

پەيغەمبىرىمىز ھەزرىتى مۇئازنى بىر نەچچە قېتىم مەككە مۇكەررەدە شەرىئەت ئەھكاملىرىدىن تەلىم بېرىش ئۈچۈن تەيىن قىلغان ئىدى. كېيىنكى كۈنلەردە يەمەننىڭ ۋالىيلىرىغا ئۇنىڭغا ئىتائەت قىلىش توغرىلىق خەت

ئەۋەتكەن. بۇ سەۋەبتىن بۇ زات پۈتۈن يەمەن ۋىلايەتلىرىنىڭ ھەممىسىنى كۆزدىن كەچۈرۈپ تۇراتتى. ئۇ يەمەنگە مېڭىش ئالدىدا پەيغەمبىرىمىز ئۇنىڭغا ۋە نەسەت قىلىپ: «كشىلەرنى دەسلەپتە شاھادەت ئېيتىپ، مۇسۇلمان بولۇشقا چاقىرىش، ئۇنى قوبۇل قىلسا، ئاندىن ئاللاھنىڭ ئۇلارغا كۈندە بەش ۋاقىت ناماز پەرز قىلغانلىقىنى ئۇقتۇرۇش، ئۇنى قوبۇل قىلسا، بايلارغا زاكات پەرز ئىكەنلىكىنى بىلدۈرۈشكە» بۇيرۇغان. مۇنداقچە قىلىپ ئېيتقاندا، ئۇلارنى تەدرىجىي ھالدا ئىسلامغا دەۋەت قىلىشنى جېكىلىگەن ھەمدە ئۇنى زاكات ئالغاندا، ئۇلارنىڭ ماللىرىنىڭ ياخشىلىرىنى ئىلغاپ ئېلىشتىن توسقان. ئۇلارنى يەڭگىل ئىشلارغا ئەمرى قىلىشقا، ئېغىر ئىشلارغا تەكلىپ قىلىپ، ئۇلارنى ئىسلامدىن ئۆركۈتۈپ قويماسلىققا بۇيرۇغان. پەيغەمبىرىمىز ئۇ زات بىلەن خوشلىشىش ئالدىدا ئۇنىڭغا: «ئى مۇئاز، سەن يەمەنگە بارغاندىن كېيىن، ئۇلارغا نېمە بىلەن ھۆكۈم قىلسەن» دەپ سورىغان. ئۇ زات: «ئاللاھنىڭ كىتابى بىلەن ھۆكۈم قىلمەن دەپ جاۋاب بەرگەن. پەيغەمبىرىمىز: «ئاللاھنىڭ كىتابىدىن تاپالماساڭ نېمە بىلەن ھۆكۈم قىلسەن؟» دېگەندە، «ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرىنىڭ سۈننىتى بىلەن» دەپ جاۋاب بەرگەن. پەيغەمبىرىمىز: «ئاللاھنىڭ پەيغەمبىرىنىڭ سۈننىتىدىمۇ يوق مەسلىگە دۇچ كەلگەندە نېمە قىلسەن؟» دېگەندە، ئۇ زات: «ئەقىلىمنى ئىشقا سېلىپ، كىتاب ۋە سۈننەتكە قىياس قىلىش بىلەن ھۆكۈم چىقىرىمەن» دەپ جاۋاب بەرگەن. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام ئۇنىڭ بۇ جاۋابىنى ئاڭلاپ، ئۇ زاتنىڭ سىنىسىگە قولىنى قويۇپ تۇرۇپ: «ئۆز ئەلچىسىنىڭ ئەلچىسىنى ئەلچىسى رازى بولسىدىغان ئىشقا مۇۋەپپەق قىلغان زات ئاللاھقا ھەمدلەر بولسۇن» دېگەن.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ كاتىپلىرىنىڭ بايانى

پەيغەمبىرىمىزنىڭ كاتىپلىرى ئەبۇ بەكرى سىددىق، ئۆمەر ئىبنى خەتتاب، ئوسمان، ئەلى، زۇبەير ئىبنى ئەۋۋام، ئامىر ئىبنى فۇھەير، ئەمر ئىبنى ئاس، ئۇبەي ئىبنى كەئب، ئابدۇللاھ ئىبنى ئەرقەم، سابىت ئىبنى قەيس ئىبنى شەمماس، ھەنزەلە ئىبنى رەبى، مۇغەرە ئىبنى شۆبە، ئابدۇللاھ ئىبنى رەۋاھە، خالىد ئىبنى ۋەلىد، خالىد ئىبنى سەئىد ئىبنى ئاس، ئابدۇللاھ ئىبنى سەئىد، مۇئاۋىيە ئىبنى ئەبى سۇفيان، زەيد ئىبنى سابىت قاتارلىق ساھابە كىرىملىرى ئىدى. پەيغەمبىرىمىز مەدىنە مۇنەۋۋەرگە كەلگەندە ھەممىدىن بۇرۇن كاتىپلىق قىلغان زات ھەزرىتى ئۇبەي ئىبنى كەئب ئىدى. ھەزرىتى زەيد ئىبنى سابىت بولسا ھەممىدىن كۆپ كاتىپلىق قىلاتتى. باشقا ئەللەرگە ئەۋەتىدىغان خەتلەرنىڭ كۆپىنچىسىنى ئابدۇللاھ ئىبنى ئەرقەم يازاتتى.

پەيغەمبىرىمىزنىڭ مۇئەزرىنىڭ بايانى

پەيغەمبىرىمىزنىڭ مۇئەزرىنىڭ ھەزرىتى بىلال، ئەمر ئىبنى ئۇممى مەكتۇم، سەئىد ئىبنى ئائىز، ئەبۇ مەھزۇرە، ئەۋس ئىبنى مۇغەرە قاتارلىق تۆت كىشى ئىدى. ھەزرىتى بىلال مەدىنە مۇنەۋۋەرنىڭ مەسجىدىدە مۇئەزرى بولۇپ، ھەممىدىن بۇرۇن ئەزان ئوقۇغان زات ئىدى. ئۇ زات پەيغەمبىرىمىزنىڭ پۈتۈن سەپەرلىرىدە بىرگە بولۇپ، پەيغەمبىرىمىزنىڭ خىزمىتىدە بولغان. ئۇ پەيغەمبىرىمىز ۋاپات بولغاندىن كېيىن، قاتتىق دەرد تارتىپ، ئاخىرى

بەرداشلىق بېرەلمەي، مەدىنىدىن ئايرىلىپ، شام تەرەپكە كەتكەن. ھەزرىتى ئۆمەر شامغا بارغاندا، ھەزرىتى بىلالنىڭ ئەزان ئوقۇپ بېرىشىنى ئېيتقاندا، ھەزرىتى بىلال ئەزان ئوقۇپ، ئەتراپتىكىلەرنى يىغلىتىۋەتكەنلىكى رىۋايەت قىلىنىدۇ. ئۇ زات ھىجرەتنىڭ يىگىرمىنچى يىلى ئاتمىش يېشىدا دەمەشەقتە ۋاپات بولغان.

ئەمرى بولسا، ئانىسىغا نىسبەت بېرىلگەنلىكى ئۈچۈن، ئەمىر ئىبنى ئۇممى مەكتۇم دەپ مەشھۇر بولغان. دادىسى زابىدە ئىبنى ئەسەم دېگەن كىشى ئىدى. بەزىلەر بۇ زاتنىڭ ئىسمىنى ئابدۇللاھ ئىدى دەيدۇ. ئەمما، كەششاپ مۇئەللىپى ئۇ زاتنىڭ ئىسمى ئابدۇللاھ ئاتىسى شۇرەيھ ئىبنى مالىك ئىدى دەيدۇ. بۇ زات بولسا مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ئىككىنچى مۇئەزرىن ئىدى. پەيغەمبەر ئەلەيھىسسالام بىرەر سەپەرگە چىققانچى بولسا، مەدىنىدە ئۆز ئورنىغا ئۇ زاتنى قويۇپ قوياتتى. ئۇ زاتنىڭ كۆزى كۆرمەيتتى. تەپسىرچىلەر، ئەبەسە سۇرىسىدىكى «ئەلئەئىمما» دىن مۇرات ئۇشۇ ئەمىر ئىبنى ئۇممى مەكتۇمدۇر دەيدۇ.

سەئىد ئىبنى ئائىز بولسا، قۇبا مەسجىدىنىڭ مۇئەزرىنى ئىدى. ئۇ سەددۇلقەرز دېگەن ئىسىم بىلەن مەشھۇر ئىدى. بۇ زات ھەزرىتى بىلالنىڭ يوق چاغلىرىدا ئۇ زاتنىڭ ئورنىدا ئەزان ئوقۇيتتى. پەيغەمبەرىمىز ئالەمدىن ئۆتۈپ، ھەزرىتى بىلال شامغا كەتكەندە ئۇ ھەزرىتى بىلالنىڭ ئورنىدا مۇئەزرىنىلىككە تەيىن قىلىنغان ئىدى. بۇ زات ئابدۇلمەلىك ئىبنى مەرۋان زامانىدا مەدىنە مۇنەۋۋەرەدە ۋاپات قىلدى. بۇ زاتنىڭ ۋاپاتىدىن كېيىن مۇئەزرىنىلىك ئۆزۈنچى ئۇ زاتنىڭ بالىلىرىدىن بىرىدىن - بىرىگە يۆتكىلىپ داۋاملىشىپ كەلدى.

ئەبۇ مەھزۇرە بولسا، مەككە مۇكەررەسىنىڭ مۇئەزرىنى ئىدى. مەككە پەتھى قىلىنغاندا پەيغەمبەرىمىز بۇ زاتنى مۇئەزرىنىلىككە سايلاپ قويۇپ كەتكەن ئىدى. كېيىنكى چاغلاردا مانا بۇ زاتنىڭ ئوقۇش ئۇسۇلى بويىچە ئەزان ئوقۇلۇپ كەلدى. بۇ زات «اشھد ان لاله الا الله و اشھد ان محمد رسول الله» جۈملىلىرىنى دەسلەپتە پەس ئاۋاز بىلەن، كېيىن يۇقىرى ئاۋاز بىلەن ئوقۇيتتى. ئەمما، تەكبىرنىڭ تاۋۇشلىرىنى ئىككىدىن، ئىككىدىن ئېيتاتتى. ئەمما ھەزرىتى بىلال تەكبىرنى بىردىن - بىردىن ئېيتاتتى. ئىمامى ئەبۇ ھەنىپە ۋە ئىراق ئەھلى ئەزاندا ھەزرىتى بىلالنىڭ ئەزىنىنى، تەكبىردە ھەزرىتى ئەبۇ مەھزۇرەنىڭ تەكبىرىنى قوبۇل قىلدى. ئىمامى شاپىئى ۋە مەككە ئەھلى بولسا، ئەبۇ مەھزۇرەنىڭ ئەزىنىنى ۋە بىلالنىڭ تەكبىرىنى ئىختىيار قىلدى. ئىمامى ئەھمەد، ھەدىس ئەھلى ۋە مەدىنە ئەھلى بولسا، بىلالنىڭ ئەزىنىنى ۋە تەكبىرىنى ئىختىيار قىلدى. ئەمما، ئىمامى مالىك ئىككى ئورۇندا يەنى الله اكبر ۋە قد قامه الپلاه جۈملىلىرىنى ئېيتىشتا باشقا ئىماملارغا ئوخشىمايدۇ. مانا بۇ تۆت ئىمامنىڭ ئەزاندىكى قاراشلىرى.

تەنبىھ

بۇ كىتابنى يېزىش جەريانىدا پەقەت بىرلا كىتابقا ئەمەس، بىر نەچچە كىتابقا مۇراجىئەت قىلىندى. كۆپ تەتقىقاتلار ئېلىپ بېرىلدى. تىرىشچانلىقنىڭ تاتلىق سۈيىنى ۋە شېرىن شەرىپىنى ئىچىش ئۈچۈن ئىجتىھات قىلىندى. بىر قانچە باغنىڭ مېۋىلىرىنى كۆپ تېتىغاندىن كېيىن، ئەڭ تاتلىق ۋە شېرىنلىرى تېرىۋېلىندى. شۇنىڭدەك بىر قانچىلىغان چىمەن باغلارنى ئارىلاپ يۈرۈپ، گۈللەرنىڭ ئىچىدە ئەڭ خۇش پۇراق گۈللەر تاللاپ ئۈزۈۋېلىندى. بۇ جەرياندا كۆپرەك ئاساسلانغان مەنبەيمىز «سىرە تۇلھاشىمىيە» «زادۇلمەئاد» ۋە «نۇرۇلىيەقىن»

قاتارلىق مۆتىۋەر كىتابلاردىن ئىبارەت بولدى. بۇ كىتابلارنىڭ ئىچىدە ئەڭ ئىشەنچلىك ۋە ئاساسلىقراقى، ئىبنۇلقەييۇم جەۋزىنىڭ «زادۇلمەئاد» دېگەن كىتابى بولغانلىقى ئۈچۈن بىز كۆپرەك شۇ كىتابقا مۇراجىئەت قىلدۇق. تارىخى مەسىلىلەرنى بېكىتىشتە ئىبنۇلقەييۇم سىرنىڭ رىۋايىتىگە، دىنى مەسىلە ۋە پەيغەمبىرىمىزنىڭ تەرجىمىھالىنى ئېنىقلاشتا مەزكۇر ئىبنۇلقەييۇمنىڭ رىۋايىتى ۋە تەتقىقاتى نەزەرگە ئېلىندى. شۇنىڭغا ئوخشاش قۇرئان كەرىم ۋە سەھىھ ھەدىس كىتابلىرىدىن بۇخارى ۋە مۇسلىم قاتارلىق كىتابلار ئاساسى مەركەز قىلىندى. بۇندىن باشقا ھەدىس كىتابلىرىنىڭ خۇش بۇي گۈللىرىدىن كۈچىمىزنىڭ يېتىشىچە ئۈزۈۋېلىشقا غەيرەت كۆرسىتىلدى. بۇ كىتابىمىزدا ئىشەنچلىك بولمىغان رىۋايەتلەر ۋە سەھىھ بولمىغان ھەدىسلەر، بىرەر مەنبەگە ئاساسلانمىغان رىۋايەتلەرنى كىتابىمىزغا تىزىشتىن ئۇزاق بولدۇق. تەتقىقات ئەسناسىدا ماۋزۇغا يارىمايدىغان سۆزلەرنىڭ يارىماس يۈزىگە نەزەر دىققىتىمىزنىڭ كۆزى ئىلتىپات قىلمىدى.

ئاللاھقا چەكسىز شۈكۈرلەر بولسۇنكى، بۇ كىتابىمىز گەرچە تۈركى تىلدا بولغان بولسىمۇ، ئاۋام خەلقىمىز ئۈچۈن بىباھا گۆھەر بولۇپ سۇنۇلدى. ئۆلىمالىرىمىز مۇئەللىپات قىلسا نەزەر قاراشلىرى بىكار كەتمەيدىغان شەكىلدە خۇش ۋە لاتاپەتلىك ئاجايىپ بىر جەلىبە قىلغۇچى بولدى. شۇنىڭ ئۈچۈن دانا ۋە دانىشمەن كىشىلىرىمىز بۇ كىتابنى «تۈركى تىلدىكى نەۋى» دەپ ئېتىبارسىز قارىماي، ئەقىل كۆزى بىلەن قارىسا، داستان كۆزى بىلەن قارىماي ئىبەرەت كۆزى بىلەن قارىسا، ئەلۋەتتە بۇ كىتابنىڭ گۈللىرى ئۇلارنىڭ قەلبىگە ئۆزىنىڭ خۇشبۇي ھىدىلىرىنى بېرىدۇ دەپ ئۈمىدىم زور. ئەگەر قەلەم تەھرىر ۋە زابان تەھلىلىدە سەۋەنلىك كۆرۈلسە، شۇنىڭدەك پىكىر ۋە كۆز قاراشلاردا ئوخشاشماسلىق سېزىلسە، ئىنسان خاتادىن خالىي بولمىغانلىقتىن، ئۆلىمالىرىمىز ۋە مەرىپەت ئىگىلىرىمىزنىڭ ئاگاھلاندىرۇشى ۋە تۈزىتىشىگە ھاۋالە قىلىپ، جانابى ئاللاھنىڭ ئەپۇ قىلىشىغا سېغىنىمەن.

ھىجرى بىر مىڭ ئۈچ يۈز قىرىق يەتتىنچى يىلى ماھى رامزاننىڭ يىگىرمە بىرىنچى كېچىسى غۇلجا شەھىرىدە قەشقەر ئارتۇچلۇق داموللا سابىت ئاخۇن كامالىنىڭ قەلىمى بۇ كىتابنى يېزىشتىن توختاپ، ئىستىراھەتكە چىقتى.